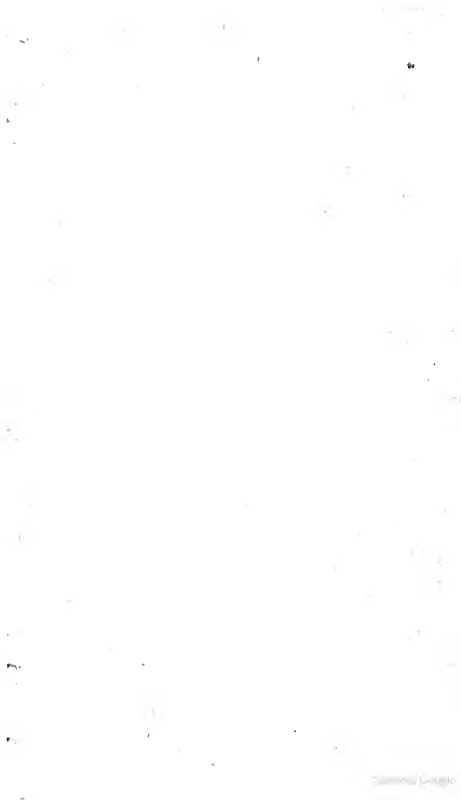
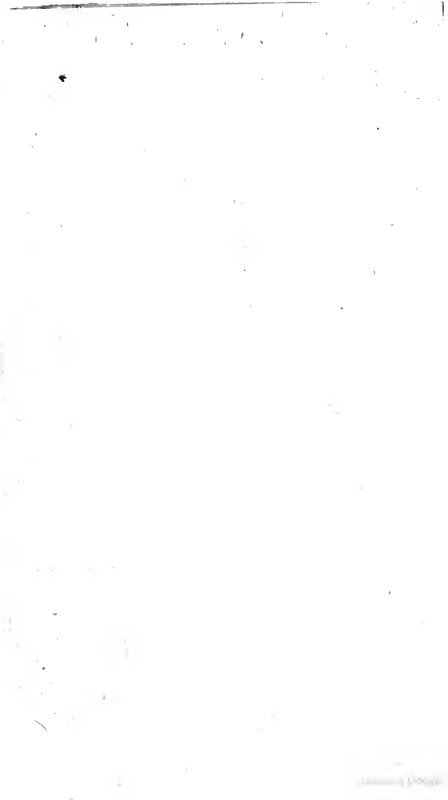

BIBLIOTHECA GRAECA

**VIRORUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA ET
COMMENTARIIS INSTRUCTA**

CURANTIBUS

FRIDERICO IACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

A.

P O E T A R U M

VOL. I.

CONTINENS

HOMERI ILIADIS VOL. I.

ED.

FRANCISC. SPITZNER SAXO.

GOTHAE ET ERFORDIAE

SUMPTIBUS GUIL. HENNINGS.

MDCCCXXXV.

(Londini apud Black Young et Young.)

HOMERI ILIAS.

RECENSUIT ET BREVI ANNOTATIONE

INSTRUXIT

FRANCISC. SPITZNER SAXO.

VOL. I. SECT. III.

CONTINENS

LIB. XIII. XVIII. ADIECTA POTIORE LECTIONIS VARIETATE
ET ANNOTATIONE CRITICA.

GOTHAE ET ERFORDIAE
SUMPTIBUS GUIL. HENNINGS.
- MDCCCXXXV.

(Londini apud Black Young et Young.)

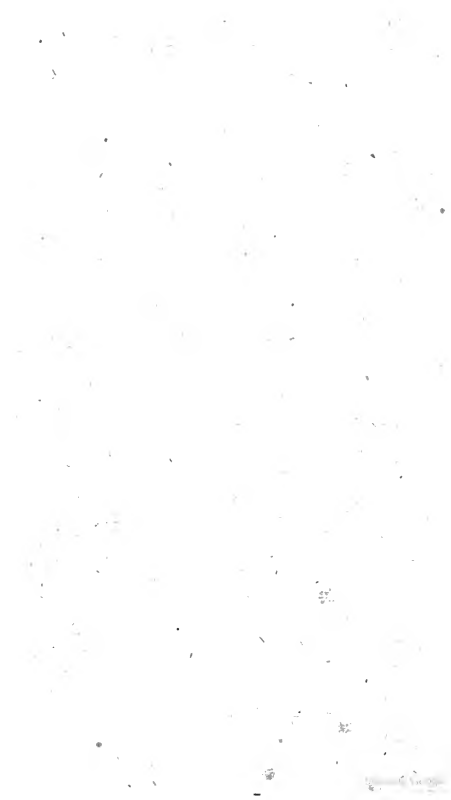
1

ERFORDIAE
TYPIS HENNINGS & HOFF.
1835.

EXCURSUS IX – XXII.

AD

ILIADIS LIBROS V – XII.

EXCURSUS IX. AD HOMERI ILIAD. E, 210.

Quid *γένος*, *γενεή*, *γενέθλη* apud Homerum et poetas epicos significant, quaeritur.

§. 1.

Sermonem Graecum, si cum cum aliorum populorum et antiquiorum et recentiorum linguis contuleris, infinita paene nominum ac verborum, una ex stirpe prognatorum, copia ac varietate praestare nemo nescit. Quod quomodo factum sit, studiosius indagare ac fontes ubertatis illius latentes aperire huius nec loci est nec temporis. At poetarum operam et sollertiam, qua loquelam communem, barbaram ac rudem, ad chordarum sonos vocisque modos traduxerint, ea in re insignem atque egregiam fuisse quisque facile consentiet. Vere me ita iudicare carmina, quae Homeri nomine comprehendimus, tum aliis ostendunt exemplis, tum eo, cuius causa haec sum praefatus. Etenim nomen *γένος* sive ad notationes accuratius describendas, sive ut singula quacque scite et apte includerentur numeris, multis aliis originem et auctorem dedisse apparet. Novit autem Homerus praeter illud *γενεήν*, *γενέθλην*, *γενετήν*, *γενεσιν*, vocalique mutata *γόνον* et *γονήν*. De quibus omnibus ac singulis, si quis formis aliorum et poetarum et scriptorum adiectis commode ac plene tradere voluerit, is profecto suo munere egregie et cumulate fungeretur. Equidem non tam rei difficultate absterritus, quam temporis angustiis impeditus, ut quae ad Iliadis l. all. ad-

scripsim aliis etiam comprobem, sola priora illustrare et usum Homericum, a poetis epicis hic illuc amplificatum et auctum, quantum in summa brevitate licebit, explanare satis habeo. Nec vero ista scilicet et commode poterunt pertexti, nisi ab eo ipso, quod fundamentum illorum esse diximus, i. e. a nominis primitivi potestate ac vi, initium ceperimus. Iam si Passovium, quem Homeri sermonem diligentius aliis perscrutatum esse scimus, in auxilium vocaveris, γένος tria potissimum apud Homerum indicare reperiēs. Quod utrum recte an perperam praeceperit, nunc non quaeram; singula vero singulis a viro doctissimo ita esse connexa, ut sibi invicem adversentur ac repugnent, patebit inspicienti. Neque ille usum Homeri varium ac multiplicem, et proinde ambiguum et subobscurum, vel definiendo explicuit vel in partes suas ac species distribuit. Cuius rei, arduae sane et difficilis, age iam periculum faciamus.

Ac primum quidem nomen γένος, utpote a verbo γίγνεσθαι profectum, *genus* sive *stirpem*, qua quis satus esse fertur, indicare consentaneum est. Unde Glaucus II. 6, 209. patrem iussisse narrat:

αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν —

cf. Od. 24, 508, 512. 4, 62. Quint. Sm. I, 503. XIV, 100. Hoc ut manifestius eloquantur, aliud nomen affine passim subiungunt, velut II. 13, 354 ἡ μὲν ἀμφοτέρωσιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἰὰ πάτρην, vid. Od. 19, 11'. Originem autem inde ducit duplex forma dicendi, neque Homero neque aliis epicis ignota, qua quem γένος εἶναι ἐκ τινος sive τινὸς affirmant, i. e. ab aliquo genus repetere. Id vero non modo ad avos et patres, sed etiam ad patriam et solum natale tum animantium tum aliorum referri potest. Prioris quidem exemplum legitur de Diocle II. 5, 544 γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῦ, add. finitima ib. 896. 14, 113. 23, 347 de Arione, Adrasti equo; porro Od. 14, 199. 16, 62. Apoll. Rh. II, 1150. III, 920. Theocr. Id XXV, 172. Quint. Sm. III, 117; posterius comprobatur II. 21, 186 φῆσθαι σὺ μὲν ποταμῷ γένος ἔμμεναι εὐρουρέοντος, add. Od. 4, 63. 14, 204. Apoll. Rh. IV, 992. Quint. Sm. IV, 569., ubi de Stheneli equo sermo est. Patriam vero, e qua aliquis generis originem trahit, ita significari argumento esse possunt Od. 15, 267. 24, 269. Quo factum est, ut apud epicos sequiores γένος non-

nunquam patriam solam edat, vid. Callimach. in Iov. 5. et Dionys. Perieget. 213., qui Cyrenen *Ἀμυκλαίων γένος ἀνδρῶν* appellat. Nec minus saepe loci adverbium genitivo vel praepositioni substituitur, ut Il. 4, 58 *γένος δ' ἐμοὶ ἐνθεν, ὅθεν σοί*, cf. Od. 17, 373. hymn. Hom. in Apoll. 470. Quint. Sm. V, 236., et praeterea Od. 6, 35. 17, 523., nec dissimiles sunt Il. 2, 852 *ἐξ Ἑνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων*. Od. 19, 162. Eodem fere pertinent alia, quibus γένος non stirpem paternam, sed totam gentis sive familiae denotat propaginem. Itaque eo posterius alicuius, sive sint liberi, sive nepotes, sive alii consanguinei quicunque, comprehenduntur. Sic necessarios et sanguinis propinquitate iunctos intelligamus oportet Od. 8, 583 *κῆδιστοι τελέθουσι μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν*. add. Od. 15, 533. Callim. in Dian. 133. Dionys. Perieg. 367. Nepotes vero aut posteros Iuno apud poetam ita vocat, dum cum Iove colloquuta Eurystheum, Stheneli filium, modo natum 19, 122 sqq. designat hisce:

*ἤδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργελοισιν ἀνάξει,
Εὐρυσθεύς, Σθενέλοιο παῖς Περσηιάδαο,
σὸν γένος.* —

Certius etiam id apparet ex aliis aetatis inferioris carminibus, vid. Callim. h. in Apoll. 73. in Del. 109. cll. 256. in Cer. 99. Hermesian. v. 33. Arat. Ph. 179. Apoll. Rh. III, 402. IV, 1741. Dionys. Per. 654. Quint. Sm. VI, 120. XI, 137. XIII, 340 *ἐκ τοῦ δὲ γένος μετόπισθεν ἀνάξειν*. Opp. Hal. I, 686, 700, 733. Patrum autem et avorum nomina mutari etiam possunt adiectivis: sic Homerus ipse Chimaeram, a Bellephonte caesam, nuncupat Il. 6, 180 *θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων*. add. 9, 538. Od. 16, 401. Theocr. Id. VIII, 33. Orph. hymn. 54, 15. Denique utrumque in unum conflatum reperitur, vid. Callim. h. in Del. 166 *σωτήρων ὕπατον γένος*. et Orph. Arg. 140 *Ἰγικλος αὖ Φυλάκου δῖον γένος ἀντιβόλησιν*.

Deinde γένος, potestate propria ac legitima non exclusa, omnes omnino, qui genere aliquo continentur, amplectitur. Quo si poetae, genitivo nominis adiuncto, utuntur, id, quod brevius dicere licet, cum ornatu latius ostendunt. Erit igitur γένος ἀνδρῶν sive ἀνθρώπων idem plane atque ἀνθρώποι s. ἄνδρες, eo tamen discrimine, ut illud homines omnes ac singulos quasi comprehendat, de hoc minus constet, utrum ad genus

humanum universum, an ad paucos mortales pertineat. Epici igitur, quos et numerorum facilitas et sententiarum concinnitas eo perpulisse videtur, nihil magis frequentant. Praeivit Homerus Il. 12, 23 *κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν*, *heroes divino sanguine creti*, add. h. Hom. 31, 18. et Hesiodum in theog. 33, 44, 50, 105. Quod in deos et homines cadit, id ad animalium genera ac species quadrare consequens est: unde poeta Od. 20, 212 *ἀνδρὶ γ' ὑποστάχνοιτο βοῶν γένος ἑρρυμετώπων*, vid. h. in Merc. 309, 355. Ulterius fines protulerunt epici et Alexandrini et aetatis posterioris, e quorum operibus pauca delibasse sufficiat. Atque si quidem cum Homero et Hesiodo passim congruunt, velut Apollon. Rh. IV, 1773. Quint. Sm. XIV, 52, 87, 256, 330. Tryphiod. 310, 572. Dionys. Per. 672, 1044. Maneth. in Apotel. IV, 2, 538. Sed eadem quum singulis populorum stirpibus tum aliis appellativis ita solent accomodare, ut nihil aliud significant, nisi id ipsum, cuius genitivum appositum legamus. Prius quidem ostendent exempla haecce: Apoll. Rh. IV, 262, 614. Dionys. Per. 453, 968. et plurima Oppiani, quippe qui nomen variis piscium et ferarum generibus ita adiecit, cf. Halient. I, 164, 174, 369, 477 alibi; posteriorem usum confirmant Apollonius I, 824 *παιδῶν γένος*. Maneth. Apotel. IV, 381 *βρεφῶν γένος*, Dionysii Per. 392 *ὀρίων γένος* et idem Apollonii Arg. IV, 1517. Rarius non modo stirpem et ortum, sed etiam naturam et indolem eorum, qui genus quoddam attingunt, hoc nomine veteres indicant. Quod si fit, id quidem γένος non per se potest significare, sed ex eo demum, quod adiicitur, cognoscitur. Ita iam Hesiodus in Op. 11 de Eride duplici: *σὺν ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν*. *Εἰσι δύο*, quarum naturam pluribus persequitur. Similima sunt duo Quinti exempla, quorum alterum duxit ex Iliade 6, 146, vid. Posth. XIV, 207 *ἀνδρῶν γὰρ γένος ἐστὶν ὁμοῖον ἀνδρεὶ πῆγῃ*, a quo non multum abest alterum libr. 1, 464. Neque Oppianus in singulis piscium generibus describendis aliter versatur, nota, quae alia ab aliis differunt, addita, vid. Hal. 1, 171, 775 et 784, cll. 675. Illis autem omnibus parum congruit unus Quinti versus, ubi de Minerva Troadem petente libr. XII, 106. ita tradit:

δὲ τότε Ἀθηναίη μακίστων γένος ἀμφιλιπούσα

ἤλυθε παρθενικῇ ἀταλάφρονι πάντ' εἰκυῖα
ἐς νῆας καὶ λαόν· —

Nam μακάρων γένος neque Olympus, deorum sedes, commode dici potest, neque superiorum genus his convenire videtur. Itaque verba corrupta leni medicina emendaverim scribendo: δὴ τότε Ἀθ. μακάρων ἔδος ἀμφιλιποῦσα, quam coniecturam Quinti sermoni perquam aptam esse augurari licebit e libr. III, 51.

Nec vero his terminis nominis illius vis circumscripta tenetur: imo γένος ἀνδρῶν declarare etiam potest mortalium genus, uno et eodem temporis spatio in lucem editum, sive hominū aetatem. Eius autem fines alios aliter constituisse infra videbimus. Quae quidem potestas semel certe deprehenditur apud Homerum Od. 3., 245 τοὺς γὰρ δὴ μὲν θάσσιν ἀνταξάσσει γένε' ἀνδρῶν, cf. Nitzschii animadvers. et II, 1, 250. Inde veteres poetae varios hominum praeceptorum velut gradus et aetates eo et adumbrarunt et segregarunt. Novimus enim ex Hesiodo γένος χρύσειον, ἀργύρεον, χαλκίον et σιδήρεον, vid. Op. 100, 126, 142, 174. cll. 120, 139, 155, 178.; vel eadem vel istis contermina reperimus apud Aratum Ph. 114, 117. cll. 133. Ex quo efficitur γένε' ὕστερον aetate minorem significare, vid. II, 3, 215.

Denique quum hominum animaliumque genus in sexa consideratur, virilene sit an muliebre, ei quoque naturae differentiae congruum est nomen γένος. Cuius usus etsi exemplo Homerico caremus, plura tamen apud alios exstant, veluti apud Apoll. I, 618 πᾶν δ' ἄρσεν ὁμοῦ γένος, apud Maneth. Apotel. IV, 458 ἀρσενες ἔσσονται διόσοι γένε', et contrarium eius adest in Opp. Hal. I, 765 κείνων δ' οὔτε τι θῆλυ πέλει γένος.

§. 2.

Transimus ad alterum, quod proximo cognationis gradu illud attingit, i. e. ad nomen γενεήν. In eo quidem illustrando multum studii atque operae interpretes Graeci posuerunt, etsi minus conveniunt sibi, vid. Schol. ad Hom. II, 4, 60. Apoll. Lex. p. 203 sq. Et. M. 225, 31. Phavor. 409, 44. Zonar. I, 427 sq. Alii autem quattuor, alii quinque, alii denique sex nomine isto significari tradunt. In hac quidem sententia

sunt schol. Homeri et etymologici magni scriptor, e quibus ille γενεήν esse dicit: ἡλικίαν, εὐγενείαν, ἐκγόνους, πατρίδα, χρόνον ὠρισμένον et φύσιν, singula singulis Homeri exemplis testificatus; hic poetae verbum usitatum esse narrat: ἐπὶ μὲν τοῦ παντός τῶν ἀνθρώπων γένους, ἐπὶ δὲ τῆς εὐγενείας, ἐπὶ δὲ τῆς ἡλικίας, ἐπὶ δὲ τῶν προγόνων, ἐπὶ δὲ τῶν ἐκγόνων, ἐπὶ δὲ διαστήματος χρόνου; τῶν μὴ κατ' αὐτὸ βεβιωκότων. Quae quanquam parum vel nihil distant, tamen ordinem minus aptum sequuntur. Unde fit, ut, quomodo aliud ex alio succreverit, vix possis intelligere. Iam vero si meminerimus γένος primum indicare stirpem sive genus, idem fere denotasse γενεήν efficitur. Recte igitur Glaucus Diomedī, qui, quo genere cretus sit, interrogaverat, Il. 6, 145. respondit: Τυδεΐδῃ μεγάρυμῃ, τῇ γενεῇν ἐρεεῖνεις; vid. 21, 153. 6, 151. 20, 214. hymn. in Merc. 59. in Ven. 202. Quint. Sm. VIII, 149. et ib. 158., ubi simul ad equorum Achilleorum stirpem refertur; neque ei discordant Nicandri exempla Ther. 791 et 740. Clarius vero ea patet vis, si nomen finitimum legitur adiunctum, veluti τόκος, genus et natales, cf. Il. 7, 128. 15, 141. 20, 203. Epici aetatis posterioris οὐνομα et γενεήν committere solent, ut Apollonius Arg. I, 20 νῦν δ' αὖ ἐγὼ γενεήν τε καὶ οὐνομα μνῆσαιμι, cf. II, 762. III, 354. Quint. Sm. VII, 234. Tryph 290. Ideo non mirum est, si γενεή structuram, de qua supra disserui, adsciscit. Eam vero magis etiam variat poeta. Simplicissimum omnium est quod Il. 21, 157. legimus: αὐτὰρ ἐμοὶ vel ἐμῇ γενεῇ ἐξ Ἀξιοῦ; propius autem ad rationem illorum accedit γενεῆς εἶναι et γενεῆς, sicut Il. 6, 211 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι, cf. 20, 241. et Dionys. Perieg. verba paullulum inflexa v. 1021. Genitivum solum sufficere declarant Il. 19, 105 τῶν δ' ἀνδρῶν γενεῆς, οἷδ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἶσιν, vid. II. in Ven. 220. Dionys. Perieg. 906. et Il. 5, 265, 268., ubi nobile equorum genus, quibus Aeneas vehitur, ita describitur. Potest vero idem inverti, ut aliquis dicat γενεήν εἶναι τινος, de qua frustra dubitavit Bentleyius, ut docet Heynius ad Il. vol. VIII. p. 147. Praeter Homeri duo versus Il. 21, 187. Od. 15, 225. nobis adsunt alii, velut Apoll. Arg. I, 203. II, 990., diligens Homeri imitator, quanquam Bekkerus l. l. p. 143. secus indicat. Nec minoris momenti est, quod Graece

dicti potest γενεήν εἶναι τις, ut Tydeus Il. 23, 471 Αἰτωλὸς γενεήν appellatur. Felici igitur coniectura Tyrwhittus in Orph. Lith. 293 Κρύσταλλον γενεήν restituit, vid. aliorum quaedam testimonia collecta a Markland. ad Eurip. suppl. 1165.

Ut autem γένος ab origine et natalibus ad patriam traduxerunt, ita γενεή, vel alio nomine suffulta, vel seorsum posita, eidem accomodari potest. Homerus quidem in Od. 1, 407. 20, 193. bis scripsit: ποῦ δὲ νῦ οἱ γενεή καὶ πατρίς ἄρουρα, add. Dionys. Perieg. 705. Opp. Hal. I, 93. Neque alienum est quod de aquila posuit Homerus Od. 15, 175. Solo vero nomine patria notata est Il. 20, 390 γενεή δὲ τοί ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ Γυγαλίῃ, in Apoll. Arg. IV, 1212 γενεήν Ἐφύρηθεν ἑόντες, et apud Quint. Sm. VIII, 160, ubi de Achillis hasta ita refert: γενεή δὲ οἱ ἐν χοροφῇσι Πηλίου αἰπεινοῖο, τομὴν ὅθι λείπε καὶ εὐνήν, quorum ultima ex Il. 1, 235. sunt petita.

De gente autem propria et peculiari γενεή sic dicitur, ut eius vel propaginem vel necessarios complectatur. Unde Telemachus suam familiam una semper virili prole innixam fatetur hisce Od. 16, 117: ὧδε γὰρ ἡμετέρην γενεήν μούνωσε Κρονίων, vid. Il. 20, 306. Od. 1, 222. Apoll. Rh. III, 339. Callim. ep. 13, 2. Tryph. 656. Neque ab his valde abhorrent Od. 4, 27. Il. 14, 474 αὐτῷ γὰρ γενεήν ἀγχιστα ἐφύκει, ubi nobis sermo quotidianus cum Graecis plane concinit, dicentibus familiam aliquam ore vultuque referre (*in ein Geschlecht schen*), add. Maneth. Apotel. VI, 117. Quare stirpe vel duorum vel plurium comparata, γενεή significabit aut significare poterit generis nobilitatem (εὐγένεια). Quod quum passim iuveniatur apud poetam, de eo grammatici crebro admoneant, vid. Il. 10, 239. 11, 786. Od. 1, 397. Quint. Sm. IV, 568. XIII, 247. Maneth. Ap. III, 16. IV, 513. Comparando denuo illam potestatem accedere nomini patet e Callimach. Epigr. 1, 4. Nec multum differunt Maneth. Apot. IV, 573, 603 γενεή βασιλῆς (stirps regia), γενεή οἰκέτις (stirps servorum).

Haud scio, an γενεήν de sobole recte intelligamus Il. 21, 191 κρείσσων δ' αὐτὲ Διὸς γενεή Πυρραμοῖο τέτυκται: quanquam Passovius eam nominis potestatem ab Homero auferendam censet, posteros certe Iovis

cum flaviorum nepotibus componi perspicuum est. Sed si quis de eo litigare voluerit, ei exempla Hesiodi nulli obnoxia dubitationi refragari apparet, velut Minerva Iolaum compellat in Scut. Herc. 327 hisce: *Χαίρετε, Αὐγχιῆος γενεή*, cf. Götting., idemque in Oper. 282, 283. de posteris hominis perituri et fidelis simillime scripsit, add. Scut. Herc. 55. Theog. 871. Callim. Ep. 65, 2. Apoll. Rh. III, 605. Quint. Sm. XIV, 254. Opp. Hal. I, 711., ubi de leonis catulis legitur.

Poetae vero posteriores a sobole ad ipsum *partum* sive *genturam* *γενεήν* transtulerunt, quem quidem nominis significatum, etsi dissentiunt lexicographi plerique, vid. Steph. Thes. Gr. ling. Vol III, 2948. d., Homero ignotum fuisse crediderim. At reperitur tum apud Oppian. Hal. I, 479., tum apud Manethonem Apotel. V, 79. VI, 12, 225, 241, 243. Quo factum est, ut eidem *ἐκ γενεῆς*, pro quo Homerus *ἐκ γενετῆς* dedit, *ἀπὸ γενεᾶς*, a natalibus, indicet, vid. Apotelesm. I, 348.

Porro *γενεή* ut *γένος* a stirpe et familia ad genera vel populorum vel hominum vel animalium significanda transmitti solet. Medea igitur Aetiae, cuius misericordiam sibi est expetitura, apud Apolloni: Arg. IV, 1016. inter alia haec proponit: *εἰ νῦν καὶ αὐτῇ Ἀνθρώπων γενεῆς μία φέρβεαι*, add. Arat. 771. Orph. Arg. 1062. hymn. 36, 6. Maneth. Apot. IV, 168, 474, 622., et de animalibus idem testatur Arat. 963. Opp. Hal. I, 183, 611. Qualis vero generi cuidam sit vis et natura, attributo quodam declarari potest, vid. Arat. 946. Maneth. IV, 246. Opp. I, 374.

Nec minus *γενεή* aequales sive aetate pares saepius etiam quam *γένος* designat. Huc spectare videtur poetae locus notissimus Il. 6, 146 sqq., quo hominum conditio fragilis et caduca cum foliis cito perituris conferitur. Etenim, si singula accuratius expenderis, *φυλλὸν γενεῆν* vix aliud quidquam ac folia, uno eodemque vere prognata, indicare posse patebit. Quo concesso, pronomina Homero recte et scienter restituta esse intelligitur, etsi Riglerus et Axtius in Maneth. Apotel. V, 17., cuius versus parum eram memor, Wolfio sunt adstipulati. Itaque *γενεή* ad certam quandam aetatem, quam alii annis triginta tribus, alii undeviginti, alii denique, ut medici, sex septemve effici crediderunt, definiendam apte et convenienter adhibetur. Hoc modo explicare

solent II. 1, 150 verba notissima de Nestore, quo vivente duas hominum aetates intercidissee, tertiam vero eius imperio subiectam narrat poeta. Nestorem igitur senem nonagenarium fuisse testantur, cf. Graev. lect. Hesiod. p. 24. Suid. I, 472. Eust. 97, 10. Herod. II, 142 ibique Wesselingium. His poetae insistens vestigiis Arat. 123, 130 aetatem hominum auream et aeneam commemoravit, et in Odyssea 14, 325. 19, 294 δεκάτην γενεὴν obviam habemus. Magis generatim προτέρην ἀνθρώπων γενεὴν poetae vocant aetate priores, vid. II. 23, 790. Hes. Op. 160. Ar. 16. et oratione leviter immutata Maneth. II, 135.

Graecos imitantur Latini, unde Horatii illud Epod. II, 2 ut prisca gens mortalium. Ex eo, quod ad partum et natales vulgo referunt, proficisci suspicor, γενεὴ ὀπλότερος et πρότερος, aetate minor maiore, cf. II. 2, 707. 9, 58. 15, 166, 182. Od. 19, 184. aliaque multa specie diversa, re et veritate paria, vid. II. 6, 24. 7, 153. 9, 161. 14, 112. 21, 439. Nec Theocr. Id. XXII, 183., verbo pro adjectivo illato, ab Homeri usu quidquam recedit. Fratres autem maiores quum minoribus non modo aetate, sed dignitate etiam antecederent, utrumque coniunctum reperiri nihil mirabimur, vid. Hom. II. 4, 60. 18, 365. Callim. in Iov. 36.

Antiquitus autem γενεὴν partui significando minus idoneam habitam esse inde augurari licet, quod poeta eius rei proprium novit aliud nomen, i. e. γενετήν. Quam ob rem ἐκ γενετῆς, a natalibus inde, ter reperitur in Homericis carminibus, cf. II. 24, 535. Od. 18, 7. hymn. in Merc. 440., semel apud Hesiodum Th. 271. Posterioris aetatis scriptores vel idem frequentant, quod Wesseling. ad Diodor. Sicul. I, 28, 355. pluribus comprobavit, vel ἐκ γενεᾶς vel ἀπὸ γενεᾶς praeter morem Homericum admisernnt, ut Herod. III, 33. IV, 23., ubi pauci libri et editiones priores ἐκ γενετῆς offerunt, vid. Iacobs. ad Anthol. Pal. III. p. 294.

Neque alia desunt affinia, recentioribus novata. Ita γένεσις apud Homerum II. 14, 201, 246, 302. de Oceano omnium deorum et hominum patre usurpatur, re pro persona posita eique substituta. Contra apud Herodotum et scriptores pedestres γένεσιν nativitatem et procreationem esse innumerabilia demonstrant exempla, vid. Herodot. II, 146. Maneth. I, 199. IV, 382. V, 12. Alia vero aliorum sciens praeterco.

§. 3.

Superest, ut de nomine tertio, e prioribus nato, summatim et breviter disseramus. Id autem proxime proficisci a nomine *γενεή* alia testantur, quemadmodum enim *γενή φύτλη* procudit, ita *γενεή γενέθλη* ortum dedisse consequens erit. Lexicographis igitur, qui partum et generationem eo indicari censent, fides erit deroganda. Nam si *γενεή* primum *genus et stirpem*, deinde *patriam*, denique *sobolem* significare recte statuimus, idem in nomen *γενέθλην* cadat oportet. Consuetudine autem antiquissimorum relicta, poetae didactici et epigrammatum auctores ad *partum* declarandum nomen transulerunt. Haec rei naturae ac veritati congruere ostendamus. Iam Homerus *γενέθλης* et *ἐκ γενέθλης εἶναι*, i. e. *stirpe aliqua editum esse*, passim dixit. Ex quo quidem intelligitur nostrum cum priore arctissimo cognationis vinculo contineri. Illi vero fidem addunt poetae verba Od. 4, 232 obvia: — ἡ γὰρ Παιήνορος εἰσὶ γενέθλης: hoc stabilire licet ex Od. 13, 130 Φαίηκες, τοῖ περ τοι ἐμῆς ἐξ εἰσι γενέθλης. Neque alii istam iungendi dissimilitudinem ignorant, etsi alteram crebrius admittunt altera, vid. Apoll. Rh. II, 521. III, 358. Orph. Arg. 256. Quint. Sm. II, 273. VI, 134. Col. rapt. Hel. 246, 274, 292, 374, ubi de avibus ponitur, sicut Quint. Sm. XII, 451. feras, Typhonis stirpe prognatas, commemorat. Idem praepositione geminata scribit I, 578. ἐκ γὰρ δὴ Κρονίωνος ἐργιδουποιο γενέθλης Εὐχόμεθ' ἐκγεγάμεν. Neque aliam explicandi viam nobis patere crediderim in II. 19, 111 τῶν ἀνδρῶν, οὗ σῆς ἐξ αἵματος εἰσι γενέθλης. Ac Wolfius quidem virgula post εἰσι distinxit et singula, ut credibile est, aliter iungenda putavit, ita fere τῶν ἀνδρῶν γενέθλης, οἱ x. τ. λ. Eius vero rationi non modo σῆς, quod quo pertineat nemo perspicit, videtur obtare, sed versus etiam 103. ut sagaciter animadvertit schol. Venetus, repugnat. Quae quum ita sint, Eustathium 1175, 18. sequi praestat. Is autem verba sic connectit: τῶν ἀνδρῶν, οὗ σῆς γενέθλης ἐξ αἵματος εἰσιν, idque profecto convenit Eurystheo. Haec si vere sunt dicta, a praepositione tenorem recte abesse, de quo nuper dubium movit Grasshoff. in diar. schol. ann. 1831. sect. II. p. 520., concedamus oportebit. Sed alibi etiam *γενέθλην* nihil aliud esse nisi stirpem sive genus testi-

ficantur Apoll. Rh. I, 962. II, 1139. Col. 262. Nec diversum puto Hesiodium illud, in Theog. 610. obvium, ὅς δέ κε τέτμη ἀταρτηροῦτο γενέθλης, ubi vid. Wolfium.

Patriam sive locum, a quo quid originem ducit, γενέθλη semel significat apud Homerum II. 2, 857 τῆ-
θεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, unde *argentum effoditur*, cf. Dionys. Per. 563.

Sed idem poeta parum accurate Homerum expressit v. 1114, 1144., quandoquidem χρυσοῦτο γενέθλη nil nisi χρυσὸν potest declarare. Raro autem γενέθλη numero singulari idem valet, quod γένος sive γενεή, i. e. *genus* vel animalium vel hominum. Nec tamen eius rei exempla omnino desiderantur. Testis est Procli hymn. in Sol. v. 12

πᾶσα δ' ὕφ' ὑμετέρῃσι παλιννόστοισι διαφρείας
Ὠρώων κατὰ θεσμὸν ἀνεβλάστησε γενέθλα. —

add. hymn. Hom. XXVII, 10. Coluth. 20. Opp. Hal. I, 90, 439. Cyn. II, 43. Contra γένεθλον, cuius usus apud Atticos et epicos sequiores invaluit, numero potissimum plurali sexcenties eum habet significatum, cf. Opp. Hal. I, 103, 184, 449, 623, 763. II, 648. Cyneg. I, 305, 376, 425. II, 12, 315, 499, 533. Maneth. Apotel. IV, 282, 316, 587. Tragicorum testimoniis, quae e lexicis Wellaueri, Schneideri aliorumque facillime hauriri possunt, abstineo.

Postea γενέθλη non minus quam γενεή. de *propagine* ac *sobole* poetis in usu fuisse docent hymn. Hom. in Ap. 136 Λιὸς Λητοῦς τε γενέθλη. Apoll. Rh. I, 133. III, 599. IV, 1108 — οὔτε γενέθλην Εἵ τιν' ὑπὸ σπλάγχνοισι φέρεϊ δηϊοῖσιν ὅπασσω, Quint. Sm. III, 610. XIII, 255. Tryph. 181. Coluth. 1, 246. Nicand. Th. 136. 770. Opp. Hal. I, 647. II, 41. E quibus coniectura poterit capi 5, 270 τῶν οἱ ἐξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη aptum esse, nec multum ab his distant Opp. Hal. I, 588 καὶ τοὶ μὲν λυκάβαντι μίαν μοῦκευσι γενέθλην. Magis generatim de Lemniorum prole, e pellicibus Thressis sublata, loquitur Apoll. Rh. I, 810 — σκοτιῇ δ' ἀνέτελλε γενέθλη, id quod forsitan debet Callimacho, vid. fr. 108, 2 sq. Similia sunt eiusdem poetae hymn. in Dian. 130 εὐ δὲ γένεθλη Τετραπόδων, de pecorum foetu, Oppian. Cyn. I, 323 τίγρεις οἷα θοαί, κραίπνου Ζευφύροιο γενέθλη. Ceterum nominibus γένεθλον et γένεθλα eandem esse

potestatem nemo negabit; ita prins adest in Orphei hymn. 56, 3 Ἐρμῇ, Βακχεόροιο Διωνύσοιο γένεθλον.

Denique apud poetas didacticos, qui vocantur, et astrologicos scriptores γένεθλη partum et generationem potest declarare, vid. Opp. Hal. I, 5, 521. II, 2. et Maneth. Apotel. II, 142. III, 114., quamquam aliae quoque nominis eius potestates apud eundem reperiuntur. Pluralis vero dativus γένεθλησι nunquam aliter dici videtur, cf. II, 486, 489. III, 401. IV, 101, 390. Epigrammatum auctores cum illis passim concordare ostendit Iacobs. Animadvers. in Antholog. Gr. VII. p. 214. cl. IX. p. 290.

His iam duo poetarum duorum priva et propria tantam colophonem addere liceat, alterum Dionysii Periegetae, alterum Coluthi. Quorum ille v. 1044 ἐκ δὲ γένεθλης Νηπίαχοι τόξοις καὶ ἵπποσύνησι μέλονται novo sane atque inusitato modo scripsit, plerumque enim ἐκ γενετῆς, rarius ἐκ γενεᾶς sive ἀπὸ γενεᾶς inde a natalibus significare supra docuimus; Coluthus autem in Rapt. Helenae v. 106 malum illud, Paridis iudicio Veneri concessum, φρυγαλὴν πολέμοιο, κακὴν πολέμοιο γένεθλην belli Troiani originem et causam appellavit. Cuius simile apud alios frustra quacsivi.

EXCURSUS X. AD IL. E, 423.

De aoristo ἐσπόμην et modis formisque inde repetitis.

§. 1.

Ex quo Bekkerus in egregia carminum Homericorum a Wolfio editorum censura, l. all. p. 143 aoristi formam ἐσπόμην, ἐσποίμην, ἐσπομαι, ἐσπεο, ἐσπέσθαι et ἐσπόμενος in disceptationem vocavit, alii, et eruditionis copia et iudicii acumine praestabiles, aoristum istum aut aetate Homericam inferiorem aut reliquos certe modos, imperativum potissimum, infinitivum et participium, e poetae libris eximendum esse statuerunt, bisyllaba σπέο,

σπέσθω, σπέσθαι et σπόμενος illis antiquiora rati. Ac, de infinitivo-ἐσπέσθαι Bekkero prius idem senserat Heynius, qui in Observat. ad Il. 5, 423 ita praecepit: „Τρῶσιν αἶα σπέσθαι, snavius auditu quam ἐσπέσθαι, suppeditarunt Mori, Harlei. Towul. Sane quidem ἐσπετο, αἶμ' ἐσπετο frequentatur, non autem ἐσπέσθαι, αἶμ' ἐσπέσθαι.“ Quae si vera sunt, neque imperativum αἶμ' ἐσπέσθω, quem intactum reliquit Heynius, ferendum esse sequitur. Imo, si nobis constare voluerimus, aliis etiam modis litera prima, indicativo autem adspiratio erit detrahenda. Atque eam Bekkeri fuisse mentem inde cognoscitur, quod libros ἐσπετο vel εἶπετο passim offerre dicit. Cui maiore certe ex parte alii assensu sunt, velut Buttmann. in gr. ampl. Il. 1. p. 129. Thiersch. in gr. Gr. §. 232. 56., Nitzschius denique ad Od. 4, 826. Iam si causam huius decreti quae- siveris, et librorum dissimilitudinem et formas compositorum ἐπέσπον, ἐπισπείν, ἐπισπέσθαι, μετασπών, μετασπόμενος iisque cognatas solent proferre. Ea quidem similia esse fateor; sed illis paria non censuerim. Nam a praepositionibus conflata activum aequè ac passivum leni spiritu instrunt. Simplicis vero ἔσπον vel ἔσπον unquam legi apud Homerum non memini. Quae eius generis a grammaticis, ut a Matth. I. §. 234. p. 458., afferuntur, ea omnia sunt compositorum, neque alia aliorum desunt exempla, ut περιέσπε et περισπείν Herodotus frequentat, vid. I, 73, 114, 115. II, 64. VI, 44. Quint. Sm. V, 500 ἐπισπείν. His autem parum effici intelligitur.

Ut vero de singulis perspicue tradam: primum poetae testimonia, quae aoristum illum suppeditant, erunt expromenda; tum de scribendi varietate, quantum quidem ea nostra opera cogi potuit, breviter disseram; denique rationes et argumenta, quibus inductus secus, atque alii fecerint, indicaverim, in unum colligam.

Iam personae tertiae indicativum, qui saepissime reperitur, Homerus habet Il. 3, 376. 4, 476. 11, 472. 12, 398. 13, 300, 492. 15, 559. 16, 632.: ex Odyssea sunt afferendi 1, 125. 4, 276. 6, 164. 8, 109. 17, 53.; personam eius secundam semel legimus Il. 10, 285; dualis autem 3, 239 ἢ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἑταρείης: pluralis prima 1, 158. Num vero aoristus an imperfectum sit, passim incertum et dubium videtur. Aliorum modorum exempla sunt haecce: optativi Od.

19, 579. 21, 77., coniunctivi ib. 12, 349., imperativi personae tertiae Il. 12, 350, 363., infinitivi ib. 5, 423. Od. 4, 38., participii denique Il. 12, 395. 13, 570 ἐσπόμενος, 10, 246 ἐσπομένοιο. Brevior forma nonnisi his conspicitur: adest enim Il. 10, 285 σπέτο, et Od. 22, 324 σπέσθαι, neque quidquam dubitationis illic residet.

Haec si consideraveris, ἔσπετο, octies in Iliade, quinquies in Odyssea repertum, vix ex Homeri monumentis funditus extirpari posse consenties. Accedit, quod neque Heynius ulli Iliados loco discrepantiam, e suis libris enotatam, adscripsit, neque Venet. ac Vindobonenses unquam dissident a recepto. Itaque levis profecto atque exigui est momenti, si in Od. 1, 125. 4, 276 ἔσπετο, cuius mentionem fecit Bekkerus, in Augustano offertur, quod semel agnoscere videtur Eustath. 1496, 2, et Od. 6, 164., de quo ille contradicit, ἐπλετο e Viudd. duobus commemoratur. Il. 10, 285 ἔσπετο communi et librorum et Eustath. 805, 37. suffragio nititur. Il. 3, 239 ἐσπέσθην Ald. et edit. quarundam est, ἐπέσθην Ven. Quanta vero in his librorum sit discordia, Viudd. manifesto produnt: nam ex illis lib. quint. σπέσθην, XLIV. ἐππέσθην, ab Altero editus ἐσπέσθην, id quod suo iudicio comprobavit Etymol. magni scriptor 368, 26. Neque ὁ reiciunt tum libri tum grammatici Il. 1, 158 ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδής, ἄμ' ἐσπόμεθ', ὅθρα σὺ χάρις, vid. schol. Ven. ad Il. 10, 246. E quibus discimus Aristarchi fuisse ἐσπόμεθα, ἐσπέσθαι, ἐσπόμενος: eius enim auctoritate Ptolemaeus Ascalonitae grammaticus refutat. Od. 19, 579 ἐποίμην, cui numeri obstant, scholia suppeditant. At eadem 12, 349 ἔσπονται, pro quo Eustath. 1725, 22. ἔσπονται exhibet, defendunt. In Il. 12, 350, 363. nonnisi Vind. ed. ἐσπέσθω dat, contra Viudd. alii cum Venet. quinto in vulgari ἐσπέσθω concinunt: nec tamen silentio est praetereundum Vindob. unum ἅμα σπέσθω praeberē. Infinitivum σπέσθαι praeter Odys. 22, 324. e tribus Heynii codicibus Il. 5, 423. firmari posse diximus, iisque accedit quidem Vindob. ed., at reliqui et Ven. repugnant. Nec minus in Odys. 4, 38 ἄμ' ἐσπέσθαι plurimi verum et sincerum habent, ἅμα σπέσθαι Harl. est. Participium ἐσπόμενος Vind. ed. 12, 395 temere mutavit, vid. ad h. l.; illi vero patrocinantur Ven. Vind. quint. et Eust. 911, 2. In Il. 13, 570. loco eiusdem

ἐσόμενος e scholl. BL. adduxit Heynius, atque idem Hesychii et Apollonii fuisse ad huius lexicon Homericum docuit Tollius p. 627., in illo vero Ven. Vindd. atque Enstath. conveniunt. Postremo Il. 10, 246 τοῦτον δ' ἐσπόμενοιό olim ferebatur, particula vero ex optimis libris ab Heynio et Wolfio correctae fefellit Buttmann. in gr. ampl. l. all. Illis autem et de particula et de spiritu congruunt Ven. et Eust. 801, 17., Apoll. denique in Lex. 609, cuius verba Tollius falso habet suspecta. Codices igitur tantum non ubique tum adspirationem tum litteram π tuiti sunt, grammaticosque in eadem fuisse sententia praeter Etymol. magni, Eustathii et Apollonii testimonia Hesych. I, 1464 sq. Phavor. 768, 1, 9. Suidas I, 871 ostendunt, quamquam omnes propemodum σπείσθαι ex Od. 22, 324. et σπόμενοι i. e. μετελθόντες ex alio, ut videtur, poeta commemorant.

Iam si argumentis collectis rationem subdlexeris, σπείσθαι et σπόμενοι, littera consona praecedente, apta esse, ἔσπετο vero et eius similia longe saepius convenire poetae efficitur. Haec enim primum et libri plurimi atque optimi, et praestantissimi quique magistri, quorum in numero Aristarchus fuit, germana censuerunt. Neque eorum praeceptis vel Hesiodus, vid. Theog. 201, 418. Scut. Herc. 26., vel alii poetae plerique repugnant; cf. Apollon. Rhod. IV, 690. III, 35. I, 470. III, 615. Quint. Smyrn. III, 318. VI, 131. III, 24. VII, 226. IX, 185. Theocr. Id. XXII, 168. Mosch. Id. II, 143. Augmentum vero vel spiritui aspero vel σ inesse, quemadmodum Buttmannus existimavit, vix concedi potest; et, si vel maxime concedatur, ut indicativo, ita reliquis modis duplicem fuisse formam admodum verisimile est. Licuit ergo dicere ἐσπείσθαι et σπείσθαι, ἐσπόμενος et σπόμενος: quorum haec ad similitudinem infinitivorum σπείσθαι et πείσθαι effictae, raras atque insolitae fuerunt, illae propriae et usu pervulgatae. Nam quod Tollius ad Apoll. Lex. 610 grammatici verba, quae ita sonant: τοῦτον γ' ἐσπόμενοιό· δασύνουσιν, ἐν' ᾗ ἐσπόμενου κατὰ παρέρμπτωσιν τοῦ Σ, corrupta habet et propter Hesychii glossam σπόμενοι· μετελθόντες Apollonium τοῦτον γε σπόμενοιό dedisse conficit, id a grammatici mente prorsus abesse latebit neminem. Unde Bekkerum l. all. coniecturae isti vanae et iuani fidem habuisse

miror. Denique Bekkero illud etiam obstat; quod ἔσπετο et eius similia ad aliam pertinere videntur stirpem, cuius vestigium apparet in versu notissimo ἔσπετα νῦν μοι, Μοῦσαι, cf. ll. 2, 484 et alibi. Hae fere sunt causae, quibus commotus virorum doctorum praecepta ab Homeri sermone et usu aliena esse crediderim.

§. 2.

Aoristum quidem satis confirmasse mihi videor. Itaque, nisi quaestio de praesenti difficilior etiam restaret, finem dicendi facere possem. Illud enim quum Wolfius Od. 4, 826 τοῖν γάρ τοι πομπὸς ἄμ' ἔσπεται recepisset, nulla alia, ut putant, auctoritate nisi Porsonis iudicio, quo Harleian. ἔσπεται substitueret ἔσπεται, Bekkerus aliis velut signum extulit ad hanc formam impugnandam evellendamque, vid. Passov. Lex. s. v. Buttmann. ad schol. in Od. p. 172., Thierschium ac Nitzschium ll. ah. Verum libros olim iam variasse et Stephani testimonium „γρ. ἔσπεται“ et Eustath. 1519, ll. manifesto produnt. Apparet igitur Wolfianum non uno Harleiani praesidio sublevari. Praeterquam apposite comparavit Nitzschius in Animadvers. ad Odysseam Od. 2, 287. ll. 24, 153 et 182 τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἄμ' ἔσπεται, add. ll. 4, 415. 13, 785. Od. 3, 359. 6, 32. 21, 104., ell. Od. 3, 376. 4, 162. ll. 13, 416. 24, 461. Quibus perpensis aut ἔσπεται aut ἔσπεται poetae magis familiare esse conficitur. Nam vulgari exiguum certe praesidium accedat ex ll. 24, 437 σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν ἄλγος ἔχοιμην, ubi ἔσθαι quo referatur habet; illic vero nihil eiusmodi conspicitur. Sed equidem a criticis copiis ei, qui de Odyssea bene mereri cupiat, praecipue necessariis parum instructus, ἔρχεται prorsus damnandum esse non continuo statuerim. At ἔσπεται a grammatico inducto vel librario imperito casu potius quam consilio in illum Odysseae locum immigrasse nego; antiquam enim discrepantiam ibi fuisse idoneis rationibus mihi videor demonstrasse. Quo concesso ac probato originem et fontem, e quo posteriores ἔσπομαι duxerint, aperuimus. Illud enim praesens, Alexandrinis perquam usitatum, iam Apollonio Rhodio, cuius nomen inter Homeri criticos relatum scimus, arrisit, vid. Argon. IV, 1607. Dionys.

Exc. XI. De adiectivo τηλεκλειτός vel τηλεκλητός. XIX

Perieg. 436, 1140, 1142. Opp. Hal. II, 13, 57. et I, 180
ἐσπονται πομπῆς ὁμόστολοι, Quint. Sm. VI, 207. XI,
76., et similia alii, velut Orph. in Lith. 100 ἐσπεσθαι,
addunt. Quid quod compositum ἐφέσπεται et ἐφέσπετο
iisdem fuit sollemne, cf. Dionys. Perieg. 996. Opp.
Hal. III, 110. V, 73, 498., eaque de causa in Quint.
Posthom. I, 231 ὅς ῥα παρὸς Φυλακῆθεν ἐπέσπετο
Πρωτεσίλαω adspirationem restituere erit consentaneum,
vid. eiusd. III, 638. XI, 13., quanquam alterum, ex
Homero servatum, hic illic obviam fit, ut in Opp. Cyn.
III, 272 λασίη δ' ἐπιέσπεται οὐρή. in Quint. Posth.
II, 354 μετόπισθε δ' ἐπισπόμενος κεραίῃς. ib. VII,
394 ἐπισπομένου ἀνέμοιο. His vero formam adspira-
tam ab aditu prohiberi parum credibile est, vid. Opp.
Hal. IV, 140.

EXCURSUS XI. AD IL. E, 491.

De adiectivi Homericī τηλεκλειτός vel τηλεκλητός
quum forma tum tenore.

§. 1.

Quinque Iliados Homericæ versibus 5, 491. 6, 111
9, 233. 11, 564. 12, 108. Troianorum socii τηλεκλη-
τοί, ut Wölffius et Heynius constanter dederunt,
appellantur. Atque hi quidem omnes, uno excepto 5,
491., ubi genitivus τηλεκλειτῶν ἐπικούρων deprehenditur,
vel vocativum vel nominativum praebent. Editores priores
promiscue et nullo delectu adhibito nunc τηλεκλειτοί nunc
τηλεκλητοί admiserunt. Heynius vero in Observatt.
ad h. l. Vol. V. p. 97: „Τηλεκλητῶν ἐπικούρων, in-
quit, recte; sunt e longinquo arcessiti. At Lips. a m.
pr. Cant. Vrat. b. c. Townl. c. editt. Flor. Ald. I. τη-
λεκλειτῶν, qui essent valde celebres. Eadem varietas
in aliis locis occurrit.“ Neque aliter iudicavit Wol-
ffus. At nuper sis adversarius exstitit Buttmann. in
Lexil. I, 93 sqq., τηλεκλειτοί, quod et ipsum reposui,

mellus ratus. Causas eius iudicii uberius explanavit Buttmannus, qui mihi fere otium fecit. Quare illas breviter et recensere et illustrare satis erit. Primum autem iidem Troum socii proprie dicuntur a poeta κλειτοί (celebres), nec κλητοί (vocati), cui argumento sunt Il. 6, 227. 18, 229. 3, 451. 11, 220. 17, 14. 4, 379. 17, 212, et conspirat 12, 101 Σαρπηδὼν δ' ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων. Addi autem potest Homero accedere Hesiodum, cui in Theogon. 815. Titanes lovis κλειτοί ἐπικούροι audiunt. Porro eodem ducunt simillima ἀγακλειτός et ἀγακλυτός, περικλειτός et περικλυτός, τηλεκλειτός et τηλεκλυτός, ab Homero ac poetis frequentata, dum τηλεκλητός sive τηλεκλητος nusquam alibi conspicitur. Ac primum quidem illorum Homerus quinquies Iliadi, sexies Odysseae illigavit, vid. Il. 2, 564. 16, 463. 18, 45. 21, 530 Od. 3, 59. 7, 202. 17, 370, 468. 18, 351. 21, 275; ἀγακλυτός invenitur Il. 6, 436 Od. 3, 388, 428. 7, 3, 46. 8, 502. 14, 237. 21, 295. 24, 103; alterum περικλυτός, si bene computavi, duodecies Ilias, Odyssea toties repraesentat; tertium denique τηλεκλειτός ac τηλεκλυτός Homeri fuisse testantur Il. 14, 321. Od. 11, 308. 19, 546. cll. Il. 19, 400. Od. 1, 30. Ab his nihil recedunt alii epici, e quorum monumentis pauca testimonia subtexam, vid. Hesiod. Th. 1016; cll. 945. Quint. Sm. 1, 35. VI, 181, 188, 527, cll. IV, 457, τὸν περικλειτός, cuius exemplum apud Homerum frustra quaeris, nobis praebent Theocr. Id. XVII, 34. Ep. XXII, 3. Quint. Sm. III, 231, 305. VI, 508. VII, 694, coll. Mosch. Id. II, 42. Quint. Sm. II, 378. III, 299. V, 368. VIII, 478 alib. Illud vero, quo lexi-ca olim carebant, suppletum voluit Osann, auct. in Lex. Gr. p. 216., de quo post Schaeferum ad Bucol. p. 210. et prius et melius praecepi ipse in Mantiss. observ. ad Quinti Posth. p. 207. Ad postremum τηλεκλειτός est tum Hesiodi Scut. Herc. 327. tum Apollonii Rh. III, 1097., ubi tenoris pravitas Wellaueri aliorumque diligentiam non advertit. Videtur autem ea temere invecta a Brunckio, recte enim τηλεκλειτήν τ' Ἀριάδνην antiquiores, ut Stephanus et Hoeltzlinus, suppeditant. Ei autem apud Homerum plus fidei et auctoritatis conciliant optimi quique libri, ut Venet., qui, si unum versum 5, 491. segregaveris, ἦ syllabae paenultimaenae nunquam infert. E Vindobonen-

sibus praestantiores quintus et XLIX. in eodem plerumque concinunt, idemque e lectionum variarum horreo ab Heynio collecto singulis propemodum locis perspicitur. Praeterea alia etiam, quae Buttmanno mihiq̃e prosunt, laudari possunt: ea vero, ne dissertatio nostra in nimiam excresceret molem, in praesens omittere satius duxerim.

Duo autem potissimum sunt, quibus quis nostram causam impugnare possit. Primum enim κλητός II, 9, 165. Od. 17, 386. offertur, et Troum socii bis dicuntur πολύκλητοι II, 4, 438. 10, 420. At alterum horum lectos indicare, alterum ad oris serinonumque varietatem, vel ad eorum gentem et originem diversam spectare intelligitur. Ita certe praecipiant veteres, cf. Eust. 815, 38. Phavor. 1538, 3v. schol. brev. ad 4, 438., etsi hodie plerique cum Hesychio II, 998. et Apoll. in Lex. p. 557. contrarium amplectuntur. Nec maioris momenti est alia grammaticorum explicatio, ab eodem Apollonio adscripta in Lex. p. 646 Τηλεκλητοί· τηλόθεν ἐπιτεκνημένοι εἰς σὺμμαχίαν: ei enim adversantur alii, velut Phavor. 1752, 60 τηλεκλειτοί· πόρρω ἐνδοξοί, add. Hesych. II, 1380. Phot. 585., unde idem restituendum erit Suidae III, 459. Solus Zonaras, quantum scio, utrumque et arripuit et distinxit τηλεκλειτός et τηλεκλητός, vid. II, 1727. Quorum ultimum vel Apollonio vel alii cuidam Homeri interpreti subduxit. Minus autem scite τηλέκλειτος et τηλεκλητός accentu discernendos putavit. Propius enim verum est, si quid discriminis inter utrumque intercedat, prius ὄξυτόνως, posterius προπαροξύτόνως esse notandum. At ea de re, multis sane difficultatibus implicata, paullo accuratius erit videndum.

§. 2.

Sed dicat aliquis post ea, quae diligenter et copiose disseruerint Buttmann. in Lex. II. p. 252 sqq. et Götting. in doctrina de accent. ling. Gr. §. 33., me acta agere. Quod sane, siquidem duumviri illi suo munere plene et cumulate sint functi, concedendum erit. At alter multiplici scholiorum, quibus singula superstrueret, et ambiguitate et obscuritate in devia aberravit, alter nonnisi Eustathii et Phavorini utitur testimoniis, quibus parum proficimus. Ille enim ad Od.

1506, 66 ναυσικλειτός praeter morem oxytonum esse cum aliis plurimis iudicat, Phavorinus autem p. 1070, 26. sibimet ipsi repugnans ἀγάκλυτος, περίκλυτος, τηλεκλυτός reliquit; nam primum certe scitius acuit p. 9, 50., cli. 1752, 59. Itaque Etymologici magni regulam magis dilucidam et planiorem totius quaestionis velut fundamentum ponere liceat. Exstat autem illa 215, 21 sqq. hisce; τὸ δὲ κλειτός καὶ κλυτός, εἰ μὲν μετὰ ἀπώτου συντεθῇ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, φυλάσσει τὴν ὀξείαν τάσιν· οἷον κλειτός ἀγάκλειτός· εἰ δὲ μετὰ πρωτοκῶ ἢ ἀπώτου μονοσυλλάβου, προπαροξύνεται πρόκλειτος (l. πρόκλυτος), ὀνομάκλυτος. τὸ δὲ δοῦρικλυτός ἐν παραθέσει. Huic ad amussim fere respondent e scholiis, quorum auctoritatem suis praemisit Buttmanus, schol. Ven. ad Il. 10, 109. et schol. Ambros. ad Od. 1, 30. Reliqua ab eodem allata vel singula quaedam pertractant, sicut schol. ad Od. 6, 22. et 7, 39. agit de tenore adiectivi ναυσικλειτός, vel aequae ac priora iam fecerunt, regulam generatim perscriptam certis quibusdam conditionibus adstringunt, vid. schol. B. ad Il. 22, 51. Buttmanus eum scholiorum canonem Heynio, ut videtur, obsequutus adscripsit; alias enim schol. A., qui, quae ad Il. 10, 109 exposuerit, iterum memoravit, idem manifestius etiam prodit. Ceterum uterque Aristarchum Il. 22, 51 ὀνομάκλυτον praeferendum duxisse consentiunt. Iam schol. Ven. B. ita refert: Ἀρίσταρχος ὕφ' ἐν ὧς πασιμέλουσα (Od. 12, 70.). ἐν δὲ Ὀδυσσεΐα· ὄνομα κλυτός (l. κλυτόν) αἰθῶν· κατὰ παράθεσιν· εἰ δὲ γασὶν οὐκ ἔστιν ἐξ οὐδετέρου καὶ ἀρσενικοῦ σύνθετον, τί ἐστὶ τὸ Ἀστυνάγας καὶ ποιηματογράφος; κατὰ σύνθεσιν οὐκ ἔστιν, ὥς τὸ τοξόκλυτος παρὰ Πινδάρῳ καὶ περίκλυτος. Horum ultimum ab inepto scholiastarum interpolatore, varia et dissimilia in unum quasi corpus conglutinante, profectum autumat Buttmanus, quo fallitur. Corrupta enim potius sunt verba et pro adiectivo περίκλυτος πρόκλυτος, quod nemo acuendum esse dixit, emendetur necesse est. Id quod nobis persuadet et Etymologicum et Homeri Il. 20, 204 πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων, etsi Buttmanus eius plane immemor fuit. Neque γασὶν in φησὶν erit mutandum, neque vera habuerim quae lexilogi scriptor de nomine πασιμέλουσα mihi apto, quod non tam σύνθετον (compositum) quam παράθετον (appositum) sit, monet. Αρ-

paret enim φασιν alios ab Aristarcho dissidentes, qui negarunt nomina neutrius generis cum aliis componi, respicere, et πασιμέλουσα nulla alia re nisi tenoris similitudine scholiasta confert Homérico ὀνομάκλυτον. At in errorem deduxerunt viros doctissimos ea, quae grammatici de nominum ἐν παραθέσει et ἐν συνθέσει positorum dissimilitudine et diverso utrorumque tenore passim dixerunt. Unde Buttmanus colligit ἀγακλτός, περικλτός, τηλεκλτός, velut δονικλτός, quo potissimum utuntur veteres, ideo esse oxytona, quod duo sibi sint apposita, nec vero inter se conflata. Eadem enim significare atque ἄγαν κλτός, περί κλτός, τῆς κλτός. Nemo autem veterum ita censuit: imo ea omnia non minus quam ναυσικλειτός, τοξόκλτος, ὀνομάκλυτος composita statuerunt. Atque de illis quidem locupletes testes sunt ii, quorum mentio supra est iniecta; ναυσικλειτόν vera compositum esse cum aliis schol. ad Od. 7, 39 docet. Eo enim ipso, quod Homerus vocali mutata ναυσικλειτός, ναυσικλήτος, Ναυσίθοος et Ναυσικάα scribat, simplex vero ἡ vel ἑ habeat νηυσὶν et νέεσσιν, effici putant grammatici adiectivum esse compositum, neque appositum, vid. Phavor. 1293, 19. Etym. M. 605, 28. Eust. ad Od. l. all. Quare veteres ναυσικλειτόν et ναυσικλήτόν ab aliis eximenda censent; acutum vero priorum ex eo repetunt, quod ab adverbis bisyllabis et iis indeclinabilibus originem ducunt. Ad haec accedit aliud: πολύκλειτος apud Pind. Ol. VI, 71. fr. 276.; πρόκλυτα apud Homerum ipsum legimus; in iis autem nullam σύνθεσιν, sed παράθεσιν solam inesse videmus. Itaque, si Buttmanus vero statuit, tenorem pravam esse sequitur. At nemo unquam ita iudicavit, ergo nec Buttmanus nec Göttingius rem commode et scienter expederunt. Quare, etsi causam forsitan minus perspicimus, ea tamen erunt tenenda, quae veterum auctoritas de hisce adiectivis sanxit. Scio quidem lexicographos et grammaticos posteriores ab ista antiquiorum norma hic illic desciscere, veluti eius imperitiae exempla e Phavorini lexico et Etymol. magna produximus, et alia suppeditant alii; at multo verisimilius est illa librariorum socordiae quam praedictae magistrorum ipsorum opinioni accepta referre, praesertim quam ii ipsi non raro sequantur doctiorum placita, add. Arcad. de acc. 68, 16. 90, 6.

His quidem explicatis nihil restat, nisi ut de illis

adiectivorum horum compositis, quae, utpote a nominibus oriunda, proparoxytona habentur, brevissime dicamus. Ea et numero pauca sunt et usu rara: Pindari τοξόκλητος ex Homeri scholiis lyrici fragmentis inseruerunt Heynius et Boeckhiius nr. CLXV et ECLXXIV. Eiusdem notae est ὀνομακλήτος, cui celebre est nomen. Nam id vere compositum et proparoxytonum iure existimavit Aristarchus, vid. Boeckh. ad Pind. fr. all. Eust. 1256. 45. Accinunt autem poetae, velut Simonid. περὶ γυναικῶν v. 87 τεκοῦσα καλὸν κοῦνομακλήτον γένος. Simmias Rhodius in Brunck. Anal. II, 525 v. 13 ἄλλων ἀγνώσσουσα βοστών ὀνομακλήτον αὐδὴν, cf. Tzetz. Chil. VII, 707 ex edit. Kiesslingii et eius libri censorem in Diar. scholast. a. 1827. sect. II. sched. 43. p. 370. At τηλεκλήτος sicut πολύκλητος proparoxytonum esse manifestum crediderim, unde τηλεκλήτοι et τηλεκλήτων et ipsa declarant τηλεκλείτοι Homero fuisse restituendum. Denique cur in hymno Homérico in Apoll. v. 31 ναυσικλείτῃ τ' Εὐβοίᾳ, at versu 219 ναυσικλείτης-Εὐβοίης plerique editores proferant, me ignorare fateor cum Boeckh. not. crit. ad Pindar. Nem. v. 4. Quare quemadmodum Apollonῆ τηλεκλείτῃ τ' Ἀσιάδην revocavimus, ita hymni illius auctori ναυσικλείτῃ τ' Εὐβοίᾳ postliminio redeat.

EXCURSUS XII. AD IL. E, 656.

De adverbis ἀμαρτῇ et ὁμαρτῇ et verbis inde ductis ἀμαρτεῖν et ὁμαρτεῖν.

§. 1.

Apud omnes fere populos singulae singulorum aut nominum aut verborum formae reperiuntur et propter originem incertam ambiguae et grammaticorum, qui eas explicare et derivare studerent, curis magis etiam involutae tenebris. Multa eius rei et ea manifesta exempla nobis proponunt Homericæ carmina, ad quae enucleanda

et illustranda plurima virorum ingeniosorum atque eruditorum opera saepe paruin valuit. Huc si retulero adverbia, de quibus iam quaeramus, nemo, opinor, mihi contradicet. Apparet quidem priorem illorum partem cum adverbliis ἀμα et ὁμοῦ cohaerere; posterior autem e qua stirpe sit nata, dictu est difficilius. Eustath. in commentar. ad Il. 592, 17. de iis praecipit ita: ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἀμαρτῇ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄμα καὶ τοῦ ἀρτῶ. ἡ μὲν συνηθεῖα περισπᾷ. Quod quid sit non statim intelligitur, nam ἀρτῶ (suspensum esse) minus congruit, ἀρτέω vero Ionicum, quod Herodotum frequentare scimus, ab Homero abhorret. Itaque ὁμοῦ sive ἄμα et ἄρω, ἄρηρα, unde ἀρτύνω et ἀρτύνω proficiscuntur, ei subesse crediderim. Ex quo conficitur illud ortum trahere ab adiectivo verbali eoque obsoleto ἀρτός, ac proinde significare coniunctum, vid. Et. M. 623, 25. At hic nobis occurrunt duo: primum Aristarchi sententia, ab aliis longe diversa, deinde vocalis ultima, cui alii ἱ subscribendum, alii auferendum existimant. De Aristarcho praeter Eustathium l. all. et 751, 60. luculenter et plane tradit schol. Ven. ad Il. 21, 162., cuius verba testimonii loco in medium proferamus: „Αριστάρχος, inquit, ἀποκοπὴν εἶναι βούλεται τοῦ ἀμαρτήδην, ὃ ἔστιν ἄμα· διὸ καὶ χωρὶς τοῦ ἱ γράφεται,“ add. scholl. ad Il. 5, 656. Etym. M. 78, 20. Gud. 42, 7. Phavor. 136, 17 sqq. Aristarchus igitur ἀμαρτῇ, velut δῆ, δηλαδῆ, ὅτιδῆ et alia eius generis melius censuit. Causam huius decreti accuratius et plenius perspicimus ex Il. 13, 584. Ibi enim Aristarchei legerunt:

τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην, ὃ μὲν ἐγγεῖ ὄξυνόντι
ἱετ' ἀκοντίσσαι, ὃ δ' ἀπὸ νευρῆφιν οἶστον. —

vid. scholl. et Eust. 947, 53., qui sic commentatur: „Τὸ δὲ ὁμαρτήτην οἱ μὲν ἐπιρρόημα νοοῦσιν ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ, ἕτεροι δὲ ῥῆμα κριτικόνως φασιν ἀντὶ τοῦ ἠκούθησαν κατὰ τὴν βολήν· οἱ δὲ φασιν τριπλὴν εἶναι γραφήν, ἀμαρτήδην καὶ ὁμαρτήδην, καὶ διὰ τοῦ ταῦ ὁμαρτήτην, ἐν πάσι δὲ δηλοῦσθαι τὸ ὁμοῦ. εἰ δὲ καὶ ἔστι ῥῆμα τὸ ὁμαρτήτην παραληγόμενον τῷ ἦτα, ἐκ τοῦ ὁμαρτησάτην συγκέκοπται.“ Quorum ultima falsa esse nemo non videt. Sed Aristarchi illi sive lectioni sive emendationi libri plerique obnituntur, in vulgari ὁμαρτήτην seu ὁμαρτεῖτην, quemadmodum alibi etiam variant, satis concordēs, vid. Heyn. Observatt. Vol. VI. p. 472 sq. Neque alii, quantum scio, certius ad-

verbi eius vestigium reliquerunt, cf. Henr. Stephan. Thes. ling. Gr. Vol. IV. p. 6735. a.

Iam apud Homerum aliis ἀμαρτῇ, aliis ὁμαρτῇ potius esse visum Heynii auctor est ad II, 5, 656. Quod, si de editionibus acceperis, vero esse consentaneum non negaverim: illae enim ὁμαρτῇ, ut multae antiquiorum, vel ἀμαρτῇ, ab ipsa Wolfiana receptum, nobis exhibent; sin autem ad grammaticos retuleris, plerosque, Aristarchi et etymologiae et tenori diffisos, ἀμαρτῇ sive ὁμαρτῇ praeponendum duxisse facile demonstrabimus. Nec vanam esse eam opinionem probat idem schol. Ven. ad II, 21, 162: ἀμαρτῇ. περισπαστίον καὶ σύν τῷ ἰ. γραπτίον κατὰ τὸν χαρακτήρα τῶν εἰς τῇ ληρόντων ἐπιρρομάτων· καὶ διελέγχει ἢ παραδόσις τὸν Ἀριστάρχον, ἔχονσα τὸ ἰ. Aristarchi autem placita, in disceptationem vocata, Herodianum et Ptolemaeum Ascalonitam reiecissee scholl. ad II, 5, 656, Zonar. I, 164. cum aliis multis, quos supra significavi, testantur. Neque Arcadio de acc. 183, 3 sqq., qui contra stare videtur, ad aliorum auctoritatem elevandam multum momenti tribuerim. Nam parum constat, utrum de grammatici sententia, an librorum temeritate vel negligentia factum sit, ut ἰ adverbis illis surriperetur. Quae quum ita sint, nihil fere dubitabis, quin, missa et Wolfii auctoritate et Heynii inconstantia, ἀμαρτῇ recte et prudenter restituerim poetae. Unum superesse video scrupulum, quem, si fieri potest, aliorum ex animis eximam. Obiciat enim aliquis: ἀμαρτῇ et ὁμαρτῇ et promiscue adesse in libris scriptis pariter atque editis, et poetas recentiores ὁμαρτῇ solum agnoscere. Sed ἀμαρτῇ ter in Iliade, semel in Odyssea obvium, vid. 22, 81. et II, 5, 656, 18, 571. 21, 162., etsi libri saepe in diversa abeunt, Ven. certe semper ἰ subscripto munivit, eique tum meliores e Vindobouensibus, tum alii multi apud Heynium adstipulantur, cf. Tollium ad Apoll. Lex. Hom. 741 sq. Ex his coniecturam capio ἰ, quod verbo etiam inferendum censuit Aristarchus, ex eius arbitrio a diligentioribus librariis, exemplaribus Aristarcheis usis, adverbio servatum et lege quasi sancitum fuisse. Quapropter, etsi dissimilitudo quaedam tum verbi et adverbii tum Homeri et aliorum eo relinquitur, mutare tamen quidquam et ὁμαρτῇ scribere religioni nobis ducimus. Neque Herodianus illud solum et unum, quae Passovii opinio est in Lex. voc. ὁμαρτῇ, Home-

ricum habuit, vid. Etym. M. 73, 22. Fuisse tamen qui id Homero magis convenire statnerent, non magis librorum dissensus quam epicorum recentiorum usus manifesto produunt, vid. Callim. in Dian. 243. Apoll. Rh. I, 538. Oppian. Hal. I. 378. Utrum autem in eorum carminibus ὁμαρτῇ, quod sine ἱ addito plerumque fertur, poetarum ipsorum sit, an editorum librario-
rumve negligentia immigraverit, dirimere non ausim.

§. 2.

His quidem ad finem qualemcunque perductis, ad eiusdem originis verba ἀμαρτεῖν atque ὁμαρτεῖν accedamus. De quibus quo saepius et copiosius disseruerunt alii, vid. Henr. Steph. Thes. ling. Gr. I. all., eo brevius defungar hac mea provincia. Iam vero in Homericis carminibus nonnisi ὁμαρτεῖν et ἐφομαρτεῖν hodie obvenire nemo ignorat, cf. Il. 12, 400. 24, 438. et 13, 584., de quo paullo antea egimus, porro Od. 13, 87. 21, 188.; compositi exempla tria sunt in Iliade 8, 191. 12, 412. 23, 414. At alterum altero non prorsus exclusum fuisse et alia grammaticorum testimonia iudicant et schol. Homeri aperte docent, velut ad Il. 12, 412. subiiciunt: Ἀρίσταρχος ἐφαμαρτεῖτε, ἄλλοι δὲ ἐφομαρτεῖτον, ἄλλοι δὲ ἐφομαρτεῖτε, vid. eadem ad 23, 414. Eiusdem iudicii vestigium impressum est Harlei. libro et

aliis, qui in Od. 21, 188 ἀμαρτήσαντες ἀμ' ἄμω proferunt. Denique idem sine ulla varietate legit Etym. M. 623, 22., Eustathio tamen dissentiente. Hinc autem formae, quam Aristarchi fuisse recte iudicat Heynius, non modo codices quidam carminum Homericorum et scholiastae fidem addunt, sed ea etiam augetur lexicographorum assensu. Quorum plurimi et ὁμαρτεῖν et ἀμαρτεῖν receperunt et explauarunt, vid. Etym. M. 623, 20 sqq. Hesych. I, 262, 263. II, 748. Phavor. 136, 15. cll. 1354, 50.; aliis vero satis fuit explicuisse prius, veluti Suidae II, 682. et Zonar. 1450. At ii, qui utrumque consociandum putarunt, multa vel incerta vel falsa attulerunt. Ita, quod dudum emendarunt viri docti, male admodum legitur apud Hesychium I. priore ἀμαρτεῖν, neque posteriore his immiscenda erant Philoctetae verba, apud Sophocl. Philoct. 231. lecta, quanquam ea verbi ἀμαρτεῖν et ἀμαρτάνειν

confusio, cuius aoristus secundus eodem modo effertur, etiam apud Phavorinum et aliosprehenditur. Deinde nescio, unde Etymol. M. ea hauserit, quae l. l. de utroque praecipit hisce: ὀρματεῖν καὶ ἀμαρτεῖν ἀντὶ-
 τερα ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν καὶ ἀκολουθεῖν· τὸ δὲ δευτε-
 ρον καὶ ἐπὶ τοῦ συμπροῦσαι. Quae etsi Zonaras atque Phavorinus bona fide transcripserint, vereor tamen, ne discrimen illud, cuius causam et rationem nullam videam, excogitatum sit ab inepto aliquo Homeri scholiasta atque interprete. Ex iis autem, quae supra posuimus, facile in eam possis adduci suspicionem ἀμαρτεῖν et ἐλαμαρ-
 τεῖν, utpote Aristarchea, apud Homerum esse restituenda. Quod si minus verum habucro, haud scio, an codicum fide et auctoritate, quae vel nunquam vel raro admodum accinat Aristarcho, huius mei sive arbitrii sive erroris causa et ratio idonea sit parata.

Quod reliquum est, ὀρματεῖν Homero plerumque est intransitivum ac significat *una procedere, simul agere*, ideoque vulgaris veterum interpretatio ἀκολουθεῖν saepe parum quadrat Homericis. Magis vero convenit poetis et scriptoribus sequioribus, qui Homero quasi praeunte et facem praeferente, vid. Il. 21, 438., et composita et simplex haud raro ita dixerunt, ut iis, dativo adiuncto, *prosequendi* potestas esset, vid. Hesiod. Op. 194, 674. Theocr. Id. 11, 73. XXVIII, 3. Apoll Rh. I, 201, 305. Recte igitur et bene praecepit de eius verbi structura Wytttenbach. ad Plut. de ser. numin. vind. 18., sed adiciendum erit in dativi locum quasi subrogari interdum praepositionem, ut est apud Callim. in Cer. 129. Praeterea sine eiusmodi additamento idem verbum non minus crebro reperitur: argumento sunt Apollon. I, 579. III, 111, 375.

EXCURSUS XIII. AD IL. Z, 165.

De diphthongorum elisione Homero usitata.

§. 1.

Multiplicem et variam de eo, in quod iam inquiremus, virorum doctorum contentionem et quasi concertationem fuisse nemo omnino aliqua harum literarum peritia tinctus ignorat. Codicibus enim a prioribus poetarum Graecorum editoribus, ad eius generis minutias parum attentis, negligentius excussis, larga ambigendi dissenticundique materia fuit relicta. Qua de causa iusta laude praedicandi sunt ii, qui reconditos abditosque numerorum recessus studiosius perscrutati suae operae fructum ad alios diffuderunt, et singulis sedulo collectis et acute diiudicatis viam quasi ac rationem, qua tutius possis procedere, et aperuerunt et paene perfecerunt. Eorum enim industria et perspicacitate eo certe perventum est, ut e diphthongis in fine syllabarum Graecarum obviis nonnisi *ai* et *oi* elisione obteri posse intelligeretur, vid. quos ad h. l. laudavi et conf. praeterea Herm. Elem. metr. p. 51. Matth. in gr. Gr. §. 45. et meum libr. de vers. Gracc. her. 161 sq. et 164. Id vero ipsum, quantum patcat, adhuc minus est cognitum. Alii enim tum epicis tum tragicis eandem fuisse veniam consentiunt; alii epicis permissa tragicis vetita et interdicta arbitrantur, alii denique singulis quibusque vel epicis vel tragicis suum fuisse usum et morem existimant. Ac de Atticorum quidem poetis comicis pariter ac tragicis, quorum de consuetudine, ut mea fert opinio, nonnulli, velut Erfurdtius ad Soph. Aiac. 190., cupidius quam verius statuerunt, aliis me prudentioribus harumque literarum doctioribus integrum sit iudicium. Equidem hoc loco de Homero solo agam, eos simul respiciens epicos, qui et versuum elegantia et numerorum volubilitate ab illius praestantia proxime absunt. Horum igitur vestigia sequuti, quid verum falsumve sit, eruere conabimur. In qua quidem re ita versabor, ut primum de diphthongo *ai* elisa quaeram, deinde ad alteram, qui similem veniam evenisse censent, me convertam.

De illa vero bipartito erit agendum, siquidem non modo in verborum quibusdam terminationibus, sed in aliis etiam vel nominum formis vel particulis recisa putatur. Iam igitur de his omnibus, quantum quidem fieri poterit, ita disseramus, ut in summa brevitate nihil omitamus, quod rei accuratius cognoscendae meliusque illustrandae aptum et idoneum possit haberi.

Vocalem *αι* ab iis verborum personis vel modis, quibus ut e tenore apparet, natura sua brevior solet inesse, apostropho illato separari posse et veteres exemplorum multitudine comprobant, et nostra aetate nemo negat. Quem poetae usum agnoscit Eustath. ad Il. 1, 167. p. 62, 41.: „ἐτι-ιστέον καὶ, ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ὑστερον μονόφθογγα καὶ βραχέα φωνήεντα ἐκθλίβεται ἢ γοὺν κενερίζεται, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς ἅπαντα ὄθεν καὶ νῦν ἐν τῷ „βούλουμ' ἐγώ“ ἢ *αι* διφθόγγος ἐξεθλίβη, cf. 1239, 27 sq. Quo loco diphthongum *ει* similiter extritam esse Hegemonis Thasii versus, qui apud Athenaeum etiam XV, 699. a. exstat, ostendere studet. Versus autem is est:

δεινὰ παθοῦσα Φακῇ βδελυρή, χώρ' εἰς τὸν ἀγῶνα.
Pro quo Casaubonus, Wolfio in Anal. litterar. I, 453. assentiente, χώρει εἰς τὸν ἀγ. emendandum proposuit. Reisigius in synt. crit. p. 25 sq. ex eo, quod vulgo ferebatur apud Athenaeum, βδελυρὰ efficere studet, integram poetae manum fuisse βδελύρ', οὐ χωρεῖς τὸν ἀγ. Equidem vereor, ne vulgatum glossae potius acceptum referatur. Suspicio igitur poetam dedisse: δεινὰ παθοῦσα Φακῇ βδελυρή, δεῦρ' εἰς τὸν ἀγῶνα, cuius in sedem invasit interpretamentum appositum χώρει. Sed redeamus in viam.

Homerum igitur sive aetatis antiquissimae epicis diphthongi *αι* elisione, quae in verborum formis reperitur, si cum aliis aliorum poetarum carminibus illos contuleris, aliquanto saepius liberiusque usos esse patebit. Iam prima persona medii tum praesentis tum futuri aliquoties decurtata invenitur. Cuius usus primum et notissimum est argumentum, quod Eustath. adduxit, Il. 1, 117 βούλουμ' ἐγώ, vid. Od. 12, 350. Nam, ut in aliis, ita hic quoque Odysseam non raro proxime accedere ad Iliadis exemplar uno et eo luculento documento monstrabo. Idomeneus Othryoneum, cui Cassandra, Priami filia, erat desponsata, Il. 13, 374. compel-

lat hisce: Ὀδρυνεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζου' ἀπάντων, quibuscum ad verbum fere congruunt Od. 8, 487 Δημόδοκ', ἐξοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζου' ἀπάντων. Reliqua praesentis elisi exempla acervatim dicam: λίσσομαι bisyllabum legitur Il. 1, 283. 22, 338. Od. 15, 261. et eius subiunctivus Il. 22, 418., ubi libri et editiones olim in diversa abierunt; ἔρχομαι Il. 1, 168. δύναμαι Il. 5, 475. μετατρέπομαι Il. 12, 238. ῥύομαι 15, 257. ἔμπομαι 15, 110. 18, 194. εὔχομαι Il. 21, 411. Odysseae propria sunt τέρπομαι 4, 194. τεκμαίρομαι 11, 112. 12, 139. Huc denique pertinet ἄρχομαι αἰδεῖν in hymnis minoribus passim obvium, cf. VIII, 8. X, 1. XII, 1. XV, 1. alib. Primam futuri personam diphthongo minorem exhibet Il. 9, 397 ποιήσομαι ἀκοῖτιν. 18, 121 κείσομαι, ἐπεὶ. 21, 341 φητέγξομαι ἐγώ. 22, 390 μεμνήσομαι ἐτάϊρον. Unde hymnorum auctoribus cessit pervulgatum illud: αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομαι ἀοιδῆς, vid. hymn. in Ap. 546. in Merc. 580. in Cer. 495. alibi. Odysseae priva et peculiaris sunt: 5, 358 πείσομαι. ib. 364 νήξομαι. 8, 184 περήσομαι. 19, 501 εἰσομαι. 1, 397 αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀναξέσομαι ἡμετέροιο, quocum concinit h. in Cer. 364 — αἰκῆς ἔσομαι ἀκοίτης. Adiciatur postremo aoristi subiunctivus Od. 3, 419 ὄφρ' ἦτοι πρῶτιστα θεῶν ἱλάσομαι Ἀθήνην.

Personae secundae unum novi exemplum Il. 15, 245 ἦσ' ὀλιγηπελέων, vid. schol. A. et Eust. 1014, 49. Longe crebrius tertia et praesentis et futuri non minus in singulari quam plurali eam patitur apocopam. Illius documenta edit Il. 3, 457 γαίγεται. 8, 481 τέρονται. ib. 140 ἔπεται. 12, 68 βούλεται. 20, 99 πέτεται. Odyssea 2, 126 ποιεῖται. 12, 128. 14, 104 βύσκονται. 13, 235. et 17, 532 κῆται. 14, 125 ψεύδονται. Futurum vero syllaba brevius habet Il. 6, 458 ἐπιλείσει' ἀνάγκη. ell. 21, 318. et 22, 71 κείσονται ἐν προθύροις. 7, 30 μαχήσονται. 8, 17 γνώσεται. 20, 130 δέισεται. 23, 47 ἔσεται. ell. Od. 19, 20; ib. vero 2, 135 ἀρήσεται. Perfectum bis observavi Il. 2, 137 εἶατ' ἐνι μεγάροις et 17, 164 πέφατ' ἀνέρος. At de altero, etsi Heynius in Observatt. Vol. VII. p. 490. praeteritum agnoscit, libebit dubitare, primum olim ferebatur εἶατο ἐν μεγάροις, sicut ipse Venet. praebet, correctus iam a schol. A. et Eust. 192, 3. De hoc quidem Heynius l. all. scite iudicat, at Il. 18, 504., ad quem versum provocat,

huc non est referendus. Ceterum huic diphthongi elisioni codices plerumque patrocinantur ita, ut Vindob. Alteri, cuius librarius alias apostrophum facessere iubet, raro admodum vocalem integram adiecerit, veluti Il. 3, 457. 5, 475. 8, 140. 9, 397. 10, 108. 12, 238.

Epici sequiores, etsi veniam ab Homero tractatam parcius expetierint sibi, tuta tamen ac certa illius indicia produnt, vid. Hes. Op. 581, 702, 712. Arat. 286, 293, 787. Dionys. Per. 218, 509. Orph. Lith. 476. Opp. Hal. II, 66, 163, 286. IV, 448. et praecipue Apollonium Rhodium, qui in eo Homeri exemplar aliis pressius sequitur. Detrahit igitur diphthongum primae futuri personae III, 514, 989, 1026, praesentis IV, 783., ac futuri tertiae II, 18.

Neque ab illorum numero verbi substantivi futurum *ἔσται* discernendum esse existimaverim, etsi illud censor Wolfii eruditissimus I. all. p. 133., quum bisyllabum *ἔσται* non minus frequentetur, ex Homeri monumentis paene extirpandum censeat. Me secus iudicare iam olim in libr. de vers. Graec. her. p. 165. fassus sum, causamque eius dissensionis satis probabilem reperisse mihi videor. Nam si bene et prudenter omnia perpensi, formae trisyllabae diphthongo extrita tum locus est, quum numeri celeriores sibi flagitant motum, bisyllaba autem ponderis et momenti quiddam addit prioribus. Vere me ita sentire iam ille versus, qui alterum altero sine numerorum damno mutare permittunt, quodammodo probant. Itaque *ἔσται* maxime reperitur in versus clausula, ubi vox ad finem, in quo subsistat, properat, vid. Il. 4, 235, 271., vel in eorum initio, quo ad sequentia citius progredi licet, ut in Od. 24, 201. Contra *ἔσται*, cui potissimum in extrema versus regione sua et propria est sedes, cf. Il. 1, 136, 212, 563. 2, 257. 8, 286, 401. 9, 310, 413. 10, 41, 223, 304, alibi, tum dicitur versu vel medio vel exeunte, quum prima verbi syllaba gravius sit effercenda, uti in Il. 7, 451, 458. Od. 1, 318. Nec silentio praetereundum est optimos quosque recentiorum Homericæ formae praesidium ferre, vid. Callim. h. in Del. 152. Apoll. Rhod. I, 291. II, 334. III, 93, 407, 480, 781, 1044. IV, 832. Opp. Hal. V, 102. Orph. Lith. 97, 338. aliosque plures.

His iam persuncti de infinitivis, qui diphthongo sublata deminui solent, videamus. Illorum et notissimus et

testimonialis plurimis comprobatus praesentis erit infinitivus; rarius idem factum videmus in futuro, rarius etiam in aoristo. Noli tamen putare id media postisimum voce prorsus fuisse vetitum atque interdictum. Praesentis igitur sunt *ἐρχεσθαι* bis in Iliade 3, 394. 8, 600., ter in Odyssea lectus 1, 190. 10, 563. 15, 514. Sextum enim illius exemplum codicum auctoritate impulsus ex Il. 15, 177. eiecerunt. Alios singulos, librorum ordini obsequutus, hic adscribam Il. 5, 33 *μάρασθαι*, 9, 445 *λείπεσθαι*, ib. 228 *δαινύσθαι*, cui aīlais est Od. 23, 245 *ζεύγνυσθαι*, porro Il. 15, 698 *ἀρτεσθαι*, 24, 91 *μίσγεσθαι*, tum Odyssea addit 2, 71 *τείρεσθαι*, 4, 756 *ἐχθεσθαι*, 9, 13 *εἴρεσθαι*, hymnus autem in Apoll. 163 sq. *μμεῖσθαι* et *φθέγγεσθαι*. Atque hi quidem omnes in regionis primae finem cadunt, duo vero pedis secundi initio leguntur, duo denique in eadem tertii regione: hi sunt Il. 20, 422, 469 *στροφᾶσθ'* et *ἱέμενος λίσσεσθ'*, ὁ δέ —, illi Il. 21, 499 *πληκτίζεσθ'* *ἀλόχοισι Δ.* et Od. 17, 196 *σκηρόπτεσθ'*, ἐπ. Verbi substantivi infinitivum triplicem fuisse εἶναι, ἔμμεναι et ἔμμεν, cuius loco, si prior propter numeros corripitur, ἔμμεν dicere licet, constat. Qua de causa apostropho carere possumus Il. 18, 364. Od. 14, 332. 16, 419. 19, 289, neque illum Wolfius in edit. Iliados noviss. admisit; vid. de vers. her. 164.

Futuri infinitivus diphthongo resecta iterum implicatur primae maxime hexametri regioni, ut Il. 2, 175. 11, 590 *φρεύξεσθαι*, 6, 516 *στρόψεσθαι*, 8, 234 *στήσεσθαι*, 9, 235 *σχήσεσθαι*, 24, 86 *φθίσσεσθαι*, Od. 6, 174 *παύσεσθαι*, 13, 357 *ὄψεσθαι*, neque ab his abest Il. 15, 613 *ἔσσεσθαι*. At idem in prima pedis secundi parte cernitur 22, 332 *σῶς ἔσσεσθ'*, ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζω —.

Ex aoristi infinitivis activi forma nunquam reperitur ita amputata: unicum enim eius, quod olim adfuit, specimen Il. 21, 323. hodie expulsum est, vid. Hermann. ad hymn. Hom. in Merc. 133. Medii vero primum aliis infinitivis congruum videmus Od. 18, 287 *δέξασθαι*, et ib. 270. 19, 159, 531. 20, 335, 342 *γῆμασθαι*. Idem semel in Odyssea regionis secundae initio insertus est 10, 385 *πρὶν λύσασθ'* *ἐτάρους*, eodemque modo ter decurtatum legimus aoristi secundi infinitivum in Il. 18, 294 *κῦδος ἀρέσθ'* *ἐπὶ νηυσὶ* —, 19, 136 *οὐ δύναμαι λελαθέσθ'* *Ἄτης*, et 22, 417 *ἐξέλ-*

θόντα πόλῃος ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχ. Notavi ista propter Hermannii observationem ad hymn. Hom. II, 133, qua dicit infinitivos istos nonnisi quater in versus arsi ab Homero esse collocatos. Ei iam adversatus est Heinrichsius in epimetr. ad Twستنii comment. crit. de Hesiod. Oper. et Dieb. p. 71 sq. Qui praeter Homeri exempla quaedam Hesiod. Op. 800 ἄγεσθ' εἰς οἶκον, quod plurimi hodie receperunt, commemoravit, idemque apud eundem v. 630 ἄρμενον ἐντύνασθ', ἵνα οἶκαδε κέρδος ἄρῃαι scribendum esse coniecit, quod recte, opinor, editores alii spreverunt. Denique laudat ex Hercul. Scut. 218 θαῦμα μέγα φράσσασθ', ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικτο, ubi, quod factum nollem, Dindorfius et Göttingius φράσσασθαι, ἐπεὶ restituerunt. At minus considerate Heinrichsius Aristarchum in II, 7, 353 ἐκτελέεσθ', ἵνα voluisse perhibet: id enim falsum esse ad II. vers. all. docui. Ab Hesiodi vero more elisionem istam non alienam fuisse praeterea declarat Op. 384 ἄρχεσθ' ἀμῆτου· ἀρότοιο δὲ δυσομενάων.

§. 2.

Nominum formae, e quibus diphthongus $\alpha\iota$ exempta possit videri, rarissime conspiciuntur. Apud Homerum quidem in II. 11, 272 ὥς ὀξεί' ὀδύναι Heynſus facilius quam consultius excusavit, alios ad alias descendisse coniecturas vidimus in annot. critica. Itaque verendum est, ne uno et eo corrupto exemplo inducti novam et inauditam poetis Graecis licentiam sinxerint, praesertim quum simile quidquam frustra quaeras. Vix enim inepti aetatis infimae versificatores nobis persuadeant eandem veniam probis atque antiquis fuisse concessam. Etenim illos, quae prava horum temporum fuit consuetudo, ad deteriora saepe deflexisse nemo ignorat, unde Gregorius theologus in Anthol. Pal. VIII. Epigr. 8, I ὦ μύθοι, ὦ ξυνὸς φιλῆς δόμος, ὦ φίλ' Αἰθῆναι non est aspernatus. Quanta vero eius harum rerum sive inscitia sive negligentia fuerit, idoneis exemplis demonstravit Iacobs, ad Anth. Pal. Vol. III. p. 416. Finitima istis eruere possis ex inscriptionibus, a quibus et colligendis et diiudicandis in praesens erat abstinendum.

Quaestio vero maioribus obsepta difficultatibus oritur de particula καί, quam alii a poeta vel elisam vel

cum proxima vocali conflatam statuerunt, aliis neutrum admittentibus. Dissensionis huius causam et originem a Graecis Homeri interpretibus repetendam esse intelligitur, si quidem illorum pars et de aliis varie iudicavit, et *κακείνος*, *κακείνῳ* eorumque similia commiscuit. At de priorē posthac erit dicendum, *κακείνος* vero aequē atque agnata ab Aristarcho et doctioribus repudiata esse ostendimus ad Il. 3, 402. 6, 200. 12, 348. Horum igitur sententiae Wolfius obsequutus ex Homeri carminibus ista eiecit, vid. praefat. edit. nov. p. 55., neque Heynius, etsi vulgaria passim reliquit, ut in Il. 6, 200, magno opere adversatur. Pauca alia eius rei exempla vel olim adfuerunt vel hodie exstant. Illius quidem generis erant quae in Il. 5, 273. et 21, 110. ferebantur: *ἀροίμεθα κἄν κλέος ἐσθλόν*, et *ἀλλ' ἐπὶ τοι κάμοι θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίῃ*, ab H. Stephano aliisque propagata, Veneti et librorum consensione nunc depulsa. Quibus missis nonnisi unum crasis eiusmodi indicium praebet Ilias 21, 108 *οὐχ ὀράας, οἷος καὶ γὰρ καλὸς τε μέγας τε*. In eo etsi libri concinunt, offensi tamen sunt Barnesius et Vossius, quorum alter tanquam scribendi varietatem, vel e codice ductam vel coniectura repertam, apposuit, *οἷος μὲν ἐγὼ κ. τ. λ.*, alter ad hymn. in Cer. 226 *καὶ ἐγὼ* restitui inssit. Neque eam suspicionem falsam vanamque habuerim, vid. Il. 4, 40. 6, 477. 8, 23. 14, 113. 15, 188. 18, 623. 17, 515. Od. 3, 277. 4, 148. 5, 448. 10, 17. 11, 197. 15, 125. 20, 296. Quibus si *καὶ ἐγὼ* aptum consentaneumque fuerit visum, cur idem Iliad. 21, 108 sit dene-gandum, nemo perspicit. Accedit, quod de raro isto et insolito syllabarum coagmento neque Eustath. neque Venet. interpretes vel verbo monuerunt. Ex quo efficitur nihil novi in exemplaribus antiquis fuisse re-per-tum. At Vossius nimia usus severitate neque ab Hesiodo neque ab epicis posterioribus particulam istam alii verbo admixtam esse censet. Nam primum crasin a nonnullis grammaticis et librariis Homero ipsi permitti supra vidimus; deinde ad horum normam sua conformasse recentiores in libr. de vers. Gr. heroic. p. 178. copiosius exposui. — His igitur de causis non est dubium, quin et in hymn. Homeric. in Merc. v. 173 *καὶ γὰρ τῆς ὀσίης ἐπιβ.* et in hymn. in Cer. v. 227. *θρέψω· κοῦ μιν ἔολλα* — recte et vere legamus. Neque in Callimachi Epigr. LXII, 6 *καὶ γὰρ τοὺς πολλοὺς οὐκέτ' ἐγὼ Πυλά-*

δας aphaeresis dura καὶ γὰρ a Vossio erit petenda, neque Göttingio paream in Hesiod. Theog. 447 ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ ἐκ πολλῶν μείονα θῆκε reponenti, quod καὶ ἐκ unam syllabam (κῆκ) apud Hesiodum efficere arbitratur. Ut enim ab hoc incepto nos deterrent alia eiusdem poetae testimonia, sicut Theog. 284 γὰρ μὲν ἀποπτάμενος. Op. 357 καὶν μέγα δοίης — ib. 559 τῆμος τῶμισιν β. —, ita apud Callimachum non modo καί, sed articulum etiam cum vocali nominis subsequentis collinescere docent hymn. in Ap. 1, 9, 106., in Cer. 39, 120, 131. Sed haec sufficient; alia enim aliorum commemorare nihil attinet. Plane vero et scite de re ipsa praecepit Buttmann. in gr. ampl. §. 29. annot. 18. Admonendum est praeterea de iis poetae versibus, quibus καὶ vocali extrita iussu putarunt quum alii tum Wolfius, intelligentissimus sermonis Homericum iudex et arbiter, vid. eius Anal. litter. I. p. 434 sq. Affert ibi tanquam certum elisionis huius argumentum Il. 2, 238

ἢ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἢ καὶ οὐκί. — Contradixerunt Vossius l. all. et Thiersch. in gr. Gr. §. 165. 1. Neque, ut videtur, iniuria, siquidem haec minatus Thersites: „solum hic eum relinquamus, ut videat, utrum nos ei aliquid prosimus, nec ne.“ Iam si καὶ ἡμεῖς dixisset, de aliis, qui praeter Achivorum exercitum Agamemnonem a Troium vi et impetu defenderent, esset cogitandum. Nulli vero alii eius sunt socii, ergo importunum est Wolfii καὶ ἡμεῖς. Particulae vero potentialis fides eo augetur, quod illa saepe sic adiicitur, ut ea, quae quis cognoscere et experiri studeat, vel magis incerta reddat, vel ironia faceta quasi condiat sermonem, cf. Od. 4, 80. 8, 336. 15, 431. 18, 357. Contrarium eius paene est καί, quo id, cui adiungitur, licet praeter spem atque opinionem acciderit, certum exploratumque esse solent affirmare. Ita Achilles in Iliade 20, 347, id quod minime expectaverat, Aeneae etiam deos prospicere fatetur hisce:

ἢ ῥά καὶ Διείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν ἦεν —, add. 16, 750. 19, 315. 23, 103. 24, 425. Thierschius etsi a Wolfio dissentit, eam tamen diphthongi elisionem poetae cognitam usitatamque fuisse existimavit. Qua opinione impulsus in gr. Gr. §. 330. 5. b. et 8. et alia quaedam mutat, et in Il. 2, 123. 8, 205 εἶπερ γὰρ χ' ἐθέλομεν melius iudicat, add. Od. 2, 246. Il.

13, 288. Quod quum optativum particulae *ἂν* in sententia conditionali connexum angustioribus inclusisset terminis, necessario ei accidit. Hermannus particulam *ἂν* in his et similibus magis ad conditionem quam ad verbum, quod sequitur, referendum esse sagaciter perspexit, cf. libr. de partic. *ἂν* III. 11. sive Opusc. IV. p. 171 sq. Deinde Thierschio illud etiam obstat, quod poetae vel γάρ κατέλομεν, vel, quod eius proprium est, γάρ τ' ἐθέλ., vid. Thierschii ipsius grammaticam §. 302. 3 et Welcker. ad Theognid. v. 486, erat dicendum. Sed γάρ κε, si res ad cogitationem refertur, non minus frequentatur, quemadmodum optativo adiunctum cernitur Il. 9, 304. 10, 57. 12, 344. 24, 565. Od. 4, 443. 10, 383. 14, 402. 16, 153 hymn. in Ap. 153. Denique exempla, quibus καὶ verum esse comprobare studet Thierschius, Il. 15, 117. Od. 9, 35. 7, 321. mirum quantum distant ab illis. Etenim in Iliados versu allato, apodosi praecisa, ne poterat quidem aliter loqui poeta, in Odyssea vero καὶ cum adverbis proximis arctius est copulandum. In universum enim καὶ conditioni alicui commissum sententiam totam raro comprehendit, saepe adverbio nominive, quae subiciuntur, convenit solis. Haec si reputaveris, istam sive crasin sive elisionem a poeta alienam esse intelliges. Nec plus fidei erit eidem apud Dionys. Perieg. v. 885 ἢ ταχα· καὶν ἄλλοισιν ἐπισταμένως ἀγορευοίς. Codicibus enim καὶν vel καὶ offerentibus, elegantissimum poetam mendo liberaveris restituendo ἢ τάχα καὶ κ' ἄλλοισιν ἐπ. ἀγορευοίς.

At vero alia magis perspicua et aperta diphthongi elisae exempla restant Homerica. Laudavit certe Wolfius insuper Il. 9, 412. 6, 260. 13, 734; Nitzschius, quanquam incertus haeret, Od. 3, 255. 6, 282, vid. eius animadversiones, huc retulit; Thierschium denique Il. 13, 734 permovit, ut καὶ elisum aliquanto crebrius inveheret in Homeri carmina. Cautius illis existimavit Hermannus, vid. Opusc. IV. p. 21, 25, 28, 29. Ratio autem singulorum quum sit dispar, de singulis seorsum erit agendum. Primum illorum bene iam removet Thiersch. in gr. Gr. §. 165. 1, nec latere illo in versu particulam καὶ ea poterunt indicare, quae in Excursu VIII. §. 5. collegi. Haud maioris fere momenti est Il. 6, 240 ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσεται, nam interpunctione leviter mutata sententiam commode pro-

cedere cognovimus, eademque verborum iunctura, optativo subsequente, recurrit Il. 10, 346, cf. 24, 418. h. in Ap. 163. Male igitur grammatici quidam καὶ hic amisisse diphthongum tradiderunt, ut schol. Ven. Nobiscum sentit Hermann. l. all. p. 28. De Odyssea 6, 282 βέλτερον, εἴ κ' αὐτὴ περ ἐποιχομένη πόσιν εὔρειν Nitzschius in animadvers. II p. 126. multa molitus, in eo tandem substitit, ut βέλτερον, ἢ κ' αὐτὴ π. ex coniectura scribendum esse diceret. Quo recepto et Phaeacum dicacitas perit et Nausicaa propter suorum fastidium propemodum laudatur, certe excusatur. Hinc nihil erit mutandum; bene enim Vossius pariter atque Hermannus poetae mentem explicuerunt. Pauca vero alia, quae Nitzschius in hunc vocavit ceusum, ut Od. 5, 361. 6, 259, cf. animadv. eius II. p. 56., et Hermannus melius diiudicavit l. all. p. 190. et ipse vindicavi in Excurs. VIII. §. 5.

His igitur compositis, duo sola restant Od. 3, 255 ἦτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς οἶεαι, ὥσπερ ἐτύχθη, ubi vel τάδε γ' αὐτὸς cum Hermannus est reponendum, vel καὶ pertinet ad οἶεαι, quod mihi quidem magis probabile videtur. Quare ne hic quidem locus καὶ ab Homero truncatum vindicare potest. Postremum denique exemplum Il. 13, 734. integrum adscribam necesse est:

ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρόνοπα Ζεὺς
ἰσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι.
καὶ τε πολέας ἰσαῶσε, μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
Quo quidem modo Wolfius, Heynio non improbante, schol. Veneto affirmante, dedit. Nam interpres ita tradit: „ἡ διπλῇ δὲ, ὅτι κατὰ συναλοιγὴν ἐκληπτέον, ἵνα διαιωῇται, μάλιστα δὲ καὶ αὐτός;“ etsi scholl. BL. κεν agnoscunt, particulam abundare dicentes. Hermannus in Opusc. IV. 21. mori poetae convenientius habet δέ τε. Nec negari potest particulam in re facta perraro adiungi praeteritorum indicativis. Nihilominus ab assensu quum codicum auctoritate, tum eo prohibeor, quod δέ τε nunquam reperi pronomine αὐτὸς insequente. Contra κεν αὐτὸς vel κ' αὐτὸς et optativo et coniunctivo adiacere constat, vid. Il. 17, 163, 506. 22, 110. 24, 418. Od. 2, 53, 133. Hesiod. Op. 721. Itaque ne indicativum quidem prorsus repudiandum putaverim, praesertim si posueris non de eo esse sermonem, quod revera fit, sed de eo, quod tanquam eventurum cogitare

sit consequens. Poeta igitur dicit viri prudentis consilio adiuvari et servari multas alios, ipsum vero illud optime cognoscere et sentire. Quo facit Eustathii explicatio 957, 60., quia ad Hectorem et Polydamantem ea spectare coniecit.

Homerum igitur particulae καὶ elisionem prorsus ignorasse eamque nullo exemplo satis firmo stabilire iam mihi videor demonstrasse. Quod reliquum est, si quis contrarium melius indicaverit, particulam potius cum vocali, quae instat, coniungendam, quam diphthongum apostrophi ope rescindendam esse eo minus erit dubium, quo crebrius et Atticos et alios poetas ea libertate usos esse scimus.

§. 3.

Diphthongum *οι*, ad cuius elisionem notandam progredimur, in pronominum personalium dativo brevior *μοι* et *τοι* effici aut cum vocali insequente colliquescere plurimi consentiunt, vid. Lobeck. ad Soph. Aiac. 191. Buttm. in gr. ampl. §. 30. annot. 6. Heyn. ad Il. vol. VII. p. 401., pauci quidam, ut Matth. in gr. Gr. §. 45. p. 111., eius usus Homerum ignarum fuisse consent. Quod quum exemplorum copia redarguere videtur, in disceptationem modo venit, utrum *οι* sit exterendum, an crasis ope cum vocali instante commiscendum. Priusquam vero de eo nostram aperiamus sententiam, singulos, qui huc sint revocandi, Homeri versus adscribam. Primae igitur personae sunt: Il. 6, 165 ὃς μ' ἔδτελεν φιλότῃ μιγήμεναι, — 9, 673. 10, 544 εἶπ' ἄγε μ', ὦ πολὺν Ὀδυσσεῦ, — 13, 481 δεῦτε, φίλοι, καὶ μ' οἴω ἀμύνετε. — Od. 4, 367 ἦ μ' οἴω ἐρρόντι συνήντετο νόσφιν ἐταίρων. — Il. 17, 100 τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νημεσθήσεται, — 16, 207 ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε. — Od. 23, 21 εἰ γάρ τίς μ' ἄλλη γε γυναικῶν, —. Secundae personae dativus vel adest revera vel adesse putatur in Il. 1, 170 οὐδέ σ' οἶω Ἐνθάδ', ἄτιμος ἰὼν, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν. — 23, 310 τῷ τ' οἶω λοιγὸν ἔσεσθαι. — Od. 1, 60 οὐ νύ τ' Ὀδυσσεύς — ib. 347 οὐ νύ τ' αἰδοὶ Αἴτιοι —. Ex horum autem numero eximenda sunt male huc relata Od. 23, 21.; accusativus enim est, cum verbo καὶ ἐξ ὕπνου ἀνέγειρεν sociandus. Nec magis eo pertinet Il. 16, 207, quem emendandum putavit Wunderus in

Advers. ad Sophocl. Philoct. p. 96., prioribus verbis leviter mutatis, ταῦτά μοι ἀγρόμενοι. Quo invento ideo carere possumus, quod βάζειν quartum casum sibi postulat, vid. Il. 9, 58 αἰτὰρ πεπνυμένα βάσεις Ἀργείων βασιλῆας et Passov. Lexic. h. v. Denique in Il. 1, 157., ubi vel forma obstat elisioni, aut accusativus est, aut cum Bentleio et Nitzschio οὐδὲ σοὶ οἶω scribatur oportet, qua de re alibi disseram copiosius. Reliquis omnibus dativum solum convenire nemo est infitias. Nec de prima persona, si quidem longa succedit syllaba, viros doctos fluctuare intelligitur; fuere tamen, qui crasin elisione potiore ducerent, vid. imprimis Vossium ad h. in Cer. 253. Thiersch. in gr. Gr. §. 164. 2. ann. 2. A qua sententia ipse olim non abhorruī, sed, re diligentius perpensa, librorum et grammaticorum usum refragari didici. Praeterea loco ex Il. 6, 165. alato, cuius causa haec erant investiganda, nihil auxilii parare potest crasis. Quae si animo reputaveris, veniam ab antiquissimis inde temporibus concessam, vid. Eust. ad Il. 942, 61. 1096, 58., Homero relinquendam esse sequitur. Imo suspicari lubet eam latius etiam, quam plerique autumant, patuisse et personae secundae dativum comprehendisse. Eustathii quidem iudicium nihil dirimit; etenim ille ad Il. 23, §10. haec ait: τῷ τ' οἶω, ἤγουν διὸ οἶομαι, λοιγία ἔσσεσθαι, λοιγία λέγων τὸ τῆς νίκης ἐκπεσεῖν, οἷα τοῖς φιλοτιμίαις ὀλέθρια. At diphthongum subtractam existimat schol. Ven. B.: τὸ τέλειον τῷ τοι οἶω· σπανία δὲ παρ' Ὀμήρῳ ἢ συναλοιφή, etsi communi nomine vocavit synaloepham, quam proprie appellant ἐκθλιψιν. Congrua vero illis sunt Od. 4, 108. 6, 165. 9, 230. 23, 287. Duo autem Odysseae testimonia 1, 60, 347. illis adiciunda esse viderunt Wolfius et Vossius ad Arat. 804. Cuius praeceptum quum Nitzschium advertisset, studiosius pertractavit totum hunc locum in annotat. ad Odys. I. p. 20. et 57. Vossii autem decretum comprobare non ausus, priori versu e Vindob. libro uno οὐνεκ' Ὀδυσσεύς infert, posteriore de Hermannii sententia, vid. ad hymn. Hom. in Cer. 488, τὰ truncatum dicit. Equidem de his longe aliter iudico, et, ut dissensionis meae rationes alii etiam perspiciant, verba poetae integra hic praetermittere consentaneum esse statuerim. Uuo igitur loco Minerva Iovem compellat hisce:

— — — — — οὐδὲ νῦ σοὶ περ

ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε· οὐ νύ τ' Ὀδυσσεὺς
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων,
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσσαο, Ζεῦ;

Altero Telemachus matri, ut Phemius canendi finem faciat, postulanti ita respondet:

μητιρ ἐμὴ, τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν
τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὕρνυται; οὐ νύ τ' ἀοιδοὶ
αἴτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος, ὅσπερ δίδωσιν
ἀνδράσιν ἀληφστήσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἐκάστω.

Iam si cum Nitzschio in superioribus οὐνεκ Ὀδυσσεὺς e Vindob. uno restitueris, quid sit illud, quod de Ulixee dicat Minerva, vix poteris dispicere. Nam quam interpres poetae mentem fuisse narrat: „nec tibi movetur, Olympie, animus eo, quod Ulixes ad Argivorum naves sacrificia tibi obtulit,“ eam obscuram satis et ambiguum esse ipse non poterit negare. Quare insuper addit Ulixem eo consilio Iovi sacra adolevisse, ut sospes salvusque aliquando reverteretur in patriam. Ea vero, ut aperte dicam quid sentiam, et longius petita et commenticia esse videntur. Primum enim reditum faustum pietate in Iovem sibi patefacere studuisse Ulixem poeta nunquam narravit, tum, ut οὐνεκα quo referatur habeat, extrinsecus arcessendum est pronomen demonstrativum. Quod si vel maxime concedere velimus, Ulixes tamen hostilis crematis nihil sibi conciliare aut voluit aut potuit nisi Iovis benevolentiam, quam patrem quasi exuisse filia conqueritur, cf. Il. 24, 425 sqq. Multo igitur aptius cum Vossio et aliis plurimis sic accipiamus Homerica, ut eo Minervae augeatur indignatio, quod Iupiter sacrorum ab Ulixee sibi factorum oblitus dicatur. Ei autem rationi structura verbi χαρίζεσθαι optime quadrat, si quidem isti dativus eius, in cuius gratiam aliquid fit, plerumque solet addi, vid. Il. 5, 71. 11, 23. 13, 633. 15, 449. 17, 291. Od. 8, 538. 10, 43. 13, 265. Sine casu, si ab iis discesseris exemplis, in quibus de famula, epularum administra, genitivo adiuncto χαρίζομένη παριόντων legimus, nonnisi semel conspicitur Od. 24, 283 δῶρα δ' ἐτίωσια ταῦτα χαρίζειν —. Ibi vero, quod significatur, facile cognoscimus ex antecedentibus. Neque alienum est a nostra causa illud, de quo breviter exposui ad Il. 10, 443., Vossio praeunte. Solet enim Homerus in narrationibus et colloquiis de uno eodemque bis repetere pronomen, primo tenore instructum, deinde encliticum. Iis autem, quae Vossii eu-

mulavit diligentia, nostrum simillimum esse apparet. Aliud denique argumentum, versui utrique accommodatum, ubi de v. 347 sqq. accuratius viderimus, paullo infra subiiciamus.

Ea igitur, quae Od. libr. 1, 347 sq. obvia habemus, si perscrutatus fueris, Nitzschii iudicium, quo singula cum Eustathio et aliis de fati Iovis arbitrio hominibus constitutis accipit, profecto laudandum est. Alii enim, qui ad vates Iovis numine afflatos omnia referunt, minus cogitarunt Telemachum hisce excusare matri Phemium, quippe qui calamitatis Graecos redeuntes obruentis, quam recitaverit, minime sit habendus auctor, illam potius Iovi tribuendam esse. Haec autem via et ratione Phemium magis etiam defendit, quam si eum Iovis instinctu haec tradidisse affirmaverit. Cui quidem opinioni illud etiam obest, quod poetae non Iovis, sed Apollinis Musarumque alumni habentur, vid. Od. 8, 488. Neque nullum omnino pondus inesse crediderim in ea similitudine, quae inter nostra et Il. 3, 164 intercedat. Eadem enim paene sunt, quibus Priamus Helenam illic consolatur:

οὔτε μοι αἰτὴν ἔσσι, θεοὶ νύ μοι αἰτιοὶ εἰσιν,
οἳ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολὺδακρον Ἀχαιῶν —.

Ut enim Priamus Helenam malorum auctorem esse negat, sed in deos belli culpam transfert, ita Telemachus matrem iniuste vituperare Phemium confitetur. Pluralis vero, de quo Nitzschius dubitat, aequè bene dici poterat ac singularis. Nam alios etiam poetas eandem calamitatem sibi exornandam sumpsisse Demodoci mentio docet, vid. Od. 8, 499 sqq. Neque id ab hominum vatumque more et ingenio abhorret, prout Telemachus declarat v. 351 sq. Quae quum ita sint, loco communi satis congruet pluralis, pronominis autem dativo plus fidei inde additur, quod αἰτιος eum sibi casum poscit, vid. exempla a Nitzschio collecta, et adde illis Il. 1, 153. 21, 370. Haec si verisimiliter a nobis sunt disputata, dativum, cuius causam egimus, magis etiam confirmabit poetae sermo et usus, qui οὐ νύ μοι, οὐ νύ τοι, οὐ νύ οἱ propria et legitima esse nos edocet, οὐ νύ τε, nisi animus fallit, prorsus respuit, vid. Il. 15, 553. Hes. Scut. 336. A qua dicendi forma Homerum non recedere clarius et manifestius produnt ea, quibus aliquid affirmatur, cf. Il. 8, 104. 14, 340. 15, 440. 16, 859. 17, 469, 647. 19, 421. 22, 11. 24, 521. Od. 1,

244. 4, 539. 6, 277. 14, 359. 15, 239. 16, 28. 18, 391. 20, 193. 24, 474, 514. Hes. Th. 961. Op. 424. Illo autem dativo, quem ἡθικὸν vulgo appellant, saepissime utuntur poetac didactici, velut Dionys. Perieg. 170. 372. 401. 606. 620. 707. 798. 810 alibi. Unde angurari lubet versus eiusdem 1053 sq. leviter esse corruptos. Regulae enim, quas supra attigimus, nobis persuadent haec ita esse emendanda:

εἰ δὲ σὲ καὶ Πέρσας ἰδεῖν γλυκὺς ἡμερος αἰρεῖ,
εὐφραδέως ἄν τοι καὶ τῶν γένος αὐδήσαιμι,

nunc autem male fertur εἰ δὲ σε καὶ Π. — peius etiam εὐφρ. ἄν σοι κ. τ. λ.

Aliis vel nominum formis vel particulis diphthongum *οι*, vocali accedente, subtractam esse negaverim. Etenim epici certe nullum eius licentiae vestigium obtulerunt. Neque res aliunde constat, nisi quod *τοι* et *μέντοι* per crasin verbi instantis priori Atticos poetas adiunxisse nemo nescit. Unum Homeri testimonium, quod olim proferre solebant, II. 4, 341 *σιρῶν μὲν τ' ἐπέοικε*, aliter esse accipiendum vidimus, cf. Excurs. VIII. §. 3. De nominibus grammaticus in Götting. Theodos. 35. 13 ita praecipit: „καὶ ἐκθλιψιν ὑπομένουσιν ὡς τὸ βραχὺ *ᾱ* καὶ ὁ μικρὸν καὶ τὸ βραχὺ *ι* καὶ τὸ *ε* ψιλόν, οἷον βούλομαι ἐγώ, βούλομ' ἐγώ· οἱ ἄγιοι ἔλεγον, οἱ ἄγι' ἔλεγον.“ Göttingius in animadvers. p. 216 ad haec adscripsit: „mira elisio, quae christiani poetae alicuius esse videntur.“ At grammaticus vel ipse pro lubitu specimen elisionis huius finxit, vel ex alio quocunque scriptore transtulit, nihil enim poetici hic subesse manifesto apparet.

Illic iam finem imponere possem iis, quae de diphthongorum elisione Homero cognita necessario erant disserenda. At brevi admoneam de aliis quibusdam, quae ab harum rerum imperitis huc fortasse possint trahi. Ita in II. 6, 490 *τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμμιζε*, vid. Od. 1, 356. 21, 350. 14, 185 nec diphthongum *οῦ* obtritum esse neque *σαντῆς*, *σαντοῦ* recipiendum prudenter intellexit Buttmannus in gr. ampl. §. 74. 3. ann. 3. Neque longam vocalem *η* et *ω* unquam recisam putaverim in Iliad. 18, 458 *νιέτ' ἐμ' ὤκνυμόρῳ*, prouti ipse olim suaseram, grammaticis non abumentibus, Wolfius recte dedit nuperrime *νιέτ' ἐμῷ ὤκνυμόρῳ*, cf. Heyn. Observatt. vol. VII. p. 512. Sed δῆ, quod in II. 1, 131. 5, 218, et iis affinis reducendum putavit Bekkerus, ab aditu prohibent libri, vid. annot. crit. ad 5, 218.

Iis igitur, quae volebam, ut poteram, explicatis, addere liceat me non quasi Pythium Apollinem, certa ut essent et fixa quae dixerim, sed ut homunculum unum e multis, probabilis coniectura sequentem, haec praecepisse. Certa dicent ii, qui et percipi omnia posse dicunt, et se omnibus aliis multo sapientiores profitentur.

EXCURSUS XIV. AD IL. H, 64.

Aristarchi iudicium verum et rei consentaneum esse demonstratur.

§. 1.

Lectionis mutatae quum ratio sit reddenda, quaestionem in duas partes describendam ita pertractabo, ut primum scribendi varietatem, quam in annotatione critica breviter attigi, dilucidius et plenius explanem, deinde sermonis Graeci usui normaeque congruere Aristarchi sententiam ostendam. Versus igitur 63 sqq. libri tum scripti tum editi plerumque sic proferunt:

Οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρικῇ
ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ'
αὐτῆς.

τοῖαι ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.

Ab aliis autem v. 64 aliter constitutum fuisse scholl. Ven. memoriae prodiderunt. E quibus schol. A. sic commentatur: Ἀρίσταρχος πόντον διὰ τοῦ ν καὶ ὑπ' αὐτῇ τῇ φρικῇ, ἄλλοι δὲ πόντον ὑπ' αὐτοῦ. Postea addit: ἡ διπλῇ, ὅτι, ἐὰν μὲν γράφηται πόντος ὑπ' αὐτοῦ, ἔσται μελάνει δέ πόντον ὁ Ζεφύρος ὑπὸ τῇ φρικῇ. Neque multum ab eo distat schol. B., dum tradit: πόντον ὑπ' αὐτῇ· διὰ τοῦ ν τὸ πόντον, μελάνει δέ τε πόντον ὑπ' αὐτῇ, καὶ ἔστι μέλανα ποιεῖ τὸν πόντον ὑπὸ τῇ φρικῇ ὁ Ζεφύρος. ἔστι δὲ Ὀμηρικὸν τὸ σχῆμα· εἰ δὲ γράφεται μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῇ, τὸ μελάνει ἀντὶ τοῦ μελαίνεται ὑπὸ τῇ φρικῇ τοῦ Ζεφύρου· ἀμεινον δὲ τὸ πρῶτον. τὸ δὲ μελάνει ἀπὸ βαρυτόνου

ἐνεστῶτος ἀποβολῇ τοῦ *ι*, ὡς τὸ κοιλάνει ἀντὶ τοῦ κοιλáνει. Eustath. 664, 57. quum vulgari assentiat, nihil accepisse videtur de Aristarchi lectione, et eius memoriam quodammodo oblitteratam fuisse Phavor. etiam indicare potest p. 1226, 50 sqq. hisce: μελάνει παρ' Ὀμήρῳ παθητικὴν ἐρμηνείαν ἔχει· δηλοῖ γὰρ τὸ μελαίνεσθαι, πέπονθε δὲ ἀπέλευσιν τοῦ ἰῶτα, ὡς τὸ οἰδάνει ἀντὶ τοῦ οἰδαίνει. Ex iis autem, quae supra enotavi, incertam et valde lubricam versus illius scripturam fuisse perspicitur. Nam μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτοῦ praeter schol. Ven. A. servavit Aristoteles in Problem. XXIII, 23., πόντος ὑπ' αὐτῆς Veneti est et Vindobb.; πόντος ὑπ' αὐτῇ ex Harl. et Townlei. Heynius commemorat; denique πόντον ὑπ' αὐτῇ Aristarcho iubente, Ven. B. et Lips. in ordinem recepisse videntur. Editiones autem principes utraque confusa πόντον ὑπ' αὐτῆς adsciverunt, velut Flor. Aldd. et Basileensis. Cuius in locum Turnebus demum, Heynio teste, e Romana et Eustathio πόντος ὑπ' αὐτῆς substituit. His e priorum commentariis et libris collectis, nostra aetate ad controversiam eam dirimendam alios aliam inisse viam non erit silentio transmittendum. In editione quidem Iliadis II. Stephanus, ut ab eo initium capiamus, vulgare suo assensu comprobasse videtur, idem vero in Thes. ling. Gr. vol. IV, 6037. b. sequitur Aristarchi signa. Schneiderus in Lex. Gr. v. μελανέω duobus, uno Callimachi altero Apollonii, locis allatis apposuit: „pari modo in Homer. II. 7, 64 μελανεῖ, nec vero μελάνει erit emendandum, ut sit neutrum.“ A Schneidero, ut videtur, Buttmannus, Iliade non inspecta, in eum inductus est errorem, ut ad Arati v. 836. apud Homerum μελανεῖ, cuius nulla prorsus mentio fit, recte legi diceret. Quare negat μελάνω fieri posse a μέλας ἄνος, sed μελανέω tantum et μελαίνω, quod non ita sit in κυδάνω, in quo ἄνω aequè adsciticiū atque αἰνω in κυδαίνω. Gravius etiam Passovius in Lex. v. μελανέω lapsus est. Etenim narrat nobis μελανέω intransitivum esse verbi μελαίνω, idemque significare quod μελαίνομαι (nigresco). Unde in II. 7, 64 πόντος μελάνει mare nigrescebat (das Meer färbte sich) oriri putat. Adiiicit autem praeterea μελάνει forsitan praesens esse habendum, uti poeta dicat κυδαίνω ac κυδάνω, nullo tamen pacto μελανεῖ scribendum. Ari-

starchum vero μελάνει transitivum existimasse, ut idem denotet atque μελαίνω, legisseque μελάνει δέ τε πόντον, i. e. γρίξ. Quorum nec priora sunt congrua, quod imperfectum a comparationibus alienum esse constat, vid. ad 4, 423., et posteriora, quae ad Aristarchum spectant, ab eius mente prorsus aberrare ea, quae supra disserui, manifesto declarant.

§. 2.

His igitur enumeratis, utrum μελάνει δέ τε πόντον ὑπ' αὐτῇ, an μελανεῖ δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῇ eligendum sit, quaeramus. Usitatum enim et ab Eustathio inde susceptum μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῇ sive αὐτῇ planis grammaticorum regulis non magis quam Graecorum sermoni convenire facile perspicitur. Verbis enim in αινω exenntibus, sive a nominibus adiectivisque repetantur, sive aliis ortum debeant verborum formis, transitiva subest potestas. Itaque μελαίνω nigrefacio, passivum μελαίνομαι nigresco est. Cui quidem discrimini accinit tum Homeri tum aliorum poetarum oratio: ita poeta ipse in Il. 5, 354 μελαίνεται δὲ χροὰ καλόν, 18, 548 ἢ δὲ μελαίνεται ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐρίκει. Crebrius etiam Alexandrinos atque epicos posteriores μελαίνεσθαι adhibuisse videmus, veluti Apoll. Rh. III, 750 — σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄργην. IV, 569 — μελαινομένην δὲ μιν ἄνδρες Ναντίλοι ἐκ πόντοιο — Quint. Sm. V, 63 τῶν δὲ πέδον μετόπισθε μελαίνεται, add. VI, 166. XIII, 144. XIV, 264. Dionys. Perieg. 966. Arat. 804. 854. 903. 941. Activi quidem nullum novi exemplum praeter nostrum, potestati vero eius fidem facit oppositum λευκαίνω, quod poeta habet in Od. 12, 172 — λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν. Quint. Sm. Posthom. XIV, 579 ἀφρὸς αἶδην λεύκαινε κάρη λάσιόν τε γένειον, add. Tryphiod. 669. Quauquam et huius medium sive passivum λευκαίνεσθαι, i. e. albescere, activo usitatius est, vid. Apoll. Rh. I, 545. Quint. Sm. V, 87. XIV, 418, et compositum ὑπολευκαίνεσθαι apud Homer. Il. 5, 502. Arat. 827. At vero oblioi potest nigrescere non modo μελαίνεσθαι, verum etiam μελανεῖν indicare. Quo quidem animadverso Schneiderus et Buttmannus id, quod aliorum poetarum usu sancitum viderunt, ad Homerum transferre conati sunt. Hos si solos respexeris,

μελανεῖ δέ τε πόντος bene et Graece dici concedamus necesse est, cf. Arat. 836, 877 sq. et Apoll. Arg. IV, 1574 κείνη μὲν πόντοιο διήλυσίς, ἐνθα μάλιστα Βένθος ἀκίνητον μελανεῖ, et alia quaedam, quorum mentionem fecit Schneiderus Sed illi emendationi obliicias Homeri ipsius consuetudinem, quae verbum postero demum tempore subnatum plane ignorat, obliicias porro librorum et grammaticorum auctoritatem, qui μελάνει, etsi de reliquis dissideant, ad unum omnes suo comprobant suffragio. Quibus causis permotus Aristarchum eligendum Homeroque reddendum duxi. Neque Buttmanui placito, e quo μέλας αἶνα ἄν nomisi μελαίνω vel μελανέω formare censet, tantum tribuerim momentum, ut eo Aristarchum, cui Ptolemaeus Ascalonita assensum praebet, refutatum iudicem. Nam primum schol. Ven. ita tradit: μελάνει, ὡς οἰδάνει, ὁ Ἀσχαλωνίτης· ἐκ γὰρ τοῦ μελαίνει, γησίην, ἐνδεία τοῦ ἰ ἐγένετο: deinde μελανέω ipsum contrarium eius, quod Buttmaunus verum habuit, videtur approbare. Ut enim e stirpe μελ fit μελανέω, ita μελαίνω et μελάνω ab ista parum discedere coniici potest. Poetae quidem, qui numerorum vel necessitati vel suavitati prospexerunt, μελαίνω, λευκαίνω, κυδαίνω, οἰδαίνω et similia eius generis lubentius et crebrius exceperunt: iis vero non impediti sunt, quo minus, metro invitante, ἰ extererent et verba rithmo epico accommodarent. Iudicio esse possunt Il. 9, 554 — ὅς τε καὶ ἄλλον Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον, cl. 646 — ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλω, quo nemo offenditur, etsi μελάνεται, numeris repugnantibus, nunquam legatur, add Apoll. Rh. I, 478. Eodem pertinet 14, 73 — ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν Κυδάνει. Quae quum ita sint, Aristarchi lectionem isti Iliados versui aptam et commodam esse habendam, nisi animus fallit, satis superque ostendisse mihi videor. Certe vulgatum, cui nomen idem v. 63 obviū forsitan ansam et originem dedit, respicendum esse nemo iam negabit.

EXCURSUS XV. AD IL. H, 333.

De vocali, quae verbi *καίειν* aoristo aliisque temporibus de Homeri more conveniat, disceptatur.

§. 1.

Veteres vocalem, qua verbum *καίειν* sit efferendum, ambiguum et incertam plerumque habuisse in annot. crit. ad Il. 7, 333. dixi. Cuius quidem dissimilitudinis latius propagatae, ne idem crebrius mihi esset repetendum, et fontes et causas hac quaestione comprehendere in animum induxi, ut quid ipse verum habuerim, alii vel probare vel certe excusare possint. Nam in magna et multiplici eius rei varietate omnium quidem assensus vix expetendus, nedum sperandus esse videtur. Antiquiores quidem sequuti H. Stephanus in Thes. Gr. ling. Vol. III. 4934. b sqq. et Damnius in Hom. Lexic., a quo editores posteriores non defecerunt, ad vocalis ambiguitatem explicandam triplicem verbi illius stirpem commenti sunt. In usu enim poetae fuisse narrant *καίω*, *καίω* et *κέω*, quorum medium certe forma magis ac dialecto quam re et veritate a primo differre hodie ad unum omnes consentiunt. Iam hoc posito, ut curiosius singula et colligamus et diiudicemus superest. Quo munere ita fungar, ut primum librorum discrepantiam accurate indicem, eaque cognita et grammaticorum veterum aequae ac recentiorum decreta exponam. His demum perspectis nostrum iudicium subiiciamus dilucide expositum, quod alii, prouti placuerit, aut sequentur, aut stabunt suo.

Inconstantiam vero illam, quam memorabam, aliquanto crebrius in aoristi vel activi vel medii imperativo, infinitivo et participio quam in praesenti aut imperfecto esse conspicuam nemo ignorat. Imperfectum vero, quod olim legebatur in Od. 9, 553, *μηδ' ἔκηον* sive *ἐκηον*, Harleiani auctoritate iure proscripsisse Wolfium plerique existimarunt, vid. Od. 22, 333. In universum enim tum praesens tum imperfectum *καίω*, *ἐκαον*, *καίον* et eadem passivi tempora *καίωμα*, *καίετο*, *καίόμενος* Homero sola cognita esse et usitata innumerabilis fere

exemplorum copia ostendit, vid. H. 1, 462. 21, 338, 343, 376. Od. 3, 459. 19, 397. Il. 9, 77. 21, 376, 23, 222, 224. 8, 521., quocum optime concinunt ἀνακαίω et κατακαίω, cf. Od. 7, 13. 9, 251, 308. 10, 358. 20, 123. 21, 181. hymn. in Merc. 115. in Cer. 288. Il. 2, 425. 15, 373. Ceterum nequaquam tanta illud est molestia, quantum movet difficultatem Il. 7, 408 κατακείμεν, ex Ven. Eustath. et aliis ab Heynio reductum, cuius loco alii dum dederint κατακήμεν, Wolfio approbatum, Scyllam elapsi in Charybdiā inciderunt. Aoristum statione deiecerat imperfectum Od. 3, 9 εὐθ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρί' ἔκησαν, olim enim μηρία καῖον aderat. Quo relicto, aoristum magis tutum, Harlejani aliorumque praesidio firmatum, revocavit Wolfius, vid. Il. 1, 464. Od. 3, 461. 12, 364. Eidem in H. 8, 240., ubi Ven. cum Vindd. tribus ad corruptum ἔκχον aberraverant, libri vulgares, Vind. Alteri et Eustath. 710, 44. plus fidei addunt. Imperfectum nonnullos ratum habuisse apertius etiam Ambros. prodit, cui obsidet μηρί' ἔκαον. Denique aoristus imperfecto commode posthabitus est in Il. 11, 773.: Aristarcho enim hoc visum, esse potius schol. Ven. testatur, etsi Ven. liber iuxta ac Vindd. tuentur ἔκχε, toti narrationi minus idoneum.

Aoristi vocalem indicativo et optativo insertam nunquam fere variare in libris scimus, cf. Il. 1, 40. Od. 19, 366. Il. 22, 170. 24, 34. 6, 418, quae indicativi sunt; optativum habent Il. 21, 336. 24, 38 ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ πτόρεα κτερίσαιεν, etsi schol. Ven. A. versu priore infinitivum inesse perverse statuit, Wolfius igitur Veneto assentitur, a quo Vindd. eo tantummodo distant, quod ῑ subscriptum, fulcrum profecto inutile, appingunt, vid. de eo Piers. ad Moer. p. 231. In aliis modis plus esse levitatis atque inconstantiae Ilias pariter atque Odyssea nobis persuadent. Atque in illa quidem diphthongus comparet, Venet. sponsore, 7, 333 κατακείμεν et eius simplex ibid. 377, 396., medium Il. 9, 88 ἐνθα δὲ πῦρ κείαντο, ad postremum eius participium ib. 234 κείαμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν. — His quidem finibus diphthongi illius regionem Ilias circumscribit. Venetus quum accinat, Heynius eius et Eustathii auctoritati paruit, add. 7, 408. In Odyssea utriusque vocalis vestigia Wolfius etiam reliquit. Unde octies cum Eustathio aliisque ei convenit, vid. 9, 231

ἐνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύνσαμεν, — 10, 533. 11, 46
 δειραντες κατακῆαι, ib. 74 ἀλλὰ με κακκῆαι σὺν τεύ-
 χεσιν, — 13, 26 μῆρα δὲ κείαντες, — 16, 2 — κεί-
 μένω πῦρ, — 21, 176 ἄγρει δὴ, πῦρ κῆον ἐνὶ με-
 γάρ. — 23, 51 πῦρ μέγα κείαμένοι, — Nomen his
 accenseri potest Od. 15, 97 τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε, ubi
 Harlei. erat κῆαι. Sed nullum paene reperitur testi-
 monium, quo vocalis longa prorsus excluditur. Nam et
 in Odyssea 15, 97 et in plerisque Iliados versibus ἦ
 Vindd. atque editiones proferunt vulgares, vid. Heyn.
 ad Il. vol. V. p. 363, quanquam pars etiam Vindd. diph-
 thongum exhibet. Quod de Iliade diximus, id non minus
 in Odysseam cadere, si lectionis varietatem conuuleris,
 animadverte. Nam 9, 231 κῆαντες Harl., ἱ a manu
 recentiore apposito, participio eidem 13, 26 schol.
 Harl. κῆαντες, de Aristarchi sententia, vulgares
 κῆαντες substitunt, 10, 533. 11, 46 olim ferebatur
 κατακῆαι, neque Harlei. ei repugnare videtur, idem
 olim erat 11, 74 κακκῆαι sive κακκῆαι. Aoristi medi
 participium 16, 2. 23, 51 κείαμ., ultimo certe loco
 Harlel. transformavit in κῆαμ. Quare ex omnibus
 omnino Odysseae exemplis unum superest 21, 176 κῆον,
 cuius contrarium nullum propemodum invenerit patronum.
 Haec si reputaveris, eos, quibus ἐῖ dubium suspectum-
 que fuerit visum, certe non temere existimasse poterit
 confici.

§. 2.

Congesta librorum varietate restat, ut pauca de
 grammaticis subiiciamus. Venetus interpres, praeter-
 quam quod ad Il. 11, 773 imperfectum Aristarcheum
 fuisse perhibet, nihil fere de vocalis ambiguitate diri-
 mit. Eustath. diphthongum et sermonis legibus con-
 gruam et exemplarium meliorum fide comprobata esse
 subiade admonet, cf. ad Il. 684, 1 sqq: ἐν δὲ τῷ κα-
 τακείομεν γαίνεται καὶ διὰ τοῦ εἰ ψιλοῦ εἶναι τὸ καίω
 τὸ ἐπὶ τοῦ πυρὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσ-
 σείᾳ εἴρηται, ἐξ οὗ καὶ ἐνταῦθα τὸ κατακείομεν αὐ-
 τοὺς καὶ μετ' ὀλίγα νεκροὺς κείομεν. ἐκ τούτου δὲ
 καὶ τὸ θυοσκόος ἐν Ὀδυσσεείᾳ, καὶ εἰσιν οὕτω πως
 ἔχειν ἢ διάθεσις, κῆω κῶ τὸ πρωτότυπον, ἐξ οὗ πα-
 ράγωγον τὸ ἕτερον καίω τὸ ἀσυναίρετον τὸ διὰ τῆς
 αἰ διαφθόγγου, ὡς κλῶ κλαίω, λῶ λαίω, ἐξ οὗ τὸ λῆ-

καίω, καὶ τὰ τοιαῦτα· εἰ δέ τις τὸ κείμεν ἐθέλει γράφειν διὰ τοῦ ἥ καὶ μεγάλου ὦ, ὡς ἀπὸ τοῦ κῆαι τὸ καῦσαι τῷ λόγῳ τῶν ἀνθυποτάκτων, οὐ σφαλலεται μὲν ὀρθότητος, ἀποῤῥαπίζει δὲ τὰ πλείω τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων, ἐν οἷς διὰ διφθόγγου καὶ ὁ μικροῦ ἐμφέρεται ἡ γραφή τοῦ κείμεν, vid. eundem ad Il. 56, 12. 737, 14 sq et ad Od. 1626, 45. 1905, 25. Nec vero omnia exemplaria diphthongum practulisse, quemadmodum Thiersch. in gr. Gr. §. 212. 38. p. 348. narrat, Eustath. unquam testificatus est. Unde vereor, ne typhotetarum inscitia Thierschii manum depravarit et absurdi quiddam vero supposuerit. Ab Eustathii norma et lege alii vel nihil absunt: ita Apoll. in Lex. Hom. p. 379: „Κακκῆϊαι· ἐπὶ μὲν τοῦ κατακαῦσαι.“ Quae spectant ad Od. 11, 74., etsi perperam editur ἀλλὰ μοι κακκῆϊαι. Apollonii ista verba Herm. Tollium eo perpulerunt, ut κῆαι et κείαμενος antiquiora atque HomERICA, κῆαι et κείαμενος poetae aetate inferiora censeret. Quo commento nihil omnino expedit. Alii etiam ex Homeri carminibus κῆαι et κείαμενος in sua retulerunt horrea, uti Etym. M. 485, 12. Or. 136, 10. Hesych. II, 216. Phavor. 1025, 25, 53. 1026, 40, 42., etsi apud hunc plura confusa sunt ac perturbata, quae componere longum est. De grammaticis Homericis nihil fere innotuit, nisi quod Harlei. schol. ad Od. 13, 26 haec habet: μῆρα δὲ κῆαντες οὕτως Ἀρίσταρχος, cui, si sana omnia sunt, adversatur schol. Ambros. ad Od. 11, 74. apud Buttmannum, dum ita agunt de eodem: „ἢ κοινὴ κακκῆαι. Ἀρίσταρχος κακκῆαι. περισπωμένως δὲ. ἀπαρέμφατον γὰρ ἔστιν.“

In hac veterum et librorum et praeceptorum inconstantia, quid omnium optimum et veri simillimum sit, non ita facile diiudicaveris, praesertim si nostro etiam aevo alios aliud anteferendum indicasse cognoverimus. Bekkerus quidem in carminum Homericorum, a Wolfio in lucem editorum, censura I. I. p. 150 ἦ et sermonis legibus et numerorum suavitati ubique satis facere existimavit, idque Aristarchei nominis gravitate voluit commendatum. Idem sensit Thiersch. in gr. Gr. I. all., etsi de schol. Ambrosian. voluntate ad Aristarchum κείον et similia defert. Equidem schol. Harlei. plus tribuendum esse putaverim, Aristarchus enim in aliis etiam vocalem longam ἦ diphthongo εῖ meliorem habuit. Ita-

que illius inusu τεθνηώς, ἀνῆη, φανήη Homero vindicavi ad ll. 6, 71. et in Excurs. I. ad ll. 2, 34. Quodsi id eo potissimum consilio fecisse videtur, ut verba ac nomina similia ac sibi invicem consona nota aperta dignoscerentur, cum *κείων*, *κείαντες*, *κείαμενοι* reiecturum fuisse almodum credibile est. Nam *κείω*, a quo ista repetit Eustathius, ad alias stirpes pertinere et Thierschius perspexit, neque Passov. in Lexic. vv. *κίω* et *κείω* dissidet. Contra Matth. in gr. Gr. §. 240. v. *κείω* communem grammaticorum morem haud aspernatus est. Buttmanus denique in gr. ampl. vol. II, 1. p. 151. nova quasi et aliis minus trita procedit via. Certa enim et fixa habet *κῆα*, *ἐκηα*, *κῆαμι*, *κῆαι*, nec tamen ileo *κεῖον*, *κεῖαι*, *κεῖαντες* et *κεῖαμενος* falsa et suspecta iudicat, libris renitentibus et grammaticis dissuadentibus. Causam vero huius vicissitudinis inde petit, quod *ῆ* vocali sequente in *ε* extenuatum *ι* sibi assumpserit. Vere et apte haec disputari dicendum esset, si formae breves *κείον*, *κῆαι*, *κῆαντες* earumque similia Homeri usu essent sancita. His vero nunquam lectis, nunquam fructum ex ista subtilitate capiamus, dubitaverim. Iam si codices, ut vidimus, *κῆαι*, *κῆον*, *κῆαντες* et eius generis alia admiscrunt, neque Eustath. ista a vero rectoque abhorrere negavit, Aristarchus denique in eadem fuit sententia, Bekkero, Wolfio et Thierschio assensum praebere consequens esse putaverim. His ergo motus causis in ll. 7, 333 *κατακίημεν αὐτοὺς* recepi, idemque semper tenendum esse censi. Video enim Wolfium etiam in Iliade Bekkeri monitis obtemperasse, idemque, si Odysseam repetere licuisset, eum amplexurum fuisse poterit conici. Nec minus in ll. 7, 408., nec *κατακείμεν* nec *κατακῆμεν*, nec Thierschii *κατακίημεν*, cui nescio quid insoliti inhaeret, probandum videtur: reposui igitur cum Buttmanno praesens *κατακίημεν*, istis et aptissimum et aliis exemplis tutum. Si quis autem nobis Alexandrinorum quorundam, adde et Atticorum, consuetudinem oblicere velit, cf. Apollon. Arg. I, 588. Aesch. Agam. 823. Soph. El. 759. Eur. Rhes. 97., ei erit respondendum mobilitatem vocalis eandem, quae apud Homerum obtinet, in illorum libris reperiri, ac si quae sunt, quibus *κῆαντες* necessario sit relinquendum, iis a codicum Homericorum usu et auctoritate, de qua Eustath. toties asseveravit, veniam esse petendam.

EXCURSUS XVI, AD IL. Θ, 85.

Quo ab etymo ἀνέπαλτο, ἀνεπαλμενος ac similia propullulaverint, quaeritur,

§. 1.

Nomina quaedam et verba, ut apud alios, ita in Graeco sermone pertenui separari discrimine nemo mirabitur. Ea autem re haud raro accidit, ut quid fundamenti huic illive vocabulo ponendum esset, non modo nostra aetate, sed prisci etiam grammatici ignorarent, atque de eo anxie et sollicitè quaererent. In praesentia vero antiquioris sermonis ambiguitate eventus non semper respondit spei. Haec praefari ac praemonere ideo liceat, quod multa perscrutatus de iis ipsis, quae iam accuratius pervestigare et e tenebris in lucem protrahere in animo est, nihil pro certo atque explorato affirmare ausim, verisimillima quae mihi sint visa, hic exprohere satis habeo. Verbi autem ἄλλομαι, ut ab eo capiam initium, per syncopam et spiritu immutato aoristum facere ἄλτο et eius participium ἄλμενος nemo fere nec priorum nec recentiorum negavit, cf. scholl. ad Il. 1, 532. Eust. ad Il. 145, 39. Etym. M. 71, 17. Heyn. ad Hom. Il. Vol. VI. p. 157. Buttm. in gr. ampl. II, 1. p. 73. Thiersch. in gr. §. 232. 13. Matth. gr. §. 193. ann. 8. Rost. gr. p. 432. b. aliosque plures. Si quid enim diversitatis reperitur, id in eo solo est, quod veteres plerique ἄλτο ex aoristo pr. ἤλατο conflatum putarunt, recentiores aoristum alterum vel imperfectum subesse melius statuunt. Ab hoc proximo quasi gradu absunt composita nonnulla, velut ἐξἄλτο, ἐπαλτο, ἐσἄλτο, ὑπερἄλτο. Atque horum quidem memoria apud poetam exstat, ut secundum adest Il. 13, 643 ἐνθα αἱ υἱὸς ἐπαλτο Πυλκαίμενος βασιλῆος, ell. 21, 140., tertium ib. 12, 466 νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσἄλτο πύλας, ell. 13, 679. Quint. Sm. II, 248 ἐπιἄλτο, ultimum Il. 20, 327 — πολλὰς δὲ καὶ ἵππων Αἰνείας ὑπερἄλτο, — primum vero non sine doctorum hominum plausu Brunckius restituit in Apollon. Arg. IV, 464 αὐτὰρ ὁ Λισονίδης πυκινὸν ἐξἄλτο λόχοιο. Quo saepius autem

participia inde subnata, sicuti ἐξάλμενος, μετάλμενος, υπεράλμενος leguntur, eo minus dubitationis de illorum origine erit relictum. Itaque neminem, qui in contrarium abeat, futurum esse crediderim.

At alia, quae plus litis et controversiae moverunt, illorum perspicuitati officere videntur. Horum autem ex genere id est, ad quod examinandum in hanc descendimus arenam. Etenim ἀνέπαλτο ter in Iliade obvium, alii, quod tenorem improbare liquet, ad stirpem ἀνεγάλλομαι retulerunt, alii ab ἀναπάλλω profectum existimarunt. De quo ut via et ratione agamus, primum poetam ipsam inspicimus necesse est. Ille igitur in II. 8, 85 de Nestoris equo, Alexandri sagitta graviter percusso, ita loquitur:

ἀλγῆσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγχείραλον
δύ. —

tum de Achille, Hectore propius conspecto, exsiliente ih' 20, 424

ὥς εἶδ', ὥς ἀνέπαλτο καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα. —
postremo de Enryalo, Epei plagis titubante et procumbente, 23, 694

ὥς δ' ὄθ' ὑπὸ φρικτὸς Βορῶν ἀναπάλλεται ἰχθύς
θιν' ἐν φρυκίοντι, μέλαν δέ ἐ κῆμα κάλυψεν.

ὥς πληγῆς ἀνέπαλτ'

Ad haec proxime accedit simplex in II. 15, 645

στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν ἐν ἀσπίδος ἀντιγῆ
πάλτο.

Veteres iam contraria sensisse et scholiorum interpretationes et lexicographi ostendunt. Si quid enim video, etymum ἄλλομαι respiciunt ea, quae schol. Ven. et Enst. ad II. 9. adscripserunt. E quibus ille ἀνέπαλτο reddit ἀνεπήδησε, susceptum a Suid. I, 197.; hic praecipit 701, 7. hisce: τὸ δὲ ἀνέπαλτο λέξις καὶ αὐτὸ καιρία, δηλοῦσαι ὀρθὸν ὑπ' ἄλγους τὸν ἵππον στηῆσαι ἥτοι ἀναπηδῆσαι. Avertunt autem inde Etym. M. 104, 27. Phavor. 189, 52. Zonar. I, 212., qui, verbis dissimiles, in re sunt concordēs, tradunt enim sic fere: Ἀνέπαλτο· πᾶλλω τὸ πηδῶ, πᾶλλομαι, ἐπαλλάμην, ἐπάλλου, ἐπάλλετο, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔπαλτο καὶ ἀνέπαλτο, ἀνεχαιτίσθη. Alii medium quoddam et utrique accommodatum sequuntur, ut Hesych. I, 305 Ἀνέπαλλετο· ἀνεκινεῖτο. Ἀνέπαλτο· ἀνήλατο. Lexis apud Bekker. in Anecd. Gr. I, 397. 26 Ἀνέπαλτο· ἀνέπαλτο, nisi fortasse pro altero emendandum es

ἀνεπάλλετο. Ille autem veterum, ut videtur, dissensus recentiores etiam huc illuc impulit. Stephanus quidem in Thes. Gr. ling. I, 1838. a., Brunck. ad Apoll. Rh. IV, 873. et Heyn. ad Il. vol. V. p. 480 ἀνέπαλτο ex ἀνά, ἐπὶ et ἄλλομαι coaluisse putarunt. Accentum autem repugnantem Heynius pro suo arbitrio mutavit, et ἀνέπαλτο, quod ἐπάλτο aliisque congrueret, ter intulit Iliadi. Schneiderus vero et Passovius in Lex. Gr. v. ἀναπάλλω ἀνέπαλτο ab ἄλλομαι et duplici praepositione originem repetere negarunt. Ne quid autem deesset, Dammius et eius successores in Lex. Hóm. v. ἀναπάλλω utramque admittendam censuerunt stirpem. Addita enim leguntur haecce: „Possint quidem loca quaedam ad ἀνεπάλλομαι referri, e. c. ἀνέπαλτο pro ἀνεγᾶλλετο, exsiluit: quod verbum est compositum ex ἀνώ, sursum, et ἐπὶ et ἄλλομαι: et constat, si in hoc verbo sequitur τ post λ, abici spiritum asperum praecedentem. Posterior locus (Il. 20, 424) sine dubio pertinet ad ἄλλομαι.“ Haec virorum doctorum opiniones incertae et contrariae, quam lubrica sit causa, satis ostendunt. Ingenuè igitur fateri licebit ab initio parum abfuisse, quin Stephani aliorumque leges sanciendo putaverim. Etenim ἄλλομαι et πάλλομαι, cuius mentionem faciunt grammatici, a librariis facillime pernicièri confundique potuisse apparet. Quo concesso, omnes propemodum veteres cum Stephano, Brunckio et Heynio congruere suspicabor. At ab ista coniectura quum Hermannii consilium, qui, quid de ista re statueret, rogatus per literas mecum benevole communicavit, tum alia quaedam me abstraxerunt. Primum e verbo ἀνεγᾶλλεσθαι sententiam aptam et commodam perraro elicias, sive enim illud sit *sursum insilire*, sive *retro insilire*: neutrum profecto Homeri verbis bene concinet. Rectius autem et naturae magis convenienter participium ab isto composito traduxisse videtur Apollon. Arg. II, 825

ὕψι μάλ' ἐκ δονέων ἀνέπαλμενος ἦλσε μηρὸν
αἰγῶν, ...

Nam sermo est de apro, canis et arundinibus latente, ex iisque in Idmonein, quem letali affligit vulnere, saltu irridente. Deinde alia argumenta, quibus ἀνέπαλτο a verbo ἀναπάλλειν deducendum esse efficitur, nobis adsunt. Simplex quidem παλτο et ipsum sub disceptationem vocare possis, siquidem schol. A. alios ἄλτο ha-

buisse refert, a quo non ita multum distat Hesych. I, 1215., etsi ἐν ἀσπίδος ἀντιγῆ ἐπαλτο reperisse videtur. Idem praeterea II, 848 παλτο interpretatur ἤλατο; ἀπέβη, cf. Phavor. 1419, 4. Eustath. autem Homericum πάλτο illustrat ita: ὅπ' ἀσπ. ἀντιγὶ πάλτο· ἀντὶ τοῦ προσέζρουσε, προσέπταισε, διὰ τὸ ποδηγεῖς. E quibus Heynius vol. VII, p. 107. Eustathium illud ab etymo πλῖω, πέλῳ et ἐπέπλητο litera et mutata et transposita ductum voluisse conficit, eumque melius scripturum fuisse πλῆτο auguratur. At si bene iudico, Eustath. ipse πάλλομαι ita explicandum censuit. In quo Heynius etiam acquiescit, dum ita dissert: „restat, ut a πάλλομαι ducatur, non quidem, ut sit pro ἐπάλλετο, quod fieri nequit, sed ab ἐπέπαλτο, πέπαλμαι, ἐπέπαλτο ἐν ἀντιγῇ ἀσπίδος vel ἐνεπέπαλτο ἀντιγῇ. Nam πάλλομαι est succuti, ideoque labare, impedito pede.“ Planissime, credo, illud exponemus: ei iniectus, in eo offensus est, quod et interpretes Latini et Vossius noster suo comprobant assensu. Sed a πάλλομαι originem esse repetendam ex eo poteris cognoscere, quod ἐκπαλτο de medulla hastae iniectae vi e tergi vertebra excussa dicitur II, 20, 483 — μελὸς ὥτε Σφρονδελίων ἐκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κῆτο τανυσθεῖς, ubi nemo profecto ad verbum ἐξάλλεσθαι delabatur, omnisque dubitandi ansa eo praecisa erit.

Porro autem nostram rationem alia aliorum poeta-
rum exempla adiuvant. Ut vero aperta et luculentiora
iu praesens omittamus, illud ipsum, de quo plene et
perfecte sit dicendum, efficit. Nam praeter Homerum
ἀνέπαλτο tum Quinti est tum aliorum. Ille igitur de
Penthesilea, e somno excitata, in Posthom. I, 140 ha-
bet haec:

ἐξ εὐνῆς ἀνέπαλτο, καὶ ἀμφ' ὥμοισιν ἔδυνεν
ταῖχαι δαιδαλοῦντα, τὰ οἱ θεὸς (l. θεὸς) ὥπασεν
"Αρης.

Quae quum nihil aliud significare possint, nisi ex stratis
exsiluit, ἀνεγείλλομαι ineptum esse intelligitur. Mani-
festius etiam ilem prodit creber Nonni usus, ut, quod
cum Quinti verbis paene concinit, Dionys. VII, 156 . . .

ὑποφρίσσουν δὲ κόρη

ἐκ λεγῶν ἀνέπαλτο, καὶ ἐπτοίησε τοχῆα, —
add. I, 314. IV, 12. XLVIII, 373. Ne quis autem
ἀλλεσθαι, in iis quaerendum putet, Nonnus ipse inter-
cedit, quippe qui et ἀνεπάλλετο et ἀνεπήλατο, aoristum

primum, carminibus ita inseruerit. Quorum prius videbis VII, 205 καὶ Σεμέλην ὄροων ἀνεπάλλετο, et X, 14., posterius, V, 195 πρώτη δ' Ἀντονόη γονίμων ἀνεπήλατο κόλπων, ubi de altero ne cogitari quidem potest. Hoc rerum statu Pindaro etiam non detraxerim Ol. XIII, 69 ἀνὰ δ' ἐπαλτ' ὄρθῳ ποδί: etsi Dissenius nuper induxit ἐπαλτ' ὄρθ., a Boeckhio iam in indice receptum. Quare in Moschi Id. II, 109. et cum Ald. ἀνεπάλλετο ταῦρος, et cum Brunckio ἀνεπήλατο, quanquam non a praesenti ἀνεβάλλομαι derivandum est, scribere licebit. Imperfectum autem, in quo Valckenaerius et Brunckius haerebant, mihi satis facit. Utriusque certe idoneus saepe sponsor erit Nonnus. Ea vero nobis paene persuadeant eiusdem verbi participium olim in Apollon. Arg. IV, 783. lectum et a Brunckio, libris plerisque invitis, exactum esse revocandum. Vulgo enim illic ferebatur:

αὐτὰρ ὁ ἐξ εὐνῆς ἀναπάλμενος εἰσενόησεν
παῖδα φίλον σπαίροντα διὰ φλογός· — —

Vix autem intelligi potest ἀνεπάλμενος de Peleo, quum filiolum a matre flammis iniectum conspexisset, e lecto prosiliente, neque cetera, quae ab Apollonio subiiciuntur, huic etymologiae admodum prosunt. Quae si vere divinaui, Apollonii Argonauticis manifesta utriusque verbi vestigia impressa esse colligi poterit. Neque id absurdum videbitur reputanti simillimo modo pro diversa utriusque origine καταπάλμενος et καταπάλμενος, de quibus paullo inferius dicamus, nobis offerri. Maiorem autem fidem nostrae causae faciet praesens ἀναπάλλεσθαι, quo passim utuntur epici, dum ἀνεβάλλεσθαι prorsus ignorant. Antiquissimum eius indicium, ex Homeri Iliade 23, 692 depromptum, supra apposui. Crebrius idem apud alios epicos invenimus, vid. Apoll. III, 1377 οἶος δ' οὐρανόθεν πυροῖς ἀναπάλλεται ἀστὴρ, Quint. Sm. XI, 75 — ἄτε βλοσυροῖο δράκοντος Οὐρῇ ἀποτμηθεῖς ἀναπάλλεται, Opp. Hal. II, 589 — — πολλὰκι δ' ἄλμης Ἀφρόν νηερθρώσκων ἀναπάλλεται, ut alia silentio transeamus. Neque tragicos is fugit usus, unde Euripid. in Or. 322 sqq. de Furiis: αἶ τε τὸν ταναὸν αἰθέρ' ἀπάλλεσθ', αἷματος Τινύμεναι δίχαν, vid. Porson. Recte autem et vere ἀνεπήλατο ad eandem stirpem a nobis esse relatum activum ab eodem poeta ita formatum docet, vid. Bacch. 1189:

ὁ Βάκχιος κυναγέτας
σοφὸς σοφῶς ἀνέπηλεν
ἐπὶ θήρῃ τοῦδε Μαινάδας. —

id quod Elmsleius explicat *incitarit*, add. eiusdem fabulae v. 149. Haec quidem, si prudenter iudico, nobis demonstrant ἀναπάλλειν esse *iniicere*, *sursum movere*, *excitare*, ἀναπάλλεσθαι autem *sursum moveri* sive *quassari*, l. e. *subsilire*. Quae significatio, quam omnibus omnino poetae locis consentanea possit haberi, cur ad verbum paene inauditum et sententiae plerumque infestum confugere velimus, vix perspicio. Nam ἀναπάλλεσθαι etsi per se bonum et sanum esse videatur, perraro tamen aliquo usu aut esse potuit, aut revera fuit. Ad postremum simplex πάλλεσθαι tum apud epicorum tum apud tragicos eo sensu frequens hanc nostram defendit etymologiam. Homeri quidem et poetarum epicorum exemplis abstinco: illa enim facile cognosci possunt vel e Dammii Lexico vel e Seberi Argo Homericis; haec autem Homericis admodum similia sunt. Aeschylus vero tum praesenti tum perfecto haud raro sic utitur, uti in Suppl. 766 μελανόχρους δὲ πάλλεται μου καρδία, cf. Choeph. 404, 517. Neque his dissimilia Sophocles et Euripides habent, etsi uterque propria verbi significatione magis delectatur, vid. Schaefer Lex. Sophocl. et Eurip. indic. Cum poetis consentiunt alii scriptores, a poetarum more dicendique genere haud alieni, ut Herodot. I, 141 ἰδόντα δὲ παλλόμενος, εἰπεῖν ἔφα αὐτὸν πρὸς τοὺς ἱερεῖς. IX, 120 οἱ τάριχοι ἐπὶ τῷ πυρὶ κείμενοι ἐπάλλοντό τε καὶ ἤσπαιον, ubi cos, qui ad verbum ἐπάλλεσθαι aberrarunt, in viam reducant Sylburgius et Schweighaeuserus.

§ 2.

Exactis his, quae de aoristo ἀνέπαλτο et eius cognatis simillima veri iudicaverim, alia tum potestate tum origine adiuncta breviter percurramus. — Homeri iam sunt κατέπαλτο et κατεπάλμενος, quorum primum de Minerva coelitus ad Achillem descendente reperitur in II 19, 351.

οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δὲ αἰθέρος. —

Ita enim Wolfius pro vulgari οὐρ. ἐκκατέπαλτο, praepositione seiuncta, dedit; bene, ut opinor, siquidem

Hesych. II, 196 κατέπαλτο καθήλατο reddit. Illud autem ipsum alii non minus alia a stirpe repetunt. Heyninus enim et Stephanus κατεφάλλομαι praesens fuisse existimant, καταπάλλομαι potius est visum Vossio, Dammio, aliis. Heyninus, qui ideo κατεπαλτο novavit, ad similia, quibus deae ab Olympo vel coelo desiluisse traduntur, lectores remittit, vid. II. 18, 616. Apoll. Arg. II, 286, add. II. 1, 532. Sed simplex αλτο repertum una cum composito καθήλατό sive κατὰλτο, si quando inveniantur, aptum et rei congruum habuerim, κατεφάλλομαι vero, nisi adiectum sit, in quem quis desiluerit, non magis quadrabit quam ἀνεφάλλομαι. Eam ob rem κατέπαλτο, ut ἀνέπαλτο, ad verbum καταπάλλομαι pertinere consequens erit. Cuius usus etsi sit rarus, tamen non prorsus ignotus fuit. Nonnus certe κατέπαλτο et κατεπήλατο reliquit testata; vid. Dionys. XLVIII, 614.

καὶ πρῶτος βαρύνωντος Ἐρως δεδοκῆμένος Αὔρην
οὐρανόθεν κατέπαλτο. — — — — —
ib. XVIII, 13

καὶ Στάφυλος σκηπτοῦχος ἐοῦ κατεπήλατο δίσκρον.
Quae quam arcta cognitione ea, quae supra excitavi, attingant, nemo non intelligit. Vix aliande ductum putes participium, cuius exemplum praebet Leonidas Tarent. Epigr. 58, 1. sive Anthol. Pal. IX. p. 113. Ep. 326

πέτρης ἐκ δισσῆς ψυχρὸν καταπάλμενον ἔδωρ,
χαίροις, καὶ Νυμφῶν ποιμενικά ξόανα. —

Aliter vero statuendum erit de II. 11, 94., ubi Agamemno, curru relicto, Oilco obviam factus describitur hisce:

ἦτοι ὅγ' ἔππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη.

Eius enim ortum schol. Ven. A. sic indicandum existimat: „ἡ διπλή, ὅτι δύο προθέσεις παρείληφεν, κατὰ, ἀπό, τῆς ἐτέρας ἀρκούσης.“ Ne quis autem coniciat scholiastam καταπάλμενος praetulisse, tum alia interdiciunt, tum Suid. II, 274 κατεπάλμενος ἐφορμήσας. δύο προθέσεις παρείλκεν Ὅμηρος, κατὰ καὶ ἐπί. Quae nos certiores reddunt levi corruptela laborare utrumque. Ut enim e Suida scholiastae restitnamus oportet ἐπί, cuius sedem falso occupavit ἀπό, ita Suidae e scholiis cedet παρείλκεν. Nulla originis ratione habita κατεπάλμενος similiter explicant Hesych. II, 178, 196. Phavor. 1016, 40. Cogitari autem posse κατεπάλμενος desuper

in aliquem irruens, commodeque positum esse de Agamemnone in Troianum ducem e carru proriente liquido apparet. Itaque idem ab Homero mutuati sunt alii, velut Apollon. in Argon. II, 583. ad fluctum decumanum, aquarum mole Argonautas paene obruentem, transtulit:

— — — — — εἶσατο γὰρ ῥα

νηὸς ὑπὲρ πάσης κατεπάλμενον ἀμφικαλύψειν. Nec minus venuste adhibuit illud Oppianus in Cyneget. III, 118., ubi gallinae pullorum cura agitatae habitum, milvio ex alto irruente, ad ipsius naturae veritatem expressit:

πῶς δ' ὄρνις κατὰ δῶμα συνέστιος ἀνθρώποισιν
ἀρτιτόκος νεαρῶσι περισκαίρουσα νεοσσοῖς,
κίρκον ὑπὲρ τέγους κατεπάλμενον αἰτρήσασα,
ὅξ' ἔμην ἐλλαγεν αἶψα, καὶ ἀνθορεν ὅξ' ἑλακοῦσα
κ. τ. λ.

His igitur omnibus accomodatum censeri possit decompositum κατεπάλμενος. Sed plus dubitationis profecto movet Tryphiodori versus in Troi. excidio 477., cui κατεπαλτο temere illatum videtur. Agit autem poeta de Anticlo, Helenae respondere parante, sed Ulixis manibus et vi oppresso:

ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατεπαλτο καὶ ἀμφοτέραις παλάμῃσιν

ἀμφιπυκνῶν ἐπίεξεν ἐπειγόμενον σιόμα λῦσαι·
μάστακι δ' ἀρήκτοισιν ἀλυκτοπέδησι μεμαρπῶς
εἶχεν ἐπικρατέως· ὃ δ' ἐπάλλετο χερσὶ πιεσθεῖς,
φεύγων ἀνδροφόνῳ πελώρια δεσμὰ σιωπῆς.

Etenim κατεπαλτο, communi multorum opera excogitatum, nec librorum auctoritas tuetur, nec rei veritati respondet. Ulixem certe, una cum aliis Achivorum principibus equo ligneo inclusum, in Anticlum saltu proruisse parum credibile est. Itaque κατέπαυσε (plures quidem male mutant in κατέπαυτο) totius rei scenae, quae hic nobis repraesentatur, multo aptius erit habendum. Ulixes dicendi finem fecit faucibus utraque manu compressis, vid. Od. 4, 284, 287. Ceterum κατέπαλτο pro huius aetatis consuetudine scribendum fuisse Wernickius, qui in universum mecum sentit, ad Tryphiodori l. all. censuit. Quae quum ita sint, tantum abest, ut Tryphiodori testimonio κατεπαλτο confirmetur, ut ille eo verbo prorsus abstinuisse videatur. Quin suspicari possis veteres grammaticos verbis πάλ्लεσθαι et ἄλλεσθαι ad illa explicanda promiscue usos, ne tanta

quidem cura, quanta putamus, utrumque distinxisse. Quidquid autem de illorum praeceptis iudicaveris, certe extra dubitandi aleam erit positum alia quaedam Oppiani et Quinti exempla ad eam stirpem, quam magis veram diximus, necessario esse transferenda. Huc pertinet Opp. Hal. 661.

πόντῳ δ' ἐγκατέπαλτο λίνων ὕπερ· — — —

Cuius origo, si Heynium et alios cum eo consentientes audiveris, e triplici praepositione et ἄλλεσθαι esset conflata. Neque ab eo multum differt Quint. Posthom. X, 467., ubi de Oenone, Paridis rogo sese immittente, scribit:

ἀλλὰ καλυψαμένη περί φάρει καλὰ πρόσωπα

αἶψα πυρὴ ἐνέπαλτο — — — — —

His igitur terminis verbi utriusque vim et usum circumscribendum esse tum veterum monumenta tum sermonis rei que ratio persuadeant, neque grammaticorum regulas et praecepta multum ab illis, si omnia perpenderit, abesse videbuntur.

EXCURSUS XVII. AD IL. Θ, 233.

Ἀντί et ἅντα quid differant apud Homerum et epicos, exponitur.

§. 1.

In Il. 8, 233 Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων
τε ἑκάστος

στήσεισθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ'
ἐνὸς ἀξιοί εἰμεν —

cum Wolfio recte, ut opinor, praeferendum duxi. De quo vetus excitatum fuisse certamen et scholiastae et alii tradunt auctores. Heynius vero ἀνθ' ἑκατόν et ἀνθ' ἑκ. unum idemque esse perperam iudicavit, vid. Hermann. de emend. rat. gr. Gr. p. 105 sq. Alterum enim esse ἀντί, cuius tenorem inclinari vetant, alterum pro adverbio sive praepositione ἅντα poni facile intelli-

gitur. Illius causam Porphyrium et Aristarchum egisse in annotat. crit. dixi, eos vero ipsos a se invicem dissensisse videbimus. Nam Porphyrius, cuius quaestionem schol. B. inscribit, ita disserit: οὐκ ἔστι τὸ „Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἔξ. Στήσ. ἐν π.“ πρὸς ἑκατόν καὶ διακοσίων μαχέσασθε ἐν πολέμῳ, ὥς τινες ἀποδεδώκασιν, ἀλλ' ὡς εἰ ἔλεγεν „ἀντίσταθμοι καὶ ἀντιβαρεῖς ἑκατόν καὶ διηκοσίων ἕκαστος ἡπείλει γενέσθαι ἐν τῷ πολέμῳ“. τῇ γὰρ διανοίᾳ ταύτῃ ἀκόλουθον τὸ „νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιόι εἶμεν Ἐκτορος.“ ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐν ζυγοῖς ἰσταμένων τε καὶ πιπρασκομένων εἴρηται, ἐπὶ μὲν τούτων ἔρασκεν ἕκαστον ἀντὸν λέγειν ἀντίσταθμον εἶναι ἑκατόν καὶ διακοσίων, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἐκτορος „οὐδ' εἰ κεν σ' αὐτὸν χουσῶ ἐρυσασθαι ἀνόχοι Δαρδανίδης Πριάμος“ (Il. 22, 351, 5.), οἷον ἴσον χουσῶ καὶ ἰσόσταθμον χουσοῦ, τὸ δ' ἐρυσασθαι ἀντί τοῦ στήσαι. Quae si consideraveris, Porphyrium et ἀντί. et στήσεσθε non proprio, sed translato sensu accepisse apparet. Gloriatī igitur essent Achivi iactabundi, nunquamque eorum eodem futurum esse pondere sive robore, quo sint centum ducentive Troiani. Est autem ea interpretatio artificiosior, quam quae probari possit; unde miror Mathiaeum in gr. Gr. p. 1128. Porphyrio assensum praeuisse. Vere enim Herin. Tollius ad Apoll. Lex. p. 120. indicavit Aristarchi auctoritatem oppōni ab Apollonio Porphyrii commento. Is enim, qui et ipse Τρώων ἀνθ' ἔξ. retinuit, praepositioni suam et propriam vim esse statuit. Quod Lehrsins in libro, utilitatis pleno, de Aristarchi studiis Homericis p. 120 sq., neglexisse videtur, his in errorem compulsus exemplis, quibus ἀντί . . εἶναι pari loco esse significat, vid. Il. 21, 75. 9, 116 Od. 8, 546, et compositis eadem potestate instructis, quorum e numero affert ἀντιανείρας, comparato Et. M. 111, 35. His autem missis: „Recte etiam, inquit, huius significatus memor (Aristarchus) 8, 233. non ἄντα intellexit cum aliis (v. Apoll. p. 121.), sed ἀντί.“ At ea ipsa, quibus Aristarchi sententiam stabilicendam putavit, et rei et Aristarcho, siquidem id voluit, quod Lehrsio verum est visum, adversari crediderim. Aliud enim est εἶναι ἀντί τινος, aliud στήσεσθαι ἀντί τινος. Illo declaramus esse aliquem eodem, quo quis alius, sive loco sive dignitate, hoc necessario significabit vel alius locum occupare, vel adversus aliquem stare. Neque ullum esse

potest dubium, quia ἀντί sic intellexerit Aristarchus. Quod quidem tum Etymol. M. 111, 27, tum Apollon. in Lex. 120. luculenter ostendunt. Lehrsius quum Apollonii verba sola ante oculos haberet, in eam venit suspicionem, ut eorum ordinem laxatum aliterque instituendum diceret. Quam coniecturam vanam falsamque esse ex singulorum comparatione sine ullo negotio discimus. Quapropter prima utriusque grammatici verba hic expromere non gravabor:

Etym. M. 111, 27. Apoll. Soph. Lex. Hom.
p. 120.

Ἡ ἀντί πρόθεσις σημαίνει Ἀντί δηλοῖ μὲν κυρίως τὴν
τρία· κυρίως τὴν πρόθε- προύθεσιν· ὥς καὶ ἡμεῖς τί-
σιν, ὥς καὶ ἡμεῖς τίθεμεν, θεμεν, καὶ Ἀριστάρχος ἀνα-
καὶ ὥς Ἀριστάρχος ἀναγι- γινώσκει τοῦτον δὲ τὸν
νώσκων ἀκούει τόνδε τὸν στίχον· Τρώων ἀνθ' ἐκ.
στίχον· Τρώων ἀνθ' ἐκ. κ. τ. λ.
κ. τ. λ.

lis perpensis nihil inesse senties depravati, nisi quod δὲ ex Etymologici τόνδε τὸν στίχον, ut Lehrsius probè perspexit, illatum est in Apollonium. Praeterea ἀναγι-
νώσκων ἀκούει, etsi fortasse ferendum sit, apud Etymologum lectum medelam inveniet ex Apollonii lexico. Errasse autem Lehrsium Phavorinus etiam 205, 46. nos docet, dum de praepositione ἀντί eadem fere, quae illorum sunt, notavit. At redeamus ad Homerum.

Herodianum igitur et Demetrium, quibuscum schol. A. facit, Τρώων ἀνθ' ἐκ. melius habuisse Veneti interpretes memoriae prodiderunt. E quibus schol. B.: „τὸ πλήρες μᾶλλον ἅντα, ὥς καὶ τῷ Ἡρωδιανῷ ἀρέσκει, οὐχὶ δὲ ἀντί, καθὼς Ἀριστάρχῳ ἔδοξεν.“ Clarius idem scivit schol. A.: ἐπὶ τὴν ἀνθ' συλλαβὴν ἡ ὀξεῖα, ἵνα τὸ πλήρες ᾖ ἅντα. οὕτως δὲ ἀξιοῖ Δημήτριος ὁ γρονύπεσος, καὶ ἐμοὶ δὲ οὕτως ἀρέσκει τὸ τῆς διανοίας· ἀντικρὺς γὰρ Τρώων ἑκατὸν καὶ διηκοσίων εἰς ἕκαστος στήσεσθαι φησιν. οὐ γὰρ κωλύεται ἡ τοῦ ἅντα σύνταξις, εἴ γε ἐπὶ γενικὴν φέρεται. Accedit eorum decretis Eust. 710, 25, et schol. aliud apud interpretem Venetum, quod Heynius se non perspicere, reliquis minus accurate examinatis, frustra conquestus est. Iam ex his duplex emergitur lectio, altera Aristarchia Τρώων ἀνθ' ἐκ., neque a Porphyrio neque a Lehrsio

commode explicata, altera Herodiani, Demetrii aliorumque Τρώων ἀνθ' ἐκ. Hae vero non tam re et facto, quam forma et specie discrepare liquido apparet. Utra vero potior sit habenda, age, iam videamus.

§. 2.

Iam quum earum veritatem nulla alia re nisi sermonis Gracci et Homerici usu aestimare liceat, Aristarchum praepositionem adverbio minus caute anteferendam iudicasse in annot. crit. breviter admonui. Illic quidem occurrunt nobis lexicographi et grammatici, ut praeter antiquos illos, quos supra commemoravi, Dammius et Passovius, aliis consentientibus, quippe qui doceant ἀντί primum significare *exadversum*, idque definire, quod alii cuidam e regione sit oppositum, tum vero *contra*, *adversus*, i. e. hostilem eius animum, qui in alium invadat. Cuius famae consensu, si rem accuratius pervestigaveris, nihil movebere. Passovio enim Dammius, eodem usus exemplo, imposuit, vid. II. 21, 481

πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, χύον ἀδδέεις, ἀντί' ἐμεῖο
στήσεσθαι; — — — — —

Bona igitur fide uterque sumpsit adverbium ἀντία, quia apostrophum negligebant, pro praepositione. Nec maioris momenti sunt alia Passovii testimonia, velut Od. 4, 115, 154, ubi ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχωών, in pluribus editionibus repertum, verum et legitimum est. Altera vero significatio aequae fefellit Passovium, qui ad eam comprobendam II. 15, 415. affert:

Ἐκτὼρ δ' ἀντ' Αἴαντος εἰσεῖστο χυδαλίμοιο,

Wolffiumque notat scribentem ἀντ' Αἴαντος, id enim profecto rarum esse subiicit. At si id, quod innumerablem fere exemplorum multitudo confirmat, rarum dicere licebit, Passovio fidem habebimus, sin minus, tritum ac pervulgatum illud fuisse confiteamur necesse est. Tantum autem abest, ut Homerus solus ita loquatur, ut omnibus omnino epicis ἄντα genitivo nunc praemisso nunc subnexo primum e regione, deinde *contra*, *adversus* significet. Atque illius quidem carmina laudabili diligentia eam ob causam perscrutatus est Carol. Schmidtus, cuius mentionem feci in annot. critica. Idem vero, aliis aliorum dialectis in auxilium vocatis, ἀντί et ἄντα nullo vel tenui admodum discrimine distineri

studuit conficere. Quod etsi lubenter damus, nullus tamen Homeri versus, ubi ἀντί idem prorsus sit atque ἅντα, vel mihi innotuit, vel ab alio quoquam est enotatus. Ipse enim Schmidtius et in Il. 15, 415 ἀντ' Αἴαντος et in Hes. Op. 727 μηδ' ἀντ' ἡελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμίζειν scribendum esse prudenter animadvertit. Illud, si Vindd. exemeris, plurimorum librorum suffragiis tutum videbitur: certe iubent ita Eustath. Aldd. Rom. Steph.; hoc tum rei naturae optime congruit, tum Hesiodus cum aliis vindicat, cf. Theog. 700. Apoll. Arg. III, 44. Dionys. Perieg. 429, 504. Praeterea de Il. 8, 233. Aristarcho obloquuntur 20, 67 sqq. 21, 331, 477. 23, 686. Homeri exemplis consuetudinisque usu stat Quintus, qui ἅντα τινὸς μάχεσθαι, στήναι eorumque similia sexcenties iteravit; ἀντί τινὸς μάχεσθαι ignorat. cf. Posthom. I, 1, 130 καὶ μὴν ἐποτρύνεσκε ποδάρκεος ἀντ' Ἀχιλλῆος Θαρσαλέως μάρασθαι ἐναντίον. — ib. 165 — καίπερ πάρος οὐκ ἐθέλοντες Στήμεναι ἀντ' Ἀχιλλῆος, — add. 179, 576, 722. VI, 416. VII, 176. VIII, 134, 216. IX, 98, 239, 253. Sed corruptela laborat idem VII, 633., ubi de Phoenice, Neoptolemi adpectu dolore pariter ac gaudio contacto, haec leguntur:

ἀμφὶ δέ οἱ μέγα χάσμα καὶ ἄσπετον ἄλγος ἔκτανεν.
 ἄλγος μὲν μνησθέντι ποδάρκεος ἀντ' Ἀχιλλῆος,
 χάσμα δ' ἄρ', οὐνεκά οἱ κρατερόν παῖδ' εἰσέονησεν.

Haesit in his iam Pauwius, qui quanquam ἅντα aperte, palam vertit, vochlām tamen ei loco minus appositam videri concessit. Neque interpretes Latinus satisfacit transferendo „dolor, quia citissimi Achillis memoria velut oculis obversaret“, quae si apta essent habenda, ἅντα ἰδεῖν vel simile quidquam adesse deberet. Equidem lenissima sane mutatione scripserim: ἄλγος μὲν μνησθέντι ποδάρκεος ἀμφ' Ἀχιλλῆος, i. e. dolorem quidem ex Achillis celeris recordatione suscepit. Saepē enim Quintus praepositionem ἀμφὶ casu secundo adiuncto cum verbis et nominibus, quae animi denotant affectum, ut moerorem, iram, gaudium, solet connectere, vid. VII, 59

ὦ πάτερ, ἄσπετον ἄλγος ἐμὸν περιδάμναται ἦτορ
 ἀμφὶ κασιγνήτοιο περίφρονος, — — — —
 add. I, 715. VII, 175. IX, 142. X, 347. XIV, 164.

Verum ut ad adverbium ἅντα revertamur, eidem congruere ἀντην, ἀντίον, ἀντία, ἐναντα, ἐξαντα, adde

etiam *ἀνάντα, κάταντα, πάραντα*, bene et sapienter observavit Schmidtius; neque opus est diutius his immorari. Quare id solum monuisse sufficiat, commode et poetae orationi convenienter in Il. 21, 481 *ἀντί* ἐμείοι ἐδὶ, praesertim quum *ἀντίον* et *ἀντία* cum adverbio *ἄντα* prorsus conspirent. Significant ergo primum *exadversum*, vid. Il. 3, 425 *ἀντί* Ἀλεξάνδρῳ θεὰ κατέθηκε φέρουσα. Od. 15, 377. Apoll. Rh. I, 790. IV, 1712. Quint. Sm. III, 234., tum *contra*, *adversus*, unde nostra proxime attingunt Il. 22, 253 *στήμεναι ἀντία σῆο*, cf. 20, 80, 88, 113, 118, 333. Od. 1, 78. Quint. Sm. I, 645. VII, 578. IX, 497. XI, 172, 188. XIV, 378. Haec fere sunt argumenta et rationes, quibus impulsus *ἀντί* et *ἄντα*, quanquam eiusdem sunt originis, usu tamen et vi aliquanto discrepare existimaverim. Quae si scite et considerate sunt disputata, Il. 8, 233 *Τρώων ἄνδ' ἐκ.*, Aristarcho invito, tuendum esse nemo negabit, quidquid alii contra dixerint. Nam et Bothium poetae verba minus feliciter expeditisse video, et Bernhardyo in Synt. Gr. p. 233. ab hoc loco plane erat abstinendum.

EXCURSUS XVIII. AD IL. I, 7.

De praepositionum compositorum vi et usu Homérico, praecipue de vocula *παρὰ* sive *παρῆ*.

§. 1.

Particulas e duabus praepositionibus conflatas multa cura et opera tum veteres tum recentiores Homeri interpretes illustrare et explicare studuisse inter omnes constat. Sed nullam fere earum tantam disceptandi materiam praebuisse, quantam verbum *παρὰ* sive *παρῆ* attulerit, ea demonstrabunt, quae nobis iam sunt commemoranda. Ut enim veteres in re obscura et ambigua satis disertos nunc silentio praefeream, hac nostra aetate existit qui perverse et stolidè de ea iudicari uberius ostendere conatus est. Grasshoffium dico, qui locis longe plurimis et tenore inclinato et consona muta-

τα πάρεξ, nec vero παρὰ Homero cognitum et usitatum fuisse nobis persuasurus est in diar. schol. ann. 1831. p. 515 sqq. De quo quid sit statuendum, res ipsa docebit. Unde dixisse sufficere illum, et libris inuitis et grammaticis repugnantibus, nova animo informasse, nulla alia re nisi analogia quadam vana et fallaci innixa. Equidem ut et ab eius libidine et ab aliorum controversiis abstinere, in quaestione pertractanda primum de vocis illius tenore, compositione et scriptura dicam, deinde decretis veterum interpositis, quam varia et multiplex sit eius structura pariter ac significatio accuratius explanabo, tum pauca, quae Grasshoffius vel temere coniecit vel imprudenter collegit, addam, denique alias aliorum compositiones simillimas brevi comprehendam. Qua in re ut ordine et via procedamus, totius dissertationis quasi fundamentum ponere liceat Eustath. praeceptum ad II. 732, 40.: Ἰστίον δέ, inquit, ὡς ἡμεῖς μὲν οἱ ὕστερον πάρεξ αἰε φαιμεν βαρυντόνως κατὰ κοινὴν διάλεκτον καὶ ἀντὶ τοῦ χωρὶς τὴν λέξιν νοοῦμεν καὶ διὰ τοῦ ξ γράφομεν αὐτὴν καὶ μονὴ γενικὴ συντάσσομεν, Ὅμηρος δὲ παρὰ λέγει ὅσονως, ἀκολουθῶν τῷ κανόνι τῶν προθέσεων, καὶ ἀντὶ τοῦ ξω μὲν ἐγγύς τὴν λέξιν λαμβάνει, καὶ φωνήεντος μὲν ἐπιφερομένου φυλάσσει τὸ διπλοῦν, ὡς καὶ ἐνταῦθα, συμφώνου δὲ ἐπαγομένου τρέπει συνήθως τὸ ξ εἰς ἀφώνον τὸ κ, οἷον „παρὰ νόον ἤγαγεν“. ἔστι δὲ ὅτε καὶ οὕτω φυλάσσει τὸ ξ ὡς ἐν τῷ „παρὰ τὴν νῆσον ἐλαύνομεν“, καὶ τὴν σύνταξιν δὲ διαφορεῖ (ἢ διαφορεῖται). Ἀπίων δὲ καὶ Πρόδωρος φασιν, ὅτι ἐπὶ τοῦ παρὰ ἔστι μὲν ὅτε τὸ νοητὸν ἐπικρατεῖ τῆς ξ, ἔσθ' ὅτε δὲ τῆς παρα, ἤγουν ἐπεὶ τὸ παρὰ ἐκ δύο σύγκαιται προθέσεων, τῆς παρα καὶ τῆς ξ, ποτὲ μὲν ἢ τῆς ξ προθέσεως νόησις ἐπικρατεῖ καὶ προκαλεῖται γενικὴν σύνταξιν, ὡς τὸ „παρὰ ὁδοῦ“ ἤγουν ξω τῆς ὁδοῦ, ποτὲ δὲ ἢ παρα πρόθεσις νικῶσα προάγεται εἰς αἰτιατικὴν, ὡς τὸ „παρὰ τὴν νῆσον“ ἦτοι παρὰ τὴν νῆσον. λαμβάνει δὲ τὴν λέξιν Ὅμηρος, ὡς φαίνεται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν μάλιστα, ἐπὶ τῶν μήτε πάνυ πολὺ ἀπεχόντων μήτε ἐγγύς ὄντων, ἀλλὰ ξω μὲν, ὅπερ ἢ ἐξ πρόθεσις δηλοῖ, ὅμως δὲ ἐγγύς, ὅπερ διὰ παρα δηλοῦται προθέσεως, σημαίνουσης ἐγγύτητα, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ παρὰ καὶ παρα-

καθίζω καὶ τῶν ὁμοίων, quae inde transscripsit Phavor. 1446, 52 sq. Iam ut vim et potestatem huius verbi nondum attingamus, Eustathium παρέξ, utpote e praepositionibus παρὰ et ἐξ consociatum et iungendum et ὀξυτόνως scribendum esse affirmat, πάρεξ enim posterioribus et communi attribuit dialecto, παρέξ vero poeticon et Homericum habet. Eam fere communem veterum fuisse sententiam et ipse saepius docet, et alii possunt indicare, vid. Eust. ad Il. 842, 45. 1200, 26. 1328, 54. Etym. M. 652, 39. Gud. 453, 43. In quo etsi πάρεξ fertur, tamen nihil dissensionis esse verba ipsa produunt. Ad illos vero auctores accedunt Phavor. 1446, 45. schol. ad Hes. Scut. 351. Herodian. περὶ λ. μον. 25, 25. Var. Ecl. 342, 14. Haec autem testium consensus efficit, ut extrema schol. Hesiodi verba leviter corrupta existinem, qui quum in reliquis aliorum legibus adstipuletur hisce: ὅτι τὸ πάρεξ καὶ τὸ παρέξ διαφέρουσι. τὸ μὲν γὰρ πάρεξ σημαίνει τὸ ἐκτὸς καὶ βαρύνεται καὶ συντάσσεται μετὰ γενικῆς, ἔστι δὲ κοινόν. τὸ δὲ παρέξ οὐ τὸ ἐκτὸς μόνον σημαίνει, ἀλλὰ καὶ τὸ πλησίον, ὡς τὸ „παρὲς ἄλλα“ ἤγουν ἐκτὸς, πλησίον τῆς θαλάσσης, καὶ ὀξύνεται καὶ συντάσσεται μετ’ αἰτιατικῆς. ἔστι δὲ καὶ ποιητικόν, certe adicere non potuit, ἐνταῦθα δὲ πάρεξ ἔστι: eius enim nec significatio quadrat nec poetae convenit. Itaque dubitare nolim, quin παρέξ sit emendandum. Nihilominus scholiastae mendum in transversum egisse videtur Gaisfordium, qui solus fere editorum bis apud Hesiodum πάρεξ de suo finxit. Recte enim tradit schol. πάρεξ barytonum, quod ἐκτὸς sive χωρὶς indicet, pedestris esse orationis, idque multis comprobatur exemplis Herodotus, vid. Struvium de dial. Herod. spec. I, p. 45. et Passon. in Lex. v. παρέκ. Apud poetas vero is usus rarissime conspicitur, velut in Apoll. Arg. II, 344

μὴ τλήντ’ οἰωνοῖο πάρεξ ἔτι νηὶ περῆσαι,

ad quem versum scholiasta bene et vere sic disputat: „τὸ δὲ πάρεξ βαρύντονον ἀντὶ τοῦ χωρὶς“. Nusquam vero alibi apud ullum poetam tale quid reperitur. Imo consentiunt plerique παρέκ et παρέξ tum coalescere tum ultimam eorum syllabam tenore erigi, vid. practer eos, quos paullo ante memoravi, Eust. ad Il. 814, 6. 850, 52. 857, 57. 1305, 1. 1353, 60. ad Od. 1499, 6. 1541, 59. 1619, 36. 1641, 3. 1756, 33. 1779, 15. Etym.

M. 653, 9. 781, 50. schol. Ven. ad Il. 9, 7. 20, 133. 23, 762. 24, 434. schol. ad Od. 5, 439. 12, 276, 443. schol. ad Apoll. Arg. II, 973, IV, 102. Neque grammatici vel lexicographi paullo inferiores, quanquam utrumque confundunt, quidquam discrepant, velut Hesych. II, 875., cll. 877. Suid. III, 46. Quae si vere et commode sunt dicta, nullum propemodum apud illos nec de particulis commiscendis separandisve nec de tenore syllabae ultimae imponendo dissensum reperiri patebit. Si quid enim diversi adesse videtur, id paucorum quorundam fuit, uti Tyrannionis, qui quod Herodotus et communes *παρεξ* i. e. *χωρίς* frequentarunt, idem in Homerum et poetas transfundendum esse putavit, vid. schol. Ven. ad Il. 9, 7. Herodiani vero nomen falso Tyrannionis subiici et ad illum Iliados versum notavi et his conficitur, quae ex eius libro *περὶ λέξε. μόν.* produximus. Maiorem autem tum grammaticorum sententiae, tum argumentationi nostrae fidem addit constans fere ac minus mobilis librorum consuetudo. Illi enim alias praepositiones duplices, uti *διέξ*, *ὑπέξ*, *ἀπέξ*, nunc discriminant, nunc, quod longe rarius cernitur, iungunt; *παρ' ἐξ* vero sive *παρ' ἐξ* vix ter quatterve investigare licuit. Hoc quidem e libris Apollonii vulgaribus solis licet afferre Argon. II, 94., illud bis adest in Ven. II. 24, 349. 11, 486., quorum ultimum ne tutum quidem iudicaverim. Vindd. ut nequam singula secernunt, ita *παρεξ* barytonum Alteri certe libellus in II. 10, 349. et 24, 349. transmisit. Utroque horum et communes Iliados editiones et Heynianam occupavit, repugnante Eustath. 810, 49. 1353, 61. Ex iis autem, quae adhuc disseruimus, merito concilias nec *παρ' ἐξ* nec *παρεξ* Homericum existinasse veteres criticos ac grammaticos. Fallitur ergo Grasshoffius, qui hisce de rebus antiquiores inter se litigasse perhibet. Nam de tenore non minus quam de singulorum coniunctione testes plurimi ac gravissimi idem plane sentiunt. Reliquum est, ut de litera finali incerta et ambigua strictim et breviter agamus.

Eam vocali sequente duplicem, consona instanto simplicem plerumque esse scribit Eustath. l. cll., nec tamen negat interdum ξ ante consonam retineri a poeta, cf. eundem ad Il. 857, 57. Iam quum Herodotus, sive vocalis sive consona subsequatur *παρεξ* solum agnoscat, fuerunt qui *παρεξ* sive *παρ' ἐξ* Homero etiam saepius reddendum esse suspicarentur, veluti Grass-

hoff. l. all. Sed primum et codices et interpretes ad-
versantur; deinde παρὲξ, quod sexies septiesve litera
consona subiuncta apud epicos deprehendi, minus e lite-
rae additae natura quam ex ipsius verbi significatione
profectum arbitror, etsi aliqua sed ea exigua literae
proximae esse videtur vis. Homerus quidem παρὲξ ante
consonam his inseruit exemplis: Il. 11, 486 στῆ δὲ πα-
ρὲξ. Τρῶες δὲ διέτρεσαν —. Od. 12, 276 ἀλλὰ παρὲξ
τὴν νῆσον ἐλαύνετε —. Ib. 443 μέσσα δ' ἐνδούπησα
παρὲξ περιμήχεια δοῦρα. 14, 168 πῖνε, καὶ ἄλλα πα-
ρὲξ μεμνώμεθα. Aliorum sunt Nicandr. Ther. 29
καὶ τε παρὲξ λιστρῶτον ἄλω δρόμον —. Apoll. Rh.
II, 1010 — σώοντο παρὲξ Τιβαρηνίδα γαίαν. Anti-
mach. fr. apud Schellenbergium p. 53 παρὲξ
φράσσαιτό κεν αὐτοῦ. Veteres quidem qua lege dupli-
cem literam admittendam censuerint, luculenter tradit
Etym. M. 324, 14 sqq. Ἐκ Ῥώμης, ἢ ἐκ πρόθεσις,
ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ.
δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὐρεῖται μετὰ πατέλκον-
τος· οἷον ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ, διέξ σωλῆνος· καὶ πᾶ-
λιν διέξ τὸ μύρτον· σημαίνει δὲ τὴν μυρσίνην. ἔτι δεῖ
προσθεῖναι, καὶ χωρὶς εἰ μὴ εὐρεῖται ἐν τέλει στίχῳ·
οἷον ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ (Id. XXII, 30 sq.)

ἐνθα μῖαs πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός· —
καὶ χωρὶς τοῦ πάρεξ· ταῦτα πάντα ἐσημειώσαμεθα,
ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων τῶν χρήσεων ἐφύλαξε τὸ ξ τῆς προ-
θέσεως συμφώνου ἐπιφερομένου, add. Phavor. 606,
26. eadem prorsus praecipientem. Fragmentum vero ad-
scriptum Archilochi esse nec veteres latuit neque illo-
rum editores, cf. Liebel. Archil. fragm. CXLIV. et
Gaisfordium fr. XCVIII. Verbis duobus auctum id
exprompsit schol. Ven. ad Il. 9, 7.: μετὰ γοῦν τῆς διὰ
οὔσα ἢ ἐξ οὐ τρέπει τὸ ξ: „διέξ σωλῆνος εἰς ἄγγοs“.
Inde schol. B L. nunquam (οὐδέποτε) διέξ ante conso-
nam efferri cupidius quam verius pronuntiarunt. Itaque
nec Wolfium vituperaverim, quod in Il. 15, 124 ὥρτο
διέξ προθύρου coniunxit, nec Brunckius insoliti quid-
quam sectatus est in Apoll. Arg. II, 558.: εἰρεσίην,
ἐν' ἐπειτα διέξ πέτρας ἐλάσειαν: in neutro enim abun-
dat ἐν, a quo literae duplicis causam apud Archilo-
chum repetendam esse Etymologici scriptor memoriae
prodidit. Modestius igitur Grasshoffio de ista con-

sonae ambiguitate Lobeckius existimavit ad Prynich. p. 414., nihil horum firmo omnium assensu diiudicatum ratus. Veteres ex praepositionis abundantia literam extremam aestimarunt, διέξ idem atque διὰ esse arbitrati, διέξ vero sive δι' ἐξ, ut vulgo scribunt, utrique praepositioni addere vim. Quae etsi subtilius quam verius disputata esse videntur, nam διέξ σωλήνος rem certe definit pressius quam διὰ σωλήνος, translata tamen putaverim ad epicorum παρέξ. Etenim plerisque Homeri exemplis sufficere videtur παρὰ solum, quanquam ἐξ prorsus inutile esse nemo facile dicat. Eam vero grammaticorum fuisse mentem prudenter intellexit Liebelius l. all., idque schol. Ven. ad Il. 11, 486. communit hisce: στῇ δὲ παρέξ· παρέστη δὲ καὶ περισσὴ ἡ ἐξ, ὁμοίως τῷ „ὥσα παρέξ“ (Od. 9, 488). Quidquid autem aliis placuerit, id certe obtinebo παρέξ ante consonam maxime vel in fine sententiae vel litera muta subsequente usurpari. Iis vero necessario adiciendum est, plerumque adverbium, rarius praepositionem ἐξ suum tueri. Itaque ferendum quidem statuerim Ἀπὸλλωνίῳ Il, 1010 παρέξ Τιβαρηνίδα γαῖαν, quod et numeris aptius est, et sententiam planius describit, sed in Nicandr. Ther. 29. Bentleius et Schneiderus παρέξ λίστρων ἄ. δ., quanquam Meinek. ad Euphor. p. 130. repugnat, recte praetulisse videntur: siquidem παρέξ ante nomen a littera λ exorsum legitimum est, vid. Hom. Od. 9, 116, 16, 165, 343. Il. 23, 762 et alibi.

§. 2.

Cognitis iis, quae de verbi nostri et compositione et tenore et litera finali veteres praescripserunt et rata habuerunt, ad eius significationem et structuram planius et apertius explicandam progredimur. Dicit igitur Eustathius, quocum alii plerique congruunt, triplicem ei esse structuram: nunc genitivum, nunc accusativum apponi, nunc denique idem adverbii fungi munere ac provincia. Praeterea admonet praepositioni utrique suam et propriam inhaerere vim et potestatem, eo tamen discrimine, ut in aliis παρὰ, in aliis ἐξ quasi praevaleat atque emineat. Quae si tenuerimus, genitivo adiuncto παρέξ ἐκτός sive ἐξω indicare consequens est, adiectum autem παρὰ hanc vim habet, ut aliud in alios vicinitate

seiuinctum cogitetur. Id autem ipsum, sicut in prae-positione quacunque, ita in nostra duplici dici potest modo, vel proprio vel translato. Prioris quidem generis sunt Il. 10, 349 — *παρέξ ὁδοῦ ἐν νεκρῶσιν Κλινθήτην*, add. hymn. in Merc. 188. Apoll. Rh. IV, 552. Quem voculae significatum alia adiuncta quaedam magis etiam illustrent: velut in Od. 9, 116

*ῥήσος ἔπειτα λάχεια παρέξ λιμένος τετάνυσται
χαιῆς Κυκλώπων, οὔτε σχεδόν, οὔτ' ἀποτῆλου,*
ubi scite descripsit rem Eustath. 1619, 36.: τὸ δὲ
*παρέξ λιμένος χαιῆς Κυκλώπων ἐγγὺς ἐόντων, καὶ
ὦν ὁ χώρος ἐγγὺς κατὰ τὸν ποιητὴν, ἐρμηνεύει εὐθὺς
ἐν τῷ οὔτε σχεδόν, οὔτ' ἀποτῆλου. Ἴδ' μὲν γὰρ οὐ
σχεδὸν εἰρηται διὰ τὴν ἐκ πρόθεσιν. τὸ δὲ οὔτ' ἀπο-
τῆλου διὰ τὴν παρὰ κ. τ. λ.* Simillima sunt Apolloni Arg. II, 1113., dum poeta ὀλίγον addito magis accurate definit *παρὰ*. Nec multum distant eiusdem Il., 973, de Thermodonte dicta:

*τῷ δ' οὔτις ποταμῶν ἐναλλγκιος, οὐδὲ ῥέεθρα
τόσσ' ἐπὶ γαῖαν ἦσιν παρέξ ἔθεν ἄνδιχα βάλλων.*
Nam *ἄνδιχα* subiunctum ἐξ praevalere ostendit, etsi *παρὰ* non supervacaneum dixerim cum scholiasta. His fere terminis propria verbi significatio apud epicis circumscripta tenetur. A loco vero illud ad personam traduxit Apoll. Rh. III, 743

τοῖα παρέξ οὐ πατρός ἐπ' ἀνέρι μητιάσθαι.
Ergo indicabit patre inscio et invito consilia inire, nec vero idem prorsus est atque *χωρὶς πατρός*. Hoc enim fortuito et sine ulla Medae culpa potest cogitari; illud autem declarat in ipsis paternis aedibus dolos impios et fraudes machinari. Quibuscum paene convenit Antimachi fragmentum:

— — — — — ὥς ἄρα μή τις
μηδὲ θεῶν ἄλλος γε παρέξ φράσσαιτό κεν αὐτοῦ,
„adeo nemo quisquam, ne ullus quidem deorum Iove inscio et invito quidquam in animum sibi induxerit.“ Nam *παρέξ αὐτοῦ φράσσειν* idem propemodum erit, quod Homericum *ἀμφὶς φράσσειν* Il. 2, 14, 30. Quae autem Meinek. ad Euphor. p. 129. inde extundit, ea ut verbo *παρέξ* inesse possint, vereor.

Accusativus ubi sequitur, *παρὰ* alteri praestare probabile erit. Quare *παρέξ* vicinitatem ita propinquam describit, ut modicum admodum interesse spatium indicet. Saepe illud in Odyssea obvenire Eustathius bene ani-

advertit. Huius vero usus nescio an aptius invenire possis speciem eo, quod Homerus suppeditat II. 9, 7 — — — — πολλὸν δὲ παρὲς ἄλα γυζος ἔχεναν, cf. II. 23, 762. Od. 12, 443. 16, 165, 343. Nic. Ther. 26. 29. Opp. Hal. I, 618. Arat. Phaen. 987 sq., apud quem παρὲς cum genitivo ὄρεος μεγάλῳ perperam connectere Vossium similia possunt docere. Huc etiam referenda esse crediderim παρὲς τι ἑλάν, ἔχειν, ἄγειν, in quibus ambiguum possit videri, utrum παρὲς sive παρὲς pro adverbio seorsum ponatur, an cum verbo sit copulandum. Equidem pro Graecorum sermone molli et flexibili utrumque permissum fuisse existimaverim. Itaque Telemachus, e Sparta redux, Pisistratum, ne Pylum petat, a navi et mari remotam, in Od. 15, 199 orat hisce:

μή με παρὲς ἄγε νῆα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ;
Quae quum dicat, eos mari navique proximos fuisse apparet. Iam παρὰ νῆα ἄγειν et παρὰ νῆα νῆα praeter-
tehi navem apte et commode iungitur, addita autem ἐξ
praepositio longius a navi abducere declarat, unde sua
et propria vis utrique manet particulae, cf. Od. 12,
276. h. in Ap. 419. Apoll. Rh. II, 1010. Alias vero
παρὲς ἐλαύνειν a nomine selunctum est: accusativus
autem a verbo solo pendet, ut Od. 12, 55 αὐτὰρ ἐπὶ
δὴ τάσγε παρὲς ἐλάσσειν ἐταῖροι, add. II. 24, 349.
Neque in his tenorem cum librorum parte inclinandum
esse eo cognoscimus, quod alii cum verbo conflarent
adverbium. Indicio sunt Apollonli verba IV, 764
— — — — εἰσόκεν Ἀργὼ Τάσγε παρεξέλασσειν, add.
similia eiusdem, uti παρεξένοντο II, 651, 941, 1243.
παρεξήμενον ἐρίπνας I, 581. Ex quo recte mihi vi-
deor conficere apud eundem II, 94, quae Homerum,
vid. II. 11, 547., imitatus scripsit; — παρὲς γόνυ γου-
νὸς ἀμείβων, παρεξάμειβων γόνυ γουνὸς esse socianda.
In his omnibus παρὲς et παρὲς adverbis nostris respon-
dent (*darüber hinaus, daran hin*), unde sequitur neu-
tram praepositionem prorsus inutilem atque supervaca-
neam esse. Quod monendum erat propter Grasshof-
fii dissensum, l. all. p. 516., vid. Eust. ad Od. 12,
443. p. 1730, 2.

Pro similitudine, qua utrumque continetur, trans-
fertur verbum ad eos, qui vel ex potestate exilis, vel
aliorum fraude et machinis mente sana excidisse dicun-
tur. Inde notissimae locutiones παρὲς νόον ἄγειν, χα-

λεπαίνειν, ὀρμαίνειν Homero aliisque haud ignotae oriuntur. In his autem particulas, ut par est, in unum coalescere prudenter observavit Ilgen. in praef. ad hým. Hom. p. XXI. Ergo huc revocanda sunt Dolonis ista Il. 10, 391 πολλῆσιν μ' ἄτρησι παρὲς νόον ἤγαγεν Ἑκτωρ, cf. 20, 133. h. in Merc. 547. in Ven. 56. Apoll. Rh. I, 130, 323, 1315. IV, 102.

Quibus si contuleris Il. 24, 434

ὅς με κέλεαι σέο δῶρα παρὲς Ἀχιλλῆα δέχεσθαι, an bene sit dictum, in incerto esse possit. Magis enim accommodatus videtur genitivus, quem numeris infestum Venet. supplētus cum aliis quibusdam tuetur; idem sensit is, qui παρὲς Ἀχιλλῆος ἐχεσθαι ex emendatione dedit, id quod Vindobon. Alteri et editiones priores invasit. Attamen ei, quod Wolfius praetulit, Vindob. quintus et libri praestantiores, cf. Heyn. Observ. vol. VIII, 685., adsunt. Quare παρὲς Ἀχιλλῆα δέχ. seorsum ab Achille eoque inscio dona accipere significabit, παρ' Ἀχιλλῆα Homeri de more ne dici quidem potest; etenim indicaret iuxta Achillem dona suscipere.

Superest, ut postremo de vocula adverbii loco posita, deque ullo cum nomine coniuncta disseramus. Quod si fit, nunc proprie ea intelligitur, nunc ad alia, quae aliquanto distant, accommodatur. Neque sic quidem idem prorsus denotat ac παρὰ, etsi interdum forma magis quam re utrumque differre videtur, velut in Il. 11, 486:

Αἴας δ' ἐγγυθεν ἦλθε φέρον σάκος, ἥντε πύργον, στῆ δὲ παρὲς. Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος. Ubi sane παρὲς τε sufficiat, at ἐξ adiectum Aiacis inventu Troas, qui Ulixem vulnere gravatum persequantur, ab eo secretos esse declarat. Veram eam istius adverbii esse vim luculentius patet ex aliis, cf. Od. 5, 439. 9, 488. Apoll. Arg. III, 237. Idem bis iunxit τῆλε παρὲς, semel Il. 272 de Harpyiis procul a Phinei dapibus, quas polluerant, avolantibus, iterum III, 1234 de Hercule in itinere ab Argonautis, quorum socius et comes fuerat, longe seiuncto. Eodem ex genere Hesiodi sunt versus in Herculis scuto 352 sq.

ἀλλὰ παρὲς ἔχε δίφρον ἐύξοον ἠδὲ κελευθου
εἶκε παρὲς ἰέναι — — — — —

Quorum alterum si cognitum habuisset Grasshoffius, eum in h. Hom. in Cer. 478 σεμνά, τά τ' οὐπὼς ἐστὶ ἔμην propositurum fuisse suspicor.

Idem vero adverbium ad alia, quae quis praeterire non potest, traducitur. HomERICA ergo sunt *παρέξ ἀγορεύειν*, *ἐλπείν*, *ἐρεῖν*. Ne in his quidem suam potestatem exuerunt praepositiones: *παρά* enim significat *praeter*, *ἐξ*, *seorsum*. Est igitur *παρέξ ἀγορεύειν* sermonem declinare, deducere ad alia magis remota. Quod quam recte sit dictum, compositum *παρηγορεῖν* monstrat, longe alienum a priore. Propterea Polydamantis verba in ll. 12, 213

— — — — ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν
 δῆμον ἔοντα παρέξ ἀγορευόμεν, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ,
 οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν.
 schol. reddit: *παρέξ ἦτοι παρά τὸ δέον καὶ κελευόμενον πρᾶσσειν*, add. Eust. 901, 13. Huius simillimum est *παρέξ εἵποιμι παρακλιδόν*, emblemate novo in maius etiam auctum Od. 4, 348. 17, 139. et 23, 16 ταῦτα παρέξ ἐρέονσα. Ex his et cognatis apparet, quomodo intelligenda sint ab Eumaeo dicta Od. 14, 168 πῖνε, καὶ ἄλλα παρέξ μεμνώμεθα, aliorum potius illis quidem finitimorum, sed alienorum tamen recordemur. Postquam enim subulcus se de Ulixis reditu desperare fassus erat, Telemachi iter hospiti enarrat. Quapropter Grasshoffius, cui vel *παρά* vel *ἐξ* solum satisfacit, minus perspexit utrumque per se indigens alterum alterius auxilio egere. Neque illum poetae usum, ex quo adverbium ad alia scienter et apte convertit, epici sequiores ignorant: testes sunt Apollon. Rh. III, 195, 1051. Quint. Sm. XII, 115.

Nec duplex ille vocolae significatus, quo nostram sententiam stabilire licet, a verbis compositis ex eaque deductis abest: ita poeta *παρεξελθεῖν* proprie usurpavit in ll. 10, 344., ubi genitivum verbum sibi expetit, Od. 10, 573.; sensu autem translato legitur Od. 5, 104, 138 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεόν, οὐδ' ἀλιῶσαι. Poetae posteriores alia etiam ab Homero separata vel conflagrant vel noviter procuderunt. Illud comprobat Apoll. Arg. III, 979 ἢ τι παρεξερέεσθαι, ὃ τοι φίλον, ἢ τι φάσθαι: huius exempla praeter alia nobis affert Quintus III, 337. V, 818 παρεκτετάνυστο, cl. Od. 9, 116. Si quid autem est, quod scriptores alii vel mutarunt vel inflexerunt, id a nostra quaestione semotum duxerim. Satis enim fuit nobis Homeri et epicorum sermonem perscrutatis ea colligere, quae maxime probabilia verique simillima esse viderentur. Quae si alio-

rum tulerint assensum, operae et studii huic rei impensi nos minime poenitebit; sin minus, a doctioribus meliora et magis perpolita licobit exspectare.

§. 3.

Grammaticorum igitur auctoritate non minus quam Homeri consuetudine moti *παρὲς* e praepositione duplici, quarum neutra redundat, coaluisse iudicabimus. Legibus autem a Grasshoffio latis quum magistri tum libri plerumque adversantur; nec maioris fere ponderis sunt alia, quibus ille antiquorum de fide detrahare studuit. Primum enim *πάρεξ* et *πέριξ* non ob originis similitudinem, sed tenoris causa componuntur, cf. Schol. Ven. B. ad Il. 1, 145., qui Herodiani regulam, ab Etym. M. 781, 47. et Gudian. 544, 23. tractatam, affert. Inspectis autem scholiis corruptelae Gudiani, in quo enucleando et perpurgando sudavit Grasshoffius, sua sponte evanescent. Porro idem *πάρεξ* et *παρὲς* eo differre, quod hoc notionem separandi et distinguendi habeat, illud vero, utpote adverbium e praepositione prognatum, nil nisi *παρά*, i. e. *iuxta*, significet, minus bene et vere dixit. Etenim *πάρεξ*, quod *χωρίς* sive *ἐκτὸς* vulgo reddunt, a praepositione simplici aliquanto distare Herodotus aliique, quorum usu tritum et frequens est, manifesto testificantur. Quare ut in re plana et perspicua ne exemplis quidem magnopere egemus, quippe quae lexica nota larga quasi manu suppedient. Apud Homerum vero *παρὲς* vim suam ac propriam retinere supra demonstratum ivimus; nec si omnia perpendimus, Od. 12, 443. Il. 23, 344. 11, 486., quemadmodum Grasshoffio visum est, nobis contradicere apparet. Sed de singulis particulae epicae significatibus, per gradus a nobis descriptis, uberius diasserere nihil attinet. Reliqua adversarii illius argumenta etymologia partim lubrica partim falsa iunixa esse videntur. Ut enim *μέτασος* et *ἐπισσος*, forsitan etiam *περισσός*, quanquam tenore diverso signatur, praepositionibus debeant ortum: *δισσός* nemo profecto ab adverbis *διεξ*, istis Archilochi fragmentis paene alienissimum, censebit repetendum. Apollonii denique *παρᾶσσαν*, quod libri et editiones priores *παρ' ᾶσσαν* scribunt, ad loci adverbia *παρὰντά*, *παρὰντίνα* iisque affinia, cf. Lo beck. ad Phryn. 47 sq., multo propius accedere videtur, quam

stirpi inusitatae et insolitae *πάρα* convenire, cuius ne vestigium quidem unquam cernitur.

§. 4.

Quae adhuc tractavimus, ea et rei naturam et auctorum locupletum gravitatem ac doctrinam maxima ex parte comprobare vidimus. Sed si de aliis praepositionibus sociandis disiungendisve iudicandum est, maioribus impedimur difficultatibus. Nec quisquam, quantum scio, num *ὕπ' ἐκ*, *δι' ἐκ*, *ἀπ' ἐκ*, an *ὕπex*, *διex*, *ἀπex* melius scitiusque dicatur, plene et perfecte enucleavit. Satis habuerunt olim discreta, Brunckio duce, hic illic couflare, certi et fixi quiddam nemo attulit. Quae vera esse Wolfii prodit exemplum, ut qui in Iliade octies *ὕπ' ἐκ*, semel libr. 8, 504 *ὕπex*, quatter 17, 461, 581, 589, 22, 146. *ὕπex* dederit; in Odyssea vero, uno excepto versu, Od. 12, 107., ab eo nunquam desciverit, cf. 3, 175. 9, 489. 10, 129. 11, 57. Brunckius etsi *ὕπex* et *ὕπex* meliora existimaverit, utramque tamen apostropho ter secrevit, in Apoll. Argonaut. III, 608, 1319. IV, 951. Hanc editorum levitatem codices non modo non tollunt, sed augent etiam, ut varietas lectionis a Wellauero ad Apollon. Rhodium collecta luculenter ostendit, neque Homero, quanquam exemplaria antiqua minus diligenter excussa sunt, inconstantiae istius vestigia non impressa sunt. Omnis quidem dubitationis ansam praecidit Bothius ad II. 13, 89 hisce: „vulgo *ὕπ' ἐκ κακῶν*. Piget putidam hanc me scripturam reliquisse in superioribus δ, 455. ε, 854., quum notum sit atque elegans *ὕπex* vel per se dictum vel cum verbis compositum. Ipse Venetus codex ubique habet *ὕπex* teste H. ad o, 700.“ At Bothius et praeepti et pudoris oblitus scripturam istam putidam iterum adoptavit 16, 353., et insuper, quod Heynius de uno loco recte dixit, temere in alios omnes transfudit. Venetus enim nonnisi quatter vocalas conflavit: II. 15, 628, 700, 16, 353, et 22, 146., alias semper plurimorum signa sequutus discrevit; et Vindd., si Altero fides est habenda, consentiunt, iam si libri nihil fere dirimunt, e grammaticis his in rebus loquacioribus nos et plura et certiora discere aliquis suspicari possit. Ea vero expectatio prorsus fallit: interpretes enim non ita saepe, vid. schol. ad II. 4, 465. 13, 89. 15, 628. 16,

353. 22, 146. et Eustath. ad Il. 1263, 20. de utriusque significatione, nihil unquam de eorum coagmentatione tradunt. Qui quanquam ultimo loco ὑπὲκ legisse videntur, multo tamen crebrius transversum unguem a recepto non discedunt. Imo est ubi aperte falsa praescribunt, velut ad Il. 13, 89 *φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ*. τὸ φεύγειν γενικῇ συντάσσει· πεφυγμένος ἦεν ἀέθλου (Od. 1, 18). ἔστι δὲ ὑποφεύξεσθαι ἐκ κακοῦ, cfr. Nitzschium ad Od. l. all. Nec vero negamus eos interdum singulorum vim ac potestatem prudenter et vere explicuisse, ut scholl. ad Il. 4, 465. 22, 146., ubi Ven. B. sic commentatur: *βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ ὑπὲκ· τὸ γὰρ ἐξῆς ὑπὲκ τείχεος κατὰ τὸν ἀμαξίτον, οἷον ὑπὸ τὸ τείχος· ἡ δὲ ἐξ πρόθεσις προκειμένη (i. προσκειμένη) ἐμφαίνει, ὥς καὶ μικρὸν ἐκ τοῦ τείχεος ἐδίωκον*. Sed de eo, quod hic quaerimus, altum apud illos est silentium.

Quodsi nec librorum praesidium nos magnopere adiuvat, nec grammaticorum praecepta quidquam expediunt, aliam circumspiciamus viam necesse est. Nam ut omnia ad intelligendum non habeamus, quae habere vellemus, iis certe, quae nobis sunt, utamur, aliorum comparatione et ratione. Illis autem adhibitis, ὑπὲκ, διέκ, ἀπὲκ alteri longe lateque diffuso praeferamus oportet. Primum enim illis congruunt *παρὲξ* et *παρὲκ*, quae argumenta gravissima, si recte auguror, certa et firma spondent: tum ea particularum istarum natura est et vis, ut cum sequentibus vel antecedentibus sua sponte cocant, divitias quomodo explices saepe vix Oedipus aliquis reddat. Documento sunt pauci Homeri versus, ex Wolfio editione Il. 6, 854

ὣσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον αἰχθῆναι —

ib. 13, 89., ell. 15, 705

οὐ γὰρ ἔφην φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ —

ib. 15, 628

— — — τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται.

add. 16, 353. 17, 461, 581, 589. 18, 232. 20, 300. De primo eorum, quos singulos adscripsi, dixi in annot. crit., alterum inscite et moleste iungit scholl. ὑποφεύξεσθαι ἐκ θανάτοιο: ultimum idem peius etiam construit τυτθὸν θανάτοιο ὑπεκρέεσθαι. Quod melius eo cepit Apollon. Arg. I, 1166 τυτθὸν ὑπὲκ Φρυγῆς παρεμέτρειον. — neque aliena istis supra notavimus

§. 2. Medium autem vel propterea falsum est, quod *ὑπεκφυγεῖν* quartum casum postulat, vid. Od. 3, 175. 9, 489. 10, 129. Quae quum ita sint, sive cum nominis genitivo sive cum verbo praepositio duplex sit constringenda, eam commodè et vere coalescere efficitur, idque omnibus propemodum Homeri locis eximie concinit, add. Od. 11, 37. 12, 107. Quod de Homero fecimus iudicium, id ab aliorum epicorum usu non refutatur, cf. Apoll. Rh. I, 596, 913, 1204. II, 668. III, 575, 608, 1183, 1319. IV, 933, 951, 1224, 1613, 1659. Theocr. Id. XXII, 144. XXIII, 52. Nicandr. Al. 66. Si quid autem diversi obsidet alios, ut bis apud Mosch. Id. II, 114. IV, 78 legimus:

Νηρείδης δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἀλός — —

στέργειν ἢ εἴπερ μοι ὑπ' ἐκ νηδυόφιν ἦλθες,

male distracta cogenda esse suspicari lubet. Ac primo quidem Moschi versui medetur Homerus II. 13, 352 *λαίτρη ὑπεξανὰδὺς πολιῆς ἀλός*, altero vero loco *ὑπὴλθες ἐκ νηδυόφιν* absurdum est. Eodem modo apud Quintum XI, 124 *ὑπὲκ ῥιζῶν* emendabis ad eorum normam et regulam, quae IV, 402. XIII, 489 obvia habes. Magis etiam id firmant composita, veluti *ὑπεξαίσσω*, *ὑπεκσώζω*, *ὑπεκφεύγω*, *ὑπεκφέρω*, nulli poetarum ignota, et adverbia triplici e praepositione coniuncta, ut Apollonii *ὑπεκπρό*, vid. IV, 225. Ceterum *ὑπὲκ* nonnisi genitivo legitur adiectum: accusativum enim a verbo subiecto regi paullo antea notavimus. Rare nullus omnino casus sequitur, velut apud Nicandr. Al. 297

μαρναμένη δὺςπεπτον ὑπὲκ γόνον ἔγχεε γαίῃ, ubi praepositionum est abundantia, poetis familiaris, vid. Matth. gr. Gr. §. 591, 1., quanquam *ἔγχεε γαίῃ* alicui in mentem possit venire. Hisce igitur de causis apud Homerum et epicos *ὑπὲξ* et *ὑπὲκ* recipiendum erit, nisi quando *ὑπὸ* manifesto refertur ad verbum vel nomen praegressum, *ἐκ* sequentia complectitur. Hoc nomine defendi potest II. 4, 465

ἔλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων λελιημένος

quocum concinet 14, 477 *ὃ δ' ὕφελκε ποδοῖν*, etsi alteri patrocinantur 17, 581, 589. 18, 232. Necessario vero utrumque disiungitur apud Theocr. Id. XXV, 250

τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔρρυγεν τανύφλοιος ἐρινεός, quod *ὑπὸ* ad nomen pertinet, *ἐκφυγε χειρὸς* ab Homero inde sollemne est, vid. ad II. 2, 266.

Cognitione proxima cum priore *ἀπὲς* continetur, rarum quidem ac minus crebrum, nec vero epicis prorsus ignotum. Quod, quia et ipsum nonnisi genitivo subiungitur et alia eiusdem generis sunt verba, concinnandum erit. Exempla vero sunt hymn. Hom. in Ap. 110
αὐτὶν' ἄρ' Εἰλειθυιάῃ ἀπὲς μέγαροιο θύραζε
ἐκπροκαλεσσαμένη — — — — —

et Quint. Sm. IV, 540

ὅσσα περιδρύνθησαν, ἀπὲς δίφροιο πεινόντες.
 Magis varie et crebrius poetae *διὲς* et *δι᾽* exceperunt. Quas olim separatas recentiores editores in unum passim commiserunt, neque, ut puto, sine iusta ratione. Omnia enim, quae in superioribus de vocula *ὑπὲς* diximus, ad illam particulam licet transferre. Praepositiones quidem seiunctae plerumque habent explicatus perdifficiles, conflataram interpretatio sine ullo negotio procedit. Porro eadem verba, a quibus sunt distractae, cum utraque concinnata reperiuntur, denique aliorum norma et lex eandem rationem sequi iubet. Hae fere sunt causae, quibus permotus Wolfium in Iliade, Brunckium et Wel-lauerum in Apollonii Argonauticis, aliosque in aliis poetarum libris vulgo separatas scitius aptiusque coniunxisse existimo. Ut autem voci *παρὲς* triplex erat structura, prima cum genitivo, altera cum accusativo, tertia ea, in qua adverbii instar illa usurpatur, ita *διὲς* iisdem contineri terminis haud temere mihi videor statuere, nec tamen ignoro fuisse qui casum quartum vanum falsumque haberent. Nam genitivum antiquissimis solum fere in usu fuisse Ilias atque Odyssea ostendunt. Semel enim in illa 15, 124 *ὥρτο διὲς προῦνρον*, saepius in Odyssea illud ipsum, veluti 21, 299. 18, 101., aut *διὲς μέγαροιο*, cf. 10, 388. 17, 460. 18, 185. 19, 47, 503. 20, 144. 22, 433. reperire licet. Ad eorum auctoritatem se applicuerunt tum hymnographi, vid. hymn. in Mercur. 158. in Cerer. 282., 380 *διὲς μέγαρων*, tum alii, ut Quint. Sm. 1, 157. Fines istos ulterius protulerunt Alexandrini poetae, ut Apoll. in Argonauticis I, 1157, 1328. II. 351, 642, 744, 750, 804. III, 888, 916. Nic. Ther. 301, 819. De accusativo dubitari significavi, at quomodo melius et facilius Apollonii quosdam versus explices, nescio. Ille enim IV, 860

νῆα διὲς πέτρας, αἶτε Πλαγκταὶ καλέονται
φυσόμεναι — — — — —

et lb. 963 — — — — *ὀχλίζουσαι Νῆα διὲς πέτρας*

πολυηέας. — Iam in priore διεκονέσθαι et novum insolitumque esse et genitivum flagitare intelligitur, posterius vero eadem de causa vituperari nequit. Quodsi de accusativo nobis concesseris, elegantem Gerhardii coniecturam ad einsdem poetae III, 158. haud spreverim cum Wellanero. Ceterum particulam sive cum accusativo sociaveris, sive ad verbum reieceris, eo certe genitivus et accusativus discernendi erant, quod genitivus aliquem locum superasse declarat, accusativus vero transitum ipsum describit, vid. Apoll. III, 888, 916., ell. II, 558. Ad postremum praepositio duplex longe saepius addenda est verbo. Cuius rei antiquissimum exemplum proponit hymn. Hom. ad Apoll. 432., add. Apoll. I, 1014. II, 558, 616, 620. III, 75. IV, 304, 409, 457, 659. Nic. Al. 603. Quint. Sm XIII, 380 — — ὁπότε καίνο διέκ μέλαν αἷμα καὶ ἰρὰ Ἀθανάτων ἐλάθοντο παραβασίῃσι νόοιο. Quo e loco verbum, quod lexica ignorant, διεκλανθάνω, ad similitudinem Homerici ἀπεκλανθάνω, cfr. Od. 24, 394. effectum, erit petendum.

Reliqua iam acervatim et strictim dicam. Nam si illa vera et apta indicantur, διαπρό, ἀποπρό, περιπρό coniunctim esse proferenda consentaneum videbitur, cfr. ad II. 4, 138. h. in Ven. 114. Quint. Sm. I, 235. XI, 82., tum ad II. 7, 334., ell. 16, 669, 670., porro ad II. 11, 180., denique Dionys. Perieg. 276.

EXCURSUS XIX. AD IL. I, 463.

De verbis puris e barytonis bisyllabis subortis.

§. 1.

Formationem verborum illorum thesauris doctrinae accuratae et perfectae reclusis Lobeckium in parerg. ad Phryn. 480 sqq. plene et intelligenter explicuisse in annot. crit. admonui. Neque esset profecto quod adii- cerem, nisi Thierschius in gr. Gr. §. 168. 10. eruditissimum Phrynichi editorem erroris inscitiaeque studeisset insimulare. Cuius dictis ne quis in fraudem deducatur erit cavendum. Attulit autem Thierschius

primum Eustathii testimonium et exemplum ad Il. 8, 719, 56., post ad Homericam quaedam, ut ad Il. 16, 95, et ad hunc locum, provocavit. Quibus causam inferiorem nullo modo superiorem evadere dilucide exponam. Iam nemo ignorat magistros antiquos verbis primae coniugationis brevem, alterius longam habuisse vocalem, vid. Eust. 229, 30, 1047, 32, et ad Od. 1639, 40. Et. Gud. 489, 4., cuius legem adscribam: τὰ ἀπὸ βαρυτόνων ποιητικῶ ἔδει μεταγόμενα εἰς περισώμενα διὰ τοῦ ὦ γραφεται, οἷον νέμω, νωμῶ νωμῆσαι. στρέφω, στρωφῶ· οὕτω καὶ πέλω πωλῶ πλῆν τοῦ πέτω ποτῶ. Quibuscum aliis plerisque convenit. Eustath. autem 719, 56. haec habet: δῆλον δὲ, ὡς ἐκ τοῦ αὐτῶν τρέπειν ὁ παλιντροπος σύγκειται καὶ τὸ παλιντροπάσθαι, ὁ καινότερον διὰ τοῦ ὦ μικροῦ γράφεται, ὡς καὶ ἀλλαγῶν δηλοῦνται, ἀνάπαλιν τοῦ τρωπᾶσθαι, ἴσως διὰ τὴν συνθεσιν, καθὰ καὶ τὸ γαστρί δὲ πάντας ἐπιτροπόωσι κάλως. His autem Thierschii decretis vel parum vel nihil omnino fidel accedit. Nam παλιντροπάσθαι nove et insolenter ὁ tenuisse Eustathius fatetur, alterum autem tantum abest, ut vocalem brevem dubitatione eximat, ut verbum corruptum sit habendum: rem igitur incertam et ambiguam minus firmam tutamque reddit. Est enim versus Oppian. Halieut. II, 223., ubi hodie fertur emendatius ἐπιτρωπῶσι. Eustath. contra στρωφᾶσθαι, in cuius gratiam ista a Thierschio excitantur, ab Homeri sermone alienum putat ad Il. 764. 26: ἐνταῦθα δὲ, inquit, σημείωσαι, ὡς, εἴπερ κατὰ τινὰ τῶν ἀντιγράφων γράφεται κατὰ μέγαρον στρωφᾶσθαι διὰ μικροῦ ὦ, ἔχοι ἂν μεγάλην ἀπορίαν καὶ δύσλυντον ἢ τοιαύτη γραφή. Quare minus considerate ac vere dixit Thierschius στρωφᾶσθαι e lectionis varietate in Homeri Iliadem esse reducendum. Solus enim Eustath. eius varietatis, cuius nullus alius exstat auctor, meminit. Haec si tecum reputaveris, στρωφᾶσθαι ab omni fere praesidio destitutum, formae Homeri aliorumque usu tritae et notae στρωφᾶσθαι longe esse postponendum videbis, add. Etym. M. 731, 13 Στρωφᾶσθαι Ἰλ. ι'. ἀναστρέφεισθαι, διάγειν. ἀπὸ τοῦ στρέφω στρωφῶ, cll. Phayor. 1601, 9. Sed eo exemplo, ut credere par est, si nihil proficias, certe Il. 16, 95 ἀλλὰ παλιντροπάσθαι, ab Eust. aliquoties in medium prolatum neque ab aliis incognitum, Lobeckium perperam existimasse indicare

potest. Eustathium autem, ut qui παλιντροπάσθαι novum et insolitum habuerit, cautius quam severius de eo statuere maluisse inde perspicitur, quod ad Il. 1047, 32. haec habet: Τὸ δὲ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἢ ἀρχή ἐστι τοῦ παλιντροπος, ἀφ' οὗ τὸ ὁ μικρὸν παραληγόμενον γίνεται τὸ παλιντροπάσθαι, γραφήν ὁμοίαν ἔχων καὶ αὐτὸ καὶ οὐ μεγεθυνόμενον κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ τρωπᾶσθαι, ὅπερ διὰ τοῦ ὦ μέγαλον γράφεται ἀναλόγως τῷ στρωφῷ νωμῷ τρωχῷ καὶ τοῖς ὁμοίοις. Vides igitur duplici modo exaratum fuisse in libris, quibus tertium accedit πάλιν τροπάσθαι. Priorum modo mentionem faciunt scholl. Ven. et Vict., e quibus ille: Νικίας ὑφ' ἐν ἀνέγνω παλιντροπάσθαι, Ἀπολλόδωρος δὲ κατὰ διάλυσιν. ἔφαμεν δὲ περὶ τῆς τοῦ πάλιν συνθέσεως, ὅποτε καὶ περὶ τοῦ παλιμπλαγχθέντας διελάβομεν, ὥς ὅτι τὸ πάλαι (leg. πάλιν) αἰεὶ θέλει τοῖς ῥήμασι κατὰ διάλυσιν προσγίνεσθαι. Eadem de causa alter schol. πάλιν τρωπᾶσθαι, ut Wolfius imprimendum curavit, solitum et poeticum nominavit. Itaque, si quid sapio, e duobus nobis soluta est optio eligendi: licebit enim vel cum Nicia παλιντροπάσθαι vel cum Apollodoro πάλιν τρωπᾶσθαι, quod grammaticorum normae appositum est, adoptare. Horum autem neutrum nihil omnino Thierschio prodest. Tertium quidem πάλιν τροπάσθαι Ven. et plures invasit, vid. Tollium ad Apoll. Lex. Hoin. 530.; at nihilominus valde suspectum est: nulla enim excogitari potest ratio, quae nos impellat, ut, singulis discretis, a comuni technicorum regula desciscamus. Rem igitur scholl. et Vindd., in quibus πάλιν τρωπᾶσθαι legitur, melius administrarunt Veneto, cuius errorem, ut videtur, scholiasta erat emendaturus. Neque haec a veri specie abesse docere potest Il. 15, 666 μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε. Ubi quanquam libri pari inconstantia τρωπᾶσθαι, τροπάσθαι, τροπᾶσθε et τρωπᾶσθε praebent, ultimum tamen et analogiae et numeris maxime conveniens Venet. et Harlei. ab oblivione vindicarunt, cfr. Heynii Observatt. Vol. VII. p. 112. Grammaticorum autem Wolfique sententiam egregie adjuvat Etym. M. 770, 57 τρωπᾶσθαι. Ἰλ. π' (95) ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦπίσω ἀναστρέφεσθαι ἀπὸ τοῦ τρέπεσθαι καὶ παρατρωπῶσιν, ἀντὶ τοῦ παρατρέπουσιν, Ἰλ. ι' (500) ἀπὸ τοῦ τρέπω τρωπῶ, ὥς στρέφω στρωφῶ καὶ τρωπέουσιν (ἰ. τροπέουσιν) ἐπιτροπέουσιν ἐπιτρέπουσιν. His igitur con-

sideratis τρέπω τρωπῶ πάλιν τρωπῶ legibus a grammaticis latis congruere, παλιντροπάω sicuti περιτροπέω, vid. II. 2, 295. Od. 9, 465., et παρατροπέω Od. 4, 465. ferenda esse, στροφάσθαι denique a nullo unquam probatum sustentatumque fuisse perspicimus.

§. 2.

Poetas epicos usui et normae haud repugnare diligens eorum docet comparatio. Homero quidem νωμῶν, στρωφῶν, τρωπῶν imo cum maxima compositorum parte, quae praepositione aliqua augentur, sollemnia fuisse scimus. Quo ex genere sunt II. 8, 348 ἀμφιπεριστρωφῶν, Od. 21, 394 ἀναστρωφῶν, 17, 486 ἐπιστρωφῶν, II. 18, 585. 20, 119. Od. 16, 405. 21, 112 ἀποτρωπῶν. Pauca quaedam novasse posteriores Lobeckius animadvertit. Illa vero tria apud sequiores etiam regulam definitam ac praescriptam perraro excedere paucis videamus. Hesiodus in Scut. 121 ἀναστρωφῶν, in Oper. 526 στρωφᾶται ad Homeri similitudinem recepit. Crebrius etiam simplicia aequae ac praepositionibus firmata recentiores admiserunt, ut Apoll. Arg. III, 424 στρώφα, 893 στρωφῶσιν, I, 827 στρωφᾶσθε, add. Quint. Sm. I, 32, 311, 465. III, 553. VI, 351, 532. VIII, 287. IX, 418. XI, 9. Compositorum exempla sunt haec: Apoll. II, 665 παραστρωφῶνται, Quint. I, 308 ἐνεστρωφᾶτο, III, 267 ἐπεστρωφᾶτο, cll. Opp. Hal. III, 607 ἐπιστρωφῶσι, Quint. XIII, 11 ἀμφιπεριστρωφᾶσθαι, XH, 404 — περιστρωφῶντο δ' ὅπως. Ea et numero multa et consensione gravia in suspicionem adducunt eiusdem poetae VI, 504

— — — — καὶ δὴ τάχα πάντες ὄλοντο

δυσμενέων παλάμῃσιν περιστροφέοντες ὀμίλῳ, cui, si reliqua intueamur, περιστρωφῶντες restituamus necesse videtur. Neque ullus fere dissensus est verbi τρωπάω, cuius composita simplici saepius deprehenduntur, velut ἀπετρώπων, ἀποτρωπῶσι, ἀποτρωπᾶσθαι apud Callimach. h. in Del. 69. Quint. Sm. VIII, 390. et Apollon. Arg. III, 16. Eiusdem est I, 351 ἐπιτρωπᾶτε, et III, 297 μετετρωπᾶτο, cuius plurali usus est Nonnus Dionys. X, 26 ἄφρονες ἐγκεφάλαιο μετετρωπῶντο μενοιναί, ἐπιτρωπῶσι Oppian. Hal. II, 223. V, 172, 188. Participium autem ad Homeri exemplar primae horum verborum syzygiae adstrinxit Apoll. Rh. III, 940

ἰσοσέο μιν πυκινῇσι παρατροπῶν ἐπέεσιν.

Iam στρογγύασθαι et τροπάσθαι non modo non Homericum, sed ne epica quidem habenda esse intelligitur.

In aliis vel maior est licentia vel epicorum sermo a technicorum lege discessit. Verbum quidem πωτᾶσθαι illi ipsi eximunt et ei cum compositis pro numerorum varietate ē et ὁ concedunt. Sic rem discernit Eustath. ad Il. 1188, 32.: ὅρα δὲ, ὅτι τοῦ ἐκπωτῶνται, μεγεθύνοντος τὴν πῶ συλλαβὴν διὰ τὸ εἶναι τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ ἐκποτέονται συστήλλει αὐτήν, πρώτης αὐτὸ συζυγίας ὄν. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ τρωπῶν καὶ τροπέων καὶ εἴ που ἄλλα τινὰ ὅμοια, cfr. ad Il. 3, 5, Neque ea vocalis vicissitudine alii carent epici, ut Apollon. Argon. 1, 1085 πωτᾶτ' ἀλκυνονίς — cll. Il, 227 διηέριαι ποτέονται. E duplici autem forma prima iterum bipartita est, quandoquidem pro numerorum commoditate πωτᾶται et ποτᾶται promiscue licet dicere Homero testante Il, 2, 315 μητῆρ δ' ἀμφεποτᾶτο: duabus vero ubi opus brevibus haud scio, an prima syzygia sola sit congrua: alteram autem excludamus oporteat. Illud certe suadent Homericum, ut Il. 19, 357 ἐκποτέονται, et Od. 24, 7 ποτέονται cum illis, quae supra dedi ex Apolloniū Argonauticis. Neque aliam Quinti rationem esse coniecerim. Prioris autem generis sunt V, 437 πωτᾶτ' ἐνθα καὶ ἐνθα, a qua nonnisi vocali differunt VII, 334 ποτᾶται, III, 44, V, 12 ἀμφεποτῶντο et ib. 71 Κύπρις ἑυστέφανος, τὴν δ' Ἰμερος ἀμφεποτᾶτο. Posterius idem ille sequitur VIII, 42 ἐκποτέονται, III, 222 ποτέονται, VIII, 347, IX, 133 ποτέοντο. Quae nobis argumento sunt a poetae usu absonum literisque ὁ et ὦ expulsis aliis aptandum esse I, 692 οἱ οἱ πρόσθε ποδῶν θυμέες ποτόωντο δι' αἶθρης.

Ei par dicit Eustath. τροχᾶω et τρωχᾶω ad Il. 12. 905, 36 hisce: εἰ δὲ δοκεῖ ἀντιπίπτειν τὸ „ἐνθα καὶ ἐνθα ποτῶνται“, νοητέον διαφορεῖσθαι κατὰ γραμμὴν τὸ ποτῶ, καθάπερ καὶ τὸ τροχῶ. καὶ αὐτὸ γὰρ οὐ μόνον μεγεθύνει τὴν ἀρχήν, ἀλλὰ καὶ σμικρύνει, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ τροχᾶζω, ἐξ αὐτοῦ παραχθέν. Ab eo autem ipso τροχᾶει, τροχῶσα similisque, quibus recentiores fere abundant, sagaciter repetit Lobeck ad Phryn. 582. Simplici vero respondent composita, ut ἐπιτροχᾶει ἐπιτροχᾶονσα, ἐπιτροχῶσα, ἐπιτροχᾶων, vid. Apoll. IV, 1266, 1606. Arat. 889. Dionys. Perieg. 148. 203. 665. Quam ob rem apud Maneth.

Apot. III, 340 τροχάση trito atque usitato τροχάη cedat necesse est, quod a Lobeckio observatum serius in notitiam venit editorum novissimorum. Sed τροχάω, quo superiorum illorum fides augetur, Homericum est, vid. Il. 22, 163. Od. 6, 318, neque alii, etsi longe rarius conspicitur vulgari, ab eo prorsus abstinerunt, ut testatur Quint. Sm. VII, 459 — οἱ δ' ἀλεγενοὶ Νηϊ περιτροχῶσι — —. Alterum pro suo more servat Nonnus Dionys. V, 448

— — — — — ἅ πόσα δειλοὶ

κυκλάδας ἐνθα καὶ ἐνθα περιτροχῶσι κολῶνας.

EXCURSUS XX. AD IL. K, 351 sqq.

Comparatione poetae explicata πολλοῦρα dispescenda esse comprobatur.

§. 1.

Homerus in Il. 10, v. 351 sqq. intervallum, quo Dolon ab Achivorum speculatoribus separabatur, descripsit hisce:

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην, ὅσσον τ' ἐπὶ οὔρα πέλονται
ἡμιόνων — αἱ γὰρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν
ἐλκόμεναι νειοῖο βαθύης πηχτὸν αροτρον —
τῷ μὲν ἐπεδραμέτην. — — —

Quibus simillima sunt Odysseae 8, 123., ubi, quantum mulorum sit οὔρον, tantum Clytoneum Phaeacum iuvenes cursu decertantes reliquisse traditur:

τῶν δὲ θείων ὅχ' ἄριστος ἔην Κλυτόννης ἀμύμων·
ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὔρον πέλει ἡμιονοῦν,
τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἔχευ', οἳ δ' ἐλλίποντο.

Ea vero, quum brevius obscuriusque dicta esse videantur, interpretum veterum non minus quam recentiorum ingenium et curam exercuerunt. Priores duplici potissimum via progressi sunt, altera Aristarchi, altera communi ferre ac trita, quanquam plures in Aristarchi, utpote grammaticorum Homericorum principis, sententiam magis in-

clinant. Hi igitur duo aratra, unum idemque rus vertentia, quorum uni mulae, alteri boves fuerint iunctae, animo sibi informarunt, ac Dolonem tantum, quantum mularum alacritas bouum tarditatem superet, Ulixem ac Diomedem praecurrisse statuerunt. Aristarchi autem inventum illud fuisse Porphyrius et scholiastae testantur hisce: *Ἀρίσταρχος οὕτως ἐξηγήσατο. ὅσον, φησὶν, ἐξ ἐνὸς καὶ ὁμοῦ ὑπὸ τινος ἀγεθέντος καὶ ἀπολυθέντος ζεύγους ἡμίονων καὶ ζεύγους ἄλλου βοῶν, ἡθάσῃσι καὶ προλάβῃσι τὰς βοῦς αἱ ἡμίονοι (ταχύτεραι γὰρ εἰσι τῶν βοῶν), τοσούτον, φησὶν, ἔασαντες διάστημα παρελθεῖν τὸν Δολῶνα μεταστραφέντες ἐδίωξαν.* Neque ab Aristarcho dissidet vel Eustath. ad Il. 810, 60 sqq. et ad Od. 1588, 50. vel interpretes Graecus ad Od. 8, 124. Putant ergo, ut aiebam, Dolonem et Clytoneum tanto intervallo, quanto mulae arantes ab eodem exordio profectae boves comites a tergo relinquant, ab iis, qui insequiebantur, fuisse diremptos. Insuper Eustath. ad Il. veteres primum agros proscidisse bubus iunctis, ut quae tardiores et generosiores ex imo everterent glebas, in novali autem iam subacto mulis alacrioribus ac fortioribus usos esse animadvertit, cf. Vossium ad Virg. Georg. I, 45. et Columell. de re rust. VI, 37.

At plurimi nostra aetate hanc explicandi rationem impugnaverunt, uti Heynius et Bothius ad Il. I. all. et Nitzsch. ad Od. 8, 124. Nec quidquam profecto de aratris duobus uno agro perarando occupatis legitur apud Homerum. Poeta potius, quo longius intervallum significaret, solum subiecit mulas arandi peritiores habilioresque esse bubus tardioribus. Duo vero aratra, unum mulis, alterum bubus coniugatis productum, neque in Odyssea neque in Iliade vel verbo commemoravit. Quare quae in Iliade sunt addita, ea non ad ipsam comparisonem pertinere, sed rem amplificare et exornare veri simillimum est. Persaepe enim Homerus comparationes additamentis, quae minus sunt necessaria, dilatat et quasi illuminat. Hic autem mulas et boves earumque incessum alacriorem tardioremve non contendit vel ex eo patet, quod ab Odyssea bonum mentio abest. Qui tale quiddam hisce indicari putarunt, eo maxime in hunc descenderunt errorem, quod in Iliade mulas ad Dolonem, boves ad Diomedem et Ulixem referendas putabant, in Odyssea autem Clytonei velocitatem mularum, sociorum eius tarditatem

bovm gressus aequiparabant. Haec respicit Eustath. 811, 14: ἔστι δὲ ὁ μὲν πρὸς ἡμιόνους εἰσαυτός τοῦ δόλωτος, ὁ δὲ πρὸς βόας τῶν διωκόντων ἡρώων, εὐγενέστερος ὢν οὗτος πάντως ἔχειν. Sed a veri specie abhorrent, siquidem poeta ipse mulas bubus meliores appellat. Ergo Dolon pedum pernecitate Ulixē et Diomedē superior fingeretur; illi vero sua sponte paululum remorati eum mox assequuntur. Hinc manifestum esse crediderim poetam nihil aliud fuisse descripturum nisi intervallum, quod inter Dolonem atque Achivos eo temporis momento, quo in illum hi irruerent, fuerit interiectum. Quod si consentaneum est, bovm iugum non modo non adesse, sed ne addendum quidem fuisse sequitur. Falsa igitur est interpretatio, a similitudine exorta, cuius nulla prorsus est utilitas, praesertim quum in Odyssea, ubi aptior possit videri, nullum eius vestigium cernatur.

Longius etiam a poetae simplicitate aberravit Daceria. Etenim illa de duplici mularum iugo cogitavit, et Homericā ita reddidit Gallice: „Quand il fut loin d'eux, environ l'espace que les laboureurs laissent entre deux charrues de mules, qui sont plus légères, et qui donnent mieux la seconde façon a un guéret où des boeufs ont déjà tracé leurs profonds sillons, ils se mettent à le poursuivre.“ Quomodo autem singula ceperit, nota apposita copiosius explicuit. Plerosque igitur spatium, quo mulae boves superent, perperam indicasse hic descriptum censet; eo enim nihil definiri, quod mulae, prouti longius vel brevius progredierentur, plus minusve agri essent emensurae. Hinc Eustathii animadversione traducta eo pervenit, ut spatium certum, inter duo mularum iuga a rustico constitutum, intelligendum esse dicat. Ea vero a poetae et mente et verbis mirum quantum discrepare latebit neminem, singula accuratius intuentem et perpendentem. Affinguntur enim pro arbitrio Homericis, quorum nihil plane possis elicere.

Iam si his artificiis rem minus expediamus, ad alia nos convertamus oportet. Quam ob rem certum agri intervallum a mulis aratro iunctis subactum intelligere praestat. In ea sententia fuerunt scholl. AV., quorum sunt haecce: ἡλίχον ὄρημα γίνεται τῶν ἡμιόνων τεμνόντων αὐλαξα. οὐρα τὰ ὅρια καὶ πέρατα τῆς αὐλαξος, ἣν τὸ ὀρίχον ζεύγος τέμνει, quibuscum concinunt

proxima: ὅσον ἀροτριῶσα ἡμίονος ὑπὸ μίαν ὁρμήν
ὑπογράψαι δύναται, ὃ ἔστι πλῆθρον. Ei explicationi,
quanquam, quantum patuerit τὸ πλῆθρον, minus con-
stet, plerique assensum prae buerunt, ἃτι Heynius,
Köppenius, Nitzschius, Bothius, Passovius
in Lex. v. ἐπίουρα et οὔρον.

§. 2.

At quid οὔρον sive ἐπίουρα (vulga enim in Illade
sic fertur) significant, iam antiquiores sollicitè quaesi-
verunt. Schol. quidem ad Odys. 8, 124.: οὔρον, ἰ-
quit, λέγει τὸ μέσον τῶν ἡμιόνων ἥρουν τὸν ζυγόν.
ὁ γὰρ ζυγὸς μέτρον ἔχει, καὶ οὐ προβέβηκε τὸ ἐν μέ-
ρος τοῦ ἑτέρου, ἵνα μὴ πρὸς κακὸν γένηται τοῖς ζω-
οῖς. Ea vero ratio plus incommodi quam emolumentū
nobis parit: nam de iugo, quo muli secernuntur, nomen
non posse sumi vel ex eo manifesto apparet, quod in-
tervallum angustius iustoque brevius describeretur. Nec
Dolon nec Clytoneus eos, qui a tergo erant, tantillum
erant praetervecti. Itaque alii nomen istud vel ὁρμήμα-
τα vel ὅρια reddunt, velut Eustath. 811, 10.: εἰσὶ
δὲ οὔρα ἢ προπαροξυτόνως ἐπίουρα τὰ ὁρμήματα ὡς
ἀπὸ τοῦ ὁρούειν, ἢ τὰ μεταξὺ διαστήματα ὡς ἀπὸ
τοῦ οὔρος ὁ περιορισμός, κατὰ γένους μεταπλάσμων,
ὁποῖον τρόπον ἔστι καὶ τὰ δάκτυλα καὶ τὰ
ταρσά καὶ τὰ λύχνα καὶ τὰ πεσσά, ὡς τὸ (Sophocl.
Naupl. fr. VII.) „καὶ πεσσά πεντάγραμμα καὶ κύβων
βολας“, cf. eundem 1309, 33.: οὔρα δὲ δίσκου οἱ πα-
λαιοὶ τὰ ὁρμήματά φασι παρὰ τὸ ὁρούω τὸ ὁρῶ
(corr. ὁρῶ), καὶ νῦν μὲν διαλύσας τὰς λέξεις ἔφη-
μετ' ὀλίγον δὲ ὑφ' ἐν συνθήτῳ ἔρεϊ δίσκουρα. τινὰ
μέντοι τῶν ἀντιγράφων καὶ ἐκείνο δίσκ' οὔρα ἔχουσιν
ἐν δυοῖ μέρεσι λόγου κατὰ συναλοιφήν. In ea nōmi-
nis stirpe consentiunt scholl. ad Il. 10, 351. et 23, 431.
Contrarium melius censet Etym. M. v. οὔρος 642, 36.:
λέγεται δὲ οὐδετέρως καὶ οὔρα τὰ ὅρια, ὡς τὸ „ὅσσον
τ' ἐπίουρα πέλονται Ἡμιόνων“, — καὶ „ὅσα δὲ δί-
σκου οὔρα“, add. Hesych. I, 1009, 1373. II, 821.
Suid. II, 741, et Phavor. 716, 24, cll. 1399, 9.,
qui ad Eustathii exemplar utriusque etymologiae me-
mor est. Iam vero ὁρμήματα etsi Il. 23, 431 et 523.
hand absōna possint videri, tamen nec forma satis qua-
drat, nec mulis sulcos per agrum ducentibus convenit.

Quapropter ὄρια, i. e. *finēs*, spatio tum mularum arantium progressu tum disci iactati volatu circumscripto magis erunt accomodati; nam certum neque infinitum loci intervallum utraque imagine comprehendere negari non poterit. Non igitur dissentiendum erit ab eorum interpretatione, qui de agri ingere sive amplitudine, mulis arandi guaris et bubus velocioribus assignata, οὐρα intelligunt. Dolon enim, dum Ulixes et Diomedes subsistunt, tantum viae confecit, quanti agri sunt fines mulis ad arandum propositi et constituti. Boves autem subiectae sunt, quo manifestius pateret longius fuisse intervallum Dolonem inter et Achivos interiectum.

Quo concesso ac probato, sequentia etiam magis erunt perspicua et aperta. Dolon strepitu venientium audito, quod nimis credulus socios advenire opinabatur, restitit; ubi autem δουρηνέες ἦ καὶ ἑλασσον insequentibus abfuerunt, hostibus cognitis anhelans fugit per campum. Sed δουρηνέες schol. breviter δουρὸς βολήν, δουρὸς μῆκος reddunt, Apollon. in Lex. Hom. 229: ὅσον δόον διατείνει, eorumque similia praebent Hesych. I, 1027. Suid. I, 621. Etym. M. 284, 44. Zonar. I, 565. Phavor. 528, 59. Quare alterum utrum eligere licebit. At vero melius et rectius, opinor, de spatio, quod hasta manibus emissa transvolat, cogitabimus. Etenim si Dolon haud longius abfuit, quam quantum hasta porrigitur, de eo erat actum, nec fuga salutem sibi poterat sperare. Huc accedit, quod verba ἦ καὶ ἑλασσον ei repugnant, et Diomedes, postquam per planitiem procurrendo Dolonem paene erat assequutus, v. 327. hastam in eum vibrat, ad extremum alias poeta spatium, quo duo separantur, eodem describit modo, vid. ll. 15, 358. 21, 251. 23, 529.

Ea nobis argumento sunt ὅσον τ' ἐπὶ οὐρα πέλονται Ἡμιόνων e Veneto et aliis recipienda esse. Nam praeterquam quod praestantissimi quidam auctores ei adsunt, exempla, quae commemoravimus, verba separari iubent. Ut enim illic ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἔρωη γίγνεται nihil aliud esse potest, nisi quantum quidem in spatium hasta iactata emittitur, ita verba hic lecta significabunt: in quantum quidem spatium mulorum fines porriguntur. Quod ut luculentius cognoscatur, tenore inclinato ὅσον τ' ἐπὶ οὐρα πέλονται Ἡμ., dari possit: ei autem veteres intercedunt magistri, vid. annot. crit. Sed Lehrsius de Aristarchi stud. Homer. p. 111.

praepositioni nullam hic esse locum perperam negat. Nam passim ὅσον ἐπὶ vel ὅσον τ' ἐπὶ non minus quam demonstrativum τόσον ἐπὶ ad mensuram accuratius determinandam vel sola ponuntur, vel praepositio verbo proximo, si illud eam notionem recipit, adiungitur. Prioris quidem generis sunt ca, quae modo nominavi, et Il. 2, 616. Od. 5, 251. 13, 114., de quo vulgo iudicant perperam, h. in Ap. 45. Parmenid. fr. V, 1., posterius crebro invenitur, velut in Il. 3, 12 τόσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λαῶν ἦσιν. add. 7, 451, 458. Hes. Op. 679. Apoll. Rh. I, 938. Quae quum ita sint, nomen ἐπίουρα, cuius nullum aliud exstat testimonium, cum grammaticis eruditioribus et perspicacioribus spernendum reiiciendumque esse statuerim.

EXCURSUS XXI. AD IL. A, 754.

Interpretum Homericorum iudicia de voce ἀσπιδῆς sive σπιδῆς proponuntur et examinantur.

§. 1.

Scribendi varietatem ab antiquissimis inde temporibus propagatam Heynius in Observat. vol. VI. p. 252 sq. studiose et scienter enucleavit. Hinc pauca erunt, quae ad eius dicta vel confirmanda vel melius diiudicanda conducant. Quod ut recte et ordine instituantur, dissensione veterum tum notata tum examinata, nostram sententiam adiiciamus. Libros autem vulgares δι' ἀσπιδέος πεδίοιο, olim omnium fere assensu probatum, exhibere nemo ignorat, vid. Tollium ad Apoll. Lex. 610. Quo monitore alii et recentissimi quique διὰ σπιδέος πεδ., grammaticis vel postulantibus vel certe non dissuadentibus, Iliadi restituendum putarunt. Aristarchum vero sic existimasse, Heynio, Passovio, Bothio adstipulatus, in annotatione critica perperam tradidi: meliora me Lehrsius de Aristarchi studiis Homeric. p. 156. docuit. Nam grammaticorum Homericorum dux et

antesignanus, lite non composita, utrumque apposuisse et explicuisse satis habuit. Quod rei congruere schol. Venetus, cuius annotatio e multis multorum animadversionibus coaluit, aperte testatur. Ab eo igitur initium capiam his comparatis, quae Etymologicum magnum eodem ex fonte hausit. Utrumque auctorem specie magis et verbis quam re et veritate discrepare manifestius perspicietur, si singula cuiusque sibi invicem obiecta prae-miserimus, Sunt autem haec:

Schol. Ven,

ὁ Ἀσκαλωνίτης δι' ἀσπιδέος, ἐπεὶ ἐπιφέρει· — ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες· — τοιοῦτό τι λέγων τοῦ πολλὰς ἔχοντος ἀσπίδας. ὁ δὲ Ἀλεξίων καὶ ἀμφοτέρω κρίνει, καὶ ἀσπιδέος καὶ σπιδέος· ὃ τε Ἀρίσταρχος ἐκείνω ἀποφαινεται ὡς ὅτι τινὲς μὲν ἀπὸ τοῦ ἁ ποιοῦνται τὴν διαστολήν, ἐν' ἣ ἀσπιδέος, ὡς εἰκαστικώτερον τοῦ ποιητοῦ ἀσπιδὲς τὸ πεδίον εἰρηκότος τῷ τὰ μακρὰ τῶν πεδίων καὶ εὐρέα περιφανῆ φαίνεσθαι, μηδενὸς ἄλλον ὀρωμένον τέρατος, ἀλλὰ τοῦ ὀρίζοντος αἴρος, ἄλλοι δὲ ἐκδέχονται ἀσπιδέος τοῦ ἔχοντος πολλὰς ἀσπίδας, καθότι ἐπιφέρει· — ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες· — οἱ δὲ φασιν ἐκ πλήρους σπιδέος καὶ ἀποδιδόασιν πολλοῦ καὶ μακροῦ· καὶ γὰρ Αἰσχύλος πολλάκις τὴν λέξιν οὕτως ἔχουσαν τίθησιν, ὅταν λέγῃ· — σπιδίον μῆκος ὁδοῦ· — καὶ ὁ Ἀντίμαχος· — οὐδὲ σπιδόθεν προνοῆσαι· — τουτέστι μακρόθεν. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἀρίσταρχος· Κράτης δὲ προκρίνει τὴν διὰ τοῦ ἁ γραφήν. καὶ Ζηνόδοτος δὲ συναινεῖ τῇ δίχα τοῦ ἁ γραφῇ, καὶ φησι σπι-

Etym. M. p. 271, 8sqq.

Δι' ἀσπιδέος· Κράτης λέγει, ὅτι τινὲς μὲν ἀπὸ τοῦ ἁ ποιοῦνται τὴν διαστολήν, ἐν' ἣ δι' ἀσπιδέος πεδίον· ἀσπίδα τὸ πεδίον εἰρηκότες, τουτέστι ἐπιμήκους καὶ μακροῦ, ἢ πλατέος καὶ περιφεροῦς· ἀπὸ μεταφοράς τῆς ἀσπίδος, διὰ τὸ τὰ μακρὰ τῶν πεδίων καὶ εὐρέα περιφερῆ φαίνεσθαι, μηδενὸς ἄλλον ὀρωμένον τέρατος, ἀλλὰ τοῦ ὀρίζοντος αἴρος, ἄλλοι δὲ ἐκδέχονται οἷον τοῦ ἔχοντος πολλὰς ἀσπίδας ἐκ τῶν νεκρῶν, καθότι ἐπιφέρει· — ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγων· — ἐν ᾧ τῶν ἀνηρημένων αἱ ἀσπίδες ἐκείντο. οἱ δὲ φασὶ σπιδέος, πολλοῦ καὶ μακροῦ, καὶ γὰρ Αἰσχύλος πολλάκις οὕτως ἔχειν τὴν λέξιν τίθεται· οἷον — σπιδίον μῆκος ὁδοῦ — καὶ Ἀντίμαχος — οὐδὲ σπιδόθεν προνοῆσαι — ἀντὶ τοῦ μακρόθεν, καὶ ταῦτα μὲν Ἀρίσταρχος·

δέος τοῦ ἀπόρου τοῦ τραχέος καὶ μεγάλου. Ἀμερίας δὲ λέγει σπιδέος, τοῦ πολλοῦ καὶ εὐρέος καὶ μεγάλου. καὶ γὰρ δὲ συγκατατίθεται τοῖς ἀνδράσιν ὁρῶ γὰρ πολλὴν τὴν τοιαύτην χρῆσιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σημαινόμενον τὸ ἀπὸ τῆς λέξεως.

Κράτης δὲ προκρίνει τὴν δίχα τοῦ ἀγραφῆν καὶ Ζηνόδοτος. καὶ φησι σπιδέος τουτέστιν ἀπόρου καὶ τραχέος καὶ μεγάλου. καὶ γὰρ συγκατατίθεται τοῖς ἀνδράσιν ὁρῶ γὰρ πολλὴν τὴν χρῆσιν παρὰ ἀρχαίοις.

Iam utriusque comparatio menda latentia et detegit et absterget. Primum autem in Etymol. v. 9 ἀσπίδα τὸ πεδίον εἰρηκότες e schol. rescribes: τοῦ ποιητοῦ ἀσπιδέα τ. π. εἰρηκότες, deinde in eodem Cratetis nomen ab exordio falso afferri liquet. Nam quae Crateti tribuuntur, ea ad Aristarchum referenda esse tum Etymol. paullo infra tum schol. ostendunt. Idcirco priora Etymologici, resectis iis, quae de Ptolemaeo Ascalonio et Alexione memoriae sunt prodita, mutila et imperfecta ad nos pervenisse magna est suspicio. Porro Cratetem una cum Zenodoto δίχα τοῦ ἀσπιδέος commendasse haud inepte nobis colligere videmur. Neque enim Etymologicum solum id verum habet, sed scholia etiam leviter mutata concinent, Zenodoto ad Cratetem adiuncto; Wolfius igitur in prolegom. p. 280. de Cratete, scholiasta duce, falsa narrat. Alia quaedam vel in scholiis vel in Etymologico magno peccata sine ullo negotio corrigendi potestas erit facta. Ita quum πεδίον ἀσπιδέος campus immensus et apertus nullisque aliis finibus nisi coeli orbibus inclusus esse dicatur, ἀπόρου i. e. infiniti, nisi mavis ἀπεράτου, e scholiis Etymologico reddatur oportebit. Postremo in Etymologico v. 16, cum Homero et schol.: ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες et ib. v. 19 πολλάκις οὕτως ἔχουσιν τὴν λ. Αἰσχύλος τίθεται cum eodem erit scribendum. Horum nonnulla bene emendarunt Heynius et Barkerus in annot. ad Etym. magn. p. 819, alia ab iis vel neglecta vel secus administrata supplevi et emaculavi. Iam rationibus subductis haec rerum erit summa: Ptolemaeus δι' ἀσπιδέος scripsit; Alexio et Aristarchus, utroque commemorato, neutrum anteferendum duxerunt; Crates denique, Zenodotus, Amerias et Herodianus, de quo schol. Ven. nos certiores facit, διὰ σπιδέος πεδ., alio-

rum poetarum usu et exemplis impulsī, praestare censuerunt. Grammatici alii nonnisi maxime insignia et gravissima ex priorum disputationibus in sua transtulerunt horrea, veluti Eustath. ad II. 882, 53., cll. 996, 21. Is nihil novi suppeditat, praeterquam quod σπιδῆς a σπίζω ortum esse perhibet hisce: σπίζω γὰρ τὸ ἐκτείνω, ἀφ' οὗ σπιδῆς μὲν ἡ ἐπιμήκης, ἀσπίς δὲ ἡ μὴ πρὸς μῆκος ἐκτεταμένη, ἀλλ' ἐς κύκλον συντεταγμένη, add. Phavor. 209, 14 sqq., ex Eustathio perpurgandum. Neque ita multum distat ab illis Hesych. I, 578.: Ἀσπιδῆς πεδῖον· περιμερὲς ἢ ἀσπίδας ἔχον, ubi prava quorundam coniectura: ἀσπίδος ἔχον κύκλον vel σχῆμα. eo minus egemus, quo apertius alii plures comprobant nihil ad integritatem deesse. Accedit insuper, quod emendando quaesitum in verbo περιμερὲς inest. Recte me ita sentire idem lexicographus testificatur I, 968.: Δι' ἀσπιδῆος πεδῖοιο, ἦτοι τοῦ μεγάλου ἢ τοῦ περιμεροῦς, παραπλησίως ἀσπίδι, ἢ ἐν ἡ πολλὰι μαχομένων ἀσπίδες κατέπεσον· λέγειν * κτείνοντες. Ultimis scripturae compendio depravatis Homericum versum II. 11, 755. latere viri docti dudum animadverterunt,

Sed e duplici lectione ἀσπιδῆος et σπιδῆος πεδ. triplicem veteres eruisse interpretationem ea, quae produximus, indicant. Nam qui in illo substituerunt campum aut in clypei modum curvum et infinitum, aut hostium caesorum fugientiumque scutis quasi obrutum intellexerunt. Quibus autem διὰ σπιδῆος πεδ. aptius magisque idoneum est visum, ii, Aeschylī, Antimachi aliorumque usu freti, campum magnum et immensum eo nomine appellatum voluerunt. Illi verbi originem a nomine ἀσπίς duxerunt, hi σπίζω, i. e. protendo, unde etiam σπιδαιμῆ succrescat, adiectivi eius stirpem putarunt, ex eaque ἀσπίς, litera privativa praefixa, ortum invenisse addiderunt. Haec autem, ut spero, recte et convenienter a me explicata perturbat et confundit Etymol. Gud. 84, 24., ubi haec habes: Ἀσπίς· τὸ ὅπλον. σπῶ ἐστι ῥῆμα, οὗ τὸ παράγωγον σπίζω, ἀφ' οὗ σπιδῆς ὁ μικρός. καὶ σπιδῆς τὸ οὐδέτερον, ἀποδοτικῆς. ἀσπίδες οὖν εἰρηναίαι δι' ἀσπίδος τοῦ μικροῦ πεδῖοιο. ἀπὸ οὖν τὸ σπῶ σπίζω, σπῖς ῥηματικὸν ὄνομα, καὶ μετὰ τῆς ᾱ στερήσεως ἀσπίς, ἢ ἀλλὰ περιμερῆς καὶ οὐ μακρός· ἐπὶ δὲ ἑρπετοῦ δύναται κατ' ἐπίτασιν τοῦ ᾱ. οὕτω Φιλόξενος.

Quare si illum sequutus fueris ducem, quartam adiectivi σπιδῆς explicationem habebimus: campus enim parvus erit et exiguus. Id quum aliorum testimoniis non minus quam rei naturae contradicat, plura vitia hic esse immixta facile divinabimus. Quare priora sanitati pristinae ita fere restituerim: ἀφ' οὗ σπιδῆς ὁ μακρός· καὶ σπιδῆς τὸ οὐδέτερον, postea graminaticum ad Homeri versum respicere incertum esse nequit, unde legatur oportebit: ἀσπιδῆς οὖν εἴρηται δι' ἀσπιδῆος πεδίοιο τοῦ μακροῦ. Denique pauca quaedam post nomen ἀσπίς inserenda excidisse tum Etym. M. 157, 13, tum Orion. 29, 15, nobis persuadent. Iis enim inspectis haec ita fere instituenda esse videbis: ἀσπίς, ἥτις τοῦ μακρῶν εἶναι ἀπῆλλαχται, ἀλλὰ περὶ, καὶ οὐ μακρά. Idem autem mendum in alia lexica fuisse transfusum e Larcheri annot. ad Etymol. Orionis discimus. Quicquid autem de lexico lacunarum et mendarum pleno statuere libnerit, eius auctoritatem melioribus et integrioribus longe posthabendum esse certe obtinebimus.

§. 2.

Conquisitis iis, quae e communi librorum bonorum naufragio tanquam tabulas quasdam ad nostram memoriam aetas transmisit, recentiorum iudicia summation et breviter percurramus. Patrum memoria omnes prope modum Iliados Homericæ et interpretes et editores δι' ἀσπιδῆος πεδίοιο mellus aptiusque existimasse iam diximus. Id ipsum autem non uno reddiderunt modo: nam interpretationem communem ac notam „per campum clypeis stratum“, quam Vossius tuctur, Damnius in Lex. Hom. et Stephanus in Thesuar. ling. Gr. vol. I. 2368. a. impugnarunt, campum amplum et immensum intelligendum esse cum aliis rati. Tollius autem, Etymologici potissimum doctrina motus, totum illud verbum in disceptationem vocavit. Ad illud quum schol. Venet. testimonium accessisset, Schneiderns in Lexic. v. σπιδῆς, Wolfius Heyniusque, quanquam Latina eius versio cum vulgaribus facit, trissyllabum postliminio reduxerunt. Neque ab iis recessit Rothius, nugis quidem grammaticorum fastidiosius spreto, sed, Schneidero praeceunte, ab Eustathii ineptiis, si quae sunt, haud alienus. Alii denique, velut Schellenbergius ad Antimachi fragm. p. 108 sq. et Passovius

in Lex. v. σπιδῆς, specie magis ac forma quam re et facto ἄσπιδῆς et σπιδῆς differre censuerunt. Ac nemo profecto, cui Homerica et epica στερόπη et ἄστεροπή, βληχρός et ἄβληχρός iisque affinia succurrunt, eam opinionem prorsus inanem ac vanam habebit. Nihilominus assensum cohibendum iudicaverim. Nam adiectivo ἄσπιδῆς, quod nomen ἄσπις proxima attingit cognatione, anticipi et obscuro minus fidei statuendum erit quam bisyllabo σπιδῆς. Eo primum ambiguitas, quae alterum premit, evanescit, tum Antimachi σπιδόθεν et Aeschyli σπιδιον, de quo adi Wellaueri Lexic. Aeschyleum, eam certe habebunt vim, ut illos bisyllabum apud Homerum et legisse et praeposuisse colligamus. Antimachus autem quum ipse artem criticam facitaverit, eum arbitris illis, qui διὰ σπιδέος πεδίωιο receperunt, licebit annumerare. Ex quibus conficitur doctissimum quemque veterum id, quod nobis melius est visum, aut suo iudicio comprobasse aut non refugisse. Unus enim Ptolemaeus quatrissyllabum solum tuitus est. Verum de origine nominis obsoleti ac perrari nihil certi ac fixi me posse dirimere ingenuè profiteor.

EXCURSUS XXII. AD IL. M, 318.

Adiectivis a nomine κλῆος ductis vocalem mobilem esse demonstratur.

§. 1.

Editiones priores ac quotidianae in Il. 12, 318 οὐ μὲν ἀκλειεῖς diphthongis duabus scriptum efferunt, Heynius, Wolfius et recentissimi quique ἀκληεῖς, utpote Aristarcho lectum, in ordinem receperunt. Tamen id, scholiis comparatis, propter Villosionii et Bekkeri dissensum dubium atque incertum videri possit, longam tamen vocalem Aristarcho ereptam nolim. Bekkerus igitur exhibet: ἀκλειεῖς οὕτως· ἀκλεες δὲ

Ἀριστάρχος κατὰ συγκοπὴν ὡς δυσκλέα, et οὕτως ἀκλεις αἱ Ἀριστάρχου καὶ αἱ χαριέστεραι. Villosoni-
sonius ultimo solo enotato pro ἀκλεις offert ἀκλῆεις.
Quo sponsore Heynius et Bekkerus ipse in cen-
sura Homeri a Wolfio editi p. 148 ἀκλῆεις ab Aristar-
cho profectum esse existimavunt. Sin autem Bekkeri
editioni soli fides est, Aristarchum ἀκλῆεις praetulisse
suspiciari possis. Id quaequam haud ineptum sit habend-
um, (coniectura enim Bekkerus l. ell. p. all. p. 149.
Thierschio in gr. Gr. §. 193. 39. consentiente, in
idem incidit), tamen Eustath. ad Il. 907, 51. Vil-
lisonii ἀκλῆεις dubitatione eximit hisce: οὐ μόνον
δὲ διὰ διφθόγγου παρὰ παλαιοῖς ἢ παραλήγουσα τοῦ
ἀκλῆεις πλεονασμῷ τοῦ ἔ, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ἦ κατὰ τροπὴν
τοῦ ἔ τοῦ ἐν τῷ ἀκλῆεις, ὡς πολλὰ τῶν ἀκριβοῦν ἀντιγρά-
φων ἔχει· γέγονε δὲ ἡ τοιαύτη τροπὴ καὶ ἐν τῷ κληῖ-
ζω, ἀπ' οὗ κατὰ συναίρεσιν παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ
κλῆσον ἀντὶ τοῦ κλέεσον. Haec fere sunt testimonia,
quibus ἀκλῆεις nititur: vulgare autem ἀκλῆεις ex ex-
emplaribus communibus ad lexicographos delatum est,
unde Phavor. 92, 57 ἀκλῆεις· οἱ ἄδοξοι, quod He-
sychio I, 193 ἀκλῆεις scribenti restituerim. Sed ut
formam horum nominum integram commode ac plene
intueamur, ad nomina propria, ex alia quadam voce et
κλέος conflata, respiciamus oportet. Illa teuoris in-
versione admissa genitivum in εῖος desinentem, quem
et in syllabam εῖος et in ἦος producere licebat, altera
terminatione adstringunt. Ex quo genere haec sunt
apud Homerum: Ἀγακλῆος Il. 16, 571. Βαθυκλῆα
16, 594. Διοκλῆος 5, 542, 548. Od. 3, 488. 15,
186. Διοκλῆα Il. 5, 547. Ἐπικλῆα 12, 379. Ἐγε-
κλῆος 16, 189. Ἡρακλῆος 14, 266. 18, 117. Ἡρα-
κλῆϊ Od. 8, 224. Ἡρακλῆα Il. 14, 324. Od. 11, 267.
21, 26. Πατροκλῆος Od. 11, 468. 24, 16. Πατρο-
κλῆα Il. 11, 602. 16, 125, 818. 22, 331. Nominati-
vum, qui epicis posterioribus trisyllabus esse solet (vid.
Hesiod. Theog. 318. Apoll. Rh. I, 349, 864, 993.
Quint. Sm. IV, 448. VI, 230 Ἡρακλῆης), Homerus
paene ignorat: adest tamen semel in Odyssea forma
quattuor syllabis comprehensa et diphthongi ope in
paenultima producta 15, 244 ἀντάρ' Ὀϊκλείης λαοσ-
σόον Ἀμφιάραον. Adiectiva inde prognata longam no-
minativi vocalem retinent, uti Ἐτεοκλῆειης, Ἰριζκλῆειν
Il. 4, 386. Od. 11, 290, 296. Ἡρακλῆειν Il. 5, 638.

19, 98. Od. 11, 601. Priora pro rei natura numero plurali carent: is vero quum aliis eiusdem originis adiectivis sit congruus, plures affert vicissitudines. Illa enim ut ἀγακλής, ἀκλής, δυσκλής, εὐκλής, μιγακλής in ipso singulari maiore fruantur licentia. Ut in nomine proprio casum rectum ἱ inserto Homerus produxit, ita praeter morem usitatum, vid. Theocr. Id. XVI, 31., eandem vocalem Apollonius adscivit Argon. III. 932 ἀκλειὴς ὁδε μάντις. Genitivum ad priorum normam effingit Homerus, cf. Il. 16, 738 ἀγακλῆος Πριάμοιο, 23, 529 ἀγακλῆος Μενελάου. Accusativus autem, qui e dialecto communi et Attica ἀκλεῖα, δυσκλεῖα erat efferendus, apud poetas epicos pro forma plena δυσκλεία, vocali una extrita, abit in ἀκλεία, δυσκλεία, unde Nicand. Al. 114 ἀκλεία πότμον, Quint. Sm. III, 363 ἀκλεία φύζαν, Sophocl. OT. 161 Θρόνον εὐκλεία θάσσει, cf. Goettling. ad Theodos. p. 240. et libellum meum de pros. Gr. §. 20. 2. d. ell. 1. c. Longae vocalis aut diphthongi nullum exemplum nisi Pindaricum scio Nem. VI, 30 οὐρον Εὐκλεία, pro quo Hermannus de dialect. Pind. p. 17. εὐκλήα substitutum voluit.

Horum pluralis, qui e regula triplicem sibi postulat vocalem ἀκλείας, εὐκλείας, posterioribus duabus colliquescentibus, ἀκλειῖς, εὐκλειῖς sonabit, quarto casu cum primo congruente ἀκλείας, εὐκλείας, ἀκλειῖς, εὐκλειῖς. Quae quidem formae quum numeris dactylicis parum respondeant, eas epici vario modo ad rhythmicum versus heroici incessum aptarunt et quasi accommodarunt. Nunc enim una vocali resecta integram retinent vocem, ut Callimach. in Del. 295

εἰμοῖροι δ' ἐγένοντο καὶ ἀκλείες οὐπὸτ' ἐκείνοι;—
nunc ultima syllaba contracta vocalem median aut ἱ addito firmarunt, aut in ῖ commutarunt. Indicio est Homericum Il.

εἰ

12, 318 οὐ μὰν εὐκληεῖς Ἀνκίην κατὰ κοῖρανέουσιν, cuius ad similitudinem Apoll. Arg. I, 864 οὐ μὰν εὐκλειεῖς γε σὺν ὀδυνητοῖσι γυναιξὶν dedisse videtur. Priore autem in fraudem inducti grammatici in Il. 7, 100 ἀκλείες, i. e. ἀκλειεῖς sive ἀκληεῖς, defendendum putarunt, ubi ἀκλειῖς adverbil loco positum magis quadrat, vid. annot. crit. Denique accusativum, ut nota certa et luculenta a nominativo distingueretur, ita effingere maluerunt, ut syllaba brevi finali relicta, unam vocalem rescinderent, alteram

ē assumpto corroborarent. Proinde *εὐκλείας* passim conspicitur, vid. Il. 10, 281. Od. 21, 331., cui adverbis concipiunt, uti *εὐκλείως* Il. 22, 110. Quint. Sm. X, 43. XII, 301, *ἀκλείως* Il. 22, 304. Od. 1, 241. 14, 371. Apoll. Rh. II, 893. De accusativo illo, qui nulli esse potest offensionem, disserui ad Il. 10, 281. et tenore emendato bene recteque praecipit Etym. M. 392, 20. hisce; *Ἐὐκλείας· δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας Ἐὐκλείας ἀφικέσθαι Ἰλιάδος κ', ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦπίσω εὐκλείας ἀφικέσθαι, ἀντὶ τοῦ εὐκλείης καὶ ἐνδόξους ἡμᾶς ὑποστρέψαι, ὃ εὐκλείης· καὶ ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν τοὺς εὐκλείας· καὶ κατὰ συναιρέσιν εὐκλείας· ἢ ἀπὸ τοῦ εὐκλέας, ἐπενθήσει τοῦ ἰ.* Hinc medicina petenda est Phavorino 788, 57: *Ἐὐκλείας· τοὺς εὐκλείας* (vulgo *τῆς εὐκλείας* male fertur) *λέγει συναιρεθὲν, διὰ τὸ συνεστῆλθαι τὴν λήγουσαν.* Quum autem nominativo *ἀκλείες* sive *ἀκλῆες* aut nulla aut exigua sit fides, et Apollonii *εὐκλείεις* nonnisi ex altero *ἀκλείεις* sive *ἀκλῆεις* originem possit trahere, *ἀκλῆεις*, Aristarchi et Eustathii suffragiis comprobatum, relinquendum esse poetae ludicaverim.

§. 2.

Iam hic finem disputandi facere possem, nisi Grashoffius in diar. scholast. a. 1832. p. 974 sqq. Buttmanni quadam regula abusus de nominum illorum formatione vatalique eorum propria longe alla proposuisset. Etenim Buttmannus in gr. ampl. §. 107. ann. 33. a. de verborum modis, in quibus *εἰ* et *ἦ* fluctuare scimus, hanc fere legem rogavit: „Ionica vocalium diaeresis, epicis etiam nota, pro metri commoditate apud eos duplex esse solet. Nam a iustante *ἦ* sit, ω vero assumpto *εἰ* scribitur.“ Hoc auxilio et norma Buttmannus eam litem, de qua in excursu primo ad Il. 2, 34. diximus, dirimendam censet. Grashoffius vero illud Buttmanni praeceptum, quod ne verbis quidem ubique aptum est, ad nomina transferendum putavit. Eam ob rem Wolfium in Il. 5, 525 *ἄλκων ἀνίμων* pro vulgari *ἄλκων ἀν.* temere invehisse conqueritur, ut enim *ἀκλῆεις* et *ἀκλείως* *εὐκλείως* varient, ita *ἄλκων* et *ἄλκων* differre statuit. Equidem ubi primum Wolfii et meam egero causam, regulam propositam falsissimam esse breviter ostendam.

Grasshoffius ad Wolfii sententiam refellendam veterum utitur testimoniis, quorum plurima *ζαχρειῶν ἀνέμων* defendant, velut Etym. M. 389, 34. 408, 29 — 36. Gud. 229, 4. Orion. 67, 1. Hesych. I, 1579, not. 6. et 8. Verum id esse non negamus, sed ratio, cur ita senserint veteres, haud erat dissimulanda. Illorum autem nemo *ῶ* subiecto *εἰ*, *εἰ* vero addito *ἢ* eligendum esse edixit. Longe alio consilio Il. 12, 347, 360. 13, 684. Apoll. Rh. III, 321. IV, 835 *ζαχρειῆς* et ib. I, 1159 *ζαχρειῆσιν αὔραις*, at in Il. 5, 525 *ζαχρειῶν ἀνέμων* dederunt. Ut brevitati consulerem, *εἰ* hoc uno loco ideo, quod aliam nominis stirpem fuisse statuerent plurimi, retentam esse in annotatione critica admonui. Nec praeter rem me ita iudicasse Etymol. M. 408, 29 sqq. ostendit hisce; *Ζαχρειῆς· ζαχρειῆς ἐστι κυρίως τὸ βιαίως ταῖς χερσὶ πραττόμενον· παρὰ γὰρ τὰς χεῖρας πεποιήται ἢ λέξις· ζαχρειῆς· καὶ ὑπερθέσει ζαχρειῆς καὶ ζαχρειῆς· ἢ ὡς λέγει Ὄρος, ἐστι ῥῆμα χρω τὸ πλησιάζω, παρὰ τὸν χρωτα· παράγωγον χρωτὸς ὡς ψαύω· ὄνομα ῥηματικὸν χρεῖς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ σημαίνει τὸν ἄγαν χρειώδη, ἢ τὸν σφοδρὸν· καὶ ζαχρειῶν ἀνέμων, ἰσχυρῶν, ἐνχρηστών, ἐξαπιναιῶν ἢ μεγάλως πνεύντων, cf. Phavor. 824, 12 sqq. Haec et similia si in unum contuleris, eos, qui *ζαχρειῶν ἀνέμων* satius habuerint, ventos valde utiles (*ἄγαν χρειώδεις*) vel violentos, nōpote a nomine *χεῖρ* appellatas, intellexisse apparet, idque prudenter assequutus est Passov. in Lex. v. *ζαχρειῆς*. Theocriti autem Id. XXV, 6 *εἰ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηται τις ὁδίτην* et forma et origine ab Homericō adiectivo discrepat. Iam si Homerus et Apollonius tum propugnatores animosos, tum ventos rapidos *ζαχρειῆς* bene et recte dixerint, *ζαχρειῶν ἀνέμων* magis consentaneum videri sequitur. Neque Eustathii sententiam simpliciter et caudice exposuit nobis Grasshoffius, quandoquidem ille ad Il. 579, 10: *ὥσπερ δὲ ζάλη, ἢ μεγάλη ἀέλλα, οὕτω καὶ ζαχρειῆς ἀνεμοὶ οἱ ἄγαν χρειώδεις· πάντες γὰρ ἡμῖν χρησιμοί· καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ γραφεται ἢ παραλήγουσα διὰ διφθόγγου, ἔχουσα ἢ τὸ εἰ καὶ ἢ τὸ ἢ μετὰ τοῦ ἰ. ἐὰν δὲ γε διὰ μόνου τοῦ ἢ γραφεται, λέγοι ἂν ζαχρειῆς τοὺς ἄγαν βαρεῖς, ὡς τὸ (Od. 2, 50) „μητέροι μοι μνηστῆρες ἐπέχρουν“ καὶ παρὰ Ἡροδότῳ (VI, 75) „ἐνέχραεν εἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκηπτρον“. οὗ ἐν καὶ ζαχρειῆς ἴσως ἀνεμοὶ οἱ ἄγαν ἐπιπίπτοντες, οὗ**

καὶ δύνανται μάλιστα σχεδᾶσαι νέφη, ὧν καὶ αἱ πνοαὶ λιγυραὶ διὰ τὸ μετὰ νότον ποιοῦν τινας πρέειν· οὐ πρὸς ὁμοιότητα καὶ μάστιξ λιγυρὰ ἢ ἐν ἀέρι προφοῦσα. οὐ μόνον δὲ ἀνέμων ἐπίθετον τὸ ζαχρηές, ἀλλ' ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ ἐπὶ στρατιωτῶν ἡ λέξις εὖρεθήσεται. Ex his igitur sole clarius patet Eustathium primum, ζαχρειῶν cur scribendum sit, aperte indicasse, deinde eum ζαχρηῶν et illi et tertio ζαχρηῶν paene praefendum existimasse. Quare eius auctoritate idonea et gravi vocalis ῆ a suspitione liberatur. Nominativus ζαχρειῆς an ζαχρηῆς fuerit, iudicatu difficile est. Formam autem ζαχρειῆς, quoniam adiectivo poetarum Ionicorum propria nominativus vulgaris deest, a grammaticis ut sexcenta alia eius generis excogitata esse videtur. Iure igitur meritoque eam lexicographi nostri, ea de causa a Grashoffio negligentiae damnati, repudiarunt.

At insequens ῶ vocali longae obstat. Illud autem, quominus ῆ sanum et integrum habeamus, nullum nobis obicit impedimentum. Enimvero si Grashoffius recte praescripsit, ζαχρειῶν et ζαχρηῆς necessaria sunt. Vocalem autem, sive ῶ sive ῆ inferatur, mobilem fuisse Apollonii ἀκλειῆς et εὐκλειῆς et Nicandri Ther. 290 ζαχρειῆς θληφύτεια κατομφάλιος τετάρνυσται manifesto produnt. Porro totum illud nominum agmen, de quorum vocali supra quaesivimus, legem modo latam abrogandam esse satis comprobat. Vidimus enim, metro varias literarum vicissitudines exigente, nominum genitivum singularis una cum aliis flexionibus in ῆος desinentem, adiectivorum autem pluralem ῆῆς, εἰῆς et εἰας adsciscentem. Iam quod universa aliqua et nominum et adiectivorum species coarguit, id singulis exemplis refutare vix erit opus. Sed ut aedificium parum firmum et validum fundamento iutili impositum esse appareat, Homerum testem excitemus, qui in Od. 13, 99 αἴτ' ἀνέμων σχεπύσσει δρυγῶν μέγα κῆμα nobis suppeditat. Cuius quum singularis sit δρυγῆος, cf. Il. 5, 865. 23, 290. Od. 12, 289., pluralem, ut regulae propositae concluderet, δρυγαίων fuisse efferendam consequens erat. At nemo unquam vel illud vel Παροξλειός, Παοκλειός ac similia germana et Homericæ habebit. Denique mira sane et nova sunt quae de nomine Ἴῆος Grashoffius p. 975. hisce fere tradidit: „ne quis mihi obiiciat Ἴῆος ab ἰῶ, ἄμῃ, medio quodam Ἴῶος

nos carere, Atticum vero ἔως demum ex Ionico ἡϊός, aut certe Ionicum non ex Attico originem traxisse monendum erat.“ Non igitur legit horum auctor compositum eius, quod multo post demum subortum putat in II. 23, 226

ἡμος δ' Ἐωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν—, quae bene explicat Eustath. 1297, 3 ὅτι Ἐωσφόρος εἰπὼν ἐρμηνεύει αὐτὸν ἐτιμολογικῶς διὰ τοῦ φόως ἐρέων, ὡς ταῦτὸν ὃν ἔω φέρειν καὶ φῶς ἐρεῖν ἦτοι ἀγγεῖλαι. Quod reliquum est, totam illam Grashoffii conclusionem lacere nemo negabit.

Bücheranzeigen.

Illgenii opuscula varia philologica. 2 Theile. gr. 8.
1 thlr. 12 gr.

Kulenkamp, B. I. E., Versuch eines ästhetischen Commentars zur allgemeinen deutschen Real-Encyclopädie (Conversations-Lexikon), oder systematisch geordnete Anleitung für Dilettanten, in Beziehung auf die Lichtseiten und Eigenthümlichkeiten einer jeden Wissenschaft und Kunst, zur Erweckung eines höheren und allgemeinen Interesses für die verschiedenen Zweige des menschlichen Wissens; mit Hinweisung auf die einschlagenden Artikel. gr. 8. Erste Abtheilung: Wissenschaft. Velinpap. 1 thlr. 8 gr. Postp. 1 thlr. Druckp. 16 gr. — Zweite Abth.: Kunst. Velinp. 20 gr. Postp. 16 gr. Druckp. 14 gr.

Auch unter dem Titel:

Versuch einer systematischen Anleitung für Dilettanten zum lehrreichen und würdigen Gebrauche des Conversations-Lexikons; mit Hinweisungen auf die einschlagenden Artikel, von B. I. E. Kulenkamp.

Kunst die äusserlichen und chirurgischen Krankheiten der Menschen zu heilen, nach den neuesten Verbesserungen in der Wundarzneiwissenschaft. Von einem Verein praktischer Aerzte und Wundärzte bearbeitet nach Hecker's Plan. gr. 8. 11 Bde. Mit Kpfn. 20 thlr. 2 gr. 1r Bd. 1 thlr. 12 gr. 2r 1 thlr. 8 gr. 3r mit Kpfrn. 2 thlr. 4r mit Kpfrn. 1 thlr. 16 gr. 5r 1 thlr. 12 gr. 6r mit Kpfrn. 2 thlr. 12 gr. 7r 2 thlr. 8r mit 1 Kpfr. 1 thlr. 9r 2 thlr. 16 gr. 10r 1 thlr. 6 gr. 11r 1 thlr. 16 gr.

Millenet, J. H., Professor am Gymnasium zu Gotha, Neue französische Chrestomathie für Gymnasien und andere höhere Lehr-Anstalten. gr. 8. 1 thlr.

Pallast, der, des Scaurus, oder Beschreibung eines römischen Stadthauses. — Bruchstücke einer Reise nach Rom gegen das Ende der Republik, von Mero-vir, einem Suevischen Königssohne. Aus dem Franz.

übersetzt und mit Anmerkungen begleitet von Karl
und Ernst Wüstemann. gr. 8. 1 thlr. 12 gr.

Piltzner, B. G., Anleitung zu einem ausführlichen und
gründlichen Unterricht in der christlichen Religion.
Nach den 6 Hauptstücken des Luther'schen Catechis-
mus; für Jugendlehrer und Religionsfreunde. gr. 8.
12 gr.

Reinhold, Ernst, Hofrath und Ord. Prof. d. Phil. in
Jena, Handbuch d. allgemeinen Geschichte der Philo-
sophie für alle wissenschaftlich Gebildete. gr. 8. 2
Bde. 8 thlr. (I. Theil. 2 thlr. 12 gr. II. Theil
5 thlr. 12 gr.)

Dessen Theorie des menschlichen Erkenntnisvermö-
gens und Metaphysik. Erster Band: Theorie des
menschlichen Erkenntnisvermögens. gr. 8.
2 thlr. 8 gr.

Desselben Werkes 2ter Band. Darstellung der Meta-
physik. gr. 8. 2 thlr. 8 gr.

Rost, Dr. V. Chr. Fr., Griechisch-deutsches Schulwör-
buch mit durchgängiger Bezeichnung der Quantität
zweifelhafter Silben. 3te durchaus vermehrte und
veränderte Aufl. 2 Thle. gr. 8. 3 thlr. 12 gr.

Dessen Elementarwörterbuch der Griechischen Sprache
hauptsächlich zum Behuf des Auswendiglernens und
zur Beförderung eines leicht fasslichen Ueberblicks
der griechischen Wortfamilien in etymologischer Folge.
gr. 8. 1 thlr. 8 gr.

G o t h a.

Hennings'sche Buchhandlung.

ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ ΠΑΥ. Ν-Σ.

I A I A Δ O Σ N.

Trojanis in navem irrumpentibus Ioveque oculos avertente, Neptunus acclis Achaeorum rebus subsidio venit v. 1 — 43. Is, humana indutus specie, primum Aiace[m] utrumque, deinde alios duces ad bellum strenue reparandum adhortatur v. 44 — 125. Hector ab acie Argivorum confecta retardatus Troas inerepat, et magna utrimque caede pugna fit v. 126 — 206. Idomeneus cum Merione amico parti Achaeorum sinistras laboranti subvenit v. 206 — 329. Inde oritur proelium atrocissimum, quo Idomeneus, a Neptune adiuti, virtus praecipue eminet: caedit enim desineps Othryoneum, Asium, Alcathoum, Oenomaum. Nec minore ardore Meriones, Antilochus, Menelaus Troas invadentes vel prohibent vel reiciunt. E quibus plures interficiuntur, Delphobus et Helenus vulnerati in urbem se recipiunt, Aeneas et Paris soli fere incolumes aspersunt v. 330 — 673. Hector ab Aiacibus et aliis Achaeorum principibus paene repressus, Polydamante suadente, extervas Troam oclas collectas ad illum accessit, ipse vero in alterum eorum transgressus, Paris aliosque aenum adduxit et caneo facto in Achivos denno prorumpit. Qui ab Aiace excitati neque Hectoris minis neque hostium multitudine terrentur, magnoque clamore sublati ab utroque exercitu fortissima dimicant v. 674 — 827.

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν;

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῳάϊς τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πύλασεν,

V. 2. περὶ τῆς Ζ. — et Aristoph. πρὸς τῆς V. l. ap. schol. Vict. — lb. ὄχμεν Ζ. — V. 4. καθ' ὅθωμ. V. — V. 5. Ἀγανῶν ἱππημόλῳ. all. ἱππομόλων Apoll. in Lex. 367, — V. 6. Γαλακτο-

V. 1. Grammatici, quod Hector, omnium Trojanorum fortissimus ac praestantissimus, a tota gente quasi separatur, eum verum saepius attulerunt, vid. Apollon. de synt. II, 2, 98. Rytm. M. 356, 15. 638, 4. et Herodian. περὶ σχημάτων in Villosionii Anecd. Gr. II, 95, ubi male legitur Ζ. δὲ ἔπειτα.

V. 2. Praepositiones turbari confundique passim animadvertimus. Scholiastae πρὸς ortum ducit e Zenodoti περὶ, nec tam Homeri quam Atticorum sermoni apta est habenda. At vero παρὰ Aristarchi puto iudicio ad nos transmissa poetae est propria, vid. v. 69, 84, 123, 276, 778 alibi. — Zenodoteo ὄχμεν gratiam aliquam et commendationem petere possis ex Od. 7, 211. οὗς τινας ὕμεις ἴστε μάλιστα ὄχοντες δίζυν, cll. II, 619. 21, 302 et I, 297. Minus vero crediderim grammatico: primum enim verbi illius potestas intercedit, qua quis mala sua sive infelicitatem secum quasi auferre dicatur; tum Ilias eo prorsus caret; ad postremum vulgare a libris et grammaticis omnibus comprobatur.

V. 3. Ultima versus pars redit 21, 415. De adverbio πάλιν Heynius Bothiusque perperam adversantur Aristarcho, cf. Apoll. Lex. Hom. 525. Passov, Lex. in voce et Lehrsius de Aristarch. stud. Hom. 100 sq.

V. 4. Parum commode in Venet. praepositionem a verbo esse discretam et alii ostendunt et ipse manifesto prodit II, 337. Vindobon. Alteri pessime scribit ἱππώλων; emendant librarii negligentius Ven. Vind. quint. et meliores.

V. 5. Ambiguum videri possit, utrum gens illa Ἀγανῶν an ἱππημόλῳ fuerit vocata, unde magna et veterum et recentiorum fuit controversia. Eustath. 916, 6 ὅτε, inquit, χωρογραφικῆν εἶνα νῦν ἱππομήν ἐκιδέται ὁ ποιητὴς Θρᾷκων τε μεμνημένος, ὡν πῖρας εἶτε καὶ ἀρχὴ ὁ Ἑλλήσποντος, οὗς καὶ ἱπποπόλους λέγει, φέλληπον γὰρ Ἰθνος οἱ Θρᾷκες (Eurip. Hec. 9 sq.), καὶ Μυσῶν ἀρχηγῶν, τῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Ἰστρον καὶ Ἀγανῶν ἱππημόλων ἐπιδείκνυται λέγεται. ἢ καὶ ἱππάλιν τὸ μὲν ἀγανῶν, ἱππάλιν τῶν εὐειδῶν, τὸ δὲ ἱππημόλων κληροῖς Ἰθονικῇ, ὃ καὶ κάλλιον, add. scholl. Hesych. I, 36. Phavor. 12, 50. Flores autem et doctiores id, quod Eustathius scilicet iudicavit, praefereendum existimant, ut Etym. M. 232, 47. Apoll. in Lex. 367, etsi hic interpretationem alteram non ignorat, vid. p. 25. Nec priori opi-

τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῆσι πόνον τ' ἐχόμεν καὶ ὀδύν
 νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσος φαινώ
 νόσιν ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν καθαρῶμενος αἶαν
 5 Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγανῶν Ἰππημολγῶν,
 γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
 ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσος φαινώ·
 οὐ γὰρ ὄγ' ἀθανάτων τιν' ἐλλεπετο ὄν κατὰ θυμὸν
 ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσι ἀρηξέμεν, ἢ Λαθαοῖσιν.

φάγων Vind. ed. ἀβίων V. H. et — V. 8, οὐ γὰρ ἔγ' ἀθ. Ari-
 ol. vulgo. — Ib. δικαιοτάτων stroph. — V. 9. ἀρηξέμεν Viudd.
 τ' ἀνθρ., grammaticorum pars. ol. vulgo et H. —

nioni, ut quidam putarunt, subsidia est Dionys. Perieg. 308, nam melius edi illic τῶν δ' ὑπὲρ ἐκείναις πολυέσπων φύλον Ἀλα-
 πῶν in confesso est, vid. Bernhardy annotat. p. 695 sq. Stra-
 bo vero libr. VII, 463 sqq., quemadmodum Posidonius hos Homeri
 versus et constituerit et intellexerit, nobiscum communicavit, ne-
 que ille, quanquam Mysia vel aliud dederit attributum, vel, quae
 Heynii est opinio, Ctistae i. e. Thraecum gentem, a mulierum
 consortio abinentem, subiecerit, magnopere adversatur testium
 plurimorum suffragiis. Quocum, si omnia recte administraverunt
 editores, libri et Vindobonenses et Venetæ congruunt.

V. 6. Eadem, quam paullo supra significavimus, premiorum
 difficultate: minus enim apparet, sintne haec gentium nomina, an
 Equimulgarum epitheta. Quod qui verum habuerunt, ut gens
 ista tripliei modo describeretur δικαιοτάτων τ' ἀνθρώπων exar-
 dum curarunt. Aristarchum autem id reicisse testia est Apo-
 lonius in Lex. Hom. II. hisce: ὁ μὲν Ἀριστάρχος ὡς Ἰσθμῶς οὐ-
 τως λεγομένου ἀκαίει, καθ' ὃν καὶ τοὺς γλακτοφάγους τιτάρθαι
 καὶ τοὺς δικαιοτάτους, διὸ καὶ γράφει χωρὶς τοῦ ἀνεδέσμον, ἢ ὡς
 δικαίως βιούντων κατὰ στήθειν τῆς βίας, ἢ τὸν ὀρισμένον βίον
 οὐκ ἐχόντων, add. scholl. Alii contra, qui singula quaeque ad
 unum eundemque populum retulerunt, de vi et significato adiectivi
 ἄβιος sollicite quaesiverunt, vid. scholl. Eustath. 916, 17 sqq.
 Apoll. Lex. 12. Etym. M. 3, 20. et plures. Hodie inter omnes
 constat Gabior sive Abios, quod Aristarcho placuit, populum Sey-
 thicam dici, morum vitaeque innocentia insignem, eus vero omni-
 um iustissimos Equimulgos γλακτοφάγους, in quo Aristarchus
 forsitan discessit, appellari admodum verisimile est. Gabiorum
 illorum memoriam non prorsus obliteratam esse apud veteres
 Valckenarius ad Theocr. Adoniaz. 216. a. et Hermannus
 observ. ad Aeschyl. p. 9, aliique plures docuerunt.

V. 9. Futurum ἀρηξέμεν achol. A. et Eust. 916, 61. sup-
 ditant, quanquam alter formam communem pro varia lectione ap-
 ponit, alter campo poetico subiicit. Nobis cum et cum Wolfio non
 modo libri praestabilliores, ut Ven. Harl. Lips., faciunt, sed ver-
 bum etiam antecedens futurum sibi expetit, cf. 13, 288. 16, 609.
 17, 234, 406.

- 10 Οὐδ' ἀλαοσκοπὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
καὶ γὰρ ὁ θανυμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε
ὑποῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑλήσεως
Θρηκίης· ἐνθεν γὰρ φαίνεται πᾶσα μὲν Ἰδὴ,
φαίνεται δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
- 15 ἐνθ' ἄρ' ὅγ' ἐξ ἀλὸς ἔξιτ' ἰών, ἐλείπει δ' Ἀχαιοὺς
Τρωσὶν δαμναμένους, διτ' δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
- Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσατο παιπαλόεντος
κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
- 20 τρεῖς μὲν ὀρέξαντ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἔκετο τέκνωρ,

V. 10. οὐ δ' ἄλ. H. — Ib. ἀλαοσκοπὴν V. — V. 12. ἐπ' ἀκροτάτῃ κορυφῇ Both. ἀκροτάτης κορυφῆς Aristoph. Σάου idem, ut videtur. — V. 13. ἐνθεν μὲν γὰρ Strab. X, 702. a. ἐνθεν μὲν ἐφ. Vind. ed. — V. 17. παιπαλόεντος Vind. quint. — V.

V. 10. De nominis tenore disserui ad 10, 515. Compositum autem praeter alios confirmat Apoll. in Lex. 86.

V. 12. Bothius libris perpaucis inductus, ut litera sibilis expelleretur, singularis dativum recepit. At genitivi sponsorem plurimi et gravissimi sunt, uti Eust. 917, 4. Strab. X, 701. a. Nomen quod instat Σάου, si recte praecipit schol. A., effendum putavit Aristophanes. Legimus enim apud illum: οἱ ἀπὸ θανάτου δὲ ἄ χωρὶς τοῦ μ γραφῆ, Σάου ἀντὶ τοῦ Σάμου· τὴν γὰρ Σάωην τὸ ὄρος φασὶ παραδεδυμέναι, de quo monte adl. Nicaeandr. in Ther. 472. et eius schol. Plin. H. N. IV, 5, 23. et Schellenberg. ad Antimachi fragm. p. 74 sq.

V. 13. Cuiusmodi libri omnes et numeri adsunt, add. Eust. 917, 1. Locum imitatus est Apoll. Arg. I, 1112 sq.

V. 17. Femininum aliis e locis obrepit librariis, vid. infr. 32. et Od. 4, 671.

V. 21. Ἰθα τε com Hermannq reposui, cf. ad 8, 48.

V. 24. Vitium saepe emaculandum Vind. Alteri et editiones quasdam occupavit, non comparat in Ven. Vind. quint. et aliis, Eustath. vero pro more suo quotidianum adiecit 918, 12, add. Maxim. Tyr. II, 32. p. 129 et II. 8, 42 sqq.

V. 27. Alii pronomina et eius quidem dativum ad corrom, alii ad Neptunum retulerunt. In his fuit Eust. 918, 23, dnm sic commentatur: ἰστέον δὲ καὶ, ὅτι ὡς ἐπὶ δισπότῃ τῇ Ποσειδῶνι τὰ τε κήτεα ἀτάλλει, τούτῳ τε σικρῶ, καὶ ἡ θάλασσα διδόντα δδομοποιῶσα εἶναι αὐτῷ. τὸ μίντοι Ἐρμῇ ἐν Ὀδυσσεῖα διὰ θαλάσσης ἰόντι (5, 50 sqq.) οὐδὲν τοιοῦτον ποιοῦσιν, οὐ γὰρ ἐπιστατὶ θαλάσσης δ' Ἐρμῇ. Heynius genitivo enosam et auctorem, dativo dominum, cuius imperio aliquis parent, indicari statuit, Bothius ὑπ' αὐτοῦ reddit ὑπὲρ αὐτοῦ i. e. Germanice unter ihm hervor, ell. Matth. gr. Gr. §. 592. β. Neutrum potest probari: hic enim et natura diversa in unum confundit et Matth. grammaticam negligentius consuluit, ille casuum fines, exiguaeque discrimine scientia, permiscet. Prudentius enim ii veterum, quibus dativus satisfacit, e priora versus ἀγροῦ advocant.

- Αγῶν· ἔνθα τέ οἱ κλυτὰ δῶματα βένθεσι λίμνης,
 χρύσεια, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἰεὶ.
 ἔνθ' ἐλθὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκίποδ' ἱππῶ;
 ὠκυπέτα, χρυσέησιν ἐθείρησιν κομῶντες.
- 25 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροί· γέντο δ' ἱμάσθλην
 χρυσεῖην, εὐτυχτον, ἐαὺ δ' ἐπεβήσατο δίφρον·
 βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κῆτε' ὑπ' αὐτοῦ
 πάνταθεν ἐκ κενθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
 γηθοσύνη δὲ θάλασσα δίστατο· τοὶ δ' ἐπέταντο
- 30 ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερχε διαίνετο χάλκεος ἄζων·

21. Ἐνθα δέ οἱ vulgo. — V. 24.
 χρυσόισιν Vind. ed. et St. —
 V. 27. ὑπ' αὐτῷ Vind. ed. et
 ol. vulgo. — V. 28. ἠγνοίησαν

δν. Ar. — V. 29. γηθοσύνη Ar.
 γηθόσυν', ἣ δὲ Θ. V. 1. ap.
 schol. A. — lb. τοὶ δὲ πέτ. H.
 e Longin. l. all. —

Secundum autem casum, in quo nulla esse potest ambiguitas, cum Neptuna sociandum tum alia tuentur exempla, vid. 16, 277. Od. 19, 114, tum codicum praestantia magis stabilit, sicuti Ven. Vind. quint. et aliorum apud Heynium, add. Longin. de sublimit. V, 8, etai dativus legitur apud Max. Tyrlum Diss. XXXII, c. 7. p. 130. et Hermogenem περὶ ἰδεῶν II. p. 485. Similem Neptuni imaginem Neptuni elypeo insculptam describit Quint. Posth. V, 88 sq., cf. Lucian. dial. marin. XV [Philostrati Imagg. l. c. 8. init.]; Homeri autem verba respicit Aelianus hist. an. XIV, 28.

V. 28. Si scholiastae A. credimus, non Aristarchi solum, sed plurimorum fuit numerus singularis. Quod indicio esse potest Alexandrinis adaspirationem Aeolicam, quam vocant, fuisse prorsus ignotam. Libris autem invitis Aristarcheum commemorare satis habui.

V. 29. Triplici modo Homeri interpretes hunc locum olim constituisse dicuntur; Herodiceus enim, nomine primo antecessentibus adiuncto, a verbis ἣ δὲ Θ. δίστατο incisum novum exorsus est, Aristarchus γηθοσύνη δὲ θάλασσα copulavit, Aristophanes denique γηθοσύνη, ut a nominativo γηθοσύνη ἣ ductum, omnium optimum existimavit; in cuius sententiam eunt scholl. ABLV. Eustath. 918, 46 sq. Etym. M. 230, 22. Hesych. I, 826. Ita autem grammatici sentiunt, quod υἷη nominum potius quam adiectivorum sit terminatio, cuius usus testem Homerum afferunt, Eius enim sunt; II. 22, 247 κερδοσύνη, 24, 30 μαχλοσύνη, Od. 15, 321 ὀρητοσύνη, ib. 343 πλαγκτοσύνη, 18, 342 ταρβοσύνη, 21, 35 ξειροσύνη. Scholia vero praeter Aristophanem ab Herodiano rem ita iudicatam esse produnt; unde intelligitur Heynium minus recte substituendum putasse eius nomen Herodico, praesertim quum Herodiceus grammaticus praeter medicum cognominem, vid. ad II. 9, 453. 11, 515, his alibi adsit in scholiis ad II. 20, 53. 22, 358. Regula vero illa motus adiectivum eius generis epicis ignotum arbitratur, Ilgenius ad hymn. Hom. in Apoll. Del. v. 137. Sed contrarium suadent schol. Harl. ad

τὸν δ' ἐξ Ἀχαιῶν νῆας εὐσεκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.

Ἔστι δὲ τι σπέος ἐνρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης
μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης·
ἐνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἑνοσίχθων

- 35 λύσας ἐξ ὀρέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
ἐδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χουσείας,
ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὅρρ' ἐμπειδον αὐθι μένοιεν
ροστήσαντα ἄνακτα· ὃ δ' ἐς στρατὸν ὥχετ' Ἀχαιῶν;

Τρῶες δὲ φλογὶ ἴσοι ἀολλέες ἢ θυνέλλη

- 40 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
ἄβρομοι, ἀνίαχοι· ἔποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν

V. 39. ἡδὲ θυνέλλη Vind. quint. c. all. male. — V. 41. ἀνίαχοι Ald. 2. et V. L. ap. schol. A. ἀνίαχοι grammat. quid. —

V. 42. παρ' αὐτόθι V. Harl. et all. — lb. π. ἀρρίστον Harl. Vind. ed. — V. 47. σπῶς Vind. ed. — lb. μέν τε id. et ol. vul.

Od. 11, 540 hisce: χωρὶς τοῦ ἰγῆθοσύνη ἀντὶ τοῦ χαίροντα, ubi ne Eustathius quidem dissentit, vid. 1698, 21. Itaque γῆθοσύνη, quod utroque e versu eximit Ilgenius, intactum erit reliquendum, add. Apoll. Rh. 1, 784. Dativus autem et singularis et pluralis tunc erit aptus, quum quis gaudio perfusus aliquid fecisse perhibetur, cf. Il. 21, 390, et Apoll. Rh. 11, 878. Quapropter Aristarchum, cui libri ad unum omnes obstant, ab aditu erat prohibendum, etsi Apollon, in Lexic. 206, eum duce ob oculos habuit.

V. 33. Simillimus huic est 24, 78.

V. 39. Particulas saepe confusas vidimus ad Il. 12, 167, meliori consentit Eust. 919, 21.

V. 41. Nomen ἀνίαχος bene explicuit Passov. in Lexic., neque ab eius ratione absont optimi quique, velut scholl. Etym. M. 169, 33. Kuat. 919, 28. et Apollon. in Lex. 176. Eius aetem verbis medicum ex Eustathio esse petendae singulorum comparatio docebit. Praeterea Dionysius Thrax et Chrysippus Stoicus ἀνίαχος, utpote ex αἰός et ἰάω constatum, potius existimarunt, teste schol. A. Qui nobis indicio esse potest Porphyrii verba, quae Bothius adiecit: Χρίσιππος δὲ ὁ Στωϊκὸς κατὰ Διογένηος ὁ Θεῶν φιλοὶ τὸ ἀνίαχος οὐτὶς falsa tradere aut depravata esse, cf. ad Il. 12, 137. Quint. Smyrn. XIII, 70 ἀνίαχος de Achivis, sine ullo strepitu Troon moenia subeuntibus, dixit, idemque alii perperam ad Homerum censuerunt transferendum.

V. 42. Erneatio παρ' αὐτόθι praeferenti Heynios et Bothius adversantur. Neque αὐτόθι poetae erit eripiendum, quia sine ulla propemodum controversia adest 19, 255. 20, 140. 23, 640. Multo minus autem Bothios est audiendus, qui παρ' αὐτόθι paene barbarum habet. Sicut enim κατ' αὐτόθι et

αἰρήσαν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφιν πάντας Ἀχαιοὺς.

Ἀλλὰ Πόσειδάων γαῖήοχος, ἐννοσίγαιος,

Ἀργείους ὥτρυνε βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθάν,

5 εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρεία γωνήν·

Ἄϊαντε πρῶτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·

Ἄϊαντε, σφῶ μὲν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,

ἀλκῆς μνησάμενῳ, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.

ἄλλη μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δεΐδια χεῖρας ἀάπτους

0 Τρώων, οἳ μέγα τείχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ·

ἔξουσιν γὰρ ἅπαντας ἑκκνήμιδες Ἀχαιοί·

τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μή τι πάθωμεν,

go. — V. 51. σχήσουσιν Aristoph. f. γὰρ οἱ π. Ald. isec. | 52. τῇδε Ald. 2. — Ib. περι-
πάντας V. Vindd. et all. — V. | δείδια V. —

κατ' αὐτόφιν bene Graece dicuntur, ita illo usus est Quint. Sm. VI, 440 Νιρῆος φ', ὅς κ' αὐτὸ παρ' αὐτόφιν, ubi αὐτόφιν absonum est. — Ib. πάντας ἀρίστους, quo ὁμοιοτέλετον evitarent, adoptare videntur Harlei. Vind. ed. et alii, quibus repugnat Ven. ac Vind. quint. Utrumque autem Homero familiare esse merito affirmavit Heynius, vid. 629. 15, 702, cll. 13, 117, 276.

V. 45. Prioribus mutatis recurrit infra 17, 515. 22, 227.

V. 47. Meliorum est σφῶ, quibus adstipulatur Apollon. In Lex. 623. Idem vero μὲν κε, quod Thierschio arridet in gr. Gr. 277, 2, eum peioribus, ut Vindob. ed., suppeditat. At recte intercedunt Kust. 920, 3. Venet. et plures apud Heynium, quandoquidem sententiae communi μὲν τε aptissima esse vidimus in Exeours. VIII. p. XXV. Quare non modo aurium iudicium, sed usus etiam poetae Heynio succurrit.

V. 49. Partem eius adscripsit Apollon, de adverb. 586, 29, unde plene dedit ἔγωγε,

V. 51. Utrumque et ἔξουσιν et σχήσουσιν Homericum esse constat, hoc reperitur 151. 11, 820, 14, 100, illud cernitur 20, 21. Quare non est, cur Aristophani soli obediamus. In sequentibus ἅπαντας maiore varietate distinguit numeros, primamque syllabam a Veneti scriba praetermissam commodè supplet Kust. 920, 3, eum editis ferme omnibus.

V. 52. Fuisse qui περιδείδια scriberent, e schol. A. discimus: ἴφαμεν, ὅτι ἡ περι οὐκ ἀναστρέφεται, ὅτε σημαντικὴ ὑπάρχει τοῦ περισσώσεως. Errare autem Heynium particulam negandi tolerantem, alia manifesto produnt, vid. quae eougressi in quaestioneula de acc. inclin. part. περι p. 6. Committunt insuper verbum Vindd. Eust. 920, 13, et plures alii. Sed μή τι πάθωμεν est Veneti.

- ἦ ῥ' ὄγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἵκελος ἡγεμονεύει,
 Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὔχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
 55 σφῶν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
 αὐτῷ θ' ἐστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγήμεν ἄλλους·
 τῷ κε καὶ ἐσσόμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν
 ὠκυπόρων, εἰ καὶ μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
 Ἥ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 60 ἀμφοτέρω κεκοπῶς πλήσεν μέγας κρατεροῖο·
 γυῖα δ' ἔσθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν·
 αὐτὸς δ' ὥστ' ἱρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι,
 ὃς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκειος ἀρθαῖς
 ὀρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο·
 65 ὥς ἀπὸ τῶν ἦξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

V. 53. φλογὶ εἵκελος Vind. ed. et
 ol. vulgo, Iul. St. — V. 54.
 παῖς W. — V. 60. κεκοπῶς
 Aristoph. κεκοπῶν Antimach. et

Chia. — V. 61. γυῖα δὲ θ. Vind.
 ed. et H. — V. 64. ὀρμήσεια
 Vind. ed. ὀρμήσει Eust. 920, 41.
 Apollon. de synt. III, 7, 21.

V. 53. Venot. et alii praestantiores, ubi syllaba longa opus
 est, a diphthongo vel nunquam vel raro deflectunt, vid. v. 330,
 688. 14, 386. et ad Il. 2, 487. Eustath. 920, 13. et 954, 63
 sequitur deteriores.

V. 54. Bisyllabum παῖς omnes et singuli Homero repetunt,
 vid. Excurs. VI. p. XIII.

V. 56. Ex parte idem est, quem habuimus II, 410, add.
 15, 666.

V. 60. Nec de varietate nec de eius auctore omnia plana
 et certa sunt. Nam schol. A. istam ad Aristophanem, Victorin.
 ad Aristarchum pertinere tradit. Porro hic κεκοπῶς et τετυφῶς
 discrepare narrat, ille duplicem unius et eiusdem verbi formam
 κεκοπῶς et κεκοφῶς annotat. Quae ut componamus, nomen pariter
 ne verbum corruptela inductum esse apud schol. Victorinum su-
 spicor. Ac de posteriore quidem nos non dubitare sinit Eustath.
 920, 36; εἴτε δὲ κεκοπῶς γράγῃ τις, εἴτε κεκοφῶς, ὡς τὸ κεκο-
 φῶς, ἀμφω ἀνάλογα. καὶ Ἀριστάρχῳ ἀρέσκεται ταῖς δυοῖν γραφαῖς.
 Sed ne Eustath. quidem suis copiis recte et diligenter usum
 esse monuit Lehrsius de Aristarch. stud. Hom. p. 39 sqq.
 At κεκοπῶς arbitri intelligentissimi elegisse videntur, ut Ven.,
 libri plerique et Apoll. de synt. III, 7, 211. Alterum haud scio
 an placuerit Vind. quinto, in quo Alterus reperit κεκοστῶς. Chiam
 vero et Antimachus, quem Homeri critici merito annumerat
 Villosion, in proleg. p. 24, aoriatum fere inauditum adoptarunt.

V. 61. Eundem supra legimus de Diomede 5, 121, infra
 23, 772 de Ulixee tertio adest, ubi scholl. eum alienum censent.
 Hsinius augmentum his sublatum semel retinuit.

τοῖν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
αἴψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·

Αἴαν· ἐπεὶ τις νῶϊ θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι —

οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστὶ θεοπρόπος οἰωνιστής·

ἔχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημῶν

ῥᾷ' ἔγνω ἀπιόντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ —

καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν

μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,

μαιμῶσι δ' ἐνεργε ποδες καὶ χεῖρες ὑπερθεν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·

οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι

μαιμῶσιν, καὶ μοι μένος ὥρορε· νέρθε δὲ προσὶν

et ol. vulgo. — V. 69. μάντεϊ | schol. A. — V. 72. ἀρίγνωτος
εἰδόμε. Eust. 920, 50. — V. 70. | Hesych. I, 528. — V. 78. μαι-
οὐδ' ὅγε H. — V. 71. ἰθματα | μῶσιν ἐμοὶ Vind. ed. — ib.
Z. et Aristoph. ἰχματα V. L. ap. | νέρθε ποδίοισιν V. —

V. 64. Vindob. ὀρμήσαι erat daturus, quod testatur Etym. M. 631, 54, subiunctivus autem comparationi maxime idoneus Veneto Vindobonensiue uni debetur.

V. 69. Forte fortuna, ut opinor, hisyllahum Eustathii commentarii insidet. Ea vero de re iudicium anceps est: nam quum genitivus sit μάντιος, dativum μάντι μάντι sonuisse possit conlici. Nihil autem pro certo affirmaverim, quippe qui videam et libris plerisque et poetis aliis vulgare satis esse visum. Ita Quintus hemistichium ab Homero mutuatus Posth. XI, 135 scribit: μάντεϊ εἰδόμενος Πολυμήτορα.

V. 71. Alii suum hauserunt ex Il. 5, 778. Vulgare autem proproxytonum esse saepius observant grammatici eo consilio, ut deminotivorum usum a poeta auferant. De quo praecepto copiosius disseruit Spohnius de extr. part. Odys. p. 143 sqq.

V. 72. Heliodorus in Aethiop. III, 13, interpretatione solita reiecta, haec dicta esse perhibet: „ἐν τῷ Πασιδῶνος, οἶον ὁἷαντος ἐν τῇ πορείᾳ. Τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ 'Πεῖ' ἀπιόντος, καὶ οὐχ ὡς τις ἐπαίηται, ὁμοίως ἔγνω ὑπολαμβάνοντες.“ Quae verba vanas pepererunt coniecturas, vid. Coraen in annot. ad Heliod. Vol. II, 127 sq. scriptoris mentem sagaciter et vere eruentem. Nihil enim aliud voluit Heliodorus, nisi ῥᾷ iungendum esse cum participio ἀπιόντος, neque cum verbo ἔγνω. Incessu enim divino Neptunum agnovit Ajax. Extrema ita commemoravit Etym. M. 142, 41, ut plerumque ferantur. Apud Hesychium autem ἀρίγνωτος restituendum esse prube intellexit Kusterus, vid. Apoll. Lex. 161.

V. 78. Vind. quint. Ven. et alii plures μαιμῶσιν, καὶ μοι

ἔσονται ἀμφοτέροισι· μενοινώω δὲ καὶ οἶος

80 Ἐκτορὶ Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
χάρμῃ γηθόσυννοι, τὴν σφιν θεὸς ἐμβαλε θυμῷ.

Τόσσα δὲ τοὺς ὕπιδεν Γαιήοχος ὥρσεν Ἀχαιοὺς,
οἱ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέπνυχον φίλον ἦτορ·

85 τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο,

καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο δερκομένοισιν
Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.

τοὺς οἶγ' εἰσορόωτες ὑπ' ὄφρυσι δάκρυα λείβον·

οὐ γὰρ ἔγαν φεύξεσθαι ὑπὲρ κακοῦ, ἀλλ' Ἑνοσίχθων

90 ῥέϊα μετεισάμενος κρατερὰς ὠτρυνε γάλαγγας.

Τεῦκρον ἐπὶ πρῶτον καὶ Λήϊτον ἦλθε κελεύων,

Πηνελέων θ' ἥρωα, Θόαντά τε Δηλιπαρόν τε,

V. 88. εἰς ὄρ. V. — V. 89. φεύ- | κρον ἐπὶ πρ. H. et vulgo. — V.
ξασθαι Vind. ed. — Ib. ἐπ' ἐκ | 92. Πηνελίον Aristoph. — V. 96.
x. W. et vulgo. — V. 91. Τεῦ- | ἄμας W. et nunc vulgo. — V.

verum esse monstrant, idque expectari cognovimus ad 10, 443. Vind. ed. scribam forma verbi contracta in errorem induxit. In versus sine particulam, reliquis idoneam, cf. 7, 212, schol. A. servavit.

V. 80. Postrema verba recitat Etym. M. 85, 1., cui ex Iliade μεμαῶτα reddatur oportebit.

V. 87. Idem fere est, qui supra legitur v. 50. Quare eum omisisse videtur Vind. quint.; nec tamen eo facile carebimus.

V. 89. Futurum et libri et poetae usus, vid. 15, 700. 21, 93. Od. 23, 67, sibi postulant. Praepositiones vero melius in unum coalescere dixi in Excurs. XVIII. ad Il. 9, 7.

V. 96. Adspirationem, ab Heynio hic probatam, semper et ubique esse recipiendam dixi ad Il. 6, 414. 10, 448., nec nobis desunt aut scripti aut alii testes locupletes, sicut Eust. 921, 49. Etym. M. 79, 28. Apoll. de pron. 887. c. et 502. b. Apoll. in Lex. 96.

V. 103. Pamphilum, ut regulae communi subesset, θεῶν habuisse περισπωμένων Eustath. 922, 49. testatur, Aristarchum autem et plures secus existimasse schol. A. memoriae prodit, et si ad eius integritatem pauca quaedam desunt, vid. Lehrs. de stud. Ar. Hom. 261 sq. De nomine, quod sequitur, plus dissensionis veteribus fuisse libri non minus quam interpretes Homeri nos faciunt certiores. Illa quibus sit terminanda finibus, propius videamus. Venet. ter in Iliade; cf. 17, 20. 21, 573, animal per ὁ

Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς
τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·

- 95 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι· ὕμιν ἐγὼ γέ
μαρναμένοισι πέποιθα σωσέμεναι νέας ἀμὰς
εἰ δ' ὕμεις πολέμοιο μεθήσετε λευγαλίοιο,
νῦν δὴ εἶδεται ἡμᾶρ ὑπὸ Τρῳέεσσι δαμῆναι.
ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμεναι,
100 δεινόν, ὃ οὐ ποτ' ἐγὼ γε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,
Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἵκναι νέας· οἳ τὸ πάρος περ
φυζακινῆς ἐλάφοισιν ἰοίκασαν, αἶτε καθ' ὕλην
θῶϊον παρδαλίων τε λύκων τ' ἥια πέλονται,
αὐτῶς ἡλάσκουσαι, ἀνάγκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμη·
15 ὥς Τρῶες τὸ πρὶν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
μῖνενιν δὺκ' ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἡβαιόν.

101. τοπάρως W. — V. 103. θῶϊον | παρδαλίων V. W. et vulg. =
ὡν grammatic. pars. — Ib. V. 104. ἐπὶ χαρμῆς Vind. ed. =

scriptum protulit, pellem autem eius 3, 17. 10, 29 παρδαλῆν
appellavit. At plures alii, quibus Vindd. 21, 573. accipiunt, utri-
que ἃ dederunt, vid. Heyn. in observatt. Quorum fidem non
modo παρδαλῆ auget, verum etiam eo confirmare possumus, quod
Aristarchum ubique ἃ satius habuisse schol. A. ter est professus.
Alii Aristareho subtiliores aut pellem παρδαλῆν, animal autem
παρδαλῆν nuncupatum volunt, aut, ut Aplo, παρδαλῆν marem, παρ-
δαλῆν femineam dici putant; sunt etiam qui παρδαλῆν ionum, παρ-
δαλῆν Atticorum esse tradant, cf. Apoll. in Lex. 562. Hesych.
II, 1006. Suid. III, 155. Etym. M. 652, 28. Phot. 383,
Eust. ad II. 787, 39. 890, 10. 922, 53. 1092, 39. 1251, 52. et
Iacobs. ad Anthol. Pal. 367. Iam quum dicrimen, quod inter
utrumque fuerit, minus constet, Aristarchum prudentius illis cen-
suisse liquido apparet. Utuntur enim eo nomine et alii plures et
poetae posteriores, ut Quint. Posth. I, 480, 54. III, 202. V,
10, 248. X, 183. XIII, 72, cui idem redhibeatur XII, 580. Nec
minus in Oppian. Cyneg. II, 299, eisi Schneid. erus contra-
dicit, grammaticorum decretis expulsus erit revocandum. Prae-
terea Aristareho tantum non ubique assentiantur alii, velut
Etymol. M. 410, 13. schol. ad Od. 2, 289, quanquam est
ubi a contraria stant parte, vid. Et. M. 423, 33. schol. ad Oda
5, 368.

V. 104. Vindobon. male tulit genitivum, damnatum a li-
bro quinto et melioribus. Verbum ἡλάσκουσαι ex hoc versu trans-
latum explicat Apoll. in Lex. 329 περὶ τὸν αὐτὸν ἡγοῦμενός
τόπον. Ibi Villosion. ἀγόμεναι, Tollius εἰλοῦμεναι erat emen-
daturus, quorum ultimum, spiritu mutato εἰλοῦμεναι, optimi
esse iudicat Etym. M. 424, 50.

HOMER. II. Sect. III.

- νῦν δὲ ἐκὰς πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται
 ἡγεμόνος κακότητι, μεθιμοσύνησὶ τε λαῶν,
 οἳ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνόμεν οὐκ ἐθέλουσιν
 110 νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς·
 ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτίος ἐστίν
 ἥρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 οὐνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 ἡμέας γ' οὕπως ἔστι μεθιέμεναι πολέμοιο.
 115 ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταὶ τοὶ φρένες ἐσθλῶν.
 ἡμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετα θούριδος ἀλκῆς,
 πάντες ἄριστοι ἰόντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
 ἀνδρὶ μαχεσσαίμην, ὅστις πολέμοιο μεθείη
 λυγρὸς ἑών· ὑμῖν δὲ νεμεσῶμαι περὶ κῆρι.
 120 ὦ πέπονες, τάχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
 τῇδε μεθιμοσύνῃ· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος

V. 107. νῦν δ' ἔκαθεν πόλιος
 W. et vulgo. — V. 113. οὐνε-
 κα ἡτίμησε Vind. ed. — V. 115.
 Θᾶττον Vind. un. — Ib. ἀκε-
 σταὶ τε φρ. ἐσθλῶν V. l. ap.
 schol. A. — V. 116. οὐκ ἔτι V.
 — V. 117. οὐ δ' ἂν Iy. Both.

et Ald. sec. — V. 118. μαχη-
 σαίμην W. et vulgo. — Ib. με-
 θέμε editt. antiq. et H. μεθείμε
 V. — V. 119. πᾶσι κῆρι W. et
 H. νεμεσῶμαι Et. M. 432, 31.
 — V. 121. θέσθε ἕκαστος Vind.
 ed. — V. 122. αἰδῶ Ald. 2. St.

V. 107. Ex II. 5, 791, quocum congruunt Zenodotus et Aristophanes, correxi. Eustath. tamen 922, 29. sequitur vulgare.

V. 109. Apollonii glossa I, 296 ἐρίσαντες ἐρεθίζοντες huc non pertinet.

V. 113. Hiatus, in quo Vindd. convenire videntur, Ven., editt. omnes atque Eust. 923, l. eximunt.

V. 115. Particulam in quibusdam commentariis, teste schol. A., mutatam, prorsus neglexit Et. M. 46, 20, libris autem accedit Apoll. Lex. 72.

V. 118. Vocale brevem et consonam geminam, de quibus dixi ad II. 1, 298, et scripti libri tuerentur et Plut. de adulat. et amic. discr. VI, 266. ed. R. [T. II. p. 72. C.] exhibet. Idem Plutarchus optativo ab Heur. Stephano reposito addit fidem. Utrique autem tacem praefert Eust. 923, 6, etsi parum sibi constat 923, 39. Heyn. ad Od. 5, 471 provocat, illic autem subiunctivum adesse. post alios docuit Nitzschius.

V. 121. Vindob. edito quum alii libri, tum poeta ipse Od. 4, 729 et Plutarch. l. all. refragantur.

V. 122. Tenorem melius constituisse recentiores vidimus ad 2, 262, add. Lehrs. de stud. Ar. Hom. 260 sq.

V. 125. Discrepantia iterum oblata iam adfuit 12, 265.

- αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ ἄρ' ἔμεγα νείκεος ὄρωσεν.
 *Εκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει,
 καρτερός, ἐρῶηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὄχημα.
 125 Ὡς ῥα κελεντιῶν Γαιήσχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἴσταντο φάλαγγες
 καρτεραί, ἃς οὔτ' ἂν κεν Ἀρης ὀνόσσαιτο μετελθὼν,
 οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἱ γὰρ ἄριστοι
 κρινθέντες Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἐμμνον,
 130 φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκει προθυλύνφ·
 ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἐρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
 ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
 ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειᾶων ἀπὸ χειρῶν
 135 σειόμεν'· οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλείς, ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ

et antiqq., male, ἀηδῶ πῆις
 etiam Rom. — V. 123. Ἑκτωρ
 δὲ coniect. Heyn. — V. 124 et
 128. κρατερὸς Vind. ed. — V.
 125. κελεντιῶν et κελενσιῶν
 all. — V. 127. ἃς οὔτε κεν Ἀρ.

Vind. ed. — V. 129. κρινθέντες
 id. — V. 134. ἔγχεα δὲ πτύσσ.
 V. Vindd. H. — V. 135. σειόμε-
 νοι V. L. ap. schol. Vict. — V.
 136. προὔτυψαν Apoll. Lex. 574. —

Quam qui probarunt, κελεντιῶν δὲ ἡγῶν redoliderunt, vid. scholl.
 Tertium κελενσιῶν, quo Hesych. II, 224. utitur, forma, non
 re differt a recepto: illud autem restituendum est Etym. M. 502,
 18 παράγωγον, κελενσιῶν, ὡς φησὶ, κελισῶν. ἔτι δὲ διὰ τοῦ
 σῆμα, κελενσιῶν, imo κελενσιῶν, cf. Phavor. 1032, 56. et I. o-
 beck. ad Phryn. 80 sq. Satis facit usitatum, codicum auctori-
 tate et Eustath. testimonio, vid. 923, 23, nixum.

V. 126 sqq. una cum sequentibus Homerus in certamine cum
 Hesiod. instituto recitasse fertur, cf. Hesiod. carm. a Gött-
 ling. edita p. 249.

V. 127. Particula duplex, quae aliis offensio fuit, praeter
 libros exstat in schol. ad Od. 12, 88. et in Eust. commenta-
 riis 923, 27, vid. Herm. de part. αὐ IV, 5. et ad Viger.
 p. 923.

V. 131. Drac. de metr. poet. 81, 71. et Moschop. 68,
 26. hunc versum recitant. Male autem apud Draconem voci pri-
 mae adhaeret δέ, mendosius etiam Moschopulus dat: δῆρδανον δ'
 ἄρ. Idem vero II. 16, 215 sqq. redeunt, et a Polybio hist.
 XVIII, 12. ad Macedonum phalangem commode traducuntur.

V. 134. Augmento, ab Heynio aliisque dempto, operi fe-
 runt Eust. 924, 36. Apoll. Lex. 295. et Etym. M. 696, 17.

V. 135. Schol. Victori: τινὲς σειόμενοι ἰθὺς ἐφρόνουν, ὥστε

ἀντικρὺν ῥῆμαώς, ὀλοοίτροχος ὥς ἀπὸ πέτρης,
ὄντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὥση,
ῥήξας ἀσπέτω ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·

- 140 ὑψι δ' ἀναθρώσων πέτεται, κυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ
ῥῆμα· ὁ δ' ἀσφαλῆως θέει ἐμπεδον, ἕως ἔκχεται
ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, ἰσόμενός περ·
ὥς Ἐκτωρ εἶως μὲν ἀπείλει μέγροι θαλάσσης
ῥέα διελευσέσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν
145 κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε γάλαγξιν,
ὅτῃ ῥα μάλ' ἐγχευομένης. οἱ δ' ἀντίοι νῆες Ἀχαιῶν
νύσσουντες ξίφεσιν τε καὶ ἐγχεσιν ἀμφιγύνοισιν,

V. 137. ὀλοοίτροχος Vindd. et ol. vulgo et H. — V. 144. ῥέα
nunc vulgo. — V. 140. ὑψι V. δ' ἑλέσθ. V. et vulg. olim. ῥηιάδ.
L. ap. schol. A. — Ib. κ' ἀναθρ. ἔλ. Vind. ed. — V. 148. δ
V. — 141. ὄφρ' ἂν ἔκχεται Viudd. δὲ χάσαστο πολλὸν ὀπίσω Z. —

αἰθέραν πρὸς Τρώας χωρεῖν. Quae ratio dura sane et aspera mul-
tus tulit plausum.

V. 137. Nomen saxo impositum, unde sit repelendum, ve-
teres dubitasse apparet. Ea de re scholl. AB. ita praecipiant:
Δημήτριος ὁ Γοργίσιος δασύει, ἢ ὁ ὄλος, τροχρείδης καὶ κατὰ
πάν μέρος ἀσκήριτος, τῷ δὲ τόνῳ, ὡς κακώτερος. οὕτως δὲ καὶ
Ἐρμπαίης καὶ Νικίας καὶ Ἀριστίνου καὶ Ἀριστοῦκος. Κόμανός δὲ καὶ
Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης φιλοῦσιν καὶ παροξύνουσιν, ἀκούοντες τῶν
ἐπὶ τὸ τρέχιν ὀλοόν καὶ δεινόν, ἐπὶ θείας δὲ τοῦ ἔργου περικτινῆς. καὶ γὰρ
χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον. Δημήτριος δὲ τὸ κυλινδρῶν σχή-
μα ὀλοοίτροχον καλεῖ. Intelligitur ergo alios ὀλοόν, alios ὄλον
verbi originem sumpsisse: nam inter tertiam et secundam expli-
cationem vel parum vel nihil prorsus interest. Plus autem con-
troversiae est de etymologiae utriusque auctore. Nam dum scho-
liasta posteriorem Demetrii, Hermapinae, Nicias Aristae et Ari-
stonico, priorem Comano et Ptolemaeo tribuit, Apollonius in
Lex. 496. illam Comano soli, hanc aliis adscribit; Etymologici
denique scriptor 622, 39. spiritum lenem Ptolemaei Ascalonitae
et Aristonici, asperum aliorum fuisse dicit. Aliis, ut Eustath.
925, 2. et Phavorin. 1352, 23. utramque stirpem annotasse
satis fuit, add. Hesych. II, 745. et Zonar. II, 1442, aliorum
ope emendandos. Heynius, de ista grammaticorum dissensione
conquestus, nihil dirimit. Equidem scholiastae Veneti, cuius co-
piis alii sua distenderunt horrea, testimonio fretus plurimorum
et optimorum ὀλοοίτροχος fuisse crediderim. Accedit, quod alii
scriptores, velut Herodot. V, 92. VIII, 52. Xenoph. in Anab.
IV, 2, 3. Zosim. I, 52, vocem adspirant. Unde cum Venet.
et Photio in Lex. 283, ubi Schleussner. cur. nov. p. 277 et
Porson. rem male administrant, ὀλοοίτροχος recepi. Idem
placuisse video Nitzschio ad Odys. I, 52. Ceterum Ἀρί-

ῶσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πιλεμίχθη·
ἦυσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγώνως·

- 150 Τρώες καὶ Λύκιοι καὶ Ἀάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
παρμένει· οὗτοι δηρὸν ἐμὲ στήσουσιν Ἀχαιοί,
καὶ μέλα πυργηδὸν σφείας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
ἀλλ', ὅτω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτιόν μὲ
ῶρσε θεῶν ὤριστος, ἐρλγδουπος πόσις Ἥρης.

- 155 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου,
Δηϊφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβελήκει,
Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐίσην,
κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.

V. 151. οὔτε δηρὸν Vind. ed. et
editt. antiq. — V. 153. οἶω
V. L. ap. schol. B. — V. 154.
ῶριστος Rom. et all. — V. 158.

ὑπ' ἀσπίδα Vind. ed. Apall. Lex.
669. et all. — ὑπ' ἀσπίδια editt.
antiq. —

σταρχος pro nomine Ἀριστέας schol. Venet. haud dubie erit
restituendus.

V. 140. Adverbium barytonum esse recte iudicant Ptole-
maeus Ascalonita et Apall. de adverb. 606, 7.

V. 142. Tametsi a vulgaribus sit adoptatum, tamen ὄφρ' ἂν
ἔχεται ex interpolatione eorum, qui numeris metuerent, natum
esse videbitur. Alterum enim communi tunc suffragio Ven.
Vind. quint. et Eust. 925, 32, quaquam hic illud non ignorat,
vid. 924, 51. Adsunt denique nobis ac Wolfio Od. 15, 109.
19, 867, 23, 151.

V. 144. Mirum est, quod editores in re tantilla diu hae-
serunt. Nam quod Heynius e Townlei. redintegravit, id
Aristarchi fuisse certo certius est, vid. schol. A. ad 20, 263. ita
praecipientem: ῥεῖα Ἀρίσταρχος ἔω τοῦ ἔ. ῥεῖα. Quae quidem eam
habebunt vim, ut corruptelam schol. ad hunc nostrum locum illa-
tam et delegamus et tollamus: legas ergo: ῥεῖα (vulgo ῥεῖα)
διελύσσεται Ἀρίσταρχος, οἱ δὲ ῥεῖα δ' ἐλεύσεται.

V. 148. Zenodoto obstat poetae usus, vid. 4, 535, 5, 625.

V. 149. Vel integer vel nomine mutato aliquoties repetitur,
cf. 8, 226, 11, 275, 586, 12, 439, 17, 247.

V. 153. Stephanus et Berglerus minus scientes reli-
nerunt olim vulgatum, quod libri optimi reiciunt.

V. 153. Coniectura esse videtur interpretum οἶω, quod ad
Hectorem referendum statuerunt; certe in libris nusquam apparet.

V. 158. Mendum inveteratum ex Apollonii Lexico tollendum
esse ostendit Phavor. 1794, 2 ὑπασπίδια προποδίζων· ὑπὸ
τῇ ἀσπίδι τειχὲς τοῦ πάδας καὶ οὕτως προποδίζων. Sant enim
eadem, ut probe intellexit Villotsonius. Neque alii aliter
senserunt, vid. scholl. Eust. 926, 4. Etym. M. 157, 39. Orion.
138, 13. Aberrarunt igitur librarii, modo ὑπ' ἀσπίδα, modo
ὑπασπίδια scribentes. Illud est in Ven. ter, cf. 13, 807, 16, 609,

- Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαινωῖ,
 160 καὶ βάλεν, οὐδ' ἀράμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔισην,
 ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· Διήφορος δὲ
 ἀσπίδα ταυρεῖην σχέϊτ' ἀπὸ ἔο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 ἔγχος Μηριόναο δαίφρονος· αὐτὰρ ὃγ' ἦρώς
 165 ἄψ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χῶσάτο δ' αἰνῶς
 ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξεν.
 βῆ δ' ἵκναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν
 οἰσόμενος δόρυ μακρὸν, ὃ οἱ κλισίῃσι λείπειτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μάργναντο, βοῇ δ' ἄσβεστος ὀρώρει·
 170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέχτα,
 Ἴμβριον αἰχμητήν, πολὺππου Μέντορος υἱόν.
 ναῖε δὲ Πήδαιον, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,

V. 163. σχέϊτο ἀπὸ ἔο Vind. ed.
 ἀπαὶ ἔο lib. quint. — V. 166.
 ἐνέτης Ζ. — V. 168. κλισίῃσι
 ol. vulgo. — V. 171. Κέντορος

V. I. ap. schol. Vict. — V. 172.
 ὃς νῆας Ἰλῆδ. Ζ. — V. 173. Μη-
 δεικάλοισιν Vind. quint. Μηθεσ.
 Lips. — V. 175. ἄψ δ' εἰς Ἰλ.

quibus bis congruit Alteri liber; melius illis Vind. quint. ὑπα-
 σπῖδα exhibet.

V. 159. Etym. M. 761, 11 μηρός δ' ἐν τοῖσι τιτύσκετο, cui
 ex Homero medelam admovent. Lectum autem fuisse apud alios
 Μηρ. δ' ἐν τοῖσι etc. Apoll. in Lex. 649. approbare videtur, ut
 bene perspexit Villosis.

V. 160. Prius hemistichium legimus 11, 340, eadem paul-
 lulum immutata reperiuntur 14, 403. 16, 322. 21, 501. 22, 290.

V. 166. Zenodoteum perperam assignat Aristarcho scholl.
 Vict. Libri vero omnes in vocali α consentiunt, nec discrepat
 Eust. 926. 28, vid. ad 11, 114.

V. 168. Ernestius primus e Lipsiensi dativum κλισίῃσι
 restituit. Ei vero praesidium ferunt Ven. Vindd. et Eust. 926,
 14, cui, ut saepe alias notavimus, immorigera fuit Romana.

V. 171. Inepte schol. Vict.: „Κέντορος Ἰδαιὸν οἰκίον γὰρ
 καὶ πολὺππου τὸ κεντεῖν.“ Mentoris enim nomen vel ex Odyssea
 satis est notum, sed κέντορος ἔκπων bis tantum a poeta comme-
 morantur, primum Thebani Il. 4, 291, deinde Troes 5, 102.

V. 172. Zenodoteum duplici de causa schol. A. refutat: pri-
 mum postquam, ne nimis multa longiore verborum complexione de-
 vinciantur, breviora sectari incissa, tum numeros eius adspernari
 iuventum. Sub finem versus Heynius et Thiersch. in-gr. Gr.
 §. 148, 4 πρὶν γ' ἐλθεῖν melius habent; particula vero carere pos-
 sumus, vid. de prooed. Gr. §. 35. annot.

V. 173. Medesicastam Priami filiam recte appellari testantur
 et libri et Pausan. X, 25. et Eustath. 926, 60, cuius haec
 sunt; ἡ δὲ ῥήθεις Μηδειακήσθη πρὸς ὁμοίωσιν τῆς Ἰουκαστῆς δάξοι

- κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδεσικαστήν·
αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν τέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
175 ἄψ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν·
ναῖτε δὲ παρ' Πριάμῳ· ὃ δέ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν.
τόν ῥ' υἷος Τελαμῶνος ὑπ' οὐατος ἔρχετ' μακρῷ
νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μελίη ὦς,
ἦτ' ὄρεος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαινομένοιο
180 χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
ὦς πέσεν· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τεῦκρος δ' ὠρμήθη μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
Ἔκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
ἀλλ' ὃ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
185 τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος,
μισόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στήθος βάλε δουρί.

Etym. M. 184, 34. — V. 178. | para. — V. 180. ταμνομένη Vind.
αἰψ' ἔκασεν V. L. apud schol. | quint. et ol. vulgo. — V. 186.
A. — V. 179. κορυφῇς codd. | τισόμενον et τὰς. all.

ἂν λέγεσθαι. Ἰοκάστη γὰρ ἡ κοσμουμένη ἰοῖται τούτῳ βουλῇ,
καὶ Μηδεσικαστή ἐπὶ ὧς ἡ καζομένη μῆδαι, ὃ ἔστι βουλευμασιν,
add. Lobbeck. parerg. ad Phrynich. 687 sqq.

V. 175. Temere insertam esse particulam apud Etym. M.
l. l. comprobari poterit ex Il. 15, 550, ubi versus iterum con-
spicitur.

V. 179. Aristarchi singularem fuisse tradit schol. A. Idem
in Vindob. edito aliisque plurimis, quos recenset Heynius, add.
Eust. 926, 52. Satis superque defenditur iste numerus verbis
adiectis ὄρεος περιφαινομένοιο.

V. 180. Aliquoties variare vocalem, vid. ad Il. 8, 87. Ne-
que aliis poetis inaudita fuit ῥ littera; ita Apoll. Rh. III, 865:
μηκνθμῷ δ' ὑπένεσθαι ἐραμνῇ σάειο γαῖα ῥέξης ταμνομένης Τυτη-
νίδος.

V. 186. Imperfectum verbo isti ambiguum esse exposui ad
Il. 12, 119, participium, tanquam futuri, Venet. sibila una scribit
hie et 15, 577, cf. 23, 76. Neque aliter censet Etym. M. 606,
12: νίσσασθαι τὸ πορεύσασθαι, καὶ τισόμενον πόλεμον σημαίνει τὸν περι-
γενηρόμενον, quod scienter mutant in παραγενησομενον. Eusta-
thius, qui de formae huius inconstantia passim admonet, ipse
fluctuat, cf. ad Il. 758, 3. 1086, 27. 1288, 53 et ad Od. 1625,
35. Nihilominus in eam inclinat sententiam, ut praesens verbis
δειδίσσω, λισσομαι ac similibus sit consentaneum, futuro vero vo-
calis simplex et ea longa sufficiat. [Anth. Pal. VII, 566 εἰμι δὲ
μὴ νοίωμαι πόθι νισόμαι. Cod. Pal.] Quae quum ita sint, novare
quidquam religioni mihi duxi. Primum enim Vindd. pariter atque
editiones pleraeque consonam duplicem adiuvant; deinde pugnam

δοῦπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,

Ἐκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα χροτάφοις ἀραρυῖαν
κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·

190 Αἴας δ' ὀρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαινῷ

Ἐκτορος· ἀλλ' οὐπὴ χροὸς εἶσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'. ὃ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὔτα,
ᾧσα δὲ μιν σθίνει μέγαλῳ· ὃ δὲ χάσσαι' ὀπίσσω
νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.

195 Ἀμφιμάχον μὲν ἄρα Στιχίος, διὸς τε Μενεσθέως,

ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·

Ἰμβριον αὐτ' Αἴαντε, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς.

ᾧστε δὴ αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων

V. 190. ἀκόντισις Vind. ed. St.
et ol. vulgo. — V. 191. οὐπὴ
W. et nunc vulgo. — lb. χροὸς
Z. — V. 192. αὐτὰ ol. vulgo,

— V. 193. ἐχέσας, δπ. V. — V.
194. ἐξείρυσαν V. Ald. sec. et
all. — V. 195. Στιχίος V. L.
ap. schol. Victor. Στίχιος vulgo,

ingrediens potius quam ingressurus occumbit; denique lexicographi recepto favere videntur, cf. Hesych. II, 688. Suid. II, 626. Zonar. II, 1402. et schol. ad Arat. Phaeu. 21. Sermoni autem soluto verbum esse inusitatum Eustath. merito iudicavit.

V. 190. Antiquitus iam variarunt ὀρέξατο et ἀκόντισις. Id autem ex aliis invasisse putaverim, vid. 5, 611. 11, 577. 13, 403, 516. 14, 461. 15, 429, 573. 16, 284. 17, 304, 347, 525, 574. At ὀρέξατο longae Aiacis hastae magis accommodatum non ignorat schol. Victor.

V. 191. Et grammatici de forma χροὸς dissentiunt, et parum accurate referunt eorum decreta interpretes veteres. Alios qui-
dem χροὸς pro nominativo habuisse, alios χροὸς genitivi loco po-
situm existimasse patet. A quibus discors Zenodotus χροὸς ad-
seivit; id autem neque χροὸς Homeri e-ae scholiastae pariter at-
que Eust. 927, 22. aliis exemplis allatis nobis perspiciunt. In-
ter genitivum et nominativum ideo fluctuant. Quare, qui hunc
praeferrent, εἶσατο reddiderunt ἐφάρη. Eorum in numero Aristar-
chum fuisse narrant, sed Alexio illi genitivum, Tyrannium no-
minativum χροὸς tribuit, idque propius verum est. Vix enim
dubito, quin Aristarchus χροὸς εἶσατο, i. e. διήλθε, voluerit, cf.
ad 11, 437. Corruptissima autem sunt schol. Vict. verba: „λε-
πὲς ἡ διὰ τοῦ χροὸς ἐπορεύθη, παρὰ τὸ ἔναι, ὡς „διὰ πρὸς δὲ
εἶσατο“ (4, 138) καὶ τῆς ἄρεος δὲ χροὸς εἶσα χροὸς ἐφάρη. οὐ-
τως καὶ Τυραννίων, ἔν' ἢ εἰθεῖα.“ Primum enim verba καὶ τῆς,
utpote ex Iliados II. all. depraevia, prioribus sunt adiungenda;
proxima deinde sic emendanda puto: ἄλλοι δὲ χροὸς εἶσα-
το· χροὸς ἐφάρη. Quibus eorum, qui nominativum subesse sta-
tuerunt, iudicatur ratio.

- ἀρπάξαντες φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά,
 200 ὑποῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντες·
 ὥς ῥα τὸν ὑποῦ ἔχοντες δύο Λίαντες κορυστὰ
 τεύχεα συλήτην· κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 κόψεν Ὀϊλιάδης κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
 ἦκε δὲ μιν σφαιρηδὸν ἐλιζάμενος δι' ὁμίλου,
 205 Ἐκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν,
 Καὶ τότε οἷ περὶ κῆρι Πόσειδάων ἐχολώθη,
 υἱωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
 βῆ δ' ἵεναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν
 ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἔτευχεν.
 210 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν

— V. 196. κατὰ λαὸν St. μετὰ τὰ γαμφ. Ernest. — Ib. ἔχοντες V. L. ap. schol. A. — V. 197. μεμαῶτε edit. antiq. — V. 198. δύο αἶγες Z. — V. 200. κα- τὰ γαμφ. Ernest. — Ib. ἔχοντες Vind. quint. — V. 203. κόψε γὰρ Il. Z. — V. 206. πέσει κ. W. et nunc vulgo. —

V. 194. Geminum ὁ Vindd. approbant.

V. 195. Wolfius prudenter retraxit tenorem. vid. 15, 329. et infra 691. Neque abnuunt Vindd., etsi in Alteri libro perperam fertur Σενχίος. Qui Schedium advocandum putarunt, ii ad indicem 2, 517. respexisse censendi sunt.

V. 196. Operae, ut videtur, Stephano non obedierunt, Vulgatum bene habere diximus ad 1, 484.

V. 197. Pro numerorum commoditate vocalium mensuram alternare nemo nescit. Qua de causa μεμαῶτε Ven. Vindd. plurimi commodae ae vere tutantur.

V. 198. Duo leones simul exire venatnm insolitum existimant veteres. Unde nata est Zenodoti emendatio, quam ab Eust. 927, 33., tum a schol. repudiata.

V. 200. Homericus sermo μετὰ ἐξίgit, vid. Il. 5, 344. Od. 3, 281. 5, 49. et Quint. Smyrn. VII, 490., ad nostrum propius etiam accedentem. Affine est nostro Il. 16, 489: ὦλετό τε στερᾶων ὑπὸ γαμφηλῆς λεοντος.

V. 203. Zenodoteum breviter illustravi ad Il. 2, 527. Eustath. 927, 62 poscit Ὀϊληϊάδης, quod congruat Πηλεϊάδῃ, nostrum autem a stirpe inusitata Ὀϊλῖος repetendum censet. Alia ratio Heynii est, sed cf. Schaefer. ad Gregor. Cor. 1055. et Matth. gr. Gr. §. 99. 3.

V. 209. Male iungit Heynius, cui participium melius videtur. Nam verba Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἔτευχεν, prioribus βῆ δ' ἵεναι respondent.

ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὅξει χαλκῷ.

τὸν μὲν ἑταῖροι ἐνεικαν, ὃ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
ἦεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα

- 215 ἀντίααν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων
εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος νῆϊ θόοντι,
ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὥς τιέτο δῆμῳ·

Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουλευφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ

V. 212. βεβλημένος ol. vulgo.	ed. — V. 222. νῦν γ' αἴτιος
— V. 214. ἦεν ἐκ κλισίης Vindd.	Vind. Ar. St. H. — V. 223. ἐπι-
ol. vulgo et H. — V. 218. Huic	ανάμεθα πολεμ. V. Ald. sec. St.
versus alius adhaeret in Vind.	all. — V. 225. ἀδύναται V. L.

V. 212. Quod olim ferebatur meliori magisque usitato, cuius testes sunt Ven. Vindd. libri plurimi et Eust. 928, 9, cessit, vid. ad 9, 3. Tenorem nominis ἰγνύη pro Ionum more in pae-nultima collocari, quom ἰγνυα natura ait proparoxytonum, indicare videtur Herodianus apud schol. Ven. hisce: Ἰωνικῶς μετέβαλε τὸν τόνον, ἐπεὶ τὸ ἀκόλουθον ἰγνυά ἐστιν, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ἐκ τῆς καθόλου, add. schol. ad H. 21, 242. et Theognost. in indice ad Bekker. anecd. Gr. p. 1382. Quam regulam minus sibi patere fatentur Lubeck. ad Phryn. 302. et Lehrs. de stud. Arist. Hom. p. 314. Exemplum vero a Lobeckio congesta ἰγνύαν et ἰγνύην ab omnibus fere recepta fuisse manifestum ostendunt, neque alia est grammaticorum opinio, vid. Etym. M. 464, 53. Gud. 128, 5. Phot. 87. Idem vero nomen oblitteratum reddat oportet Arcadiu de acc. 103, 27. cum aliis concordante; legimus enim: τὰ διὰ τοῦ ὑπερδιοῦλλαβα βαρύνεται, ἰγνύη (vulg. inscite Θιγύη), ὀρύη, εἶδος ὀοργίου, λιβύη.

V. 214. Idomeneum, ex amici vulnerati tentorio progressum armis semet instructurum, ad suum tendere nonnulli putarunt, unde ἐκ κλισίης receperunt. Barnesius contra primum intulit ἐκ κλισίην, id quod Kruastio, etai cum Heynio vulgare tenuit, melius est visum, quod Idomeneus v. 240 revera intrat eorum tentorium. Neque aliud quidquam interpretes Graeci explicant, ut schol. Vict.: ὀπλιούμενος δηλονότι, inquit; τινὲς δὲ ἐκ κλισίην τοῦ στρατοῦ. οἱ δὲ ἐκ ἦν ἐκ κλισίην. Cui assentiuntur Ven. et Vind. quint., in quo perverse fertur ἐκ κλισίην. Hisce de causis Wolfio erat adstipulandum, meliores enim libros ἐκ κλισίης tueri de suo sinit Bothius. Idem iniuste accusat Eustathium; etenim quum ille curiositatem eorum, qui nomen vulnerati quaesiverint, 928, 12. hisce notasset: ὃ δὲ γε ποιητὴς ἐξωμολογήσατο ἤδη φανερώς χαλεπὸν εἶναι πάντα φράζειν αὐτῷ, Bothius addit: „vellem indicasset Homeri locum. Vix enim credibile est significari illud β, 486: ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀποιόμεν, οὐδὲ τι ἴδμεν. Magis puto Graeculum dicere sententiam istam hymno in Mercur, quom

220. οἰχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον νῆες Ἀχαιῶν;
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤδα·
 ὦ Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος, ὅσσον ἐγωγε
 γιγνώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν·
 οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνηρ
 225 εἰκὼν ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλὰ που οὕτως·
 μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενεί Κρονίωνι
 νωνύμνους ἀπολίσσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς.
 ἀλλὰ, Θόαν· καὶ γὰρ τὸ πάρος μενεδήϊος ἦσθα,
 ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθίοντα ἴδῃαι·

ap. schol. Vief. — V. 227. νῆας | male. — V. 229. δεσ μεθ. V.
 Ἀχ. V. et V. I. ap. schol. A. | et all. ὅτις μεθίῃαι πόροιο Z. —
 — V. 228. in fine οἰσθα Rom.,

hymnum pro gemino habuerit, 205 χαλεπὸν δὲ δαήμεναι ἔστιν
 ἔκαστον. “ At meminisse debebat Bothius Eustathium respicere
 ad Il. 12, 176 ἀργάλειον δέ με ταῦτα, Θιδόν ὧς, πάντ' ἀγορεύσας,
 cf. 898, 20.

V. 218. Iuepte submittit Viud. Alteri: τῇ μιν λισσόμενος ἔπειτα
 πειρόμεναι προσήδα, versum aliunde arreptum, cf. 2; 22. 16,
 720. 17, 326, 585. Spuria autem eius origo vel eo indicatur,
 quod libri quattuor clausulam attexunt, e versu 215 petitam:
 προσέφη κρείων Ἴδωσ.

V. 222. Aristarchum γε, Aristophanem δὲ particulae tempo-
 rali addidisse schol. A. refert. Neutro magnopere egehimus, sin
 autem alteram utram inseramus necesse est, Aristarcho erit ob-
 temperandum. At Ven. Viud. et aliis plerisque obnitentibus, Wol-
 fio morem gessi.

V. 223. Numerorum vitium bene sustulit Barnesius, cui
 praeter alios adsunt Viud.,

V. 225. Noli putare cum Heynio alios αὐδ δέεται, quod quid sit
 nemo facile intelligit, edidisse. Schol. enim aperte docent Ari-
 starchi fuisse ἀνδύεται, aliorum ἀδδύεται. Metaphoram verbi, a
 iumentis detrectantibus iugum tractatam, illustrent Eust. 928,
 52. Hesych. I, 355. et alii, cf. Il. 7, 217. Od. 9, 377.

V. 227. Vid. quae disserui ad Il. 10, 70. Veneti νῆας Ἀχαιῶν,
 alterum ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς apponit schol. A. Quod ne spernamus,
 et alia movent exempla, ut 12, 70. 14, 70., et testes plurimi
 tum scripti tum impressi.

V. 228. Imperfectum, quod iam Eustathio 929, 2. mo-
 lestum fuit, immerito vituperat Heynius, cf. Nitzsch, ad Od.
 4, 810., et infra 16, 23.

V. 229. Vulgare tanquam lectionem variam una cum Zeno-
 doteo appinxit schol. A. Zenodotus quidem suum duxit ex Il. 4,
 340. 6, 330. 12, 268. Primum autem non solum Viud. et Eust.
 929, 3. ratum faciunt, sed poeta et ipse sibi tuctur, cf. 4, 516.

230 τῷ νῦν μήτ' ἀπόλληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἐκάστω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίγῃων·

Ἰδομενεῦ, μὴ κείνος ἀνὴρ εἴτε νοστήσειεν

ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέληθηθρα γένοιτο,

ὅστις ἐπ' ἡματι τῷδε ἐκὼν μεθίησι μάγεσθαι.

235 ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δευρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρη-
σπεύδειν, αἶ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δὴ ἔόντες.
συμφορῇ δ' ἀρετῇ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθαι μάγεσθαι.

⁶Ως εἰπὼν ὁ μὲν αὐτοῖς ἐβη θιερός ἅμ πόνον ἀνδρῶν·

240 Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὐτυχτον ἔκτανεν,
δρῶντο τέύχεα καλὰ περὶ χροῦ, γέντα δὲ δαῦρε,

V. 232. *ἡ κοσμήσμεν* Vind. ed.

— V. 233. *variis* schol. ad

Od. 6, 103. — V. 234. ὄρνις

ἔκωυ μαθήσομαι ἐπ' ὅμματα Lips.

— Ib., πόνοιο Ατ. — V. 236, γτ-

volunt. In schol. biblioth. SGerm.,

teste Heynho. — V. 236. Hér-

рег Влад. ed. — V, 237, с. 147.

περὶ δὲ βίῃ, Ζ. — Υ. 238. ἐπι-

στειναι V. et. ol. vulgo, ἐλα-

V. 232. Praepositioni ortom dederunt proxima, sed adverbium *Ita* ab omnibus confirmatur.

V. 233. Scholiastam ad Od. l. all. diversa permiscuisse iam indicavit Buttmannus, vid. 17, 255. 18, 179.

V. 234. Kust. 929, 11 ὅς κεν ἐπ' ἤμ. scripsit. Quod etsi ferri potest, alterum tamen longe crebrius reperitur apud poetam, vid. 4, 540. 5, 301. 9, 392, 12, 334. 14, 92. 15, 731. 17, 8, 631. 640. 23, 667, 749.

• V. 236. Optatirus eius esset, qui eventum prosperum paene desperaret, unde libri et Rust. 929, 23. apte et vere tuerentur sub-
iunctivum, cf. 8, 282. Ultima magnam calamitatis tantae movere
misericordiam schol. Viet. annotat hisce: „τὸ δὲ καὶ δι’ ὅτι περὶ
παθῶς, ὡς τῶν ἄλλων ἀποκαρμένων.“

V. 237. Nun modo συμφορὰς, sed tota etiam versus sententia molestiam quandam et curam interpretibus Graecis exhibuit, vid. scholl. Apoll. in Lex. 620. et Eust. 929, 24 sqq. Ambiguum enim esse putarant, num particulae καὶ μάλα prioribus, an postremae sint adiungendae. Illud si quis elegerit, poeta minus vere et scite diceret: virtutem hominum imbecillium in unam collatam valere plurimum; sin autem alteram tenuerimus rationem, virtutem vel imbecilliorum in unam collatam aliquid efficere Homerus testatur. Eam igitur interpretationem, etsi in singulis dissideat, et pluri et optimi sequuntur, ac proinde verba καὶ μάλα λυγρῶν, utpote in unam quasi vocem contempnenda, synaloephae signo notari iubent. Aristarchum hic praecepisse Apollonium refert hinc: καὶ γὰρ ὁ Ἀριστάρχος τὴν ὅλην διάνοιαν ἐξηγούμενός φησιν· σφόδρα καὶ κακῶν ἀνθρώπων εἰς ταῦτον συνελθόντων· γίνεται τις ἀρετή. Maximo conveniunt chori verba apud Sophocli. in Ai.

- βῆ δ' ἔμεν ἄστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἦντε Κρονίων
χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί·
245 ὥς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θεόντος.
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ θεράπων ἔως ἀντεβόλησεν
ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦει
οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένης Ἰδομενῆος·
Μηριόνη, Μόλον νιέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἐταίρων,
250 τίπτ' ἤλθες πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτήτα;
ἦέ τι βέβληται, βέλεος δὲ σε τείρει ἀκωκή;
ἦέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες; οὐδέ τοι αὐτὸς
ἔσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίωμαί, ἀλλὰ μάχεσθαι.

στάμεθα Vind. ed., prius etiam.
— V. 239. ἀμπόρον ol. vulgo.
H. et Both. — V. 245. ἔλαμπε
ἔνι στ. Z. et Aristoph. στήθεσιν
Vind. ed. — V. 246. θεράπων-

νῦνς grammat. quid. δουρὶ κλυ-
τὸς Z. et Aristoph. — V. 247.
κατὰ γὰρ δόρυ Ernest., vitiose.
— V. 252. οὐδέ τι Vind. ed.
Eust. 929, 54. St. et all. —

261 καὶ μέγας ὄρθουθ' ἐπὶ μακροτέρων, ubi schol. Homericorum
haud immemor fuit.

V. 238. Numerorum defectum, qui Eustath. 929, 36. cum
plorimis est communis, explent libri duo apud Heyn., Vind. un.
et schol. A. Nec verum editorum sollicitiam fefellit: optativum
enim reponunt Ald. In altera, Stephanos alique plures cf. Bekk.
in cens. ed. Wolf. l. l. p. 425.

V. 239. Nomen et praepositionem confluunt libri saepius,
vid. 16, 126. 17, 82. et Etym. M. 85, 54. Melius autem sin-
gula separari exposui ad 5, 87. 6, 441.

V. 244. Postrema pars ad Sirii splendorem, quibcum Achil-
les armorum fulgore insignis comparatur, tradata legitur 22, 27.

V. 245. Tum praepositioni tum dativi formae passim depra-
vatae fidem addunt Ven. Vind. quia. all. libri et Eust: 929, 41., cf.
v. 497. et 22, 32. Aptiorem vero esse πρὶ ex. eo efficitur, quod
Homeri principes thoracem solent induere, vid. ad 11, 19.

V. 246. Indoctiorum fuisse θεράπωνες Ptolemaeus Ascalonita
apud schol. Venet. ostendit. Uti enim λέων, λέοντος gignit nomen
Λεοντεύς, ita θεράπων, οἶκος, si derivato simili utatur, θερά-
πωνεύς sibi flagitare consequens esse dicit. Quam ob rem Ari-
starcho ad stipulatus θεράπων ἔως adoptavit, cf. 23, 528, 860, 888.

V. 252. Quaestionem alibi agitatam hic movent grammatici.
Etenim quom ἀγγελλῶν nuntium sive rem, nuntio allatam Homero
Il. 3, 206. 4, 384. 11, 140. 15, 639 sq. et nostro l. Incommodam
et aliquam censoissent, exstiterunt qui ἀγγελίης δ., i. e. nuntios
seο legatos, iadi antiquae concederent, idque exemplis commemo-
ratis probarent. Quod artificium, ut suspicor, ab Apione exeo-
gitatum, vid. eius glossas Homericas Etymol. Gudiano adiunctas
P. 603, 53 sq., per aliorum libros late propagatum est, cf. schol.

- Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 255 [Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,
 ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχεος ἐνὶ κλισίῃσι λάλειπται,
 οἰδύμενος· τό νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
 ἀσπίδα Δηϊφρόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦδα·

V. 255. abest a Ven. et all. — αὖ Ἰδ. ol. volgo. — V. 260.
 V. 257. κατεάξα μὲν all. κατε- | δοίρητά γ', αἰκ' ἔσθ. ol. volgo
 ἔξαμεν Z. — V. 259. τὸν δ' | et H. — V. 261. προσενώπις

Ven. II. all. Apollon. Lex. Hom. 26. Etym. M. 7, 34. He-
 nych. I, 37. Phavor. 13, 20. Ei autem explicatloni tantam,
 quanta Buttmanno videtur, neque antiquitatem neque fidem
 statuere possum. Ut enim Zenodotum atque Kostathium dissi-
 dentes praeteream, id ipsum aliquam excitare poterit suspitionem,
 quod ad nollum idoneum refertur testem ac sponsorem. Errorem
 autem inveteratum patrum memoria extirpare coactus est Tol-
 lios in Excurs. ad Apollon. Lexie. p. 735 sqq. Is quum, Eusta-
 thio praecunte, praepositionis ellipsi rem explicandam iudicasset,
 huius nostrae aetatis, machinis istis insensae, plausum non tulit.
 Aliam igitur viam ingressi sunt tum Hermannus in Opuse. I.
 p. 190 sqq., tum Buttmanno. in Lexil. II. p. 202 sqq. Quorum
 ille e loquutionis diversae colluvione, hic ex ambigua genitivi
 natura poetae sermonem melius expediri posse censuit. Recte
 autem, ut mihi videtur, Buttmannus ancipitem casus secundi po-
 testatem totius quaestionis ponit fundamentum. Ea enim per-
 mittit, ut ἀγγέλλῃ τινός duo possit significare, i. e. vel nuntium
 ab aliquo missum, vel nuntium de aliquo. Neutrum fuisse Ho-
 mero ignotum intelligimus comparando Od. 5, 150 ἦτ', ἐπειδὴ Ζη-
 ρὸς ἐπέκλυεν ἀγγελῶν, add. 7, 263. h. in Ven. 216. Quint. 5m.
 VII, 154. et Od. 1, 408 ἦε τίς ἀγγέλλῃ πατρός φέρον ἔρχομένοισι,
 ib. 2, 30, 42. 10, 245. Utrumque autem distinctius describi po-
 terit praepositione adiuucta: vide illius exempla II. 2, 787. 16,
 13.; huius apparet in Od. 16, 334 τῆς αὐτῆς ἔνκ' ἀγγέλλης, cui
 congruit II. 3, 206. Nec minus idem brevius dici licebit ἀγγέλλῃ
 ἔρχεσθαι, οἰχεσθαι, quod simili genitivi usu Buttmannus et
 Hermannus demonstrarunt, ad nuntium ferendum ire, venire,
 cf. hymn. Hom. in Cer. 449. ibique Vossium et Hesiod. theog.
 781. Aecosativus vero eidem congruet: quomodo enim nuntium
 mittere dicitur in Od. 16, 355 μὴ τίς ἔ' ἀγγέλλῃ δερύνο-
 μεν, et in II. 15, 174. Iris Neptunum appellat hisce: ἀγγέλλῃ τινά
 τοι, Γαιήοχε, κνανοχαῖτα, Ἥλθον δούρο φέροισα, ita idem fero
 erit ἀγγέλλῃ ἔρχεσθαι, ἀγγέλλῃ τινά ἀποστέλλειν nuntium obire,
 nuntium aliquem mittere, vid. II. 4, 384. 11, 140. Sin autem
 duplex adest genitivos alter ad nomen ἀγγέλλῃ referator necesse
 est. Quapropter Buttmann. nostri versus sententiam minus
 recte dicit hanc esse: „an ad me venisti eom aliquo nuntio?“
 Locī enim cognati, ut vertamus, postulant: „an ad me venisti
 nuntium aliqua de re alluturus?“ Unde Zenodotus II. 3, 206
 οἷς ἔνκ' ἀγγέλλης perperam scripsit, etsi recte legitur II. 19,

- 260 δούρατα δ', αἱ κ' ἐθέλῃσθα, καὶ ἐν καὶ εἰκοσὶ δῆεις
ἔσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμα. οὐ γὰρ οἷο
ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὰς ἰστάμενος πολεμίζειν.
τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
265 καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανώνντες.

Hesych. apud Schowium p. 685 | δούρατά ἔστι ol. vulgo δούρατ',
et libri quidam. — V. 264. | ἔστι Ald. sec. Rom. —

336 — καὶ ἱμῶν ποτιδύμενον αἰὲλ Ἀνγρῶν ἀγγέλλον, cuius similem
habuit Zenodotus illam versum. Sed quemnam de Achille pater
exspectaverit nuntium, hic satis declaratur adiectivo Ἀνγρῶν, illic
Antenor hoc sibi vult: Ulixem et Menelaum ad nuntium de He-
lena, neque alia quacunque re, ferendum Troiam venisse legatos.
Inest igitur pronomini secundae personae vis illa ἀντιδιασταλική,
de qua toties asseverant Graeci Iliados interpretes.

V. 266. Abest a Veneto et Townlei in margine adscriptus,
unde Wolfius eum pro spurio habuit. Heynius nos illo carere
posse negat, revera tamen exemplaria plura haec praetermissis
silentio schol. Vict. ostendit his adiectis: ἐν τισι μετὰ τοῦτο φέρε-
ται Ἰδομενεῦ, Κρ. κ. τ. λ.

V. 267. Numeri permutati iam antiquis molestiam creaverunt.
Ex quibus alii pluralem Aeolum more singularis locum occupasse
dicunt, idque stabiliunt Euripidis versu in Ione 391 obvio:
κωλύμεσθα μὴ παθεῖν ἃ βούλομαι, vid. Matth. gr. Gr. §. 293.,
alii κατάφα μὲν emendarunt. Nostra aetate Bentleyus et Thier-
schius tautopere eu sunt offensi, ut alter κατέαζά μοι, alter
καταέαζεν i. e. καταέαζον in gr. Gr. §. 269. 10. proponeret. At
haec quidem forma nullo alio exemplo defendi possit, pronomini
autem dativus ex Homeri norma erit praemittendus, vid. Il. 3,
367. Od. 5, 316. 9, 283. Artificium aliud nobis narrat Eusta-
thius, qui pluralem a nonnullis ad Deiphobum Merionemquo
relatum esse auctor est. Sed nihil eo proficimus.

V. 269. Literulae olim neglectae fidem faciunt Ven. Vindob.
un. et alii plures apud Heynium. Ea vero librariorum socordia
passim evanuit, cf. 221. 274. 311.

V. 260. Particula γε Heynio aptior visa non exstat in ullo
meliore, uti Ven. Vindob. et aliis multis. Vulgare notem sequun-
tur Eust. 930, 15. cum Rom. et schol. Vict.: „δούρατα δῆ, καὶ
ἐν ζήτῃς, καὶ εἰκοσὶ θέλῃς, ὅ ἔστι πολλά.“ Numeralia vero, ne
quid obscuri et ancipitis resident, virgula distingui iubet schol.
A.: οὐκ ἀπλόθρον διαστέλλειν ἐπὶ τὸ ἐν πρὸς τὸ σαφές.

V. 261. Non tam de singulorum compositione quam coninn-
ctione interpretes dubitasse indicant schol. Ven. et Eust. 930;
24. Alii enim ἐνώπια παμφανόωντα, alii δούρατα ita appellari
putarunt. Sed qui προσενώπια παμφ. receperunt, ii hastas parieti
adiectas; splendidas intellexerunt. Vulgaris autem ratio probatur
his, quae supra legimus 8, 435.

V. 264. Numeris satis faciunt Ven. Harl. Vind. un. et Eust.

Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦνδα·
καὶ τοι ἔμοι παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδόν ἐστὶν ἔλσθαι·
οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμὲ φημι ληλασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,

270 ἀλλὰ μετὰ πρῶτοισι μάχῃν ἀτὰρ κυδιάνειραν
ἵσταμαι, ὅπποτε νεῖκος ὁρώρηται πολέμοιο.
ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν οἶω.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦνδα·
275 οἶδ' ἀρετὴν οἶός ἐσαι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;
εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
ἐς λόγον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαίδεται ἀνδρῶν,
ἐνθ' ὃ τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφάνθη —

V. 275. οἶός γ' ἐσαι Vind. quint. | Etym. M. 261, 32. — V. 279.
— V. 276. εἰ γὰρ δὴ Vind. un. | τρεπεῖτε V., male. — V. 280.
— V. 277. ἀνδρα Etym. M. | ἰσηνύεσθαι ἐν φρεσὶ Eust. 931, 2.
198, 34, male. — V. 278. ὃ | et Rom. — V. 275. ἐπειδὴ
τ' ἄλκ. Vind. ed. ὃ τε ἄλκ. | damnat Thiersch. in gr. Gr. §.

930, 9, a quo defecit Romana. Opponuntur autem hastae elypeis, galeis et thoracibus, hostium caesorum corporibus detractis.

V. 276. Ut alias saepe accidit, ita hoc loco permutatae sunt εὖν et δὴ. Illam autem tum Eust. 931, 12. tum schol. Ven. suo assensu comprobant. Ceterum λεγοίμεθα idem recte explicat, et alii alii a vero aberrant, cf. Apoll. Lex. 434 ibique interpretes.

V. 277 sq. Ubi maxime perspicitur fortitudo virorum; ex quo apparet ἀνδρα in Etym. magno obvium esse depravatam, cf. 8, 535., ubi Hector de Diomedis virtute pugna erastina spectanda similiter loquitur. Sun autem et propria vis verbo διαίδομαι est in Apollon. Argon. I, 546. et Callimach. hymn. in Del. 191. Versum insequentem Köppenius et Heyninus, suspitione falsa indueti, interpolatoris esse arbitrantur. Proximis enim diligentius collatis, singula quaeque ad illum respicere intelliges; poeta igitur de sub more id, quod generatim dixerat, accuratius et plenius illustrat et quasi pertractat. Excitavit autem eum et instantem Etym. M. auctor 261, 32. et 484, 41., apud quem ὃ τε τ' ἄλκιμος, a Thoma Bentleio ex libris Italici erutum, optime scribimus. In Apollon. Lex. 216. poetam manum redintegrait Villosionius et eum libris Eust. 931, 27. facit.

V. 280. Diphthongo a Romana ex Eustathii commentariis ingesta contradicunt et libri et Stobaeus in florileg. tit. 49. p. 355. [Tit. 51, 13. ed. Gaisf.], ubi sex versus HomERICI adscripti leguntur.

V. 281. Hunc versum in nonnullis Stobaei exemplaribus neglectum asserunt Etym. M. 167, 34. et Orion. 86, 20., cf. Iacobs. ad Anthol. Pal. 498.

- τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρώς ἄλλυδις ἄλλη·
 280 οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
 ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἔξει·
 ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει
 Κῆρας οἰόμενον, πάταγος δέ τε γίγνεται ὀδόντων·
 τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ' τρέπεται χρώς, οὔτε τι λήην
 285 ταρβεί, ἐπειδὴν πρῶτον ἐσιζήται λόχον ἀνδρῶν,
 ἄρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαὶ λυγρῇ —
 οὐδέ κεν ἔνθα τέον γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.
 εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἥε τυπείης,
 οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὀπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῃ,
 290 ἀλλὰ κεν ἡ στέρνων ἡ νηδύος ἀντιάσειεν
 πρόσσω ἱεμένοιο μετὰ προμάχων ὀαριστῆν.

324. 2. — V. 287. τέον τε μέ- | ἐν αὐχ. V. L. ap. schol. A. —
 νος Vind. quint. — V. 288. | V. 290. ἡ στέρνοιο ἡ νηδ. Vind.
 καὶ βλεῖο Thiersch. in gr. Gr. §. | ed. — V. 291. πρ. ἱεμένοιο V.
 330. 5. b. — V. 289. οὐ κεν | st. et all. —

V. 283. Aristophan. schol. ad nub. 377., dum haec sic profert: πάταγος τε διὰ στόμα γίνεται ὀδόντων, diversa duo, nostrum et Il. 10, 375. in unum conflavit.

V. 285. Eustathius quum ad Il. ζ', 652, 7. ἐπειδὴν posteriorum esse dicat, Thierschius eo expulso ἐπὴν δὴ emendandum esse censuit. Sed eodem iure ἐπὴν τὸ πρῶτον aliquis coniecere possit; libris autem in recepto consentientibus et Eustath. ipso 932, 11. accedente nihil temere novaverim.

V. 287. Plus gravitatis particulae γε inest, quam ut Aristarcheum schol. Venet. una eum libro nobis transmisit. Nec dissident aut Eust. 931, 36., aut schol. B., qui adiecit: τέον γε, τοῦ θαρσύνον δηλονότι, λέγει δὲ τὸ τίς.

V. 288. Grammatici raram verbi formam saepius illustant, vid. scholl. Etym. M. 201, 38. et Eust. 932, 24. ita disputantem: διὰ διαφθογῶν δὲ γράφεται τὸ βλεῖο, οἷον εὐκτικὸν μέσον ἀόριστου δευτέρου ἀπὸ τοῦ βλήμι ἀχρήστου, ὃ δευτέρως ἀόριστος ἔβλην, μέσος δὲ ἔβλεμην, καὶ εὐκτικὸν βλεμην βλεῖο, οὐ προσετὰ ταῦτα λόγῳ πιζῶ. Thierschius paucis e libris particulam mutantem quum alia obnuntantur tum sententia ipsa. Neque enim Idomeneus dicit: etiamsi vulneratus fueris, sed etsi forsitan evenerit, ut plaga tibi infigatur, ea nec tergo nec collo erit ineussa.

V. 289. Exemplaribus communibus οὐ κεν, Aristarcho autem οὐκ ἂν fuisse scholiasta Ven. memoriae prodidit. Illud fere evanuit, nunc ἂν praeter libros apud Eust. 931, 39. reperitur.

V. 290. Singularem a Vindob. aliunde sumptum, vid. 4, 106, 530., plurali posthabent Ven. Vind. quint. Eust. 931, 39. et alii plures.

V. 291. Editiones priores spiritum lenam praeter Romanam

ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, νηπύτιοι ὦς,
ἔσταότες, μή πού τις ὑπερφιάλως νημεσίῃσῃ·
ἀλλὰ σύγε κλισίηνδε κιὼν ἔλεν ὄβριμον ἔγχος.

- 295 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, Θοῶν ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
καρπαλίμως κλισίηνθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος;
βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα μέγα ποτόλεμοιο μεμηλώς.
οἶος δὲ βροτολοιγὸς Ἀρης πόλεμόνδε μέτεισιν,
τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱός, ἅμα κρατερός καὶ ἀταρβής,
300 ἔσπετο, ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν·
τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μετὰ Θωρήσσεσθον
ἦε μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τῶγα
ἔκλυον ἀμφοτέρων, ἐτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·

V. 292. ἀλλὰ γε Harl. et Greg.
Cor. de dial. 88. — V. 293.
μή πῶς τις Eust. 931, 43. et
Rom. — V. 298. μετ' εἰσι all.,

ut videtur. — V. 301. εἰς Ἐφύ-
ρους πόλεμον μετὰ Pausan. IX,
36, 2. μεταθωρήσσ. Ald. sec. —
V. 303. ἀμφοτέροις Vind. quint.

tenent, melius autem Vindd. et Eust. 931, 40. rem administra-
runt, cf. ad 2, 154.

V. 292 repetitur in ll. 20, 244., ubi Achilles et Aeneas col-
loquentes inducuntur; priora sunt in Od. 13, 296., media autem
Od. 3, 240., cf. ad 2, 435.

V. 293. Familiare poetae est quotidianum, vid. 14, 130.,
fides ergo deroganda erit Kustathio.

V. 298. Alteram particulam abundare veteres iudicant, vid.
scholl. BL. et Eust. 932, 51. Nec vero Homero ea abundantia,
si qua est, ignota fuit, vid. 6, 86.

V. 301. Librorum consensum maxime confirmant Apoll. in
Lex. 315. schol. ad Soph. Antig. 966. et Strab. X, 674. h.;
labeculas autem scholiastae Sophoclis et Straboni adspersas vel
codices meliores vel poeta detergunt. Nec dubium est, quin prae-
positio sit referenda ad numen, id quod inter alios Eust. 935,
54. testatur hisce: Ἐφύρους μετὰ ἔχουν εἰς Ἐφύρους Θωρήσσε-
σθον. Atque optimi quique, ut Venet., ll. 20, 39. idem sequun-
tur: nam πόλεμον μετὰ Θωρήσσεσθαι nihil differt a magis usitato
ἐς πόλεμον Θ., vid. Heyn. et Passov. in Lex. v. μεταθωρήσ-
σομαι. Rariorem dualis formam attigi ad 10, 364.

V. 303. Dativum, a Vindobonnensi uno suppeditatum, non
prorsus esse insolentem ad 16, 76. videbimus.

V. 307. Bothio τῶ, quod e particulis τοι et ἄρα coaluisse
putat, reponenti Ven. et alias saepe et hic adversatur, cf. ad
1, 8.

V. 308. Syllabas paragogicas γι et φιν non genitivo et da-
tivo sôlis, verum etiam nominativo, accusativo et vocativo adhae-
rescere arbitri veteres statuerunt, vid. schol. Ven. ad ll. 13, 548.
Rt. M. 809, 3. His obviam ivit Buttmann. in gr. ampl. §. 56.
annot. 2. et Matth. in gr. Gr. §. 81., quanquam hic accusativus

- τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀγοὶ ἀνδρῶν,
 5 ἦσαν ἐς πόλεμον κεκορυθμένοι· αἰδοπι χαλκῷ.
 τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Δευκαλίδη, πῇ τ' ἄρ' μέμονας καταδύναι ὄμιλον;
 ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,
 ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὐ ποθι ἔλπομαι οὕτως
 10 δεύεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦῤα·
 νηυσὶ μὲν ἐν μέσσησιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
 Αἴαντές τε δῦω, Τεῦκρός θ', ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
 τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·
 15 οἳ μιν ἄδην ἐλώωσι, καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο,

— V. 307. πῇ τὰρ Both. — V. 308. ἀνὰ μέσσους Ald. acc. et aut. tiqq. — V. 309. οὐ ποτε schol. Vict. — Ib. οὕτω vulg. — V. 315. οἳ μιν ἄδην ἐλώωσι grammat. quid. — Ib. πολέμοιο Z. —

adehse non negat. Neque id absurdum erit habendum, vid. Thiersch. In gr. §. 177, 6. et Rost. in append. de dial. §. 22, 23. annot. 2. Nam poeta ἐπὶ δεξιὰ et ἐπ' ἀριστερά semper dixit, veluti 7, 238. 12, 239 sq. 13, 326. 17, 116., add. Loebck. ad Phryn. 259.

V. 309. In versus exitu literam, scribarum negligentia praetermissam, ex fuga retraxi, cf. ad 4, 307.

V. 315. Interpretes et verbum et totius sententiae conformacionem ambiguum esse admonent. Schol. A. e commentariis quibusdam, quorum Aristarchus fuerat memor, οἳ μιν ἄδην ἐλώωσι sive ἐάσωσι profert, vid. ad Il. 19, 402. Plurimi autem ἄδην ἐλώωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο, ut nunc edi solet, verum habuerunt, eo potissimum moti, quod istia consonia sunt duo alia, unum Il. 19, 423 οἳ λῆξω, πρὶν Τρῳάς ἄδην ἐλώωσι πολέμοιο, alterum Odysseae 5, 290 ἀλλ' ἐγὼ μὲν μὲν γῆμι ἄδην ἐλώωσι κακότητος. Quibus impulsus, quum singula duplici modo liceat connectere, plurimi eam, quam schol. A. proposuit, rationem sequuntur. Ille autem ἄδην ἐλώωσι πολέμου coniunxit eaque dicta censuit: ἀντὶ τοῦ κεκορυθῆναι αὐτὸν ποιήσαντο πρὸ πολλόν. Neque aliter distinguunt Wolffius, Heynius et Bothius, exemplo Tyrtaei ex eleg. fragm. 11, 9 sq. insuper addito: καὶ πρὸς φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγείνασε, ὡς νῆοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἤλασσε. Alterum nec scholiasticum neque Eustath. fugit 934, 1.: οἳ καὶ ἐταυῖθαι κτεῖται τὸ ἄδην ἀντὶ τοῦ θαυμάως δι' ἑνὸς δ' καὶ συσιστοῦς τῆς α' φησὶ γὰρ οἳ μιν ἄδην ἐλώωσι, ἤγουν θαυμάως καὶ εἰς κόρον οἱ Αἰαντές καὶ Τεῦκρος, καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο ἔκτορα. Eius vestigia et Steph. Berglerus pressit transferendo: „quod illam sententiam exercebunt, perquam incitatum licet ad pugnam,“ neque haec falsa visa sunt Vossio, interpreti nostro. Homericeum sermonem alibi congruere Il. 24, 404. Od. 4, 373. et hymn. in Mercurio 299. testificantur. Quibus perperensis, num Buttmann. in Lexili

- Ἐκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀέπτους,
νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
320 ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νῆεσσι θοῇσιν.
ἄνδρῃ δέ κ' οὐκ εἴζειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτῆν,
χαλκῷ τε ῥηκτός μεγαλοῖσι τε χειρμαδίουσιν.
οὐδ' ἂν Ἀχιλλεῖ ῥηξήνορι χωρήσειεν
325 ἔν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὐπὼς ἐστὶν ἐρίζειν.

V. 316 abest a Ven. — Ib. εἰ | Aristophan., ut videtur. — V.
καὶ Beott. et Gerh. lect. Apoll. | 320. ἐμβάλοι Thiersch. in gr.
p. 160. — V. 318. ἀέπτους | Gr. §. 322. 14. a. — V. 321.

11, 133. recte vereque existimaverit, dubitabis: etenim ille ἄθην
Ἰλῆαν πολέμοιο probe in bello excitare reddit, loci genitivum sub-
esse ratus, eique adstipulantur quum Boethius tm etiam
Nitzsch. ad Od. 5, 290. Ne quid autem dicam de structura
impedita sane et tortuosa, ab ipsa exemplorum natura alieni
sunt isti genitivi. Nam quae tanquam similia excitant, velut
ποταμὸς λούεσθαι, πυρὸς θίρεσθαι, πεδίῳ λῖναι, ea omnia mul-
tum distant ab illis. Quare genitivum aut ad adverbium esse
referendum aut cum participio coniungendum magis est verisimile.
Huic minime obstat 13, 630 ἀλλὰ ποθὶ σχήσεσθαι, καὶ ἐσόμενοι
περ Ἄρης: nam apparet unam eandemque manere sententiam,
sive ante ultimum nomen comma adsit, sive tollatur. Zenodotus
autem non tam e libris, quam ex aliis Homeri dictis, infinitivum,
quo omnem ambigendi causam tolleret, huc transtulit, cf. 11, 717.
Od. 4, 416. et infra ad vers. 787. Injuste ergo obicit ei insci-
tiam schol. A. hisce: ἡ διπλὴ δὲ, ὅτι Ζηνόδοτος ἀγροῦσας τὸ ση-
μαινόμενον πεποίηκε καὶ ἐσόμενον πολεμίζειν.

V. 316 Venet. omisit, in Townl. marginal legitur adscriptus.
Ex quo Heynius efficere studuit eum a rhapsodo quodam inter-
pretandi causa suppositum et ad similitudinem eorum, quae 3,
420. habemus, excusum esse. Illo autem depulso, quis tandem
sit, quem Aiacum fortitudine repellendum dicat Idomeneus, minus
intelligitur. Qua de causa versu, cui libri alii et Enst. auxilio
sunt, vix carere possumus. Plus etiam molestiae particulae καὶ
εἰ viris doctis attulerunt, quas, quom εἰ καὶ crebrius usurpentur,
vel novas vel prorsus inauditas duxerunt, cf. Steph. thes. ling.
Gr. II, 3320. a. et Brunck. ad Apoll. Rh. IV, 1655. Suspicio
ista augetur eo, quod καὶ in ultima pedis regione nonnisi raro
producitur, vid. Herm. ad Orph. p. 727 sq. His igitur ex cau-
sis emendatio, quam supra commemoravi, orta est, eique maio-
rem addere videtur fidem discrimen illud, quo εἰ καὶ et καὶ εἰ
dignosci tradunt Hermann. ad Viger. p. 832. 307. et Passov.
in Lex. p. 530 sq. Verum plura hic sunt et consideranda et ex-

νῶϊν δ' ὥδ' ἐπ' ἀριστερῷ ἔχε στρατοῦ, ὅσρα τάχιστα
εἶδομεν, ἢ τῷ εὖχος ὀρέζομεν, ἢ τις ἡμῖν.

Ὡς γὰρ· Μηριώνης δέ, Θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηί,
ἦρχ' ἔμεν, ὅφρ' ἀφίζοντο κατὰ στρατόν, ἦ μιν ἀνώγει.

330 Οἱ δ' ὡς Ἰδομενεῖα Ἰδον, γλογὶ εἵγελον ἀλκὴν,
αὐτὸν καὶ θεράποντα σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
κεκλόμενοι καθ' ὁμίλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἐβησαν.
τῶν δ' ὁμὸν ἴστατο νεῖκος ἐπὶ πρῶμνησι νέεσσιν.

ὥς δ' ὁθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχουσιν ἄελλα·

335 ἡματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνης ἀμφὶ κελεύθους,

ἀνδρὶ δ' οὐκ εἴκει Aristid. II, | ποιοτο Harl. — V. 331. σὺν ἔ-
285. — V. 325. ἴν τ' αὐτοστ. | τισι μαρτυροῦντα V. l. ap. schol.
Vind. ed. — V. 329. ὅφρ' ἀφί- | A. λιγυαλίους schol. Lips. —

plicanda, de quibus copiosius agam in Exeours. XXIII. Nihil
autem temere fuisse mutandum exempla tum alia monent, tum
ea, quae e Graecis scriptoribus Schaeferi congestit diligentia
ad Longi Pastoral. p. 355.

V. 318. Aristarchi pluralem κελων fuisse schol. A. dicti, ab
aliis igitur vel dualis vel singularis erat scriptus. Idem vero In-
terpres, dum ait: Ἀρσισταρχος ἀέπτιους, ἄλλοι δὲ ἀάπτιους sibi
ipsi repugnat, quippe qui ad II. 1, 567. ἀάπτιους Zenodoto et
Aristarcho, sed ἀέπτιους Aristophani ἐν γλώσσαις tribuat. Si quid
igitur video, Aristarchi et Aristophanis nomina confuderunt libra-
rii. Accedit, quod ἄ duplex et libri et grammatici tueri solent,
velut schull. Ven. Eust. 150, 14. 934, 11. Etym. M. 1, 35,
133, 46. et alii, add. Lehrs. de stud. Arist. Hom. 143.

V. 319. Thierschium de particulis οἷς μὴ, quas arcta
cognitione si μὴ attingunt, perperam olim iudicasse in comple-
mentis diar. litterar. Ienens. a. 1817. p. 38. demonstravi. Opta-
tivum autem bene et commodè dici insuper ostendit Hermann,
in opusc. II, 36., subiunctivus ἐμβάλην forsitan soli Barnesii
coniecturae debetur.

V. 321. Aristidis vitium, ex Homero diluendum, de quo
nec libri neque Eustath. 934, 13. diversi quidquam memoriae
prodiderunt, in pelus et maius auxerunt interpretes corrigendo
ἀνδρὶ δ' οὐκ εἴκει.

V. 325. Vindobonensi edito obstant lih. quint. Eustath.
934, 15., et alii.

V. 327. Paeno integer adfuit 12, 320, e quo glossam recte
esse delectam vel haec verba sunt argumento.

V. 329. Comprehendit Homerus utrumque, Idomeneum et
Merionem. Quod qui minus perspicere Merionique soli verbum
adiungerent, ὅφρ' ἀφίκοιτο dederunt. Ei vero repugnant Ven.
Vind. et meliores.

V. 331. Schol. A. varietas alibi exstat, ut infra 16, 279,
cf. 12, 195, 16, 664. 18, 131, 617. 23, 27. Prius vero quum

οἱτ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἰστᾶσιν ὀμίχλην·
ὥς ἄρα τῶν ὁμός' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
ἀλλήλους καθ' ὁμιλον ἐναιρέμεν ὀξεί χαλκῷ.

ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείησιν

- 340 μακρῆς, ἃς εἶχον ταμείχροας· ὅσσε δ' ἄμερδεν
αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἄπο λαμπομενάων,
θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακίων τε φαινῶν,
ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη
ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀνέχοιτο.

- 345 Τὼ δ' ἄμφις φρόνέοντε δύω Κρόνου νίε κραταιῷ
ἄνδράσιν ἡρώεσσιν ἐτεύχετον ἄλγεα λυγρά.

V. 337. ὀμίχλην V. Vindd. et H., vid. ad 3, 10. — V. 311. ἀπολαμπομενάων Eust. 935, 10. — V. 346. τετεύχων ol. vulgo et Eust. 976, 39. τετεύχετον V.

Vind. quint. all. W. et Both. — V. 347. Ζεὺς μὲν ἦα Ar. V. — V. 348. οὐδ' ὄγε πάμπαν H. et ol. vulgo. — V. 349. ὀλίγους Ald. sec. St. — V. 354. ἢ μὲν

poeta haud ignoret, vid. 6, 458. 13, 719., auctorari licebit altorum ab eo esse adscriptum, qui recordabatur illorum, quae de Patroclo et Automedonte dicuntur.

V. 339. Affertur a schol. ad Eurip. Phoen. 115, ubi φθισίμβροτος, in uno libro scriptum, bene tollitur ab altero.

V. 341. Praepositionem discretam volunt libri meliores, etsi pravo reperitur notata tenore. Interpretes comparant Lucret. II, 50 folgor ab auro, vid. Matth. gr. Gr. p. 1129 sub finem, Suid. II, 299 vitiosius etiam aliis scribit: αὐγὴ χαλκείης κόρυθος ἀπολαμπομένης, add. schol. ad Aristoph. Acharn. 1127.

V. 344. De poetae sententia post alios quaesivit Heynios, At nescio quid difficultatis viri docti sibi ipsi obstruxerint, Omnia enim plana et aperta sunt, si intellexeris θρασυκάρδιον eum, qui animo obdurato caesorum misericordia nihil movetur, sed hominum strage laetatur. Quare γηθήσειεν et οὐδ' ἀνέχοιτο non tam synonyma sunt habenda, quam sibi invicem opposita: id quod bene iudicavit Hermogen. περὶ μεθόδ. διωνύτ., cuius verba adscripsit Clarkius.

V. 346. Aoristum sive imperfectum schol. A. tuetur hisce: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ τετεύχετην ἢ τεύχουσι, χρόνος δὲ ἡλλυκται· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐτεύχον, ὥς ἐπὶ τοῦ ἢ κεράδ' ἢ ἐλαγῶν ἐπείγετον (II. 10, 361) ἀντὶ τοῦ ἡπειγον. Idem vero quum sit auctor aliquis ἡρώεσσιν ἐτεύχετον habuisse, id recipiendum fuisse Buttm. in Gr. ampl. II. p. 236. not. ostendit.

V. 347. Aristarchus, cur μονοσύλλαβον satius habuerit, vix intelligitur. Ei autem, quod Wolfius restituit, tom Vindd. aliique adsunt, tum numerorum concinnitas patrocinatur.

V. 348. A Wolfio repositum Aristophanis fuisse schol. A. literis prodidit. Omnia commune ὄγε a Ven. et Vind. quinto reii-

Zeὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἐκτορι βούλετο νίκην
 κυδαίνων Ἀχιλῆα πάδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι· Ἀχαιοκὸν Ἰλιῷθι πρό,
 350 ἀλλὰ θέτιν κύδαινε καὶ νῆα καρτερόθυμον.
 Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρούθυνε μετελθών,
 λάθρη ὑπεξαναδὺς πολλῆς ἀλῆς· ἤχθητο γάρ ῥα
 Τρωσὶν δαμναμένους, διὲ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 ἦ μὰν ἀμφοτέρωσιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἰα πάτρη,
 355 ἀλλὰ Zeὺς πρότερος γέγονε καὶ πλείονα ἦδη.
 τῷ ῥα καὶ ἀμφοδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλείπειν,
 λάθρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατὸν ἀνδρῶν ἰοικώς.

γ' ἀμφοτ. schol. ad Aristoph. | Od. 13, 142, male. — Ib. ἦδες
 eq. 255. — Ib. ἦ μία π. Plu- | Vind. ed. et all. — V. 356.
 tarch. de aud. poet. VI, 113. | ἀμφοδίη V. Vindd. et V. L. ap.
 — V. 355. ἐγγόνες schol. ad | Eust. 936, 54. —

citur. Homericus sermo facile admittit utrumque, illo vero ma-
 gis delectatur, cf. 9, 435, 462. 13, 701, 761. add. 12, 406.

V. 349. Tametsi ὀλέσσαι operarum incuria ex Aldina altera
 ad alias permanavit, ei tamen librorum praesidium non prorsus
 deesse observandum erit: nam fuit in Vind. quinto. Aptius au-
 tem legi ὀλέσθαι et res ipsa et codices una cum Eust. 936, 41.
 nos edocent.

V. 352. Soloecum quod habebant grammatici ἄχθομαι accu-
 sativo iunctum, ἤχθητο γάρ ῥα interiecta putarunt, participium
 autem δαμναμένους ad ὀρούθυνε retulerunt. Structurae asperita-
 tem, quae inde exoritur, alii emolliendam statuerunt subintellecto
 ὅρῳ, cuius ellipsis merito improbat schol. Ven., cf. ad 6, 479. Ea
 fuit Eustathii opinio, qui vel ἰδὼν vel βλέπων extrinsecus advocat.
 Neutro opus esse et Passov. in Lex. v. ἄχθομαι tradit, et schol.
 Eupolis testimonio ἦδη γὰρ Ἀριστάρχον στρατηγούντ' ἄχθομαι
 comprobatur, add. 5, 351.

V. 355. Perpetuam librorum discordiam iterum oblatam ne-
 mo mirabitur, Tonico fidem addunt Ven. Vindd. duo et Eust.
 936, 54, cf. ad 1, 70.

V. 356. Per libros sparsum erat ἀμφοδίη, de quo Eust. 936,
 54. sic praecipit: διὸ καὶ ἀμφοδίη μὲν ἀλεξέμεναι ἀλείπει. τὸ δὲ
 ἀμφοδίη ἑλλειπτικῶς καὶ αὐτὸ εἰρηται· ἵνα δηλοῖ τὸ ἐν φανερῷ μά-
 χῃ. ταύτης δὲ τῆς δοτικῆς ἢ αἰτιατικῆς ἀμφοδίην, ὅθεν τὸ σύνθημα
 ἐπὶ ὅρῳ. ἀντίκειται δὲ τὸ ἀμφοδίη πρὸς τὸ λάθρη, ὥς δηλοῖ καὶ
 Ὅμηρος, καθά καὶ τὸ κρίνει καὶ τὸ φανερῶς. Sed fides eius verbi
 certe suspecta est, quandoquidem apud poetas hodie solet edi
 ἀμφοδίην, vid. II. 7, 196. Od. 5, 120. Apoll. Rh. I, 475.
 II, 1019. III, 97, 982. IV, 344. Quint. Sm. II, 86. XIV, 61.

- τοὶ δ' ἱριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο
 πείραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν
 360 ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἐνθα, μωσαϊπόλιός περ ἐών, Δαναοῖσι κλεῦσας
 Ἰδομενεὺς, Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὤρσεν.
 πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καβησόθεν ἔνδον ἔοντα,
 ὃς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει·
 365 ἦτε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,

V. 358. τὸ δ' ἱρ. Vlad. quint. Porphy. ol. vulgo et H. — V. 359. πείρας Vind. ed. ἐπ' ἀλλήλοισιν Ar. in altera, ut videtur. — V. 362. Τρώεσιν ἐπάμ.

Vind. ed. V. L. ap. schol. A. et ol. vulgo. — V. 363. Ὀθρυονῆ Ἐκάβης νόθον πῖδν Argolic. Καβησόθεν Steph. Byz. v. ἔδοντόντα V. L. ap. scholl. B. L. V.

Oppian. Hal. I, 14. Theogn. 90. Nonn. Dionys. IX, 218. Quibus plerique assentiuntur grammatici, velut Phavor. 148, 49. Zon. I, 165. Hesych. I, 291. Hinc depravata erunt habenda Etymol. magni verba 88, 34: Ἀμφαδόν· ἀλλ' ἀμπαδόν, αἶπε τύχωμαι· — φανερῶς, ἀναφανδόν. φαίνω φανδόν καὶ ἀμπαδόν· ἀμπαδόν ἀμπαδίη, ἥτις καὶ ἀμπαδίην. Quae duplici errore implicuerunt Brunckium ad Apoll. Rh. II, 1020. Primum enim ἀμπαδίη, quod ne adest quidem in Etymologico magno, eiusdem auctoritate tutum putat, alii vero, quos nominavi, ἀμπαδίην emendandum esse approbant. Deinde verba, quae Insequuntur, non, ut Brunckio videbatur, ex Apoll. Arg. IV, 344, sed ex Iliade Homerica 7, 196. petita sunt. Male igitur tum Schaefer. in melet. crit. 5, tum Wellanerus ad Apoll. Arg. I, 1. Brunckio praebuerunt assensum: hic certe meliora discere poterat a Bekkero, vid. annot. ad Et. M. p. 731.

V. 358. Pluralem Aristarchi fuisse testis est schol. A.

V. 359. Non libri modo, sed grammatici etiam πείραρ ἐπαλλάξαντες communi tuentur suffragio, vid. scholl. Eust. 937, 7. Apoll. in Lex. 276. 273. 539. Etym. M. 667, 52. et all. Quare in sola eorum explicatone minus concordēs fuisse tum veteres tum recentiores apparet. Haec autem, quum huc minus pertineant, in commentario pertractabimus, cf. Passov. Lexic. v. ἐπαλλάσσω.

V. 362. Μετάλμενος an ἐπάλμενος praescriptaveris, non multum interest. Poeta certe novit utrumque, vid. illud 5, 326. 11, 538. 12, 305. 14, 443. 23, 345. ell. 7, 15. 11, 489. 12, 404. 13, 529, 531, 643., neque alia eiusdem discrepantiae exempla desiderantur, cf. ad 11, 421.

V. 363. Argolicam ex inscitia peccare dicit schol. A. Urbem autem Cabesum ab aliis alia in terra quaeri testantur Steph. Byz. 433. Etym. M. 482, 25. et Eust. 937, 43, qui haec habet: Κάβηρος δὲ πόλις Ἑλλησποριῆς ἢ Θράκης τῆς κατὰ τὸν Αἰόνος· οἱ δὲ Καππαδοκίαι φασὶ τὰ λεγόμενα Κάβηρος, τινὲς δὲ Ἀνακίαι, οἱ καὶ Λύκον τὸν Ὀθρυονίαν φασὶ καὶ Σαρπηδῶνος (l. ὄνος) ἀδελφόν, sententiam autem cum libris plurimis Strab. XIII, 896. c. Ultima

Κασσάνδρην, ἀνάειδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
ἐκ Τροίης ἀέχοντας ἀπώσσειν νῆας Ἀχαιῶν.
τῷ δ' ὁ γέρον Πρίαμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
δωσέμεναι· ὃ δὲ μάρναθ' ὑποσχεσέσθαι πιθήσας.

370 Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαιινῷ,
καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
δούπησεν δὲ πεσών· ὃ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε·

— V. 364. κατὰ κλέος Aristoph.
— V. 366. δὴ μέγα Vind. ed. et
Barn. γὰρ Vind. ai. — V. 367.
ἀνωσέμεν Ar. — V. 368. ὑπέ-
σχετο Vind. ed. et ol. vulgo. —

V. 370. τιτύσκετο Rom., male. —
V. 371. βιβάντα alii, ut vide-
tur. — V. 373. ὃ δὲ κερτομέων
ἔπος ἤνθα V. L. ap. schol.
Vict.

Ἰδὼν ἴδρια et varie explicant et ei supponunt Ἰδωσφόρια teste
schol. A. Kustath., quidem 937, 45 ita reddit: τὸ δὲ Ἰδὼν ἴδρια
διαστολὴν ἔχει πρὸς τοὺς ἄλλους ἴδωθ' ἐκ τῆς Καβήσου, ἔχου
ἐκ τῆς περιχώρου, οὐ μὴν Ἰδωθεν κατὰ τὸν Ὀθρυονίαν. Scholiasta
vel apud Priamum vel infra illi moenia eo significari affirmant, e
quibus illud amplectuntur Heynius et Bothius. Nihil horum
satis aptum, imo dubium esse videbitur, nam revera apud Pria-
mum habitaverit Othryoneus. Itaque Ἰδὼν ἴδρια cum schol. H.
Ἰνόντα καὶ παρόντα explicandum duxerim, unde melius aliis Berg-
lerus „e Cabesio qui aderat“ haec transtulit.

V. 364. Recte et scite legi μετὰ κλέος Heynius admonet,
comparans Il. 227. et Od. 13, 415.

V. 366. Numeris fidentes particulam mutarunt, vulgari au-
tem opitulantur Vesel. Eust. 927, 41. et plurimi alii.

V. 367. Aristarchi ἀνωσέμεν priores haud ignorasse argu-
mento est Zenodotus apud schol. A.; αἱ μὲν Ἀριστάρχῃσι ἀνωσέμεν,
Ζηρόδοτος δὲ φησὶ μὴ ἄνωσθαι τὸν ἐκ Τροίας πλοῦν ἀναγωγὴν. Co-
gitarunt ergo non de reditu Graecorum in patriam, sed de Troia
ab obsidione liberanda, unde sufficit ἀπωσέμεν. Alios verum ad-
fecisse hunc: πολεῶν Ἰνθα καὶ Ἰνθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν idem
Interpres narrat. Neque absona putat ei, qui alto gradu incedit.
Id vero a praesenti rerum statu et pugna vehementissime exar-
descende alienum iudicaverim. Melius autem Myrmidonibus et
belli societate abstinere et otiose per castra vagantibus con-
gruit, vid. 2, 779.

V. 368. Versum una syllaba minorem bene compieverunt
Ven. Vind. un. et alii plures, quos Heynius recenset. In com-
muni vitio cum Rom. substitit Eust. 937, 41.; Barnesius ve-
ro de suo munificus particulam poetae largitus est scribendo:
Πρίαμος μὲν ὑπέσχετο.

V. 371. Varietatem saepius obviam explicui ad Il. 7, 213.
Ex quibus intelligitur, si quis integram Aristarchi manum resti-
tuendam putaverit, in Il. 3, 22 μικρὰ βιβάντα esse reducendam.
Kustathium, apud quem 937, 62 μικρὰ βιβάντων fertur, ab
Aristarcho non recessisse sequentia luculenter demonstrant. Ul-

- Ὁθρονονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων,
 375 εἰ ἐτέον δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέσθης
 Λαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὃ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαμεν·
 δαίμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην
 Ἀργεος ἐξαγαγόντες ὀπιούμεν, εἰ κε σὺν ἄμμιν
 380 Ἰλίου ἐκπέσσης εὐναιόμενον πολίεθρον.
 ἀλλ' ἔπεν, ὅφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
 ἄμφι γάρῳ· ἐπεὶ οὔτοι ἐδνωταὶ κακοὶ εἰμεν.
 Ὡς εἰπὼν ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην

V. 374. *περὶ* ol, vulgo et H. — lb. αἰνίζομαι' *ῥῆπ.* V. l. ap. schol. A. αἰνίσσομαι' ἄπ. Z., ut videtur. — V. 377. ταῦτά γε V. l. ap. schol. A. — V. 381. συνώμεθα

Ar. — V. 382. ἐδνωταὶ V. St. et all. ἐδνωταὶ editt. antiqui. W. H. ἐδνωτας Tyrannio. — V. 383. κατὰ κρατερῆς ὑσμίνης V. l. ap. schol. A. — V. 384.

timum hemistichium una cum proximo paullo infra redit v. 391 sq.

V. 374. Tenorem voculae περὶ genitivo subsequente non retrahi dixi ad 4, 275. Praesenti opem ferunt Etym. M. 36, 12. Apoll. in Lex. Hom. 57. schol. Pindar. ad Pyth. VIII, 57. et Herodian. περὶ σχη. in Villosion. anecd. Graec. II, 90. Zenodotus repetisse videtur ab alia stirpe, de qua conf. Hesych. I, 162.

V. 377. Synaloephā Homero recentiore merito indicat schol. A.

V. 381. De Aristarcho schol. A. ita memoriae prodidit: τοῦτο δὲ Ἀριστάρχος δασύνει, ἔγνων· ταῦτόν γάρ τῳ συνθῆναι. ἐσχηματίσται οἶν ἀπὸ τοῦ ἔχει, add. Eust. 938, 48. Etym. M. 735, 54. Apoll. Lex. 623. et Hesych. II, 1314, cf. ibi Albert. Toll. ad Apoll. Lex. et Lekrs. de stud. Ar. Hom. 155.

V. 382. Spiritus et h. l. et in Odyssea variat: ἐδνωταὶ Veneti et scholiastarum est; lenem vero Eust. 938, 12. et Hesych. I, 1088. praefixerunt, eumque aliorum similitudine tutum indicavit Heynius. Tenorem in ultima esse collocandum contra Tyrannionem bene docet schol. A, cf. Arcad. de acc. 26. 8. Etym. M. 435, 26. ell. 436, 12 sq.

V. 383. Damnata εἴλε in libris repertum schol. Ven., quod Aristarchus, vocali altera extrita, *Με* melius duxit, cf. ad 4, 213. Accusativum plerumque oblatum nemo posthabebit genitivo, vid. II, 259. 18, 537 et alibi. Quae exempla, quam perverse statuerit Boethius ad II. 11, 259, satis superque demonstrant.

V. 384. Aristarchus cur compositum simplici anteferendum putarit, haud assequor. Quare etsi eiusdem dissimilitudinis mentionem fecit schol. A. ad 15, 540, tamen a libris recedere nolui.

V. 889. Ut Asii casus cum populo vel pinu, fabrorum bipennibus exsecta, comparatur, ita Sarpedonis interfecti stragem eadem imagine illustravit 16, 482 sqq., ac praeterea versus primus

- ἦρως Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἀσσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 385 πεζὸς πρόσθ' ἱππῶν· τὼ δὲ πνεύοντα κατ' ὤμων
 αἶν' ἐχ' ἠνίοχος θεράπων· ὃ δὲ ἵετο θυμῷ
 Ἰδομενεῖα βαλεῖν· ὃ δὲ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
 λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν,
 ἦριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυὺς ἦριπεν ἢ ἀχερωῖς
 390 ἢ ἐ πίτυς βλωθρῇ, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι νήϊον εἶναι·
 ὡς ὁ πρόσθ' ἱππῶν καὶ δίφρου κέϊτο ταυυσθεῖς,
 βεβρυχώς, κόμος δεδραγμένος αἱματάεσσης.

Ἀσσιος, Ilhror. pars. ἱπαμύντωρ | οὔρεσι τέκτονες Nicias et all. —
 Arg. — V. 388. διὰ πρὸ ol. vul- | V. 391. νεήκεσι Ptolem. Ascalo-
 go. — V. 389. ἀχελώϊς V. L. | nita. —
 ap. Eust. 938, 62. — V. 390.

maiores ex parte inventior in Hesiod. scut. Here. 421. Arha-
 rem autem illam vel ἀχερωῖδα, quod ab Hereule ex Acherontis
 ripa allata esse dicitur, vel ἀχελώϊδα, quippe quae locis irrigois
 gaudeat, nuncupatam volunt. Ac prius quidem, Homeri memores,
 verum habent plurimi, velut Pausan. V, 14, 3. Theocr.
 schol. ad Id. II, 121. Harpocrat. v. λεύκη, Etym. M. 189,
 49, posterioris mentionem fecit Eust. I. all. hisce: Ἰετροὶ δὲ ἀντὶ
 τοῦ ἀχερωῖς ἀχελώϊς γράφουσιν, ὡς ἂν τις εἴποι ὑδατογραφῆς, ὡς
 Ἀχελῶν λεγόμενον παντὸς ὕδατος, καθὰ καὶ ἐξῆς πον ῥηθῆσεται.
 καὶ τοούτων, ὡς αὐτοὶ βούλονται, ἀχελώϊδα τὴν αἰγείρον, ὡς ὕδατος
 χαίρουσαν, vid. Od. II, 208.

V. 390 initium exstat apud Etym. M. 301, 2., vid. Od. 22,
 234. Apoll. Arg. IV, 1476. Niciam οὔρεσι τέκτονες in unum con-
 fluendo perspicuitati Homericae officisse acote viderunt scholl.
 ABI, e quibus unus haec habet: Νικίας ὅφ' ἔν, κακῶς· ἴδει γὰρ καὶ
 τὸ οὔρεσι βοιπόλοι (571) συνάπτειν. ἄλλως τε ἴσονται οἱ ὄρη κατα-
 σκευάζοντες. δύο οὖν μέρη λόγου ἐστί, καὶ λείπει τὸ οὔσαν.

V. 391. Barytoom Graecorum usu ac norma saneari dixi
 ad II. 7, 77.

V. 392 sq. tanquam exemplum compositionis aptae et concin-
 nae laudant Dionysius Hal. de verb. comp. sect. IV. et Her-
 mogen. de form. orat. I, 6. Multi sunt veteres critici in ver-
 borum βρύκειν et βρύχειν explicatione, vid. tum scholl. Eust.
 929, 25. Apoll. in Lex. Hom. 192., tum interpret. ad Theom.
 Mag. 172, ad Moer. Atticist. 99. et Valckenaer. ad Ammon.
 126. his assentiuntur Iacobs. animadvers. ad Anthol. Gr. VII,
 108 et Hermann. ad Soph. Philoct. 735. Buttmannus autem
 in Lexil. II, 122 sqq. βεβρυχώς refert ad stirpem βρυχάσμαι, cuius
 placita sequuntur Bothius et Rost. in Doucanii Lex. Hom.
 sub. v.

V. 393. Horum simillima reperimus 16, 403. 18, 225.

ἐκ δὲ οἱ ἥνιοχος πλήγη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·

395 οὐδ' ὅγ' ἐτόλμησεν δητῶν ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας
ἄψ ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
δουρὶ μέσον περόνησε τυγῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέτος ἔκπιασε δάφνου·

400 ἵππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

Διτφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος
Ἀσίου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος

V. 395. οὐδ' ὅγ' ἐτόλμ. Vindd. H.
et ol. vulgo. — V. 398. ἐνὶ
γαστ. Ald. sec. Rom. — V. 399.
ὁ ἀσθμαίνων Ar. et Vind. quint. —

V. 406. ὅγ' ἐν ῥινοῖσι V. Vindd.
et ol. vulgo. — V. 407. δεινωτὴν
Apoll. in Lex. 226. — Ib. πανόνησσε
ἀραρ. Ar. — V. 408. ἐάλη ol.

V. 395. Augmentum a ploribus neglectum, quibuscum sen-
tit Ambrosian. apud Buttmann. schol. ad Od. p. 593, Wol-
fius e Venet. et Lipsiens. adscivit, cf. Eustath. 939, 30.

V. 398. Versus idem est, quem paulo supra 372. legimus,
unde praepositio monosyllaba, Ven. Vindd. et plurimorum suffra-
giis nixa, erit tenenda. Aristarchum ita voluisse Gerhard. lect.
Apollon. 36. coniecit.

V. 399. Aristarchus si revera detraxit consonam, eius ma-
num Vindob. quintum, de cuius praestantia passim admonui,
nobis servasse erit credibile. Nec vero res omni dubio exempta
videtur, quod Ven. et bis et 5, 585. tuetur receptum.

V. 404 non semel iteratur in hac rhapsodia, cf. 104, 503,
porro 16, 610, 17, 305, 526. et 22, 274., ubi pauca sunt aliter
constituta.

V. 406. Mirari sinit, quod in vulgari non modo libri ple-
rique — nam idem ex Ambros. Buttmann. ad schol. in Od.
593. enotavit — verum etiam alii auctores, velut Draco de
metr. poetar. 80, 4., concordant. Quare Ernest. et Wolfius
praepositionis eiectionem nullum alium habent sponsores nisi librum
Lipsiensem, cui forsitan addere licebit Eust. 939, 54. Bene au-
tem abesse illam ex Od. 19, 56. Heynius comprobavit.

V. 407. Diphthongo abstinendum esse demonstravi ad Il. 3,
391. Recte autem ἱ dativi elidi nemo negabit, vid. Excurs. VII.
p. XVI.

V. 408. Ambiguitatem spiritus incerta verbi origo peperit.
Quod etsi plerique συνεστράφη, συνελήθη vel συνεκρύβη commode
reddunt, vid. Apoll. Lex. 237. Hesych. I, 1058. Suid. I, 665.
Etym. M. 307, 8, stirpem tamen vel reticent, vel, si quam ap-

- 405 Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντος· ἔισα,
τὴν ἄρ' ὄγε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χάλκῳ
δινωτὴν φορέεσκε, δύνω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
τῇ ὑπο πᾶς ἐάλῃ, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος·
καρφαλέον δέ οἱ ἀσπίς ἐπιθρεξάντος αὔσεν
- 410 ἔγχος· οὐδ' ἄλιόν ῥα βαρεῖης χειρὸς ἀφῆκεν,
ἀλλ' ἐβαλ' Ἰππασίδην Ὑψήνορα, ποιμένα λαῶν,
ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπιδων, εἴθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Δητροβος δ' ἐκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν αὔσας·
Οὐ μὰν αὐτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἀσιος· ἀλλὰ ἔφημι;
- 415 εἰς Ἀιδὸς περ λόντα πυλάρταο κρατεροῖο,

plures et Apoll. in Lex. 257. —
V. 410. οὐδ' ἄλιον H. — V.
414. κῆται Ἀσιος Ald. sec. et

Rom. — V. 415. λόντα all., ut
videtur. — Ib. κρῦτροῖο Cant. —

ponunt, dubii haerent, velut Eust. 939, 49: τὸ δὲ ἐάλῃ ποιητικὴ
καὶ τοῦτο λέξις, ἀουτελής τοῖς γράγουσι καιαλογάδην, γίνεται ἀπο
τοῦ εἴλον, οὐ παθητικὸς ἀόριστος Ἰωνικὸς ἄλην, καὶ ἐξ αὐτοῦ πλεο-
νισμῷ τοῦ ἔ τὸ ἐάλῃ· ἢ κοιῶς ἤλην, ἤλες, ἤλη, καὶ διαλύ-
σει ἐάλῃ, ὡς ἐίλη, ὃ συγγενὲς ἐστὶ τῷ ἐκρύφθην, οἷα συντελοῦν εἰς
κρύψιν. Quem ducem sequuntur ex antiquioribus Phavor. 544;
6., c recentioribus Damm. in Lex. Hom. p. 72. Nostra aetate
Buttmann. tum in gr. Gr. ampl. §. 114. p. 120, tum in Lexil.
II, 145. fusius demonstravit aoristum illum proficisci ab etymo
ελλῶ, eiq̄oe fidem habent alij, cf. Thierseh. gr. Gr. §. 232. 51.
Matth. §. 233. annot. Liber autem Ven. sibi parum constat:
nam bis hic et 20, 278. ἐάλῃ mavult, ib. v. 178 ἐάλῃ adspirat, ac
similis est Viudd. dissensio.

V. 409. Ἐπιτρέχειν quia est incurrere, Köppenius ἐπι-
θρεξάντος vel ἐπεύξαντος erat correcturus, Bothius miro modo
participium illud explicat. Sed nullo omnino opus est artificio,
bene enim sua provincia fungitur Eustath. 939, 52. haec ita
interpretatus: ὡς τοῦ δόρατος πληγὴν μὲν οὐ ποιήσαντος, ἐπιτολῆς
δὲ θαρμόντος καὶ ξηρόν τι προφήσαντος, cui accinnat Hesych. I,
355. Apoll. Lex. 286. et alij, vid. Passov. Lex. s. v. ἐπιτρέχειν.

V. 412 idem est, qui 17, 349. reddit. Prima eius verba expo-
nit Apollon. in Lex. Hom. 563.

V. 414. Libri nihil inusitati praebent, neque agnoscit diph-
thongum Apoll. in Lex. 172. Romana vero eam ab Eusta-
thio translata sumpsit, vid. illius commentar. 940, 2.

V. 415. Aristarchum λόντα voluisse schol. Ven. dicit, unde
aliis λόντα placuisse verisimile est, quod falsum esse tum e re
ipsa, tum ex Odys. II, 277. elucet. Pluto vero eodem nomine
vocatur II. 8, 367.

γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὅπασα πομπόν.

Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο,
'Αντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμόν ὄρινεν·

ἀλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, τοῦ ἀμέλησεν ἑταῖρου,

420 ἀλλὰ θίῳν περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυπεν.

τὸν μὲν ἐπειθ' ὑποδύντε δύνω ἐρήρηες ἑταῖροι,

Μηκιστεύς, Ἐχίοιο παῖς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,

νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς γερέτην βαρέα στενάχοντα.

Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγ' ἔμενος μέγα· ἔτο δ' αἰεὶ

425 ἢ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,

ἢ αὐτὸς δουπῆσαι ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.

ἔρθ' Αἰσυήταο Διοτρεφέος φίλον νιόν,

ἔρω' Ἀλκάθοον — γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχιλαο·

V. 423. στενάχοντε V. libri plu-
res et H. — V. 424. Ἰδομενεὺς
grammaticor. pars. — Ib. μέ-
στος all. — V. 428. ἔρω' Ἀλκ.

Thiersch. gr. Gr. §. 196. 52,
vid. ad 6, 63. — V. 430. πέρ-
x. nunc vulgo. — V. 434. Huic
versui tres alios subiungit Eust.

V. 423. Hunc versum una cum tribus superioribus cognovi-
mus 8, 334. Hinc Heynio suspicio est nata hos versus a rha-
psodo quodam hic esse adutos, id quod librorum consensus re-
darguit. Incertius aſtem est, num βαρέα στενάχοντε, an στενά-
χοντα melius iudicemus, utrique enim sui et li graves sunt testes
et arbitri. Illud quidem quum libri plerique, ut Ven. Vindl. et
Eust. 940, 24, tum Aristarchus tuerentur, hoc Zenodoti
fuisse schol. Ven. perhibet. Censet autem ridiculum, quod inter-
fectus ingemiscere non possit, unde στενάχοντε ad eos, qui Hy-
psenorem e belli turba asportant, refert. Sed iure meritoque
dicit Wolfius in praef. ed. noviss. p. 54. eam Aristarchi cor-
rectionem a consuetudine similium locorum, quae res maximi
momenti sit, ita desinere, ut statim quemque insolentia pungat.
Quare Hypsenor, etsi Deiphobus putabat, vid. v. 410 et 447,
dum auferebatur, animum nondum exhalasse censendus est, vid.
13, 538. 14, 432. 21, 417. Hoc si statuerimus, Aristarchum sub-
tillius quam verius poetae verba constituisse liquido patebit.

V. 424. Schol. Victor. subiicit: Ἰδομενεὺς τινὲς περισπῶσαν,
οἱ δὲ μένεις ἀντὶ τοῦ μέρους. Quae quorsum spectent, Heynius
minus est assequutus. Triplex enim, nisi animus fallit, hic fuit
scribendi varietas, nata e structura, quemadmodum putabant, inso-
lentior: Ad quam removendam alii Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγ' ἔμενος
μέγα, ἔτο δ' αἰεὶ, alii Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγ' ἔμενος, μέγα δ' ἔτο
αἰεὶ restituerunt. Sed alterum, cuius vestigium fortasse eruere
possis ex Eust. 940, 39., prorsus spernendum esse neminem fu-
gere potest, alterum, quod Etymol. M. 469, 31. novisse videtur,
Bekker. l. all. p. 130. Thiersch. in gr. Gr. §. 194. 46. h. et
Spohn. de agr. Troi. 165, communi suffragio refutarunt, idem

- πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν, Ἰπποδάμειαν,
 430 τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὀμηλικὴν ἐκέκαστο
 κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
 γῆμεν ἀνὴρ ὤριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ —
 τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Πουσειδάων ἐδάμασσεν
 435 θείλας ὅσσε φαινὰ, πέδῃσε δὲ γαῖδιμα γυῖα.
 οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλίαςθαι·
 ἀλλ', ὥστε στήλῃν ἢ δένδρεον ὑπὲρτέτηλον,
 ἀτρέμας ἑσταύτα στήθεος μέσον οὔτασε δουρὶ
 ἥρωος Ἰδομενεύς, ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμυρὶ χιτῶνα
 440 χάλκεον, ὃς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκεε ὄλεθρον·
 δὴ τότε γ' αὖτον αὔσεν ἐρειζόμενος περὶ δουρὶ.

940, 61. — V. 435. ὅσσε φα-
 ειῶν Viud. et Eust. 941, 4. et
 Ol. vulgo. — V. 439. ῥῆξεν
 Viud. ed. et H., male. — V.

441. αἶον V. — Ib. ἐρειζόμενος
 V. Apoll. Lex. 299. Hesych. f,
 1430.

que alia Homeri exempla, quibus ratio vulgaris dubio eximitur,
 Iarga manu protulerunt, cf. 21, 305. Et παῖον eodem modo iun-
 gitor 1, 192. 9, 459. 19, 67. Od. 4, 583. 5, 451.

V. 434. Additamentum ab Eustathio commemoratum praeter
 eum novit schol. Victor. Ille autem L. allato sic tradit: σημείω-
 σαι δὲ καὶ, ὅτι ἐνταῦθα μετὰ τὸ ἄριστος ἐνὶ Τροίᾳ τὴν αἰὲν ὑποτάσ-
 σοντοί τινες προσγράφωντες στίχους τοῦτους·

πρὶν Ἀντιφροῦδος τραγῆμεν καὶ Πανθόου νῆας,
 Πριαμίδας θ', οἳ Τρωαὶ μετάρηπον Ἰπποδάμοισιν·
 ἦως ἱθ' ἤβην εἶχον, ὅφελι δὲ κοῖριον ἀνδρῶν·

ἵνα ἢ ὁ Ἀλκάθοος ἄριστος, πρὶν γενέσθαι τοὺς ῥηθέντας. ὅτι δὲ
 κατὰ προσημεσίωσιν, ἐν πολλοῖς ἐστὶ Ὀμηρικὰ ἐκ τῶν ἀντιγράφων
 λείπονται, πολλοὶ τῶν παλαιῶν καὶ λήγουσι καὶ ἀποδεικνύουσιν. Ver-
 sum autem merito suppositicii habiti sunt a doctis harum rerum
 arbitris. Nam qui illos inseruerunt, ita Alcaethi epitheton ἄρι-
 στος optime explicari ludicrunt. Minus vero cogitarunt Alcaethum,
 qui Hippodamiam, Auchiasae filiam natus maximam, in matrimonium
 duxerit, illos omnes aetate potuisse praecedere, vid. Il. 20, 230
 sqq. Homerum autem plures dicere ἄριστους, pridem monui in
 libr. de vers. Gr. her. 177, et conf. Il. 11, 288. 16, 521. 24, 384.

V. 435. Neutrum, coniectura a Turnebo repertum, magis fir-
 marunt Ven. Harl. et schol. Victor., qui haec subiicit: οὐδετέρως
 καὶ ἀλλαχού· τὴν δὲ οἱ ὅσσε Πάρ ποτὶν αἰματόεντα, cf. infra v.
 616. Non igitur egemus aliorum emendatione φαινώ, ἰδμεν,
 praesertim quum alia aliorum testimonia Homericum usum com-
 probent, vid. Nic. Ther. 431. Apoll. Arg. II, 407. III, 673.
 Quint. Sm. XII, 537.

V. 441. Spiritum asperum Atticorum potius quam iados esse

δούπησεν δὲ πεισὼν, δόρον δ' ἐν κραδίῳ ἐπεπήγει,
ἢ ῥά οἱ ἀσπαιήουσα καὶ οὐρίαχον πέλεμψεν
ἐργεος· ἐνθα δ' ἔπειτ' ἀγίει μένος ὀδυσσεύς Ἀρης·

445 Ἰδομενεὺς δ' ἐκπαγλὸν ἐπέεζατο μακρὸν αὖσας·

Ἀγήτορβ', ἡ ἄρα δὴ τι ἐσχομεν ἄξιον εἶναι,
τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ πειράσθαι; ἐπεὶ σὺ περ εὐχεαι οὕτως·
δαιμόνι', ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίος ἴστασ' ἐμεῖο,
ὄφρα ἴδῃ, οἷος Ζητὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω·

V. 442. πεπήγει V. — V. 443. | πεπάρσθαι ol. vulgo, ἀντιπε-
πέλεμψεν Vind. ed. Eust. 941, 26. et ol. vulg. — V. 446. δὴ
πείσ' εἰσχομεν libror. pars et W. et nunc plerique. — V.
editt. antiquiss. — V. 447. ἀν- 448. ἀντιπύων V. W. — V. 449.

observari ad Il. 12, 137., in Ieni autem, quamquam Venet. una cum schol. dissident, Vind. ed. Eust. 941, 22. aliique plures coincidunt. Nec minus de verbi vocali est ambiguitas, plures tamen diphthongi, cuius rationem profert Etym. M. 372, 16., sunt patroni, vid. id. 270, 7. Eust. 941, 21., nec silentio praetereundum est poetas alios his congruere, ut Hesiod. scut. Here. 287. Apoll. Arg. III, 1331.

V. 443. Imperfectum Aristarchi Aristophanisque fuisse schol. A. commemorat. Mirum autem interpretibus est visum, quod caesi cor tantopere agitated fuisse dicitur, ut extremam hastae impactae partem tremefaceret. Quae quum rem et veritatem excedere viderentur, versus duo a rhapsodo esse assutos Heynius auguratus est. Sed profecto Homero, ut poetae, cordis motum in maius augere et exaggerare licuit, eaque, quae de hasta vi quadam ineussa proprie erant dicenda, ad celerem cordis agitati palpitationem transferre. Nec diversi quidquam apparet in Etym. M. 723, 53, in quo ἀσπαιήουσα ex Iliade restituitur oportet.

V. 444 aliquoties repetitur, vid. 16, 613, 17, 529.

V. 446 sq. Pronomen, molestum sane et importunum, neque Aristarchom nec Zenodotum perscripsisse scholl. testantur. Minus ergo prudenter et considerate egernnt ii, qui illud revocandum iudicaverunt. Mentem poetae commode et vere reddit Eustath. 941, 35: ὅτι ἐκπαγλὸν ἐπευξάμενος ὁ Ἰδομενεὺς ἐνταῦθα ἔφ' οἷς ἠράττεισαι, καὶ ἰρωτησαι, εἰπερ ἄξιον τρεῖς ἐνὸς ἀντιπεφάρσθαι, ὡς πρὸ βραχίων εἴρηται, εἶνα καὶ τὸν Ἀγήτορβον, ὡς καὶ αὐτὸ προειρήσθῃ, ἀντιπύων αὐτοῦ (l. αὐτοῦ) σιῆναι προκαλεσάμενος. Interrugandi signum Eustathio, ut intelligitur, notum cum Wolfio medio apposui versui, alii id in finem relinunt, sicut V. et Heynius. Praepositionem vero libris plerisque invitis, recernendam esse ostendimus ad Il. 8, 163. Iphigenius vana et nimia Deiphobi ostentatione, quippe qui nonnisi unus esset victor, utrumque dicere potuit et εὐχεαι αὐτῶς et οὕτως. Alterum autem Aristarchi iudicio permotus recepi.

- 450 ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτη ἐπίουρον·
 Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀνύμονα Δευκαλίωνα·
 Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἄνακτα
 Κρήτη ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἐνεικαν,
 σοί τε καχὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
- 455 Ὡς φάτο· Διήφοβος δὲ διάνδιχα μερμηρίζειν,
 ἢ τινά που Τρώων ἐταρίσσαιτο μεγαθύμων
 ἄψ ἀναχωρήσας, ἢ περῆσαιτο καὶ οἶος.

Ἰδης Vind. ed. Etym. M. 238, 7.
 Eust. 941, 36. Z. et ol. vulgo.
 — V. 450. πρῶτος Vind. ed.
 Rom. St. — Ib. ἐπίουρον Z.
 ἔσι οὐρον Ptolem. Ascal. — V.

452. δὲ μ' It. all., ut videtur.
 — Ib. πολέσσ' ἀνδρ. ol. vulgo.
 — V. 456. εἰ τινα Vind. un. et
 all. —

V. 448. Venet. quidem *ἐαντίον*, ut alterum, cuius schol. meminit, Vindd. et plures exhibent. Poetae usus fert utrumque, cf. Il. 5, 497. 6, 106. 11, 216. 15, 454. Od. 10, 391. et vicissim Il. 3, 433. 9, 559. 11, 129. 12, 377. 13, 106. 20, 252. 21, 574. Od. 14, 278. Maiorem autem fidem habes adiectivo quum propter testium multitudinem, tum quod simillima id magis stabiliunt, sicut 20, 197. 17, 31 *μηδ' ἄντιος Ἰστας' ἐμείο*.

V. 449. Aristarcheum *ἰδῆ*, cf. ad. 1, 203, Venet. propemodum solus tuetur. Homeri verba Ioannes Tzetza, homo ineptus ac ventosus, exegit. Il. p. 8. 15. ad se transtulit.

V. 450. Heynlio invito, ut videtur, in eius editione πρῶτος remansit, in observant. enim πρῶτον, et loci natura et testium multitudine magis probandum, illo potius existimat. Adverbium autem tum Ven. Vind. quait. et plerique alii, tum Eustath. 941, 37. et Strab. X, 731. a dubio eximunt, add. Il. 20, 215. Zenodotus utrum *ἐπικούρος* an *ἐπίουρος* ad iunius similitudinem ascripserit, schol. Ven. verba non satis declarant. Aristarchus *ἐπίουρον* praetulit, ei quoque fidem habuere Didymus et Trypho. Hic autem eo a reliquis decessit, quod *ἐπίουρος*, ut a verbo *ὀράω* repetitum, *ἐπὶ σκοπον* significare posse censuit, et congruit schol. Ven. Alii praeter Aristarchi mentem praepositionis a nomine sciunctae tenorem inclinarunt, et in Od. 3, 422 *βοῶν ἔσι βορκόλος ἀνὴρ* similiter dederunt. Aristarchi iudicium sanum verumque habet et Theocrit. schol. ad Id. VII. 6 et Lehrs. de stud. Arist. Hom. 114 sq., neque ignorant compositum illud poetae alii, ut Apoll. Rh. I, 87. III, 1170. IV, 652., ubi *ἐπίουροι* Wellauero erat restituendum et Oppian. Cyneg. I, 174 *ἰδμονες ἱπποδρόμων καὶ βουκόλων ἐπίουροι*. Theocr. Id. XXV. 1 *ἡντιῶν ἐπίουρος ἀροτριεύς*, add. Apollion. in Lex. Homer. 418.

V. 452. Alterum a schol. A. damnatum hisce: *ὀρθοτονητίον τῇν ἀντιώνησαν*. ἔστι γὰρ ἀντιδιαστολή, Heynlius ex uno Vratisl. commemoravit. Vitium priorum, cuius haud expers est Eust. 941, 38, 49, tollunt Ven. Vindd.

V. 456. Aristarcheum *ἢ τινα* librorum consensu non minus,

- ὦδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὑστατον εἵρεν ὁμίλου
460 ἐστιαότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ,
οὐνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίεσκεν.
ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ·
γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.
465 ἀλλ' ἔπευ, Ἀλκαϊόῳ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ
γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνι τυτθὸν ἐόντα·
τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάρηξεν.
Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν·
βῆ δὲ μετ' Ἰδομενεῖα μέγα πολέμοιο μεμηλώς.
470 ἀλλ' οὐκ Ἰδομενεῖα φόβος λάβε, τηλύγεται ὥς,
ἀλλ' ἔμεν', ὥς ὅτε τις σὺς οὔρεσιν ἀλλὰ πεποιθώς,

V. 464. κῆδος Vind. ed. Ald. | Harl. all. et H. — V. 477. βοῇ
sec. St. — Ib. ἰκάνει Vind. | Θεόν ol. vulg. et H. — V. 481.
quint. — V. 465. ἐπαμύνειν | ἀμύναι Rom. St. — V. 482. ὥς
Id. — Ib. πάρος γε V. Lips. | μοι ἐπαισιν Both. coniecit. — V.

quam Homeri usu fere perpetuo fixa certumque erit, cf. Il. 1, 190. 5, 672. 10, 504. 14, 21. 16, 436. 648. 22, 175. Od. 4, 118, 283. 6, 142. 10, 51. 16, 74. 17, 236. 18, 91. 19, 525. 20, 11. 22, 334. 23, 87.

V. 458. Crebro iteratur a poeta, totidem quidem verbis bis in Il. 14, 23. 16, 652, quater in Od. 15, 209. 18, 92. 22, 338. 24, 238, exordio immutato in Od. 5, 474. 6, 145. 10, 153. Praeterea ultima admovit Etym. M. 104, 13. 281, 30. Verbum passim illustratum a veteribus magistris pluribus explicant Valckenacr. ad Ammon. 57 sq. Buttmann. in Lexil. II, 100 sqq.

V. 463. Vratisl. unus subiicit alium: ἀλχητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλὸν πολεμιστὴν, qui recte legitur 5, 602. 16, 493. 22, 269.

V. 464. Error vulgaris ex Aldina ad alias permanavit, κῆδος autem omnium aptissimum Ven. et Eust. 942, 27. vindicant. Saep̄ autem dicitur de moerore ex amici vel propinqui caede moto, cf. 5, 156. 18, 8. 24, 639. Schol. unus κῆδος, κηδεία τοῦ νεκροῦ, alter συγγένεια, οἷα δὲ λύπη. add. schol. Nicandr. ad Ther. 2. Homero vero non significare, ταφὴν sive iusta mortuis persolvenda alia sunt indicio, cf. 15, 242. 16, 516. et Passov. Lex. h. v. Sensus paullulum inflexo obviam sit in Od. 22, 254 τῶν τ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὶ οἷός γε πείσσει.

V. 465. Ven. quintus vel vulgare cum aliis probasse tenoris pravitatis ostendit, vel ἐπαμυνέμεν voluit. Infinitivum autem nonnullos praetulisse scholl. Ven. et Vict. indicant, e quibus ille οὕτως, inquit, οὐδὲν ἀπασαι, hic ait: τινὲς ἐπαμύναι. In fine Heynii cum libris multis πάρος γε adoptavit, id quod olim facto

- ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, γρίσσει δέ τε νῶτον ὑπερθεῖν·
 ὀφθαλμῷ δ' ἔρα οἱ πυρὶ λάμπειτον· αὐτὰρ ὀδόντας
 475 θῆγῃ ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνας ἡδὲ καὶ ἀνδρας·
 ὥς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ὑπεχώρει,
 Αἰνεΐαν ἐπιόντα βοηθόον· αὖτε δ' ἐταῖρους,
 Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀγαρηῆά τε Δηϊπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μῆστωρας αὐτῆς·
 480 τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Δεῦτε, φίλοι, καὶ μ' οἶψ' ἀμύνετε· δαΐδια δ' αἰνῶς
 Αἰνεΐαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·
 ὅς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἐνὶ γῶντας ἐναΐρειν·
 καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὃ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 485 εἰ γὰρ ὀμηλικὴ γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,

484. ὅτε Et. M. 417, 40. V. L. — us V. H. δμηλικήν Z. — Ib.
 ap. schol. A. — V. 485. δμηλι- τῷδ' ἐπὶ θ. ol. vulgo. τῷγ' ἐπὶ
 κή γεγενοίμεθα ol. vulgo et pri- θ. Vind. quint. —

consentaneum videri possit. Ne quid vero mutemus, considerata Wolfii tarditas monet, cf. eius praefat. ad II. ed. nov. 75.

V. 475. Aprum dentes acuentem Homerus commemoravit II, 416. Utriusque Iuci recordatur Aetiaq. Hist. anim. V, 45. VI, 1. [Expressit h. l. Philostr. Imagg. I. 28. p. 43. 28.]

V. 477. Non vi ac potestate, sed specie βοηθόον et βοηθόον discrepare interpretes existimant, vid. Eust. 943, 18. Apoll. in Lex. 196. et schol. Vict., qui negat Homerum unquam βοηθόον vocare socium (σύμμαχον), cf. Villosiun. ad Apoll. Lex. Recentiores paullulum recedere a poeta declarat Callim. h. in Del. 27 Ἀῖλε γέλη, τοῖός σε βοηθός ἀμφιβέβηκεν.

V. 480 a multis exemplaribus abfuisse schol. Vict. narrat.

V. 481. Pronominis synaloephen vel elisionem uberius persequutus sum in Excurs. XIII. ad II. 6, 165. §. 3. Auristo ἀμύρασθαι nullus idoneus est sponsor, nisi Eustath. 942, 6, cui gravissimi obloquuntur arbitri, velut ex scriptis Ven. Vindd. Harl. all., ex editis Flur. et Aldd.

V. 482. Inanem et vanum esse Bothii metum atque acumen tum multa Homeri exempla tum aliorum de isto etymologiae studio, quo poeta delectatur, iudicia comprobant, vid. ad 12, 295. Neque crediderim ei aliis artibus quam velocitate vel Agamemnonis equos vel alios quoscunque praemia sibi peperisse.

V. 484. Pronomen, Bothio languescere visum, optimi qui- que agnoscunt. Unde idem Etymologo erit reddendum.

V. 485. Olim ferebatur in omnibus quod supra apposui. Ven. et Wolfius in editionibus prioribus et Heynius proba-

αἰψά κεν ἢ φέροιτο μέγα κράτος, ἢ φεροίμην.

“Ὡς ἔφαθ’· οἱ δ’ ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες
πλησίοι ἔστησαν, σάκε’ ὅμοιοι κλιναντες.

Αἰνείας δ’ ἐτέρωθεν ἐκέκλετο υἱς ἐτάροισιν,

- 490 Διήροβόν τε Πάριν τ’ ἐσορῶν καὶ Ἀγήνορα δῖον,
οἷ οἱ ἅμ’ ἠγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
λαοὶ ἔπονθ’, ὥς εἴ τε μετὰ κτῖλον ἔσπετο μῆλα
πίομεν’ ἐκ βοτάνης· γάνυται δ’ ἄρα τε φρένα ποιμήν·
ὥς Αἰνείας θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,
495 ὥς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἐοῖ αὐτῷ.

V. 486. κλέος Harl. et all. quid.

— V. 490. εἰ ὅρων V. — V. 492.

ὥς εἰ sive ὥς εἰ vulg. — V. 493.

π. ἐκ βοτάνων schol. Theocr. ad

id. III, 4. — Ib. δὲ φρένα

schol. ad Aristophan. Ach. 7. —

runt. Ille autem a Bekkero l. all. III. monitus nominativo nuperrime locum concessit, quem veteribus haud ignotum fuisse testatur schol. Vict.: τινὲς δὲ χωρὶς τοῦ ἱ. Eustathius etsi sibi minus constat, vid. 943, 15 ὁμηλικία δὲ καὶ νῦν ἡ ὁμοία ἡλικία et 942, 64, sermo tamen Homeri plus momenti ac fidei addit nominativo. Ut enim personas rem alias substituit, ita ὁμηλικίῃ semper usurpat, cf. Od. 3, 49. 364., ubi Harleiano recentiores obtemperarunt, 22, 289. Quare par medicina adhibenda erit Quint. Posthom. XI, 133 — — εὐθ’ ἐπ’ ἀπήνη δούω δμῆ- λικίῃ κρατερὸν βῆες — nam quid dativus ὁμηλικίῃ sibi velit, difficile explicatu est. — Alia aliorum exempla sunt: Il. 3, 175. 5, 326. 13, 431. 20, 465. Od. 2, 158. Apoll. Arg. III, 814, Quint. Sm. I, 608. VIΠ, 281, quo versus dativus commode legitur: οὐνεκ’ ἴσοι τελέθουσιν ὁμηλικίῃ τε βῆη τε, add. Thiersch. in gr. Gr. §. 308. b. — In versus clausula vulgari Aristarchi omniumque auctoritatem opponunt scholl. AB testimonio Odysseae commemorato 16, 99 αἶ γὰρ ἐγὼν οὗτοι νέος εἶην τῷδ’ ἐπὶ θυμῷ, quocum congrua habes 24, 511. 17, 308. 454. Hesiod. Th. 152. Recte igitur Aristarcho Venetis, perperam adstipulantur Vindd. et Eust. 943, 15. olim recepto.

V. 486. Venetis et communi patroclinatur 18, 308 στήσομαι, ἢ κε φέροιμι μέγα κράτος, ἢ κε φεροίμην.

V. 487. Plerumque dieit brevissime poeta: ἕνα θυμὸν ἔχοντες, animo concordia, vid. 15, 710. 17, 267. Od. 3, 128, cuius verba, quod Sylburgium fefellit, aut paullulum vitata sunt in Kt. M. 458, 20. aut grammaticus ad nostrorum similitudinem daturus erat: ἀλλ’ ἕνα θυμὸν ἔχοντες νόῳ καὶ ἐπιγρονα βουλήν.

V. 488 iam cognovimus 11, 592, ultima iterum offeruntur 22, 4. Labem priori adpersam ἔκασαν editt. quaedam repunt.

V. 492. Imitatur haec Quint. Posth. I, 175 sq. πολλοὶ ἔχοντ’ ἐπὶ δῆρ’ ἀνικτὰ τλήμορι κοίρῃ Ἰλαδόν, ἦντε μῆλα μετὰ

Οὐ δ' ἄμφ' Ἀλκαῖόω αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν
 μαγροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 σμερδαλίον κονάβιζε τιτυσκομένων κατ' οὐμιλον
 ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρήϊοι ἔξοχον ἄλλων,
 500 Αἰνείας τε καὶ Ἴδομενεὺς, ἀτάλαντοι Ἀρήϊ,
 ἱέντ' ἀλλήλων ταμέειν χροῶ νηλεῖ χαλκῷ.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἴδομενῆος·
 ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκειον ἔγχος·
 αἰχμὴ δ' Αἰνείας κραδαινομένη κατὰ γαῖης
 505 ὤχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.

V. 499. ἔξοχοι ἄλλ. Harl. all. | V. 502. πρόσθεν Aristoph. —
 quid. Eust. 944, 12. Rom. —

κίλον, add. Apoll. Arg. I, 575 sqq. Particulas segregavi cum Veneto. —

V. 493. Mendum Theocriti scholiis illatum et libri et schol. ad Od. 12, 284. tollunt. Locum eoimode exponit Eust. 943, 40: τὸ δὲ πιόμινον ἐκ βοτάνης ἀντὶ τοῦ μετὰ βόσκησιν, καὶ ἴσιν, φασίν, ὅμοιον τῷ ἐξ ἀρίστου παρέσθαι. ἀντὶ τοῦ μεθ' ἀριστήσιν, ἐκ νυκτῶν ἄνθρωποι χαλῖποι (Od. 12, 288), ἀντὶ τοῦ μετὰ τὰς νύκτας. Ambiguam verbi mensuram aliis congestis probavit Athen. X. 446. a, add. libell. meum de prosod. Gr. §. 52. 2. b. Extrema Xenoph. Sympos. VIII, 30 fortasse respexit, etsi Heyniius eius verba ad ll. 1, 474, Schneider. ad 20, 406, referenda putat. Nostri maxime consentanea sunt ll. 8, 555 γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν.

V. 498. Fragorem et sonitum hisdem describit poeta 2, 466, 21, 255, forma dissimilia sui. 15, 648. 21, 593. Od. 17, 542, numerus pluralis κονάβησαν priori adiungitur 2, 334. 16, 277.

V. 499. Schol. discordia ut componantur, levi opus est emendatione. Venet. enim tradit: ἔξοχον ἄλλων. οὕτως δὲ ἔξοχον ἄπασιν, Victor. οἱ δὲ ἔξοχοι ἄλλων, οἱ δὲ ἔξοχον ἄλλως (leg. ἄλλων), ἔξοχος παρὰ πάντας. Adverbiū autem Homero perquam familiare esse indicant multa, vid. 9, 631, 611. 17, 358. 18, 56, 437. 20, 184. Od. 4, 171. 5, 118. 6, 158. 21, 266. Alia ratio subest in Od. 21, 266.

V. 502. Aristophanem relicit schol. Ven. propterea, quod Homeri πρότερος de duobus fuerit in usu. Sed contra stant plura, vid. 3, 316. 5, 856. 13, 66. Nihil autem est eausae, cur πρότερος a poeta auferendum censeamus, cf. 14, 402. 4, 437. 5, 38. 7, 162. 8, 256. 9, 672. Recte enim tum potissimum ponetur, quum vel a ploribus in pugnam congressis aliquis primus manus conserit, vel unus idemque plures deinceps prosteruit, cf. 6, 5. 9.

V. 504 sq. Infra redeunt 16, 614 sq., ubi vide.

Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
ἦψυ· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.

Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκνος δολιχόσκιον ἔγχος
510 ἐσπάσατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
ῶμοιν ἀφελέσθαι· ἐπείγεται γὰρ βελέεσσιν.

οὐ γὰρ ἔτ' ἐμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρμηθέντι,
οὐτ' ἄρ' ἐπαίξαι μεθ' ἐόν βέλος, οὐτ' αἰεσθαι·
τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ,

515 τρέσσαι· δ' οὐκέτι ῥίμφο πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Δηϊφοβος· δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ·
ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἄμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκάλαρον βύλε δουρί,
υἱὸν Ἐνναλλοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος

520 ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἀρης

V. 507. ῥῆξε δὲ of Ald. sec: te, Thiersch. in gr. Gr. §. 232.
Rom. — V. 510. οὐδ' ἄρα τάλ- 8. — Ib. μεθ' ἐόν V. I., ap. schol.
λα V. I., ap. schol. A. — V. Vict. — V. 516. τοῦ μὲν ἔπει-
513. ἐπαίξαι, Bekkero praecun- ἀπ. schol. ad Thucyd. III, 111.

V. 507. Dici vix potest, quoties aliorum similitudo male in rem vocata corruptelis dederit originem: ita huic versui intempestive adhaesit pronomen, numeris molestum, ex II. 8, 328. Illo autem et recte carent alia, ut 16, 310, 587., neque in melioribus legitur, vid. Apoll. Lex. 211. Eust. 944, 26. Ultima iterum adsunt 17, 314.

V. 510. Synaloepham schol. Ven. aspernatus *ἦε καὶ ἄλλα*, quod libri pariter atque Eust. 944, 38. tuentur, melius docuit.

V. 512. Vind. quint. οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἐμπεδα γυῖα, cui et libri et poeta 23, 627. adversantur.

V. 513. Tenorem servandum esse vidimus ad II. 5, 263. Participium *μεθ' ἐόν* i. e. *ἀφ' ἐόν* libris non minus quam Apollonio de pron. 396. a, ignotum est.

V. 516. Thucydidis interpres diversa duo permiscuit, vid. 14, 409 et 461. Nostro praesidium fert Etym. M. 184, 3. 781, 32., etsi postremo loco glossa cum eo, quod explicatur, temere coecluit, vid. Et. Gud. 451, 49. Hesych. I, 673.

V. 517. Idomeneum amore Helenae flagrantem graviter accensuisse Deiphobo schol. tradit. Adverbiis duobus fidem faciunt 10; 361. Od. 9, 386. 21, 69, add. schol. ad Soph. O.C. 1584.

V. 518. Causalem particulam nonnisi operarum negligentia invectam librorum et scriptorum et editorum ope Ernestius primus expulit, cf. 8, 311.

V. 521. Martia epithetou *ἄκαξ εἰρημένον* saepius illustant

υἱὸς ἰοῖτο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑαμίνῃ·
ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρω Ὀλύμπῳ ὑπὸ χροστέουσιν νέφεσιν
ἦστο Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, ἐνθα περ ἄλλοι

523 ἀθάναισι θεοὶ ἦσαν ἐργόμενοι πολέμοιο.

Οἱ δ' ἄμφ' Ἀσκαλάτῳ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν·
Ἀήροφος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πῆληκα φασινῇ
ἤρπασε· Μηριόνης δέ, θεῷ ἀτάλαντος Ἀρηῃ,
δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς

530 αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβητος πεσοῦσα.

Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος, αἰγυπιδὸς ὥς,
ἐξέρυσσε πρύμνοιο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. τὸν δὲ Πολίτης,
αὐτοκασίγνητος, περὶ μέσσω χεῖρι τιτήνας

535 ἐξήγεν πολέμοιο δυσηχέος, ὅφρ' ἔκειθ' ἵππους

ὠκέας, οἳ οἱ ὀπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
ἔστασαν ἡνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·

— V. 517. Ἰμμορον Harl. —
V. 518. ἀλλ' ὅγε γὰρ τόδ' ἄμ.
St. et all. — V. 523. νέφους
schol. ad Od. 29, 104, male.

— V. 526. ἄμφ' Ἀσκαλάφου
Vind. ed. H. — V. 534. περὶ
μέσσω schol. Lips. — V. 535.
ἐξήγε πτολ. H. —

Interpreses Graeci, vid. scholl. Apoll. Lex. 198, 334. Eust.
941, 59. Et. M. 213, 28.

V. 524. Nolim cum Paynio versus quinque proscribere;
nam *ἐργόμενος* et *ἐργόμενος* promiscue dici Homerus pariter atque
alii docent, vid. II. 5, 187. Apoll. Rh. I, 775. III, 184, 649.,
cII. II, 550. IV, 1580 De utroque breviter admonet Eust. 944,
62., prius autem copiosius persequitur Buttmann, in Lex. II,
142, 4.

V. 526. Crebrius obvenire dativum negari non potest. Un-
de Wolfius enim merito praetulit, testibus multis et idoneis fre-
tus, ut Ald. sec. Steph. Rom. Ven. Vind. quint. alii.

V. 530. Grata et apta literarum concinnitate galcae decliden-
tis sonum imitatur, vid. clausulam eandem 16, 118. et Od. 18,
397. Eust. 945, 22. recordatur Od. 8, 190. Duo priora ex hoc
lucro sumpsit Etym. M. 170, 1.

V. 534. Lipsiensi scholiastae nemo accredit nisi Berglerus
vertendo: medio manibus circumiectis. Scholiastam brevem, qui
interpretatur hinc: *περὶ τὰ μέσα αὐτοῦ τὰς χεῖρας διατείνας καὶ
σπλάχνων*, et alii plurimi sequuntur et Vossius, Interpres
posterior.

V. 535. Sine idonea ratione a communi abiit Heynius,
praesertim quum litera finalis sit in omnibus, exceptis Eustath.
945, 29. et Rom.

οἱ τότε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
τειρόμενον· κατὰ δ' αἷμα νευτάτοτο ἔρρεε χειρός.

- 540· Οἱ δ' ἄλλοι μάραντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
ἐνθ' Αἰνίας Ἀγαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
λαιμόν τ' ὦψ', ἐπὶ οἱ τετραμμένον, ὅξ' ἔειδον·
ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσ' ἐκάρη, ἐπὶ δ' ἄσπις ἐάφθη
καὶ κόρυς· ἄμφω δὲ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.

- 545· Ἀντίλοχος δὲ θύονα μεταστρεφθέντα δοκεύσας
οὔτασ' ἐπαΐξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
ἦτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχέν' ἰκάνει·
τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
κάππευσεν ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας.

- 550· Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων

V. 541. Αἰνίας· Ἀρ. Vind. Αἰ- νίας δ' Ἀρ. Ald. sec. H. et ol. vulgo. ἐνθ' Αἰνίας Ἀρ. V. Kust. 945, 33. Rom. — V. 542. ἐπὶ οἱ Vindd. H. et ol.	volgo. — V. 543. ἐάφθη Vindd. Ald. sec. W. Both. — V. 546. διὰ τε φλέβα Z. — V. 549. πετάσσας Vind. quint. — V. 551. παρυσταδόν Z. et Aristoph. —
--	--

V. 541. Syllabae metrum exsuperantis medicinam inveniunt Aristarchus et Herodianus, dum scribebant: ἐνθ' Αἰνίας Ἀγαρ., vid. scholl. B. L. A. et Thiersch. in gr. Gr. §. 179. 22. Vulgata etsi et Heynius et Paynius adstipulantur, correctoris manus prodiit, neque eam librorum praesidio inniti crediderim. Bothius vero, codicibus non inspectis, prava veris admiscuit.

V. 542. Pronomen temere erigi lubet schol. Ven. hisce: τὴν οἱ ὀρθοτονητόν, μεταλαμβάνεται γὰρ ἐξ ὀρθοτον.

V. 543. Nec de spiritu nec de verbi origine, in quam sedulo inquisiuerunt, magistra Graecis convenit, vid. scholl. et Kust. 945, 36. Nostra memoria Heynius, Bothius et Buttmann. in Lexil. II, 138. plenius et accuratius aliis eundem lapidem moverunt. Qui quum maxime contraria proferant, rem, quae maiorem diligentiam et copiam sibi expetat, persequar in Excurs. XXIV. Spiritum vero asperum, a Wolfio depulsum, e Venet. et praestantioribus revocavi.

V. 544. Buttmann. ad schol. in Od. 4, 739., quod structura II, 2, 71. parum concinat, ex Odysseae commentariis ἄμφω δὲ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής emendare vult. Consideratius egisset, si II. 16, 414. et 580., quae scholiastae ob oculos fuerunt, in medium protulisset. Praeterea dativo non libri solum adsunt, sed eundem schol. ad II. 4, 460. ex II. 16, 414., quem modo laudavimus, excitavit. Neque ambigendum est, quin praepositione a verbo separata bene Graece ita dicatur. Argumento est 19, 284 ἄμφω αὐτῶ χυμένη λίγ' ἐκώκε, add. Od. 8, 278, 527. 10, 518. 24, 80.

V. 546. Zenodotus, quae causa mutandi saepe fuit, vnculae eiusdem repetitionem evitatam voluit, ei vero non libri modo, sed alii etiam auctores opem ferunt, cf. Kust. 945, 53. et Aristot.

παπταίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον· οὐδ' ἰδύναντο
εἶπω ἐπιγράψαι τέρενα χρῶα νηλεῖ χαλκῷ

Ἀντιλόχον· περὶ γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων

555 Νέστορος νιδὸν ἔρουτο καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.

οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δῆτων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
στορηγᾷ· οὐδὲ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρίμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
σειόμενον ἐλίκτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἦσιν
ἢ τευ ἀκοντίσσαι, ἢ ἐ σχεδὸν ὀρμηθῆναι.

560 Ἄλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὅμιλον,
Ἀσιάδην, ὅς οἱ οὔτα μέσον σάκος ὀξεῖ χαλκῷ
ἐγγύθεν ὀρμηθείς· ἀμενήνωσεν δὲ οἱ αἰχμὴν
κυανοχαῖτα Ποσειδάων βιότοιο μεγέρας.

V. 552. οὐδὲ δὲρ. V. ol. vulgo | xos μέσον Vind. ed. ol. volg.
et H. — V. 553. ἐπιγράψαι | et H. — V. 562. ἀμενήνωσεν
Vind. quint. — V. 560. Ἀδά- | Vind. quint. —
μαντα Barues. — V. 561. σά-

Hist. Anim. III, 3, 6. Apud quem praesens oblitteratum, codicum
meliorum testimonio fretus, Schneiderus reduxit.

V. 551. Alexandrini quidam magis Homericum habent παραστα-
δόν, cf. 15, 22. Od. 10, 173, 547. Sed περισταδὸν eodem iure dici
tom libri indicant, tum alii scriptores plures eo sunt usi. Apud
Herodotum quidem, de quo fallitur Passov. in Lexico, non-
nisi semel reperitur VII, 225., unde sumpsit Thucyd. VII, 81.
Longe crebrius poetae et epici et tragici idem adsciverunt, ut ad
Homericam proxime accedit Quint. Sm. I, 794. X, 402. XII,
362., add. eundem III, 220. X, 158, 464. XII, 442. Apoll. Arg.
II, 200. III, 416. Theocr. Id. II, 68. Oppian. Cyneg. II, 259.
Orph. in Arg. 320. 570. 948. et Eurip. Androm. 1113.

V. 552. Augmentum ab editoribus plerisque et Heynio ex-
pulsam in libris nunc abest, nunc praemittitur. Ven. quidem eo
caret hic 13, 687. 15, 406, 416., Wolfio autem adstipulatur
9, 551., nec minus Vindd. ἰδύναντο est 13, 687. 15, 416. et libri
quinti ib. 406. Quod quum Odyssea II, 264. 21., 184. et Eu-
stathius comprobent, a Wolfi parte erat standum.

V. 553. Scribae iniuriam in Vind. quinto conspicuam emen-
dant alii et poeta ipse 4, 139. 11, 388. 22, 280.

V. 560. Acamanti nomen hic non pertinere copiosius expo-
sui ad 12, 140.

V. 561 sq. Ordinem verborum, Veneto doct. recte transpo-
nisse Wolfium indicio sunt 7, 258. 11, 565. 13, 646. 15,
528. 22, 190. Ἀμενήνωσεν hoc uno loco dictum repetunt veteres a
nomine μένος, vid. Etym. M. 81, 56., in quo literam finalem
perperam abesse iudicant Apoll. in Lex. 104. et schol. B., qui
explicunt: μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ βελόντος ἀνταχθῆναι ἐργάσασθαι· ἢ
γὰρ αἰχμὴ μένος οὐκ ἔχει.

- καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μῆν', ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος,
 565 ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἤμισυ καίτ' ἐπὶ γαίης·
 αἷψ' δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλεεινῶν·
 Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
 αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἐνθα μάλιστα
 γίγνεται Ἄρης ἀλεγεινὸς οἷζυροῖσι βροτοῖσιν·
 570 ἐνθα οἱ ἐγχος ἐπηξεν· ὃ δ' ἐσπόμενος περὶ δουρὶ
 ἥσπαιρ', ὡς ὅτε βούς, τόντ' ὄθρῃσι βονκόλοι ἄνδρες
 ἰλλάσιν σὺν ἐθελόντα βίῃ δῖσαντες ἄγουσιν·
 ὡς ὃ τυπεῖς ἥσπαιρε μίνυνθά περ, οὔτε μάλα δῖν,
 ὄφρα οἱ ἐκ-χροὸς ἐγχος ἀνισπάσας' ἐγγύθεν ἰλθῶν
 575 ἥρως Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὕσσε κάλυπεν,

V. 565. ἐπὶ γαίῃ Vind. quint. et Both. — V. 572. ἰλλάσιν Rom. et all. — V. 568. μεσηγ- Vind. quint. ἰλλάσιν Apoll. in-
 γὺ editt. antiquiss. — V. 570. Lex. 362. — V. 575. ὅσο' ἐκά-
 ὃ δὲ σκότιμος V. L. ap. scholl. λυψε Vindd. et ol. vulgo. — V.

V. 564. Σκόλον semel inveniri apud Homerum veteres ob-
 servant saepissime, cf. scholl. ARLV. Apoll. Lex. 606. Etym.
 M. 719, 39. Oriou. 150, 11. Eust. 946, 48., duplicem eius in-
 terpretationem fuisse testati. Aristarchus enim spinæ genus
 flammis adustum eo indicari putavit, Apian vero palum intellexit
 igni præcustum sive σκόλονα, add. Phavor. 664, 93. Σκόλος·
 ῥάβδος ὃ κάρδαυλος, ἢ σπῆλξ. οἱ δὲ σκόλον, ἢ ῥάβδος, ἢ ἀπώ-
 ξυμῆτος πάσσαλος — ἢ ἀκύνθητος εἶδος, ubi ῥάβδος ὃ κάρδαλος
 emendandum esse demonstrat Hesych. II, 1227., cf. H. Steph.
 thes. Gr. ling. vol. VI, 8372 sq. et viros ductus, quos ibi com-
 memoravit Schaeferus.

V. 566. Harlei. submittit aliam: πάντοσε πανταίων, μὴ τις
 χρόα καλὸν ἐπαύρη, male huic relatum ex iis, quas postea legun-
 tur v. 649.

V. 568. Barnesius infelici conjectura τὰ μεσηγὶ, cui V.
 L. τὸ μεσηγὺ itendidem suo Marte excogitatum adiecit, Iliadi in-
 tulit. Poeta enim articulum ignorat et pro adverbio ponit μεση-
 γὺ, μεσηγὺ ac μεσηγύς, vid. 8, 560. 9, 549. 11, 570. 16, 396.
 Nihilam simplicem et metrum sibi expetit, et libri una cum Eust.
 946, 56. approbant.

V. 569. Ut locus communis ab aliis recitari solet, sicut ab
 Etym. M. 140, 35. schol. ad Soph. Al. 253. Apoll. in Lex.
 155., ubi secus ac par erat γλῆται fertur.

V. 570. Grammaticorum partem σχόλιος i. e. κατασχέσις,
 περισπωμένης δόξης legisse schol. Bl. Apoll. in Lex. 627. Hesych.
 II, 1334. memoriae prodiderunt. Quibus fidem habet Rothius
 praeter librorum scripturam auctoritatem. Illorum si stamus iudi-
 cio, πρὶ δουρὶ, etsi alterum defendere possis v. 411. 21, 577.,
 verbo insequenti ἥσπαιρε iungatur necesse est. Neque id insolitum
 habuerim, quum vulgare vocatur II, 12, 396. et Eustathii

Ἀχιλῆον δ' ἔλενος ξίφει σχεδὸν ἤλασε κόρσῃν
 Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
 ἣ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε· καὶ τις Ἀχαιῶν
 μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσεν·
 τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυπεν.

Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἶλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·

βῆ δ' ἐπαπειλῆσας Ἑλένη ἥρωϊ ἀνακτι,
 ὃς δὲ δόρυ κραδάων· ὃ δὲ τόξου πῆχυν ἀνελκεν.

τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην, ὃ μὲν ἔγχεϊ ὀξυόεντι

ἔει' ἀκοντίσσαι, ὃ δ' ἀπὸ νευρῆσιν ὀϊστῶ·

Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν ἰϕῷ

Θώρηκος γυῖον, ἀπὸ δ' ἔπατο πικρὸς ὀϊστός.

583. ἀνέλει V. cum plurimis, ol. vulgo et H. ἀνέλει W. — V. 585. ὑπαὶ νευρ. Vind. quint.
 νευρῆσιν ol. vulgo. — V. 587.
 V. 584. ὁμαρτήδην sive ἀμαρ- διὰ δ' ἔπατο Vind. quint. —
 τήδ. Ar. ὁμαρτήτην Vind. un. —

observatio accedat, 947. 3.: τὸ δὲ ἰσπόμοτος περὶ δουρὶ ἔχει τὰ
 ἀσπίδας ἀνταποδόσεις, Μηριόνης τε γὰρ ραισκοπόμοτος ἀπὸντία βάλε
 δουρὶ τὸν ἄρι βληθέντα, καὶ αὐτὸς ἰσπομοτος περὶ δουρὶ ἀσπίδας.

V. 571. Bothius coniecit ὡς οἱ βοῆς i. e. ut olim. Nemo
 vero sermonis Homericī doctus inuento isti adstipolabitur, vid.
 Etym. M. 722, 54., e quo τις, glossa ortum, delendum erit.
 In sequentibus ὄντ' ὄντοισι proposuit Toll. ad Apoll. lex. 734.

V. 572. Menda Vindob. quinto et Apollon. Lexico admixta
 et alii sustulerunt et libri ignorant, vid. schull. Bl. Etym. M.
 361, 44. Or. 167, 3. et Ruhken, ad Tim. 69 sqq.

V. 573. Clausulam habuimus 1, 146., similior etiam huius
 versus est Od. 22, 473.

V. 575. Venet. augmentum ab editoribus assumptum plerum-
 que praetermittere indicavi ad 4, 461. Idem vero exitus, si bene
 computavi, undecim Iliados versibus est additus, quonquam levi
 varietate passim fertur κατὰ δὲ οκ. ὅσοι κίλ., cf. 16, 325.

V. 583. Tenoris pravitatem, quae Bothii aciem effugit,
 notavi, ratione rei reddita, ad 11, 375.

V. 584. Aristarchum ὁμαρτήδην sive ἀμαρτήδην pro adverbio
 habuisse minus probabiliter ostendi in Excurs. XII. ad II. 5,
 656. Ἀμαρτήτην, cuius mentionem facit schol. Vict. hisce: οἱ δὲ
 ἀμαρτήτην, ἅμα προέιντο, ὡς ἀπειλήτην, fuit aliorum. Sententiam
 Aristarchi ex antiquioribus Eustath. 947, 57. repudiavit, nuper-
 rime Lehrs. de stud. Arist. Hom. 313.

V. 585. Literae liquidae libri plerique vocalem, numero
 pauciores, e quibus est Vind. quintus, diphthongum sulent praemittere:
 ergo satius erit Venet. obsequi. Mendacius alterum, in
 cuius societatem Ven. et Rom. non veniunt, ad II. 8, 309. sustuli.
 Dativus commode adest in Od. 11, 607.: γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ
 ἐκὶ νευρῆσιν ὀϊστόν.

V. 587. Vind. quint. διὰ, ex aliis similibus tractata, temere

- ὥς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατίος πτύοφιν μεγάλην κατ' ἄλωϊν
 θρώσκουσιν κύμασι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι
 590 πνοῇ ὑπο λιγυρῇ καὶ λιμνητῆρος ἐρωῇ.
 ὥς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς ἐκὰς ἔπτατο πικρὸς οἰστός.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 τὴν βάλεν, ἣ ῥ' ἔχε τόξον εὖξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 595 ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλειίνων,
 χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφίλκετο μέλινον ἔγχος.
 καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάλθυμος Ἀγέτωρ,
 αὐτὴν δὲ ξυνίδησεν εὖστρόφῳ οἶος ἄνωγ',
 600 σφενδόνη, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.

V. 588. πτύοφιν schol. ad Od. 11, 128. — V. 589. θρώσκουσιν Viudd. et ol. vulgo. — V. 590. ὑπαὶ λγ. Vind. quint. — V. 594. ἣ ῥ' ἔχε V. Vind. ol.

vulgo et H. — V. 597. χάλκεον ἔγχος Vind. ed. et editt. antiquiss. — V. 599. εὖστρεφεῖ Ar. — V. 605. παρὰ δὲ οἱ ol. vulg. et H. — V. 608. ἔσχετο

invasit. Nihil eam hic prodesse nullum maius est argumentum, quam sequentia vulgari et recepto admodum congruere.

V. 588. Errorem a librariis in schol. ad Odys. admittum emendant plurimi, ut scholl. AD. Eust. 947, 39. Apoll. Lex. 577. Pallux. X, 128. et alii.

V. 589. Vind. et editt. propemodum omnes θρώσκουσιν, cui immerito principatum dat Ernestius, etsi Athen. II, 14. et schol. ad Od. l. all. idem agnoscunt. Nam subiunctivum comparando aptum idoneumque Ven. tres codd. apud Heynium et Eust. 947, 30., quibus nostra aetate paruerunt, communi approbant consensu.

V. 590. Ab eodem exordio proficiscitur 23, 215., ad quem, quum Alterus nihil diversi annotaverit, obtemperavi Veneto, vid. paullo supra ad v. 585.

V. 594. Nominativus etsi in libris omnibus inest, dativum tamen, ab interprete Veneto ex Aristarchi recensitionibus erutum et testimonio Eustathii 948, 53. commendatum, eum Wolfio adoptavi. Qua de re scholiasta praecipit ita: ἣ ῥ' ἔχε μετὰ τοῦ Ἰσὶ Ἀριστάρχου· ἴσσι γὰρ καὶ ὁ μέγας κατεῖχε, ὥς ἐπὶ τοῦ ἣ ῥ' ἴδε γυμνωθῆναι (II, 12, 389.). τινὲς δὲ ἀνευ τοῦ ἰ γράφοντες ἐφ' ὅλης τῆς χειρὸς δέχονται τὸ λεγόμενον, τὴν κατέχουσαν τὸ τόξον χεῖρα.

V. 596 hac una rhapsodia ter iteratur, vid. 566, 648., praeterea conspicitur 3, 32. 11, 585. 14, 408. et adversativae expers 16, 817.

V. 597. Ven. Vind. quint. Rom. St. et recentiores μέλινον ἔγχος, cui consentanea sunt 5, 665, 664 sq. et infra 715.

V. 599. Schol. A. Ἀρίσταρχος εὖστρεφεῖ, ὥς ἀπὸ τοῦ εὖστρεφῆς. Sed εὖστρόφῳ non modo rei magis convenit, verum etiam a

Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
 ἦϊε· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοςδε,
 σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 οὔτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
 ἔγχος· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ ἔελλετο νίκην.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
 ἄλτ' ἐπὶ Πείσανδρῳ· ὃ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἴλετο καλὴν
 ἀξίνην εὐχαλκον ἐλαίνῳ ἄμφι πελέκῃ,
 μακρῷ, ἐϋξίστῳ· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.

Vindd. Eust. 949, 22. et ol. — V. 612. ἀμ-
 vulgo. — V. 609. μέγα δ' ἐλ-
 πτο Z ἔλετο Vind. quint. Eust. —
 949, 25. — V. 610. ἐφ. χεῖρα-
 σι μάχαιραν Z. — V. 612. ἀμ-
 φιπελέκῃ Vindd. Ald. sec. —
 V. 613. ἐφίκοντο all. ἐφικίσθη
 Aristoph., ut videtur. —

libris et grammaticis nobis traditur, sicut ab Eust. 948, 57. Et.
 M. 618, 48., quod insuper bis apponit proxima 117, 47. et
 620, 31.

V. 604. Terminatur huiusmodi 9, 411.

V. 605. Heynius παραλ grammaticorum et metricorum exi-
 stimat commentum, testibus gravibus refragantibus, ut Ven. Vindd.
 libris plerisque, Eustath. 949, 17. et schol. Vict.

V. 608. Scholiastae discrepantiam tenet Eust. 949, 22. cum
 Rom. et omnibus ferme antiquioribus. Bene autem egit Heynius,
 quod ἔσχεθε, Homeri sermone probatum a Venet., recepit, com-
 parat enim 12, 184. 20, 398. Od. 4, 284. 16, 430.

V. 610. Zenodotum inscitiae arguit schol. Ven.: etenim ab
 Homero eultrum (παραξίφιδας) μάχαιραν, gladium vero, pugnae
 aptum, ferrum sive ξίφος appellari. Nec de eius rei veritate po-
 terit dubitari, vid. 3, 271 sq. 19, 251. 11, 853. 18, 597., com-
 muni vero accinit Eustath. 949, 29.

V. 612. Ad falsam Viudobonensis compositionem nimis doci-
 les se praebuerunt editores, melius existimant et libri et idonei
 antiquitatis magistri, vid. Apollon. in Lex. 549. scholl. BJ.
 Eustath. 949, 51. Securis enim manubrium πέλεκυν sive σι-
 λειὸν vocari constat, quorum alterum nostro fere congruum sup-
 peditat Od. 5, 236 — — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ Στελεῖον περικαλλές,
 ἐλαίνον, —. Hoc autem Atticorum more ex ἐλαία ἐλαίνον, vocali
 extrita, prognatum dicunt.

V. 613. Legendi varietas, quae olim obtinuit, minus lucu-
 lenter apparet, sed e scholiorum atque Eustathii commentariis
 erit investiganda. Iam schol. Venetus sic praecipit: ἐφίκοντο·
 οὕτως Ἀρτέμιδος· ἄλλοι δὲ ἀφικίσθον, Ἀριστοφάνης δὲ ἀφικίσθην,

- ἦτοι ὁ μὲν κόρυθος γάλον ἤλασεν ἱπποδασείης
 615 ἄκρον ὑπὸ λόγον αὐτόν, ὃ δὲ προσιόντα μέτωπον
 ῥινὸς ὑπερ πνιμάτης· λάκκ' ὅστιά, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 παρ ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πείσον ἐν κοίῃσιν·
 ἰδνῶνθ' δὲ πεσών. ὃ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βαίνων
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 620 Δείμετέ θην οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυνώλων,
 Τρῶες ὑπεργίαιοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς.
 ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἵσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
 ἦν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες· οὐδέ τι θυμῷ
 Ζηνὸς ἐριβριμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
 625 ξεινίου, ὅστε ποτ' ὕμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπὴν.

V. 615. ὑπὸ λόγον Etym. M. | et all. olim. — V. 619. ἐξενά-
 570, 5. Apoll. lex. 414. ἐπαί | ρηξε et οὐχόμενος Ald. sec. Vind.
 λ. Viudd. et ol. vulgo. — V. | ed. — V. 623. κακοὶ κύνες Vind.
 617. αἱματόεντα Viudd. Ald. sec. | quint. — V. 625. πόλιν αὐτῆν

cul Victor. ἐφίκοσθην supponit. Eustathius contra primum explicat ἐφίκοσθην, deinde 949, 60. addit haec: εἰ δὲ γράφεται ἀφίκοσθην, λείπει ἢ κατὰ πρόθεσιν, καὶ ὅλον, ὥς ὁμοῦ κατ' ἀλλήλων ὤρησαν. Quibus perpensis, nescio an Aristarchi fuerit ἐφίκοσθην, exemplarium communium ἀφίκοσθην, Aristophanes denique in prioris sedem recipiendum statuerit dualem ἐφίκοσθην. Haec si vera et commoda habentur, ἐφίκοσθην et ut Aristarcheum et quia in rem quadrat iure repositum esse censebimus, idque iam Eustathio placuisse intelligitur, dum illud reddit ἀνὰ τοῦ καθέκοσθην καὶ ἱφάντο. Quorum prius translate dicitur 14, 104 — μάλα πῶς με κατέλκεο θυμὸν ἐπιπῆ, proprie nostrum deprehenditur apud Herodot. VII, 35, 1. τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευε τριηκοσίας ἐπικέσθαι μάστιγι πλεγῆς. Verbum autem non admodum crebro apud poetas obvium, cf. Opp Hal. I, 82 — οὐ γὰρ τις ἐφίκοτο τέρενα θυλάσσης (nam in Homer. Od. 8, 202. ἀφίκοσθε hodie legitur), Attici oratores quique eos sunt imitati genitivo solent adiungere, velut Isocr. in Demon. 2 οἷοι μόνον τῆς ἀρετῆς ἐφίκοσθαι γνησίως ἡδυνήθησαν. Evagor. 20 τίς γὰρ ἂν ἐφίκοιτο τοιαύτης γνώσεως. Exempla plura et Isocratis et aliorum congesserunt Valckenauer. In Opusc. II, 180. [ad lu. Chrysost. Or. in laudem Pauli Apost. I. p. V.] et Coraë's ad Isocrat. II, 307. Quorum prior ad Eurlp. Phoen. p. 217. Sophoclis fragmentum, in Stobaei florileg. t. 29. p. 199. superstes (apud Brunck. Polyid. 3.) haud inficete sic emendat: οὔτοι γ' ἐφίκει τῶν ἀκρῶν ἀνεν πό-
 ρου [vulgo οὔτοι ποδ' ἤξει].

V. 615. Nisi forte putaveris ὑπὸ λόγον e versu proximo huc irruisse importune, alios ita voluisse ex Etymologico auspicari possis. Diphthongum, a Ven. et Eust. 949, 62. repudiatam, nuperrimi quique editores depulerant.

- οἷ μιν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
 μὰψ οἷχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ·
 νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισιν
 πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς·
 630 ἀλλὰ ποθὶ σήσεσθε, καὶ ἐσσίμενοι περ Ἀργεος.
 Ζεῦ πάτερ, ἦ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 ἀνδρῶν ἡδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τὰδε πάντα πέλονται.
 οἶον δὴ ἄνδρεςσι χαρίζεαι ὕβριστῆσιν,
 Τρωσὶν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
 635 φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοῖον πολέμοιο.
 πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος,
 μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,

Lips. — V. 626. κτήμαθ' αὐτῇ V. L. ap. schol. A. — V. 627. μὰψ οἷχεσθον ἄγον- | τις Z. — lh. φιλ. περ αὐτῇ
 — V. 627. μὰψ οἷχεσθον ἄγον- | Ar. in altera. — V. 630. πο-
 — V. 627. μὰψ οἷχεσθον ἄγον- | τοσχήσεσθε Ald. sec. —

V. 617. Neutrum ἀματόεντα exemplis stabilivī ad v. 435., neque ei obstant Ven. Eust. 949, 62. et schol. Ven. ad II. I. 104. et schol. ad Od. 4, 662., etsi dualis ab Aldina secunda ad alias plures est propagatus. Aristarchus, quem πείσον dedisse schol. testatur, haud dubie illud comprobavit.

V. 619. Alterna ἐξενάρχηε inter codicis vitia retulit Vol. I. p. 632., de quo nemo dubitabit. Attamen simile quiddam Aldina secunda, in proximo cum eodem libro consentiens, sectata est.

V. 622. Schol. B1: ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ μῆν' οὐ γὰρ ἔχει τὸν δέ. Heynius μὲν saepe ita poni, ut adversativa omittatur, admonet, quod nemo nescit, vid. Herm. ad Viger. 841. 336 Hoc vero loco ἀντίθεσις ne abest quidem, adicitur enim illa v. 628. Pari mudo sibi respondent μὲν — αὐτῇ I, 234. 3, 240. et alibi, cf. Voss. hymn. ad Cer. 123.

V. 623. Femininum unitatis esse recte observat Heynius, quanquam alii, ut schol. Lips. et Eust. 950, 10., barbarorum ignaviam eo declaratam voluerunt.

V. 625. Optimi libri et editi et scripti congruunt in vulgari, ut Ven. Viudd. Eust. 950, 28. et 951, 8.

V. 626. Alio κτήμαθ' αὐτῇ, neque αὐτῷ, ut schol. habet, scripsisse crediderim. Opes vero Menelao una cum Helena a Paride ablatas passim commemorat poeta, vid. 3, 72. 7, 363., unde κτήματα πολλὰ optime quadrat.

V. 627. Dualem perperam iunxisse pluribus Zenodotum schol. Ven. tradit, nec magis probat ἄγοντες, quod ἀναγωγῇ curam e Peloponneo in Troada significet. Praepositioni plus fidei conciliant alia, ut Od. 1, 123.

V. 630. Aldinae secundae errorem omnes ignorant, et simplex confirmat Apoll. in Lex. 627., στήσεσθε· ἐπιστήσεσθε interpretatus.

τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι
ἢ πολέμον· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.

- 640 Ὡς εἰπὼν τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροῶς, αἱματόεντα
συλῆσας ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
αὐτὸς δ' αὐτ' ἐξαυτίς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.

- Ἐνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιομένεος βασιλῆος,
Ἀρκαλίων, ὃ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπειτο πολεμίζων
645 ἐς Τροίην· οὐδ' αὐτίς ἀφίκετο πατρίδα γαίαν·
ὃς ῥα τότε Ἀτρεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·

V. 638. ὄνερ Rom. East. 951, | Voss. ad h in Cer. 123. — V.
59. — 1h. εἶναι St. Ernest. — 643. Κυλαιομένεος Z. — V. 644.
V. 642. αὐτὸς δ' ἄρ' ἐξαυτίς | ὃς ῥα Rom. — 1b. πολεμίζων

V. 638. Eust. 955, 56., infinitivum εἶναι n stirpe τῶ, ἦμας
i. e. πληρῶ (satio) propullulare ratus, in adspirazione eum aliis,
qui eum melius repetunt a verbo ἦμι, consentit. Quapropter
Stephani editionem operarum mendum, a Berglero iteratim,
occupasse aliquis conieciat.

V. 639. Quandoquidem in Vind. quinto ἀόρεστος, emenda-
tione a manu prima appicta, profertur, nihil dissimilitudinis ad-
easse intelligitur.

V. 642. Vossii aures iusto delicatiores particulae, a Vind.
quinto et aliis quibusdam praetermissae, litem intendunt. Nam
vero non modum Il. 15, 287., sed Odyssea etiam 9, 537., similem
diphthong concurrens non aspernata, salvam et incolumem praes-
tabit.

V. 644. Rom. ex Eustathio perperam transtulit numeris
inimicium, quod alii ignorant. Praesens πολεμίζων longe plurimo-
rum fuit, neque id absolum erit habendum. Futurum tamen, si
bene retulit Ernestius, a quo Bekkerus dissidet, in Lipsienal
et Italo repertum est, unde Wolfio et Heynio sum adsti-
pulus.

V. 649. Subiunctivum ad proxima relatum omnes omnino
tuentur.

V. 652. Κατὰ ter repetitum vel alios grammaticos vel Ve-
neti librum solum offendit. Quo saepius autem eius generis
errores notavimus, eo minus illi credemus, aliis plurimis, ut
Vind. Eust. 952, 41., repugnantibus et poeta ipso vetante, vid.
5, 67.

V. 653. Bothius nec sibi constat, nec Homeri rationem
accurate perspexit, vid. ad 10, 275.

V. 657 sqq. Et verbum et res ipsa veterum movit suspicio-
nem, unde scholl. B L. Apollonii iudicium aliqua ex parte pro-
bant haece: ἀνδραγῆτες ἦτοι καθίσαντες, μᾶλλον δὲ ἀναθέντες· νε-
κρὸς γάρ ἐστιν. οὐδένα δὲ τῶν ἀποθανόντων οὕτως ἐλάττει· διὸ
ἀθεσβίται ὁ σίχρος. ἢ διφρηὶ ἀπρίγεται ὥς μακρὸν τῆς μάχης

ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλείνων,
 πάντοσε παπταίνων, μὴ τις χροῖα χαλκῷ ἐπαύρη.
 650 Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἔει χαλκίῳ οἰστόν·
 καὶ ῥ' ἐβαλε γλουτὸν κατὰ δεξιὸν· αὐτὰρ οἰστός
 ἀντικρὺ κατὰ κῦστιν ὑπ' ὀστέον ἐξέπρησεν.
 ἐξόμενος δὲ κατ' αὐθι, φθλὼν ἐν χειρὶν ἐταίρων
 θυμὸν ἀποπνείων, ὥς τε σῶλῃξ, ἐπὶ γαίῃ·
 655 κέτο ταίφεις· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, θεῦε δὲ γαῖαν.
 τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμυρεπένονκο·
 ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱοῖην,

V. et ol. vulgo, πολεμίζων V. | 238. — V. 652. διὰ κρίσεως V.
 L. ap. schol. Lips. — V. 649. — V. 653. καταβῆτο Boib. —
 ἑκαίρους Hermann. Opusc. I, | V. 657. ἀναδίντες Apoll. Rhod. —

οἴσας. ἰὰ τὰς γὰρ ῥόχονται. Sed in loco et multis controversiis
 ac quaestionibus ulnuxio et antiquioribus iam addubitato non ver-
 sari neminem, qui harum rerum scientiam sibi collegerit, fugit.
 Etenim Pylaemenes quidam, Paphlagonum dux, Il. 5, 576. a Me-
 nelao et Antilochos victus dicitur; quare, si idem est, qui filii in-
 terfecti corpus prosequi narratur, Homerum, priorum inmemorem,
 turpiter lapsum esse sequitur. Hae causa impulsi Aristophanes
 allique v. 658. et proximum a dissecuasta jdeo interpositum cen-
 suerunt, quod patris mentio paullo antea erat facta, nec prae-
 cedentem dubitationis expertem fuisse cognovimus. Suspicionem
 istam ut tollerent, alii aliam excogitarunt medelam: Zenodotus
 quidem, quoniammodum eummemoravi, Pylaemenem in Cylaeme-
 nem mutavit; plures, Eustathio teste 952, 68., non Pylaeme-
 nem ipsum, sed, quia nondum fuerit sepultus, eius umbram filio
 caeso adfuisse inepte opinati sunt; ineptius etiam quidam μετὰ δ'
 οὐ οἶσι πατὴρ κτλ correxerunt. Plurimi autem duos fuisse Pylae-
 menes, alterum Paphlagonum ducem a Menelao occisum, alterum
 eius gentis regem, cuius filius hic occubuerit, censuerunt, et in
 maiorem rei fidem alios cognomines, quos Homerus recensuit,
 studiosius collegerunt, vid. scholl. ABLV. et Eust. 953, 4. Ari-
 starchum ipsum, oheli parciorem, in eam sententiam inclinasse
 schol. Venet. commentariis discimus. Horum omnium nihil Wolf-
 fio placuit in praeleg. 133 sq., cuius consilio Rothius super
 obsequutus utrique versui uncas apposuit, quae, si Wolfio credi-
 deris, brevissima sane est via ad omnem discrepantiam et diffi-
 cultatem removendam. Cautior et, ut potat, sagacior illis Bernard.
 Thierschius de primitiva Odysseae forma p. 35. novam et a
 nemine tentatam explicandi viam aperuit. Autumavit enim Pylae-
 menem male mulctum in Achivorum manus incidisse, et casu,
 nescio quo, e captivitate elapsam et in castra suorum reversam
 filii cecidi fuisse superstitem. Haec etsi a veri specie abhorrent,
 probabilia tamen, imo certa et fixa habita esse a viro doctissimo
 in diar. liter. Jenens. a. 1823. vol. III. p. 390 miror. Nam pri-
 mum Thierschii ratio eo vacillat, quod verba in Il. 5, 576. lecta:

ἀγνύμενοι· μετὰ δέ σφι πατὴρ κτε δάκρυα λείβων·
ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐρίγνετο τεθνηῶτος.

- 660 Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
ξείνος γάρ οἱ ἐην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
τοῦ ὅγε χρώμενος προῖαι χαλκῆρε' οἰστόν.
ἦν δέ τις Εὐχέηνωρ, Πολυίδου μάντιος υἱός,
ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
665 ὃς ῥ' εὖ εἰδὼς Κῆρ' ὀλοήν ἐπὶ νηὸς ἐβαινεν.
πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρον ἀγαθὸς Πολυίδος

V. 659. τεθνηῶτος ol. vulgo et | coniectura. — V. 667. φθίσθαι
ll. — V. 663. Πολυίδου ll. | vulgu, φθείσθαι Vind. un. — V.
Both. — V. 666. ἀγανός Both.

Ἰνθα Πυλαμενία ἔλεην ad utrumque Menelaum et Antilochum pertinere censet: Pylaemenes videlicet a Menelao solo vel capitur vel interficitur, cf. 7, 8. 11, 328. Deinde Pylaemenen caesum, nec vero captivum abductum esse a Menelao et ll. 6, 55 sqq. ostendit, et usus Homeri, ex quo *ἔλεην*, si de hoste in acie obvio usurpatur, nemper interficere denotat, vid. 4, 457. 5, 37, 59, 118, 144. 511, 677. 6, 35. 7, 8, 77, 81. 8, 256, 273. 9, 304. 11, 92, 304, 738. et alibi. Ktenim si poeta verbo illo usus aliquem captum esse indicat, vel *ζῶν* adiecit, ut 6, 38. 16, 331. 21, 102., vel ex aliis eam nutritionem subesse facile intelligitur, cf. 10, 345. 21, 77. 22, 142. 24, 142. 24, 752. Od. 4, 463. 8, 330. 22, 187. Verum ponamus Pylaemenen a Menelao et Antilocho esse captum. Quo tandem modo liberatus et solutus ad suorum signa redierit, poetae narrandum fuisse apparet, ut alia eius generis de Iao, Antipho et Lysaone, Priami filiis ab Achille captis, minime praeteriit silentio, vid. 11, 104 sqq. et 21, 35 sqq. At obijciat aliquis Pylaemenen vulneratum et captum in ipso pugnae tumultu ex hostium potestate effugisse. Id autem, auriga interempto eurrueque ab hostibus abducto, et difficile est ad credendum, neque poeta, si evenisset, Pylaemenis fugam non commemorasset, cf. 3, 380. 5, 23, 318, 314, 664, 697. 12, 392. 13, 781. 14, 429. 15, 240. 20, 325. 21, 597. Quocunque igitur se verterit Thiersachius, causam eius iacere patet. Itaque nihil, nisi veterum rationem, ab Aristarcho haud reiectam, nobis relictam video. Qua si quis minus erit contentus, ei tres versus una litura esse delendos consequens erit.

V. 659. Vocalem longam, a nobis munitam ad ll. 6, 71., et Rust. 952, 94. praebet, et Vind. quint. consentit. Cuius praestantia insuper inde patet, quod cum paucis *ἐρίγνετο* firmat. Idem ῥ̄ finali in versuum clausula posito, cui Bothius iterum bellum indixit, fidem facere solet, ut v. 661, 664, 682, 779, 786, 818, 828.

V. 663. Vocali non mutata Etym. N. 400, 10. versum excitat, neque ῥ̄ productum Homeri erit abiudicandum, vid. quae *Ἰνθα* ad 5, 180. Exordiu et posteriorum et Latinorum poetarum imitatione nobilitate Homerus ter quatterque est usus, vid.

νοῦσθ' ὑπ' ἀργαλήν φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

τῷ δ' ἄρ' αἶψ' ἀργαλήν θωὴν ἀλλέενεν Ἀχαιῶν,
670 νοῦσόν τε στυγερὴν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος· ὧκα δὲ θυμὸς
ῥχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμιας πυρὸς αἰθομένοιο·

Ἐκτῶρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδὲ τι ἤδη,

675 ὅττι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο

669. *Θωὴν* Both. — *Il. ἀχαιῶν* | *H. — V. 672. ἀπὸ μελέων*
Bentlei. voluit. — V. 670. πᾶ- | *Vind. quint. —*
θη Eustath. 953, 16. Rom. et

5, 9, 10, 314. Od. 20, 287., neque ita raro praesens eodem modum
punitur in versuum vestibulo, sicut 2, 811. 11, 722.

V. 667. Vocalem linguam circumflexum sibi expetere recte,
ut puto, ostendi ad 9, 246.

V. 669. Bothius, Elmsleii praeceptis ad Eurip. Med.
1267 inductus, nomen *Θωὴν* ἱ subscripto ueracit. Britannum
Etymol. magni movit auctoritas, quo referente (vid. 26, 24.) Ar-
chiluchus habuit: ὧς δ' ἄρ' αἶψ' ἀργαλήν ἔλπει, cf. Liebel. Archiloch.
fragm. CIX. Itaque cum Etymologo ἀδῶος Atticum esse existi-
marunt. Mihi quidem, nisi certiora proferuntur argumenta, lyrici
usus non modo non ad Homerum, sed ne ad Atticos quidem trans-
ferendos videtur. Certe de illo quom libri tom grammatici mani-
festo contradicunt, vid. scholl. Eust. 953, 16. Apoll. in Lex.
354. Arend. de acc. 103, 29. Hesych. I, 1753. et alios.

V. 670. H. 5, 567., ubi optativum cum Hermannō et
Vind. quinto eram repositurus, operae voluntati non responderunt.
Eandem modum, ut in re historica maxime congruum, Venet. et
omnes omnino hic certum reddunt, add. 10, 26. Subiunctivum
contra, si res coram sit, bene et commode tenebimus, 11, 470.
17, 242. 20, 126. Od. 7, 195. 17, 596. Thiersch. gr. §. 340.

V. 672. Vind. quintos pro suo more ter iteravit, Veneto re-
pugnante, ἀπὸ μελέων, cf. 7, 131. 10, 607.

V. 674. Hermannus in dissertatione de Interpolationibus
Homeri p. 14. ca., quae sequuntur, cum versu 311. acutissima
copula cohaerere et interposita inde a v. 345. usque ad v. 673.
in alienum locum irruisse demonstrare studeo. Lange alia fuit
Heynii sententia: is enim, nihil fraudis in superioribus odoratus;
v. 684 sqq. e variis variorum rhapsodorum lacinis conarcatas
iudicavit, nec Spohnius de agro Troi. p. 24. ab eo prorsus dissen-
sit. Haec sigillatim persequi nunc non vacat. Quare unum monitum
satis esto: versibus istis, qui molesti atque importuni Hermannō
videntur, resecatis neque Idomenei virtutem fabulose exaltescere
neque ullam fere Troium esse cladem, qua cogitata et animadversa
Hector Polydamantis iussu in alterum exercitus cornu se conferi.
Heynii autem et Spohnii dubitationes cum castrorum situ et
acie Graecorum Troiumque disposita proxime esse coniunctas fu-

- λαοὶ ὑπ' Ἀργείων τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 ἔπλετο· τοῖος γὰρ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 ὦτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
 ἀλλ' ἔχεν, ἥ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐξῆλθε
 680 ῥήξάμενος Δαναῶν πικινὰς στίχας ἀσπιστάων·
 ἐνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νῆες καὶ Πρωτεσιλάου,
 θῖν' ἐρ' ἄλως πολιῆς εἰσπνέμεναι· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 τεῖχος ἐΐδμεντο χθαμαλώτατον, ἐνθα μάλιστα
 ῥαχρηῖς γίγνοντο μάχη αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 685 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἐλκεχίτωνες,
 Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοὶ
 σπονδῇ ἐπαύσσοντα νεῶν ἔχον· οὐδ' ἐδύναντο
 ὤσαι ἀπὸ σφείων γλογὶ εἰκελον Ἐκτορα δῖον·
 οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν

V. 679. ταπρῶτα W. et Both.
 — V. 682. εἰσπνέμεναι H. pro-
 ponit. — V. 685. Ἰόνες apud
 Hippocrat. de med. offie. t.
 XIII. p. 18. teste Heynlio. —

V. 686. Φθῖος editt. antiqq.;
 male. — Ib. Φαίδιμοι Ἰντισ-
 ἔκ. V. L. ap. schol. B. et Eust.
 — V. 687. δύναρτο V. Eust. 954,
 63. H. et all. vid. ad v. 552. —

giet neminem. Quibus de rebus alio et loco et tempore erit quae-
 rendum.

V. 685. Ionas sive Iaonas, qui non re, sed forma differant,
 Athenienses hic appellari iam veteres concesserunt, vid. Apoll.
 in Lex. 357. scholl. et Eust. 954, 43 sqq. et de Androtionis frag-
 mento, cuius uterque memor est, Sibellia. in El. fragm. p. 117.
 Adiectum ἐλκεχίτωνες, quod praeterea novit hymn. in Apoll. 147.,
 alii ridicule explent: οἱ ἐν τοῖς χιτῶσι τῶν ἐναντίων ἔλκεα ποί-
 οῦντες, alii melius: ὅτι μέχρι τῆς Περικλέους στρατηγίας ποδήρεις
 εἶχον τοὺς χιτῶνας, vid. scholl. et Eust. 954, 50 sqq.

V. 686. Phthiorum et Phthiotarum discrimen, ex quo illos
 Protesilai et Philoctetae, hos Achilles imperio subiectos volunt
 scholl. Eust. 954, 54. Etym. M. 793, 10. Ammon. 142., a
 grammaticis excogitatum seite reiecit Heynlius, cf. Strabon.
 IX, 660. l. c. Idem Strabo cum aliis praestantioribus φαιδιμόεν-
 τες, semel ab Homero usurpatum, pro derivato habet. Alii in eo
 vel compositum quaeiverunt, vel, quod magis est verisimile, dis-
 traxerunt in duo φαίδιμοι Ἰντισ Ἐπειοί. Huc spectat Eusta-
 thii nota 950, 57.: τὸ δὲ φαιδιμόεντες ἢ παράγωγόν ἐστιν ἐκ τοῦ
 φαίδιμος, ἢ σύνθετον κατὰ τινος ἐκ τοῦ φαίδιμον ἔχιν πανοπλίαν.
 In Ald. secunda librarii oscitantia φαιδιμόεντες admittit.

V. 691. Vindobon. Alteri corrigunt plorimi. De nominis
 huius tenore egimus ad v. 195.

V. 692. Errorem Zenodoti a scholiis aliquoties notatum attigi
 al 10, 175. Idem nom hic quoque cum aliis scripserit Φυλ. τα

690 ἤρχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο
 Φεΐδας τε Στιχίος τε Βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
 Φυλίδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
 πρὸ Φθίων δὲ Μίδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρχης·
 ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θείοιο

695 ἔσκε, Μίδων, Αἴαντος ἀδελφεός, αὐτὰρ ἔναιεν
 ἐν Φυλάκῃ γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 γνωτὸν μητρειῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Οἰλεύς·
 αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο·
 οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,

700 ναῦσιν ἀμυνόμενοι μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.

Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Οἰλῆος ταχὺς υἱός,
 ἴστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἡβαιόν·
 ἀλλ' ὥστ' ἐν γειῷ βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον,

V. 688. φλογὶ ἐκλος vel ex. ol.
 vulgo, cf. ad v. 53. — V. 691.
 Στιχός Vind. ed. — V. 692.
 Μέγης τ' Ἀμφ. Z., ut videtur.
 — V. 693. Μενεπτόλεμος all.,

Eust. teste. — V. 696. ἀπὸ
 πατρ. schol. Ven. ad ll. 18, 64.
 et H. — V. 702. γὰρ τ' ἀπ'
 Αλ. Z. — lb. ἡδ' ἡβ. Ald.
 sec. — V. 703. νηῖ V. —

Μέγης τ', Ἀμφ. τε Δρ. τ., parum constat, quanquam id colligi
 possit a scholiastae Ven. verbis: οὕτως Μέγης, ἔσω τοῦ τε, οὐ
 γάρ ἐστι Φυλίδης. Sed certum exploratumque est ista, quibus
 Phyliden et Megeta unum eundemque fuisse affirmare vuluerit,
 nobis transmissa esse mutila. Quem defectum ita fere resarcien-
 dum putaverim: οὐ γάρ ἐστι Φυλίδης ἄλλος.

V. 693. Utrum Μενεπτόλεμος an Ποδάρχης sit proprium; mi-
 nus apparere dicit Eust. 955, 10., additque suavitatem quandam
 in iis inesse, quod Phthiorum dux, qui commemoratur, alias qui-
 dem pedum pernecitate eminuierit, in pugna vero firmus sit ac stabilis.
 Ceterum Podarcen, Protesilai fratrem, Phthiis praefuisse navium
 index v. 704. docet.

V. 694 cum tribus proximis redit in libr. 15, 333 sqq.

V. 696. Aristarchum γαίης ἀπὸ πατρίδος verum existimasse
 schol. parum accurate ad ll. 18, 64. tradit, neque in eo libri
 communes concludunt; certe enim tenor, ut res postulat, inclinatur,
 in Vind. Ald. Steph. et plurimis.

V. 700. Etym. M. 398, 23.: ἀπὸ τοῦ ναῦς, inquit, ναὺς γί-
 νεται, καὶ κατὰ κράσιν, ναῦσιν ἀμυνόμενοι, ἀπὸ τοῦ ἐκ τῶν ναῶν
 ἀποσσοῦντες. Genitivum autem ναῦς certum reddunt 2, 794.
 16, 246, et 15, 731.

V. 702. Zenodoti ratio ab imagine, quae aequitur, abhorret.
 Aldium vero typothetae manus foedavit.

V. 703. In Venetum νηῖ forte fortuna intrasse et res ipsa
 et libri plurimi indicio esse possunt.

ἴσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 705 πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολλὺς ἀνακηχλείετο ἰδρώς·
 τῷ μὲν τε ζυγὸν οἶον εὐξοον ἀμφὶς ἔεργε
 ἱεμένω κατὰ ὠλκα· τέμει δέ τε τέλος ἀρούρης·

V. 705. ἀνακηχλείετο V. πολλὺς δ' | 1. et ol. vulgo. — Ib. τέμνει
 ἀνακηχλείετο vel ἀνακηχλείετο all. — Vindd. et vulgo. τέμει W. —
 V. 707. ἱεμένω V. Et. Or. 171, | V. 708. πᾶρ βεβαῶτα Eust. 957,

V. 705. Turbata et confusa scholia pariter ac libri praebent: nam nec Veneti ἀνακηχλείετο, nec Vindob. quint. ἀνακηχλείετο quadraut. Alios autem πολλὺς δ' ἀνακηχλείετο vel ἀνακηχλείετο, alios ut nunc fertur, scribendum indicasse lector attentus intelliget. Haec nobis persuadet schol. Victor. ita praecipiens: πολλὺς δ' ἀνακηχλείετο, χωρὶς τοῦ δ, αἱ πᾶσαι, cuius ad normam Venet. verba affecta erant sananda. Nam quum vulgata: χωρὶς τοῦ δ, ἀνακηχλείετο, καὶ διὰ τοῦ ἱ, absque sint censenda, legamus oportebit: χωρὶς τοῦ δ, ἀνακηχλείετο, καὶ διὰ τοῦ ἱ. Quo facto, ab interprete tum ad-versativum tum imperfectum exterminari patebit, vid. Eustath. 955, 21 et 62.

V. 707. Eust. 955, 25. et schol. ad Apoll. Rh. II, 396, ἱεμένω, quanquam scholio ἱ male adhæsit. Id autem verum aptumque esse aliquoties asseveravi, cf. ad 2, 154. In extrema versus parte gravissimas nobis obici difficultates intelligere licet ex eo, quod plurimi ad poetæ verba vel enodanda vel rectius constituenda quasi convolverint. Quorum decreta ut via ac ratione persequar, initium faciam a eudicibus. Ex illis igitur Vindd. cum plurimis, Eustath. 955, 21. et editt. prioribus τέμνει asserere annotavi, Veneti et Harl. τέμει, nec τέμει, quemadmodum Wolfio placuit, fuisse et res ipsa docet et Heyniius asseruit, etsi Wolfianum editoris consilio potius quam operarum negligentia acceptum refertur. Schol. Venet. ait: τέμει ἀπὸ τοῦ τέμνει. Unde Hermannus in Opusc. II, 57. colligit fuisse qui τέμει legerent, ut esset coniunctivus aoristi secundi passivus. Quam formam, cui Hermannus confidere videtur, levi admodum praesidio niti postea demonstrabo. Alii et syllabae correptione, et ea offensi, quod navale iugo secari negandum putabant, medicam manum applicuerunt. Itaque Barnesius τᾶρον δέ τε τέλος ἀρ., Iortinus τᾶρόντε δέ τε. ἀρ. Homero conducere statuerunt. Tollius contra, Clarkii et Ernestii signa sequutus, ad Apoll. l. ex. 759 sq. et vocalem correptam tolerabilem habet, et iugo rus secari posse arbitratur. Illis obviam iverunt Heinrichsius et Heyniius, qui plerumque distinguendo τέμει vel τέμνει ad aratrum pertinere docere studuerunt. Quod ut luculentius pateat, Heyniius versum 706. et sequentia dimidium παρὲν δέ τωζ inserta dicit. Hoc si verum fuerit habitum, certe neque interpunctio communis adesse poterit, nec duo versus integri, quemadmodum Bothius instituit, parentheses sunt includendi. Ea ipsa autem res, de qua modo commemoravi, in causa fuit, ut scholiastæ τέμει sive τέμνει, quod, unde penderet, nesciebant, pro intransitivo haberent. Si-

ὥς τὸ παρβεβρωῖτέ μάλ' ἔστασαν ἀλλήλουν.
 ἀλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ ἰσθλοὶ
 710 λαοὶ ἔπονθ' ἑταροί, οἳ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο,
 ὁππότε μιν κάρματός τε καὶ ἰδρώς γούναθ' ἔκοιτο.

28. et Rom. — Ib. ἔστασε V. [ἔπ. Vind. quint. et Both. αὖν ἔπ. Ald. sec. et H. — V. 710. ἄλλοι et Heynii coniectura. —

cut enim schol. Lipsiensis, Ernestio teste, αἱ: ἢ τέμνεται, ἢ τέμνει τὸ ἄροτρον, ita apud Venetum simili modo erit legendum: τέμνει ἀντὶ τοῦ τέμνεται. Quo cognito, aoristus ille passivi evanescit. Alii longius etiam a librorum vestigiis recesserunt, ut Bentleius, Kōrpenius et Vossius. Illorum autem coniecturas l. κ. ὄλκ', ἢ' ἰκοῦατο τ. ἄρ. et l. κ. ὄλκα ἐκείθαι τ. ἄρ. violentas sane et duras non mornr. Elegantius et blandius est, quod Vossius ad h. in Ger. p. 110. proposuit: ἰεμένω κατὰ ὄλκα ταμείθ' ἐπὶ τέλσον ἀροῖρας, ut poeta dicat boves sulcum perarandi cupidos ad finem usque campi, sive quemadmodum ipse interpretatur Germanice: „begierig, hinab die Furchen zu schneiden an das Ende des Feldes.“ Aptè cum his componit Apoll. Arg. III, 411 sq.:

τοὺς ὄλκω ζεύξας στεινὴν κατὰ τοῖον Ἄργος
 τετραγών, τὴν αἶψα ταμών ἐπὶ τέλσον ἀρότρα.

Sed huic coniecturae duo obstande crediderim: primum enim, quod levius est, ἐπὶ de suo interponit Vossius; deinde κατατεμείν sive καταταμείσθαι ὄλκα non tam sulcum per campum producere, quam sulcum arando perfringere (zerreißen) significabit, vid. dissertat. meam de vi et usu praepositionum ἀνὰ et κατὰ apud Homerum p. 18. Quae quum ita sint, vulgatum cum Buttmanno in gr. ampl. I, p. 388. et aliis intactum erit relinquendum. Ne vero a luo paene conelamato ἀσύνβολος decedam, si in versus sine τέμνει δέ τε τέλσον ἄροτρον restitueris, omnia plana atque aperta esse liceat adlicere. Neque Apollonius, Hōmerum saepe imitatus, illi suspicioni magnopere adversabitur. Germanum autem et verum a vulgari, ex II. 18, 544. huc traducto, pridem esse depulsum tum libri et schol. ostendunt, tum Apoll. in Lex. 727. Etym. M. 751, 30. comprobant. De qua mea coniectura penes ductiores sermonis Homerici existimatores esto iudicium.

V. 708. Ven. Vindd. et plurimi recte obditiuntur Eustathio, c quo hausit Rom.

V. 710. Nihil disparis lectum fuisse ab Eustathio eius interpretatio docet, vid. 956, 16.: τὸ δέ, inquit, πολλοὶ τε καὶ ἰσθλοὶ λαοὶ ἔποντο, ἑταροὶ δὲ ἦσαν οἱ τοιοῦτοι, πάνν βαρὺ δηλοῖ τὸ Ἀλαντεῖον εἶναι σάκος, εἴ γε τοσούτοι αὐτῷ ἦσαν ἐκδεχόμενοι τὸ σάκος ἄλλοτε ἄλλος μετὰ κάρματον, ὅς ἦπτετο αὐτοῦ ὡς μὴ πάνν φρεσπονοῦντες εἰς τοσούτο βάρος, εἰ καὶ βουγίως ἦν, εἰπεῖν καθ' Ἐκτορα. Heynio vulgatum λαοὶ ἔπονθ' ἑταροί incommunde dictum videtur, nūlites enim non esse socios, proinde λαοὶ male substitutum putat, verbo ulim hic lecto, idque αὖν fuisse iudicat. xi

- οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίητε φίλον κῆρ·
 οὐ γάρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἵπποδασείας,
 715 οὐδ' ἔχον ἀσπίδας ἐνκύνκλους καὶ μείλινα δοῦρα·
 ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ ἐυστρόμφῳ οἶδς ἄωτῳ
 Ἴλιον εἰς ἄρ' ἔποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα
 ταρσῖα βάλλοντες Τρώων ῥήγνυντο γάλαγγας,
 δὴ ῥα τόθ' οἱ μὲν πρόσθε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν·
 720 μάρναντο Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ·
 οἱ δ' ὤπιθεν βάλλοντες ἐλάνθαναν· οὐδέ τι χάρις

V. 712. ἀλλ' οὐκ Ἴλ. Ζ. — V. 713. σφι σταδίῃ Aristoph. — V. 721. οὐδ' ἔει χ. II. — V. 722. μμνημονον V. — V. 726.

quid autem mutandum est, magis consentaneum erit habendum id, quod, Vindebon. quinto duce, Bothius restituit ἄλλοι ἔπ. Ἑκα-
 ρου. Cuius confusianis exemplum luculentum praebet Quint.
 Smyrn. VII, 348, ubi pro vulgari λαοὺ δ' εἰκοσι φῶτες Stru-
 vius egregie emendavit ἄλλοι δ' εἰκοσι φῶτες. Sed vereor, ne
 intempestivo corrigendi studii poetae manum delcamus potius
 quam instauremus. Primum enim milites imperio alicuius tra-
 ditos convenienter et apte Ἰράδους appellari non modo Romano-
 rum commilitones indicat, sed Homerus etiam similia prae-
 bet, vid. 16, 269, 290. 24, 473, et in Odyssea Ulixia socii eo
 nomine semper vocantur, deinde Aiacis militex sive socii Locris
 sunt oppositi, vid. v. 712. Illi enim, ut levi armatura instructi,
 in proelium non sunt progressi. Denique λαοὶ ἔποντο militum,
 ducl signa subsequendum, proprium est, cf. 2, 578. 13, 492. 16,
 551, nec multum distant 4, 91, 202.

V. 712. Zenodotum Ἰλίου et Ἰλιάδης cum aliis meliora exi-
 stimasse cognovimus ad II. 2, 527.

V. 713. Aristarcho, consonarum trium concursum improbasti,
 vid. ad 6, 69, editt. vulgares et Eust. 955, 43. obedierunt, Ar-
 istophanis rationem Harl. Vind. un. et alii sunt amplexi. Sub
 finem versus aliis e locis ἔργα μίμητι, quod Victor. schol. erit
 reddendum, praeter eum Strabo X, 689. 6. commemoravit, vid.
 2, 614. Pressius Strabone librorum vestigia, paucis corruptelis
 et lacunis exceptis, sequitur Tzetza exeges. II. 140, 15 sqq.

V. 714. Hunc versum respicere putant Apollon. in Lex.
 705., sed eadem fere bis suppeditat Odyssea 22, 111. 145.

V. 716. Locrus Homericus funditores esse supra cognovimus,
 vid. v. 599.

V. 717. Superlativus μάλιστα crebro obvenit in versus clau-
 sula, sicut 5, 5. 6, 77, 493. 8, 500. 9, 180. 10, 59. 11, 123,
 499, 528. 12, 89, 187, 370. alibi. Nihil tamen e duobus tri-
 busve libris erit novandum, commune enim cum plurimis tunc
 Tzetza l. ad.

Τρῶες μινῆσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ οἵστωι.

"Ενθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων

Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἡνιμόεσσαν,

725 εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἴκτορα εἶπε παραστάς·

"Εκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραρρήτοισι πιθέσθαι.

οὔνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα,

τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιδμεναι ἄλλων;

ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεται αὐτὸς ἐλίσθαι.

730 ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα·

[ἄλλω δ' ὀρχηστύν, ἑτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδήν·]

παρρητοῖσι Ald. acc. — V. 727. | duo Heynii, St. et V. L. ap.
περίδωκε Ven. B. — V. 728. | Eust. 956, 38. — V. 730. ἀλ-
πέρι ἰδμεναι H. περιδμεναι lib. | λω μὲν γὰρ δῶκε Vind. quint. —

V. 721. Heynii coniecturae facili et commodae nemo veterum accedit. Contrarium nostrum est μῆσαντο δὲ χάρις, de his dictum, qui ad rem strenue gerendam se accingunt, vid. 4, 222, 8, 252, 15, 380. Hinc in cohortationibus frequenter scribit poeta μνησόμεθα χάρις, ut 15, 477, 19, 148. Od. 22, 73, quibus concinit fere Il. 17, 703. Negandi particula a pugnando existentibus apta adest 12, 203, 393. Trues autem, nisi Hectoris adventu essent recreati, ab opere prorsus fuisse cessaturos proxima indicant. Qua de causa vulgari erit quo defendatur.

V. 722. Literam subscriptam, cuius nullum video neque usum nec rationem, alibi recte negligit Venetus, sicut 22, 268, 24, 9, 167.

V. 726. Consonam et Venet. eum aliis libris et Apoll. Lex. 526. ingeminant, cf. 9, 526.

V. 727. Omnes propemodum codices περί δῶκε ratum habent, et de ultimo schol. A. disertis admonet verbis. Tenorem autem inclinari consentaneum est, vid. quaestione, inquam de inclinat. part. περί p. 10.

V. 728. Ad Il. 1, 258. virtutem militarem consilio principum opponi vidimus. Itaque Polydamas Hectori obicit, quod, quia manu sit fortissimus, aliis etiam melius sapere sibi videatur. Quam ob causam περιδμεναι alteri περιμέμναι non erit posthabendum. Hoc enim probato, βουλῇ non principum consilium, sed mentis sagacitatem praeter Homeri usum significare statuendum esset. Ceterum περιδμεναι sive εἰδέναι περί τιος, quod Bentleius insolens habuit, exemplis certis firmatur, vid. Il. 11, 329. Od. 3, 244, 14, 433, 17, 317. Hes. Op. 54. Theog. 559. Quint. Sm. Posthom. IX, 456. Haec si vere sunt disputata, accusativo βουλῇ, a Bentleio commendato, non opus esse intelligitur.

V. 730. Nihil recedunt ab usitato Eust. 957, 9 et schol. ad Pind. Nem. 1, 36.

V. 731. Zenodotum Mallothen vel Crateta, quae Heynii est suspicio, hunc versum importune attexuisse schol. Vlet. et Eust. 957, 9,arrant. E quibus hic ait: ὁ γὰρ δ', ὅς ἀχρεῖοι τὸ ἔπος

- ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἀνθρώποι·
 καὶ τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
 735 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδichen·
 Ἵρῳες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τείχος ἔβησαν,
 οἱ μὲν ἀφισταῖσιν σὺν τεύχεσιν, οἱ δὲ μάχονται

V. 732. τίθει Vindd. Aristoph. | λεις codd. pars. Rom. Both. —
 ol. vulgo et H. — V. 733. πολ- | lb. ὅτ' αὐτὸς W. — V. 735.
 λὸν Aristoph. — V. 734. πό- | ἄριστον V. I. ap. Eust. 956.
 λεις Vindd. ol. vulgo et H. πο- | 62. — V. 736. πάντῃ vulg. et

τοῦτο τὴν Ὀμηρικὴν Ἰννοίαν, ἥς ὁ σκοπὸς εἰς κατ' ἰδίαν ἀνδρῶν
 συγκρίσει φρονήσει, μᾶλλον δὲ τὸν ἀνδρείον ἔκτορα τῷ σοφῷ Που-
 λυδάμαντι. διὸ καὶ ὁ λόγος τῆς οὐκ οἶτω προάγεται· ἄλλω μὲν
 δίδεται πολέμου ἵγνα, οἷον σοὶ τῷ Ἑκτορι, ἄλλω δὲ τοῦ ἐσθλοῦ,
 ὥς γιν' ἔμοι τῷ Πολυδάμαντι. ἐκ περισσοῦ γὰρ ὁ φηθεὶς σίγῃ πα-
 ρεντίθεται, ὥς ἂν μερικαῖς ἐννοίαις επιχειρηματικώτερον πικνωθῇ
 ὁ τόπος οἷα ἑλλήνης. Venet. obelum non appinxit, sed in eodem,
 Mouthelio teste, quemadmodum Bothius tradit, margini est
 adscriptus, idemque evenit Vindob. uni et aliis duobus, Heynio
 auctore. Haec autem veterum testimonia dilucida et aperta pa-
 rum refellere poterunt Clemens Al. Stromat. IV. p. 625 et Lu-
 cian. de salt. c. 23, eius memores, praesertim si reputaveris
 Lucianum nostrum cum alio, qui est in Od. I. 421. 18, 304,
 commiscuisse. Recitat enim haec ita: ἄλλω τ' ὀρχοῦν τε καὶ ἱμε-
 ρόεσσαν ἀοιδῇν. His ergo causis motus versum, et a veteribus
 reiectum et a Daceria, Vossio aliisque damnatum, adulteri-
 um habeo.

V. 732. Schol. quum Aristophani det imperfectum, Aristar-
 chi praesens fuisse divinare licet. Eius autem fidem augeat Eust.
 957, 50. hisce: τὸ δὲ τιθεῖ, ὃ ἐστὶ τίθησιν, οἷον ἀρχὴ ἐστὶ τοῦ
 λέγειν συνθέτως συνθεῖν. εἰ δὲ καὶ βαρυντόνως τίθει γράφεται, ση-
 μαίνει μὲν τὸ αὐτὸ, εἰληπται δὲ χρόνος ἀπὲ χρόνον, ἀπὲ ἐπιστώας
 δηλαδὴ παρατατικός.

V. 734. Formae ambiguitas duplicem peperit sive interpre-
 tationem sive lectionem. De qua nobiscum communicant schol.
 Il. et Eust. 956, 53. Illic quidem brevius ait: καὶ τε πολέας
 ἐσάωσεν, ἥτοι πολλοὺς ἀνθρώπους, ἢ καὶ ἄλλως πόλεις ἐσάωσεν,
 ἀμφοτέρως γὰρ γράφεται, illi uberior tradunt hisce: πολέας, πολ-
 λούς. ἥδη δὲ προείπε „τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἀνθρώποι.“
 ἐν δὲ πόλεις ἀκούομεν, μέλιν ἐστὶ ὁ ἑκείνος, ὅτι ἀνδρὸς ἐνός
 εἰςβούλῃ καὶ πόλεις ὅλως σώζει, vid. Sophocli. Antig. 669 sqq.
 Quae etsi speciose praetexti possint, oppositum tamen πολέας sive
 πολέας numeri simplicitas commendat. Nec raro poeta sententiam
 generatim dictam ad singula quaedam adstringit, ut 6, 493. 13,
 418. 14, 487. 22, 422. Omni autem errore et ambiguitate liberi
 erimus, si cum Aristarcho scripserimus πολέας: πολέας enim

πανρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
 10 ἄλλ' ἀναχυσσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους·
 ἐνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαιέμεθα βουλὴν,
 ἥ κεν ἐνὶ νῆεσσι πολυχλήϊσι πείσωμεν,
 αἶ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἥ κεν ἔπειτα
 παρ νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες. ἥ γὰρ ἔγωγε

Fl. M. 253, 3. — Ib. περί | V. 742. πείσωμεν Eust. 957, 3.
 Vind. ed. — V. 737. Τρώες | ell. 958, 10. — V. 743. ἥ μιν
 δὴ μεγάθ. Rom. — V. 738. εὖ | ἔπειτα Vind. ed. — V. 744.
 μιν ἀφ. Vind. ed., male. — ἔλθοιμεν V. W.

Zenodoti fuit, cf. ad 1, 559 et Thiersch. gr. Gr. §. 192.
 34, qui Wolfii editionem novissimam iterum neglexit. De po-
 stemis copiosius disserui in Excurs. XIII. §. 2 ad II. 6, 165.

V. 735. Pluralem au singularem elegeris, non multum in-
 terest. Attamen illum poetae familiarem esse nemo nescit, vid.
 ad 9, 314.

V. 736. Interpretes Graeci στέφανον πόλεμοιο pugnam, coro-
 na quasi Hectora cingentem, dici putant, imagine a mulierum
 coronis petita; cf. Comanum apud Apollon. in Lex. 613 sq.
 Apud Homerum enim nec Penelope procos nec Phaenacas nec sa-
 cra facientes coronari adiciunt. Haec nobis indicant, quomodo
 schol. Venet. verba sint accipienda. Ille enim ait: ἡ διπλῇ, ὅτι
 στέφανος ἡρωϊκὸν πρόσωπον ἀνδρόμεκε διὰ τῶν γειομένων αὐτῶν. In-
 terpres igitur πόλεμον στέφανον pro πόλεμον per προσωποποιεῖν
 quandam dici putavit, quemadmodum saepissime legitur Ἄρης.
 Eodem modo Πριάμοιο βίη, Πατρόκλαιο μένος multaue alia eius
 generis frequentantur. Praepositionem cum verbo insequente iun-
 gendam esse tum schol. animadvertunt, tum similita ostendunt,
 vid: 2, 93. 6, 329. 12, 35. 17, 253. 20, 18.

V. 737. Eust. 957, 1. cum libris fidem derogat Romanae.

V. 742 sqq. Modorum ratio, saepe non ita facile cognoscen-
 da, turbas hic quoque excitavit. Nam libri communes primum
 subiunctivum, deinde optativum πείσωμεν et ἔλθοιμεν, solent of-
 ferre. Eustathius bis posuit optativum, coniunctivum vero du-
 plicem ex solo, nisi fallor, Veneto Wolfius adscivit. Iam si
 poetae usum perpenderit, liberam eligendi potestatem nobis fa-
 ctam esse intelliges; subiunctivos vidimus 9, 619, 701, optativo
 his utitur Od. 8, 517, denique modus uterque crebrius etiam re-
 peritur, ut 18, 308. Od. 12, 156. 14, 183. 15, 300. 22, 197,
 quod qua conditione sit legitimum, paucis exponit Hermann.
 in Opusc. II, 31. Eam vero rationem in Polydamantis verba
 transferendam esse non negaverim. Nam Polydamas, id quod re-
 vera posthac evenisse scimus, meluebat, ne Trnians gravi et
 magna clade accepta ex Achivorum munimentis esset refugiendum.
 Quae quum ita sint, optativum rei ac personae aptissimum mul-
 tiusque aliis exemplis satis probatum retinendum duxi. In fine

- 745 δειδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
 χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο
 μῖμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σήσασθαι οἶω.
 Ὡς ῥά το Πουλυδάμας· εἶδε δ' Ἐκτορι μῦθος ἀπὴμων,
 [αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,]
 750 καὶ μιν φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηΐδα·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·
 αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἰμι, καὶ ἀντιῶ πολέμοιο·
 αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτῖς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.
 Ἥ ῥα, καὶ ὠρμήθη, ὄρεϊ νιφόεντι τοικῶς,
 755 κεκληγῶς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων.
 οἱ δ' ἐς Πανθοίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
 πάντες ἐπασσεύοντ', ἐπεὶ Ἐκτορος ἔκλυνον αὐδὴν.
 αὐτὰρ ὁ Διττοβρόν τε, βίην θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἀσιον, Ὑρτάκου νιόν,
 760 φοῖτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἰ πον ἐρεῦροι.
 τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμενας, οὐδ' ἀνολέθρους·

— V. 745. ἀποστήσωντας Vindob. | V. 748. ἄτος Eust. 958, 31. et
 editt. antiqq. et V. L. ap. Ald. sec. — V. 763. Ἀργίον
 Eust. 957, 7. ell. 958, 20. —

versus 743. Vindob. corruptelam vel tenoris pravitas manifesto
 prodit.

V. 745. Et veteres et recentiores interpretes ἀποστήσωντας,
 i. e. ne quasi ad libram appensum hesternum debitum reddant,
 verum esse copiusius docuerunt, vid. schol. Eust. 958, 20. Etym.
 M. 725, 15. Apoll. in Lex. 148. et alios, quos laudabili diligentia
 in unum collegit Tollios ad Apoll. Lex. p. 748 sqq. Verbum
 αἶψα eius rei proprium fuisse Homerus ipse testatur 19,
 247. 22, 350. Bene igitur egerunt qui, Romana et Eustathio
 ducibus, ἀποστήσωντας, nec metro nec sententiae consentaneum,
 elimiarunt.

V. 749. Antiquiores, etsi Troiani curribus relictis in Grae-
 corum munimenta impetum fecisse dicantur, hoc versu nihil im-
 pediti esse videntur, nisi quod Vratial. et Vindob. unus eum
 praeterierunt. Nostra aetate illum vel spurium habuerunt, vel eo
 excusandum putarunt, quod eurrus via demum ad Graecorum na-
 vale patefacta et maris revulsis arcessitos censerent. Qua ratione
 non ita multum proficimus, praesertim quum alia, quae hoc per-
 tinere existimant, ad difficultatem removendam nihil propemodum
 conferant. Nam v. 684. Aethaeorum potius quam Troium bigas in-
 telligamus necesse erit, ut Il. 14, 428 sqq. Hectoris eurrum
 post pugnantium terga fuisse relictum luculenter appareat. Neque
 Bothio 16, 347 sqq. erant commemorandi: Apollinis enim mu-
 ni-

ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·

οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.

15 τὸν δὲ τάχ' εὖρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυόσσης
δῖον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠνυκόμοιο,
θαρσύνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·

Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπεντά,
10 ποῦ τοι Διήφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἠδ' Ἀσιος, Ὑρτάκου υἱός;
ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
Ἴλιος αἰπεινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·

3 Ἔκτορ· ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάσθαι·
ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πᾶμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ.

Ald. sec., male. — V. 772. κα- | et ol. vulgo. — V. 777. οὐδε
τάρκης all. — V. 776. ἐρωήσιν | με V. —
Harl. — Ib. πολέμοιο Viind. ed.

et divina vi laetum et amplum aditum Troianis fuisse apertum II.
15, 355 aq. ostendunt. Quare ut poetam oblivionis crimine li-
beremus, verum ex 12, 81. huc esse transfusum erit statuendum.

V. 760. Eadem clausula terminatur 4, 88. 5, 168, add. Od.
5, 439.

V. 769. Convicia ab Hectore in Phirin iactata cognovimus
3, 39.

V. 772. Tria sibi confinia κατ' ἄκρης, κατὰ κράτος et κατὰ
κράτος passim confundi a grammaticis accuratius exposui in dis-
sert. de vi et usu praepositionum ἀνά et κατὰ p. 21 aq. Optimi
quique iudices illorum primum Homero fuisse conveniant, sicuti
hunc lucum afferunt Et. M. 608, 81. et schol. ad Od. 5, 313,
haud dissimilia sunt 15, 557. 22, 411. 24, 728.

V. 773. Extrema ad Ulixem, qui Antinuum inter pocula
et epulas sagitta prostravit, commode accommodantur in Od. 22,
28. Persona mutata sibi met ipsi, maris tempestate iactata, Uli-
xes animo praesagit idem Od. 5, 328.

V. 776. Futurum a Paridis mente alienum nemo nec proba-
bit, neque aoristum sollicitabit. Venet; πολέμοιο, cuius aedem
πολέμοιο occupaverat, nobis transmisit. Quo existimatore lites
de tantilla re agitatae componuntur, vid. 19, 170.

- ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἡγίρας ἐταίρων,
 ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ὄντες ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν
 780 νωλεμέως· ἔταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλᾷς.
 οἷω Διήφοβός τε βίη θ' Ἐλένιο ἄνακτος
 οἴχεσθον, μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείησιν
 ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
 νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει·
 785 ἡμεῖς δ' ἐμμεαῶτες ἄμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι
 ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.
 πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἐσσύμενον, πολεμίζειν.
 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως.
 βὰν δ' ἵμεν ἐνθα μάλιστα μάχῃ καὶ φύλοπις ἦεν,
 790 ἀμφὶ τε Κεβριόνην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,

V. 784. ὅππῃ nunc vulgo. — V.
 785. δὲ μεμαῶτες all. ap. schol.
 A. — lb. οὐδ' ἐτι φ. libr.
 pauci, οὐδέ τε φ. edit. priores. —
 V. 787. πολεμίζειν Vind. ed. et

ol. vulgo. — V. 791. Πολυφώ-
 τηρ Vind. ed. et edit. antiq.
 — V. 792. Μόρον δ' vñe Ἰπ-
 ποτ. ol. vulgo. vñor Ἰππ. Strab.
 XII, 847. b. — V. 793. εἰγ'

V. 784. Literam subscriptam a me, ut spero, recte instan-
 ratam et libri praestantiores et Eust. 959, 62. defendunt, vid.
 ad 2, 389. 11, 156.

V. 785. Heynius Aristarcheum immerito habet inferius.
 Ei enim fidem addunt Ven. Vindd., si ab uno discesseris, omnes,
 nlli et Eust. 959, 63. Iidem οὐδ' τε φ. maxima consensione ra-
 tum faciunt. Neque aliud quidquam Odyssea 23, 127 sq. nobis
 suppeditat, quanquam versus illie recepti pro spuris sunt habiti.

V. 787. Consona simplex iterum iudicio meliorum nititur,
 ut Ven. Vind. quint. et Eust. 959, 64, quorum auctoritatem
 editionea vulgares minime possunt elevare.

V. 791. Polyphoeti lo Vind. et editia plerumque lecto Ven.
 Vindd. duo et alii, quibus nunc morem gesserunt, Polypheten
 substituerunt. Cui mutationi codicum praesidio sustentatae repu-
 pugnat lib. 14, 515, ubi iidem fere sociorum Troicorum princi-
 pes a variis exercitus Achivi ducibus caeduntur. Quare quum
 illie Prothoon et Periphetes a Tencro interficiantur, fuere qui
 Πυφῆτην eundem huc traducendum censerent. Huic autem opi-
 nioni eo aliquid ponderis accedit, quod Polydamantis nomen vera
 superiore commemoratum occasionem depravandi potuit praebere.
 Sed errat Boethius, qui reiectis iis, quae paullo ante verisi-
 millia habuerit, dicit: se non intercedere, quominus Mycenaeo;
 Coptei filio, quem Hector 15, 638. occiderit, alterum nomen re-
 linquatur. Nam ille ipse Periphetes nec Polyphoetes quam ab
 omnibus aliis Iliados editoribus, tum etiam a Boethio nominatur.

V. 792. Priores metro invito vñe Ἰαποτῶρος scripserunt. Ad

Φάλην Ὀρθάϊον τε καὶ ἀντίθεον Πολυμήτην,
 Πάλην τ' Ἀσκαρίον τε, Μόρην θ', νῆ' Ἰπποτίωνος·
 οἳ ῥ' ἐξ Ἀσκαίνης ἐριβόλακος ἦλθον ἀμοιβοί,
 ἥοι τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχεσθαι.
 795 οἳ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι αἴλλη,
 ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἴσι πέδονδε,
 Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἀλλ' μίσγεται, ἐν δὲ τε πολλὰ
 κύματα παμφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 κυρτά, γαληριώοντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
 800 ὥς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 χαλκῷ μαρμαίρουντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Ἐκτῶρ δ' ἡγεῖτο, βροτολογίῳ ἴσος Ἀργεῖ,
 Πριάμιδος· πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,

ἐξ Ἀσκ. Strab. I. all. — V. 797.
 Θεσπεσίῳ ὅμ. V. I. sp. schol.
 A., ut videtur. — Ib. ἔνθα δὲ
 πολλά libr. pauci. — V. 798
 sq. pauci libri in unum con-

trahunt: κύματα παμφλ. πρὸ —
 αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα. — Ib. παμφλά-
 ζοντα Vind. quint. — V. 802.
 πρὸ ἔθεν V. Vindd. vulgo. —

quae emendanda Barnesius triplici usus via proposuit: vel ἡ
 vel νῆς Ἰπποτίωνος, vel denique Μόρην τε καὶ Ἰπποτίωνα, ex II.
 14, 514. quodammodo allectum. Primo autem, Veneti aliorumque
 subsidio firmato, contenti fuerunt editores. Quo probato Hip-
 potionem patrem et Moryn eius filium in Troium exercitu stipendia
 fecisse sequitur. Nec desunt similia aliorum exempla, velut Asium
 patrem Acamas filius comitatur, vid. 12, 140, Pylacemenen Har-
 palion paullo antea v. 643 sqq.

V. 793. Particulam a Strabone mutatam libri tuentur, ut
 Ven. Vindd. et alii, add. Apoll. Lex. 107.

V. 797. Schol. A.: οὕτως, inquit, μετὰ τοῖς ἀντιθέμῳ, Θε-
 σπεσίῳ δ' ὁμάδῳ. E quibus aliis adversativam detuisse colligere
 licebit.

V. 798 sq. Comparationis vim et concinnitatem multis lau-
 dihus exornant veteres indices, ut Eust. 960, 41. scholl. Ari-
 stotel. rhet. III, 11. Poetam enim, fluctuum naturam repraesent-
 tata, maris agitati murmura sono expressisse et tum literarum
 asperitate, tum parl verborum casu quasi adumbrasse narrant. E
 singulis autem, quae adduntur, primum strepitum, alteram molem,
 ultimum denique undarum colorem respicere censent. Quo quidem
 modo γαληριώοντα κύματα fluctus e maris tumulta albescentes
 passim reddunt, cf. scholl. Apoll. Lex. 672. Hesych. II, 1491.
 et schol. ad Theocr. Id. VIII, 26.

V. 803. Ven. schol. A. et omnes propemodum libri πρὸ ἔθεν
 δ' ἔχ. ἀσπ. testatum reliquerunt. Cui nec sensus neque Homeri
 sermo congruit. Itaque ex Harlei. Vind. uno et sex aliis, quos

- ῥινοῖσιν πυκινὴν· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
 805 ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαινή σείετο πῆληξ.
 πάντα δ' ἀμφὶ γάλαγγας ἐπειράτο προποδίζων,
 εἴ πως οἱ εἴθειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
 ἀλλ' οὐ σίγγει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο μακρὰ βιβάζων·
 810 Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ· τῇ δειδίσσεται αὐτῶς
 Ἀργείους; οὔτοι τι μάχης ἀδαήμενός εἰμην,
 ἀλλὰ Διὸς μάλιστα κακῇ ἐδάμνημεν Ἀχαιοί.
 ἦ θὴν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν

V. 806. πάντα nunc vulgo. —
 V. 807. ὑπ' ὑπασπίδια V. ὑπ'
 ὑπασπίδια all. vid. ad v. 158. —
 V. 808. Zenod. recensio addit:
 Μην γάρ σφιν πᾶσιν ἐκέρπειτο

Θάρσει πολλῶ — V. 809. προ-
 καλέσσο Vind. un. — lb. βι-
 βάζων Vind. quint. — V. 810.
 οὔτως Vindd. et ol. vulgo. —
 V. 814. ἀμφὶ δὲ γ. Et. M. 175,

Heynius, enumerat, πρόσθεν δ' ἔχεν ἄσπ. recepl. De quo eo minus dubitabis, quo crebrius Homerum ita locutum esse videbis, cf. 5, 300. 17, 7. 12, 294. 20, 163. 21, 581. et 13, 157, ubi nemo unquam aliter dedit.

V. 809. Vind. uni aliisque paucis non tanta est fides, ut his sponsoisibus vulgare expellendum ducamus. Homerus quidem προκαλέσσο aliquanto saepius habet, vid. 3, 19. 4, 389. 5, 807. 7, 150. Od. 8, 228, nec vero ideo nostrum ignorat, cf. 7, 218, 285. In huc versus eadem bis iterantur 15, 676. 16, 534. Tenorem vero participii eius ambiguum fuisse inter veteres schol. A. tradit huius: βιβάζων Τυραντίαν περισπᾶ οὐχ ἔγνω· ὁ γὰρ χαρακτήρ βασιλῆων τῶν ἀπαιτῶν, εἴτε ἀπὸ τοῦ βιβᾶ βιβάζων γενόμενον τοῦ ῥήματος, περιπελοῦσθαι τοῦ ὁ, ὡς φησι Φιλόδοτος, εἴτε ἀπὸ ἀτόματος τοῦ βιβαστός, βιβάζων, ὡς ἄσπας, αἰσθων· γίνεται γὰρ τισὶ ἀπὸ τῶν εἰς τὸν κατὰ μεταβολὴν τοῦ τέλους εἰς ὦ βαρύτερον ῥήματα, ἔγχεως ἔγχεθω, ἐγκιδὸς ἐγκέθω, αἰνιδὸς αἰσθων (fort. αἰσθων), οὕτως καὶ παρὰ τὸ βιβαστός βιβάζων. παραιτητὸν δὲ καὶ τοῖς ἑξήκοντας ὡς δεύτερον ἄσπας, cf. schol. ad 16, 676. Et. M. 197, 23. Eust. 1037, 36. 1071, 28. Phavor. 366, 12. Quare Hesych. 1, 716. βιβαστων, βιβᾶ βαλτων, etsi repetit Phavor. 366, 17, valde suspectum esse dudum animadvertimus est. Forsitan autem eo latet Vindob. quinto lectum βιβάζων, cui soli confidit Blomfield. ad Aeschyl. Prom. 668, idque librum illum sine mutatione ter offerre videmus. Sed alia, inter quos Aristarchus ipse fuit, repugnantibus, manus erit cohibenda.

V. 810. Aristarchi αὐτῶς sive αἴτως, quod Vind. quint. exhibet, fuisse testatur schol. A., neque dissident aut Ven. aut Eust. 961, 2, etsi Roman. sentit cum vulgaribus et Plutarch. de Isid. et Osir. vol. VII, 360.

V. 811. Eust. 961, 13. ἀδαήμενός εἰμην ἔχουν ἰσμέν, quorum alterum alterius habendum erit interpretamentum.

- νῆας· ἄφαρ δὲ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
 815 ἢ κε πολὺν φθαίῃ εὐναιομένη πόλις ὑμῇ
 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε περδομένη τε.
 σοὶ δ' αὐτῷ φημι σχεδὸν ἔμμεναι, ὅπποτε φεύγων
 ἀρήσῃ διὰ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 θάσσοντας ἰρήκων ἔμμεναι καλλίτριχας ἵππους,
 820 οἳ σε πόλινδ' οἴσουσι κονίοντες πεδίοιο.
 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπατο διεξὶς ὄρνις,
 αἰετὸς ὑψηλέτης· ἐπὶ δ' ἔλαχε λαὸς Ἀχαιῶν
 θάρσυνος οἰωνῷ· ὃ δ' ἀμείβετο γαῖδιμος Ἐκτωρ·
 Αἴαν ἄμαρτοεπές, βουγαῖε, ποῖον ἔειπες·

13. — V. 815. ἔμμεναι edd. antiquior. ὑμῖν Vind. quint. — V. 816. ἡμετέρῃσιν Lips., male. — V. 819. ἰρήκων V. Viindd. Ald. sec. St. Et. M. 443, 13. — Ib.

ἔμμεναι Rom. — V. 824. βουγαῖε Z. βουγαῖε Eust. 962, 11, ut videtur. — Ib. οἶον ἔειπας Vind. quint. et prius Rom. —

V. 814. Haud scio, an casu ex Etymol. magno exciderit vocula posterior: ei recte adesse et libros et Apoll. in Lex. 179. nemo negabit sermonis Humerici doctus, vid. 17, 392, 750.

V. 815. Pussensivum, inde ab Aldina secunda receptum, Venet. et Eust. 961, 31. suo iudicio nobis confirmant; e quibus hic sic praecipit: τοῦ δὲ ὑμῇ, ὅπερ εἰς ῥήτορας οὐκ ἐχρησίου, εἰρηται καὶ αἰτιατικῇ, ἔτι καὶ τὸ οὐδέτερον ἐν τῷ· ἐμὰ πημάτων ἔδοντες (Od. 1, 375), nec discrepat schol. A.

V. 816. Lipsiensem a vero aberrasse libri non minus quam poeta ipse nos commonefaciunt, cf. ad 2, 274.

V. 819. Plures quidem et Ven. ipse ἐρηξ̄ adspirant, at Ionicum et alia exempla et meliores grammatici certum reddunt, velut schol. Vict. et Eust. 916, 37 τὸ ἐρήκων, inquit, φιλοῦται Ἰωνικῶς, καθὰ καὶ τὸ ἑρῆς. Venet., nonnisi semel communibus exemplaribus consentiens, Ionicum proponit supra v. 62. 15, 237. 16, 582. 21, 494. Ex quo efficitur Vind. nullam habendam esse fidem, add. Herodian. περὶ λέξε. μον. 37, 14. Praeterea in Romana male fertur ἔμμεναι, quam in viam reducere debebat Eust. 961, 35.: ἐν δὲ τῷ σχεδὸν ἔμμεναι διπλασιασθῆναι Ἀπολικώτερον τὸ μὲν διὰ χρόλου μέτρον, ἐν τῷ θάσσοντας ἰρήκων ἔμμεναι ἀδιπλασιασθῆναι μένει διὰ τὸ ἐκ μέτρον ἀκατανάγκαστον. Apud Herodianum l. III. vitiosius etiam ἔμμεναι.

V. 821 sq. bis reddit in Od. 15, 160, 525. De tenore nominis ὑψηλέτης dixi ad 12, 201.

V. 824. Convicium Hectoris in Aiace sparsum Od. 18, 74. in Irum mendicium transfert. Veteres autem non tam de eius scriptura quam de explicatione inter se dissensisse intelligitur. Nam Zenodotus solus ἢ verum habet, reliqui vero omnes, nisi quod βουγαῖε nonnullis potius est visum, cum Aristarcho ἢ assumpserunt. Interpretatio autem triplex potissimum fuit. Etenim

- 825 εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς ἀγιοχόιο
 εἶην ἡματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
 τιόμην δ', ὡς τίει' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν
 πᾶσι μάλ'. ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφύσειαι, αἶ κε ταλάσσης
 830 μείναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὃ τοι χροῖα λειριόεντα
 δάψει· ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνάς ἡδ' οἰωνοὺς

V. 825. αἶ γὰρ V. ol. vulg. et | quint. — V. 831. κορέεις Ald.
 Π. — V. 828. φέροι Eust. 961, | sec. Rom. et ol. vulg. — V.
 58. — V. 829. τοῖς γε Vind. | 832. παρὰ v. V. L. ap. schol.

alii de Aiakis tarditate bovi simili acceperunt, alii ad clypei magnitudinem traduxerunt, eoque Aiaceum ferocientem ab Hectore sic appellari putarunt, aliis denique Aiaceum rusticum et inscetum hoc nomine appellari sibi persuaserunt, quam qui sequebantur rationem *βοῦκαῖε* scripserunt, vid. scholl. Eust. 962, 3 sqq. Apoll. in Lex. 195 sq. schol. ad Od. l. all. iam *βοῦκαῖε* posteriorum est verbum, apud quos *βοῦκαῖε* fertur, vid. Theocr. Id. X, l. Nicand. Ther. 5, nec quidquam eius pertinet ad Homernum, unda interpretatio ista concidit. Priores vero duae non minus sunt reiiciendae, quoniam utraque, ab Aiakis vel magnitudine vel clypeo petita, Iro minus conveniat. Rectius igitur Aiaceum et Irum stolidè gloriantes intelligemus, cui et alia conveniunt, et ἀμαρτωλοῦς modo praemissum. Neque veteres ab ista interpretatione prorsus abhorruisse videmus, quippe quam et schol. ad Odysseam primum afferat, et Et. M. 142, 13. 207, 10, et plenius aliis pertractet Apoll. in Lex. 195 sq. hinc: *Βοργαῖε* δις κτρηται τῇ λέξει ὁ ποιητής· ἐν Ἰλιάδι ἅπασι ἐπ' Αἰάντος, ἐν δὲ Ὀδυσσεῖ ἐπὶ τοῦ Ἰφον. *Βοργαῖον* δὲ λέγουσι τὸν ἐργάτην βοῦν· ἀπὸ δὲ τοῦ τὴν γῆν ἐργάσασθαι *βοργαῖον*, ὡς οὖν βοῶδη καὶ ἀνυλάσθητον ἐνεδίξασθαι τὸν Αἰάντη μὲν ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος, τὸν δ' Ἰφον ὑφ' ἐνὸς τῶν μεγάρων, βέλτιον δὲ ἀποδίδουσι τὸν ἐπ' ἑωτῷ μεγάλως γινώσκοντα. τὸ μὲν γὰρ *βον* ἦτοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου, ὡς ἐπὶ τοῦ βούπαιδος καὶ βοσκούου. In versus sine ideo *λειπες* praeter Vindob. et Rom. Eust. 962, 31. et Etym. M. 207, 10, Veneto repugante, praebent.

V. 825. Wolfius ex Il. 8, 538. et Vind. quint. εἰ γὰρ huiusmodi videtur, neque alia consentanea desunt, vid. 17, 561. Od. 17, 491. Haec autem conditio voto coniuncta inesse solet. αἶ γὰρ, quod plerique tuentur, nil nisi votum indicare animo informatum ingens exemplorum copia ostendit, vid. 2, 371. 4, 189, 288. 7, 132. 10, 536. 18, 272, 464. 22, 146, 454.

V. 828. Eustathium non ignorasse indicativum ex eius commentariis 962, 48. perspicitur. Is autem Hectori animi pleno et Iovis promissis confidenti longe erit aptior, cf. Il. 8, 540 sq.

V. 831. Futurum Ionicum *κορέεις* merito reposuerunt recentiores, vid. 8, 379. 17, 241. et Bekker. l. all. p. 171. Bene de eo iam Eust. cum Rom. discors praecipit 962, 59: τὸ δὲ *κορέεις* μελλόντι ἰσοδυναμεῖ τῷ *κορέοις*.

V. 835. Uni Townlei. obsequutus augmentum detraxit Hey-

δημῷ καὶ σάρκεσσι πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' αὖ' ἔποντο
ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπισθεν.

835 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπιάχον, οὐδ' ἐλάθοντο
ἄλκῃς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.
ἠχῇ δ' ἀμφοτέρων ἔκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς ἀνγὰς.

A. — V. 835. οὐδ' ἐλάθ. H. — | emendatio. —
V. 837. Διὸς ἀνγὰς Barnes.

nus; contra stant Ven. Vindd. libri alii et Eust. 962, 62.

V. 837. Barnesii suspicio ducta est e schol. Victor., qui sic tradit: τὸν οὐρανὸν δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἤκεν (Il. 2, 458). οἱ δὲ Διὸς τὸν οὕτως Πλατωνικῶς. οἱ δὲ τὰ ὑψηλὰ τῶν ὄρων. οἱ δὲ ἀνγὰς, ἐπεὶ φησι· Ζητὸς πον τοιήδε γ' Ὀλύμπιον ἔνδοθεν ἀνλή (Od. 4, 74). Ζεὺς δ' ἴλαχ' οὐρανὸν ἐφ' ἑν' ἐν αἰθέρι (Il. 15, 188). E quibus fortasse colligere possis fuisse qui Διὸς ἀνγὰς melius existimarent. Sed ei obstant quum libri sum testes alii, sicut Et. M. 409, 9. Moschopul, 80, 15.

I A I A Δ O Σ E.

Nestor pugnae propioris clamore territus, ut quo statim res sit praesens inspiciat, tentorio egreditor, et in Diomedem, Ulixem et Agamemnonem, vulneribus tardatos et eadem de causa a navibus progressos incidit v. 1 — 40. Atrida, mori eversi adspecto fractus, foga consilium deo proponit v. 41 — 81. Sed ab Ulixē castigatos, consilio priore abiecto, quemadmodum Diomedes censoerat, cum reliquis principibus, ut suis animum addant, in proelium se confert et a Neptoo obvio nova spe erigitur v. 82 — 152. Quo animadverso Iono, Iovi fraudem machinata, et allo apparato et Veneris cingulo se exornat, Somnumque, qui maritum Veneris illecebris irretitum sopiat, e Lemoo evocat v. 153 — 232. Somnus etsi ab initio deae preces ac dona recusat, eius tamen promissis captos tom Iovi, uxoris blanditiis delinito, soporem immittit, tom Neptono nontium defert v. 233 — 361. Is fratris desidia fretus Achaeos ad hostes acrios invadendos adhortatur et viam praestit v. 362 — 401. Hectorem inter primores coospectuom Ajax Telamoulus saxi ictu terrae affligit, prostratum autem e belli tumultu Troianorum procures eripiunt, curruque impositum ad Scamandri vadum aqua adpersa in vitam revocant v. 402 — 439. Achaei, Hectore represso, magnam hostium edunt stragemisque in fugam inclinati Ajax, Oilei filius, pedum pernicitate insignis, instat fortissime v. 440 — 522.

ΔΙΟΣ ΑΠΑΤΗ.

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν λαχὴ, πίνοντά περ ἔμπης,
ἀλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπια πτερόεντα προσήνδα.

Φράζεο, δῖε Μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή Ἰταλεῶν αἰζηῶν.

5 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἰδοπα οἶνον,
εἰσόκε θερμὰ λοστρά ἐϋπλόκαμος Ἰκαμῆδῃ
θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἅπο βρότον αἱματόεντα·
αὐτὰρ ἐγὼν ἔλθων τάχα εἰσομαι ἐς περιωπὴν.

Ὡς εἰπὼν σάκος εἴλε τετυγμένον υἱὸς ἑοῖο,

V. 3. τὸδε ἔργον Harl. — V. 5. νῦν μὲν καὶ. ἢ κλισίῃσιν V. L. ap. schol. Vict. — V. 6. εἰς ὃ κε θ. Herod. περὶ λῆξ. μον. 37, 27. — V. 7. λούσῃ ἅπο

βρ. Vind. ed. Ald. sec. et antiqu. — V. 8. ταχὺ εἰσομαι Eust. 964, 13. Rom. — V. 9. υἱὸς ἑὸς Eust. 964, 18. Rom. St. Ernest. ἑὸς Both. —

V. 1. Nec Machaoni nec Nestori, utproso seni, larga vini pocula aut expedire aut convenire nonnulli statuerunt. Quae ut removerent, alii ad alias coniecturas sunt delati. Fuerunt igitur qui versus quintum transfunderent, vini mentione sublata; alii ultima versus primi verba ad Machaonem solum retulerunt, maiore distinguentes interpuncto: Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν λαχὴ πίνοντά περ ἔμπης Ἀλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπ. πτ. προσήνδα. Quod hyperbaton ab Homeri perspicuitate alienum censet schol. A., qui reddit Graeca: Νέστορα δέ, καίπερ πίνοντα, ὥως οὐκ ἔλαθεν ἢ βοή, add. Eust. 963, 53. His autem Aristarchi sententiam simul reiecit, qui quidem, ut alias saepius, ἔμπης ὁμοίως explicuit, Nestoremque aequae ac Machaonem bibendo induluisse statuit, vid. ad v. 174. Structurae ambiguitati plurimi ita occurrerunt, ut singula una comprehensione amplecterentur, velut Drac. de poet. metr. 5, 28. 6, 19. 73, 9. Moschopol. 47, 4. Priorem versus partem adscripsit Apollon. de constr. III, 23, 295, posteriorem Elym. M. 672, 55.

V. 3. Harleiano, aliis adversato, poetae obstat usus, vid. 2, 252. 4, 14. 14, 61. 20, 116. Od. 17, 18, 274.

V. 7. Rem optime dirimit Eust. 963, 61 καὶ λούσῃ ἅπο ἔχον ἀπολούσῃ βρότον. Unde tenorem a praestantissimis quibusque recte inclinari efficitur.

V. 8. Eustathio invito excidit semel ταχὺ, nam agnoscit alterum 963, 63. Eo vero utuntur omnes propemodum, ut schol. Venet. bisce: ἢ διὰ τὴν, ὅτι τὸ τάχα ἀπὸ τοῦ ταχίως, vid. Apoll. Lex. 635.

V. 9. Sono similiter sadenti in nominibus υἱὸς ἑὸς et πα-

- 10 κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἵπποδάμοιο,
 χαλκῷ παμφαῖνον· ὃ δ' ἐχ' ἀσπίδα πατρὸς ἰοῖο.
 εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ·
 στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἶσιδεν ἔργον αἰεκές,
 τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,
 15 Τρωᾶς ὑπερθύμους· ἐρέριπτο δὲ τείχος Ἀχαιῶν.
 ὥς δ' ὅτε πορθύρη πύλαγος μέγα κύματι κωφῷ,
 ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
 αὐτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσσε,
 πρὶν τινα κεκρυμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὐρον·
 20 ὥς ὁ γέρον ὤρμαινε δαΐζόμενος κατὰ θυμὸν

V. 13. παρὰ κλισίης Lips. ἐκτὸς
 κλισίης Rom. — V. 16. πορφύ-
 ρει Z. Et. M. 684, 14. — 1b.
 πηγῷ V. L. ap. schol. Vict. —

V. 18. οὐδ' ἐτέρωσσε V. Vindd.
 scholl. et H. — V. 21. διχθαδία
 ἢ all. διχθαδ', ἢ Vind. ed. —
 V. 30. γὰρ ἀπάνευθε Vind.

εὐδὲς ἰοῖο venustatem quandam ac gratiam tribuit Eust. l. all.
 Neque absouum habendum erit ἔπος sive ἔπος, vld. ad l. 393,
 unde id, Buttmano in Lexil. I, 92. praecunte, Bothius as-
 sumpsit. At libris obstatibus grammaticorum emendatio, quibus
 clausula ter repetita molestiam creavit, ab aditu erat prohibenda.

V. 13. Error duplex Rom. et Lips. nihil nos remorabitur,
 inspectis schol. et Et. M. 695, 24.

V. 16. Subiunctivum, Aristarchi nomine ab Heynio confir-
 matum, praeter libros Apoll. in Lex. 561. tuetur. Sub finem
 κύματι κωφῷ communi probant consensu schol. A. Eust. 969, 49.
 Etym. M. 545, 10. Apoll. in Lex. 427. Ammon. 86, vid. ibi
 Valcken. p. 137 sq. Commode igitur schol. εἶτι, inquit, κωφῷ
 λέγει τῷ ἀφώνῳ, μηδέπω παφλάζοντι· καὶ κωφὸν ὕδωρ τὸ ἀφροῖον,
 κωφὴν δὲ γαῖαν (ll. 24, 54) τὴν ἀνάλοθον. Quare κ. πηγὸν, ex
 Od. 5, 388. 23, 235. petiit, minus erit idoneum huic compa-
 rationi.

V. 18. Aristarchum διὰ τοῦ τε scripsisse testatur schol. A.
 Ex quo intelligimus alios vel τὰ vel τοι, quae Heynii est sus-
 picio, praetulisse. Si cum plurimis οὐδ' ἐτέρωσσε adoptaveris,
 poeta dicit: neque undae promoveantur, ne in ullam quidem par-
 tem. Quo maior vis, quam expectare par erat, fluctibus a vento
 nondum agitatae additur. Ea de causa reliqui usitatum, ab Eust.
 964, 45. aliisque traditum.

V. 21. Herodianum, cuius praecepta minus diligenter
 reddunt scholl. LBV., διχθαδία eum Aristarcho verum habuisse
 crediderim. Si quid enim ab Aristarcho distulerit, id in tenore
 particulae ἢ imponendo erit quaerendum. Alii ergo διχθονδία, ut
 sit adverbium a dativo repetitum, scribendum existimaverunt, qui

διχθαδί, ἡ μεθ' ὅμιλον ἰοὶ Δαναῶν ταχυπόλων,
 ἡ μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 ὧδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 βῆναι ἐπ' Ἀτρεΐδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον

25 μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροὶ χαλκὸς αἰτερῆς
 νυσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχυσιν ἀμειγύουσιν.

Νέστορι δὲ ξύμβληντο Διοτρεφεῖς βασιλῆες
 παρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.

30 πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
 θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολυῆς· τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε
 εἵρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν.

guinf. Harl. editt. antiqq. H. | δ' αῖρ' πρ. Both. conjectura. —
 et Both. — V. 31. θῖν' ἔφ' | V. 32. πρὶ μνησιν Crates. —
 ἁλὸς π. Ald. sec. — lb. τὰς

et libri, ut Ven. Vindd. et alii, refragantur et Homeri sermo,
 vid. 16, 436, 18, 510. Od. 16, 73. 22, 332.

V. 25. Schol. A. ἡ διπλή, οἱ οἱ μὲν ἡλλάχθαι τὸν χρόνον,
 οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔλκε (ἔλκε Villuis.) ἐνδεία τοῦ ε (ὡς ἀνωρον κρη-
 δῆν ἔχεις) καὶ Ἰωνικῇ ἀνατολῇ τοῦ η εἰς α λάκε. Quorum cor-
 ruptela Heynium eo perpulit, ut novā quaedam comminiscer-
 retur. Neque Bekkerus illa persanavit: restant enim vitia H.
 loco 21, 441 inusta. Quare quum neque ἀνωρον neque ἔχεις
 Homericæ sint, illa sic erunt emendanda: λάκε· ἡ διπλή, οἱ οἱ
 μὲν ἡλλάχθαι τὸν χρόνον, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔλκε, ἐνδεία τοῦ ε· „ὡς
 ἀνωρον κρηδῆν ἔχεις“ καὶ Ἰωνικῇ ἀνατολῇ τοῦ η εἰς α λάκε. Scholi-
 asta igitur dicit: alios λάκε aoristum existimasse, alios, ut praece-
 denti ἐνάριζον concineret, pro imperfecto illud accepisse, quemadmo-
 dum ἔχεις poeta dixerit augmento eiecto.

V. 30. Particulae tum Ven. tum Eust. 965, 21. ell. 46. sub-
 sidium ferunt.

V. 31 sq. Casum quartum cum aliis Aldina ipsa, secum dis-
 cers, 13, 682. exhibet, vid ad 1, 350. 21, 12. Sequentia non
 uno eodemque modo veteres intellexerunt interpretes. Ex quibus
 Crates et Autochthon πρώτας naves mari proximas dici putarunt,
 eaque de causa v. 32 τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν receperunt,
 quod naves munitionibus vicinae προμαί, i. e. extremæ appella-
 rentur, vid. scholl. BLV. Eo igitur motus, naves duplici ordine
 (ἐν διατάξει) fuisse dispositas negavit Crates, Eustath. teste 963.
 3: ὁ μέγας Κράτης οὐκ ἐν διατάξει φησὶ εἶναι τὰς νῆας. A qui-
 bus non abhurret schol. Ven. ad v. 31 ita praeicipiens: ὅτι οὐκ
 ἐν διατάξει ἦσαν, ὡς φησὶ Κράτης, εἰς γὰρ ἂν προτίρας. His per-
 peram intellectis, et scholiastam, qui Crateti adstipulatur, ei con-
 tradicere, et Cratetem, id quod negat binis ordinibus naves Achae-
 orum extructas stetisse, affirmare Heynii opinatus est, dum

οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἰών, ἔδυνήσατο πάσας
αἰγιαλὸς νῆας χαδεῖν· στείνοντο δὲ λαοί·

- 35 τῷ ῥα προκορῶσας, ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἀπάσης
ἡϊόνομος στόμα μακρόν, ὅσον συνείργαθον ἄκραι.
τῷ ῥ' οἶγ' ὕψειοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,

V. 35. προκορ. ἔρυσαν Apoll. Lex. | altera, ut videtur. — Ib. συν-
571. Eust. 689, 26. — V. 36. | εἰργαθεν Harl. a pr. mau. ἔρυν-
στ. πολλόν Z. Aristoph. Ar. in | εἰργαθον Eust. 963, 58. Both.

ex Eutsathio, qui manifeste obnititur, particulam negandi tollendam censuit. At si Graecorum mentem recte assequor, hi a Cratete binos navium ordines reiectos esse conveniunt. Quare scholiasta verba interpretor: „quod naves, quemadmodum Crates dicit, non erant duplici ordine dispositae, nam si ita fuisset, poeto προτίρας nec vero πρώτας dixisset.“ Sed duplicem navium ordinem, alterum mari adiunetarum, alterum in agrum Troianum deductarum, fuisse Eust. 963, 28. pluribus describit, et inter utrumque tentoria, equorum stabula, aras, fora et alia eius generis interiecta fuisse addit. Iam si id vere dixerit, naves eae, quae in Troia campo sunt collocatae, hic vocantur primae, extremae vero in maris ora erunt dispositae. Sed vicissim Agamemno orae maritimae proximas, quia eas ad fugam praeparandam mari immittendas censet, primas nominat paullo infra v. 75. Quo cognito et perpenso erroris causa et origo nobis erit patefacta. Eustathio assentitur Herodianus apud schol. A., dum refert Cratetem, prioribus Homeri verbis in fraudem impulsam, πρῶτάς μὲν accipere de navibus extremis, et ignorare poetam πρῶτον non de his, quae intervallo separantur, sed de corpore coniuncto plerumque ponere (ἀγνοεῖ δὲ, ὅτι ὁ ποιητὴς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ πρῶτον οὐ τίθειν ἐπὶ διαστήματος σώματος, ἀλλ' ἐπὶ ἡνωμένου, vid. 5, 292, 339. 12, 149, 416. 13, 532, 702. 16, 314, 323. 17, 618. Od. 17, 618.). Denique πρῶτην sive πρῶτην νῆα Homerum nunquam variare nemo nescit.

V. 33. Matthiaeus suspicionem olim propositam: οὐδὲ γὰρ ὅς, εὐρύς περ ἰών, ἔδ. Ipse damnare videtur, cf. gr. Gr. p. 1228.

V. 35. Nomen navibus additum, utpote ἀπαξ εἰρημίων, veterum aequae ac recentiorum diligentiam exercebat, qua de re uberius dicam in Commentario. Verbi autem auristum, omnium propellendum suffragiis tutum, propter Apollonii disensionem nemo vocabit in dubitationem.

V. 36. Ut in Odyssea 5, 441. ἑρῶν ostium στόμα nuncupavit, ita maris oram, in terram porrectam, ἡϊόνομος στόμα appellat poeta, vid. Eust. 963, 51. Quae, quantum patuerit, clarius describit subiectis ὅσον συνείργαθον ἄκραι, i. e. Sigeum et Rhoeum Troadis promontoria. Aptè igitur Homeri verba illustrant scholl. Ald.: ὅσον ἢν διάστημα, ὅσον συνείργειον ἢ συνεδίσμουον αὐτοῦ Ἑλλησπόντου ἄκραι Πολτείων et Σίγειον.

V. 37. Zenodotum ἐψαύοντες, i. e. ὀψὲ ἰόντες vel ὀψὲ ἔχοντες, habuisse Aristarchus in commentariis erat testatus. Scho-

ἔχει ἐκτενέστεροι, κλον ἀθρόοι· ἄχρυτο δὲ σπιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν. ὃ δὲ ξύμβλητο γεραίος,
 40 Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν.
 τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 ὦ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

— V. 37. ὁφειότες Z. οὐ φά- | πτῆξεν Z. Herod. Demetr. Sidon. et
 οντες Ptolemaeus Ἐπίθετος. — Ald. 2. πλῆξε V. l. ap. schol.
 V. 38. ἀθρόοι Ar. — V. 40. Vict. — lb. ἱταλῶν Z. —

hasae id barbarum et commenticium habent, quod ὁφῆ neque ὁφῆ
 sit Graecorum. At Zenodotum ὁφῆ eius etymum statuisse proba-
 bile est, offensum forma desiderativa ὁφειότες cum genitivo con-
 iuncta, quae et ipsa, si bene consilio, Ptolemaei emendationem, a
 veteribus minus improbatam, peperit. Nihilominus illa propterea,
 quod e sequentibus demum v. 130 petita est, reicienda videtur.
 Verbum autem ὁφείλω fixum certumque esse veterum grammati-
 corum testimonia, qui hunc Homeri versum respiciunt, abundo
 docent, cf. Ktym. M. 485, 18. Apoll. in Lex. 521. Eust. 966,
 3. Iis sua debent alii, veluti Phavor. 1046, 40. Suid. III,
 532. Hesych. II, 831, vid. ibi interpretes, Piers. ad Moer.
 14. et Matth. gr. Gr. §. 350.

V. 38. Aristarchum, Ptolemaeum Aescalonitam et fortasse
 alios quosdam antiquiores ἀθρόοι, utpote ex ἄμα ortum, adimpl-
 rasse nun tam e libris quam e grammaticorum nonnullorum testi-
 moniis discimus, vid. schol. Ven. Ktym. M. 25, 53. Eusta th.
 ad Od. 1386, 61 sqq. Arcad. 197, 10. et plures, quorum prae-
 cepta in Steph. thes. Gr. ling. I. 1429 sq. ex ed. Lond. maxi-
 ma ex parte collata videmus. Neque hoc Aristarchi decretum si-
 lentio transmissit Lehrs. de Ar. stud. Hom. 346 sq. Eius rei
 memoriam velustate paene abolitam resuscitarunt Sallier. ad
 Moer. Attic. 19. Schaefer. in app. crit. ad Demosth. I, 789, et
 Bekkerus, qui adspirationem iam Platoni Demosthenique pas-
 sim restituit. Sed ei non libri mudo, veluti Ven., et longe plu-
 rimi obstant, verum usus etiam nominum similium, de quo bre-
 viter admonuit Porson. ad schol. Harl. in Od. I, 27, add. Br e-
 mium ad Demosth. orat. adv. Aphob. prim. §. 23. et in Exeura.
 ad Isoerat. I, p. 199. Aristarchum ipsum sibi minus constare
 vidimus ad 9, 6.

V. 40. Versus tum propter Nestoris nomen, explicandi cau-
 sa additum, tum quod πτῆξε animo despondere potius et trepi-
 dare quam alii terrorem incutere significet, magistris antiquis
 fuit suspectus. Incommodum hucce ut removerent Zenodotus et
 Herodianus, πτῆξε, quo admissio Achivorum principes Nestoris ad-
 spectu abstupuisse dicantur, emendandum putarunt. Sed prius
 Aristophanis atque Aristarchi fuisse, etsi hic versum suppositicius
 habuerit, schol. Ven. perhibet. Neque aliud quidquam nisi πτῆξε
 scholiasten Vict., apud quem legimus πλῆξε, ab Heynio deside-
 ratum non minus quam reiectum, daturum fuisse suspicor. Quae
 quum ita sint, nihil fuisse mutandum et πτῆξε ut Aristarchen

- τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δειρὸν ἀμφικάνεις;
 δίδω, μὴ δὴ μοι τελίσῃ ἔπος ὄζοιμος ἔκτωρ,
 45 ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
 μὴ πρὶν παρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι,
 πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς·
 κτεῖνός θ' ὥς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 ὦ πόποι, ἦ ὅα καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 50 ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς,
 οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.

Τὸν δ' ἡμεῖβει· ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχεται, οὐδὲ κεν ἄλλως
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆναιτο.

V. 43. φθισήνορα V. Eust. 966, 19. — Ib. δειρὸν ἰκάνεις V. et
 editt. antiquiss. — V. 44. δει-
 δω Aristoph. — V. 45. ὥς ποτ'
 ἔπ. Aristoph. — V. 48. κτεῖνός
 τῶς V. et nunc vulgo. κτεῖνός γ'
 ὥς V. L. ap. schol. A. — V.
 50. ἐκ θυμοῦ β. Lips., male. —

retinendum apparet, idque et alii et schol. Ven. εἰς πτολὴν ἦραγεν,
 ἐφόρῃον reddunt. Eorum autem interpretatio lucem et medici-
 nam parat Eustathio, qui 966, 16. hoc versu adscripto sub-
 iicit: ἐφόρῃον, ἐτεφόρῃον. Nemini enim dubium esse potest,
 quin legendum sit ἐπτόρῃον, ἔτερ., quo restituito et ineptia li-
 berabitur episcopus, et cum aliis optime concinet. Iam vero
 πτόρῃον, si minus ab Homero et epicis, a tragicis certe et aliis
 quibusdam vi transitiva usurpari Heynius demonstrare studuit,
 et ad h. l. et ad Apollod. 1, 6, 3. Veterum autem censurae
 ille ipse cum Bentleio et Bothio subscribit.

V. 43. Veneto ubloquuntur Vindd. et schol. A. hisce: δειρὸν
 ἰκάνεις· γράφεται δειρὸν ἀμνάνεις.

V. 45. Aristophaneum haud improbat Eust. 966, 25. Sed
 Homericus sermo, si quando relativo submisso utitur, id non tam
 ad minantem quam ad minas sulet referre, vid. 1, 319. Od. 13,
 126. Respici autem ea, quae Hector Troianis mandat 8, 180
 sqq., schol. et Eust. l. all. affirmant.

V. 48. Iudicii de h. l. ad 2, 330. facti nondum me poenitet.
 Extremam versus partem leviter immutatam aliquoties repetit
 Odyssea, velut 2, 176. 5, 302. 13, 178.

V. 55. Eustath. 966, 51., e quo ὥς ἐπέειπεν Barnes.
 falso eutavit, nihil diversi habuisse recte animadvertit Hey-
 nius. Interpres enim infinitivo ἔσεσθαι sequenti accusativum ma-
 gis quadrare, sed poetam, numerorum necessitate constrictum,
 ὥς ἐπέειπεν dedisse testatur, vid. 2, 311. 4, 159. Bentleius
 eu, ut videtur, structurae libertate impulsus verum, de quo nemo
 veterum dubitavit, ex Agamemnonis responso v. 68. huc retra-
 ctum esse coniecit.

V. 56. Spiritum lenem nemini caprenire ostendit schol. Vict.

- 55 τείχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν
 ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔισθαι·
 οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίσστον ἔχουσιν
 νωλεμές· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
 ὁπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
- 60 ὥς ἐπιμῖξ κτείνονται, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
 δύνειν· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.
- Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
- 65 Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχονται,
 τείχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,

V. 55. ᾧ ἐπέπιθμεν Harl. — ἔχει Vind. quint. — V. 62. ἔρ-
 V. 56. εἴλαρ Ald. sec. et all. — ἔει et δ' ἔρξει VV. LL. ap. schol.
 V. 58. γνοίη Aristoph. — V. 60. A. —

hisce: εἴλαρ παρὰ τὸ εἰλῶ, ὡς παρὰ τὸ θέλω θέλω, nec dissident
 ab eo meliores.

V. 57. Partem eius commemoravit Etym. M. 63, 23, cui
 pro depravato ἔχει, e scribendi compendio orto, Homericum erit
 substituendum.

V. 58. Aristophanis sententiam vero consentaneam iudicat
 schol. A., qui in aliis etiam, ut 3, 392. 4, 429. 17, 366. Od. 3,
 124 οὐδέ κε φασὶ ἀντὶ τοῦ φαίη τις comprobasse videtur. At
 ellipsis ista, de qua multi multis egerunt, ab hoc loco alienissi-
 ma est, si quidem persona tertia tum demum apta censi possit,
 quum aliquid praecesserit, cui respondeat. Quod si sit, ne pro-
 nomine quidem usus esse acute nuper monuit Apitzius ad So-
 phocl. Trach. v. 91. Sin autem eo caremus, vel persona altera
 sola convenit, vid. 3, 220. 5, 85. 15, 697. Apoll. Arg. II, 171,
 III, 1565. IV, 238, 997, vel tertiae additur aut pronomen, ut
 Od. 18, 217. 23, 135, aut simile quiddam, velut Il. 4, 539 ἔν-
 θα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιο μετελθών.

V. 59. Notandum est adverbium ὁπποτέρωθεν nonnisi semel
 deprehendi apud Homerum.

V. 62. Siquidem ἔρξει et ἔρξει de facinore insigni et ad ex-
 sequendum difficili in usu fuisse recte diximus ad Il. 9, 534,
 scholl. et Vind. quint. haud absurde iudicasse Huet. E variis au-
 tem formis, ab istis supeditatis, εἴ τι νόος γ' ἔρξει omnium aptis-
 simam duxerim. Nextor enim ait: quid sit faciendum, iam deli-
 beremus, si quid consilio quidem effici possit, neque enim, ut
 arma ipsi capessatis, vobis auctor sim. Sed libris iuvitis muta-
 tionem aversatus id tenui, quod aliis testimoniis satis muniri
 constat, vid. 3, 354. 10, 282, 625. 15, 586. Od. 8, 148. 22,
 314. 23, 222, et alibi.

- ἡ ἐπὶ πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσσεσθαι.
 οὕτω που διὲ μέλλει ὑπερμενέει φίλον εἶναι,
 70 νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργείος ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς.
 ἤδεα μὲν γάρ, ὅτε πρόσθρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν.
 οἶδα δὲ νῦν, ὅτε τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
 κυδάνει, ἡμίτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδθησεν.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πευθώμεθα πάντες.

V. 67. οἷς ἐπὶ Ar. in alt. — Ib.

πολλὰ πάθον Vind. quint. H. —

V. 70. νωνύμους Rom. et all. —

V. 72. οἷς V. W. H. et vulgo.

— V. 73. κυδάνει Vind. ed. —

V. 77. ὀρμήσομεν Vind. ed. Etym.

M. 393, 58. editt. antiqu. ὀρμή-

σομεν scholl. ad Apoll. II, 1284

et all. — Ib. εἰς δ' κεν Etym.

M. — Ib. ἔλθοι Vind. quint. —

V. 67. Schol. A.: διήλλαττον, inquit, αἱ Ἀριστάρχου, οἷς ἐπὶ καὶ ἡ ἐπὶ, ὅς ἐστι τῷ ταφρῷ καὶ ἐπὶ τῷ πέλχει. Verbi augmentum, a paucissimis resecitum, confirmant Kost. 967, 28. Apoll. Lex. 324, eique non minus quam singulari opem ferunt I, 162, 9, 492. Od. 4, 95, 5, 223, 8, 155, 490. 16, 19.

V. 70. Literam duplicem meliores quosdam et doctiores commendare vidimus ad 12, 70. Versum autem priorem ter repetitum esse animadverti ad 9, 23, ubi locus ex II. rhapsodia septima, casu nescio quo illatus, deleatur oportet.

V. 72. Integram Aristarchi manum Vind. quint. et Townlei. solos ad nos transmisisse schol. A. iudicium ostendit: οὕτως, inquit, αἱ Ἀριστάρχου ὅτε διὰ τοῦ ἔ, καὶ ἐστὶν ἀκόλουθον τὸ „ἤδεα γὰρ, ὅτε πρόσθρων“ τὸ „οἶδα δὲ νῦν, ὅτε.“ Heynius quidem particulam declarandi scite servari a Venet. scribiti, sed in praesenti rerum statu Iovis animum Achivi infestum neminem latere potuisse acute perspexit Butthius. Iecirco Aristarcheum erat probandum, quo recepto Agamemnon haec ait: nunc autem scio, quando Troium gloriam auget, et nostram fortitudinem ac manus Iupiter coercet, cum de totius exercitus interitu meditari. Exprobrat igitur Danaorum imperator Iovi perfidiam et fallaciam, quam illum suis rebus adesse fuerit visus. Haec si consentanea habebuntur, nostra simillima evadent illa, quibus Iovem insectantur Menelaus 3, 363. et Philoctetius in Od. 20, 201. Nec mirum esse debet nobis, quod genus dicendi rarum atque exquisitum trito ac pervulgato cesserit; illud autem aliis exemplis tutum firmumque erit, vid. 20, 29. Od. 2, 314. 18, 254. 19, 532. 22, 239.

V. 73. Vulgari opportune succurrunt Vind. quint. Kost. et schol. A., qui annotat: κυδάνει· βαρυτονητέον ὁμοίως τῷ „οἰδάμεν ἐν σιγήθευσι.“ (Il. 9, 554), cf. 20, 42 et Excurs. XVI. §. 2. ad Il. 7, 64.

V. 76. Ut subiunctivum clarius indicaret, Vind. quinti librarius ἰσχύσομεν adscivit, numeris incommensuratum, vid. Kost. 967, 50. etc. 968, 30.

V. 77. Codices vel ὀρμήσομεν vel ὀρμήσομεν perperam offe-

- 75 νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,
 ἔλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διαν·
 ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρούσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 νῦξ ἀβρότιη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρῶες· ἔπειτα δὲ κεν ἐρυσσάμεθα νῆας ἀπάσας.
- 80 οὐ γάρ τις νέμεσις φρυγέειν κακὸν οὐδ' ἀνὰ νύκτα·
 βέλτερον, ὅς φεύγων προσηύγῃ κακὸν ἢ ἐάλωῃ.
 Τὸν δ' αἶψ' ἐπύοδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

V. 78. νῆες ἄβροτος Moschop. | ap. Eust. 967, 56. St. Rom.
 32, 19. — Ib. εἰ κεν Lips. — all. ἢ κεν ἀλοῖη Thiersch. in gr.
 V. 81. προσηύγει Vind. quint. — Gr. §. 353. 7. —
 Ib. ἢ περ ἀλώῃ Vind. ed. V. L.

runt. Alterum enim, quod Hesychio II, 1385. erit reddendum, absonum est, alterum excludit metrum, etsi, eo permittente, bene dicitur, vid. Od. 4, 785. 8, 55. 12, 317. Sibitam ergo ingeminandam esse et sua sponte apparet, et ingeminant istam Ven. Vind. quint. Eust. 960, 50. all.

V. 78. Novam enuntiationem a medio versa ordiri falso, ut puto, Kōrppenius suspicatur; conditionem enim priuribus adstringi probabile est, vid. 11, 799. 16, 47. 18, 199. Moschopula a unde sompserit νύκτα ἄβροτος ignoro, quo saepius autem grammatici noctis illud epitheton explicant, eo minor fides illi erit habenda, cf. Buttm. in Lexil. 1, 134 sq.

V. 80. Non est vituperandum, cf. cognata 3, 156. Od. 3, 350. 20, 330. Ex hoc nostro ἀνὰ νύκτα ad poetas recentiores permanasse docui in dissert. de vi et usu praepos. ἀνὰ et κατὰ §. 9. Versu in suum usum translato φρυγέειν κακὸν οὐδ' ἐπ' αὐλῆς dedit Maxim. Tyr. dissert. XLII. 3. p. 278.

V. 81. Verba singula, prouti Venet. postulat, recentissimi quique constituerunt de sententia ipsa plus fuit controversiae. Ac Thierschius quidem in gr. Gr. I. I. enuntiationem disiunctivam esse ratus, ne modis quidem perperit. At fuga elapsum et resistantem, hostium vi atque impetu oppressum, inter se comparari nec veteres negarunt, neque ambiguum erit insipientibus 21, 485. 22, 129. Od. 17, 18. hymn. in Mer. 179. Theogn. 181. Quint. Sm. X, 44. Ex quibus efficitur res, quae conferantur, plerumque sibi expetere infinitivum, sed singula variando vel particula hypothetica, vid. Od. 6, 282. Apoll. Rh. I, 258, vel relativo uti licebit. Quare poetae mentem recte assequutus est schol. A., dum ad postremum exponenda addit: ἐλλείπει τὸ ἢ μέλει, εἰς ἀλώῃ, etsi ellipsi lata, quum participio φεύγων continueatur oppositum, minus egemus. Longius a vero aberravit Kōrppenius: βέλτερόν τοι ἐκείνῳ, ὅς προσηύγῃ, ἢ περ ἐκείνῳ, ὅς ἀλώῃ. Quae enim nostro similia censet 9, 324, 551, ea discrepare intelligitur. Ad sententiae autem integritatem nihil omnino est supplendum.

- Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἔρκος ὀδόντων.
 οὐλόμεν', αἶθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου
 85 σημαίνειν, μὴδ' ἄμμιν ἀνασσεύμεν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς
 ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας πολυπύειν
 ἀργαλέους πολέμους, ὅφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
 οὕτω δὲ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγνιαν
 καλλεΐψειν, ἧς εἶνεκ' οἰζύομεν κατὰ πολλά;
 90 αἶγα, μὴ τίς τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
 μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,
 ὅστις ἐπίσταιτο ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
 σκηπτοῦχός τ' εἴη, καὶ οἱ πειθολατο λαοὶ
 τοσσοῖδ', ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις;

V. 84. εἶθ' ὄφ. Vind. quint. —
 V. 89. ἐκπέσειν, ἧς Z. — V. 90.
 μή τις ἄλλος editt. antiquiss. — V.
 92. ἐπίσταιται Rom. Kust. 968, 15.
 ἐπίσταιται Beutl. Both. — V. 95.

νῦν δέ σε ὠροσάμην Z. — V.
 97. ἔλκειν Plat. de leg. IV. p.
 706. — V. 100. σκηπτοῦσι πό-
 λεμον ol. vulgo. πτόλ. Both. —
 V. 101. ἀλλ' ἀποπταίνουσι ol.

V. 89. Ut acerbius Agamemnonis ignaviae illuderet Ulixes, Zenodotum ἐκπέσειν dedisse schol. A. refert.

V. 90. Particulam a prioribus Homeri editoribus neglectam ex Anglo libro Barnesius primus inseruit. Ea quidem caret Kust. 968, 13. ell. 969, 10, at contra stant schol. BL. Ven. Vindd. et alii, quos enumeravit Heynios, comparato Od. 19, 486 αἶγα, μὴ τίς τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθεται. Minus autem recte τε adiungit negationi, cum pronomine indefinito copulandum.

V. 91. Vindob. unus ἄγοιτο, ᾧ super imposito, qua de confessione saepissime obrin vid. 9, 124. Rem ipsam attigi in disert. de vi et usu praepositionum ἀνὰ et κατὰ §. 6. p. 9.

V. 92. Sobiunctivum apud Eustathium deprehendere sibi visus est Bothius, iuani et vana opinione inductus, vid. Eust. 969, 24. Nec quidquam eius vestigium alibi cernitur. Veneto congruunt et alii et Erotian. Lex. Hippocrat. 160. E. schol. Odysseae ad libr. 8, 240, ἐπίσταινῃ produxit Barnesius.

V. 93. Hemistichium postremum cognovimus 12, 229.

V. 95. Zenodotus et Aristophanes versum, utpote ex Il. 17, 173. hue retractum, efficiendum putaront. Aristarebus num in eadem fuerit sententia, ignoramus. Neque eo deletio Ulixis orationem hiare cum Bothio et Heynio crediderim, neque illoni arctiore cum prioribus vinculo infra cohaerere erit negandum. Bothius laudes, quibus Ulixes imperatorem prodeuntem et strenuum extollit, ad Agamemnonem pertinere, usque turpe fugae consilium nunc propositum obiiici censet. Quo quidem modo si non omnem exemit scrupulum, certe veterum iudicium labefecit. Eam ob causam, quum id ipsum, quod bis legitur in Iliade,

- 95 νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·
ὅς κέλευι, πολέμοιο συνεσταότος καὶ αὐτῆς,
νῆας ὑσσεῖλμους ἄλαδ' ἐλκόμεν, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσὶ περ ἔκπης,
ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιθόρηται. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
100 στήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἄλαδ' ἐλκομενάων,
ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρις.
ἐνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με κατίζειο θυμὸν ἐνιπῇ
105 ἀργαλή· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέχοντας ἄνωγα
νῆας ὑσσεῖλμους ἄλαδ' ἐλκόμεν νῆας Ἀχαιῶν.
νῦν δ' εἴη ὅς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποε

vulgo. Eust. 968, 21. ἀλλὰ ἀπο-
πταν. V. ἀλλ' ἀποπαπτανέουσι
τ', ἴρ. Voss. ad h. in Cer. 103. —
V. 102. οἱ ἀγορεύεις Plato l.
all. — V. 104. μάλα πῶς με

Lips. Vind. ed. et edit. anti-
quiss. — V. 107. ὅς τις δέ γ'
ἀμ. edit. antiquiss. — Ib. ἐν-
ση schol. ad. Ap. I, 665. —

criticis Alexandrinis molestissimum fuisse videntur, obelum a
Wolfio adiectum removi. Ceterum Eustathium et Zenodo-
teum et vulgare novisse commentarii eius ostendunt, vid. 968,
19. cll. 969, 42.

V. 100. Bothii inventum, ab Heynio primum excogita-
tum, Ven. Vind. et alii plerique redarguunt. Neque ὁμοιοτέλευ-
τον, quod aures vix percipiunt, ingratum esse potest. Siu autem
fuerit, permulta restant in Homericis male affecta, vid. 2, 121.
3, 435. 5, 821. 7, 29, 36. 19, 729. 20, 124. 24, 670: στήσω
γὰρ πόλεμον τόσσον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.

V. 101. Verbo, ut opinor e compendio scribendi depravato
non tam libri quam grammatici eruditi pristinam restituerunt in-
tegritatem, ita schol. BLV. ἀποπαπτανέουσι· περιβλέποντες καὶ
πιποθῆσονται, δηλονότι περὶ τὴν καθολικὴν γενόμενοι, γίνεται δὲ
ἀπὸ τοῦ παπτανῶ, παπτανῶ, παπτανέω, add. Eust. 969, 33. E
quibus aliis non minus corruptis medela quaerenda est, velut
Etym. M. 125, 12. Zonar. I, 267. Hesych. I, 476. Apoll.
Lex. 151. Vossius, ut eundem sonum his referret, et hunc ver-
sum et alios quosdam sollicitavit. Vides criticos intra et extra
Iliacos muros peccantes.

V. 102. Platonis clausulam, ex aliis forte fortuna arreptam,
libri aspernantur, vid. eam 18, 95. Od. 4, 611. 17, 479. 18,
338, 389. 19, 255.

V. 104. Ernestio, quod πῶς haberet, περ placuit. Aga-
memno autem Ulixi tempestive obiurganti non succenset Il. 4,
356. Metaphoram ab auriga equos flagello incessente ductam pu-
tavit Heynius, quod mihi quidem valde incertum videtur, vid

ἡ νέος ἢ παλαιός· ἐμοὶ δὲ κεν ἄσμενον εἶη.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

- 110 ἐγγὺς ἀνὴρ — οὐ δητὰ ματεύσομεν — αἶ κ' ἐθέλητε
 πειθεσθαι· καὶ μή τι κότῳ ἀγάσῃσθε ἕκαστος,
 οὐνεκα δὴ γενεῇφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
 πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι
 [Τυδεός, ὃν Θήβησι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν].
- 115 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 ὦκεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,

V. 108. ἄσμενος V. L. in Lips.—

V. 110. μασιεύσομεν St. μαν-

τεύσομεν V., perperam. — V.

111. ἐξείπω, καὶ μὴν Apoll. in

Lex. 17. — V. 112. νεώτερος Vind.

quint. Rom. Eust. 970, 40. —

Ib. ἐν ὑμῖν glossa eiusdem. —

V. 114. κάλυπτει V. L. ap. schol.

Od. 1, 312. et ad 13, 613. De casu admonuit Matth. gr. Gr. §. 330. annot.

V. 108. Lipsiensis γράφεται δὲ καὶ ἄσμενος. Natum id est ex interpretamento eius, qui structuram Graecis familiarem planiorem erat redditurus, cf. Matth. gr. §. 388. e. Herm. ad Viger. 753. 181. Priora huius versus leviter vitiosa adscripserunt Apoll. de const. 1, 3, 10. Etym. M. 415, 24; melius illis suo fungitur munere Thucyd. schol. ad libr. 1, 122.

V. 110. Haud scio, an Venet. μασιεύσομεν, quod crebrius erat, scribere voluerit. Aliquoties eo usum videmus Apoll. Arg. I, 1313. III, 1289. Numeris consonum praeter scholl. ABL. Eustath. 971, 12. uberius pertractavit. Heynius formam illam ob Theocriti et Pindari consensum, (vid. illius Id. XX, 25, huius Olymp. V, 57. Nem. 54. Isthm. IV, 100) Doricam habet. Genus dicendi posteriorum imitatione celebratum tradunt Köppenius et Bothius, quorum alter Theocrit. Id. XXII, 25. et Eurip. Phoen. 596, alter Victorem Hugonem, poetam Gallicum, vol. II. p. 58 ed. Bruxell. in medium protulit. Nemo ad Homericum respexit Telemachum similia profatum in Od. 2, 40.

V. 112. Superlativo praeter Ven. Vindd. et alios libros fidem conciliant Etym. M. 225, 35. Tzetz. exeg. II. 6, 28. Comparativus eo minus quadrabit, quod illo praegresso genitivus erat expectandus.

V. 114. Aoristum ex Homericis usu praetulit Eust. 970, 41. Versum hunc, a Zenodoto Aristophaneque mutatum, ab interpolatione, tragicorum mendaciis et fabulis confuso, profectum arbitratur Heynius, neque Wolfio displicuit veterum iudicium. Nuper eius patronus existit Bothius, se non intelligere professus, cur Diomedis patris nomen gravissimum fuerit omittendum, qui minus necessaria abavi avique et eius fratres commemoraverit, neque ita solere aevum illud, sed dilucide explicare omnia. Quibus aliquis insuper addere possit versui in Veneto obelum cum

Ἄγριος ἦδὲ Μέλαις, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς,
 πατὴρ δ' ἐμοῖο πατὴρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν.
 ἀλλ' ὃ μὲν αὐτόθι μένει· πατὴρ δ' ἐμὸς Ἀργεὶ νάσθθι,
 120 πλαγχθεῖς· ὥς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ἀδρήστοιο δ' ἔγνηε θυγατρῶν, ναιε δὲ δῶμα
 ἀφνειὸν βιότοιο, ἅλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
 πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἄμφις,
 πολλὰ δὲ οἱ πρόβατ' ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
 125 ἐγχείη· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκούμεν, εἰ ἐτιόν γε.

A. Rom. et Pausan. IX, 18, 2. — schol. A. — V. 122. ἀφνειός
 V. 118. ἐμοῖο V. et ol. vulgo. — Vind. un. Eust. 971, 4. — V.
 lb. ἔξοχος ἄλλων libr. pauci. — 123. ὥς ἐτιόν περ vulgo. —
 V. 119. αὐτοῦ μέγα V. L. ap.

asteriscis appingi, unde eum non prorsus damnari liquet, altera
 tamen ex parte Tydidem patris nomen, nulli principum ignotum,
 silentio transire potuisse, et versus eius defectu dictorum gra-
 vitatem augeri nemo est infatigatus. Quae res non minimam ha-
 buit vim ad veterum ἀθετήσεις in Homeri carminibus notandas,
 cf. Lehrs. de Aristarch. stud. Homer. 359 sq. Itaque, ne ambi-
 guorum defensor nimis liberalis viderer, obelum cum Wolfio te-
 nendum duxi, quamquam in utramque partem disputari potest.

V. 115. Dativum rarum exemplis stabilivit Matth. in gr.
 Gr. §. 379. annot. 1.

V. 116 integer paene adfuit 13, 217.

V. 118. Possessivum ab Aristarcho sancitum, vid. schol. AV.
 Apoll. de constr. II, 21, 64. de pronom. 397. c. Harl. Vind.
 un. et alii quidam tuentur, add. Eust. 971, 22. Alterum olim
 late propagatum fuisse tum Ven. tum Apoll. de constr. II, 21,
 159. ostendunt.

V. 119. Libri nihil discrepant; hemistichio posteriore utantur
 Etym. M. 598, 9. Apoll. Lex. 419.

V. 120. Iovis arbitrium hadem fere describit Od. 9, 263.
 17, 424. 19, 80.

V. 122. Cum Viudobonensi atque Eustathio sentit Erotian.
 Lexic. Hippocr. 72. At ex aliis similibus, ut Il. 5, 544. 6, 14.
 petitum videtur, nam vulgare congruit Od. 1, 232. 17, 420.
 19, 76.

V. 125. Omnes omnino ὥς ἐτιόν περ testatum reliquerunt,
 sed schol. A. ita praecipit: αἱ Ἀριστάρχου εἰ ἐτιόν περ, ἢ
 ταῦτα δὲ ἡμᾶς εἰκὸς εἰδέναι ἀκηροῦς, εἰ ἀληθῆ λέγω. αἱ δὲ δη-
 μῶδες ὥς ἐτιόν περ. Eust. 971, 61 Aristarchi fuit immemor.
 At quum Vindob. unus cum Vratil. d. ὥς ἐτιόν γε praebeat, gram-
 maticum sermonis Homericum doctissimum εἰ ἐτιόν γε, quod poetae
 proprium esse solet et Diomedis modestiae egregie convenit, de-
 disse putaverim, cf. 8, 423. 12, 217. 25, 53. Od. 3, 122. 9, 529.
 13, 328. 16, 300, 320. 14, 259. Nec dissident posteriores, velut

τῷ οὐκ ἂν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάγκιδα φάντες
μῦθον ἀτιμήσατε πεφασμένον, ὃν κ' εὖ εἶπω.

δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοι περ, ἀνάγκη·
ἐνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος

- 130 ἐκ βελίων, μὴ πού τις ἐφ' ἔλκει ἔλκος ἄρηται·
ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἳ τὸ πάρος περ
θυμῷ ἦρα γέροντες ἀφιστάσ', οὐδὲ μάχονται.

Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοντο·
βᾶν δ' ἔμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

- 135 Οὐδ' ἄλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἑννοσίγαιος,
ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς·
δεξιτερὴν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,

V. 127. ἀτιμήσητε Vind. ed. et ol.
vulgo. — Ib. ὃν κεν εὖ εἶπω
Vind. ed. et ol. vulgo. — V.
129. ἐνθαδ' Ep. id. ol. vulgo. et
H. — V. 130. ἔλκει H. — V.
131. ὀτρύνοντες Vind. ed. et ol.

vulg. ἀνήσομεν V. L. ap. scholl.
B. ἐν ἥσομ. V. — V. 133. ἦδ'
πίθοντο Vind. quint. H. — V.
135. ἄλεσκοπιὴν Vind. ed. Ald.
see. — V. 136. Zenod. subiun-
git: ἀντιθέω Φοῖνικι δάπανι Πη-

Apoll. Arg. II, 646. III, 549, 816, 1090. Contra iidem ὡς ἐτε-
ρόν περ, si ab hoc lueo discesseris, Homero ignotum, ad ea ac-
commodant, quae vero simillima esse dicunt vid. Apoll. I, 762.
Quint. Sm. VI, 221, 280. vel, ut Theophr. Id. XV, 82. canit: ὡς
ἔνυμ' Ἰστιάκῃ, καὶ ὡς ἔνυμ' Ἰνδιεῖντι. Quae quum ita sint, a
me restituta poetae aptissima esse dubitare nolim.

V. 127. Optativum meliores, sicut Ven. Vind. quint. et
Eust. 970, 56., commendant, etsi ultimus horum 971, 61. de-
scivit ad subiunctivum. Metricam redundantiam Ven. Vind. quint.
et alii reprimunt. Eust. 971, 61 Ionico vulgare subiiecit.

V. 128. Eust. 972, 5. dum ἐπεχώμεθα praebet, emendan-
dus erat ex Apoll. Lex. 317. et schol. brevi, qui ἐχώμεθα red-
dunt ἀπεχώμεθα, quod Ernestium, contrariam statuentem, fe-
cellisse miror.

V. 131. Ne duplici futuro adhortationis vis pereat, cum li-
bris melioribus et Eustath. 970, 59. 972, 7., ut Wolfius fe-
cerat, praesens auteferendum duxi.

V. 133. Heyniius, sibi met ipsi repugnans, Vindob. quinto,
cuius constantia haud maior est, fidem habet, 9, 79. 14, 378.
23, 54. Od. 3, 477. 15, 220. 22, 178.

V. 135. Variam sribendi formam excussi ad 10, 515.

V. 136. De Zenodoti emblemate verissime iudicavit schol.
A.: οἷς ἀρμόζουσι δὲ Φοῖνικι οἱ ἐπιφερόμενοι λόγοι· βέλτιον οὖν
καθολικώτερον γέροντι ἀπεικάζουσι. Phoenicis enim apud Achillem
9, 659. relictus adesse nequit.

V. 140. Clarkius meram Barnesii auspicionem Iliadi
obtrudit, qua eo magis erit abstinendum, quo certiores sunt

- καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀτρεΐδῃ, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
 140 γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φῦζαν Ἀχαιῶν
 δερκομένῳ· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ φρένες, οὐδ' ἡβαιαί.
 ἀλλ' ὃ μὲν ὥς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἐ σαρλώσσειν.
 σοὶ δ' οὐπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν·
 ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 145 εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψαι αὐτὸς
 φεύγοντας προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς εἰπὼν μέγ' αὔσεν, ἐπισσύμενος πεδίοιο.
 ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 ἄνδρες ἐν πολέμῳ ἔριδ' αἰξνάγοντες Ἀργεος,

λέωνος. — V. 140. γηθεῖ ἐν
 στήθ. Clark. γήθει ἐν στ. Vind.
 ed. et editi. antiquiss. φῦζαν
 Vind. ed. — V. 141. δερκομέ-
 νου Vind. ed. V. 1. ap. schol.
 A. Eust. 972, 26. et editi. prio-

res. — V. 145. εὐρὺ κονίσουσιν
 π. V. ol. vulgo et Eust. 972, 44. — Ib. αὐτὸς Vind.
 ed. ol. vulgo et Eust. 972, 46.
 — V. 148. ἐννεάχιλοι et δεκά-
 χιλ. Ar. —

praesentis sponsores, velut Eust. 972, 26. et Rom., vid.
 Thiersch. in gr. Gr. §. 232, 34. De accentu nomini φῦζα le-
 gitimum disserui ad II. 9, 2.

V. 141. Dativus quod ab orationis structura abhorrere visus
 est, plures ad genitivum aberraverunt, ut ipse Eust. 972, 26. In-
 terpretes illum, ut magis reconditum, et defendunt et exemplis
 confirmant, vid. 10, 188. et Od. 9, 256.

V. 142. Proxime ad haec accedunt II. 18, 107. Od. 1, 47.
 Verbum extremum passim illustrant grammatici, vid. scholl.
 Eust. 972, 39. Et. M. 751, 1. et Apoll. Lex. 603, ex his et
 Homero facilius emaculandum quam Tullio videtur.

V. 145. Sibilam simplicem ad numeri integritatem sufficere
 post Heynium et Bekkerum multi probarunt, vid. libell.
 meum de prosod. Gr. §. 52. 2. p. 50. Thiersch. gr. Gr. §. 168,
 5, qui et singula poetae verba melius explicat aliis, vid. gr. §.
 168. 5. Heynius, dum de pulvere equorum ungula in campo
 excitato cogitat, scholl. respexit. Sub finem αὐτὸς Homeri mori
 magis consentaneum esse sua sponte apparet. Neque ἔτ' ὄψαι,
 quod Heynius e schol. glossis ὄψαι, ὄψασθαι elicit, apud quen-
 quam reperire licuit, vid. Etym. M. 528, 46.

V. 148. Aristarcho ἐννεάχιλοι et δεκάχιλοι placuisse schol.
 Viet. et Eust. 972, 60. tradunt. Id autem parum probabile esse
 dixi ad 5, 860 sq., ubi eadem vuciferatione Mars Achivos statet
 perterrefacere.

V. 149. Praeter II. 5, 861. haud dissimilia legimus 2, 385.
 19, 275.

150 τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὅπα κρείων Ἐροσίχθων
ἦκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἐμβαλ' ἐκάστω
καρδίῃ ἄλληλκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.

Ἥρη δ' εἰσεῖδε χροσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
σταῖς' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου· αὐτίκα δ' ἔγνω

155 τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,
αὐτοκασίγνητον καὶ δαίτρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
ἤμενον εἰσεῖδε· στυγερός δὲ οἱ ἐπλετο θυμῷ.

V. 157. πολυπίδακος Ἴδης V. | ἐκτύπασα τὴν αὐτὴν Bentl. et Her-
L. ap. schol. A. et libr. pausi. | mann. ad Orph. p. 778. ἐκτύπην
— V. 158. θυμὸς libr. nonnulli, | vel ταυτὴν Z. et hoc Eust.
Porphyr. ad Il. 14, 346. — | 974, 15. Rom. ol. vulgo, Plu-
V. 162. ἐκτύπασαν Vind. quint. | tarch. vit. Anton. e. 25. et

V. 152. Ter repeti hanc sententiam in Iliade ad 11, 12. admonui.

V. 154. Bentleius, Heynius et Paynius iusto severius de hoc versu existimarunt, utpote spurium et e v. 225. infelici fabrica confectum esse suspicati. Primum enim ab illo longius distat, deinde ex Homeri more nihil supervacanei atque inutilis subesse demonstrant simillima, velut 14, 13, 15, 6 sqq. et alia. Praepositio autem utraque, quae triumviris istis potissimum molesta fuit, cum verbo bene connectitur a Vossio.

V. 157. Ad hunc schol. A. praecipit: Ἀριστάρχος πολυπίδακος, ἄλλος δὲ πολυπίδακος. Id autem paulo infra rusticum ducit, vid. eundem ad 20, 59, 218. 23, 117. Cuius monitis impulsu ex his etiam locis alterum, quod ibi editiones communes obsidebat, merito expulerunt.

V. 158. Libri congruunt in dativo. Casus igitur primus malae eorum, qui varietatem quaerent, debebitur sedulitati.

V. 160. Immerito haesit Bentleius in medio, unde Homero erat restitutus ἑξαπάρσι Ζηρός, vid. 9, 176. Nam optativum illum vel futuro vel aoristo reddunt grammatici, vid. Etym. M. 346, 56: Apoll. Lex. 270. et schol. brev. Activum autem crebrius usu venire certum est, cf. Od. 14, 379. 22, 79. hymn. in Ven. 38, nude aoristos revocandus erit in hymn. in Apoll. 379, quod, a me ipso olim et postea a Passovio in Lex. s. v. monitum, editor nuperrimus neglexit. Aoristus primus legitur apud Quint. 1, 137. et Opp. Hal. III, 94, ubi Schneidero imposuit librarius.

V. 162. Bothium, manifesta Aristarchi et aliorum praecepta ad Il. 1, 271. respicientem, nihil moror, etsi Eustath. 974, 15. et schol. Victor., sicut alii, canonis illius hic sunt obliti. Plures excitavit lites pronomen tertiae personae littera aive adspiratione Aeolica destitutum, cuius ad defectum resarciendum varia circumspexerunt remedia. Bentleio quidem Hermannus accessit, nominativum cum versus superioris verbo coniungendum ratus, eiue fidem facit comparando 17, 551 ὥς ἡ

- μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
 160 ὅπως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
 ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 ἐλθεῖν εἰς Ἴδην εὖ ἐντύνασαν ἔαυτήν,
 εἴ πως ἰμείραιτο παραδραθῆεν φιλότῃ
 ἦ χροῖῃ, τῷ δ' ἔπνον ἀπήμονά τε λαρόν τε
 165 χεύη ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμησιν.
 βῆ δ' ἔμιν ἐς θάλαμον, τὸν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πικινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν

Both. — V. 163. ἦ et ἰμείραιτο | εἰς θάλαμον ol. vulgo. — V.
 Apoll. in Lex. 324. ὅπως | 167 et 169. πύλας V. L. ap.
 V. L. ap. schol. A. — V. 165. | schol. Victor. —
 χεῖρας Vind. quint. — V. 166.

περὶ τὴν περὶ τὴν πικινάσαν ἡ αὐτὴν Δίαντ' Ἀχαιοὺν ἴσθης —, add.
 Thiersch. gr. Gr. §. 156. 4. Heynio id durum est visum, ne-
 que ipse denegare ausim. Quare ille cum Bentleio in eam veoit
 aspicionem, ut totum versum a rhapsodo poetae narrationem
 exornaturo et amplificaturo attextum putaret. Nam in simili sen-
 tentiarum confirmatione membrum alterum, i. e. ὥς τε ἰδῆν, ὥς τε
 γῶναι, saepe omitti dicit, veluti 13, 806. 17, 107 sq. 20, 463 sq.
 At non meminit in his omnibus praecedere verbum, quo particula
 hypothetica suspensa teneatur, in nostris autem particulas εἴ πως
 vix referri posse ad v. 161., vel propterea, quod Ida mons neces-
 sario erat commemorandus, cf. insuper II, 2, 3. 10, 17. Od. 9,
 318, 424. 11, 229. hymn. in Ven. 236. Accedit, quod postea Iu-
 no magna cura semet ipsam instruit et exornat, idque hoc versu
 quasi portendit poeta. Quae quum ita sint, cum nullo pacto ab-
 esse posse sequitur. Altera vero Bentleii emendatio fuit re-
 spuenda, quod illa probata Iliadī formam et speciem aevo Ale-
 xandriano antiquiorem idueris. Itaque cum superioribus errare
 malui, quam cum doctis huius nostrae aetatis sapere.

V. 163. Apollonii error originem trahere videtur e versu
 proxime adiuncto, quod bene intellexerunt Villosionius atque
 Heynius.

V. 165. Vindohon. quinti auxilio fretus Thiersch. in act.
 Monac. I, 456. χεῖρας ἐπὶ βλ. suavit, idque, optativo praecedente,
 haud absoumo habendum sit. Attamen modorum diversitas perso-
 nis distinguendis idonea erit existimanda. Ut enim Iuno quae
 ipsa erat machinatura bene novit, ita Iovis voluntatem ei parum
 exploratam fuisse perspicitur.

V. 166. Diphthongum, prouti Homeri consuetudo flagitat,
 praepositioni demunt V. Vind. unus et alii.

V. 167. Suspiciari quidem possis πύλας nihil esse nisi glosse-
 ma: at ab ea opinione nos revocat schol. Viet. annotando: γράφ-
 εται καὶ πύλας.

κληῖδι κρυπτή, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῶγεν.
 ἐνθ' ἤγ' εἰσελθοῦσα θυράς ἐπέθηκε φαινιάς.

- 170 ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
 λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείφατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμβροσίῳ, ἐδανῶ, τό ῥά οἱ τεθνωμένον ἦεν.
 τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατῆς δῶ
 ἔμπης ἐς γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἔκειτ' αὐτμή.

V. 168. τὸν δ' οὐ θ. Vind. ed. Etym. M. 165, 15. Eust. 974, 36. ἅλ. τὰς δ' οὐ θ. V. L. ap. scholl. BLV. — Ib. ἀνῶγεν Vind. ed. Clark. — V. 169. θ. ἐπιθεῖσα φ. Z. — V. 170.

ἀπὸ χρ. ἀθανάτοιο Plutarch, Sympos. VI, 7. Vol. VIII, 768. — V. 171. ἅλ. δὲ χροῖα λευκόν Athen. X, 688. d. — V. 172. ἐανῶ id. et conjectura Heynii.

V. 168. Interpretes antiqui triplici modo haec constituta fuisse narrant, vid. scholl. BLV.: τριχῶς ἡ γραφή ἐστι, τὴν δὲ τὴν κλεῖν, τὸν δὲ τὸν θάλαμον, τὰς δὲ τὰς θυράς. Primum horum etsi Eustathius haud ignorat, medium tamen in exemplaribus plurimis se reperisse scribit 974, 38. Neque aliud quidquam etymologus attulisse censendus est; Heynii enim, ultima eius verba perperam interpretatus, in errorem incidit. Sed in eo, quod recentissimi quique Iliadæ editores adsciverunt, libri optimi consentiunt. Difficultatem ei obstructam bene remouent Heynii et Vossius ad Arat. Phœn. v. 192. Clarkii ἀνῶγεν, tum o Vindob. tum ex Etymologici l. all. expellendum, veteres respuunt, cf. scholl. et Eustath. 974, 41.

V. 169. Vere et prudenter de Hæmeri sermone præcipit schol. A.: ἡ διπλὴ περιποιημένη, ὅτι Ζηρόδοτος γράφει θυράς ἐπιθεῖσα φαινιάς, ἵνα συναφῆς ὁ λόγος γένηται· ὁ δὲ Ὀμηρὸς ἄλλας ἀρχὰς λαμβάνει, ἵνα μὴ ἀσαφὲς ἡ περίοδος γένηται ἢ ὅσπερ οὐκ ἀσάφους, cf. Od. 21, 215. 9, 243. 13, 370. 23, 194. Longe diversa ratio obtinet in Od. 22, 201.

V. 171. Veteres rusticitate, quam Heyniius miratur, parum offensi versibus istis sæpe utuntur. Poetam autem res tritaq; ac vulgares verbis lectis et splendidis eloquentem nemo indignatur. Factum tamen est illo antiquorum studio, ut prava et parum congrua Homericis supponerentur. Quibus eo minus movebimur, quo constantius in recepto persistant tum libri, tum etiam poeta ipse, cf. 10, 577. 18, 350. Od. 19, 505. et alib. Etym. M. 568, 23. operarum potius socordia quam librariorum culpa laborat.

V. 172. Heyniius cum Athenæo et Heraclide allegor. Hom. p. 460. ex edit. Gal. ἐανῶ potius iudicat. Ei vero non modo paenultima mensura (vid. Passov. in Lex. s. v. ἐανῶς) sed grammaticel etiam veteres manifesto obloquuntur, cf. scholl. Eust. 974, 51. Apoll. Lex. 240. Hesych. I, 1080. Suid. I, 670. Zon. I, 613. Etym. M. 315, 32. et Orion. 62, 1., quæ mendis purgat Larcherus. Aliam huius adiectivi etymologiam Buttmann. in Lexil. II, 14. excogitavit.

V. 173. Perruigatum post antiquum vitium, ut Wolfius

- 175 τῷ ῥ' ἦγε χροῖα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
 πεξαμένη, χειρὶ πλοκάμους ἐπλεξε φαινοῦς,
 καλοῦς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἐάνδ' ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
 ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
- 180 χρυσαίης δ' ἐνετῆσι κατὰ στῆθος περονᾶτο.
 ζῶσατο δὲ ζώνῃ ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυτῇ·

— V. 173. Δ. ποτὲ χαλκ. δὲ V.
 ol. vulgo et H. Athen. IX, 406.
 b. ποσὶ Both. — V. 175. ἀλει-
 ψαμένη Vind. ed., male. — V.
 177. καλοῦς μεγάλους Z, et Ari-

stoph. — V. 179. δαῖδ. πάντα
 Vind. quint. — V. 180. χρυ-
 σαίους Id. ἐν ἔτρησι V. — V.
 181. ζώνην — — ἀραρυτῇ vul-
 go. —

nit (vid. nov. edit. praefat. XXXVII.) merito cessit Aristarcheo, cuius memoriam servant Vind. quint. et schol. Ven. Kuppeulus, quod de oleo circumactio, nec diffuso et odorem quasi dispergente, cogitabat, versus spurios habuit. Bothius lunonis unguento pedes affugendo mihi quidem risus captare videbatur. Sed postea cognovi enim Iovem innuctum, in Olympo ambulantem, odoris per terram coelumque diffusi auctorem statuuisse. A quo coepto et poetae verba cum abstertere debebant, et verissima Daceriae observatio revocare. Ea enim, ubi dixit Homerum istas mulierum delicias et munditiam a suae aetatis matronis in lunonem deorum reginam transtulisse, addit haec: „Mais il est à remarquer, que ce poëte laisse tout ce luxe aux femmes, et ne présente jamais un héros parfumé. Il a voulu enseigner par là que cette délicatesse est indigne des hommes.“ Longe alia eorum quae supra ad v. 171. commemoravi, est ratio.

V. 174. Ex hoc potissimum loco Aristarchus et alii veterum ἱμπής idem esse atque δημοῖος demonstrare studuerunt, et Apoll. de coni. 525, 27. Etym. M. 335, 31. schol. ad Od. 5, 205. Recentiores plerumque aliter et melius, fortasse explicare illud nemo nescit, vid. Lehrs. de stud. Arist. Hom. p. 144 sq. et Nitzsch. ad Od. 2, 199.

V. 175. καλὸν τινὲς καλῶς schol. Victor. addit, quo nihil notatum vult, nisi adiectivum vice adverbii fungi.

V. 177. Zenodotus et Aristophanes, ut ter iteratum semel depellerent, cinginnis divis magnos substituerunt. Homeri exemplar imitatus est Apoll. Arg. III, 45 sq., ubi de Venere ita canit:

— — — — — κόμας ἐπιμήνη ὤμοις
 κόσμεν χρυσαίῃ διὰ κεφαλῇ, μέλλε δὲ μακροῦς
 πλέξασθαι πλοκάμους. — — — — —

Itaque nemo, vel Homeri vel muliebria gnarus cultus, cuius praecipua pars in comis compte et ornatè disponendis cernebatur, hos versus abiciendos esse cum Heynio putabit, vid. Apoll. Lex. 541. Heraclid. all. 128. Et. M. 667, 40.

V. 180. Ut libri volunt, ita Homeri verba laudat Apoll. Lex. 266. Et. M. 340, 23.

V. 181. libri et grammatici, uti Eust. 915, 18. Etym. M.

- ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦσαν ἐϋτρήτοσι λοβοῖσιν,
 τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή·
 κρηδέμνω δ' ἐφύπερθε καλύψατο δια θεῶων
 185 καλῶ, νηγατέω· λευκὸν δ' ἦν, ἥλιος ὥς·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ θήκατο κόσμον,
 βῆ ὃ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 190 Ἥ ῥά νύ μοι τι πίθοιο, φίλον τέκος, ὅ ττι κεν εἴπω,

V. 182. ἐν δὲ τ' ἄρ' ἔρματ' | 183. ἐμορόεντα all. grammaticum collect. Heyn. — V. | tici. — V. 185. νηγατέω Vind.

414, 17. Apoll. in Lex. 320., accusativum retinent, nec dativum, utpote Aristarchi iudicio nixum, poetae Ionico reddendum fuisse crediderim, vid. ad 5, 857. 10, 77.

V. 182. Materiam ambigendi et hiatus et spiritus praebuit, etsi in illo Heynius fere solus haesit. Sed spiritum magis dubium fuisse ostendunt Etym. M. 375, 45. Lex. περὶ πνευμ. a Valekenario editum 218. Plerosque tamen adspiratiunem veram iudicare tum e libris tum ex aliorum consuetudine licet colligere, vid. Eust. 975, 18. Apoll. in Lex. 301. et Buttmann. Lexil. 111.

V. 183. Inaures deae vel immortales vel operose factas nominari volunt, prouti ἐμορόεντα sive μορόεντα exarant. Atque de illo quidem tradunt schol. A. et Apoll. in Lex. 463., ad quem bene praecipit Tollius; haec vero de communi veterum sententia magis probabile Aristarchi fuisse scimus, vid. schol. A. Eust. 976, 40. Etym. M. 473, 2. 591, 10. Hesych. II, 621. schol. ad Nic. Alex. II, 621. et ad Hom. Od. 18, 298., ubi inaures eiusmodi inter dona Penelopae a prociis tradita recensentur. Hoc qui etymum agnoscunt, μορόεντα exponunt: τὰ μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ κακοπαθείας γινόμενα. E posterioribus similem vocis usum sequuntur Nic. Al. 455. Quint. Sm. I, 152.

V. 185. Vindob. editus librarii culpa brevi vocall inquinatur, vid. 2, 43. hymn. in Ap. 122 alibi. Λευκόν, cui quidam, schol. A. teste, λαμπρόν substituerunt, praeter eodiceos habet Tzetza exeges. II, 105, 15.

V. 186. Ven. ὑπὸ λιπαροῖσιν, cui alia fidem faciunt, vid. ad 10, 22.

V. 190. Vitiose protulit eum schol. ad Eurip. Or. 92., cf. II, 4, 93. 7, 48. Interrogandi signum, a codicibus partim semel omissum, partim medio versui 191. additum, iure reprehendit Thiersch. in gr. Gr. §. 352. 5. Quare ad aliorum similitudinem interpunctio erat constituenda, vid. 3, 401. 9, 674. 11, 821. 13, 308. 15, 736. Od. 1, 175.

V. 194. cf. 1, 725.

V. 195. Etym. M. 168, 3. ὅτι ex Homero restituatur oportet. Schol. A. annotat: „ἐν ἄλλῃ ἀνῶται“, e quo Heynius ἀνῶται falso memorat, sed vid. 18, 427. Od. 5, 89.

ἥε κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ,
οὔνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις;

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·

195 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνιοιο,
αὐδα ὃ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
εἰ δύνamai τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.

Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
δὸς νῦν μοι φιλότῃτα καὶ ἥμερον, ὥτε σὺ πάντας
δαμνᾷ ἀθανάτους ἡδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.

ed. — V. 186. ὑπαὶ Vindd. et | μοι Vind. quint. —
ol. vulgo. — V. 198. δὸς δὴ

V. 196. Particulas vi et potestate congruas νῦν as δὴ pro
lubito solent miscere librarii, quarum altera saepe utitur Vind.
quint. Schol. A. alios singula transposuisse narrat, ita quidem:
δὸς μοι νῦν, νῦν δὸς μοι Eust. 977, 4.

V. 199. Insolentia formae varia vel emendandi vel explicandi
pericula peperit. Quae ut clarius pateant, a veterum praeceptis
Initium capiamus. Schol. igitur V. οἱ μὲν, inquit, ὁμοίως τῷ „πε-
ρὶ ἐμῷ γεραίῃ“ (Il. 24, 390)· οἱ δὲ Δωριον αὐτὸ ἀντὶ τοῦ δάμνα-
σαι. οὕτως Ἀριστάρχος φησὶν ἐπλοῖαι, δύναι· ἔλον δὲ ἐπλοτασαι. Hanc
apocopam Doricam scholl. BL. identidem commemorant. Eustath.
vero 977, 62. δαμνῶμαι δαμνᾷ etymum esse tradit formae in ἡ-
desinentiis δάμνημι, unde sint δάμναται, δάμνασθαι et eorum
similia. Eustathium, ut solet, exscripsit Phavor. 449, 10.
Alii partim corrupta, partim mutilata suppeditant, ut schol. ad
Od. 11, 221., eaque emendare student Porson, et Buttmannus.
Nec vero hic id, quod res postulabat, mihi quidem repe-
risse videtur. Nam si recte iudico, Ptolemaeus Ascalonita cum
Aristarcho δάμνα, e Dorica dialecto ortum, recipi iussit. Ut enim
ex δύνασαι, παρλοτασαι, δύναι, παρλοτα fit, ita δάμνασαι δάμνα ex
se generare erit consentaneum. Quare non ita male coniecerunt
Bentleius, Porsonus et Vossius ad hymn. Hom. in Cer.
115. δάμνασαι plenum atque integrum huic loco esse aptissimum,
cf. Od. 3, 214. 16, 93 ὑποδάμνασαι. At iis adversatur Per-
mannus ad hymn. eundem v. all., dum dicit et persona altera
δύνασαι et παρλοτασαι nondum colligi posse poetas πάλνασαι et
δάμνασαι fuisse recepturos. Videri enim illos terminationem ᾗ
secundae personae passivi praetulisse, si utraque forma et αὐῷ et
αἰνῷ fuerit in usu. Ad haec quidem Vossius respondit, nec
tamen rem iis confectam puto. Nam si activum δαμνάω, quod
negari non potest, Homerus novit, cf. Il. 16, 103. Od. 11, 250.,
passivum vel medium δαμνῶμαι, δαμνᾷ relictum esse nemo
affirmabit. Porro ex activo δαμνάω persona altera poterit duci
δαμνῆς, cuius mentionem facit Etym. M. 698, 58. Iam quum
tria licet eligere δαμνᾶς, δαμνᾷ et δάμνασαι, vid. Od. 14, 448.,
a librorum auctoritate recedere lubricum duxi.

- 200 εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβον πείρατα γαίης,
 Ὠκεανόν τε, θεῶν γενεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 οἷ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐν τρέφον ἡδ' ἀτίταλλον,
 δεξάμενοι Πείης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
 γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
 205 τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 ἡδὴ γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ
 εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότῃτι,
 210 αἰεὶ κέ σφι φίλῃ τε καὶ αἰδοίῃ καλέοιμην.
 Τὴν δ' αὖτε προσέεπτε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·

V. 202. οἷ με σφοῖσι V. Lips. a pr. manu. — V. 203. Πείας Ar. et Aristoph. — V. 205. οἷς ἄκρ. Thiersch. in Gr. §. 164. 7. — V. 208. κέων Vind. quint. Z. et Aristoph. παραιπεπιθοῦσα

editt. vulgar. παραι πεπιθ. V. — V. 209. ἀν' ἰσταιμι V. ὁμοιω- θῆναι Apoll. in Lex. 123. φι- λότῃτα Lips. — V. 211. φιλο- μείδης ol. vulgo. — V. 215. ἐνθα δέ vulgo. — V. 216. ἡδ'.

V. 202. Aristarchum praepositionem genuinam habuisse discimus e schol. A., quem vid. ad 16, 775. 15, 187., unde Heylio contrarium affirmanti fides erit deroganda.

V. 203. Πείας eundem Aristarchum voluisse schol. perhibet, quod cur statuerit se non assequi fatetur Heynius. Movit haud dubie grammaticum nominativus Πεία 15, 187, eique, ut videtur, morem gessit Götting. in Hes. Theop. 135, alia exempla cumulat Thiersch. in gr. Gr. §. 176. 3. Libris autem repugnantibus, in genitivo praesertim vocalis longa erat tenenda.

V. 205. Thierschius fallitur, etsi eodem errore implicuit Nitzschium ad Od. 8, 300., vid. Excurs. VIII. §. 2.

V. 208. Casuum enallagen magis Homericum Aristarchus habuit, vid. schol. A. et Eust. 979, 4.

V. 209. Apollonii mendum corrigunt editores et Eust. 979, 62.

V. 211. Consonam geminari iubent libri, vid. ad 4, 10.

V. 215. Hermatino ad hymn. in Ven. 49. suadente, relativo locus erat concedendus, vid. ad 8, 48.

V. 216. E commentariis quibusdam ἡδ' ὁραστὸν commemoravit schol. A. At ei libri non minus atque alii testes obstant, velut Eust. 979, 37. schol. ad Od. 8, 288. Etym. M. 546, 13. 612, 49. Quibus eo magis erit credendum, quo certius reddit vulgare poetarum consuetudo, vid. Il. 5, 740. 18, 483 sqq. Hes. scut. 154 sqq. Nic. Ther. 92, 93., cui loco olim affecto libri bene prospiciunt, vid. ephemerid. liter. Ien. a. 1819. in complement. vol. I. p. 221. Praeterea Eustathius simile aliis poetae fragmentum Homericis contulit.

V. 217. Etymologicum leviter vitiatum corrigunt alii. Vind.

οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·

Ζηνὸς γάρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.

115 Ἡ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
ποικίλον· ἐνθα τέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο·
ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃς, ἐν δ' ἱμερὸς, ἐν δ' ὀαριστῶς
πάρφασις, ἥτ' ἐκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
τόν ῥά οἱ ἐμβαλε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τῇ νῦν, ταῦτον ἱμάντα τεῶ ἐγκάτθετο κόλπῳ,
220 ποικίλον, ᾧ ἐνὶ πάντα τετεύχεται· οὐδὲ σέ φημι
ἄπρηκτόν γε νέεσθαι ὃ τι φρεσὶ σῇσι μενοινῆς.

Ὡς γὰτό· μεῖδῃσεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
μεῖδῃσασα δ' ἔπειτα ἐῶ ἐγκάτθετο κόλπῳ.

δαριστὸς V. L. ap. schol. A. —
V. 217. φρονέοντα Etym. M.
546, 54. φρονέοντος Etym. M.
plurali supra scripto Vind. quint.
et Aristoteles. — V. 219. τῇ
νῦν Both. — lb. τεῶ δ' ἐγκ.

Vind. ed. et ol. vulgo. — V.
221. γενέσθαι Demetrius, Ald.
acc. — V. 222. γήθησεν Harl.
lips. Eust. 977, 60. — V. 223.
μέωφ ἐγκ. V. et all. —

quint. φρονέοντος abstergere videtur plurali supra notato, fuit
tamen singularis his apud Aristotel. eth. ad Nicom. VII, 7. et
Eud. VI, 6. Apollonii denique glossa πάρφασις· παρμυθία,
vid. Lex. p. 536., magis congrua videtur II. 11, 792. 15, 404.,
nostrum enim respicit ib. 487.

V. 219. Bothius Homero largitus est νῦν causale; tempo-
ris adverbio succurrunt libri, ut Vind. et Eust. 980, 1., add. II.
23, 618. Interpuncto autem priora duo a proximis distingui ius-
sit Clarkius, vid. Od. 5, 346. 8, 477. 9, 347. 10, 287., add. Etym.
M. 756, 20. Apoll. in Lex. 644. Buttm. in Lex. 164. et
Iacobs. ad Anthol. Pal. 498. Ea igitur de causa δέ, a Venet. et
Harlei. praetermissum, eiecerunt editores recentissimi.

V. 221. Demetrius Sidonius, ut puto, ἄπρηκτον γενέσθαι, a
nonnullis adoptatum. Nec dubium erit, quin id noverit Apoll.
In Lex. 154., quamquam aliter iudicavit Villosiunius. Ari-
starchi νέεσθαι Iunonis proposito, de quo modo fecerat mentio-
nem, magis idoneum esse quilibet videbit.

V. 222. Vulgatum μεῖδῃσεν non improbabis collato II. 1, 595
sq. Etenim γήθησεν vel glossae instar erit habendum, vel acco-
ptum refertur sedulitati eius, qui poetae orationem magis variam
optavit, vid. Wolfii praef. ed. nov. p. XCI.

V. 223. Aristarchos num μέωφ an ἐῶ potius habuerit, vix
dirimas, scholiastis in diversa abeuntibus, e quibus Victor. prius
Zenodoteum esse dicit. Ifeynius id e glossa profectum esse
sibi persuasum habet, verum ubi recordatus fueris Iunonem Ve-
neris cingulum occuluisse, ne Iupiter fraudem sentiret, ab eo dis-
sidebis.

- Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 225 Ἥρη δ' αἶψασα λίπεν ῥιον Οὐλύμποιο,
 Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἡμαθίην ἐρατεινὴν
 σείατ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιρόεντα,
 ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπηε ποδοῖν·
 ἐξ Ἀθώω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσετο κυμαίνοντα,
 230 Ἀἴμυνον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος.
 ἔνθ' ὕπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων·
 ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἦδ' ἔτι καὶ νῦν

V. 227. Ἰασυί' ἐφ' ἱπποπ. V. I. — Ib. ἐς πόντον Z. et Aristoph.
 ap. schol. A. ἱπποπόλων et ἱπ- — Ib. ἐβήσαιο ol. vulgo W. —
 ποκόρων VV. LL. ap. schol. — V. 230. ἐς ἄφ. V. — Ib. θείοιο
 Ib. ὄρεα σκιδέντα Vind. quinar. — ἀνακτος Vind. quint. — V. 234.
 V. 229. Ἀθώω grammat. phrs. — et μὲν Vind. ed. St. Rom. — Ib.

V. 227. Quotidianum, aliis exemplis tutum, statione non erit depellendum, cf. Od. 5, 51. Thracum vero epitheton, ἱπποπόλων iam vidimus 12, 4., cui quidem ἱπποπόλων, nec vero ἱπποπόλων surrogari poterit. Id enim agasonum putius quam equitum esset. Sub finem versus Vindob. quintus de metro sollicitus ὄρεα σκιδέντα dedit, sed Thraciae nivisae atque hiemali magis quadrant montes alta nive candidi, numero vero satis concinere νιρόεντα ostendunt 13, 754. 20, 385. Od. 10, 338.

V. 229. Ἀθώω et Ἀθώω suos invenit patronos: tertiam a fine syllabam acceperunt ii, qui ex Atticorum more in nominibus declinationis tertiae conspicua rem aestimandam putarunt, velut Eust. 989, 49. et scholl. BLV. Paroxytonum vero magis consentaneum existimavit Herodianus in Etym. M. 220, 10. 347, 9. De vocali duplici nostra aetate alii aliter praeceperunt: nam Buttmanno in gr. Gr. §. 37. annot. 6. orta illa videtur ex *āō*: quod falsum habuerim, etsi *φῶς φῶς φῶς* eique finitima eius sententiam stabilire videantur. At declinationis secundae *ō* simplex in *ō* et *ōō* resolvi posse indicio sunt alia, veluti *γάλως γάλω*, cf. Thiersch. in gr. §. 184. 21. et Matth. §. 70. 4. Sequentia iterum minus accurate exponunt schol., dum enim Venetus *ἐς πόντον* Zenodoto Aristophanico tribuit, Victor. eam voculam ad Aristarchum refert auctorem. Equidem illi accesserim cum Wolfio. Denique *ἐβήσαιο*, ut fere semper, Venet. cum Aristarcho praebet, ideoque reducendum erat, utpote antiquius.

V. 230. Vindob. quinto glossa obrepsit. Nomen enim proprium regis hic expectari manifestum est, vid. Eust. 980, 51. Urbem autem eam Myrinam postero tempore appellatam esse Apoll. Arg. I, 634. cum aliis iudicat.

V. 234. Initium versus iam prisco tempore dubium fuisse Eust. 981, 31. et schol. Lips. ostendunt. R quibus ille: *γράφεται καὶ ἐ μὲν, ὁ καὶ κριττον*, hic vero *ἦ μὲν* e priorum *μορμα*

235 παίδευ· ἐγὼ δὲ καὶ τοι εἶδ' ἄν χάριν ἡματα πάντα.

κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαινώ,

αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν γυλότητι.

δῶρα δὲ τοι δώσω καλὸν θρόνον ἄφθιτον αἰεὶ,

χρύσειον· Ἡφαιστος δὲ κ' ἐμὸς πάϊς ἀμφιγυήεις

240 τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρηῖνυν ποσὶν ἦσει,

τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάξων.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνει νήδυμος Ὕπνος·

Ἥρη, πρόσβα θεά, θύγατερ μέγαλοιο Κρόνοιο,

ἄλλον μὲν κεν ἐγωγε θεῶν αἰγιγενετάων

245 ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἄν ποταμοῖο ῥέεθρα

θρόνον Ὕπνος Vind. quint. — V.	V. 236. ἐπ' ὀφρύσι Ζ. — Ib.
235. καὶ τοι editt. antiq. —	κοίμωσόν Vind. quint. — V.
Ib. εἶδ' ἄν χάριν V. Harl. Etym.	239. παῖς W. — V. 241. ἐπι-
M. 806, 56. et nunc vulgo. —	σχοίης Herod. et V., ut videtur.

commendat. Recentiores non minus fluctuant, velut Clarkius Eustathio, Heynius schollastae assentitur, vid. ad 1, 453.

V. 235. Importunum καὶ librorum ope sublatum est, deinde εἶδ' ἄν χάριν utpote Aristarcheum recentissimi quique recipi iussuerunt. Ea autem de re aliter statuo, etsi schol. A. apud Villosionium sic tradit: Ἀριστάρχος εἶδ' ἄν χάριν, αἱ δὲ δημῶδεις εἶδ' ἄν. Nam si Bekkero fides est habenda, ista et depravata et truncata sunt transcripta. Legenda potius sunt ita: Ἀριστάρχος χάριν εἶδ' ἄν, αἱ δὲ δημῶδεις εἶδ' ἄν χάριν. Itaque, singulis aliter dispositis, Aristarchus idem atque alii verum habuit. Sequitur ergo εἶδ' ἄν χάριν, cui libri plerique et Eust. 981, 21. adsunt, minime fuisse reliciendum. Plus autem fidei illi inde paratum erit, quod εἶδ' ἄν εἶδ' ἄν ἢ poetæ trita ac certa sunt, vid. Od. 16, 236. et Thiersch. gr. §. 212. 50., εἶδ' ἄν nullo alio exemplo firmari potest. Ne quis vero Il. 11, 243. et hymn. in Apoll. 153. huc advocet, vix erit verendum.

V. 236. Zenodoteum cum Aristophane Aristarchoque merito improbatur, cf. 13, 88. Od. 4, 153. 8, 521, 531. 16, 249. Apoll. Rh. III, 371, 1023. Quint. Sm. 1, 58. IX, 374. X, 182. XII, 402.

V. 239. Venet. et omnes, quos novi, πάϊς bisyllabum traderunt, vid. Exeurs. VI. p. XIV.

V. 241. Herodianus libr. XVII. τῆς καθόλου ἐπισχοίης, cuius vestigium est in Ven., defendendum putavit, utpote ortum vel e communi ἐπισχοίης, ἢ abundante, vel ex Attico ἐπισχοίης, ἢ in vocalism brevem extenuato. Sed quum σχοίην (vide de hoc Atticorum optativo Etym. M. 664, 27. Buffm. in gr. Gr. §. 68. annot. 4. Matth. §. 198. 2.) sit legitimum, melius profecto Alexander Cotyaensis ἐν τῷ ε' τῶν παντοδαπῶν, quemadmodum nunc fertur, ἐπισχοίης dedit, cui et libri plurimi et grammatici docti

Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται.
 Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἄσσον ἰκοίμην,
 οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτὸς γε κελύνοι.
 ἴδῃ γάρ με καὶ ἄλλο τεῖ ἐπίνυσσεν ἡγετμή
 250 ἡματι πῶ, ὅτε κείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
 ἐπλεεν Ἰλιόθεν Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
 ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 νῆδυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ
 ὄρσας· ἀργαλίων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·

V. 248. κελύει Lips. Eust. 981, 1. — ἢ Harl. H. ἀλλότε σὴ vel ἀλ-
 60. ell. 982, 41. 983, 16. — ἢ λῶθ' ἐπὶ grammaticor. pars. —
 1b. αὐτὸς γε Κρονίων Apoll. in V. 250. ὅτ' ἐκεῖνος ol. vulgo.
 Lex. 311. — V. 249. ἄλλοτε — V. 252. ἐλεῖξα Ald. sec.

assensum prae buerunt, vid. schol. A. Eust. 983, 1. In nonnul-
 lis exemplaribus, schol. Victor. teste, duo versus hic erant
 attexti:

αὐτὰρ ἰπὴν δὴ πῶτ' κατεννηθέντας ἴδῃαι,
 ἀγγεῖλαι τάδε πάντα Ποσειδάωνι ἀνέκτι.

V. 246. Crates, ut Oceanum omnium rerum patrem plenius
 et accuratius describeret, versum subiecit hunc: ἀνδράσιν ἥδ' ὀϊστοῖς,
 πλείστην δ' ἐπὶ γαῖαν ἔχουσιν, cf. Plutarch. de facie in orb. lunae
 Vol. IX, 702.

V. 247. Foede corruptos legitur in Etym. M. 540, 29. Ζη-
 ρὸς κὰν ἔγωγε Κρονίωνος.

V. 248. Iovem, sicut alios deos, sopiri scimus. Unde indi-
 cativus, quia nihil novi insolitique eo dicitur, consensu esse
 possit. Subiunctivus, a Thierschio olim probatus, prorsus
 alienus est, vid. Herm. Opusc. II, 36., cf. ad I3, 319.

V. 249. Varie admodum et singula constituisse et expli-
 cuisse veteres schol. Ven. enarrat, cuius sunt haec: Ἀρσίουχος
 ἐλλείπειν φησὶ τὴν κατὰ, καὶ ἐκδέχεται τὴν ἀντωνυμίαν εὐθείας πτώ-
 σεως, καὶ κατ' ἄλλο ἢ οὐκ ἐσωφρόνισεν ἐντολή, ὥστε εἶναι ἢ τεῖ.
 Παρηνισκος δὲ ἐκδέχεται ἐπὶ ὁρμήν τὸ ἄλλοτε, καὶ δασύνει τὸ ἦ,
 καὶ περισπᾷ ἐπὶ δοτικῇ πτώσει, ἵνα ὑπάρχη, ὁ Ζεὺς τῇ ἢ με ἐσω-
 φρόνισεν ἐντολή. Ἀλλήλων δὲ προσκρίνει τὴν Ἀριστάρχου· φησὶ γὰρ
 ἀπὸ τοῦ ἦ ἀρκεῖται. καὶ ἡμῖν δὲ δοκεῖ· πρὸς γὰρ τὴν Ἡρᾶν ἢ ἀπό-
 ταις ἐστιν. αὐτὸς γοῦν ἐπεξηγείται αὐτό· „νὺν αὖ τοῦτο μ' ἀνωγας
 ἀμύχανον ἄλλο τελέσσαι“ (II. 15, 262.). τοιοῦτον γὰρ λέγει, ἥδη γὰρ
 με καὶ ἄλλοτε ἢ οὐκ ἐσωφρόνισεν ἐντολή. ὁ δὲ ἐπιθέτης Πτολεμαῖος
 καὶ Ζηρόδοτος οὖν τὸ ἐγείνουσιν, οἷον τῇ οὐκ ἐντολῇ ἐσωφρόνισας
 με, cf. Eust. 981, 61. 983, 18. Apoll. Lex. 379., qui ἄλλο ex
 apocopa adverbii ἄλλοτε prognatum volunt dorica e dialecto, vid.
 Pseudoplutarch. de vit. et poes. Hom. p. 287. ed. Gal. Nec
 vero ea opus est, nam ἄλλο significat praeterea, ceterum,
 vid. 22, 322. 23, 454. Verbum πινύσσειν et πινύσκειν tum tran-

- 255 καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας
νόσφι γίλῳ πάντων. ὃ δ' ἐπεγρόμενος χαλῆπαιεν,
ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
ζήτει· καὶ κέ μ' αἶστον ἀπ' αἰθέρος ἐμβαλε πόντιον,
εἰ μὴ Νῦξ δμητῆρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν,
260 τὴν ἰκόμην φεύγων· ὃ δ' ἐπαύσατο, χῳόμενός περ.
ἄζετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βῶπις πότνια Ἥρη·

Barnes. — V. 255. Κόωνδ' εὐν. | un. in marg. — V. 261. ἔρδος
V. L. ἡρ. schol. AV. — V. | all., vid. ad I, 315. Apoll. Lex.
259. μήτῆρα Z. et Aristoph. — | 45. —
V. 260. ὃ δ' ἐπαύσατο Vind.

sitive tum intransitive dici admonet Eust. l. all., vid. Ruhnck.
ep. crit. I, 37. et de forma Lobeck. ad Phryn. 607.

V. 250. Ionicum librorum consensione tutum poetae nuper reddiderunt.

V. 252. Ab Aldina secunda inde Ἰταλῶν, cuius cau-
sam egit Barnesius, erat propagatum. Hodie restituto praeter
codices et editiones antiquissimas praesidio sunt grammatici, si-
cut Eust. 983, 22. Apoll. in Lex. 254., add. Il. 24, 635.

V. 255. Schol.: ἔνιοι διὰ δύο ὁ γράφουσι Κόων· καὶ Καλλί-
στρατος ἐν τοῖς διορθωτικοῖς. Ad quod stabillicendum ὁσόν et ei
finitima commemorare solent, ut quidquam mutari velant libri,
add. 15., 28. hymn. in Ap. 42. Et. M. 507, 58. et schol. Pindar.
ad Nem. IV, 40.

V. 256. Eust. 981, 64 ἐπεγρόμενος ἢ ἀνεγρόμενος. Quo prius
explicatum voluit, quemadmodum paullo infra 983, 50. ipse indi-
cat, ubi ἐπεγρόμενος ἀπὸ τοῦ ὑπαινον ἐπερθεῖς poni dicit. Multo
autem crebrius utuntur epici ἀνεγείρειν et ἀνεγρόσθαι, nostrum
tamen praeter poetam 10, 124. Od. 20, 51. 22, 431., adhibue-
runt gnomici, velut Theogn. 469. Solon. fr. XV, 19.

V. 259. Zenodotei insuper meminit Eust. 983, 55. Sed
infesta fabrica excusum illud videtur: quandoquidem femiina in
ἔρῳ exeuntia a masculinis in ἥρ desinentibus solent oriri, veluti
κυβερνήτης κυβερνήτριά, κραντῆρ κραντῆριά, σωτῆρ σωτῆριά, vid.
Etym. M. 318, 54. Carebit ergo μήτῆρα analogia, a qua vul-
gare non destituitur, add. Etym. M. 609, 12., Orion. 44, 9.
Apoll. Lex. 479. Quare illud nonnisi infinae aetatis poetis erit
concedendum. Ne quis, vero mihi obiciat παμμήτῆρα et eius si-
mililia, masculinum παμμήτωρ illud vindicare addo.

V. 263. Alios versu adiecto scripsisse refert schol. Vict.:

ὣς φάτο· μεῖδῃσιν δὲ βῶπις πότνια Ἥρη,
χειρὶ τέ μιν κατέχευεν (ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ἐνόμαζεν).

Ultima enim a scholiographo neglecta aliunde suppleantur erit
necesse, cf. v. 232. 5, 312. 6, 485. 24, 127. Od. 4, 610. 5, 181.

Ἵπνε, τῇ δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μεινόνῃς;
 265 ἢ φῆς ὥς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆν',
 ὥς Ἡρακλῆος περιχώσατο, παιδὸς ἑοῖο;
 ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων
 δώσω ὀπνιέμεναι, καὶ σὴν κεκλήσθαι ἄκοιτιν.
 [Πάσιδῆν, ἧς αἰὲν ἐέλδαι ἡμᾶτα πάντα.]

V. 265. ἢ Ptolem. Ascalonit. — 266. περί χώσατο V. Vindd. St.
 Ib. ἀρηγόμεν ol. vulgo et H. — et all. — V. 269 a codd. non-
 Ib. sq. Ζῆ — Ν', ὥς V. Eust. nullis abest. — Ib. ἱμαίρας
 984, 2. Rom. et W. — V. ol. vulgo. — V. 270. χαίρε δ'

V. 265. Futurum ἀρηξέμεν Ven. Harl. Lips. Vindd. et alii nobis servarunt. In fine huius versus de apostropho et veteres solliciti fuerunt, et recentiores alii aliter quaestionem inde motam componendam putant. Wolfius quidem, sicut Aristarchus, Eustathius ne Venet. liber praescribunt, tribus Iliados versibus 8, 206. 24, 331. et nostro, unique Hesiodi Theog. 884. nomen Ζῆνα, vocali resecta, ita distribuit, ut ῥ in proximi initio collocaret. Cuius instituti Aristarchum auctorem esse habendum testificatur schol. Ven. ad 24, 331 hisce: οὕτως τὴν συναλοιφὴν διῆλεν Ἀρλοταρχος, Ζῆ — ν', ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου τὸ ῥ θεός. Neque idem ille causam, cur grammaticorum princeps sic existimaverit, non ignorare voluit, cf. ad 8, 206., ubi ita praecipit: ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου τὸ Ν θεῖον, ὅτι τὸ πρὸ τῆς ἀποστροφῆς σίμφων τὸ ἐπιφρομένῳ συνάπτεται φωνήεντι. μετὰ δὲ τὸ Ν ἢ σιγμῇ. Neque Eustath. 984, 13 sqq. rem uberius persequutus ullum aliud protulit argumentum. Similia vero circumspectans nihil nisi Simonidis et alius cuiusdam poetae reperire potuit epigramma, quibus nomina quaedam propria et ea composita ita implicantur, ut prior eorum pars hexametrum claudat, a posteriore ordiatur pentameter. His nihil effici iure censuit Hermann. elem. doct. metr. 350 sq. Quam ob rem Ζῆν sine ulla elisione Homericum habet, id quod Eustathius non quidem prorsus reiecit, at durum certe et novum putat: εἰ μέντοι τις, inquit, τὸν πρῶτον στίχον οἶκ ἐς ἡ μόνον, ἀλλ' ἐς τὸ τῷ ἀπαρτίξει, Ζῆν λέγων, εἰτα γράφων ὥς Ἡρακλῆος καὶ ἱσθς θεραπεύει μὲν τὴν καινότερον τοῦ πρῶτου στίχου κατάληξιν καὶ τὴν ὁμοίαν τοῦ δευτέρου ἀρχήν, καινότερῃ δὲ ὁμῶς τὴν ἐκθίψιν, μὴ ἀφίς τὸ τῷ τῷ ἐπαγομένῳ στίχῳ ἐπακολονθεῖν. τὸ δὲ γε ἀποκοπὴν προσάγειν ἐνταῦθα παράδοξον μὲν ἴσται, οἶκ ἀσύνητος δὲ x. τ. λ. Weichertus, his Eustathii monitis nihil territus, in dissert. de vers. hypermetr. p. 9 sq. omnem lapidem movit, ut nomen Ζῆρ Homero largiretur. Id enim repetendum esse dicit a nominativo Dorico Ζῆς, qui inter alia ab Eust. ad Od. 1385, 25. et ad Il. 436, 10. commemoratur, add. Malittair. de dial. Gr. 202 sqq. et Buttm. ad schol. in Od. p. 585. At si verum fateri volueris, his et similibus Doricis formis, quales sunt Τύδης, Ὀρφης, eundem Homeri usum fuisse non poterit probari. Nec maioris momenti sunt exempla HomERICA ex Il. 5, 909. et Od. 12, 313. deprompta Ἀρην et Ἰαῆν, quippe quae a genitivo puro invenerint originem; sin autem genitivus Ζηνός fuit, casum

- 270 "Ὡς φάτο· χήρατο δ' Ὑπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 ἄγρει νῦν μοι ὁμοσσον ἁάατον Στυγὸς ὕδωρ·
 χεῖρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πουλυβύτειραν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἄλλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
 μάρτυροι ὥς· οἱ ἔνερθε θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἔοντες·
 275 ἧ μὲν ἔμοι δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων,

ἄρ' Ὑπνος Bentley. conjectura. — V. 271. ἄγρει δὴ Et. M. 1, 21. — lb. ἁάατον editt. antiquiss. Apoll. Lex. 6. — V.

274. μάρτυρες Z., vid. ad 2, 302. — lb. ὥςιν ἵκερθε Eust. 984, 51. Rom. ὅσοις ἐν. V. L. Eust. ibid. —

quantum Ζῆνα esse sequitur. Quapropter ne ea quidem, quae a nominibus in *εὐς* progignuntur, velut *Μηκιστῆ*, *Ὀδυσῆ*, *Τυδῆ* huc licebit transferre, vid. Götting. ad Hes. theog. 884. Haec si consideraveris, et Homerum nonnisi vocali insequenti Ζῆν' offerre memineris, vid. 5, 756. 8, 22. 17, 339. 19, 95. 23, 43. Od. 20, 339., Ζῆν et ignotum et ab Ionicae dialecti proprietate alienum esse profecto concedes. Itaque apostropho relicta nomen integrum priori cuique versui apposui. Vanum enim antiquorum esse metrum non uno exemplo ostendit Sophocles, cf. OT. 29, 332, 785, 791, 1184, 1224. OC. 17, 1164. Antig. 1031. Electr. 1017., add. Hermann. de el. doct. metr. 36.

V. 266. Verbo praepositio erat copulanda, vid. ad 9, 449.

V. 269 a Veneto utroque Harl. Vind. quinto aliisque neglectus suspicionem movit eo auctam, quod scholl. BLV. ad vers. 276. nomen Gratiae, quam Somnus deperiret, a lunone verecunde omissum Somnum demum, ut promissi maior esset fides, adiecissee narrant. Libri quidam, ut Viud. unus, *ἐμειραι* exhibent, metro repugnante; qua ratione motus Barnesius illud eiecit.

V. 270. Medium, quo Datin, Persarum imperatorem, usum esse ferunt, tanquam barbarum reprehendunt veteres, vid. grammat. in Bekkeri anecd. Gr. I, 179, 15: τοῦτο δὲ τὸ ῥῆμα παθητικὸν ἐνιστάται ἢ παρατατικὸν οἷα ἔχει. βαρβαρίζει ὁ λέγων χαίρομαι, καὶ λέγεται Ἀκτιονός. Ἀκτις γάρ ὁ Πέλοπος ἴση χαίρομαι, add. Aristoph. in Pac. 268 sq. cum schol. et Eust. ad II. 376, 33. 984, 45. Sed Bentleyus iusto suspiciacior ne aoristo quidem habuit fidem, etsi cum poetae non refugiant, vid. Apoll. Arg. IV, 55. et Iacobs. ad Anthol. Gr. VII, 121.

V. 271. Nec de origine nec de potestate nominis ἁάατος interpretes Graeci consentiunt, cf. scholl. Eust. 985, 22. Et. M. I. all. et Apoll. Lex. 3. Accuratus in id nostra memoria inquisiverunt Bottm. in Lexil. 1, 231. et Putschius in dissertatione peculiari.

V. 274. Eustathii *διτρογραφία*, quarum prior in libris paucis reperta est, leviorum indicavit Wolf. praef. ed. nov. p. XCI. Extrema Etym. M. 94, 21. adscripsit.

Πασιθέην, ἧς τ' αὐτὸς ἐλδομαι ἤματα πάντα.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ᾤμνε δ', ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
τοὺς Ὑποταρταρίους, οἱ Τιτῆνες καλέονται.

280 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
τὼ βήτην Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστν λιπόντε,
ἥερα ἐσσαμένῳ, ῥίμῃρα πρήσσοντε κίλευθον.

Ἴδην δ' ἱέσθην πολυπίδακα, μητέρα Θηρῶν,
Λεκτόν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἄλα· τὼ δ' ἐπὶ χέρσου

285 βήτην· ἀκροτάτῃ δὲ ποδῶν ὑπο σείετο ὕλη.
ἐνθ' ὕπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὅσσε ιδέσθαι,
εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἧ τότε' ἐν Ἴδῃ
μακροτάτῃ πεφνυῖα δι' ἥερος αἰθέρ' ἔκτανεν·

V. 276. ἧς αὐτὸς Ald. sec. W.
H. Both. τῆς τ' αὐτ' Vind.
quint. — V. 281. Λήμνοιο κα-
τὰ μίγα ἄστν λ. V. L. ap. schol.
Vict. — V. 282. ἥερα Harl.
— V. 285. ὑποσείετο V.

ol. vulgo et Eust. 986, I.
ὑπ' ἰστέτο Vind. ed. Barnes. —
Ib. Ἴδῃ V. L. ap. schol. Lips.
— V. 286. ὅσσε ἱέσθαι libr.
pauci. — V. 292. προσιβήσατο

V. 276. Schol. A. apud Villoisisonium annotat haec: Ζη-
νόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης ἔξω τοῦ τι, ἧς αὐτὸς ἐλδομαι. Ea, quae
Bekkerus silentio transmissit, Wolfium impulerunt, ut ea
amoveret. Sed Zenodoto et Aristophani, ut alias saepe, ita h. l.
adversatum esse Aristarchum librorum consensus et Eust. 986,
32. nobis persuadent. Revocavi igitur Veneti et aliorum le-
ctionem.

V. 278. Iunonem, ut par erat, iurasse amanti et minus ere-
dulo schol. Victor. observat, additque: τινὲς δὲ γράφουσιν· ᾤμνε
δ' ἐκ πείρης καταιβόμενον Στυγὸς ὕδωρ. Unde verum istum
eius, qui plerumque fertur, locum occupasse conlicere licet. At
si Eustathio 985, 32. credideris, is versus 279. erat subiectus.
Neque id a veri specie abhorret: haec enim ab eo, qui nihil
eorum, quae Somnum poposcerat, negligendum putavit, submissa
videantur.

V. 280. Crebrius offertur in Odyssea, cf. 2, 378. 10, 346.
12, 304. 15, 438. hymn. in Ap. 87.

V. 282. Iouicum Homero acceptum confirmat schol. Victor.,
add. Hesiod. Op. 125. ab Heynio in auxilium vocatum.

V. 283 sq. Prioris partem, de cuius structura iam veteres
egerunt (add. Matth. in gr. Gr. §. 432. 3.), schol. Theocr. ad
Id. IX, 15. excitavit; utrumque adduxit Strab. XIII, 874. a.,
poetae veritatem et diligentiam admiratus. In Apoll. Lex. 284.
Λεκτόν prave a tenore insigniri ex scholiis cognoscimus, cf.
Schaefer. ad Plut. vit. vol. V, 140. et Wenschii dissertat. de
Horatii Graecos imitandi studio p. 16 sq.

- ἐνθ' ἥστ' ὄξοισιν πεπνυκασμένος εἰλατίνοισιν,
 290 ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσιν
 χαλκίδα κυκλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.
 "Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσεται Γάργαρον ἄκρον
 "Ἰδὼς ὑψηλῆς· ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 ὥς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρωσ πυκινὰς φρένας ἀμφοτέρωθεν,
 295 οἷον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότῃ
 εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆς.
 στῇ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 "Ἥρη, πῇ μεμαῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
 ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.
 300 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια "Ἥρη·
 ἔρχομαι ὀψομένη πολυγόρῳ πείρατα γαίης,

Vind. ed. Eust. 986, 6. Rom. — V. 294. ἔρος Eust. 986, 6. Rom. H. Both. — V. 295. οἷος Vind. quint. et V. L. ap. schol. A. — Ib. πρῶτιστον Vind. ed. et ol. vulgo. περ ἐμισγέσθην

Harl. — V. 296. φίλους ἐλά-
 σοντο tok. schol. ad Theocr. Id.
 XV, 64. — V. 298. ἴφθ' "Ἥρη
 V. L. ap. Eust. 987, 36. — V.
 299. τῶν ἐπιβαίην Z. et Ari-
 stoph. —

V. 285. Aristarchi de sententia ὑπο secreteverunt a verbo in-
 stante, vid. schol. Ven.

V. 288. Schol. A. ait: ἡ διπλῇ, ὅτι καθ' Ὁμηρον ἀήρ δ'
 ἀπὸ γῆς μέχρι νεφῶν τόπος· ὁ δὲ ὑπὲρ τὰ νεφέα αἰθήρ, καὶ ὁμωνύ-
 μως τῷ σπειρεμίνῳ οὐρανός, cf. Apoll. Lex. 47. Et. M. 421, 26.
 Heraclid. Pont. p. 46. et alios, quos Heynius commemoravit.

V. 291. Syllaba una metrum excedente apposuit Tzetz.
 exeg. II, 15, 2. ἄνδρες δὲ τε κύμινδιν: male, vid. Apoll. Lex.
 423. 704. Exordium antecedentis redeperunt schol. ad Od. I, 320.
 Athen. IX, 373. b.

V. 294. Heynius Bothinaque praeter necessitatem ex
 Eustathio solo ἔρος adoptarunt, cf. ad. 3, 442.

V. 295. Eust. 986, 59. οἷον ὅτε reddit ὥςπερ ὅτε, sequen-
 tus librorum suffragia, quae similia adjuvant, ut 9, 447. Od. 10,
 462. 13, 388. et alia. Postea πρῶτόν περ Aristarcho debetur,
 olim autem lectum πρῶτιστον librorum fuit communium.

V. 296. Clandestinas Iovis et Iunonis nuptias multis fabu-
 lis exornarunt veteres, vid. schol. Theocr. l. all., scholl. et
 Eust. Ille vero Homeri verba minus accurate recitavit, cf. Apoll.
 Lex. 248. et Plat. de rep. III, 390.

V. 298. Eust. 987, 36. vel ποῖ vel τίπτε in suis exempla-
 ribus, quanquam Homeri usus contradicit, reperisse credibile est.
 Τόδ' poetice idem esse atque τῷδε schol. et Eust. 987, 33. af-
 firmant, vid. Matth. Gr. §. 471. 13., nisi melius etiam pronomi-
 nis accusativum habueris, vide Boet. Gr. §. 104. annot. 7.

- ᾽Ωκεανόν τε, θεῶν γενεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
οἳ μ' ἐν σφοδαῖσι δόμοισιν ἐν τρέφον ἡδ' ἀτίταλλον.
τοὺς εἴμ' ὀφρομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
- 305 ἦδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρεῖη πολυπίδακος Ἰδης
ἔστασ', οἳ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν.
νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
- 310 μήπως μοι μετέπειτα χολώσεται, αἶ κε σιωπῇ
οἷχωμαι πρὸς δῶμα βαθυρρόου ᾽Ωκεανοῖο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
Ἥρη, κῆρσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι·
νῶϊ δ' αἶγ' ἐν φιλότῃ τραπεύομεν εὐνηθέντες.

V. 303. οἳ με σφοδαῖσι V. et all.
— V. 307. πολυπιδάκου Eust.
987, 51. — V. 309. νῦν δὲ σεῦ
εἵνεκα Vind. ed. ol. vulgo et

Eust. 988, 1. — V. 310. μετό-
πισθε Z. et Aristoph. μετ' ἦπ.
V. — V. 315. ἔως V. — V.
321. τηλεκλήτοιο Lips. — V.

V. 303. Maior et librorum et grammaticorum pars id tuetur, de quo supra disserui ad v. 202.

V. 307. Eustath. 987, 50. ὅρα δέ, inquit, ὡς πρὸ ὀλίγον μὲν πολυπιδᾶς πολυπιδάκος ἐκλήτετο, ἐπειθεῖα δὲ τῆς τοιαύτης γενικῆς ἀναχθείσης εἰς ἐπείθειαν, τὸ πολυπιδάκου προεγέθη. Sed istam formae abundantiam doctiores ex Homericis eiecisse vidimus ad v. 157.

V. 308. Homericam imitatur Apoll. Rh. II, 545, ubi scholiasta nostra respicit.

V. 309. Schol. A.: τὴν σεῦ περισπαστίον· ἔστι γὰρ ἀντιδιαστολή, cui editores morem gesserunt.

V. 310. Zenodotus et Aristophanes, quod μετέπειτα plerumque opponitur πρῶτω, μετόπισθε potius duxerunt. Nolim autem tam arctis finibus circumscribere poetarum usum, qui quidem parce utitur illo adverbio, cf. Od. 10, 519. 11, 27, 640. 14, 403., at eo delectantur Alexandrini, velut Apollonius Rhodius.

V. 314. Schol. H.: τραπεύομεν ἀντὶ τοῦ τετραθῶμεν· ἐκτρέπει γὰρ τοῦ θέοντος ἢ ἡδονῆς. Quo duo diversa male in unum commiscuntur, etsi Eust. 989, 3 sqq. similia adscripsit, cf. Il. 3, 441. Od. 8, 292. Etenim si verbi origo τέρεω fuit, alterum adiungere non potest; sin autem τέρεω eius stirpem duxeris, nihil aliud significabitur, nisi toro iuncti amice consuecamus. Quod quum veteribus parum aculei habere videretur, seria, quorum amantes, voluptate deliniti, obliviscantur, advocarunt. Rectius autem cum Heynio τέρεω subesse statuimus, vid. eius observat. ad Il. 3, 441. Nitzsch. ad Od. 8, 292. et Passov. in Lex. h. v. Alii, velut Matth. in gr.-Gr. p. 490 et Both. ad h. l. minus scite contrarium amplectuntur.

- 315 οὐ γὰρ πώποτε μ' ὦδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε·
 [οὐδ' ὅπότε ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
 ἢ τέκε Πειριθόον, θεύφιν μῆστωρ' ἀτάλαντον·
 οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισηύρου Ἀκρисиῶννης,
 320 ἢ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
 οὐδ' ὅτε Φοῖνικος κόρης τηλεκλειτοιο,
 ἢ τέκε μοι Μίνων τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
 οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
 ἢ ῥ' Ἰρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
 325 ἢ δὲ Διώνυσον Σεμέλῃ τέκε, χάριμα βροτοῖσιν·
 οὐδ' ὅτε Δῆμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
 οὐδ' ὅποτε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὰ σέυ αὐτῆς·]

322, Μῖνω Z. Eust. 988, 37. et
 vulg. — V. 325. Διώνυσον
 Eust. 988, 48. 989, 42. — V.

327. οὐδ' ὅτε περ Athenagor.
 legat. 17. —

V. 317 sqq. Nec Iovis ardori nec Iunonis dignitati haec concinere iudicarunt. Alexandrini igitur grammatici versus undecum una litura induxerunt. [Si quis alius in Homeri carminibus de interpolatione suspectus esse putest, hic certe est, in quo sciolus omnes doctrinae suae copias effundisse videtur. Nihil pro meo quidem sensu insulsius hoc amorum catalogo, neque quidquam ineptius hoc certe loco et tempore, quo Iupiter coniugi amabilis videri cupit. F. L.].

V. 318. Dian, Ixionis coniugem, his describit scholiasta: Ἰξιωνίης ἀλόχοιο· πρὸς Ἰξίονος γυναικὸς Ἀίας· ἦν δὲ αὕτη θυγάτηρ Ἰφιδάμαντος (Ἰφιδάμαντος V. Ἰφιδάμαντος d). Heyniius Ἀχιονίως iure, ut opinor, emendavit, vid. schol. ad I, 268. Kioneus idem dicitur a schol. Apollon. ad Arg. III. 62, Hesioneus a Diodor. Sic. IV, 69.

V. 319. Acrisii filiam, Danaen, Homeri versu adscripto, commemoravit Etyim. M. 52, 45.

V. 322. Aristarchi manum solus servavit Vind. quintus. Constat autem Ἀργὸν 5, 909. Herodiani, qui Aristarchi vestigia legit, auctoritate niti, unde Μίνων poetae reddatur oportebit.

V. 325. Διώνυσον numeris gratificati omnes paene scripserunt. Rem dilucide explicat Eustathius, cui Διώνυσον propter litteram liquidam satisfacit.

V. 327 sq. Utroque versu pronomen sibi expetere tenorem Apollon. de const. orat. II, 18, 137. et 22, 166. prudenter admonuit, vid. ad II, 383.

ὥς σέο νῦν ἔρχεται, καὶ με γλυκὺς ἡμερος αἰρεῖ.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη:

330 αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες.

εἰ νῦν ἐν φιλότῃ λιλαίεται εὐνηθῆναι

Ἰδὼς ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφονται ἅπαντα·

πῶς κ' εἶοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰεγενετῶν

εὔδοντ' ἀδρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν

335 πεφράδοι; — οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην

ἐξ εὐνῆς ἀνστάσα· νημεσσητὸν δὲ κεν εἴη.

ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἐπλετο θυμῷ,

ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,

Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν:

V. 332. τα δὲ προπέφονται Eust.

989, 63. Rom. — V. 340. κί-

οντις Ven. ed. Ernest. — Ib.

αὐάδην grammaticor. para. —

Ib. εὐνῇ Z. et Aristoph. — V.

342. μήτε θεὸν V. Vind. un. et

all. — Ib. μήτε τιν' ἄλλον glos-

sa Vind. un. — V. 347. ποιῇν

V. 332. Accentu ab Eustathio forte fortuna neglecto, Romanam invasit editionem vitium, sine ullo negotio emendandum et removendum.

V. 333. Optativi formam poeticam ex nostro versu transfudit Apoll. in Lex. 271., ubi vid. Villosionium, codicis menda emaculantem.

V. 335. Verbum πεφράδοι inde explicuit Apoll. Lex. 549 πεφράδοι διασημαίνεσι (i. διασημαίνε), quod nuper etiam invenit Lehrs. de stud. Arist. Homer. p. 93 sq.

V. 336. Infamiam, quam manifesto peccando vel minus decēter agendo aliquis sibi sit constitutus hac formula aliquoties averruncant Homeri vel dei vel mortales, vid. 3, 410. 24, 462. Od. 22, 469.

V. 338. Clausulae, Homero familiaris, exempla vidimus ad 10, 531, add. Od. 8, 511. 13, 145. 18, 113.

V. 339. Vid. supra 167.

V. 340. Nonnisi operarum negligentia factum est, ut diphthongo una litera surriperetur, vid. Etym. M. 508, 3. Aristarchum, Herodianum aliosque Homeri interpretes, ut de etymologia certius ac manifestius constaret, mediis nominibus adaspirationem insereudam censuisse tum schol. Ven. tum alii magistri passim annotant. Eam quaestionem nuper attigit Bischoffius in programme de spiritus asperi in mediis verbis Graecis pronuntiandi ratione, Vesaliae a. 1826. in lucem emissio. Quae ad Homeri carmina pertinent studiosius et plenius investigavit Lehrs. de stud. Arist. Homer. 116 sqq., haud immemor exempli nostri 126. Equidem non ita magnam utilitatem inde nos percipere cum Lehrsio statuerim. Nec tamen silentio premendum est αὐάδην, utpote ex Aeolica dialecto prognatum, Ptolemaeum

340 ἐνθ' ἵομεν, κελόντες, ἐπεὶ νῦν τοι εὐάδην εὐνή.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

"Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δείδεσθαι μήτε τιν' ἀνδρῶν

ὄψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,

χρύσειον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἥελιός περ,

345 οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσορᾶσθαι.

Ἥρα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκοιτιν·

τοῖσι δ' ὑπὸ χθρῶν δια φύεν νεοθηλία ποιήν,

λωτόν θ' ἐρσηέντα ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον,

πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς ἔργεν.

350 τῷ ἐνὶ λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἔσσαντο

καλήν, χρυσεῖην· στυλῖναι δ' ἀπέπιπτον ἔρσαι.

Etym. M. 677, 55. — V. 348.

ἱρσηέντ' ἠδὲ coniect. Heyn. — V.

349. ἱρ' ἀπὸ χθονὸς ἀγκαζέσθην

Z. ὑψὸς αἶερε vel ἔρπει VV.

LL. ap. schol. A. ἔκαστε Chia. —

V. 350. τῷ δ' ἐν Vind. un. δε-

ξάσθην V., male. — V. 351.

ἀνέπιπτον sive ἐπέπιπτον Z. —

Ascalonitam et Eustath. 990, 36. Ieni spiritu insignire, add. Etym. M. 388, 23.

V. 342. Schol. Bl. et Eust. 990, 43 θεῶν, ut sequenti respondeat, merito praeferunt. Indiciatur autem eo neminem omnino Iovem et Iunonem esse conspecturum. Utrumque vero θεῶν τις et θεός τις bene et commodè diei a Graecis exposuit Hermann. ad Soph. Ai. 977.

V. 344. Solis radius omnia penetrare notum est, vid. S, 277. Od. 11, 109, 12, 323. Nostra affert Etym. M. 286, 15.

V. 347. Etymologico magno ποιᾶν acui iuventi adversator Arcad. de acc. 100, 15, neque ab eo scriptorum praestantissimorum unus dissidet, cf. Steph. thes. vol. V. 7769, d. Quare, si quid veri Etymologi praecepto subest, ποιᾶν et ποιᾶν vi et potestate differre probabile est, vid. Lobeck. ad Phryg. 496.

V. 348. Apoll. in Lex. 241. ἱρσηέντα ἠδὲ κρόκον, quo Heynii nititur coniectura. Sed rectius, credo, statuit Villos. ἱρσηέντα ἰδὲ χρ., cui libri accedunt, legendum esse. Heynio tamen Tollius adstipulatus est.

V. 349. Pro arbitrio suo Homeri verba constituerunt interpretes. Zenodotus emendationem ex Il. 17, 722. petit, alienam ab hoc loco; Chiae ἔκαστε tenuis est. Reliquis autem duobus, alterum ἔργεν insolens inauditumque, alterum a similibus haud dubie translatum, vid. 10, 465, 23, 591. Od. 8, 375, 9, 240, 340, 12, 432. Apoll. tarcho vero, cui ἔργεν placuit, praeter libros convenit Heraclid. Pont. allegor. Homer. p. 402, neque quidquam diversi in superioribus dedit idem.

V. 351. Si penes schol. Victor. fides est, Zenodotus ἀνέπιπτον, cuius interpretamentum erat ἐπέπιπτον, posuit. Nomen ἀπὸ εἰρημίνων στυλῶν grammatici haud raro explanant, vid. scholl. Eust. 991, 20. Etym. M. 489, 51. Ἐίρσαι paronymo-

“Ὡς δὲ μὲν ἀτρέμας εὐδε πατήρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ
ὑπνῷ καὶ φιλότῃ δαμείς, ἔχε δ’ ἀγκὰς ἄκοιτιν.
βῆ δὲ θείειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ὕπνος

355 ἀγγελίην ἐρέων γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ.

ἀγγοῦ δ’ ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἠρόφρων· νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμννον,
καὶ σθιν κῦδος ὅπαζε μίνυνθά περ, ὅφρ’ ἔτι εὐδαι
Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ’ ἐκάλυψα·

360 Ἥρη δ’ ἐν φιλότῃ παρήπαφεν εὐνηθῆναι.

“Ὡς εἰπὼν δὲ μὲν ὦχετ’ ἐπὶ κλυτὰ φύλ’ ἀνθρώπων,
τὸν δ’ ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.

αὐτίκα δ’ ἐν πρώτοισι μέγα προθορῶν ἐκέλευσεν·

Ἀργεῖοι, καὶ δ’ αὐτὲ μεθίεμεν Ἐκτορι νίκην,

V. 357. πρόφρων δὴ libr. pars.
— lb. Ποσειδάων Vindd. et omnes
ante Wolf. — lb. ἐπάμννον
Vind. ed. Turneb. St. ἐπάμνε
V. editt. antiq. H. W. Both. —

V. 358. ἔτι γ’ εὐδαι conjectura
Heyn. et Bentlei. — V. 359.
κῶμα κάλυψα V. Vind. ed. vulgo
et H. — V. 364. μεθίεμεν E.
Harl. μεθειεμεν V. — V. 366.

num habet Ptolemaeus Ascalonita, quod nominativus sit Ἥρη,
quemadmodum Ἑλένη, Ἑλένη. Absurdum censet schol. A. et Eust.
991, 23: ὅτι τὸ ἱνικὸν διὰ τὴν μεταλήψιν τοῦ α̃ εἰς ἡ̃ πρὸ τέλους
ἔχει τὸν τόνον, ὁμοίως τῷ ἄλλῃ ἀέλλῃ οὕτως Ἥρησιν Ἥρησιν, pluralem
vero formam vulgarem sequi addunt. Sed vereor, ne fallantur: pri-
mum, quod Ἥρησιν ortum trahit a bisyllabo Ἥρησιν, deinde ἀέλλῃ
Graecis ignotum existimo. Attamen in re dubia et incerta a plu-
rimorum partibus stare malui. Schol. Victor. teste nonnulli sub-
iungebant verbum huncce: δὴ ὅτε τὸτ’ ὀφθαλμοῖσι Λιδὸς χέτο νῆ-
δυμος Ὕπνος, profecto supervacaneum et inutilem.

V. 356. Homero perquam usitata sunt, cf. 4, 92, 203. 5,
123. 13, 462. 18, 169. 22, 215, 228. Od. 4, 25. 17, 552.
22, 100.

V. 357. Ποσειδάων in omnibus et scriptis et impressis ha-
betur, excepto Veneto, cuius est Ποσειδαον. Illud Bothius aliis
nominativi exemplis tuendum putavit. Neque, si argumentum
certius suppeteret, improbassem. Longius enim absunt ea, quae
vel ipse vel Matth. in gr. Gr. §. 312 nominavit. In fine autem
ἐπάμννον, quod ab Aldina secunda ad sequiores permanavit, redu-
cendum duxi, quum Vindob. quinto probante tum etiam poeta
haud recusante, vid. 5, 865. 18, 171. Nec dubitari potest, quin
aoristus et metro et sententiae sit magis accommodatus, add. Etym.
M. 79, 2.

V. 359. Augmentum, a Ven. Eust. 992, 63. et aliis pluri-
bus praecisum, tutantur schol. A. Vind. quint. et Od. 8, 201.

V. 360. In Homericis παρήπαφεν, quod Apoll. in Lex. 535
ἔρηπαφεν reddidit, nonnisi semel reperitur; aliquanto crebrius
id in suam converterunt usum epici posteriores, velut Apoll.

- 365 Πριαμίδη, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρῃται;
 ἀλλ' ὃ μὲν οὕτω φησὶ καὶ εὐχεται, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
 κείνου δ' οὔτι λῆν ποθὴ ἔσσεται, εἰ κεν οἱ ἄλλοι
 ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
- 370 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πευθώμεθα πάντες.
 ἀσπίδες ὅσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἡδὲ μέγισται
 ἔσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθῃσιν κορύθεισιν
 κρύψαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἐλόντες,
 ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημι
- 375 Ἕκτορα Πριαμίδην μένειν, μάλα περ μεμαῶτα.
 [ὃς δὲ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμω,
 χεῖρονι φωτὶ δότω, ὃ δ' ἐν ἀσπίδι μεῖζονι δύτω.]

κῦδ. floito Lips. — V. 366. | V. 372. παναίθῃσιν gr. pars. —
 ἔλπειται Z. — V. 368. πόθος | V. 374. οὐδ' τι φημι ol. vulgo
 Harl. — V. 371. ἀσπίδας, ὅσ- | et H. — V. 376. ἔγχε V. libr.
 σαι Vindd. ol. vulgo et H. — | all. et H. —

Rh. Arg. II, 952. Quint. Sm. I, 645. XIV, 364. Theocr. Id. XXVII, 9.

V. 364. Exsilium indicunt diphthongo Vindd., all. et Eust. 992, 9, vid. 4, 351.

V. 366. Hectorem armorum successu intumescens gloriari potius quam sperare contra Zenodotum monent scholl. ABL. Quod autem praecedit φησὶν, id minus Troiani imperatoris in Achivos sparsas (vid. ad v. 25.) spectare perperam iudicant. Nihil enim aliud est, nisi existimat, e noto poetae usu, cf. similia 5, 119, 9, 305. 15, 507. Scitius allis suam administrarunt provinciam interpretes Latini et Vossius.

V. 368. Homerum promiscue dicere ποθὴν ac πόθον recte docet Passov. in Lex. Illo quum crebrius utatur alias, libri femineum in masculini locum suffecerunt, velut Vindob. Alteri 17, 439, sed cfr. Od. 4, 596. 11, 202. 14, 144. Si quid autem verbum iungitur, ποθὴν legitimum est, ut Il. 1, 240. 11, 471. 17, 690. 704. Od. 8, 414. 10, 505. 15, 546.

V. 371. Mirum est coniunctionem doctiorem et vere Graecam ἀσπίδες ὅσας in solo Veneto, e quo Wolfius hausit, superstitem esse.

V. 372. Euphranoris regulam de tono nominis παναίθος scholl. ABLV. nobiscum communicaront, add. Eust. 992, 55, qui illis de accentu barytono assentitur, quanquam παναίθῃσιν aliis placuisse refert.

V. 374. Verba melius aliis dirimit Venetus, cui Wolfius fidem habuit, vid. ad 12, 106.

V. 377 sq. Zenodotus et Aristophanes vel notaront vel sustulerant. Cuius rei causam schol. A. reddit hisce: οὗτος καὶ ὁ

- Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἢ δ' ἐπιδόντο.
 τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοι περ,
 380 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·
 οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας Ἀρῆϊα τεύχε' ἄμειβον.
 ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείροσι δόσκεν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροῖ νῶροπι χαλκόν,
 βάν ῥ' ἵμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Πόσειδάων ἐνοσίχθων
 385 δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
 εἵκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μυχθῆναι

V. 382. ἐσθλὸν ἔδυνε Ald. see.
 χέρεια Eust. 992, 42. χέρεια W.
 Both. χέρει δὲ χείροσι Vind.
 quint. — Ib. δόσκον Eust. 992,
 43. δῶκεν Vind. quint. et V. L.

ap. scholl. A I. — V. 383. αὐ-
 τοὶ ἐπ. Vind. quint. — V. 386.
 ἔκελον codd. pars et Eust. 993,
 3. εἵκελος Etym. M. 337, 25.
 63, 3. — V. 387. δῶ Ptolem.

ἐξῆς ἀθετοῦνται, οἵ γε γελοῖον μὴ τὰ ἀρμόζοντα ἀναλαμβάνειν, ἀλλὰ
 μέγιστα εἰς ἐμποδισμὸν χρήσεως. τὸ δὲ μενέχαρμος φησὶν οὐκ οἶδεν
 ὁ ποιητής· τί οὖν ἐστὶ τὸ „τὸν δ' Ἀντίλοχος μενέχαρμος“ (Il. 13,
 396). Ζηρόδοτος δὲ προσηθύνει. Quibuscumque coniungenda sunt ea,
 quae idem ad v. 382. scripsit. Ex eo enim apparere dicit priores
 tollendos esse, quod arma meliora nec vero maiora permutant.
 Heynius quidem obliicit elypeos maiores esse firmiores ac vali-
 diores, sed primum id iam adfuit v. 371. et moleste repetitur;
 deinde Neptuni adhortationem optime finiri v. 375, quum insuper
 addita eius gravitati officiant, verisimile est; denique μενέχαρμον
 ab Homero iure meritoque aufert criticos. Illius enim est μεν-
 χάρμος, vid. 11, 121, 303. 15, 582. 23, 409. Sobiunctivum,
 quem cum libris aliquot Heynius assumpsit, Aristarchi nomine
 ariet ab aditu scholiasta.

V. 379. Singula traiciendo poetae manum inquinavit Apoll.
 in Lex. 415: melius eo rem instituit Etym. M. 532, 16.

V. 382. Multiplici criticorum varietate breviter defungi licet.
 Nam Aldina vitio est inquinata; χέρεια autem, quod veteres χέρεια
 scripserunt, minus probum esse vidimus ad 4, 400. Eustathii
 denique δόσκον, etsi id melioribus exemplaribus ille tribuit, in
 solo Vindob. edito conspicio.

V. 383. Pronomen falso invasisse in Vindob. quinto argu-
 mento sunt Od. 24, 467, 500.

V. 385. De tenore adiectivi τανύηκες vid. ad 7, 77.

V. 386. Qui sequentia ad Neptunum retulerunt, εἵκελος sive
 ἔκελος praeferendum existimaverunt. At simplicius erit, quemadmo-
 dum Heynius vult, relativum cum gladio Neptuni fulgido con-
 iungere, vid. 22, 134, eique codices addicunt. Diphthongum esse
 optimorum aliquoties animadvertimus, vid. ad 2, 478. 13, 53.

V. 387. Nominis δαῖς nonnisi tertium casum novit poeta, vid.
 13, 286. 24, 739. Venet. schol. eum oxytonum esse pluribus de-
 monstrat argumentis contra Ptolemaeum Ascalonitam, cui δαῖς

ἐν δαὶ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.

Τρῶας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκόσμει φαιδῖμος Ἐκτωρ.

δὴ ῥα τότε αἰνοτάτην ἔριδα πολέμοιο τάνυσσαν

890 κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαιδῖμος Ἐκτωρ,
ἦτοι ὃ μὲν Τρώεσσιν, ὃ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.

ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε

Ἀργείων· οἳ δὲ ξύνισαν μέγαλῳ ἀλαλητῷ.

οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοᾷα ποτὶ χέρσον,

395 ποντόθεν ὀρνύμενον πνοίῃ Βορέῳ ἀλαγευνῇ.

Ascalonit. — V. 388. ἐκόσμει

Vind. ed. ol. vulgo et H. — V.

389. τάνυσσεν all., ut videtur. —

V. 394 sqq. transposuit Z. —

Ib. procl. Vind. ed. Eust. 993,

32. Rom. all. — V. 395. πνοίῃ

ἀνέμων Lips. —

magis arrisit: δαί, inquit, ὃ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει ὡς θέτι· οἳ δὲ πλείους ὡς φλεαί (leg. φλογί) δύνουσι, οἷς συγκατατίθεμαι. Posterioribus idem maxime fuit in usu, vid. Apoll. Rh. IV, 402. Quint. Sm. I, 432, 448. II, 526. V, 206. VII, 554. alib. Callimachi ἐς δαί, vid. fragm. CCCCLXX, scholiasta ipse commemoravit, add. Etym. M. 266, 36. Schaefer. ad Gregor. Cor. 583. et Iacobs. ad Anthol. Pal. p. 867.

V. 388. Librariorum inscitia editores plerosque fecellit: nam quum tertiam imperfecti singularis perraro siverit Homerus trissyllabam, vel sine codicum ope ἐκόσμει fuit revocandum, vid. Thiersch. in gr. Gr. §. 221. 30. Neque ignorant illud optimi quique, ut V. Vindd. all. Eust. 993, 4, add. 4. 118.

V. 389. Schol. A. ait: οὕτως διὰ τοῦ ἁ χαπτιόν τάνυσσαν. Alii ergo utrumque, Hectorem et Neptunum singulari comprehendunt, vid. 13, 359. ell. 11, 336. 16, 662. 17, 547. alibi.

V. 391. Diple veteres signarunt, quod priora ad Hectorem, posteriora ad Neptunum, Hectore prius nominatum, pertinent. De hac rhetorum ac poetarum figura passim-disserunt veteres, eamque, quod primum quarto, tertium secundo respondet et ita quasi forma literae X repraesentatur, χιασμὸν appellant, vid. Heur. Steph. thes. Gr. ling. II. 4660. d. et Heynium ad II. 4, 441. Qua de causa Kühnerus ad Ciceron. disput. Tuscul. II. §. 11. in duplici versatur errore, primum enim figuram istam barbare vocat chiasma, deinde eam perperam quaerit in his Tullii verbis: „nam efficit hoc philosophia: medetur animis, inanis sollicitudinis detrahit, cupiditatibus liberat, pellit timores.“

V. 393. cf. 12, 138. et Apoll. de const. orat. IV, 8, 328.

V. 394. Zenodotus eo, quod fluctuum strepitum modo descripsérat, fortasse motus comparisonem primam tertio collocavit loco. Schol. A. poetam a minus validis per gradus quasi ad vehementiora progredi observat. Nihil autem vehementius esse ventorum turbine, quo et mare et ignis agitentur. Sub finem

οὔτε πυρὸς τόσος γε πῆλει βρόμος αἰδομένοιο
οὔρεος ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο καίμεν ὕλην·
οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
ἠπύνει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·

400 ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐπλετο φωνή
δεινὸν αὐσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὕρουσαν.

Ἀλάντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φειδίμος Ἐκτωρ
ἔρχει, ἐπὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀγάμαρτεν,
τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περι στήθεσσι τετάσθην.

405 ἦτοι ὃ μὲν σάκεος, ὃ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου·
τῷ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χροῖα. χῶσατο δ' Ἐκτωρ,
ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.

V. 396. τόσος γε Tyrannio. —
Ib. ποτὶ βρ. V. vulgo ol. et H.
ποθε Vind. quint. — V. 397.
βροσσο', ὅτε V. — Ib. ὥρετο
V. L. ap. schol. A. — V. 398.

τόσος γε Z. et editt. antiquiss.
— Ib. περι δρυὸν V. Vind. quint.
δρ. Ἰσοφόροισιν Agathocles ap.
Eust. — V. 399. ὅττι μάλ.
Vind. quint. — 400. ὅσση all.

ποτὶ, metro sat idoneum, V. Vind. quint. et Eust. 993, 2. cll.
994, 33. stabiliunt, add. Od. 5, 402. 6, 91. 9, 147.

V. 396. Tyrannionem accentum perperam inclinantem reprehendunt critici, primum quod γε syllabae antecedentis tonum non mutat; deinde si quis id paragogicum esse velit, nihilominus accentum in tertia a fine syllaba sibi expetere, velut ἔγωγε, ἔμοιγε. Zenodoti τόσος γε ad versum 398 spectat, a schol. Victor. ad hunc versum male traductum. Vocula insequens interpretum patientiam frustra lentavit, velut Eustathii, cuius sunt haec: ἐν δὲ τῷ πυρὸς ποτὶ βρόμος οὐ δοκεῖ πρὸς σίνταξιν οἰκιοῦσθαι ἢ προθέσει, ἀλλὰ περιττὴ κτῆσθαι πρὸς μέτρον. τελείωσιν. Optime igitur poetae consuluit Wolfius reddendo πῆλει βρόμος ex Etym. M. 214, 36. et schol. Apoll. ad Arg. III, 860, etsi apud eum πέλεκυ fertur. Aliam viam ingressus est Vindob. quintus, minus commodam.

V. 398. Zenodotus τόσος γε, cui obloquitur schol. A.: τόσσον γε οὕτως διὰ τοῦ ῥ, τόσσον γε. Quibus ποτὶ ter repetitum offensioni fuit, ii περὶ coniectura adscivisse videntur. Agathocles suspicionem Eust. 993, 40. expromsit ita commentatus: τὸ δὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν Ἀγαθοκλῆς, ὥς οἱ παλαιοὶ φασί, δρυσὶν Ἰσοφόροισι γράφει. αἱ μὲν γὰρ ἄκαρποι, φροί, καὶ πλατύφυλλοι ἐρρίφιοι καλοῦνται παρὰ Περσῶν, αἱ δὲ λεπτόφυλλοι καὶ καρποφόροι ἡμετέρις, ὥς καὶ ὁ ποιητὴς ἐν Ὀδυσσεῖα, ἡμετέρις ἡρώσας (5, 69). καὶ τοὺς ἐπὶ τοῖσιν εἰναιθούσας βότρους σταφυλὰς καλοῦσιν, ἐξ ὧν καὶ ὁ ἔξος γίνεται, ἡ γὰρ ἄκαρπος δρυς, φησί, κηκιδόφρος ἐστίν, vid. ad Od. 1524, 24.

V. 399 vid. Etym. M. 212, 19.

V. 400. Alii periodum novam ab hoc versu exorsi τόσση, οὗ οἱ sententiarum nexus et eruditissimi quique, ut schol. A.

- ἄνδρ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλειψάν.
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 410 χειρμαδίῳ, τὰ ῥα πολλὰ θοάων ἔχματα νηῶν
 πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἐν αἰέρας
 σιῆθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
 στρόμβον δ' ὥς ἔσσειε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
 ὥς δ' ὄθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπη δρυς
 415 πρόρριζος, δεινὴ δὲ θεῖον γίγνεται ὁδμή
 ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὐπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδηται
 ἐγγὺς ἑὼν· χαλεπὸς δὲ Διὸς μέγαλοιο κεραινός·
 ὥς ἔπειτ' Ἔκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσιν.

— V. 401. ἀρσάντων Ald. sec., male. — V. 404. πετάσθην Ald. sec. — V. 407. ὅτι δὴ Vind. ed. Eust. 995, 41. Rumi. all. — V. 409. ἐπιόντα Lips. — V. 412. βεβλήκει V. ol. vulgo. et H. — V. 414. ὑπαὶ sive ἐπὶ ῥιπῆς ol. vulgo. — V. 416. τὸν δ' οὐτιν' ἔχει θράσος, ὅστις ἴδηται Aristoph. — V. 418. ὦκα Ar. —

Eust. 994, 20, Aristarchus, Aristophanes et Zenodotus repugnant, adsciverunt.

V. 404. Aldinam eum aliis paucis a vero aberrasse argumento sunt Eust. 494, 6. schol. ad Od. 2, 3.

V. 407. Vindob. editum in viam reduxit liber quintus, vid. 22, 292.

V. 409. Telamonium hastam in Hecturem sese recipientem vibrasse et sua sponte apparet et aliis firmatur testimoniis, vid. 13, 567, 516, 650. 14, 461.

V. 410. Numeri enallagen iam Eust. 995, 47 sqq. illustrat, cf. Matth. gr. Gr. §. 475. p. 890. Nomen ἔχματα retinacula sive fulcra navium designant, cf. 12, 260. 13, 139. 21, 259. et Apoll. Rh. 1, 1285.

V. 412. Aristarchum non minus quam Zenodotum βεβλήκειν Homericum habuisse veri simillimum est, vid. ad 3, 388. et Matth. in gr. Gr. §. 198. 4.

V. 413. Στρόμβον semel obvium vulgo reddunt ῥόμβον, cf. scholl. Eust. 995, 60. Apoll. Lex. 616. Etym. M. 731, 44.

V. 414. Olim ferebatur ὑπὸ sive ὑπαὶ ῥιπῆς, quo casere putamus; vid. schol. A. Eust. 996, 10. et Ambros. apud Buttm. schol. ad Od. 593. Sed Ven. ὑπὸ πληγῆς eum aliis quibusdam: idque, utpote rei aptius, induxit Wolfius.

V. 416. Aristuphanis ratio quomodo verbis concludat, equidem non assequor. Versum proximum attulit Et. M. 804, 55.

V. 418. Massiliensis et Chia eum plerisque ὦκα, adiectivum ὦκν, utpote Aristarcho probatum, schol. A. verum eliminat: ἡ διπλή, inquit, ὅτι ὦκν γραπτόν, εἰς επιθετικῶς εἶτε κατὰ μετέωρητα ἀντὶ τοῦ ὠκῶς, ὡς „ὁ δὲ κοκίσασα“ Il. 18, 71. In Ambros. a prima manu idem fuisse lectum Maius testis est, vid.

- χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἄσπις ἐάφθη
 420 καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμναῖς
 αἰχμᾶς· ἀλλ' οὔτις ἰδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 οὐτάσσει, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περιβήσαν ἄριστοι,
 425 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνεΐας καὶ Δίος Ἀγένωρ,
 Σαρπηδῶν τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
 τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροινθεν
 ἀσπίδας ἐκύνκλους σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι
 χειρὶν αἰέραντες φέρον ἐκ πόνον, ὅφρ' ἔκιδ' ἵππους
 430 ὠκέας, οἱ οἱ ὀπισθε μάχης ἦδὲ πτολέμοιο
 ἕστασαν ἡνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 οἱ τόνγε προτὶ ἄστρ' φέρον βαρέα στενάχοντα.

V. 419. ἐάφθη W. et nunc
 vulgo. — V. 422. ἐρύσασθαι
 Ambros., male. — V. 423. δυ-
 σήσατο Vind. quint. — V. 424.
 ἅπαντες V. L. ap. schol. A. —
 V. 427. τῶν τ' ἄλλων Z. — Ib.

εἰ V. εὖ Vind. ed. Ald. sec. εὖ
 ol. vulgo. H. — Ib. ἀκήδησεν
 ol. vulg. ἀκήδησ', ἀλλὰ Vind.
 quint. Ambros. St. all. — V.
 429. αἰέροντες Vind. quint. —
 V. 433. ἐνέρεος id. — V. 437.

schol. Buttm. 593, et Aristarchus adverbio duplici commotus ei patrocinator. Sed sive poetae usum sive vim propriam adiectivi reputaveris, nihil novandum esse apparebit.

V. 419. Cum antiquioribus et pluribus ἐάφθη iterum reduxi, vid. ad 13, 543.

V. 424. Excellentissimos quosque ad Hectorem ab hostium vi et armis defendendum accurrisse proxima ostendunt. Multitudo paullo post adiiicitur.

V. 427. E multiplici librorum grammaticorumque lapsu bene se expedivit Wolfius: nam neque οὔτις σεν, quod Apollonii Lex. 79. et aliorum est, neque οὔτις εὖ, vid. ad 1, 114, ferendum est. Verbi instantis vocalem iam veteribus ambignam incertamque esse visam ea produnt, quae supra enotavi. Mendum commune Eustathio 996, 29. insidet. Brevem autem futuri vocalem, etsi codices valde dissentiant, κηδεσται, κηδεμόνες aliaque approbant; ea porro utuntur praeter Venetum et alios grammatici, velut Etym. M. 47, 21. Apoll. Lex. 79. alii; denique Aristarchus ipse, teste schol. A., vel ἀκήδεσεν vel ἀκήδεσται, ἀλλὰ π. suum fecit. Neque assentior Valckenario, qui ἀκηδεῖν ad Theocr. Adon. 203. in suspicionem vocavit, cf. Lobbeck. ad Phryn. 83.

V. 433. Divinam Scamandri stirpem iisdem praedicat Homerus 21, 1 sq. 24, 692 sq.; cuius elogii alii sunt memores, velut Dio Chrysostom. Or. Vol. II. p. 9. Demetr. de eloq. 55, 56., schol. ad Od. 2, 319. Genitivi poetici originem schol. Vict. repetit hisce: ἐνέρεος, ἐνέρεος, ἐνέρεος, ὡς ἱππέος ἱππέος,

- Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴσον εὐρύρετος ποταμοῖο,
 Ζάνθου, δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 435 ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, καὶ δέ οἱ ὕδωρ
 χεῖαν· ὃ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνίδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ γούνα κελαινεῖρες αἶμ' ἀπέμεσεν·
 αὐτίς δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονί, τῷ δέ οἱ ὕσσε
 νύξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνεν.
 440 Ἀργεῖοι δ' ὥς οὖν ἶδον Ἑκτορα νόσφι κίοντα,
 μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρις.
 ἔνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
 Σάτνιον οὔτασε δοῦρὶ μετάλμενος ὀξύεντι,
 Ἥνοπίδην, ὃν ἄρα Νύμφη τέκε νῆς ἀμύμων
 445 Ἥνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος·
 τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν

ἀπέμασεν V. all. et Z. ἀπέσει-
 σεν V. L. ap. scholl. Bl.V. —
 V. 438. ἐξ ὀπίω V. καὶ δέ οἱ
 ὅσοι ol. vulgo. — V. 440. οὖν
 ὡς Vind. ed. et edit. antiquiss. —

Ib. νόσφι κίοντα V. et V. L. apud
 schol. A. — V. 444. Νῆς V: —
 V. 445. ὄχθης Z. Συγγαρίοιο
 V. L. ap. schol. Vict. —

quae, leviter vitata, sic emendes εὐρέτος εὐρεῖος, vid. Etym. M. 396, 5. Aliter ludicavit Kust. 996, 41.

V. 437. Interpretes poetam pro varia interpunctione varia dicentem sistant. Scholiastae plures genibus reflexis aliquem sedere posse negantes, virgula participio interposita, reliqua coniungunt τὸ αἶμα ἐπὶ τῶν γονάτων ἀπέμασεν ἀντὶ τοῦ ἡμῖν. Quam rationem et decori officere et a proximis abhorre acute vidit schol. A., dum ait: βραχὺ δὲ διαστατικόν μετὰ τὰ γούνα, ἐπὶ τὰ γόνατα καθόλας ἡμῖν Zenodotum ἀπέμασσε, quod Venet. occupavit, elegisse idem interpres nos certiores facit. Nec vero hoc, neque ἀπέσεισεν Hectori, lapidis ictu prostrato et fracto, convenit. Optime igitur ἀπέμασεν tuitus est Ariataarchus, add. 15, 11.

V. 438. Kust. 996, 36. utrumque et quotidianum et Aristarchum, cui Wolfius aditum aperuit, nobis transmisit.

V. 440. Particulas a librariis pridem fuisse vel neglectas vel turbatas e Vind. quinto, a quo οὖν abest, intelligere licet; sed Venet. recte accinit ordini Homero familiari. Hectorem, a pugnae tumultu elatum, minus commode νόσφι κίοντα dici nonnulli existimasse videntur. Liberiori autem poetæ ori id consentaneum habet schol. Vict. οὐρας· τὸ γὰρ κίοντα κατάχρησις, nec latuit verum aut schol. A. aut Eustath. 996, 10., vid. Il. 11, 284. Od. 8, 286.

V. 442. Zenodotus, ut videtur, ὁ Τλῆος ταχὺς τίος scripsit, cf. ad 2, 527.

V. 445. Schol. Victor. Ζηνόδοτος παρ' ὄχθης lege vel ὄχθης

- οὐτα κατὰ λαπαρὴν· ὃ δ' ἀντράπει, ἔμφι δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγγέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 450 Πανθοίδης· βάλε δὲ Προθήνορα δεξιὸν ὤμον,
 υἱὸν Ἀρηιλύκοιο· δι' ὤμον δ' ὄβριμον ἔγχος
 ἔσχευ· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ.
 Πουλυδάμας δ' ἐκπαγλὸν ἐπεύξατο μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' ὅτω μεγαθύμον Πανθοίδαο
 455 χειρὸς ἀπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
 ἀλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῖ· καὶ μιν ὅτω
 αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἀΐδος εἴσω.

V. 447 et 517. οὐτασε κατὰ- | 449. ἦεν ἄμ. V. L. ap. schol.
 πάρην V. H. Both. — V. 448. | Vict. — V. 450. προθήνορα Ald.
 σύναγον R. Eust. 997, 9. — V. | sec., male. — V. 453. ἐκπαγλος

vel ὄχθαις: alterum enim plerique edunt apud Strabon. XIII, 903. a, sed perperam, vid. eundem ib. 920. d. et ad II. 6, 34. Nec maioris momenti aestimanda est schol. Vict. varietas Σαγ-
 γάρῳ, utpote ab hoc loco aliena et ex II. 3, 187, quem quis
 alleverat, temere transfusa.

V. 447. Venet. et sibi met ipsi repugnat et schol. A. infra
 ad v. 517 οὐτα κατὰ λαπαρὴν agnoscit. Quibus causis motus
 Wolfium, cuius auctoritatem Heynius et Bothius spreve-
 runt, deserere nolui, vid. 6, 64.

V. 448. Consona duplici, praeiudicata Thierschii opinione
 a Bothio ex Eustathio assumpta, abstinere iubent V. Viind.
 et plurimi.

V. 449. Schol. ex II. 15, 610. positum alia excludunt, vid.
 13, 384. 15, 540.

V. 451. Lips. Εὐρυλύκοιο, numeris refragantibus.

V. 453. Polydamas immensum gloriatur, nec vero ipse ἑ-
 κπαγλος dicitur. Augmentum ne pedestri quidem orationi semper
 et ubique congruum, vid. Matth. gr. Gr. §. 167. 6, librariis,
 Veneto discordante, erat relinquendum. Clausulam utramque Ho-
 mero notam scimus; Polydamante vero in acie stante nec pro-
 cursante, receptam, a qua Ven. infra v. 478. non abhorret, tene-
 amus oportet, add. Eust. 997, 11.

V. 458 sq. iam adfuerunt 13, 417 sq., cf. 14, 486 sq.
 17, 123.

V. 460. Articulo Aiacei maiorem ab Oilei filio distingui
 Eustath. 998, 8. animadvertit. Nulla igitur idonea ductus ean-
 sa Heynius versum reddit suspectum, vid. Matth. gr. Gr. §.
 464. p. 542.

V. 463. Adverbium λικριῶς nonnisi bis in Homericis lectum
 acui fuisse Aristarchus, cuius praeceptum valuit. Grammatici ex-
 plicare solent πλαγίως, vid. Eust. 998, 9. Etym. M. 565, 51

Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐχαιμένοιο·

Αἴαντι δὲ μάλιστα δαίφρονι θυμὸν ὄρινεν,

460 τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πείσει ἄρχι μάλιστα.

καρπαλίμως δ' ἀπιδόντος ἀκόγνισε δουρὶ γαστρὶ.

Ποιλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν

λικριφὶς αἵξας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός,

Ἀρχέλοχος· τῷ γὰρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὀλεθρον.

465 τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνοχμῷ

νείατον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντα·

τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλῇ στόμα τε ῥίνες τε

οὐδεὶ πληντ' ἤπερ κνήμαι καὶ γούνα πεσόντος.

V. L. ap. schol. Viet. — Ib. | Ἀρχέλοχος Barnes.; male. — V.
ἐπέυξατο μακρὰ βιάσθων V. | 465. συνοχμῷ Vind. quint. — V.
Harl. all. ἐπηύξατο H. — V. 464. | 467. προτέρῃ libr. cl. vulgo et H. —

Cuius auxillio medela facienda est schol. ad Od. 19, 451: ἱερωὺς
λογοῦσι δὲ λικριφίς οἷον λίαν κεκρυμμένως, imo κεκρυμμένως,
si huius formae fidem habere liceat.

V. 464. Neque Archilochus neque Archelochus Graecorum
ore fuit indictus. Archelochum autem analogiae magis consentaneum
existimavit Aristarchus, velut Pherenicum, Menelaum, alios,
cf. 12, 100. et Eust. 927, 42.

V. 465. Vindob. quint. συνοχμός vulgare potius quam ἰου-
cum invasit, et praesidium ferunt scholl. Etym. M. 735, 9.
Eust. 998, 12 sqq. Cuius verba sunt haec: συνοχμός δὲ κεφα-
λῆς εἰπεῖν καὶ συνοχὴν ταύτην ἐστίν· ἔχον συγκόλλησιν, συγκρά-
τησιν. Posterum quid sibi velit, quum nemo sane intelligere
possit, repone mecum συγκρότησις; quo capitis et cervicis quasi
compagem sive consumentationem significat, imagine a fabrorum
arte petita. Pergit deinde Eustathius: προὔτῃρχει δ' αὐτῶν τὸ
ἔχειν, ὅθεν καὶ τὸ ἔχμα περὶ οὐ προέλεσται (995, 53). προὔπνευ-
ται δὲ τοῦ συνοχμοῦ ὁ ὄχμος, ἐξ οὗ καὶ ὀχμίζειν τὸ συνίχειν, ὡς
τὸ „μέσον μ' ὀχμίζεις“ (Eur. Or. 259) καὶ „πατὴρ ὀχμίζεις δέ-
μας“ (Lycophr. 41). Haec ideo submittenda duxi, quod Pha-
vorius 1709, 11 sqq. eadem multis modis depravata proferenti
medicina quaerenda est ex Eustathii commentariis, ab illo de-
scriptis.

V. 466. Etym. M. 159, 44 νείατον ἐξ ἀστράγαλον tradenti
detrahas particulam, vid. Apoll. Lex. 168.

V. 467. Libri omnes propemodum προτέρῃ, quod etsi poeti-
cae ἀδελφῆ singulari, proxima complectanti, largiri possis, vulgare
tamen, Rom. et Eust. 997, 47. fide nixum, aptius videbitur.

V. 468. Correctionem evitaturus Bekker. In censur. ed.
Wolf. 126. οὐδεὶ proponit. At vocalium διαίρεσιν non libri solum,
sed etiam Etym. M. 676, 47. tutatur. Accedit, quod spondeorum
continuum tarditas rei ipsi disconvenit.

Ἄϊας δ' αὖτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·

- 470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καὶ μοι νικηεῖς ἐνίσπε·
ἧ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ περᾶσθαι
ἄξιος; οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
ἀλλὰ κασιγνήτος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο
ἧ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐφίκει.
475 Ἥ ῥ' εὖ γινώσκων· Τρωᾶς δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
ἔνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιώτιον οὐτάσε δουρὶ
ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαίως· ὃ δ' ὕφειλκε ποδοῖν.

V. 469. γέγωνεν ol. vulg. II.
Both. — Ib. ἀμύμονα Πουλυ-
δάμαντα Z. — V. 470. ἐνίσπε
vulgo. — V. 471. ἧ δὲ οὐχ
ol. vulgo. — Ib. ἀντιπέσεται

Vind. ed. ἀντιπερᾶσθαι Vind.
quint. et ali. — V. 474. παῖς
Vind. ed. vulgo ol. II. et Both.
— Ib. αὐτῷ γὰρ ῥα φησὶν Ari-
stophan. — V. 475. θυμῷ vul-

V. 469. Sonantiores numeros ἐγέγωνεν efficit, a Venet. obla-
tum. Zenodoteum poeta improbat, vid. 8, 227. et alibi.

V. 470. Pro ipore suo Πουλυδάμαν Zenod. In fine cum Ven.
ἐνίσπε adoptavi, vid. ad 15, 186.

V. 471. Exordium e libris optimis melius est constitutum; in
Vind. edito litera tenuis adverbio negativo male adhaesit. Ver-
bum ultimum diaspesendum esse ostendimus ad 8, 163.

V. 474. Monosyllabum παῖς Venet. lure praefert, cf. Ex-
kurs. VI. Neque Aristophaneo posthabendum erit commune,
quanquam in illius gratiam excitant II. 2, 58. Od. 6, 552 εἰδός
καὶ μέγιστός τε φησὶν τ' ἄγχιστα ἐφίκει sive ἴσχω. Ibi enim de ignu-
tis, qui notis comparantur, sermo est, filium vero patri, fratrem
fratri vultu et facie similem esse consequens est, vid. Od. 4, 27
et Exkurs. IX. §. 2.

V. 475. Casum quartum Homeri consuetudinem sibi postu-
lare recte dicit Heyn., vid. 23, 468. 24, 170.

V. 482. Genitivus, si pro appellativo acceperis πρόμαχος,
erit ferendus. Sed ἦμιν scribendum erat cum Bekker. 157. et
Thiersch. gr. Gr. §. 205. 18. b.

V. 484. Metri causa Clarkius verba transposuit, quod
ἄριστος mediam solet corripere. De quo Britanni iudicio diversa
statuunt Heynius et Wolfius: dum enim ille Clarkio fere ad-
stipulator, hic in editionis novae praefatione p. LXXV. eam con-
decturam sibi nunquam placuisse scribit. Cuius dicti rationem
utai non assequor, nolui tamen a librorum auctoritate recedere,
quod ne Bothius quidem sibi permisit. At, si eum audierimus,
in promptu erit medicina, dummodo rebuseris — ἵνα μήτι κασι-
γνήτοιο γε ποιεῖν ἢ Ἀργὸν ἄριστος ἔη, ne quis per fratrem
quidem diu sit poena inhonoratus. Quae quo longius ab
Homeri et elegantia et simplicitate absunt, eo minus nobis vel
examinanda vel refutanda sunt.

V. 485. Disoordiam a veteribus motam, neque adhuc satis
diremptam, ut quam brevissimo componamus, hic versus admonet.

τῷ δ' Ἀκάμας ἐκπαγλὸν ἐπεύξατο μακρὸν αὖσας·

Ἀργεῖοι ἰόμῳροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι,

480 οὐ θὴν οἰοῖσιν γε πόνος τ' ἔσται καὶ οἷ' ἔς
 ἡμῖν, ἀλλὰ ποθ' ὥδε κατακτανέσθῃ καὶ ὕμμες.
 φράζεσθ', ὥς ὕμιν Πρόμαχος δεδμημένος εὔδαι
 ἔγχει ἐμῷ· ἵνα μὴ τι κασιγνήτιό γε ποινὴ
 δηρὸν αἵτιος ἔη. τῷ καὶ κέ τις εὐχεται ἀνὴρ

485 γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκίῃρα λιπέσθαι.

Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοισι.

go ol. et Eust. 998, 2. — V. 478. μικρὰ βιβλίων Harl. — V. 482. ὕμῶν Harl. ἔγαν vulgo. — V. 483. ἐμῷ· μή τοι τι V. L. ap. schol. A. — V. 484.

δηρὸν ἦ αἵτιος Clarkii coniectura. — V. 485. ἀρῆς V. ol. vulgo. ἀρῶ Ar., ut videtur. — lb. γενέσθαι Eustath. 998, 47. Rom. —

Incerti enim fuerunt critici, num frater caeso superstes ἄρως, an ἀρῆς ἀλκίῃρα sit appellatus. Atque illud quidem Aristarchi iudicio iuncti nos non celarunt veteres, vid. scholl. ad h. l. et ad Il. 18, 100. Eust. ad Il. 998, 50. 1133, 1 sqq. 1139, 11. Cuius e commentariis maxime necessaria hic expromere lubet; ea habes 1133, 10: τὸν δὲ Ἀριστάρχον quasi γράφειν Ἄρως ἀλκίῃρα, ἵνα λίγη, ὅτι ἐμοῦ ἰδέσθαι ἐπὶ τὸ ἀλεξιῆρα (corrigere ἀλεξιῇρα) γένεσθαι τοῦ Ἄρως, ὡς ἀπὸ ἀσυνήθους ἐνθάδε τῆς ὁ Ἄρως, ὡς Μενέλαως. Copias illorum sibi excerpterunt Etym. M. 138, 2 sqq. et Phavor. 231, 36. Quanta autem Aristarchi apud alios fuerit auctoritas, ex eo potest colligi, quod ἄρως sive ἄρως hic et Il. 18, 213. omnes omnino libros occupaverit. Ut vero criticorum sollicitiam fortuna haud raro eludit, ita, ex invito, Il. 18, 100. ἀρῆς ἀλκίῃρα γένεσθαι remansit. Iam si in vocis vim ad potestatem inquisiveris, ἄρως ἀλκίῃρα non tam belli propulsatorem quam caedis ultorem ea significari consequens erit. Inde veteres reddunt φόρου τιμωρὸν sive, ut Eustathius ait, τὸν τοῦ φόρου ἐδικατήν. Quo perpenso, afflicta iacebit ratio Bothii, qui, quod Acamas fratrem interfectum non e pugna subtraxerit, sed nonnisi corpus eius ab hostium ludibrio defenderit, ἄρως censet incommodum. Ernestium contra, Clarkium et Dorvillium in vann. crit. 489 sq. librorum et Aristarchi suffragium eo perpulit, ut non hic solum ἄρως probandum, sed idem etiam in locis, quos enumeravi ad 12, 334, reponendum putarent. Quam coniecturam nominis utriusque mensura adiuvari dicit Dorvillius: nam utpote a verbo ἀράσσει ductum primam producere, Ἀρην vero ancipiti esse vocali. Neque alii poetarum Aristarcheum ignorarunt, unde Quint. Smyrn. VIII, 206 οὐ γὰρ ἀμείνων Τρωσὶν ὀλοῦμαι ἄλλον ἰσθῆναι Ἀλκίῃρα πολέμοιο petiisse censendus est. At altera ex parte tantum abest, ut ἀρῆ perniciēs sponcoribus idoneis careat, ut, si recte sentio, gravioribus etiam praesidiis sustentetur. Primum enim poeta ipse, tetsis profecto omnibus grammaticis, ne Aristarcho quidem excepto, magis brevis, si

Πηνέλεω δὲ μάλιστα δαίφροσι θυμὸν ὄρινεν·
 ὠρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὃ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωήν
 Πηνελέοιο ἄνακτος· ὃ δ' οὔτασεν Ἰλιονῆα,
 490 υἱὸν Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν ῥα μάλιστα
 Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὅπασσεν·
 τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν Ἰλιονῆα·
 τὸν τόδ' ὑπ' ὀφρύος οὔτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
 ἐκ δ' ὥσε γλήνην, δῶρον δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ
 495 καὶ διὰ ἰνίου ἤλθεν· ὃ δ' ἔξετο χεῖρε πετάσσας
 ἄμφω. Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ

V. 489. Πηνελέω Thiersch. in gr. Gr. §. 184. 17. Πηνελέω | δὲ, γῆ κώδ. Z. δ δ' Ἰση Vind. quint. schol. ad Nic. Alex. 215. Both. et Beuhl. — V. 499. ὃ — V. 593. Ἀλεγεινοῖδο Vind.

succurrit, cfr. exempla ad Il. 12, 334. a me collecta, deinde Hesiodom eadem processisse via Hercul. scut. 29. 128. et Theog. 657. ostendant, denique grammatico obstant alii, qui ea arte facitanda non minorem sibi pepererunt gloriam, velut Zenodotus et Ptolemaeus Ascalonita, quocum sentit interpres Ven. ad Il. 18, 100. hisce: τῷ δὲ περιόπασαν τὸ ἀρεῆς, ἵνα σημαῖν τὸ βλάβης· οὕτως καὶ Ἀσκαλωνίτης καὶ ἡμεῖς. Ex quo efficitur librariorum, codicibus plerisque consentientibus, id, quod h. l. improbarunt, sanxisse illo: minore fortasse constantia, sed eo ipso testati eligendi potestatem nobis esse factam. Aptissimum autem esse ἀρεῆς ἀλκτῆρα vel recentiorum consensio, solos enim Vossius vulgatum est amplexus, docere potest. Praeterea et Acaamas fratris caedem ultus est, neque Achilles Patroclum o Troium contumelia potuit defendere. Sio autem ἀρεως legeris, utrum bellum an interfectorum caedem eo indicatam voluerit poeta, erit dubium. Itaque ἀρεῆς ἀλκτῆρα, quo recepto ab omni ambiguitate liberi erimus, praferemus. Restat, ut adiciamus, si duobus locis accommodatius fuerit visum, tertio etiam convenire Il. 18, 213, ubi plerique habent: αἶ· κὶν πως σὺν νηυσὶν ἀρεως sive ἀρεος ἀλκτῆρες ἵκωνται. Urbem enim hostium obsidione cinctam et ad ultimum fere discrimen adductam expectare potius qui se e pernicie eripiant, quam qui bellum profligant, sua sponte appareat. Quemadmodum autem in Il. 18, 100. Aristarcheo depulso Zenodoteum invasit, ita ei versui, libris concinentibus, Aristarcheum est obtrusum. Mellius igitur Heynio suo munere functus est Wolfius: dissimilitudo enim illa vel omnibus vel nulli omnino conveniet exemplo. Quare si quis Aristarcho fidem habuerit, ei non modo ἀρεως sive ἀρεω, sed ἀρην etiam sive ἀρη erit adoptandum. Cui quum libri adveniant, Zenodoto et Ptolemaeo obsequi satius duxi. — Ib. Res ipsa ληρόθαι, librorum consensione tutum ac firmum, propter Eustathii discrepantiam minime esse movendum declarat.

V. 489. Minus certa sunt argumenta tum a Thierschio tum a Bothio prelata. Libri enim plerique in vulgari consen-

αὐχένα μέσσον ἔλασεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε
αὐτῇ σὺν πῆλῃκι κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἐγχοῖς
ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὃ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών·

500 [πέφραδέ τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΰδα·]

Εἰπέμεναι μοι, Τρῶες, ἀγανοῦ Ἴλιονῆος
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ γοήμεναι ἐν μεγάροισιν.
οὐδὲ γάρ ἡ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο
ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὅπποτε κεν δῇ

505 ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν.

ᾧ Ως φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυνῆα·

quint. — V. 505. ἐν νηυσὶ V. | εἰλεν Vindd. V. L. ap. schol. A.
Z. et Aristoph. — V. 506. τοὺς | ol. vulg. et H. —
δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος

tiunt, neque aliud quidquam invenit Eust. 999, 8. Simili modo Atticum Ionicae dialecto immixtum est Od. 22, 131, 247.

V. 499. Ad Zenodoti φῆ sive φῆ, cui nec veteres nec recentiores critici fidem habuerunt, defendendum Homeroque vindicandum doctissimi quique quasi convolarunt. Sed ut quaestionem antiquitatis tenebris involutam accuratius pertractemus, plus studii et temporis in ea consumamus necesse est. Cumplectar igitur singula, quae huc faciant, Excursu XXV. In praesens sufficiat admonuisse me Læhrsto ad stipulanti, qui in libr. de Arist. stud. Homer. 93 sqq. et scitius et plenius aliis, quid fuerit, quod Aristarcho suspicionem iniecerit, exposuit. Illa enim non, ut plerique opinantur, in Zenodoti adverbio inusitato et Homeri aetate inferiore quaerenda est, sed in significatione verbi φράζειν, quod vel reputare vel iudicare, nec vero dicere, in Homericis declarare Aristarchus aliquoties affirmavit. Qua ratione certa et firma Aristarchus inductus versus proximum habuit spurium. Haec si probaveris, Zenodoteum sua sponte evanescere sequitur. Malui igitur grammatici eruditissimi iudicio stare, quam incertis nostrorum coniecturis temere subscribere. Versum autem priorem, etsi dura quaedam in eo inveniri non negaverim, praeter Aristarchum et libros tam scholl. Homeri et Nicandr. l. all. tam Apollonii Lexic. 426. agnoscunt.

V. 504. Cf. Od. 12, 42 sq.

V. 505. Zenodotus et Aristophanes vel aliorum similitudine moti vel ὁ iterato offensi ἐν νηυσὶ νεώμ. receperunt. Nemo certe veterum Thierschii Bothique ἐν νηυσὶ Homericum existimavit.

V. 506. Nihil expedit Bothius eo, quod certae originis scripturam incertae semper praefereendam esse dicat. Nam quod olim legebatur et libri vulgares et Vindd. omnes propemodum tenentur, Veneto vero Lipsiensis tres Heynii codices et Eust. 998, 61. cum Rom. accedunt, vid. ad 8, 77.

πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχονσαι,
ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγχι' Ἀχαιῶν
510 ἦρατ', ἐπεὶ ῥ' ἐκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.

Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος ὕρτιον οὔτα
Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
Φάλκην δ' Ἀντιλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάρειξεν·
Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἰπποτιῶνα κατέκτα·

V. 507. ὅπῃ φύγοι nunc vulgo, φύγη Lips. et Cant. — V. 510. φάλκην Vind. quint. Φάλκην duo libr. ap. Heyn. — V. 515. Πόλυπτην Barnes. auasit. — V. 51. — V. 512. βαρβαροφώνων V.

I. ap. schol. Vict. — V. 513. Φάλκην Vind. quint. Φάλκην duo libr. ap. Heyn. — V. 515. Πόλυπτην Barnes. auasit. — V.

V. 507. Optativum finitima tuentur, vid. 16, 283. Od. 22, 43, in qua versus ad Penelopae' procos, Ulixem reducem et perniciem illi imminenteia extimescentes, transfertur.

V. 509. Nomen ἀνδράγρια interpretes Graeci similibus contendunt, qualia sunt ζῳάγρια, βοάγρια, μοιχάγρια, cf. Od. 8, 332. Il. 12, 22. 18, 407. Veterum testimonia collata habes in Steph. thes. Gr. ling. I. 736. a. h., add. Eust. ad Il. 870, 27. Apoll. Lex. 128. Scholia minus plena et integra nobis superesse docet Etym. M. 102, 29 hisce: Ἀνδράγρια. τὰ σῦλλα· ἦτοι ὅτι ἀπ' ἀνδρῶν ἀγρεύεται, ἢ ὅτι ἀντὶ ἀνδρῶν. ὅταν γὰρ μὴ δονηθῶσιν ἀνάγκην αὐτοὺς αἰχμαλώτους, τότε τὰ ὅπλα αὐτῶν σκυλεύουσιν, οὕτως Ἰλῆος προπαροῦσινεται δέ, ὥς τὰ ζῳάγρια. Νίκανδρος δὲ τὰ καὶ ἀνδρῶν λάφυρα· Πτολεμαῖος δὲ τὰ σῦλλα ἡρημῖνα παρὰ ἀνδρῶν. Ad quae Etymol. verba anonymus in annotat. vol. II. p. 742. animadvertit non Nicandri, sed Homeri haec esse. Recte quidem; at fugit eum Nicandrum non Colophonium poetam esse intelligendum, verum grammaticum Homericum, id quod bene perspexit Sylburgius in indice latino. Iam vero quum Nicandrum Homeri interpretis munere functum ignoramus, Nicanoris nomen etymologo esse reddendum haud inepte conicias. Ceterum verbum hoc uno loco offerri schol. iure admonet.

V. 513. Nec quidquam dissidere libros aliquot videmus ex Il. 13, 791.

V. 515. Quum haud dubie sit idem, cuius mentio supra facta erat 13, 791, Barnesius Polyphoeten erat emendaturus. Rectius fortasse bis scripseris Περιμήτην, cf. ad l. all.

V. 518. Integrum excitavit versum Etym. M. 819, 37, ultima repetita leguntur infra 17, 86.

V. 522. Modorum perturbatio molestior etiam fuit recentiore aetate. Nam optativum pacis necessarium olim putarunt et Thierach. act. Monac. I, 15. et Hermann. Opusc. I. 288. Iterque vero suam sententiam retractavit, hic in gr. Gr. 322. 4.

515. Τεύκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περικλήτην·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
 οὐτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔκτερα χαλκὸς ἄφυσεν
 δηϊώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ᾠτείλην
 ἔσσυτ' ἐπαιγομένη· τὸν δὲ σκότος ὕσσε κάλυψεν.
 520 πλείστους δ' Αἴας εἶλεν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
 οὐ γάρ οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπείσθαι ποσὶν ἦεν,
 ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φάβῳ ὄρησθ.

517. οὐτασε καλλπαρήν V. et all., vid. ad v. 447. et Bekk. l. all. 125. — V. 522. ὅτε δὴ ἑὸς V. L. ap. schol. Vict. —	Ib. ὄρησεν ol. vulgo Rust. 189, 10. Rom. H. ὄρησθ V. Viundt, et editt. antiquiss.
---	--

hic in Opusc. II, 22. Subiunctivus, cuius sds suspensa esse
possit, insuper Wolfio placuit præf. ed. nov. p. XLVI. Quare
eum, etsi ὄρησθ meliore nitatur auctoritate, intactum reliqui.

ΙΔΙΛΛΟΣ Ο.

Iupiter in Ida monte expergefactus, Troium clade cognita, Acerbius invehit in uxorem, eamque perterritam et mariti voluntati prudenter obsecundantem in Olympum ablegat, unde Irin et Apollinem ad rem Troianorum restituendam advocet v. 1 — 77. Dea, in Olympum reversa et de Iovis mente et sui fiducia paucapraefata, Marti Aescalaphi filii caedem denuntiat. Qua audita. Ille ira perelitus continuo in terram descendere parat, sed a Minerva reprimitur v. 78 — 142. Iris et Apollo a Iunone missi ad Iovem veniunt, cuius mandato illa Neptunum iuvitum et fratri stomachantem, ut a bello decedat, permovet v. 143 — 219. Apollo Hectorem semianimem in vitam revocat ac novo implet robore v. 220 — 262. Eo in proelium reverso Aethivorum multitudo Thoantis suasu ad naves remittitur, dum principes soli Troianis obsistunt v. 263 — 305. Sed Apolline praecunte et viam ad hostium castra muniente, non sine multiplici strage Achaei usque ad naves repelluntur, ubi proelium exoritur acerrimum v. 306 — 389. Hoc tumultu exaudito ad Achillem, cuius iram leniat, propere se confert Patroclus. Hector autem hostilem catervam frustra studet perrumpere v. 390 — 414. Multis utrimque caesis Hectoris fortitudo et Troium constantia pervincit, ut adversarii intra naves se recipiant v. 415 — 658. Hic acie disposita naves a Troianorum vi et impetu haud segniter defendunt, atque Ajax, omnibus aliis longe superior, et Hectori Protesilai navi imminenti dfu resistit, et duodecim hostes cum facibus irruentes deinceps prosternit v. 659 — 727.

Παλιώξεις παρὰ τῶν νεῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἐβησαν
 γεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χειρσίν,
 οἳ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
 χλωροὶ ὑπαὶ δέλους, πεφοβημένοι· ἔρχετο δὲ Ζεὺς
 Ἰδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης.
 σιῇ δ' ἄρ' ἀναίξας, ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπίσθιν,

V. 4. ὑπὸ δέλους H. Thiersch. | ἀγ. Ar. — Ib. κῆρα πινύσων
 in gr. Gr. §. 166. 6. ἔπαι Ty- | all. ἀπινύσων Aristoph. — V.
 rannio. — V. 10. εἴαθ', ὃ δ' | 11. ἀμυνρότερος Hbr. pauc. —

V. 4. Vocalem nullo nisi coniecturae praesidio niti vidimus ad H. 10, 376. Scholiastae enim Ven. verba multiplici errore Heynium implicarunt. Nam dum ille ait: ἡ ὑπὸ πρόσθεσις ὑπαὶ ἐρέσεται, ὁμοίως τῇ „ἔπαι πόδα νεῖατον Ἰδης“ (H. 2, 824.), καὶ ἔπειτ' ἰδῆς ὑπὸ δέλους, οὕτω καὶ Ἀριστάρχος, et ὑπαὶ δέλους Tyrannionis commentio ἔπαι i. e. ὑπαιδα melius existimat, et diphthongo ab Aristarcho non reiectae, fidem habet. Nec magis vera sunt ea, quae eodem interprete fretus de synaeresi ὑπαιδείους Heynulus disputavit. Tantum enim adest, ut scholiasta Homericus ista ἐξ ἐρέβενος, κατ' ἀμαξινόρ, κατὰ στείλους in unum conflaverit, ut de sola genitivorum istorum forma agat. Eam vero dicit a poeta vel pro Ionum more in εὐς contrahi, quemadmodum Ἐρέβενος, θάρσενος, γένιος, cf. 8, 368. 17, 513. Od. 15, 533., vel plenam efferri, ut βέλειος, ἄστεος H. 13, 251. 22, 146., in paucis denique ἰδ' ad sonum ingratum evitandum, in οὐ colliquescere, cuius rei exempla sunt ὑπαὶ δέλους et Od. 9, 330. κατὰ στείλους.

V. 7. Vid. 14, 14.

V. 10. Aristarchus cum aliis εἴατο, i. e. ἐπῆρχον, Homero aliquoties reddidit, vid. ad 2, 127. et 24, 83. Sed non sine causa schol. A. dubitat, num verbo substantivo passivum concedat sermo Graecus; proinde εἴατο commodius adspirabitur. Hectorem enim iacentes amici sublevantes circumsedent, in quo libri et plurimi et optimi concipiunt. Sub finem versus κῆρα πινύσων, i. e. mortem sive fatum praesagens et expectans, nonnullos legisse veteres referunt interpretes. Quo quidem modo δίδυμος sive δίδυμος Θυρίσθαι poeta alibi consociavit, cf. 4, 12. 15, 728. Od. 20, 21. At isti verborum iuncturae πινύσων, quod nunquam significat expectare, aperte repugnat. Itaque κῆρ ἀπινύσων, i. e. ἀλλοφρονέων, vid. 23, 698. praeter Aristarchum, Ascalonitam, Alexionem et Herodotum tuiti sunt Apoll. in Lex.

Ἀργείους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.

Ἔκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε, κείμενον· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι

10 εἶαθ'· ὃ δ' ἀργαλέφ' ἔχει' ἄσθματι κῆρ ἀπινύσσων,
αἶμ' ἐμείων· ἐπεὶ οὐ μιν ἀφανρότατος βάλ' Ἀχαιῶν,
τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
δαινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἴηρην πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἴη μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἴηρ,

15 Ἔκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.

οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὐτε κακοῦράφης ἀλεγεινῆς

πρώτη ἐπαύρηται, καὶ σε πληγῇσιν ἱμάσσω.

ἦ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῦν

ἄκμονας ἦκα δύνω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἦλα

V. 15. ἐφόβ. δ' Ἀχαιοὺς V. L. | 2. b. — V. 17. πρώτον Harl.
ap. schol. Vict. — V. 16. εἴ κ' — V. 18. μέμνησ', ὅτε Phurnut.
αὐτε Thiersch. in gr. Gr. §. 329. | c. 17. — lb. ὅτ' ἐκρέμω Lips.

Hom. 146. Eustath. 1002, 23. et schol. ad Od. 6, 258., cf. ad 14, 249.

V. 11. Enuntiationi negativae pro affirmante positae gratiam quandam subesse scholl. et Eust. 1003, 31. iudicant, vid. nostris cognata 16, 570. Od. 4, 199. 17, 415. Ubi negationi obstat contrarium, de qua rhetorum ac poetarum figura, nostri loci recordati, admonuerunt Eust. ad H. 111, 21. Hermogenes περὶ μὲθ. διεν. c. 37. Gregor. Cor. de dial. p. 99. Moschopol. ex edit. Titzian. 84, 3., add. Matth. gr. Gr. §. 468.

V. 15. Schol. Vict. ἐφόβησε δ' Ἀχαιοὺς interpretatur φοβερός ἐποίησε, i. e. robore implevit Achivos, uti in Od. 2, 91 πάντας μὲν ὃ' Ἕλπει: omnes spe accendit, significet. Quo nihil proficimus, quandoquidem φοβεῖς nil nisi perterrefacere indicet.

V. 16. Nomen in Iliade semel obvium his redit in Odyssea 2, 236. 12, 26. Thierschio et libri obnituntur et Etym. M. 834. 17., cf. H. 6, 367.

V. 18. Iunonis poenam, utpote deae maiestati infestam, Zenodotus rescendit, alii, quorum hariolationes persequi longum est, Homeri commenta vel ad Elementorum temperationem vel ad vitae communis institutionem transtulerunt. Praeterea initio versus ἦ οὐ, quod commentarios Eustath. 1002, 32., scholia et editiones vulgares occupavit, particulae interrogandi merito cessit, μέμνη autem schol. Ven. non minus quam Eustath. 1002, 32. suo comprobant assensu, vid. Matth. gr. Gr. §. 283. l. et Grasshoff. in diar. scholast. Darmst. a. 1832. p. 960 sq. Plurimorum denique industriam et curam versus sibi expetiit propter caesurae legitimae defectum. Ac Vossius quidem olim, vid. sched. crit. I, 311., ὅτε περ κρέμω proposuit, quo nuper reiecto in Bentleii emendatione, a Boethio Iliadi illata, acquievit. Neque eam spreverim propterea, quod ἐκρέμω contractum sit ex

- 20 χρύσειον, ἄρρηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
ἐκρέμω· ἡλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,
λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμι,
ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὅφρ' ἂν ἔκηται
γῆν ὀλιγηπτελέων· ἐμὲ δ' οὐδ' ὥς θυμὸν ἀνίει

et añ. ὅτε τε κρέμω Voss. ad h.
in Cer. 203. Both. — V. 23.
βήλου Crates. — lb. ὅφρ' ἂν
ἔκοιτο Hermann. op. 1, 288.

— V. 24. θυμὸς ἀνίει ol. vulgo
et prius V. ἀν' ἰεῖ id. ἀνίει
Vind. quint. — V. 25. ὀδύνη
ol. vulgo. ὀδύνη et θυμὸς Vindd.

aoristo primo ἐκρέμασο, ut fecit Ahlwardtius in progr. Olden-
burgi a. 1805. in lucem edito. Primum enim illud non prorsus
inauditum crediderim, deinde ἐκρέμω secunda imperfecti persona
est. Multo minus placent coniecturae Ahlwardtli, qui plura
tentando in eo tandem subsistit, ut Homerica sic fere constituat:
ἢ οὐ μέμνη, διὲ ὕψι σὺ ἐκρέμω, ἐκ δὲ ποδοῖν. Quorum alterum
Homeri sermoni, alterum Graecorum ori et usui adversatur.
Quare si quid erit mutandum, Vossio et Bentleio accedamus
necesse est. Sed libris omnibus contradicentibus eo minus ali-
quid novabimus, quo accuratius poeta caesura omissa Iunonem
inter terram et nubes pendentem nobis quasi depinxerit, vid.
Clarkium ad Il. 3, 363.

V. 22. Diasceuaistarum manus haec experta esse Eust. 1003,
12. et schol. Victor. ostendunt, duo versus ab aliis adiectos te-
statiz. Quos versui 22. potius quam versui 307. cui illos submit-
tunt Heynius ac Bothius, attextos fuisse et sua sponte ap-
paret, et schol. doceet. Itaque versui 22. ita fere scripto: λῦσαι
δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν, ἀχνύμενοι περ, accesserunt haec:
πρὶν γ' ὅτι δῆ σ' ἀπέλυσαι πεδῶν, μνῆσθον δ' ἐν Τροίῃ
κάρηλον, ὅφρα πέλαιο καὶ ἰσομήνοισι πυθίσθαι.

Qua vero compage proxima coaluerint, minus perspicitur. Cete-
rum singula a singulis vitiosius allata iam Heynius emendavit.
Primum enim schol. πρὶν τότε falso profert, tum Eustathii
mendo ποδῶν medicinam, ab editore Gottingensi repertam, schol.
admovet, etsi, ut ille, πεδῶν, cui Ionicum erat substituendum,
dederit. Singularem autem πέλαιο, pro quo Heynio πέλαιον
placere videtur, verum et aptum habeo, cf. Il. 2, 117. Od. 3,
204; 24, 433.

V. 23. Crateti obiciunt schol. Ven. et Eust. 1003, 39.
Aristarchi auctoritatem, vid. schol. Ven. ad Il. 1, 591. Eust.
156, 37. Etym. M. 196, 19. Et Arcad. de acc. 53, 3. ell. 52,
29. Optativum rei narratae magis idoneum nusquam licuit repe-
rire; subiunctivus igitur, quo res velut praesens agitur, com-
motiori Iovis animo Arlbuendus videtur. Aliter rem expedire stu-
duit Matth. in gr. Gr. §. 522. 1.

V. 24 sq. Priora Apoll. Lex. 495. et Etym. M. 621, 49.
attigerunt. Quae postea insequuntur, ea a veteribus vario et
constituta et intellecta esse patet. Nominativus vero duplex, e
Vindd. ad alios transfusus, admitti nequit, proinde vel olim san-
ctum vel Aristarcho probatum, cui nuper aditum aperuerant,

25 ἀζήχης ὀδύνῃ Ἡρακλῆος θείοιο,
τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας
πέμψας ἐπ' ἀτρυγέτον πόντον, κακὰ μητιώσα,
καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας·
τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην καὶ ἀνήγαγον αὐτίς

et Ald. sec. — V. 26. ἀνέμων
un. lib. ap. Heyn. — V. 29.
ἐγὼ ἔνθεν Both. libris in vitis. —
lib. ἔνθ' εὐρυσάμην Thiersch. in

gr. Gr. §. 168. 9. c. ἔνθεν ῥύ-
σάμην Bentl. coniectura. — lib.
ἀνήγαγον V. L. ap. schol. Viet. —

amplectamur oportet. Utrumque enim tam scholiastae tum Eustath. 1003, 50 sqq. commemorarunt. Iure autem meritoque adstipulati sunt Aristarcho, constructione durissima legitimae ac poetae propriae posthabita, vid. Wolf. in edit. noviss. praef. p. XXXVII.

V. 26. Non tam de lectione quam de singulorum interpretatione antiquiores disceptarunt. Ambiguum enim esse potest, num Iuno Boream et alios ventos ad suam perduxerit voluntatem, an Borea adiuvante reliquos ventos sibi conciliaverit. Eustath. 1003, 56. nihil dirimit, scholiastae alterum praeferendum censent ideo, quod Boreae filios occiderit Hercules. Eodem pertinent verba schol. ad Apoll. Arg. 1, 1300: τοῦτον (υἱὸς Βορέου), Ἡρακλῆς ἀνέλεν ὕστερον ἐγὼν περὶ Τήνον τὴν νῆσον. ἣ παράκειται Δήλῳ, ἐπειδὴ Ἡρακλῆς ἐμνησκάκει Βορέα, hisque subiungit nostrum versum, add. Apollod. III, 15, 2. Neque omittendum est Homeri usu eam sententiam magis stabiliri, vid. 3, 439. 10, 290. 11, 790. 15, 493 alibi.

V. 29. Aoristi primi ῥυσάμην vocalis quum nove et insolenter correpta videatur, alii aliunde eius rei veniam petendam esse censuerunt. Buttmanus quidem in Lexil. I, 60 sqq. in gr. ampl. §. 399. annot. 7. et vol. II. p. 134 sq., ῥύειν et ῥύομαι forma magis quam potestate ac mensura differre ratus, epiciis ῥρύσσατο et ῥύσσατο sive ῥῥύσσατο proprium fuisse existimat. Cuius decreta et ipse olim impugnavi de prosod. Gr. §. 62. 6. a. et Passov. in Lex. v. ῥύομαι idem sensit. Neque iniuria admonet Buttmanus non solum aoriatum, sed praesens etiam respiciendum fuisse; nam ut ῥύω vocalem semper corripit, ita ῥύομαι primam habere ambiguum negari nequit. Ea enim hic illic correpta offertur, aliquanto saepius producta, vid. II. 9, 396. 10, 259, 417. Od. 14, 107. 15, 53. cll. II. 12, 8. 15, 275. 16, 799. 17, 224. Quare grammatici veteres tria verba ῥύω, ῥύω, ῥύω sive ῥύομαι praesentis vocalem ancipitem, aoristi vero Iungam habere communem tradunt consensu, ut Etym. M. 458. l. Drac. de metr. poet. 46, 24. 79, 25. Canon prosod. apud Hermann. de emend. rat. Gr. gr. 54., Maxim. Planudes in Bachmann. anecd. Gr. II, 25, 17. et alii. Ad haec accedit Homeri et epicorum usus et consuetudo, vid. II. 14, 406. 17, 645. 24, 430. Od. 6. 129., neque Attici ῥύομαι vel ῥῥύσάμην unquam corripuerunt. At iis, si de epicorum dialecto iudicium sit faciendum, Buttmanus fidem detrahit, idem vero neque ipse neque alius

- 30 Ἀργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα,
τῶν σ' αὖτις μνήσω, ἐν' ἀπολλήξεως ἀπατάων·
ὄφρα ἴδῃ, ἣν τοι χροαίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνή,
ἣν ἐμίγῃς ἐλθοῦσα θεῶν ἅπο, καὶ μ' ἀπάτηςας.

Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἴλιον,

- 35 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·

Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεῖν,
καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
ὄρκος δεινότατός τε πῆλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
σὴ θ'. ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωίτερον λέχος αὐτῶν

V. 31. ἀπολλήξεως Ar. et librnr. | Plut. de aud. poet. VI. 79. ὄφρ'
pars. — V. 32. ὄφρ' αὖτις | ἴδε Rom. — Ib. τι χροαίσμῃ.
Vind. ed. et ol. vulgo, ὄφρα | Eust. 1002, 59. — V. 41. Πο-
τῆς V. Eust. 1002, 59. Il. | τιδῶν V., ut solet. — V. 44.

quisquam aliud exemplum ὦ correpti adducere potuit. Unde pa-
tebit ῥύσσομαι et ῥύσσην quum Atticis tum epicis esse conceden-
dum. Quod autem ad nostrum attinet versum, eum vel mendo
inquinatum, vel aoristum ad verbum ἔρπειν referendum esse sequi-
tur. Iluc quidem Rostius in gr. Gr. §. 84. p. 306. censuit,
neque alia Eustathii fuit sententia, vid. indicem Devarii v.
ῥύσσομαι et ῥύσσω; illud placuit Bentleio, Heynio et Bothio,
qui ῥύσσην vel ῥύσσην erant emendaturi. Ab iis non ita multum
recedit Thierschii suspicio, quam supra adscripsi. Eam vero
nec poetae elegantiae nec rei veritati congruere putaverim, nec
minus imperfecto, libris repugnantibus, erit abstinendum. Itaque
aoristum, utpote a verbo ἔρπειν, cuius potestas optime quadrat,
deductum, retinendum duxi.

V. 31. Literam liquidam ingeminandam esse vidimus ad
9, 157.

V. 32. Libri quidem plerumque Heynio accedunt, medium
vern Aristarchi iudicio tutum et certum esse cognovimus, vid. ad
1, 203. 13, 449. Neque aliud quidquam Barnesius asserre de-
bebat, etsi e libris scriptis ὄφρα ἴδῃ, ἣν τοι enotavit.

V. 33. Hunc versum, a Zenodoto et Aristophane spreum,
Plut. l. l. priori adiungit.

V. 34. Exordium eius passim habemus repetitum, cf. 3,
259. Od. 5, 116, 171.

V. 36 sqq. Neptunum sua ipsius voluntate impulsam Achaeis
subsidio venisse per Terram et Caelum ac Stygis aquam Iovi
iurat Iuno. Commune illud deorum fuisse iusiurandum et aliunde
constat et ex Od. 5, 184 sqq., add. hymn. in Ap. 84 sqq. Il. 14,
271. Hesiod. Theog. 775 sqq. et Pausaniam VIII, 18, 1., no-
strorum memorem.

V. 37. Eustathium δ' τι μέγιστον tanquam varietatem
legendi apposuisse cupidius quam verius narravit Barnesius,
Iure ob id notatus ab Heynio. Ille enim se enneadare cum
aliis profitetur 1004, 10., postea demum Lex. 62. adiicit haec:

- 40 κορυίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μὰν ὁμόσαιμι·
μὴ δι' ἐμὴν λότητα Πηλεΐδων ἐνοσίχθων
πημαίνει Τρωᾶς τε καὶ Ἑκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
ἀλλὰ που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνῶγει,
τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιοὺς.
- 45 αὐτὰρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην
τῇ ἡμεν, ἥ κεν δὴ σύ, Κελαινέες, ἡγεμονεύης.
Ὡς φάτο· μείδισεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Εἰ μὲν δὴ σύγ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,

κτεινομένους all. — V. 45. καὶ κείνῳ Vind. ed. Eust. 1005, 26. — V. 49. et ol. vulgo. — V. 46. ἡγεμονεύεις Vind. quint. all. edd. an-
tiquiss. et H. ἡγεμονεύουσιν Vind. ed. et ol. vulgo. — V. 49. βοῶπις V. et schol. Vict. —

τὸ δὲ ὅτε μέγιστος ὄρκος, φέρεται δὲ καὶ δῖα τοῦ ὁ γράψασθαι, ἵνα εἴπῃ, Στιγὴς ἴδωρ, ὅπερ μέγιστός ἐστιν ὄρκος. ἔστι δὲ αἰτιατικὸν τερον καὶ καινοπρεπὲς μετὰ τοῦ ὁ προσηύδην ἀκροῦσθαι τῷ μέγιστος ὄρκος, add. Pindar. schol. ad Ol. VII, 119.

V. 39. Sophoclis schol. ad Aiac. 491., ubi Tecmessa obstinatione similī Aiacis perveraciam expugnare studet, commode adhibuit, add. Hesych. II, 696. Prunomen illustravit Buttm. Lexil. I, 51.

V. 41. Veneto tum alii obsistunt, tum grammatici doctiores, vult Etym. M. scriptor 585, 55. et Herodian. περὶ λέξ. μον. 40, 19.

V. 44. Ad Neptuni fervorem excusandum audaciaeque crimen ab eo depellendum alii κτεινομένους praetulisse videntur. Id autem in Aristophanis recensione, in Massiliensi atque Argolica repertum testatur Heraclē ap. schol. Ven. Antiquiorum et commentariis hausit Eustath. 1005, 18.: τὸ δὲ κτεινομένους ἰδὼν ἐλέησεν, ὅπερ ἡ Μασσαλιωτική, φάδι, γραφὴ κτεινομένους ἔχει, ἀπολογία ἐπὶ τῷ Πηλεΐδῳ ἐστιν, ὡς οἱ κτείνος θρασυτόμος ἐποίησεν, ἀλλ' ἐλεήσας. Minus igitur probabile erit exemplaria ista antiqua ab ipso Eustathio excussa esse.

V. 46. Wolfius, Harleiano, Venet. et aliis paucis obsequutus, modorum perturbationem recte composuit. Subiunctivus enim in Iunonem, quae invita quidem, sed animo prompto et parato mariti minis cedit, bene quadrat. Nec desunt eius simillima, ut notum illud Hesiodi Op. 208 τῇ δ' εἰς, ἥ σ' ἂν ἐγὼ πρὸς ἄγω. Quod reliquum est quum scholl. BL., quamquam eorum libris indicativum afferunt, tum Eust. 1005, 26. Veneto nobisque assentiuntur.

V. 49. Aristophaneum βοῶπις ut magis perspicuum (εὐφραδέιστον) melius habet schol. A., vid. ad 8, 471.

- 50 ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίλῃσι,
 τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη,
 αἶψα μεταστρέψει νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
 ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐτέον γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
 ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
 55 Ἴριν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον·
 ὄφρ' ἢ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι

V. 50. ἐν ἀθαν. V. L. apud eund. schol. — V. 51. γε Harl. omisit. — V. 53. ἐτέον τε καὶ | ἀτρ. all., ut videtur. — V. 54. κάλεσσον V. L. apud schol. A. — V. 55 in fine κλυτὸν αὐ-

V. 50. Haud scio, an glossam pro varia lectione nobis venditaverit scholiasta. Eo certe et Eustath. ducit 1005, 41., ubi ad v. 67. adscripsit: μετὰ δὲ, ἤγουν ἐν αὐτοῖς δὲ ἢ σὺν αὐτοῖς, et Homerium μετὰ alias saepe eodem modo explicatur.

V. 51. Particula quia ab Harlei, abest, Bentley, levi sane casu inductus, sequentia voluit transposita εἰ καὶ μ. β.

V. 53. Aristophanem etiam γε habuisse schol. A. observat. E quibus Heynius collegit particulam aliis defuisse; refutari potius crediderim ab interprete ἐτέον τε καὶ ἀτρεκέως. Quod etsi per se haud absurdum sit censendum, Homérico tamen sermoni repugnat, vid. ad 14, 125.

V. 55. Apollinem canentem Homero ignotum esse scholiasta Viet. scite admonet hisce: κλυτότοξον· τινὲς κλυτὸν αὐτὸν· οὐκ οἶδε δὲ αὐτὸν Ὀμηρος ἔδοντα, ἀλλὰ καθαρίζοντα.

V. 58. Accusativus, cui libri ferunt opem, bene habet, dummodo eum iunxeris insequentibus.

V. 60. Ut multa, quae veterum diligentiam non effugerunt, raro et inusitate dicta nobis hic offeruntur, ita λελαθεῖν ὀδυνῶν dolores mitigare sive eximere, si Il. 2, 400 καὶ ἐκλέλαθον καθαρίστων segregaveris, nihil sui simile habet. Alias enim nonnisi medium et intransitivum λελαθέσθαι Homero frequentatur, vid. 4, 123. 16, 200. 19, 136., λαθεῖν autem significat latere, cf. Passov. Lex. v. λανθάνω.

V. 64 sqq. Veterum iudicia, de quibus Köppenius, Heynius, Bothius varie et suo quisque modo statuerunt, omnia dubitationis plena esse nos faciunt certiores. Nam versus viginti duo inde a v. 56. usque ad v. 77. suppositicios habuerunt antiqui Homeri interpretes. Ea sententia Zenodoti et Aristophanis fuit, etsi Zenodotus, sive Ephesius sive Malleota fuerit, vid. schol. Ven. et Eust. 1006, 3., nonnisi versus quattuordecim inde a verbis Πηλεΐδ. Ἀχιλλῆος rescuisse traditur. Aristarchus, si scholiastarum mentem recte assequor, exiguum quidem eis habuit fidem, sed singula emendare quam abicere maluit. Argumenta, quibus impulsus eam huius libri partem Homero indignam censuerunt, schol. A. enumerat. Dicit autem primum minus scite ea, quae deinceps referantur, iterum tradi, tum versus istos tenues esse ac ieiunos, porro Homerum duobus positis sequentia poste-

παυσάμενον πολέμοιο τὰ αὖ πρὸς δῶμαθ' ἰκέσθαι.
 Ἔκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 60 αὖτις δ' ἐμπνεύσει μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων,
 αἶ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 αὖτις ἀποστρέψουσιν ἀνάκλιδα γύζαν ἐνόρσας·
 φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πίσωσιν
 Πηλεΐδew Ἀχιλῆος. ὃ δ' ἀνστήσει ὄν ἑταῖρον,
 65 Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχεϊ παίδιμος Ἐκτωρ

δὴν V. L. ap. schol. Vict. — | στήθειν ἑταῖρον V. L. ap. schol.
 V. 58. παυσάμενον Rom. Eust. | A. Πηλεΐδew δ' Ἀχιλῆος ἀναστή-
 1005, 36. — V. 64. ὃ δ' ἀν- | σταν ἑταῖρον Bothli coniect. —

riori adiungere, nec priori, ut factum sit v. 66 sqq., neque Patroclum ab Achille in proclum esse missum, sed suis precibus amicum permovisse, ut venia proficiendi daretur, neque in Achillis naves effusa fuga incidisse Achivos. Praeterea in singulis notant v. 69 παλιώξιν, quae poetae non fugam significet, sed de his dicatur, qui antea victores a victis repellantur, veluti 12, 71., v. 71 Ἴλιον εἰσὶν, v. 77 Ἀχιλλῆα προλίπορθον. Schol. B. partim eadem fere, quae recensui, disputat, partim alia quaedam, quibus idem nobis persuadeat, exprimit. Nam et Iunoni ea ingrata fuisse, et Iovem, si Sarpedonis mors certa et fixa fuerit, eius misericordia sine causa tangi 16, 433., et illi excidium Iunonis potius, quae praesto fuerit, quam Minervae consiliis tribuendum fuisse admonet. Postea vero ipse et Eustath. 1005, 6 sqq. criticorum argumenta refutare et singula a suspitione liberare student. Quod ut efficiant, duplici potissimum utuntur ratione: primum enim Iovem futurum belli eventum, ut alias saepe, praedicere dicant, deinde poetam de Achaeorum salute laborantibus meliorem rerum fortunam et illi excidium eo portendere censeant. Haec quidem Ilgenio in disquisitione actionis principis Iliadis part. tert. satisfecerunt, neque Heynius item audet dirimere. Sed dum versus octo priores Homericos agnoscit, proximos quattuordecim postea demum adnotos et ad similitudinem Iliados 15, 593 sqq. excusos putat. Nec diffidendum est maiore eos premi suspitione, qua de re schol. Ven. et Victor. verba hic apposuisse non erit supervacaneum: Ζηρόδοτος δέ, ἰνquireν, ἀπὸ τοῦ Πηλεΐδew Ἀχιλῆος, ὥς τοῦ ἑταίρου τερῆσαι, οὐδ' εἰς ἔργον τοῖσιν γὰρ Εἰρηϊδῆϊ προλόγῳ ταῦτα· ἑταίριος δέ τις ὁ ποιητής, καὶ ἐὰν ἄρα, ἀπὸ μόνου τιθεῖς· „κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή (Il. 11, 603).“ τάχα δὲ ὁ ταῦτα ποιήσας καὶ τὸ „ἔρχομαι“ ἐς Θέβην (Il. 1, 366)“ καὶ τὸ „ἤρξατο δ' εἰς πρῶτον Κλυταῖος δαμύσας“ (Od. 23, 310). Quibus, ut sententia sit integra, ἐποίησεν adiciatur oportet. Exemplis vero, quae affert, non minus suspecta fuisse veteribus constat, vid. Spohn. de extr. part. Od. p. 16 sqq. et Heyn. ad Il. vol. IV. p. 995. Iam si haec omnia consideraveris, et orationem longius esse productam, quam Iovis ira et impatientsia ferre videatur, et immisceri quaedam nova et inaudita concedamus necesse erit. Sed quum Ari-

Ἴλιου προπάροιθε, πολέας ὄλεσαντ' αἰζηοὺς
 τοὺς ἄλλους, μετὰ δ' υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα διον.
 τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἑκτορα διος Ἀχιλλεύς.
 ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλιῶξιν παρὰ νηῶν
 70 αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰσόκ'. Ἀχαιοὶ
 Ἴλιον αἰπὺ ἔλοιεν Ἀθηναίης διὰ βουλᾶς.

V. 66. πολέας V. Vind. ed. ol.
 vulgo et II. — lb. ὄλεσσι?
 αἰξ. V. — V. 67. τοὺς τ' ἄλ-
 λους Bothii conjectura. — V.

69. ἐκ τοῦδ' ἄν V. Vindd. valgo
 H. et Both. — V. 71. Ἴλ. αἰ-
 πὺν Harl. Ἴλιον ἐκπέρωσιν Ἀθ.
 Ar. — V. 72. τοπρὸν Vind. ed.

starchas aut nihil aut paucissima sustulerit, obelo erit abstinen-
 dum. Omnium minime nobis placet Bothius, qui Iovi, utpote
 vaticiniorum auctori et fonti, culus nonnisi interpretes sit Apollo,
 egregie haec convenire, dicit. Nemo enim Iovem vaticinantem hic
 requireret, sed Hectoris vindicem et damna, quae coniugis fraude
 et Neptuni auxilio Troianis erant illata, quam celerrime reparan-
 tem. Medelam vero v. 64. excogitatam nemo sane probabit; pri-
 mum enim optativus a vaticulo Iovis prorsus abhorret, deinde
 Patroclus non aliorum fuga, sed Nestoris consilio et iusita animi
 benevolentia, Achille permittente, vid. 16, 126., in aciem pro-
 ductus est, denique Aristarchus eam ob causam, quod optativum
 incommodum vidit, futuri indicativam praetulit. Quod autem
 hiatus ὁ δ' ἀναστήσει ἐν ἑταίρων Bothio molestus est, profecto
 mirari lubet, quum idem paullo antea v. 29 τοὺς μὲν ἐγὼ ἔθην
 tanquam Homericam reposuerit. Neque unquam ἀναστήσει vel ἀνα-
 στήσιν sensu translato dicitur a poeta, vid. 2, 694. 7, 116. 10,
 32, 179. 18, 358. 24, 551, 756. Fugientes vero Achacos ad
 Achillis usque tentoria pervenisse vel ex iis, quae Achilles 9,
 651 sqq. dicit, et ex II. 15, 653. ell. 16, 102 sqq. colligere
 liceat.

V. 66. Aristarcheum πολέας nuper revocavit Wolfius, vid.
 ad I, 559.

V. 67. Ut iuvenes quum alii tum Sarpedon Patrocli ense
 occidantur, Bothius τε inserendum putat. Quo iacramento ca-
 rere possumus: nam μετὰ δὲ pro adverbio posito vel nihil omnino
 obstat, vel μὲν pruemittitur, cf. 2, 446, 477. 9, 131, 273.
 18, 515.

V. 69. Wolfius cum Eustath. 1005, 40. et Aldo δὲ scien-
 ter separavit, neque aliter lubet schol. Victor. hisce: ἐκ τοῦ, οὐ
 τοῦ τῶν, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἀπολέσθαι Πάτροκλον. Obscurius haec
 dicta esse facile intelligitur, neque Achillis mors Iovi vaticinanti
 silentio erat premenda. Nomen autem παλιῶξιν iure movit suspi-
 cionem, vid. schol. A. ad v. 64. 15, 601. et Lehrs. de stud.
 Arist. Homer. 154.

V. 71. Alexandrinos praeter Zenodotum neutrum Homero
 ignotum statuisse persaepe observatur, vid. schol. Ven. ad II.
 3, 305. 4, 46. 6, 277, 448. 7, 20, 413. 8, 499. 9, 419. 12,
 115. et Stephan. Byzant. v. Ἴλιον. Quare originem horum Ho-

τὸ πρὶν δ' οὐτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὔτε τιw' ἄλλον
ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
πρὶν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ,
75 ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι,
ἥματι τῷ, ὅτ' ἐμῷ θεᾷ Θέτις ἦψατο γούνων
λίσσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πολίπορθον.

W. Both. — Ib. παύω Vind. | ol. vulgo et H. — V. 73. ἴασ-
ed. ol. vulgo. et Eust. 1005, 42. | σω Vind. quint. — V. 75. ὑπέ-
42. — Ib. ἄλλων V. Vind. ed. | σευσα editt. antiquiss. —

mericam vel emendando vel explicando asserere studuerunt. Eustath. 1006, 11. *Ἰλιον αἰπὸν* ut semel obvium denotat; scholl. B.L. non urbem, sed totam regionem eo declaratam volunt; Aristarchus denique et liber Harlei. corrigendo usui Homérico prospiciendum putarunt. Minervae iussu Epeum, per souniom monitum, equi lignei opificem exstitisse consentiunt plurimi, vid. Od. 8, 492 sqq. Quint. Sm. XII, 106 sqq. Tryphiod. Jh. Exp. 57.

V. 72. Aristarchus et Herodianus, ὁ extrito, παύω ediderunt; add. Ven. Harl. et all. In fine praeter Eust. 1005, 42. ac Rom. Harl. Ven. b. et alii tuerentur ἄλλον, vid. ad 14, 342.

V. 73. Rom. ἀμυνέμεν ἐνθ.: apostropho autem, cuius desiderium erit nemini, et libri intercedunt et Eust. 1005, 42. obstat. *Ἐνθάδε* ad Olympum referendum autumat Bothios; mellus vero Idam montem, in quo Iupiter et Iuno colloquuntur, intelligunt scholl. B.L. hisce: *ἴδει ἑλπεῖν ἐν τῇ μάχῃ· ἀκροφον γὰρ τὸ ἐνθάδε· πρὸς σύγκρισιν πρὸς Ὀλύμπου τὸ ἐνθάδε· πλησιαστέρα γὰρ Ὀλύμπου ἢ Ἰδῆ ἢ πρὸς Ἰλιον.*

V. 74 sqq. Aristarchus ultimorum veritatem addubitasse videtur, primum, quod Achilles nunquam diras Danais sit impetratus, vid. schol. Viet., deinde non Pelidae, sed eius matri Iupia ter fidem dederat, denique πολίπορθον Ulixem potius vocari censuit. At singula non abiicit, verum pauca quaedam aliter constituit, ut conlici potest ex eiusdem schol. praeceptis ad v. 75. *τινὸς ἀπὸ τοῦ κάρη. Ἀχαιοαρχὸς κάρη ὡς δάρη. Quae corrupta esse Eust. 1006, 35. et H. 5, 27. ostendit; nam scribatur oportet: κάρητι ὡς δάρητι. Ibidem ἐπινεύειν non differt ab usitato Homeroque familiari κατανεύειν, etsi molto rarius conspicitur ἐπινεύειν, vid. h. in Cer. 466, 169., in Ven. 223. et epicis aevi posterioris, ut Callim. h. in Apr. 4. in Dian. 28. in Pall. Iav. 104, 131, 135. Opp. Hal. II, 246.*

V. 77. Illi excidium Ulixis potissimum sagacitate et perseverantia effectum esse scimus, unde cognomen tulit πολίπορθον. Quare versus, in quibus idem tribuitur Achilli, veteres vel subditos habuerunt, vel de eorum emendatione cogitarunt, vid. scholl. Ven. ad 8, 372. et 21, 550. Bothius ergo criticos illos temere iusimulat oblivionis. Alios tamen ad urbes navali expeditione ab Achille dirutas poetam respicere censuerunt, cf. 9, 328.

*Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
80 ὥς δ' ὅτ' ἂν αἰξὴ νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλῇν

V. 79. βῆ δ' ἐξ Ἰδ. ὄρ. Z. — | αἰξὴ Vind. ed. Ald. sec. St. —
V. 80. ὅταν H. Both. ὅτ' ἂν — | V. 82. εἴη Vindd. Eust. 1007,

V. 78. Nonnulli, schol. Vict. teste, haec uno versu auxerunt: Ζῆν' ὑποταρβήσασα, νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοῖνα, cuius pars extrema invenitur de Penelopa Od. 18, 283.

V. 79. Zeuodoteum aliquoties oblatum explicui ad Il. 8, 410.

V. 80. Particulas a libris plerumque secerni vidimus ad Il. 4, 164. Verbo autem simplici Ven. Eust. 1006, 53. et meliores fidem addunt, nec diversi quidquam praebent grammatici veteres, cf. Etym. M. 342, l. 606, 31. schol. ad Apoll. Arg. II, 542. et Hermann. Opusc. II, 50.

V. 82. Priusquam, quid nobis videatur de comparatione obscura ac difficili, cum aliis communicemus, interpretes et veteres et recentiores audire operae pretium est. Scholiastae quidem propemodum omnes εἴην μετὰ τοῦ ᾧ Aristarcho et eius assecelsa probatum fuisse referunt, idem vero non eodem reddunt modo. Veneti scholiographi: σὺν τῷ ᾧ, inquit, οἱ Ἀριστάρχαιοι γράφουσι, καὶ σημαίνει τὸ ὑπάρχον, ὥς αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς ἐπιλογιζομένου, ποῦ πορευομένην· ὁ δὲ λόγος οὕτως, εἰς ἐκείνην τὴν χώραν ἣ ἐκείνην πορευομένην ἢ πορευομένην. E quibus, si quid video, eandem Aristarchi lectionem vel a stirpe εἰμι (sum), vel a verbo εἶμι (eo) esse repetitam sequitur. Distinctius illam et originis et potestatis diversitatem prodit Eustath. 1007, 2 sqq. dum scribit: Τὸ δὲ εἴην, εἰ μὴν τῇ εἰ διαφθόγγῃ παραλήγεται καὶ εἰς ἡ λήγεται, ἢ διὰ δύο ἢ γράφεται, δηλοῖ τὸ ἦν, πλεονασμὸν δὲ τῆς εἰ διαφθόγγου ἢ τοῦ ἦ δοκεῖ παθεῖν, ἵνα λέγῃ, ὅτι ἐνταῦθα ἦν ἢ ἐνταῦθα, ὥς τῆς εἰ διαφθόγγου πλεοναζούσης πλεοναχού, εἰ καὶ τὸ μέλειται ἐν μέσῳ λέξεως καὶ τοῦ ἦ δὲ πλεονώς. εἰ δὲ ἀνάπαλαι τὸ ἦ μὴν παραλήγεται, λήγει δὲ εἰς δίφθογγον, ἵνα δηλοῖ τὸ ἦρχετο, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ᾧ καὶ ὁμοιότητά τινα τοῦ ἦσκειν εἰρια καλά. εἰ δὲ γράφεται εἴη χωρὶς τοῦ εὐ διὰ διαφθόγγου καὶ ἦ; σημαίνει ἂν ἢ τὸ ὑπάρχει ἢ τὸ πορεύοιτο ἀπὸ τοῦ εἶω τὸ πορεύομαι, περὶ οὗ προεγράφη, ἵνα ὁ λόγος ἦ περὶ ἀνδρὸς μενοινῶντος ἀποδημησάι πον τῶν τόπων, οἷς πολλοὺς οἶδεν. Posuit igitur Eustathius tria: εἴην sive ἦην, personam primam imperfecti verbi εἶναι (eram), ἦμι sive ἦειν, personam tertiam imperfecti verbi εἶμι sive εἶω (ibat), denique εἴη optativi personam tertiam, utroque verbo haud alienam. A medio horum Daceria, quae coniectura idem erat restitutura, eo solum discrepat, quod personam primam Homeri fuisse putat, eamque Gallice interpretatur: „j'allai ici, j'allai là.“ Etymol. Magn. 342, 17 sqq. εἴη vel εἴην scribi posse tradit, illud personam tertiam optativi esse censet, hoc, Philoxeno teste, vel aoristum secundum vel infinitivum Aeolicum dicit verbi εἶω (eo), εἶεις, εἶει, cuius sit ἀπαρμύματος εἶειν et Aeolum dialecto εἴην, velut λέγειν, φέρειν. Iam in tanta antiquorum inconstantia et ambiguitate, quo sese vertant, animi pendere recentiores minima mirum est.

γαῖαν ἑλληλουθῶς φρεσὶ πνευκαλλήμῃσι νοήσῃ·
 ἐνθ' εἶην ἢ ἐνθα, μενοινήσεις τε πολλά·
 ὥς κραιπνῶς μεμανῖα διέπτато πότνια Ἥρη·

2. Et. M. 342, 17. — Ib. μενοινή Ar. W. Both. —

Ac plurimi quidem cum maiore codicum parte εἶην, Aristarchi iudicio propagatum, retinuerunt. Ita Heynius, multa molitus, personam primam magis quam tertiam poetam decere tradit propter τὸ δραματικόν, proinde ἐνθ' εἶην idem esse atque ἐνθ' ἦν, sive ut sit: hic eram, vel: hic ibam. Idem vero interpretatione Latina, ut vulgo fit, optativum expressit. Bothius etsi a schol. brevi, quem ducem et auctorem sibi proposuerit, defecerit, et πορευθεῖν in verbum substantivum mutaverit, idem tamen verum et aptum iudicat transferendo: „utinam illic essem vel illic.“ Praeterea non tam cogitationum quam votorum et optatorum celeritate his praedicuri ait. Vossius germanice interpretatus: „dorthin möcht' ich und dort“, personam quidem ac modum satis definiuit, verbi stirpem in ambiguo reliquit. Hermannus quantum scio, Homeri versus his sibi explanandos sumpsit in Opusc. II, 57. et in praef. ad Soph. OT. p. XV, utroque loco quum imperfecti indicativum ἦην, tum optativum μενοινήσεις, Aristarcheo μενοινήσαι depulso, poetae reddendos censuit. Quo facto Homeri verba ita reddit: ut subito transsilit mens viri, qui multis itineribus exercitus cogitet, hic fui vel illic: possitque multa cogitare. Thierschius denique in gr. Gr. §. 229. b. personam primam, sive eam a verbo εἶναι sive a stirpe εἶναι repetendam duxeris, incommodam et falsam iudicat. Philoxeno igitur adstipulatus εἶην pro infinitivo habet Aeolico, et eo audaciae progreditur, ut incremento isto verbi eius paradigma augeat, quanquam, quomodo infinitivus eum reliquis concinat, nos ignorare voluit. Equidem, ut quid sentiam aperte dicam, nec formae inauditaе fidem tribuo, neque infinitivum consentaneum esse crediderim. Haec eo enim, nisi Homerum infantium et rudium homuncionum more balbutientem magis quam loquentem induxeris, nos nihil fructus et utilitatis percipere apparet. Nam infinitivus, ut alias solet poeta, imperativi vice fungi nequit. At primam personam, cuius usus in comparatione vel exiguus vel nullus omnino esse possit, iure vituperavit Thierschius. Evolve enim et confer singulas, quibus abundat Maeonii opus, similitudines, neque usquam quidquam, quo subita ista personae mutatio defendi possit, reperies. Saepē quidem poeta tum heroas tum milites dicentes sistit, id vero audientibus accurate semper indicavit, vel notissima illa loquutione ὥδε δὲ τις εἴπασκεν, vel certe alia quaecunque ratione, veluti II. 6, 479. Quae cum ita sint, ne Hermannii quidem sententiam aptam et commodam habuerim. Ut enim tacream ἦην pro prima persona accipi non posse, vid. ad. II, 762 coll. II, 808. Od. 19, 263. 23, 316. 24, 342, sermo ille intimus viri itineribus exerciti, „hic eram vel illic,“ permixtus videtur, nec poetam dramaticum, sed

- ἔκετο δ' αἰπὸν Ὀλυμπον. ὀμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
 85 ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἳ δὲ ἰδόντες
 πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
 ἥ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρήρῳ
 δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θεούσα·
 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 90 ὦ Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένη δὲ ζοικας;
 ἦ μάλα δή σ' ἐφόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκοίτης.
 Τὴν δ' ἡμέιβρε' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διεῖρεο· οἶσθα καὶ αὐτῇ;

V. 86. κάλεόν τέ μιν εἰς ἑκάστος
 V. l. ap. schol. A. δεικανόωντ'
 ἐπέεσσιν Z. — V. 88. φέρονσα
 Harl. et all. — V. 90. ἀτυζο-
 μένη Harl. Ald. sec. et antiq.
 — V. 91. δὴ σε φόβ. V. Vindd.

H. et ol. vulgo. — Ib. πάϊς
 H. Both. et ol. vulgo. — V. 92.
 βοῶπις πότνια Ἥρη V. l. ap.
 schol. A. — V. 94. κείνου Ar.
 — V. 97. οὐδέ εἰ φ. Vind. un.

epicūm exspectamus. Porro ἔνθα καὶ ἔνθα vel ipsum motum magis quam quietem significare ostendunt multa, cf. Il. 2, 462, 779, 5, 223. 8, 107. 15, 345. 17, 394 alibi; ἔνθα autem ἢ ἔνθα vix aliter cogitari dicere potest, id quod probant Il. 2, 397. Od. 10, 574 — τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἐνθ' ἢ ἔνθα κίοντα; Quae si prudenter et commodè disputata sunt, persona prima pariter ac verbum εἰμι ab eo, quod poeta dicturus erat, abhorreere videbuntur. Itaque nihil supercrit, nisi ut εἶη sive εἶην ad verbum εἰμι, i. e. eo, revocemus, idque minime dubium esse inde intelliges, quod optativum εἶη Homero cognitum scimus, vid. Od. 14, 496. Il. 24, 139. et Butt. in gr. ampl. §. 108. annot. 27. Sed Aristarcho et Vencf. libro contradicentibus, ἔνθ' εἶην ut ad ipsum viatorem referendum tenui. Ille autem co consilio, ut ultima non proximis, sed cum prioribus aptius coirent, μενοινῆσαι emendavit. Quem subiunctivum falso illatum putant Hermanus, Matth. in gr. Gr. p. 1289, et Buttmann. gr. ampl. §. 105. annot. 4. cum paene barbarum existimant. De quo non accedo Buttmanno, Aristarchi rationes saepe acerbius axagitant. Ut enim θῆη, στήη vera esse cognovimus in Excurs. I, similissime Aristarchus verbis in αὖ desinentibus, quorum persona prima αὖ minime insolens est, vid. Thiersch. gr. §. 220. 70, subiunctivi tertiam in syllabam ῆποι terminatam concedere potuit. Loci igitur interpretatio haec fere est: Ut quando mens viri celeriter evolat, qui multis terris peragratibus animo acuto cogitet: hic iverim vel illic et multa revolverit secum. Sed εἶη, cui Vindd. Eustath. et Etym. M. praesidio sunt, paene melius habuerim, idemque optativum μενοινῆσαι, ab Aristarcho, expunctum, magis confirmat; utrumque enim ad cogitationem eius, qui multa fecerit itinera, pertinebit.

V. 86. In Iunonis honorem dii assurgunt, poculis venienti oblati, vid. 9, 610., et deos Iovi atque Apollini obviam euntes.

οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.

93 ἀλλὰ σὺγ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνι δαιτὸς ἐίσης·
ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεται ἀθανάτοισιν,
οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται· οὐδὲ τί γημ
πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησμένον, οὔτε βροτοῖσιν,
οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὖφρων.

100 "Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσα καθίζετο πότνια Ἥρη·
ᾤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἥ δ' ἐγέλασεν
χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέησιν
ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσά μετηύδα·

Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μεναιόμενον ἀφρονέοντες.

et Lips. in marg. — V. 99.
ἔτι in Ald. sec. et antiqq. omis-
sum. — V. 101. ᾤχθησαν V.
Harl. et all. — lb. ἥ δὲ γελ.
V. et H. — V. 104. ἐριδαίνο-

μεν ἀφρονέοντι V. I. ap. schol.
Vict. μ. ἀφρονέοντα schol. A.
ἀφραδίοντες libr. pauci, μεν. ἰσο-
φασσεν Heracl. Pont. de alleg.
Homer. 409. —

1, 535. hymn. in Ap. 3. Hemistichiom supra allatum ex Il. 23, 203, ubi venti coenantes Irin deam ad se quisque evitant, importune huc retractum esse, quod Iunoni sōa et certa sedes fuerit in Olympo, schol. animadvertit. Zenodoteum et versus insequens et 9, 670. 4, 3. refutant. Occasionem ei prae-buerunt tum alia velut, Od. 18, 311. 24, 410, tum forma rarior, cui magis usitatum adscripsit Eust. 1027, 13.

V. 88. Themidis dignitati contrarium habent cursum scholl. BL., altero praelato. Eustathius vero deae poculum ministrantis studium et celeritatem eo indicari perhibet 1007, 17; recte, opinor, vid. 6, 394. 11, 715. 18, 167. 23, 201.

V. 91. Argumentum numeris volubilitatem parit; unde cum scholl. BL. Eust. 1007, 19. et libris aliquot erat servandum.

V. 93. Non ita multum distat ab aliis, vid. 1, 550. Od. 4, 492. 11, 463. 24, 478.

V. 94. Aristarchus, teste schol. Ven., κείνου Ionice dedid. Quo probato, idem redhibeatur oportet Il. 18, 262. Od. 15, 252 οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος.

V. 97. Pronominis mutato sententiam et ipsam mutari intelligitur. Hoc assumpto, ut glossa schol. B. κεχαρησμένον χαροποιήσεν ostendit, Iovem tristitiae auctorem edi patet. Mellius autem plerique nec deorum neque hominum animum illius consiliis lactaturum esse existimant. Insuper Barnesius et Ernestius οὐδ' ἔτι φ. annotarunt, cuius auctorem investigare non potui, libris atque Eustathio 1007, 42. in vulgari consentientibus.

V. 99. Adverbium, quo neglecto numeri vacillant, optimi quique supplent.

V. 101. Ven. hic et 1, 570. augmentum ignorat. Cui quum Vindd. Eust. 1007, 49. et editiones vulgares adsint, nihil erat mutandum, ne taedio praesentis rerum pristinus status in desiderium veniret, cf. Wolf. praef. ed. nov. p. CXVII.

V. 104. Insolentia dicendi varias protulit conjecturas inuti-

- 105 ἢ ἐτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἄσσον ἰόντες
 ἢ ἔπει ἡὲ βίη· ὃ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
 οὐδ' ὄθεται· φησὶν γάρ ἐν ἀθανάτοισι θεαῖσιν
 κάρτεϊ τε σθένει τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
 τῷ ἔχεθ', ὃ τι κεν ὕμμι κακὸν πέμπησιν ἐχάστω.
 110 ἦδη γάρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηι γε πῆμα τεύχθαι·
 νιὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχη ἐνι, φίλτατος ἀνδρῶν,
 Ἀσκάλαρος, τὸν φησιν δν ἐμμεναι ὄβριμος Ἄρης.
 *Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἄρης θαλερῷ πεπλήγετο μηρῷ
 χερσὶ καταπρηγέσσει, ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἤδυ·
 115 Μὴ νῦν μοι νιμεσήσεται, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,

V. 105. ἢ ἐτι Vind. ed. ol. vul.
 go et H. ἡὲ τε Harl. — V.
 106. ἀλέγει Et. M. 176, 41. —
 V. 109. τῷ ἔχ. V. — lb. ἄμμι
 V. 1. ap. Eust. 1008, 17. —
 V. 114. καταπρηγέσσει, ol. V.

ὀλοφυρόμενος δὲ προσήδα Vind.
 ed. ol. vulgo et H. — V. 119.
 πέλετο edd. antiquiss. — V.
 120. ζευγνύμεν* αν. Eust. 1008,
 28. ol. vulgo et H. — lb. ἐδύ-
 σατο V, et all. — V. 121. ἐν-

les et superæcaneas. Etenim ἀφραδίοντες semel obvio alii surro-
 garunt, pars in significatione verbi haesit, et, hiatu nihil morata,
 ἐριδαίνουмен adnotavit. Ex eodem fonte, nisi memoria est lapsus,
 Heraclidæ ἰσοφαρῆειν trahit originem, cf. Passov, Lex. v. με-
 ναίνω 2.

V. 105. Circumflexum, male oblitteratum, bene reparavit
 Wolfius, vid. scholl. ABLV. et Eust. 1008, 14, cui paruit
 Rom.

V. 106. Labecula Etym. magni, e scribendi compendio pro-
 gata, Homero duce, erit eximenda, cf. 1, 150.

V. 109. Eust. I. alk ἄμμι ἤγουν ὕμμι. Sed paullo Inferius
 huius causam ipse agit l. 21: τὸ δὲ ὕμμι ἐκείστω καινότερον
 μὲν, ἴσον δὲ ὅμως εἶπεν ἀντιπρωτικῶς τῷ ὕμμι ἐκείστω, nec dissi-
 dent scholl. BLV. His autem poetam docere, quicquid deus homi-
 nibus imposuerit, ferendum esse et schol. observavit et Chrysip-
 pus eo nomine Homerum laudibus extulit apud Plutarch. de
 Stoic. repugn. X, 362. [T. II. p. 1056. B.]

V. 113. Vitiose edit Etym. M. 441, 40 θαλερῷ πεπλήγετο
 μηρῷ, cf. 12, 162. 15, 397. Od. 13, 198.

V. 114. Veneto una syllaba redundantī obstant et numeri et
 hīri alii. Clausulam verius Aristarcheam ea, quae paullo ante
 adduximus, comprobant 15, 398. Od. 13, 199.

V. 119. Metro non minus quam sententiae officit πέλετο,
 alterum idem est ac πέλετο. Structura anceps poetas sequiores,
 ut Autimachus et Quintus Sm, VIII, 242 eo perduxit, ut Φό-
 ρον et Δαίμον Martis equos fuisse crederent. Quibus occurrunt

τίσασθαι φόνον υἱὸς ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
εἶπερ μοι καὶ μοῖρα Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίησιν.

- “Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἔππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
120 ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
ἐνθα κ' ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλειώτερος ἄλλος
παρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
εἰ μὴ Ἀθήνη πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν
ῶρτο διέκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἐνθα θάσασεν.
125 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἴλετο καὶ σάκος ὤμων,
ἔγχος δ' ἔστυσε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἑλοῦσα
χάλκεον· ἥ δ' ἐπέσσει καθάπτετο θούρον Ἀρηα·

Θα κέ τις Vind. ed. et ol. vulgo, κέ τε libror. pars. — V. 123. περιδδείσασα Ar. Vind. quint. — V. 124. δέ' ex volgo et H. μὲν ex V. L. ap. Eust. 1008, 45.

— V. 126. στιβαρῆς ex Vind. ed. et V. L. ap. Eust. 1008, 45. — V. 127. ῥδ' in V. L. ap. schol. A. H. καθάπτετο Vind. quint. —

scholl. et Eust. 1008, 44, vid. 13, 299. et exempla nostri simillima addunt 5, 178. Od. 3, 24.

V. 120. Apostrophē nullom vestigiom exstat in Ven. Vind. quint. et melioris notae libris, etsi Eust. 1008, 45. ζευγνύμενας adscripsit.

V. 121. Venet. Lips. et all. Frs, quod sobinde additur comparativis, tuentur. Nostri fere congruit Od. 4, 698.

V. 123. Schol. A. περιδδείσασα· διὰ τοῦ ἐτέρου δ' αἱ Ἀριστάρχου, quod Heynius iterum de liquida geminanda perperam intelligit. Ceterum Homerus verbo ei dativum et genitivum adiungit, vid. Matth. gr. Gr. §. 324 et Bernh. synt. p. 262. ell. II. 10, 93. 17, 240. 31, 328. 23, 822.

V. 124. Eustathius utrumque cognitum habuit; scholl. pro more suo praepositionem unam verbo, alteram nomini adiunctam volunt, vid. Excurs. XVIII. §. 4. et Matth. gr. Gr. §. 580. anoot.

V. 126. Praepositionem variando dicendi varietatem quaesiveront, et a poeta alienam, et rei incommodam. Versus eoi dactyliei Minervam festinantem egregie depingunt.

V. 127. Homero pronomē familiarius esse coniectione, Aristarcho suadente, schol. A. tradit, aliis allatis, quae maiorem illi faciant fidem, cf. II. 5, 66, 736. Od. 5, 591, ubi ἥ δὲ γαλήνη, ab Aristarcho repositum, melius esse Nitzschius vidit, add. Matth. in gr. Gr. §. 289. ann. 9. Verbum, tempore finito non iterum obvium in Homericis, sine augmento legitur in Ven. et plurimis.

- Μαινόμενε, φρένας ἤλέ, διέφθορας; ἡ νύ τοι αὐτως
οὐατ' ἀκούμεν ἐστί, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
130 οὐκ αἵτις, ἃ τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἡ δὲ νῦν παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν;
ἡ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
ἄψ ἔμεν Οὐλύμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη,
αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φρυεῦσαι;
135 αὐτίκα γάρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
λείπει, ὃ δ' ἡμέας εἴσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλύμπον·
μάρψει δ' ἐξείης ὅς τ' αἴτιος ὅς τε καὶ οὐκί.
τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον νῖος ἔηος·
ἥδη γάρ τις τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων
140 ἡ πέφατ', ἡ καὶ ἔπειτα πεφρήσεται· ἀργαλέον δὲ
πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.

V. 128. ἤλε Vind. ed. Ald. | ἐθέλεις Rom. — lb. ἀναπλήσας
see. Apoll. in Lex. 130. all. — Benth. conii. — V. 134. θεοῖς
lb. αἴτιος libr. pauci. — V. 131. μέγα πῆμα φ. Z. — V. 138.
εἰληλούθει Vind. quint. — V. ἴδιο Z. Vind. ed. ἔηος Vind.
132. ἐξέ θα. edit. antiquiss. ἡ quint. schol. A. H. — V. 139.

V. 128. Pro interpunctione duplīci alii διέφθορας a reliquis
sejungunt, alii ad φρένας referunt, vid. scholl. et Eust. 1009, 12.
Usum verbi post alios illustravit Matth. in Gr. §. 494. 2. Ad-
iectivum, quod praecedat, plerique trisyllabum, quemadmodum alias
offertur, cf. Od. 2, 243. 14, 464. Callim. fr. 173, falso edide-
runt. Numeris repugnantibus succurrunt et libri et grammatici,
vid. scholl. Eust. 1009, 12. et Et. M. 68; 46. 425, 55.

V. 132. Imaginem a cratere vino impleto petitam pluribus
illustrant veteres cf. scholl. et Eust. 1009, 18. Quare nihil
vitii subesse perspicitur, add. 8, 34, 350, 465. 11, 263. Od. 5,
207, 302.

V. 134. Male ediderat Villosionius tanquam Zenodoteom
θεῖος μ. πῆμα φ. Fraude prudenter intellecta Heynius aliorum
librorum ope θεοῖς reposuit. Nec vero ei maior sive gratia
sive auctoritas esse potest; metaphorae enim a re rustica
sumptae, ut scite animadvertit Eustath. 1009, 22, utromque
convenit; quotidianum vero crebrius et a poeta iungitur Zenodo-
teo, vid. Od. 5, 340. 14, 110, 218. 15, 178. 17, 27, 159 ell.
4, 668.

V. 138. Pronomina studiosius aliis Aristarchum distinxisse
scimus. Ei igitur ἔηος sive ἔηος, quod doctissimi quique verum
habent, erit referendum, neque aliter insignivit nomen Apollo-
nius Alexandrinus, cf. schol. Victor. et ad 1, 393.

V. 139. Aristarchi τοῦγε Ven. et Vind. quint. ad nos trans-
miserunt. Illo autem recepto Homeri usui et sermoni egregie
consuluit Wolfius.

Ὡς εἰποῦσ' ἰδρυσθε θρόνον ἐνι θοῦρον Ἀρηα.

Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτὸς

Ἰρίν θ', ἥτε θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισιν.

145 καὶ σφίτας φωνήσας' ἔπια πτερόεντα προσηύδα.

Ζεὺς σφῶ εἰς Ἰδὴν κέλετ' ἐλθέμεν ὃ τι τάχιστα.

αὐτὰρ ἐπὴν ἐλθῆτε, Διὸς τ' εἰς ὧπα ἰδησθε,

ἔρδειν ὃ τι κε κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσα πάλιν κίε πότνια Ἥρη.

150 ἔξετο δ' ἐνὶ θρόνῳ· τὼ δ' αἵξαντε πετιέσθην,

Ἰδὴν δ' ἱκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν.

εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάεω ἄκρῳ

ἤμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἑσπεράνωτο.

τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο

155 στήτην· οὐδὲ σφῶν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,

τοῦ δὲ vel τοῦδε Z. Aristoph. ol. vulgo et H. — V. 144. μετ' ἄγγελος V. schol. Vict. ol. vulgo et W. μετ' ἄγγ. H. et Both. — V. 147. ἰδέσθαι Vind. quint.

— V. 148. ἔρδειν Vind. ed. ef all. — Ib. ἰνῶγει Vind. un. — V. 155. σφῶν ἰδὼν Vind. ed. ol. vulgo et H. σφῶν ἰδὼν coniect. eiusdem. —

V. 140. Pauci libri πεφάσσεται, quibus obedire velant alia, cf. 13, 819. Od. 22, 217. et Matth. gr. Gr. §. 253. 3.

V. 144. Utrum μετάγγελος an μετ' ἄγγελος melius scribamus, saepius quaesitum est a veteribus. E quibus qui μετὰ separandum putarent, id in significare existimarent. Nemo, quod Bothio placuisse video, μετὰ sive μετῴστω intellexit, neque in talibus eo opus est. Compositum Heyniius grammaticis nova vocabula procedendi cupidus adscripsit. Sed praeter alios Aristarchus sic censuit, neque negari potest Irim deorum internuntiam bene et commodè appellari. Qua de causa scitius singula constabimus, vid. 23, 199, ubi Iris in Achillis gratiam ventos ad Patrocli rogam concrepandum advocat, add. Lehrs. de stud. Arist. Homer. 115. Neque ei graves desunt sponsores, velut Eust. 1009, 48, etsi μετὰ abundare dicit, Vindd. Rom. Steph. Ernestius.

V. 147. Barnesius: γράφεται· ἔρησθε, de suo, ut videtur, munificens. Nam εἰς ὧπα ἰδέσθαι Homerus solom agnoscit, vid. 9, 373. Od. 22, 405. 23, 107, neque Eustath. 1009, 60. diversi quidquam praebet. Alexandrini quidem, quod Iuno Trojanis erat infesta, neque id ei Iupiter praeceperat, duo versus ut supervacaneos deleri iubent. Eustathios contra iisdem utitur rationibus, quibus deae brevilloquentiam excuset. In verbis ipsis nihil inesse crediderim, quod poeta sit indignum. Delenda autem haec erant 152, qui supra versus viginti duo improbaverant. Subiunctivum rei consentaneum aliorum similitudo expulit, vid. 6, 439. 15, 43, 725. Od. 5, 129. 10, 531, illi vero subsidio est Il. 10, 120.

ὅτι οἱ ὦκ' ἐπέσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.

Ἴριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Βάσκι' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι
πάντα τὰδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.

160 παυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἥδ' ἐπτολέμοιο
ἐρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἣ εἰς ἄλλα διαν.

εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέσσι' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει,
φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
μή μ' οὐδέ, κρατερός περ ἰών, ἐπιόντα ταλάσση

165 μείναι· ἐπεὶ εὖ φημι βίη πολὺ φέρτερος εἶναι
καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὀθίεται φίλον ἦτορ

V. 156. πιθέσθαι Lips. — V. 161. ἐρχεσθ' ἢ μετὰ φ. Viud. — V. 162. εἰ δέ μου Ammonius. — V. 163. ἐπέσσι πεπείσεται Viud. ed. — V. 164. θελήσῃ V. L. ap. schol. A. — V. 165. ἐπεὶ το

V. 156. Heynii suspicionem minime adiuuat Apoll. idē synt. II. 22. 167, quem testem excitat: ille enim longe alia tractat. Sed dativum ad verbum ἐχολώσατο pertinere iam veteres admonent, velut scholl. Bl.V. et Eust. 1010, 15.

V. 162. Quemadmodum hodie legimus, ita suadent V. Viud. quint. alii et ii ipsi, qui dissentiunt infra v. 178. Accedunt porro Eust. 1010, 40 ἐπέσσι ἐπιπείσεται et Etym. M. 69, 40, nisi quod leviter corruptum exstat ἐπιπείσεται. Verbum ἀλογήσει hic et v. 178. lectum non iterum offertur in Homericis, Herodotus ἀλογεῖν τιος et καταλογεῖν τιος et τε frequentavit, cf. Wesseling. ad Herod. I, 144. III, 121. Praeter illud ψευδάγγελος quoque, v. 159. obvium, ut ἀπαξ εἰρημένον notandum erit.

V. 163. Tametsi libri propemodum omnes in forma Graecis auribus inaudita δ' ἔπειτα consentiunt, meliora tamen praebet Eust. 1010, 40 φραζέσθω δὴ ἔπειτα ἔχον δὴ ἔπειτα. Quo duce et magistro alterum poetae profecto magis idoneum, quum et aphaerensis ista et crasis ab huius aetatis simplicitate abesse videntur, Wolfius et alii tum Iliadi et Odysseae, tum Hesiodo restituerunt, vid. 20, 338. Od. 1, 290, 294. 2, 221. 8, 378. II, 121. 15, 426. 17, 185. Vitium vero per Homerum libris sparsum ad alios posterioris temporis epicis permanavit, idque tollendum potius quam defendendum esse crediderim, etiam contra stat Gerhard. in lect. Apollon. 162. et Wellauer. ad Apoll. Arg. II, 435. Certe Eustathium huius rei testem perperam advocasse Gerhardium ex his, quae modo adscripsimus, liquido patebit.

V. 164. Fortius est commune, cf. 13, 830. 1, 534.

V. 165. Pronomen ἀπόλιντον et inclinandum esse schol. A. tradit. Iovē autem Neptuno opposito tenore id erigendum censet

ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε ποδῆνεμος ὠκία Ἴρις·

βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱοήν.

170 ὥς δ' ὅτ' ἄν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἢ χάλαζα
ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο·

ὥς κραιπνῶς μεμανῦα διέπτατο ὠκία Ἴρις,

ἀγγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἑννοσίγαιον·

Ἀγγελίην τινά τοι, Γαίηοχε κυανοχαῖτα,

175 ἦλθον δεῦρο φέρουσα παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο.

πανσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἡδὲ πτολέμοιο

ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἣ εἰς ἄλα διαν.

Vind. ed. Eust. 1010, 45. et ol.
vulgo ἐπεί εἰ φ. V. W. Both. —
V. 169. ἴδ. ὁφ. Z. — V. 170.
ἔταρ Ern. H. Both., male. —
V. 171. ὑπαὶ ῥιπῆς Vind. ed.

ol. vulgo et Eust. 1010, 58. —
V. 176. πανσ. σε κέλευσε V. π. σε
κέλευσε H. — V. 177. ἔρχεσθ'·
ἦ μ. φ. Vind. ed. et ol. vulgo. —

Thiersch. in gr. Gr. §. 205. 13, cuius monitis obtemperandum
esse v. 181. iudicat. Qua de causa lute dubitat Matth. in gr.
Gr. §. 147. 3; bene igitur egit Heyniius, a quo imprudens re-
cessit Bothius.

V. 167. Vid. 1, 187 et 7, 112.

V. 169. Iris quum Ida relicta in planitiem Troianam et cam-
pos monti subiectos descendat, non assequor; cur Zenodotus im-
probaverit vulgare.

V. 171. Boream nubila et imbres fugantem αἰθρηγενῇ appel-
lari plerumque existimant, vid. Voss. ad Virg. Georg. III, 197.
et Völk. Geogr. Hom. p. 81. Diverse iudicant veteres, ut
scholl. Bl.V. et Eust. 1010, 60. Illi enim Boream ita appella-
tum credunt, vel quod αἰθρον, i. e. frigus, gignit, vel ob niven
et grandinem ab eo conglomeratas, vel denique epitheton esse
commune. Serenitatem ab eo produci et nubes a Nuto collectas
dispelli Eustathius adicit quidem, sed ipse huic rationi non
multum confidit. Quare etsi Aquilo hic illie pluviam et imbres
discutit, velut 5, 525, nondum continuo sequitur id semper ab
eo effici. Imo longe saepius adduci eius procellis nubes et nives
probabile est, vid. Od. 9, 67. 14, 465. Hesiod. Op. 505, 552.
Itaque Köppenius merito admonet neque αἰθρηγενῆς neque αἰθρη-
γενέτης ea, quam plenique inesse opinantur, instructa esse pote-
state. Sed Boreas et ventū αἰθρηγενέας, quemadmodum eos Apollon.
Arg. IV, 765. nominavit, erant in aëre nati, desuper ingruentes.

V. 176. Schol. A. γράφεται κέλευε. Vind. et editi πανσάμε-
νος σ' ἐκέλευσε, utique recte. Nam nulla est personarum ἀντιδια-
στολή, unde Heynii ο. π. σε κέλευσε non erat melius iudicandum.

V. 177. Longe plurimi et optimi disiunctivam his positam
auferunt.

- εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεις, ἀλλ' ἀλογήσεις,
 ἠπείλει καὶ κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων
 180 ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλείσθαι ἀνώγει
 χεῖρας, ἐπεὶ σὺ φησὶ βίη πολὺ φέρτερος εἶναι
 καὶ γενεῇ πρότερος· σὺν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
 ἰσὺν οἱ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἑννοσίγαιος·
 185 ὦ πόποι, ἦ ῥ', ἀγαθὸς περ ἑὼν, ὑπέροπλον ἔειπεν,
 εἰ μ' ὁμότιμον ἔοντα βίη ἀέκοντα καθέξει.
 τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοὶ, οὓς τέκετο Πεία,

V. 179. κείνος ol. vulgo, καὶ
 κείνος Rom. — Ib. πολεμίζων
 editt. antiq. πολεμίων Z. V.
 Eust. 1011, 5. W. H. et nunc
 vulgo. — V. 180. ὑπεξαλείσθαι
 Vind. quiat. — Ib. ἀνώγει Harl.

— V. 183. ἰσὺν σ' οἱ φ. Clar-
 kii coniect. — V. 186. καθέξει
 Ald. sec. — V. 187. τρ. γάρ
 τε Κρόνου Lips. et V. I. ar.
 Eust. 1012, 25. — Ib. οὓς τέ-
 κετο Πείη Viud. ed. Rom. Both.

V. 179. De particula Zenodotum cum Aristarcho sensisse
 schol. A. testatur. Sub finem versus, quid eligerem, anceps hae-
 si: nam schol. A. πολεμίζων Zenodoto dat, unde futurum Aristar-
 chi fuisse conicias. Eius rei verisimilitudinem auget schol. Vi-
 ctor. hisce: πολεμίων διὰ τοῦ ξ. Ἀριστάρχος δὲ διὰ τοῦ σ. Θέλει
 δὲ εἰπεῖν, ὥς εἰ μὴ σὺ ἀπεί, ἐκείνος ἐλευσεται πολεμίων. Quibus
 quum aperte tueatur futurum, in prioribus Zenodoti nomen exci-
 disse statuerim; emendo ergo: πολεμίων διὰ τοῦ ξ Ἀριστάρχος·
 Ζηνόδοτος δὲ διὰ τοῦ ξ.

V. 185. Vid. simillima 1, 131, 275. 19, 155. 24, 53.

V. 186. Sibi respondent βίη et ἀέκων, idemque maiore vi
 declarant, cf. 1, 430. Od. 1, 403. 4, 464. et Il. 7, 197, ubi op-
 posito plus momenti et ponderis addit suae orationi Ajax: οὐ
 γάρ τίς με βίη γε ἑκὼν ἀέκοντα δέχεται.

V. 187. Praepositionem Aristarchi suffragio inniti schol. A.
 nobis refert, vid. ad 14, 202. Metro timentes iam olim alios
 ad alia descendisse auctor est Eust. 1012, 13. Ἰστίον δέ, in-
 quit, οἷα ὁ στίχος, οὐ ἐν τῷ τέλει κεῖται τὸ οὓς τέκετο Πεία, εἰ
 καὶ τις τριβραχίων πόδα δοκεῖ καταλήγειν, ἀλλ' οὐκ εἰς δάκτυλον λο-
 γίζεται, οἷα τοῦ ῥῶ ἐκείνουτος τὴν πρὸ αὐτοῦ συλλαβὴν, ὥς καὶ ἐν
 τῷ ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσι (Il. 7, 474). καὶ γίνε-
 ται οὔτως ὁ στίχος μακροσκελὴς κατὰ τὸ καὶ πῶς ἀγαθὸν Πολυδαΐκεα
 (3, 237). εἰ δὲ γράφεται οὓς τέκε Πεία, κατὰ τινὰ τῶν ἀντιγράφων, μνοι-
 ρίζεται τὸ ἔπος κατὰ τὸ ὥς ἴδον αἰολὸν ὄφιν (12, 208). εἰ δ' ἴσως
 εἰρήται ποί, οὓς τέκε Πείη, ἀπαθὼς ἔχει ὁ στίχος. Hoc Eusta-
 thii desiderio et hymnorum Homericorum testimonio, quos olim
 ipse collegeram, vid. in Ap. 93. in Ven. 43. in Cer. 442. X4, 1,
 Bothius tautopere confusus est, ut Πείη pro Homérico amplec-
 teretur, Πεία velut Aristarchi inventum sperneret, cf. ad 14, 203.
 Quibus adhaerere potuisset Vindob. Alteri et aliorum leviorum
 auctoritatem. Sed non perpendit Ven. Vind. quint. Harl. Lips. et

Ζεὺς καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' Ἀτίδης, ἐνέροισιν ἀνάσσω.
 τριχθα δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς.
 190 ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολὴν ἅλα ναίμεν αἰεὶ,
 παλλομένων, Ἀτίδης δ' ἔλαχε ζῳφον ἡερόεντα.
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν.
 γαῖα δ' ἐτι ξυνή πάντων καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.
 τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν· ἀλλὰ ἐκῆλος,
 195 καὶ κρατερός περ ἐὼν, μενέτω τρίτατῃ ἐνὶ μοίρῃ.
 χερσὶ δὲ μῆτι με πάγχυ κακὸν ὥς δευδισσέσθω.
 θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ νιάσι βέλτερον εἴη

Ῥήη Ald. sec. et antiquiss. Ῥήη
 V. l. ap. Eust. 1012, 30. —
 V. 189. δέδαστο, ἔκ. conlect.
 Heynii. — V. 192. οὐρανὸν αἰ-
 πὺν Z. — V. 193. γαῖα δέ τι
 Suid. III, 508. γ. δέ τοι Both.

— V. 196. δευδισσέσθω Vindobon. quint. — V. 197. νιάσιν V. l. ap. schol. A. — In κάλλιον Aristoph. κέρδιον Vind. ed. et ol. vulgo.

alios graves, quos Heynius enumerat, huic opinioni refragari. Hesiodi testimonia insuper nobis ereptum ivit Götting. ad Theog. 624, 635, vid. grammaticum apud Schaefer. in calce Gregor. Cor. 694. Quae quum ita sint, poetas posteriores prava lectione in fraudem pectores esse verisimilius est ad credendum.

V. 189. Nihil usquam cernitur discrepantiae, vid. Apoll. Lex. Hom. 658. schol. ad Od. 5, 244. Plutarch. in vit. Pompei. c. LIII.

V. 191. παλλομένων, i. e. κληρομένων, vid. Hesych. II, 847. II, 24, 400 τῶν μετὰ παλλόμενος κλήρω λῆχον ἐνθαδ' ἔπεισθαι, Herod. III, 126, ibique Valckenær. Non igitur opus est de sortibus ipsis cogitare, ut voluit Heynius. Adscripsit Homericæ Heracl. Pontic. alleg. Hom. p. 465.

V. 192. Zénodoti αἰπὺν montis potius quam coeli esse epitheton monet schol. A.

V. 193. Bothius levissima inductus causa δέ τοι recepit. N. m. apud Suidam, quem testem facit, ne legitur quidem, et ex Aristide I, 14, 225 (365 edit. Lips.) sustulit illud Dindorfius. Dicit autem haec Neptunus cum irrisione arrogantiae fraternae, qua terrae omnibus communis imperium solus affectet.

V. 194. Verbum duplici potissimum modo interpretantur, ita schol. Ven.: διὸ οὐκ ἂν κατὰ τὴν αὐτοῦ γραμὴν βιώσασθαι, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἱερῆν. Δημήτριος δὲ ἀποβήσασθαι, εἰς τὸ οὕτως ἔχειν καὶ τὸ „οὐ γὰρ μοι δηρὸν βέη“ (II. 16, 852), οὐ προβήσθαι κατὰ τὸ ζῆν πολὺν χρόνον, cf. Etym. M. 196, 11. et Passov. l. s. v. Utriusque vero exempla non ignota sunt Homero, vid. 22, 431. 24, 131. cll. 6, 113. 10, 97. Longius etiam recessit Eust. 1012, 47, dum βίαν et βιάσθαι eius stirpem ponit. Verbi vero eadem inest ambiguitas, quae Latino ire et nostro wandeln solet inherere, vid. Heyn. Observatt. et Matth. ingr. Gr. §. 226. annot. 3.

V. 197. Atthidos, neque Iados est νιάσι, iudice schol. Veneto.

ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν; οὐς τέκεν αὐτός·
οἳ ἔθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.

- 200 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδὴνιμος ὠκία Ἴρις·
οὕτω γὰρ δὴ τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε;
ἢ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
οἷσθ', ὥς πρῆσβυτέροισιν Ἑρινύες αἰὲν ἔπονται.
- 205 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Πρωσιδάων ἐνοσίχθων·
Ἴρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἶσιμα εἰδῆ;
ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,

V. 199. οἳ ἔθεν Vind. ed. ol.
vulg. et H. — V. 203. ἢ τι
Vind. ed. H. μεταστρέψεις Sext.
Empir. adv. gramm. p. 276. —

Ib. δέ τε φρ. Stobaeus in Flor.
tit. XX. p. 173, 42. — V. 204.
Ἑρινύες Vindd. ol. vulgo. W.
H. Both. — V. 207. εἶπη Z.

Idem κέρδιον vulgaribus, βέλτερον dat Aristarcho. Neutrum falsum est, alterum tamen deorum potentiae magis consentaneum.

V. 199. Salubriter et bene praecipit schol. A.: ἢ ἔθεν γὰρ ἀπόλυτός ἐστι καὶ ἐγκλιτική. διὰ τὸ οἱ ἀρσθεν δύνοντομεν, cf. ad 1, 114. 11, 389.

V. 201 sqq. Consilii prudentiam aequae ac singularem dicendi modestiam veteres iustis laudibus praedicare solent, vid. Dionysium Halic. in art. rhet. c. LX, 3. Lucian. Tim. c. XXXV. Stobaeum et Sext. Empiric. l. all. Ex quibus hic tradit Sostratum, Ptolemael regis legatum ad Antigouum missum, quum quod postularet ferocius esset negatum, versibus Homericis recitatis et regis animum placasse et id, quod volebat, obtinuisse, vid. Victor. variar. lect. lib. XXXIV. c. 18. Nihil autem pretii statuendum est discrepantiis inde commemorandis. Sunt autem hae: vers. 201 οὕτω δὴ κέλειαι et v. 203 μεταστρέψεις. Recte enim tuebimur futuri indicativum, Dionysio ex Iliade reddit π. Verbum autem, cui alias adiciunt ἤτοιρ sive νόον, vid. 10, 34. et 15, 107, per se significat sententiam mutare, proposito decedere, ut in Od. 2, 67. Bunorum vero animos esse placabiles subinde docet Homerus, cf. 9, 496 sq. 13, 115. Praeterea schol. comparant Hesiodium illud Op. 295 ἐσθλὸς δ' αὖ κακίνοιο, ὅς εὖ εἰπόντι Πιθηται, ubi piaura conguessit Göttingius, add. Erfurdt. ad Soph. Antig. 715.

V. 204. Ven. sibi constans Ἑρινύς tenet, vid. ad 9, 454.

V. 207. Legatum sapientia instructum sapienter etiam dicere consequens est. Unde manavit Zenodoteum, cui repugnant et libri et schol. ad Apoll. Arg. 1, 650.

V. 209. Adiectivo fidem habet schol. A. conferendo Il. 4, 437. 13, 354. Od. 13, 405.

- ὁππότ' ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἶσῃ
 210 νεικείην ἐθίλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νειμεσσηθεὶς ὑποείξω.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγῃ θυμῷ.
 αἶ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
 Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἥφαιστοιο ἄνακτος,
 215 Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθελήσῃ
 ἐκπύρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 ἵστω τοῦθ', ὅτι γῶν ἀνήμετος χόλος ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαικὸν Ἐννοσίγαιος.
 δῶνε δὲ πόντον ἰών, πόθ' εσαν δ' ἦρωες Ἀχαιοί.

— V. 209. ὁππόταν H. ὁππότ' | Ar. — V. 213. εἰ μὲν Thiersch.
 coniect. Bentl. Heyn. Thiersch. | in act. Mon. I, 444 sq. — V.
 in gr. Gr. §. 109. 2. — V. 211. | 214. Ἥφαιστον τε καὶ Ἑρμείον
 εἴ τε Vind. quint. — Ib. μὲν γὰρ ἄνακτος V. L. ap. schol. A. —

V. 211. Aristarchus si revera νῦν μὲν γὰρ dedit, ultimam ad particulam temporalem adiungendam censuit. Melius vero, etsi dubitat Matth. gr. Gr. §. 599. d., potentialem connectamus sequenti ὑποείξω.

V. 212 sqq. Versus sex, utpote tennes et exiles, obelo notarunt Alexandrini critici. Neptunum enim dicunt imprudenter ea, quae modo concesserit, quasi retractare, minasque eius eo vaniores esse, quo certius ipse noverit Troiae excidium nonnisi in Achillis gratiam a Iove paululum proferri; porro deorum nomina traducta esse ex Iliade 20, 33 sqq. Contra quae scholl. BL. disputarunt; Agamemnonem enim, etsi Calchas illi expugnationem praedixerit, libr. 4, 169. similia congrui monent, et oppositum vers. 211 deesse posse negant. Ad quae minus attendisse videntur Heynius, Wolffus et Heinrichsius, prioribus adstipulati. Bothius, qui eum Köppenio versum solum 214. ut adventitium inclusit, ea, quibus nostra defendenda et stabilienda putaverit, haud dubie invitatus et imprudens silentio praetermisit. Equidem iam olim dixi Homerum deos et principes nonnisi conditione addita aliorum voluntati cedere. Achillis exemplum scholl. commemorarunt, vid. 1, 300. et cognata 4, 39. 8, 465. Liberavi igitur versus uncinis a Wolfio appositis.

V. 213. Particulis futuri indicativo coniunctis fidem facit E. t. ym. M. 164, 51, add. Herm. Opusc. IV, 29. Rost. gr. Gr. §. 121. annot. 13. l. c. p. 616.

V. 214. Genitivum Ἑρμείω, cuius ignoratio emendandi pericula peperit, iam Eust. 1013, 23. comprobavit, add. Hermann. ad hymn. Hom. XVI, 3 et Thiersch. gr. Gr. §. 178. 26.

V. 217. Transulit Apoll. in Lex. 134 cuius verba scite correxit Viljoison., vid. II, 5, 394.

- 220 καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 "Ἐρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἐκτορα χαλκοκορυστήν·
 ἦδη μὲν γάρ τοι γαίηοχος Ἐννοσίγαιος
 οἴχεται εἰς ἄλα διὰν ἀλενόμενος χόλον αἰπὺν
 ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 225 οἵπερ ἐνεοτεροὶ εἰσι θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἰόντες.
 ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺν κέρδιον ἦδ' οἱ αὐτῷ
 ἐπλετο, ὅττι πάροιθε νημεσσηθεὶς ὑπόειξεν
 χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνδρωτὶ γ' ἐτελέσθη.
 ἀλλὰ σὺγ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 230 τὴν μάλ' ἐπισσεύων φοβέειν ἦρωας Ἀχαιοὺς.

V. 224. γάρ τε μάχης V. edit. antiquiss. et H. — V. 225. οἵπερ νεοτεροὶ Z. νεοτεροὶ Vind. ed. ol. vulgo et H. — V. 226. ὅδ' οἱ αὐτῷ ol. vulg. et H. —

V. 229. θυσσανόεσσαν Vind. ed. all. — V. 230. τῇ μάλ' ἐπισ. V. Harl. edit. antiquiss. et H. — V. 232. τόφρ' ἂν Ἀχ. Ar.

V. 224. Heynius immerito praetulit Ven. lectionem et de bello cum Titanibus olim a diis gesto cogitavit; cuius meminit Hesiod. Theog. 850 sq. Itaque Homericam reddidit satis iam olim Titanes experti sunt pugnam, h. e. qualem pugnam, quibus viribus, ego facere soleam. Etenim κε ineptum esse dicit, quod sequatur et alii dii, qui sunt infra, quod dii etiam sint in Olympo. Itaque si quis κε tueri voluerit, ei verum proximum tanquam inutilem esse auferendum. Sed eius rationi primum obstat verbum ἐπύθοντο, quod experiri neque indicat neque indicare potest, deinde Iupiter tantum huius pugnae strepitus futuros fuisse affirmat, ut dii inferi eam audirent fuisse. Praeclare igitur de hoc loco iudicavit Wolfius in praef. ed. nov. p. LVIII. hisce: „O, 224 μάλα γάρ κε μάχης unice verum est, quamvis in aliquot libros irrepsit vitium γάρ τε: hoc enim sensum non habet sententiae illi idoneum, quum altera scriptura optimum habeat, quem ornatus expriment praecelari versus v. 61 sqq.“ Neque Eustathium 1013, 56. vera poetae manus latuit, de certaminis eiusmodi gravitate et tumultu scienter commentatum.

V. 225. Zenodoti superlativum, cui nihil obstat, merito improbat schol. A. Formae pleniori testes sunt Ven. Lips. libr. alii Eust. 1013, 63. et Rom.

V. 226. Pronomen tenore esse erigendum, etsi Heynius de veterum obscuritate queritur, hodie nemo ignorat, vid. Apoll. de constr. II. 19. 144. de pron. 313. h. Bekker. cens. 164. Herm. Opusc. I. 322 sqq. et Thiersch. in gr. Gr. §. 205. 15.

V. 228. Barnes. γρ. ἀνδρωτὶ γρ. et diphthongum nunquam reperire licuit, vid. ad 8, 512.

V. 229. Haud scio, an satis recte repudiaveris sibilam duplicem, qua interdum caret Eustathius, velut 1014, I. 1119,

σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἐκατηβόλε, παίδιμος Ἐκτωρ.
τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγριε μένος μέγα, ὅφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
φεύγοντες νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἱκωνται.
κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,

235 ὥς κε καὶ αὐτὶς Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων.
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἱρῆκι τοιχῶς
ὠκέϊ, φασσοφόνῳ, ὅστ' ὠκιστος πετεηνῶν·
εὖρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,

240 ἦμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο· νέον δ' ἐξαγέλετο θυμὸν
ἀμφὶ ἔ γινώσκων ἐτάρους· ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἰδρὼς

— V. 235. ὥς κε καὶ Eust. 1014, 12. et Rom. αὐθις Vind. quint. Ald. sec. — Ib. ἐξαγέλετο Vindd. Eust. 1014, 33. et ol. vulgo. —
— V. 237. ἱρῆκι Vind. ed. et ol. V. 241. ἀμφὶ ἔ Vind. ed. ol. vulgo. — V. 240. οὐδέ τι Lips. vulgo et H. —

23. 1137 ult., parum sibi constans, vid. 600, 21. 1248, 41. Certo Ven. adminiculo isto ad syllabam producendam apto et idoneo semper utitur, vid. 5, 788. 17, 593. 18, 204. 21, 400. Vind. editus semel tantum contrarium adscivit, libro quinto repugnante.

V. 230. Nec hic discesserim a Wölffii iudicio, quo *ἱππασίων* potius sibi pronomem poscere dicit, quam *φασίον* in praef. ed. nov. p. LVII. Praeterea accusativum vindicant Homero Vindd. all. Eust. 1014, 1, add. v. 320. et 4, 167.

V. 232. Ad hiatum effugiendum Aristarchus consonam praefixisse videtur, neque eam insolitam habere possis. Sequiores enim poetas demonstrativum ita adhibuisse scimus, vid. Hermann. ad hymn. in Cer. 66. Brunck. et Wellauer. ad Apoll. Rh. III, 807. At libri et Eust. 1014, 9. in vulgari subsistunt.

V. 234. Schol. opus ad Patrocli exitum, verbum ad Iovis mandatum II. 20, 25. pertinere opinantur. Plautius explicabimus: quid facto opus sit, vid. ad II. 1, 258.

V. 235. Iovis menti ac voluntati conducit particula potentialis, vid. 11, 800. 16, 42. 18, 200.

V. 236. Redit verbum 16, 676. et syllaba brevius 20, 14; adiectivum habet Arat. Phaen. 173, add. Lobeck. ad Phryn. 716 sqq.

V. 237. Ionum more ἱρῆς spiritu leni efferrī cognovimus ad 13, 62, add. Eust. 1014, 29. et Schaefer. ad Gregor. Cor. 475.

V. 240. Absurdum esse οὐδέ τι κεῖτο nemo non videt, neque a recepto dissentit Rom., etsi sic referunt Ernestius et Heynius. Imperfecto ἐξαγέλετο de Aristarchi sententia adsunt Ven. Vind. quint. Harlei. ac praestantiores.

V. 241. Tenore pronomē instruendum esse schol. A. docet. Chrysippus, si bene intelligo schol. Victor. verba, ἀμφὶ vo-

παύει', ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.

ἄγχου δ' ἰστάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·

Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων

215 ἦσ' ὀλιγηπελίων; ἢ ποῦ τί σε κῆδος ἰκάνει;

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·

τίς δὲ σὺ ἔσσι, ἱέριστε θεῶν, ὅς μ' εἰρεαι ἄντην;

οὐκ αἴεις, ὃ με νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσιν Ἀχαιῶν

οὓς ἐτάρους ὀλέκοντα βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας

250 χερμαδίῳ, πρὸς στήθεος, ἔπανσε δὲ θούριδος ἀλκῆς;

καὶ δὴ ἔγωγ' ἐράμην νέκυσας καὶ δῶμ' Αἰδαο

ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἶον ἦτορ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·

θάρασε νῦν· τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων

V. 252. Ἔσεσθαι Aristarch. — lb.

ἔειν Both. conjectura. — V. 253.

ἀναξ, Διὸς υἱός, Ἀπ. Lips. —

V. 256. ὅς γε' coniec. Köppen.

— lb. πῆρος γε Harl. Vind. quint.

Lips. all. — V. 260. προπάροι-

lult, sicuti nonnulli ὀλίγησε maluerunt quam ὀλίγη ξ, vid. ad 6, 511. — lb. ἀσθμα καὶ ἰδρώτι poeta iungere solet, cf. 15, 10, 16, 103.

V. 245. ἦσ' ὀλιγηπελίων alterum, utpote personam secundam verbi ἤμαι, adspirandum esse, alterum pro futuro Ionice dici scholl. tradunt, cf. ad 16, 843. Extremis cognata sunt 16, 516. 17, 399. 19, 307; personae loco θυμῶν et κραδίην Homerus necit 8, 147. 15, 208. 16, 52; utraque denique structura constata accusativus duplex pronominis et rei ponitur, vid. 2, 171. 11, 88. et Matth. gr. Gr. §. 420. annot. 5.

V. 247. Cf. 6, 123, ubi hisdem propemodum Diomedes Glaucum appellat, add. 24, 387.

V. 252. Aristarcheum ἔσεσθαι haud ingratum schol. A. censet. Equidem Homero id magis congruere putaverim: defunctos enim οἰχέσθαι, ἰλθεῖν, κατεβῆναι εἰς Αἶδαο δομον notissimum, ὄψεσθαι contra vivorum est, cf. 5, 820. 14, 843. 24, 492. Od. 16, 24. 17, 42. Quo sapienter et acute intellecto Aristarchus ἔσεσθαι magis accommodatum habuit. Sed Aristarcho solo auctore, quantum erunt qui visuperent, nihil erat mutandum. Verbum insequeus, a qua stirpe sit ducendum, incerti fuerunt antiqui, e quibus alii reddunt ἡλγησα, alii ἀνέκνευσα, vid. schol. BLHD. Kust. 1014, 54. Etym. M. 43, 2. Apoll. in Lex. Hom. 71. Illud quidem a verbo αἶω, sentio, percipio, originem repetero putant, hoc ad radicem αἶω sive ἄημι (spiro), unde ἦτορ ipsum nomen juvenerit, revocant. Prius propius verum esse existimavit Toll. in Exe. VIII. ad Apoll. Lex. 753; posteriori et plures alii et nostra aetate omnes propemodum Homeri interpretes fidem habuerunt, cf. Heyn. Passov. et Damm. I. v. Ei vero non

- 255 ἐξ Ἴδης προέηκε παρεστώμεναι καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χουσαόρον· ὅς σε πάρος περ
ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπινὸν πτολίεθρον.
ἀλλ' ἄγε νῦν ἱππεῦσιν ἐπότερνον πολέεσσιν
νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠχίας ἵππους·
- 260 αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κίων ἱπποισὶ κέλευθον
παῖσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς.
Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳ κροαίνων,
- 265 εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρήτοιο ποταμοῖο,
κνυδιῶν· ὕψου δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
ῥομοῖς ἀίσσονται· ὁ δ' ἀγλατῆφι πεποιθώς,

θεν ὡν Lips. — V. 262. a — V. 265: ἐϋρρήτοιο Vind. quint.,
Vind. quint. umiss. — V. 264. ut solet. —
θεῖα Vind. ed. et all. θεῖα St.

modo structura, sed exempla affinia 16, 468. 20, 403 addicunt. Bothii ἄρον nullo omnino nititur praesidio. Ad eius enim auctoritatem elevandam hoc potissimum facit, quod imperfectum eiusmodi Graecis ignotum est.

V. 254. Nomen ἄσσητορ redit apud poetam 15, 735. 22, 333. Od. 4, 165. 23, 119, unde et ipsum et verbum ἄσσητορ mutati sunt alii, velut Apoll. Rh. I, 471. Moesch. IV, 110 τὸ μὲν ἄσσητορ λεληγμένος, cuius exemplum frustra quaesiverunt editores thes. Graec. ling. a Stephan. cumpositi Londini vol. VIII. 11184. c.

V. 256. Köppenio pronomen nequidquam fuit suspectum, vid. Herm. Opusc. I, 223, et II. 21, 521. Cuiunctionem variare cognovimus ad 13, 465.

V. 260. Librario Lipsiensi obstant Ven. Vind. quint. alii et Eust. 1015, 2.

V. 262. Haud scio, an consulto abstulerit versum Vind. quintus. Fuisse enim quibus ille abundare videretur, scholl. Bl. iudicant, ἀναγκαῖα ἢ προςθήκη ὡς πρὸς ἀνάληψιν τοῦ πρὶν κεκαωμένου. Deorum numine Homeri principes affari inde monstrant Plato. Sympos. p. 179. Plut. de virt. moral. VII, 775. [T. II. p. 452. C.] At iterum eadem oblata cernimus 20, 110, add. 10, 482. 17, 456. 24, 412.

V. 265. Parin ex Helenae thalamo in aciem redeuntem 6, 506 equo nitido et feroci, e stabulo progresso, melius comparari quam Hectorem, paullo ante semianimum, veteres iudicant. Quo permoti, alii quattuor versus expanserunt, Zenodotus tres, Aristarchus illis modestior singulos quosque fuitus est. Nec video, quid obstat, quomodo Hectorem ab Apolline persanatum et robore pristino instructum ad proelium pergentem nobis animo informemus.

- ῥίπαρ' εἰ γούνα φέροι μετά τ' ἥθεα καὶ νομὸν ἱππῶν·
ὡς Ἐκτωρ λαιψήρ' ἀόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα
270 ὄτρυνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
οἱ δ' ὥστ' ἦ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖωται·
τὸν μὲν τ' ἠλίβατος πέτρῃ καὶ δάσχιος ὕλῃ
εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τὲ σφι κινήμεναι αἴσιμον ἦεν·
275 τῶν δὲ θ' ὑπὸ λαχῆς ἐφάνη λῆς ἠϋγένειος
εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
ὡς Δαναοὶ εἰὼς μὲν ὀμίλαδ' αἶψ' ἔποντο
νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
αὐτὰρ ἐπεὶ ἶδον Ἐκτορ' ἐποικόμενον στίχας ἀνδρῶν,

V. 268. ῥίπαρ' ? Vind. ed. Ernesti, II., male. — V. 270. ὄτρυν-
όν V. L. ap. scholl. Vind. ἔκλυ-
ον Lips., perperam. — V. 272.
ἐσσεύοντο V. vulg., W. et H. —
V. 273. τ. μὲν θ' ἠλβ. gram-

matie. pars. — V. 274. ταῖς-
φι V. L. ap. scholl. BLV. —
V. 275. ὑπαὶ λαχῆς Vind. ed.
Eust. 1015, 27. et ol. vulgo. —
lb. λῆς Vind. ed. W. et nunc

V. 270. Schol. Victor. τινὲς ὄτρυνόντων· οὕτω γὰρ κατηντή-
σαι τὸ πλῆθος τῶν Τρώων, eique opem ferunt 13, 269. 21, 530.
Od. 24, 116. Hectore vero medios inter ordines iamiam provoli-
tante, praesens non absonum erit habendum.

V. 271. Integrum paene legimus 3, 24, cervi epitheton pri-
vum et proprium aliquoties redit, ut 11, 475. 16, 158.

V. 272. Aoristum Aristarchi pariter ac plurimorum fuisse o
schol. Ven. discimus; vid. ad 11, 149.

V. 273. Etymologia fortasse falsa spiritum asperum peperit,
vid. Et. M. 427, 29: ἀπὸ τοῦ ἀλιτῶ, ἀλιτόβατος· καὶ συγκοπῇ ἀλ-
βατος· καὶ ἐκτάσει ἠλββατος πέτρα, ἐφ' ἣ ἂν τις βαλὼν ἀμυγδαλεῖς
καὶ ἀποτυγχάνει. οἱ δὲ δασύνουσι λέγοντες παρὰ τὸν ἥλιον, ἠλιό-
βατος, ἠλββατος, ὅπου πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνει· οὐκ ἐπιείδη δὲ αὐ-
τοῦ (I. αὐτῷ) ἢ παραδόσεις, add. Buttmann. in Lexil. I. 94 sqq.

V. 274. Scholl. BLV.: περισσὸν τὸ τέ· τινὲς δὲ ταῖςφι. Im-
portunum ergo habuere et pronomen et particulam, cui ταῖςφι,
i. e. τῆσι, sive ταῖςφι supposuerunt. Nec οφς reperitur apud
Tsetzam in exeges. II. 33, 29.

V. 275. Veneto, ut alias, simplici vocali contento, nulla est
causa, cur diphthongum cum Thierschio gr. Gr. §. 166. 5. re-
petamus. Iure me Aristarcho de tenore nominis insequentis ad
11, 239. adstipulatum esse Lehrsi industria et diligentia do-
cuit de Arist. stud. Hom. 256 sq. Itaque, quod pro meo arbi-
trio decernere volebam, humero iam cedeat oxytonum, cui et
libri plerumque prosunt, nec grammatici admodum obnituntur,
vid. Et. M. 567, 4. Drac. de metr. 63, 2. Praeterea perpetuum
fere leonis cognomentum, vid. 17, 109. 18, 318. Od. 4, 456, cum

- 280 τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παρὰ ποσὶ κάππεσε θυμός.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὃχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
 ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι Ἀχαιῶν
 νίκων, ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
 285 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετίειπεν·
 "Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
 οἷον δ' αὐτ' ἐξαυτὶς ἀνέστη Κῆραξ ἀλύξας
 Ἐκτωρ, ἦ θῆν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἐκάστου
 χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
 290 ἀλλὰ τις αὖτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν
 Ἐκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·

vulgo. — V. 277. *τελως* Z. — | αὐτ' ἐξ. Vind. et H. — V. 290.
 V. 280. *παρὰ ποσὶ* H. — V. | καὶ γε σ. Bentl. καὶ ἑ σάωσεν
 284. *ἐρρυσαν* Vind. un. Eust. | Gerhard. conieci. lect. Apollon.
 1016, 18. — V. 285. *ὃς σφιν* | 168. — V. 291. *πολλῶν ἀνδρῶν*
 ol. vulgo. — V. 287. *οἷονδ'* | Flor. —

Pano communicavit poeta hymn. Hom. 18, 39 — ὃς ἴδεν ὄφιν
 ἀμείλιχον, ἡγέμενον.

V. 277. Zenodoti *τελως*, ut in apodosi sola usitatum, schol.
 A. exagitat. At ne Arisarchum quidem, criticum doctissimum et
 expertae virtutis, τόσσα in simili structura improbasse annotavi
 supra ad v. 232. Nihilominus εἰως, libris assentientibus, teneamus
 oportet: id vero non ita raro adversativas, velut αὐτάρ,
 ἀλλά, δε sibi habet oppositas, vid. 17, 727. 731. Herm. ad h. in
 Ven. 226.

V. 280. Constantiae causa Heynius cum uno libro diphthongum falso subtraxit, cf. Et. M. 652, 11. Sed idem Alterum, qui in glossa Vindobonensi interlineari: τοῖς πᾶσιν ἡσμενος (l. c. ἡ σωτήριος, sc. ὁδός) ἐν τοῖς ποσὶν ἡλπιστο, ἦτοι ἐν τῷ τέλει, hexametrum sibi deprehendere visus est, recte coarguit erroris, vid. Eust. 1015, 40.

V. 284. Eustathii mendum eximunt meliores. Rei ipsi apte confert Both. 9, 13 sq.

V. 286. Re nova et insperata oculis oblata Homeri principes aliquoties ea utuntur sententia, vid. 13, 99. 20, 341. 21, 54, add. Od. 19, 36.

V. 287. Indignationem etiam produnt proxima, cf. 13, 633. 17, 587. 21, 57. Od. 1, 32. Sonum repetitum Vossii auribus offensae fuisse vidimus ad 13, 642.

V. 288. Scholiis a Villosonio prave vel lectis vel descriptis Heynius in eam incidit fraudem, ut θῆν schol. defendere putaret. Respicit ille ἦ, alteram enim encliticam esse ostendi ad 10, 104.

V. 290. Elegantem ac facilem Gerhargii coniecturam, vid.

ως καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀτομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἴσταται ὥδε μενοινῶν.
ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθόμεθα πάντες.

295 πληθύν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι·
αὐτοὶ δ', ὅσοι ἀριστοὶ ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
στείομεν, ὥς κεν πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαῶτα,
θυμῷ δεισεσθαι Δαναῶν καταδύναι ὄμιλον.

300 "Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἢ ἐπίθοντο,
οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
Τεῦκρον Μηριόνην τε, Μέγην τ', ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
ὑσμίνην ἢ ἱερνον ἀριστῆας καλίσαντες

V. 292. *ἴσσεσθαι* Ald. sec. — V.
295. *μὲν ποτὶ* Vind. ed. schol.
A. all. δὲ ποτὶ Etym. M. 115,
37. — V. 297. *στήνομεν* Thiersch.
in Gr. §. 223. 18. — Ib. *εἰ* καὶ

Vind. ed. Eust. 1016, 46. Ald.
sec. St. H. ὥς καὶ W. et nunc
vulgo. — V. 301. *Αἴαντε* Z.
Aristoph. Eust. 1016, 52. ol.
vulgo et Both. — V. 302. *Με-*

Od. 4, 364, recipiendam dicerem, nisi nomine addito pronomen
melius abesset. Neque ullum eius vestigium unquam reperire li-
cuit.

V. 296. Vid. ad 1, 91.

V. 297. Personam subiunctivi primam in *εἶω* et *εἶω* *εἶωμεν* et
εἶομεν Aristarchum terminasse in Exeura. I. uberius exposui,
unde nihil vitiosi subest. Posthac utrum *εἰ* κεν an ὥς *ἔαν* malue-
rit, parum interest: eave modo, ne *εἰ*, quod Wolfio imprudenti
et invito exeidisse videtur, mala librariorum sedulitate adsutum
censeas, vid. ad 6, 69, neque dissidet Ven.

V. 301. Singularis, cui Ven. Viudd. et alii plures adsunt,
haud dubie fuit Aristarchi, qui bene sensit, mentione Aiacis utrius-
que facta, plerumque subiici *δύω*, vel simile quiddam, vid. 2,
406. 4, 285. 5, 519. 6, 436. 10, 228. 12, 265, 354. 13, 46 sq.
16, 555 sq. 17, 507, 732, 752. 18, 163. Minime igitur audien-
dus erit Bothius, dum dicit Olei filium eo die rem praecclare
gessisse: eius enim virtus nunquam fere elanguit.

V. 302. Ut nominibus eius generis aliis conveniret *Μέγη*,
circumflexum ultimae imposuit Ptolemaeus, sicuti pro duplici no-
minativi forma *Θάλης* et *Θαλῆς*, *γάλης* ac *φαλῆς* duplex oritur
accusativus *Θάλητα*, *Γάλητα*, *Θαλῆν*, *φαλῆν*; vid. schol. A. et
Eust. 1016, 62. Illis autem finitima comparant alia, velut *Ἐρ-
μην*, *Πόδην*, *Πολῆν*. At *ἱερν*, credo, Aristarchus iis adversatus
est, siquidem illa e forma pleniorē *Θαλῆας* (vid. Bntt'm. in gr.
aeopl. §. 53, p. 232.) prognata sunt, nostro vero nominativus
trisyllabus est nullus. Quare qui pro Aristarcho et eius schola,
cui usque est obsequutus, pugnarunt, alia metaplasmi eius testimo-

Ἐκτορι καὶ Τρώεσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσω

303 ἢ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.

Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
μακρὰ βιβάς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων
εἰμένος ὦμοιιν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν,
δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ, ἣν ἄρα χαλκεὺς

310 Πηλεΐδης Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·

τὴν ἄρ' ὄγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων ἠγήσατο λαῶν.

Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὦρτο δ' αὐτῇ

ὄξεϊ ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρῆφι δ' οἶστοι

θρῶσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασυαῖων ἀπὸ χειρῶν,

315 ἄλλα μὲν ἐν χροῖ πήγνυτ' Ἀργεΐθων αἰζηῶν,

γῆν Ptolem. Ascalonita. — V.
303. Ἰσμήνη Vind. quint. —
V. 305. ἐπὶ V. ἀπὸ στρατοῦ.
ἀπιν. schol. Pindar. ad Pyth. II,
85. — V. 307. βοῶν Z. βιβῶν

all. — Ib. πρόσθεν δ' ἐκ' αὐ-
του V. — V. 308. Οἰμείος
Rom. — Ib. ἀσπίδα V. I. ap.
Eust. 1017, 28. — V. 313. νευ-
ρῆφι Vind. ed. et ol. vulgo. —

nia admovent, veluti Μῆνης πρὸς et Μῆνου Sophoclis e frag-
mento *Αἰχμαλωτ.* VIII, 17, apud Schneiderum, et μύκης κητος
et μύκων, cf. Buttm. gr. ampl. §. 56. annot. 7. I. Lehrs. 310.

V. 303. Vindob. quinto Homeri usus obstat, e quo ἀρτίστιν
casum quartum sibi postulat, vid. 12, 43. 1°, 152 cll. II, 216,
Od. 14, 469. Traducitur autem verbum ad omnia ea, quae arte
quadam struuntur, velut βουλὴν 2, 55. 10, 302.

V. 305. Pindari interpretem, memoria lapsam, in viam re-
ducunt alii, ut schol. ad Od. 3, 304. Herod. περὶ σχημ. in
Villoisic., Anecd. Gr. II, 88. Nam versus propter verbi nume-
rum pluralem saepe excitatur, vid. Matth. gr. Gr. §. 302.

V. 306. Vid. 13, 136. 17, 262.

V. 307. Zenodoti βοῶν hic irruit ex II, 2, 224., ubi Ther-
sites vociferando turbas excitat. Aristarcho probabiliter concedi
βιβάς, nec βιβῶν, dixi ad 7, 213. 13, 371.

V. 308. Typothetae incuria vulnus infixit Romanae; ἀσπίδα
vero, cuius meminit Eust., pro glossa erit habendum,

V. 309. Adiectivorum horum et tenorem et originem in
disceputationem vocarunt grammatici, dum alii, ut Alexio et Pto-
lemaeos ea σύνθετα censoerunt, alii ad παρασύνθετα melius refe-
runt, vid. Lobeck. Parerg. ad Phryn. 538. Clausulam versus et
exordium sequentis schol. ad Od. 3, 432. commemoravit,

V. 312. Vid. 5, 498.

V. 313. Literae subscriptae falsae non minus quam inutili
resistunt doctiores, vid. ad 8, 300. Eustathio, a quo abest,
eam demum adiecerunt Lipsienses, cf. 1017, 42.

πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἴσταντο λιλαιόμενα χρόος ἄσαι.

ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπιετο, πίπτε δὲ λαός·

320 αὐτὰρ ἐπεὶ κατ' ἐνώπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυνώλων
σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
ἐν στήθεσσι ξηλεῖε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.

οἱ δ', ὥστ' ἡὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶϋ μέγ' οἴων
θῆρε δύω κλονέωσι μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῶ

325 λθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
ὥς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων

V. 316. χρόα καλὸν Vind. ed.
ol. vulgo et H. — V. 320. κα-
τενώπα ol. vulgo et H. κατένωπα

W. Roth. et nunc vulgo. —
V. 322. ἰθελξε, φόβου δ' ἐμνή-
σατο Έκτωρ Galen. de Hippocr.

V. 316. Sine causa variant libri et editores, vid. ad 11;

571.

V. 318. Ἀτρέμα, utpote a verbo ortum, ad aliorum simili-
tudinem in vocalem desinere grammatici tradunt, cf. Etym. M.
165, 22. Apoll. de adv. 562. 10. Nihilominus ἀτρέμας crebrius
reperitur apud Homerum et epicos, vid. 2, 200. 5, 524. 13, 280,
438, 557. 14, 352. 15, 200. Od. 13, 92. 19, 212. Contrariam
Eust. 1017, 60. docet hisce: τὸ δὲ ἀτρέμα ἰδοὺ ἐνταῦθα δίχῃ τοῦ
ἢ κεῖται διὰ μέτρον. E tragicis Euripides in Or. 232. Bacch.
1070. ἀτρέμα offert.

V. 319. Vide ad 8, 68.

V. 320. Veterum controversias dilucide explanavit schol. A.:

κατενώπα· Ἀριστάρχος ὡς κατὰ δῶμα, ἀπ' εὐθείας τῆς ὄψι, ἥτις
αἰτιατικὴν ἔχει τὴν ὥπα· ὁ δὲ Ἀλέξων καὶ οἱ πλείους ὡς κατέναντα,
οἷς καὶ βέλτιον πισθεσθαι, ἵνα ἢ ἀπὸ τοῦ κατενώπια κατὰ συγκοπὴν
κατένωπα, ὡς μηρία μῆρα, σείτα οὔτα. ἔστι μὲντοι βοηθήσαι καὶ
Ἀριστάρχῳ οὕτως ὡς ἐνωπὴ ἢ πρόσσωψις („ὡς εἴ τι κακὸν ὄζου-
σαν ἐνωπῇ“ Il. 5, 374.), παρ' ἣν ἔστιν αἰτιατικὴ ἐνωπὴν. ὅν νῦν
τρόπον τὴν ἰσικὴν ἰῶκα εἶπε μεταπλάτας, οὗτοι καὶ τὴν ἐνωπὴν ἐνω-
πει περισπωμένως, adl. scholl. Bl. V. Eust. 1017, 61. Etym. M.
344, 55. 496, 7. Gud. 307, 26. Hesych. II, 196. Suid. II,
274. Zon. II, 1157. Herodiano et Alexioni assentiuntur fere alii,
unde κατένωπα vel κατενώπα ad Hbroz et editiones Homeri perma-
navit. Posterius ex utroque conflatum ab Aristarchi decreto non
minus quam ab aliorum praeceptis abhorret, syncopa autem iure
meritoque suspecta fuit Heynio. Nam quae congrua censent, ex
nominativo duplici sunt instructa: κατέναντα vero ab adverbii
ἄντα et ἐναντα ducit stirpem. Quibus rationibus impulsus tritum
illud ac vulgare ut barbarum reliecit L. Ehrst. de Arist. stud. Hom.
211. Sed si Etymologico aliisque, quibus congruit Phavor. 1016.
26., fidem habemus, Aristarchum κατ' ἐνώπα ut κατὰ δῶμα de-

ἦκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἑκτορὶ κῆδος ὄπαζεν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης.
 Ἑκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἐπεφρην,
 τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων,
 τὸν δὲ Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἐταῖρον.
 Αἰνείας δὲ Μίδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν·
 ἦτοι ὃ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θείοιο
 ἔσκε, Μίδων, Αἰαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 ἐν Φυλάκῃ γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 γνωτὸν μητρυνῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Οἰλεύς·
 Ἴασος αὖτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,

et Plat. placit. III, 2., male. — V. 324. κλονέσθαι Vind. ed. Eust. 1018, 6. et ol. vulgo. — V. 327. ὄπηκε φόβον Vind. un. — V. 328. ἔνθα ἀνὴρ sive ἔνθ' ἀνὴρ editt. antiquiss. ἐνθαδ' ἀν.

disse sequitur. Ei vero et nomen Ἑνωπή, vid. 21, 510., et frequenter dictum εἰς ὅπα ἰδύσθαι, cf. ad v. 147., praesidio sunt. Adverbia illa καταῦθε, ἐκαῦθε, ἀποτῆλοῦ, quibus Lehrsius nititur, vel ipsa dubia, vel nostri dissimilia.

V. 322. Recte et poetae convenienter profertur a schol. ad Od. 9, 97.

V. 324. Subianetivum comparando aptum Ven. Harl. et alii suppeditarunt. Activum κλονέειν idem plane est ac φοβεῖν, in fugam vertere, vid. 5, 97. 11, 496. 14, 14. 15, 7. κλονέσθαι vero et in fugam inclinari et manus conserere sive acie confligere significat, vid. 5, 93. cl. 4, 302. 5, 8. 15, 448. 16, 285.

V. 325. Transtulit schol. ad Od. 17, 21. add. Apoll. in Lex. 170, 600. Homero convenit Apoll. in Arg. 1, 335.

V. 328. Particulam et vocalium concursus et sententia sibi agitat, vid. 16, 306.

V. 330. Arcesilaum Boeotorum dueem, Stichium Menesthei esse sodalem prudenter admonuit schol. Ven. Eustath. 1018, 36., aliis, ut videtur, obsequutus, rem pervertit, vid. 2, 195. 13, 125, 691.

V. 333 sq. Adfuerunt eadem in H. 13, 693 sqq. Quo cognito, Köppenius haec e nostro loco temere illuc traducta esse coniecit. Nemo vero criticorum antiquorum eo offensus est, nec poeta nonnisi eorum, qui interficiuntur, genus solet edere.

V. 337. Spohuīl dubitationi, qui Iasum et Stichium una cum Menestheo Atheniensibus praefuisse miratur, de agr. Troi. p. 24., schol. Victor. occurrit hisce: τῶν τὴν δευτέραν ἡγεμονίαν ἐχόντων. Ut enim libr. 2, 648. Achillis solus Myrmidonum imperator dicitur, etsi quinque alii singulis eorum turmis praecessent, vid. 16, 168 sqq., similiter Atheniensibus praeter Menestheum, penes quem rerum summa erat, sui fuerunt praefecti et militum tribuni.

- νῖος δὲ Σφῆλιο καλίσκετο Βουκολίδαο.
 Μηιστῇ δ' ἔλε Πονλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης
 340 πρώτη ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἔλε δῖος Ἀγῆνωρ.
 Ἀητοχον δὲ Πάρις βάλε νεάτοιν ὦμον ὀπισθεν
 φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
 "Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἅπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 τάφρω καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ
 345 ἐνθα καὶ ἐνθα φέβοντο, δύνοντο δὲ τείχος ἀνάγκη.
 Ἐκτὼρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν αὔσας.
 Νηυσὶν ἐπισσένεσθαι, εἴην δ' ἔναρα βροτόεντα·

Ald. sec. — V. 338. Σφῆλιον
 καλίσκετο Barnes. — V. 339.
 Μηιστῇ Ald. sec. et antiqq. —
 V. 341. Ἀητοχον Vind. quint.
 — V. 342. φ. ἐν πυμάτοις V.

L. ap. schol. A. — V. 347.
 ἐπισσένεσθον Z. — V. 348.
 ἀπάρενθε Θεῶν Lips. schol., male.
 — lb. ἐθέλοντα τοῖσιν Longin.
 de sublimit. c. 27. ἐτίρωσε v.

V. 338. Σφῆλιος alii oxytonum habuisse videntur, unde Herodiani canonem de tenore nominum bisyllaborum in ἦλος executum adscripserunt schol. A. et Eust. 1018, 61., add. Arcad. de acc. 52, 29. cll. 53, 1. Imperfectum poeticum a verbis puris in *τω* desinentibus repetitum pro metri commoditate *εσσκον* et *εσσκον* sonare post Clark in m ad nostrum locum probavit Thiersch. in gr. Gr. §. 210. 22. a.

V. 339. Μηιστῇ, sive ex apocopa sive e synaloepha Dorica fuerit prognatum, verum existimant schol. A. et Eust. 1018, 64., eique congrua dicunt Il. 4, 384 Τυδῆ, Od. 19, 136 Ὀδυσῆ, vid. schol. ad Od. l. all. Matth. in gr. Gr. §. 83. a. annot. 3. et Thiersch. §. 194. 46. d.

V. 342. Orationis ambiguitas, qua ἐν προμάχοις et ad caedentem et ad caesum possis referre, conjecturae ineptae dedit occasionem. Parum autem inter extremum Troum ordines latentem non interfecisse hostem fugientem sua sponte apparet. Quare iungenda sunt *ἔβαλεν ἐν προμάχοισι*, ut alios inter primores pugnam cientes ab hostibus percussos scimus, vid. 18, 456. 19, 414. Ille vero Deiochus, fugae salutem petiturus, a tergo hasta traiectus est, idque ex Argivis ei et Eioneo 7, 11. solis acclidae grammatici memoriae prodiderunt, vid. schol. A. et Eust. 1018, 50.

V. 343. Convenit fore 12, 195. Longe usitatus est eo *ἐσσεσθαι*.

V. 344. Adiectivi ad nomen primum alijs interpositis relati exempla proponit Matth. in gr. Gr. §. 441. 2. c. Simillima legimus 12. 72., add. Od. 22, 469. Quo admoniti imaginem ab avibus in laqueos incidentibus repetunt, vid. Oppian. Hal. III, 117. Alibi significat irruere in aliquem, ut apud Arat. Ph. 423. Apoll. Arg. I, 1203. II, 602. Opp. Hal. V, 117. Structura autem activa obvia est apud eundem III, 1297. et in Opp. Hal.

ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,
αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσσομαι, οὐδὲ νῦ τόνγε
0 γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα,
ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.

Ὡς εἰπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
κεκλόμενος Τρῳέεσσι κατὰ στίχας. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
πάντες ὁμοκλήσαντες ἔχον ἐρυσάρματα ἵππους
5 ἡχῇ θεσπεσίῃ· προπάρουθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
ῥεῖ· ὄχθας καπέτοιο βαθείης προσὶν ἐρείπων

Script. de vit. et poes. Hom. p. 310. ed. Cal. — V. 349. μη-
τίσσομαι ol. vulgo. — V. 351.
ἐρύουσι Both. — V. 352. κατ'
ῶμαδόν Vind. ed. — V. 353. ἐπὶ στίχας V. all. Eust. 1019,
28. Rom. et H. — V. 356.
χειρὶν ἐρ. Z. ἐρείπων V. Lips.
all. —

III, 480. At in eiusdem carminis II, 308. ne Schneiderus
pravam intulerit emendationem, vereor.

V. 346 sq. Veteres priora cum antecedentibus consociando
Hectoris adhortationem a versu demum 348 ordiuntur, ut sub-
ito transeat poeta a narrando ad verba, quibus Troum dux suos
accendit, vid. schol. A. Longin. et Pseudo-plut. II. all. Illis,
qui vim et gravitatem hoc artificio in maius auctas dicunt, album
calculus adiciunt Heynius et Matth. in gr. Gr. §. 529. 5. p.
1030., at ratio, qua, Wolfio praeunte, utimur, et Zenodoto
placuit neque ignota fuit schol. A. Infinitivos autem pro impe-
randi modo poni nemo nescit. Nec satis praesidii grammatico-
rum decretis ferat Nestoris oratio, nostrae valde similis, II. 4,
302 sqq.

V. 348. Grammatici passim a poetae manu recedentes vel
II. 2, 391. confuderunt, vel librariorum manu sunt depravati.
Prius etiam in Aristotel. de mor. III, 10. cadit, dum ita reci-
tat: ὃν δὲ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης πτώσσοντα νοήσω, cui subiun-
git II. 2, 393. Quam enim res ad navium stationem agatur, vul-
gatum nulla indigere emendatione liquet.

V. 351. Futurum ἐρύουσι post Barnesium in suspicionem
adduxit Bothius, non grammaticis, ut opinatur, sed optimis
quibusque libris adversatus, vid. ad II, 454. 22, 67. Buttm. in
gr. ampl. §. 95. annot. 17. Apoll. Lex. 304 ἐρύουσι, ἀντὶ τοῦ
ἐρύωσι, leg. ἐρύουσιν.

V. 352. Vid. ad 23, 500.

V. 353. Praepositionem pro more suo variarunt grammatici,
vid. ad II, 91. cl. v. 460. 13, 332.

V. 356. Schol. A. contra Zenodotum disserit haece: ἐδλογώ-
τηρον δὲ μὴ κατακύπτειν τὸν θεόν, ἀλλὰ τοῖς ποσὶν συγγεῖν. Ib.
ἐρείπων schol. Ven. ad 14, 15. habet; ἐρείπων fuit in edit. anti-
quioribus. Vindd. cum aliis recte tuerentur praescens, vid. ad
12, 251.

ἐς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
μακρὴν ἢ δ' εὐρείαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωῇ
γίγνεται, ὅπποτ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ᾔσιν.

360 τῇ ῥ' οἷγε προχέοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τείχος Ἀχαιῶν
ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
ὅστ' ἐπὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέσιν,
ἄψ αὐτὶς συνέχευε ποδὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·

365 ὥς ῥα σύ, ἦϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οἷζυν
σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνώρσας.

Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,

V. 359. εἶσι Flor. ᾗσαι Ald. sec. | male. — V. 362. πάϊς Vind.
Eust. 1019, 37. et ol. vulgo. — | ed. et ol. vulgo. — V. 363.
V. 361. Ἰργασε δὲ τ. Vind. quint., | ποιήσει id. Eust. 1019, 41. et

V. 357. Vid. Etym. M. 229, 13. Apoll. Lex. 203.

V. 358. Fuere qui frustra desiderarent ὅσον γ' ἐπὶ δ. ἔρ.,
vid. Excurs. XX. §. 2. et Herodot. I, 126, III, 5, 30 alibi.

V. 359. Subiunctivum ex cogitatione suspensum Homero
reddi iubent Ven. scholl. AB., testes locupletes, cf. 16, 590.

V. 360. Interpunctio post tempus duodevicesimum collocata
schol. Venet. merito videtur notanda, vid. Wolf. praef. ed. nov.
p. LXXXI. Accensendus igitur erit hic versus exemplis a Ger-
hardio in Lect. Apollon. 221 collectis. Imaginem ab undarum
copia et celeritate sumptam Homericis advocatis explicat Etym.
M. 819, 32.

V. 363. Nec modus nec tempus ubique congruit. Futuri
indicativum olim absurde retentum Ven. Harl. aliorumque, quibus
Apollon. in Lex. 51. accedit, suffragiis expulerunt editores
nuperrimi. Subiunctivum aoristi, ut rei adventui adstrictum, me-
lius quadrare non negaverim, vid. Hermann. in Opusc. II, 45.
et ad Viger. 929. Reisig. not. crit. ad Soph. OC. 1223. et
Rost. grammat. §. 121. 5. 1. Quorum iudicio erit standum, nec
desiderabimus vel optativum, qui Heynio se obtulit, neque aori-
sti indicativum a Thierschio excogitatum in gr. Gr. §. 324. 4.

V. 364. Apollōn. in Lexic. 50.: ἀθύρει, παίζει, καὶ ἀθύρ-
ματα, παίγνια· ἐν τῇ δ' ῥαφιδίᾳ τῆς Ἰλιάδος. Quibus impulsus
Tollius ἀθύρει vel olim obtinuisse vel certe grammatico lectum
esse divinat. At propius verum est Apollonium aut infinitivum
habuisse aut aliud aliud dictum respexisse, vid. Zon. I, 62.
Suid. I, 75. et grammat. in Bekker. anecd. Gr. I, 350. 6.,
quos Etym. M. 26, II. Hesych. I, 132. Phavor. 54, 12. a Tol-
lio allatis oppono. Praeterea ἀθύρων et sensui maxime convenit,
neque a grammaticis ignoratur, vid. Bekk. anecd. I, 350. 11.
Ne quis autem id cum nominibus superioribus iungeret, fuere

ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσιν
χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·

370 Νέστωρ αὐτε μάλιστα Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
εὐχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·

Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τις τοι ἐν Ἀργεὶ περ πολυπύρρῳ
ἦ βοὸς ἦ οἶος κατὰ πίονα μηρία καίων
εὐχετο νοστήσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·

375 τῶν μνηῆσαι, καὶ ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἡμᾶρ·
μηδ' οὐτῶ Τρώεσσι ξα δάμνασθαι Ἀχαιοῦς.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς
ἀράων ἁίων Νηληϊάδαο γέροντος.

ol. vulgo. — V. 364. ἀθύρει | 177. — V. 370. Νέστωρ δ'
Tollii coniectur. — V. 365. | αὐτε Vind. un. et Both. — V.
ἦτε Ar. — V. 369. ἀνασχόντες | 377. μέγα δ' ἔκλυε Z. —
schol. ad Aeschyl. sept. c. Th.

qui virgulam interponerent, a Wolfio recte sublatam. Ceterum vox illa, sicut nostra et Romanorum ludere, longissime patet, vid. hymn. Hom. in Merc. 172. 485. hymn. 18, 11. Apoll. Rh. III, 949.

V. 365. Ut alios, velut Cratetem, qui Apollinem vel cum Pacone vel cum Sole commiscoerunt, refutaret, Aristarchus spiritum asperum appinxit, testificatus deum ita appellari ab arte sagittandi, cognomenque a verbo *λέναι* esse sumptum. Alii enim a morborum cura (ἀπὸ τῆς λείσεως), alii a procedendo (ἀπὸ τοῦ *λέναι*), alii denique ab interiectione *ἦ*, unde *ἦϊός* Bacchum non minus quam Apollinem nominari tradunt, originem repetendam putarunt, vid. scholl. ABIV. Eust. 1020, 17. Etym. M. 423, 35. 469, 41. Orion. 75, 26. 78, 19., qui, quum Homeri versum ob oculos habuerint, e multis erant commemorandi. Sed Aristarcho Eust. l. 411. et 151, 16., et scholl. AB. de spiritu obloquuntur, regula Herodiani, ut poto, freti, qua vocali subsequente spiritus asper vocali *ἦ* derogatur. Scribunt enim Graeci *ἦς*, *ἦτε*, *ἦώς*, *ἦα* et similia similiter. Nostra aetate, quod ipse olim conieceram, *ἦϊός* ab adiectivo *ἦς* nonnulli deducendum iudicarunt, vid. Frank. ad hymn. in Apoll. Del. 120.

V. 369. Structurae asperitatem quomodo evitemus, dixi ad 8, 345., vid. Herm. ad hymn. in Cer. 153.

V. 370. Adversativae, qua Venet. et optimi carent, Vind. unus leve profecto praesidium fert, vid. ad 7, 346. Neque ad eam comprobendam idoneis exemplis usus est Bothius.

V. 377. Iove Nestoris preces non exaudiente, sed Graecis repugnante, Zenodoteum ineptum existimat scholiasta A. Illud autem minus certum et exploratum esse Heynolius observat, etiam Troianis, prodigii causam nescientibus, Graecorum cladem eo portendi visum est, cf. Eust. 1020, 47.

- Τρῶες δ' ὥς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 380 μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρις.
 οἱ δ', ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 νηὸς ὑπὲρ τοίγων καταβήσεται, ὅππότε' ἐπείγῃ
 ἰς ἀνέμου· ἥ γάρ τε μάλιστα γέ κύματ' ὀφέλλει·
 ὥς Τρῶες μεγάλη λαγῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον,
 385 ἔππους δ' εἰσελάσαντες ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο
 ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἄφ' ἔππων,
 οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες
 μακροῖσι ξυστοῖσι, τὰ ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκυτο
 ναῦμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα ἑμμένα χαλκῷ.

V. 379. Διὸς νόον ol. vulgo et ὑψιμελαινάων ol. vulgo. — Ib.
 H. — V. 382. ἐπείγῃ Vind. ἀποβάντες Ambros. — V. 389.
 1021, 11. — V. 386. ἀμφι- ναῦμαχα alii, ut videtur. — Ib.
 γύοισιν ol. vulgo. — V. 387. ἑμεταχαλκόν. Ambros. — V. 391.

V. 379. Miror, quod Ernestius et Vossius ad hymn. in Cer. 3. κτύπον e glossa natum autumant. Troas enim Iovis mentem audire et cognoscere minus potuisse intelligitur. Nomen autem κτύπος de equorum strepitu, pugnantium tumultu et similibus dictum, vid. 10, 535. 12, 338. 17, 175, 19, 363. 20, 66. Od. 16, 6. 19, 444. 21, 237, 383., ad tonitru eo facilius transferri potuit, quo crebrius verbum eidem est aptum, ut 7, 479. 8, 75. 17, 595. Od. 21, 413. Hue accedit, quod κτύπος Ven. Harl. Vind. quint. Ambros. et plurimorum est.

V. 380. Integrum versum habuimus 8, 252. 14, 441., hemistichium posterius 4, 222.

V. 382. Structuram in comparationibus liberiores, cuius exempla sunt plurima, in Excurs. XXVI. pertractabo.

V. 385 sq. Veterum nonnulli, quorum principem Aristarchum fuisse scholl. BLV. tradunt, genus pugnae novum et callide excogitatum a Troianis tentari statuunt. Ut enim cum Achivis in navium tabulata egressis aequo concurrerent Marte, Troas, equis in urbem versis et aurigarum curae demandatis, horum terga et equos protegentes pugnam movisse volunt. Hinc factum esse addunt, ut Cliti, Polydamantis, socii, cervici Teuceri sagitta infigeretur v. 451. Eam vero aciem et summa difficultate proeliantes implicaturam, nec poetam, si quid eiusmodi acciderit, id silentio pressurum fuisse vero obicit Kust. 1021, 29 sqq. add. scholl. ad v. 449. His igitur de causis et illorum opinionem falsam crediderim, nec quinque versus, ut diasceustarum augmentum, reiecerim. Troas enim, qui antea, Polydamante auctore, pedites in Graecorum naves 12, 80 sqq. impetum fecerunt, via lata et ampla Apollinis beneficio atrata, curribus vecti hostibus cedentibus instant et ad naves appropinquant. Neque aliud quidquam significat ἄφ' ἔππων μάχισθαι, vid. 44, 306. 5, 13. Od. 9, 49. Hes. Scut. 456. Multos vero Troianorum postea curribus relictis rem cominus gessisse et Hector cum Aiace congressus v. 415., et Po-

- 390 Πάτροκλος δ', εἰως μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρῳῆς τε
 τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοδι νηῶν,
 τόφρ' ὄγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
 ἦστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἔλκει λυγρῷ
 φάρμακ' ἀκίσματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
 395 αὐτὰρ ἐπειδὴ τείχος ἐπεσσυμένους ἐνόησεν
 Τρῳας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
 Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι, χατίοντί περ ἔμπης,
 400 ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν·

ἀμφ' ἱμ. V. — V. 394. ἀκί- | Ald. sec. γένετ' ἰαχὴ Rom. et
 ματα π. eoni. Both. ἀκίματ' ἱπ. | Eust. 1021, 62. — V. 397.
 vulgo et W. — V. 396. γένετ' | ἐπεπλήγ. Vind. quint., vid. ad
 ἰαχὴ editt. antiquiss. γένετο l. | v. Fl3. —

Iydamas equorum fugam sistens v. 454. et alia sunt indicio
 Paulo aliter dubitationes oblatas removendas putarunt alii, quem-
 admodum ex Ambrosiano, in quo, Maio teste (vid. Buttmann
 schol. ad Od. p. 593.) fuit ἀποβάτες, licet conicere. Hi igitur
 pugnam, de qua nunc agitur, inter munimenta et naves com-
 missam existimant, vid. ad v. 651. Versu 386. numerorum vi-
 tium emendant libri, iidemque cum Eust. 1021, 23. recte dis-
 iungunt ὦψ. μελαιν.

V. 389. Προπαροxytonum esse καίμαχα schol. A. et Eust.
 1021, 39. tradunt, add. Etym. M. 526, II. Polluc. I, 137.
 Heroum tempore nam proelia navalia fuerint in usu, quae sive-
 runt. Eustath., ut plerumque sit, Minoem, Cretae regem, pri-
 mum rem navalem et classes instruxisse auctor est 1021, 48.
 Neque Homerus naves vel ad belli expeditiones vel ad praedas
 agendas apparatus ignorat, vid. II. 9, 328. Od. 9, 252. II, 230.
 8, 71. Ibiq. Nitzschium.

V. 392. Apollonii glossa in Lex. 30. v. Ἀγαπήνορα non
 ad nostrum locum, sed ad II. 13, 756. spectat. Quo minus perspe-
 cto et Villosion. ἀγαπήνορος grammatico obtrudit, nec Bekker,
 rem melius instituit.

V. 393. Nomen λόγος Homero inferius habitum ab Eust. ad
 II. Z. 633, 42. et Thom. Magistr. 74, 10. ex editione
 Ritschel., non nisi bis, semel in Iliade et semel in Odys. I,
 86. reperiri schol. A. observat. Illi vero negant λόγος, numero
 singulari positum, orationem scriptam apud poetas declarare.

V. 394. Bothio numerorum incessus languidior est visus:
 at dactylis duobus vel minor est gratia. Neque Apollonii Lex.
 72. ei accinit: habet enim φάρμακ' ἀκίματα ἔπασσε μ. δ. Insu-
 per schol. A. praecipit: Ἐν τισὶν ἀκίσματ'. οὕτως δὲ καὶ Ἀπ-
 σταρχος. Vocalis autem brevis aliis exemplis sustentatur, vid.
 16, 523. Od. 10, 69. II. 21, 143. 13, 115. Apoll. Rh. II, 512.

V. 396. Codicum manum primus instauravit Stephanus,
 cf. 4, 456. 12, 144. 16, 366.

ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερέπω· αὐτὰρ ἔγωγε
σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἔν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω
παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασις ἐστὶν ἐταίρου.

405 Τὸν μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντα πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο
παυροτέρους πέρ ἐόντας ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν·
οὐδέ ποτε Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
ῥηξάμενοι κλισίῃσι μιγήμεναι οὐδὲ νέεσιν.

410 ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρου νηῖον ἐξιθύνει
τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
εὖ εἰδῆ σοφίης ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης·
ὥς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε·
ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσιν.

415 Ἐκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος εἴσατο κυδαλίμοιο.
τῷ δὲ μῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο,

V. 401. ποτιτερέπω schol. ad
Od. 19, 457., male. — V. 406.
οἶδ' δόν. V. H. et ol. vulg. —
V. 408. οὔτε ποτὲ Vind. ed.
Ald. sec. W. — V. 409. ἥδ'

νέεσιν V. L. ap. schol. A. et
Kust. 1022, 39. W. et Both. —
V. 410. ἐξιθύνει schol. brev. —
V. 415. ἄντ' Αἴαντος Vind. ed.
Eru. H. — V. 416. οὐδ' δύν-

V. 401. Verbum ποτιτερέπω, ut ἅπας εἰρημέρον, notetur.

V. 403. Cf. ad 11, 792.

V. 405. Cf. 18, 148. 6, 511., ubi Zenodotum errasse nostra
docent. Vide Schol. A.

V. 408 sq. Libri plerique et praestantissimi οὐδέ ποτε, velut
V. Vind. quint., tuentur. Quo probato in versu proximo οἶδ' δόν
νέεσιν cum iisdem reponamus oportebit. Dicit enim poeta Tro-
ianos, maxima vi irruentes, neque ad naves, quae in vicinia
erant, nedum ad tentoria magis remota perrumpere potuisse, vid.
nostra finitima 11. 24, 25 sq. Od. 12, 75.

V. 410. Schol. brevem, dum ἐξιθύνει ἴσον ποιεῖ, δοθοῖ red-
dit, nihil diversi habuisse manifesto patet. Indicativi autem com-
paraudo apti rationem reddit Hermann. in Opusc. 11, 43 sqq.
Verbum simplex opificum et fabrorum, tigna et trabes ad amus-
sim exigentium, proprium est, cf. Od. 5, 245. 17, 341. 21, 44,
121. 23, 197. Compositum vero, non nisi semel apud Homerum
oblivium, ad Tiphyn, Argus gubernacula dextre et scienter regen-
tem, transtulit Apollon. Arg. 1, 562.

V. 412. Nomen σοφίην hoc uno loco lectum in Commentario
explicabo. Postrema recurrunt in Od. 16, 233. et apud Apoll.
Arg. 1, 19.

V. 413. Vid. 12, 436.

- οὐθ' ὃ τὸν ἐξελάσαι καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
οὐθ' ὃ τὸν ἄνρ ὤσασθαι, ἐπεὶ ὃ' ἐπέλασσε γε δαίμων,
ἐνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα γαῖδιμος Αἴας
420 πῦρ ἐς νῆα φέροντα κατὰ στῆθος βάλε δουρὶ.
δούπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς.
Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησεν ἀνειψιὸν ὀφθαλμοῖσιν
ἐν κορήσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν αὖσας·
425 Τρῶες καὶ Λύκοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
μὴ δὴ πω χάξεσθε μάχης ἐν στείνει τῷδε·
ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σωῶσατε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἄγῳι πεσόντα.
Ὡς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντιςα δουρὶ φασινῶ.
430 τοῦ μὲν ἄμαρθ' ὃ δ' ἔπειτα Ἀντόφορον, Μάστορος υἱόν,
Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
γαῖ', ἐπεὶ ἄνδρα κατεκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν,

ναυτο V. Vindd. Eust. 1023, 20.
II. — V. 417. νῆα II. — V.
423. νεὸς Vind. ed. et ol. vul-
go. νηὸς editt. antiq. — V.

427. Κλυτίοιο Vind. quint., male.
— Ib. σωῶσατε Vind. al. — V.
432. Κυθήροισι V. L. ap. schol.
Vict. —

V. 414. Vide ad 12, 175.

V. 415. Tenorem adverbii male expulsam esse uberius de-
monstravi in Excurs. XVI. §. 2.

V. 417. Schol. A. Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ὃ γράσει νῆα, προ-
εἶπε γὰρ „τὸ δὲ περὶ μιᾶς νηὸς ἔχον πόρον.“ Quibus monitis,
Wolfio dissentiente in praef. ed. nov. p. XXXVII., obtempe-
ravit Heynius, neque absonum esse videbitur, si contuleris 16,
122, 286. Protésilai enim navem esse intelligendam facile conli-
cias. Verum, quum libri omnes contrarium sequantur, et Hector
toti Achivorum classis incendium minetur, metuendum erit, ne
Aristarcheum ad vers. 420. sit reiciendum. Quam suspicionem
aliqua ex parte confirmat schol. Vict. hisce: οὐδ' οὐδ' ὁδὸν γράσει
νῆας. ἀλλ' οὐδὲ τὸ μέτρον ἐπιδέχεται νῆας γράφειν.

V. 418. His Lyeaeu, mortem deprecatus, Achillem compellat
21, 93. Itaque nec Iovem neque Apollinem, ut scholl. B1. tra-
dunt, indicabunt, neque Eustath. Hectoris virtutem deorum
auxilio immuni recte censuit 1023, 29. Δαίμων enim deum Da-
monis infestum sive calamitatem divinitus immissam significat, vid.
Nitzsch. ad Od. 2, 135. et infra v. 468.

V. 423. Atticum vel e libris vllioribus, qualis Vindob. est,
propagatum, vel ex emendandi pravitate subortum aufert Ve-
netus.

τόν δ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὐατος· ὅξαι χαλκῷ
 ῥισαί· ἄγχ' Αἴαντος· ὃ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν
 435 νηὸς ἄπο πρύμνης χαμάδις πῖσε· λύντο δὲ γυῖα.
 Αἶας δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·

Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος,
 Μαστορίδης, ὃν νῶϊ Κυθηρόθεν ἔνδον ἔοντα
 ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισιν·

440 τὸν δ' Ἐκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι λοῖ
 ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ ξυνέηκε· θάων δὲ οἱ ἄγχι παρέστη,
 τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην

V. 439. τέκισον Z. — V. 441. 445. Κλειτὸν et Ἀγλαὸν VV. I.I..
 δ τοῦ πόρε Ald. sec., male. — ap. schol. A. — V. 447. ἔππων
 V. 444. ἰόδοκον alii, ut videtur. Viindob. un. — V. 450. ἐμεί-
 — Ib. βάλῃ ol. vulgo. — V. νῶ Vind. ed. ol. vulgo, ἐμείρων

V. 438. Eustath. 1024, 52. τὸ δὲ Κυθηρόθεν ἔνδον ἔοντα,
 ἀπὸ τοῦ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐκεῖ πόλεως, οὐ μὴν ἐκ τῆς περιχώρου τῆς
 νῆσου Κυθήρων. Repetit igitur eum fere errorem, quem ad Il.
 13, 363. confutavimus. Dicit autem Ajax Lycophrona Cytherium,
 e patria profugum, apud Telamonem habitasse.

V. 439. Zenodotus, etsi scholl. Bl. Aristarchum substituunt,
 τέκισον. Aiacei vero et Teucro in bellum proficiscentibus nullam
 fuisse sobolem verisimilium putant scholiastae. Nec minus apud
 Sophoclem Ajax Telamonius parentum memoria commovetur,
 vld. v 462, 846 sqq.

V. 444. Paroxytonum ἰόδοκον Alexio, cui usus paruit, scribi
 iussit, quod pharetra sagittas excipit, cf. Od. 21, 12, 60.

V. 445. Grammatici duplici de causa ancipites haeserunt;
 primum enim Κλειτὸν, etsi sit oxytonum, nomen proprium ducit
 schol. A., rectius schol. Leid. et Eust. Κλειτὸν postulant; deinde,
 ut prius defenderent, alii Ἀγλαὸν aurigam Polydamantis appella-
 tum fuisse volunt, cui opinioni singulorum ordo intercedit.

V. 447. Priora alias non deprehenduntur; in fine autem ver-
 sus ἔλπουσ, cui libri omnes propemodum subsidio sunt, currum
 ordinem et aciem indicare recte statuit Heynius, vid. 10, 117.
 13, 556. 17, 732. 20, 377.

V. 449 et proximi duo pro spuris sunt habiti ab Alexan-
 drinis. Priores enim ex Il. 17, 291 sq. transfusos, postremum
 vulnus a tergo incussum suspectum reddere volunt, idemque ex
 Il. 4, 217. 13, 289. consutus videri potest. Illo autem velut
 fundamento iacto argumenta superstruunt alia, negando id, quod
 Letho Pelasgo Il. 17, 291. et Pandaro Lycio 5, 221. congruum
 ait, in Clitum Troianum, perniciem a patria et aemet ipso repel-
 lentem, cadere. Neque apparere dicunt, cur Polydamantis auriga
 in hostium ordines in fugam incliuatos egerit currum. Iam Ari-
 starches ipse, etsi singula non sustulit, his rationibus commo-

- λοδόκον· μάλα δ' ὤκα βέλεα Τρώεσσιν ἐτίει.
 445 καί-ρ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισήγορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλυδάμαντος ἐταῖρον, ἀγανού Πανθοίδαο,
 ἥνία χερσὶν ἔχοντα· ὃ μὲν πεπόνητο καθ' Ἴππους·
 τῇ γὰρ ἔχ', ἥ ῥα πολὺν πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,
 Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 450 ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱμένων περ.
 ἀνέχνη γάρ οἱ ὀπισθε πολύστονος ἔμπεσεν λός·
 ἤριπε δ' ἐξ ὀρέων, ὑπερώησαν δέ οἱ Ἴπποι·
 κείν' ἔχεα κροτέοντες. ἀναξ δ' ἐνόησε τάχιστα
 Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἦλυθεν Ἴππων

Townl. et Rom. — V. 451.
 πρόσθε πολ. Aristoph. — V.
 453. κείν' ὄχ. Eust. 1025, 7.
 Rom. — lb. κροτέοντος Vind.

un. κροτέοντα et Ἰάκω Bentl. et
 H. coniect. — V. 454. ἐναντίος
 Vind. et ol. vulg. —

ius eos versus translato putavit. Ad ista responderunt alii: Clitum, ut Dardanum, sociis magis quam Troianis annumerandum, Hectori gratificari; porro eius virtutem, quo fortius sine Polydamante solus moverit pugnam, quemadmodum Automedon, nullo socio assumpto, in Troium aciem equos dirigat 17, 495 sqq., eo iustius celebrari; denique, quanquam Clitus in equos conversi cervix trahere potuerit, postea tamen totum colli ambitum appellare cervicem. Nec minus ad aciem Troium mutatam, de qua ad vers. 385. disserui, nonnulli respexerunt. His alia iam olim a me breviter disputata accedant. Ae de vulnere, quo Clitus occubuerit, similiter atque ego et veteres senserunt et Ernestius cum Dacieria; tum vero non modo de sociis, sed de iis etiam, inter quos arctior intereedit necessitudo, χαρίζεσθαι sive χάριν φέρειν dici Il. 5, 71. 9, 613. 15, 744. Od. 10, 265. demonstrant; postremo, qua plaga Clitus ceciderit, illis versibus expunctis, minus elare perspicitur, neque id ab Homero facile negligitur, vld. 5, 46, 291, 582. 8, 121, 258, 313. 13, 391. 14, 452. 16, 343. 17, 618 alibi.

V. 450. Nequidquam libri et scripti et editi a dicendi genere poetae familiar nos avertunt. Clitum enim ipsum iuvltum diem obisse supremum vix erat affirmandum, sed inane sociorum studium moerorem auget. Itaque genitivum, qui 17, 292. tutus est, recte tuerntur Ven. Townl. et Rom., etsi spiritus discrepat. Aristarehus, si scholiis fides est, et Eust. 1025, 9. utrumque noverunt. Nominativus ἱμένων περ, ab Ernestio propositus, sermoni Homérico repugnat.

V. 451. Aristophanem non tollendo, sed emendando scrupulum, quem in eo versu quaesiverunt, exempturum fuisse liquet.

V. 452. Accentum apud Eustathium depravatam esse admonui ad 11, 160.

V. 454. Lectio e Venet. et melioribus est mutata.

- 455 τοὺς μὲν ὄγ' Ἀστυνόῳ, Προτιάονος υἱέϊ, δῶκεν;
πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἔσχειν εἰσορόωντα
ἵππους· αὐτὸς δ' αὐτίς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίσθη.
Τεῦκρος δ' ἄλλον ὁσπτόν ἐφ' Ἑκτορι· χαλκοκορυστῇ
αἶνυτο, καὶ κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
460 εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν.
ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥ' ἐφύλασσειν
Ἑκτορ', ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα,
ὅς οἱ ἔυστροφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλη
465 ἰὸς χαλκοβαρής, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τεῦκρος δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσήνδα·
ὦ πόποι, ἣ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κίρει

V. 455. δ' Ἀστυν. Benth. Thiersch.

in gr. Gr. §. 157. 6. et al. — V.

456. ἐπώτρυνε V. et Vind. un. —

V. 457. αὐτὸς δ' αὐτ' ἐξαΐτις

ἰὼν Vind. un. — V. 459. μά-

χης V. Vind. ed. Z. Eust. 1025;

14. ol. vulgo et H. — V. 462.

ἀπύρα Vind. ed. — V. 463.

ἔυστροφέα id. — V. 468. ὅτι

V. L. ap. schol. Vict. — V.

V. 457. Vind. suum ex Il. 13, 642. minus commode arripuit, vid. 5, 134. 8, 99.

V. 459. Aristophanis et aliorum μάχην fuisse schol. A. testatur; inter eum autem et vulgare, Zenodoto probatum, hoc interest, quod Hectoris morte vel vulnere quum pugnae ad naves, tum toti fere bello finis dicitur impositus. Id acute perspexit Wolfius in praef. ed. nov. LXXVII., Vossio concinente.

V. 462. Nec votum animo conceptum nec preces, quemadmodum lexicographi et Homerici et alii autumant, εὖχος in his et similibus denotat. Synonymum enim illi est κῆδος, vid. 8, 237. 15, 595. 17, 177. Verbi formam corruptam in Vindob. in integrum restituunt Ven. et alii, eius structoram attigerunt Matth. in gr. Gr. §. 418. c. Koen. ad Greg. Cor. 94.

V. 463. Homerica sunt ἔυστροφής et ἔυστροφος, vid. Od. 9, 427. 10, 167. 21, 408. cll. Il. 13, 599, 716. Itaque Alteri librum bene emendat Vind. quintus cum aliis.

V. 464. Perperam in Vind. quint. fertur παρεπλάγχθη, vid. Od. 9, 81. 20, 346., ei finitimum est Il. 8, 311 παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων.

V. 468. Idem liber, dum ἡμετέρος profert, nihil in eo inesse dissimilitudinis vel tenore indicat. Pronomen ὃ τε aliis et his idoneis confirmatur exemplis, vid. 16, 54. 17, 734.

V. 469. Apoll. in Lex. Hom. 474. non minus, quam poetae studium, in verborum etymologia conspicuum, de quo vid. ad 12, 295., faret recepto. ἐνέθησα et libri praestantissimi et Homeri consuetudo commendat, cf. 2, 111. 9, 18.

V. 470. Aristarchus πρῶτην et πρῶτον apponit, schol. vero hoc melius iudicat Klotz: nam πρῶτην nuper, πρῶτον, utpote

δαίμων ἡμετέρης, ὃ τε μοι βίον ἐμβαλε χειρός,
νευρὴν δ' ἐξέρόηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα

470 πρῶτον, ὅθρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας οἰστυγίας.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

ὦ πέπον, ἀλλὰ βίον μὲν ἔα καὶ ταρφέας τοὺς
κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς Δαναοῖσι μεγάρως.

475 αὐτὰρ χερσὶν ἐλὼν δολιχὸν δόρυ καὶ σάκος ὦμφ

μάρναό τε Τρῳέεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·

μὴ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοι περ, ἔλοιεν

νῆας εὐσσεύεμεν· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.

Ὡς φάθ'· ὃ δ' αὖ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·

αὐτὰρ ὄγ' ἄμφ' ὦμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμον·

480 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν·

469. ἐξέρόηξεν ἡστροφον V. I.
ap. schol. A. — Ib. ἣν οἱ ἔδη-
σα St. Eru. all. — V. 470.
πρῶτον Z. — V. 476. ἀσπουδί

Vind. ed. ol. vulgo et Both. —
V. 477. μνησώμεθα Harl. et
pauci all. — V. 478. ὃ δὲ τό-
ξον V. vulgo et W. —

ex adverbio πρῶτ deductam, pridie esse, idque convenire chor-
dae Teucri Hectoris ictu 8, 328. perruptae, add. Etym. M. 692,
22. Rust. 1025, 37. et lexicographos. Alia fuit controversia de
τ subscripto adverbii πρῶ et πρῶην vel demendo vel adificiendo,
vid. Passov. Lexic. et Apitz. ad Soph. Trach. 613.

V. 476. Ven., ut solet, ἀσπουδί cum schol. A. tuctar, vid.
ad 8, 512.

V. 477. Vulgare, plurimorum suffragiis innixum, certum
reddit Od. 22, 73., quo simul admonemur verum medium colo
recte distinxisse editores recentiores. Vis enim adhortandi par-
ticulae ἀλλὰ subest, vid. Passov. Lex. v. Koen. ad Greg. Cor.
88. et Herm. ad Vig. 812. Nulla igitur alia opus est apodosis,
quam requiri putarunt inducti 8, 512. 22, 304.

V. 478. Syllaba brevis, litera tenui insequente, numeris
aegro satisfacit. Recipienda ergo erat Bentl. medicina, Vindob.
quinto adstipulante et Bothio praecunte, vid. Od. 24, 408.

V. 480 sq. Horum alterum, a Veneto et longe plurimis
praetermissum, Heynius ac Wolfius suppositivum iudicant,
Knightius, quod sagittariis quidem nec vero eorum ducibus
galeae defuerint, utrumque supervacaneum censet. Bothius
contra funditoribus capitum tegumenta fuisse probabiliter colligit
ex Od. 24, 231. Hes. Op. 545. et Il. 10, 257., proinde eo solo
a gravis armaturae militibus illos differre vult, quod galeas cri-
statae et aeratae non gestarint, vid. 13, 714. Quam ob rem, ut
Teucrum, casside villiore deposito, galeam firmiorem et cominus
pugnantibus magis idoneam sibi sumpsisse intelligatur, neutrum
horum a poeta auferendum esse consequens dicit. Non negave-
rim acute haec esse disputata, sed ad verum ab omni suspi-

[Ἰππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἐνευεν·]
 αἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὃξεί χαλκῷ.
 βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὦκα θέων Αἴαντι παρέσθη.

Ἐκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
 485 Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέλετο μακρὸν αὔσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.

490 ῥεῖα δ' ἀρτηγνώτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή,
 ἡμὲν ἀτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
 ἢ δ' ὅτινας μινύθῃ τε καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν·
 ὥς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ὀρήγει.

V. 491. *δοῖσιν* grammatic. pars.

— Ib. *ἐγγυαλίξῃ* Eust. 1026,

V. Rom. — V. 492. *μινύθει* id.

ib. Rom. et libr. quidam. — V.

494. *ἐπὶ νηυσὶ διαμπερὲς* Lycurg.

contra Lacer. loc. 26. — Ib.

εἰς ὅκειν ἡμέων Stob. flor. tit.

XXXIX. 19, p. 227. ὕμνων V.

L. ap. schol. A. — V. 497. *νῆ-*

αια τέκνα Lycurg. — V. 499.

eloque liberandum parum valent. Primum enim quod Boethius quaerit poeta indicavit iam prioribus; deinde inter pugnae strepitum et tumultum singula quaeque accurate et plena enumerare ipse conducebat; neque silentio est praetereundum Teucrum alibi, dum arcum intendit, fratris clypeo protegi, vid. 8, 266 sqq. Quae versus allunde transcriptus videri potest, cf. ad 11, 41. et Od. 22, 123.

V. 490. Coniungere solet priora, vid. 13, 72, Od. 4, 207, 5, 108, 300.

V. 491. Quadrisyllabum mīrḡ veterum consensio fuerit, cf. scholl. AB. Eust. 1026, 41. Etym. M. 676, 33., vid. ad 12, 428, et Thiersch. in gr. Gr. §. 206. 26.

V. 492. Praeterquam quod libri Eustathio obnuntantur, sub- junctivo adest Apoll. de coni. 502, 20., cū ipse cum Vind. uno μινύθῃσιν exhibet. Legerunt igitur quidam: ἢ δ' ὅτινας μινύ- θῃσιν καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν, libris dissonantibus.

V. 494 sqq. Crates et alii veterum Homericis adolescentibus maiori ad virtutem incitamento fore quam verbosas Tyrtaci elegias iudicarunt, vid. scholl. et Eust. 1026, 24. Nec defuerunt qui et sententiarum pondus et orationis brevitatem admirati Homerum verius recitarent, velut Lycurgus sex, Stobaeus tres prio- res l. all. adscripserunt. Quae vero ab illis aliter dicta invenia- mus, ea vel levia vel inepta effiant. Gravius est schol. A. praeceptum: ἡ βία τῶν ἀντιφωνητῶν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας ἐστὶ καὶ οὐκ ἐχουσία ἀν- τιδιαστολή· διὸ τῶν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας ἐστὶ τὴν ὀρέγῃ, ἐπὶ accedendum,

- ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες· ὃς δὲ κεν ὑμέων
 495 βλήμενος ἢ τυπείς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 τεθνήτω· οὐ οἱ αἰεὶς ἀμυνομένη περὶ πάτρης
 τεθνήμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σὸν καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἰ κεν Ἀχαιοὶ
 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 500 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέκλειτο οἷς ἐτάροισιν·
 Διδῶς, Ἀργεῖοι· νῦν ἄρχιον ἢ ἀπολέσθαι,
 ἢ σαωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
 ἢ ἔλπεσθ', ἣν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 505 ἐμβαδὸν ἵεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;
 ἢ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα

σχορτας Harl. Lips. Ald. sec. et
 all. — V. 501. ἐκέκλειτο μακρόν
 αὔρας Lips. et un. Vind. in
 marg. — V. 504. ἢ ἔλῃ. Eust. 1029, 4. Rom. ol. vulgo. — Ib.
 et νῆας Vind. quint. — V. 505.
 γαῖαν ἅπαντας seu ποσὶ ἕκαστος
 Bentl. conjecturae. —

nlai aliorum verecundia me deterreret, vid. Buttmann. gr. ampl.
 §. 14. annot. 9. 2.

V. 496. Sententia quum minus plena atque integra esse vi-
 deatur, apodosin supplendo annectere conati sunt Eust. 1026,
 28. et alii. Ea carere poteris, si verba οὐδ' ὅτι — — τεθνήμεν
 reliquis interiecta putaveris. Quo facto, quae deinceps sequuntur
 cum imperativo praecedente proxime cohaerent, neque eam ra-
 tionem veteribus ignotam fuisse crediderim.

V. 497. Exile et tritum νῆπια τέτρα, quod apud Ilyeurgum
 exstat, lecto et magis recondito posthabuisse poetam scholl. Bf.,
 et Eust. 1026, 56. tradunt. Adverbio enim perpetuam quasi
 generis successionem declarari dicunt; recte, ut opinor, vid. 3,
 160. Od. 1, 222. Idem autem praeter libros nobis testatum reli-
 quit Apoll. in Lex. 401.

V. 499. Lyeurgi libraril passim aberrarunt a vero, unde ἔκω-
 ρται vel ἡκωρται olim ferebatur vitiose, cf. Bekker. III. p. 226.
 ὀκωρται V. et Vindd. suo probant assensu; Eust., cui morem
 gessit Rom., cum prioribus 1026, 17. indicativum adiecit.

V. 501. Invasit libros aliquot id, quod et alias saepe et su-
 pra v. 485. adfuit.

V. 504. Aiakis ardorem augeri interrogativa apparet, unde
 eam, a Vindd. et aliis traditam, tum huic versul, tum v. 506.
 restituerunt editores novissimi.

V. 505. Nulla legendi diversitate commemorata voculam per-
 raram plurimi illustrant veterum, cf. scholl. Eust. 1029, 51.
 Apoll. in Lex. 258. Etym. M. 334, 5. Illi vero in re concor-

- Ἐκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μετειαίνει;
οὐ μὲν ἔς γε χορὸν κίλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
510 ἢ αὐτοσχέδιον μῖξαι χεῖράς τε μένος τε.
βίλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον ἢ βιώναί,
ἢ δητὰ στρεῦγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι
ὥδ' αὐτως παρὰ νηυσὶν ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστον.
515 ἐνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίων, Περιμήδεος υἱόν,
ἀρχὸν Φωκίων· Ἄϊας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·

V. 507. *ἐνιπρῆσαι* Viad. quint. | Rom. East. 1029, 10. — V. 512.
— V. 508. οὐ μὲν *id.* — V. | στρεῦγεσθαι Apoll. in Lex. 618.
510. αὐτοσχέδιον Harl. Lips. | — V. 513. ὥδ' αὐτως schul. A.
Clark. et Ern. — lb. μῖξαι St.

des de interpretatione varie sentiunt. Tametsi *ἐμβαδὸν περὶ* plerumque reddunt, id ipsum tamen vel ad naves combustas vel ad iter per maris fluctus pedestribus cupiis tentandum, quorum neutrum fieri poterat, ab Aiace per ludibrium referri volunt. Alii denique Spartanorum musicam militarem (*ἐνθυμὸν ἐμβατήριον*), vid. Franek. ad Callin. p. 131 sqq., huc advocant, rati Aehivos victures et paeana fundentes unquam in patriam reversuros esse ab Aiace negari. Primum horum contortum et importunum, ultimum longius arcessitum et ab Homeri aevo alienum videbitur; nihil igitur restat, nisi ut medium planum et perspicuum teneamus. Quae quum ita sint, corruptam Hesychii glossam I, 188 *ἐμβαδὸν περὶ* (vulg. *παρὰ*) διὰ θαλάσσης bene et scienter a nonnullis emendari in confesso erit, vid. Zunar. I, 712.

V. 510. In exemplaribus quibusdam αὐτοσχέδιον, ab Ernestio et Clarkio reductum, obtinuisse scholl. BLV. animadvertunt. In contrarium iterum abierunt Heynius et Wolfius, Veneti, ut videtur, auspiciis freti. Iam si libros et interpretes Graecos consuleris, αὐτοσχέδιον satis certum ac firmum videbitur, quippe quod utantur Eust. 1029, 10. Apoll. in Lex. 125., alii. At illud sermonem Homericum, cui αὐτοσχέδιον probatur, aspernari obiciunt. Sed in tanta, quanta Graecorum lingua verborum gaudet copia et varietate, id pro certo affirmare non ausim. Nam adiectivo αὐτοσχέδιος stirps erit σχεδόν adverbium, e quo αὐτοσχέδον et αὐτοσχέδα proveniunt, vid. Il. 7, 273. 15, 386, 708, 745. 17, 530. Od. 22, 293. Il. 16, 319. Ab illo deinde αὐτοσχέδιον plignitur, verbis ferendi vulnerandique potissimum adfectum, cf. 12, 192. 17, 294. Od. 11, 536. et Il. 5, 830, ubi simplex habemus; sed eiusdem originis sunt quae a genitivo et dativo repetuntur, αὐτοσχέδιον et ἐξ αὐτοσχέδιον, ἐξ αὐτοσχέδης hymn. in Merc. 35. Illud autem huius loco maxime congruit, quia nihil

Πουλυδάμας δ' Ὀτον Κυλλήνιον ἐξανόριξεν,
Φυλκίδεω ἔταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἑπειῶν.

- 20 τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδὼν· ὃ δ' ὑπαιθα λιάσθη
Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
εἶα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
αὐτὰρ ὅγε Κροίσμου στήθος μέσον οὔτασε δουρί.
δούπησεν δὲ πεσών· ὃ δ' ἀπ' ὤμων τένχ' ἐσύλα.
25 τότ' αὖ δὲ τῷ ἐπόρουσε Δύλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς,
Λαμπετίδης — ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδὼτα Θούριδος ἀλκῆς —
ὃς τότε Φυλκίδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρί

et ol. vulgo. — V. 516. | Vind. un. — Ib. in fin. *μεγῆρας*
ἀρχὸν Ἀθηναίων V-L. ap. schol. | Harl. — V. 526. *φέρτατος υἱὸς*
Vict. — V. 522. *ἐνὶ Τρώεσσι* | V. Lips. Vind. quint. —

adest, cui quartus casus sit consentaneus. Quod reliquum est, ellipsin πληγὴν sive μάχην, quam vulgo advocant extrinsecus, vanam esse et inane perspicitur, vid. Schaef. ad Bos. ellips. p. 266.

V. 511 sq. Heynius, ut orationem et comptiorem et planiorem reddat: καὶ δηθὰ στρ. optat, qua de re aliter indicant veteres arbitri, neque, ut puto, iniuria. Non enim tria, sed duo proponit Ajax, salius esse dicens uno horae momento vel mortem oppetere vel salutem sibi parare, quam atroci et diuturna pugna misere quasi tabescere, cf. scholl. Eust. 1029, 10. et simillimam Eurylochi sententiam in Od. 12, 351 sq. Quae simul indicio esse potest librariorum mendum *στρεψέσθαι* Villoissonio sine causa placuisse, vid. Apoll. Rh. IV, 384, 621, 1058.

V. 513. Litera subscripta ᾧδ' αὐτῶς schol. Venet. temere adhaesit, vid. ad 2, 271, et doctam Lehrsii disputationem de stud. Arist. Hom. 87 sqq.

V. 515. Schedios duo, Phocensium duces, unum Iphiti, alterum Perimedis filium, a poeta commemorari iam schol. A: annotavit, vid. 2, 518. 17, 306. et Spohn. de agr. Troi. 25. Bothio, qui memoriae lapsus seu poetae sive librariorum subesse credit, forsitan placebit schol. Vict. discrepantia.

V. 526. Patronymicum, minus e regula formatum, Eust. 1030, 22. excusat hīce: ὅτι εἶπεν Ὀμηρὸς πατρωνυμικὸν Δύλοψ Λαμπετίδης, ἵνα μὴ τις νοήσῃ Λαμπίου υἱὸς (lege υἱόν), μεταφράζει οὕτως· ὃν Λάμπος ἐγείνατο· ὥς τε κατὰ πλειονασμὸν τὸ Λαμπετίδης παρήκται· ὥστ' ἵνα εἴπω Λαμπίδης· vid. Matth. gr. Gr. §. 109. annot. 3. Thiersch. §. 181. 49. Bothius ad aliorum normam Λαμπαίδης emendandum censet, nec vero Homeri forma liberior angustia grammaticorum regulis erit includenda.

- ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς· πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
 530 τὸν ῥ' ἐγόρει γνάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτα Φυλεὺς
 ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπο Σελλήεντος.
 ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐφρήτης
 ἐς πόλεμον φορέειν δῆτων ἀνδρῶν ἀλεωρήν·
 ὅς οἱ καὶ τότε παῖδος ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον·
 535 τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος, ἵπποδασιῆς
 κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἐγχεῖ ὀξυόεντι,
 ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
 κάππεσεν ἐν κονίησι νέον φοίνικι φαινός.

V. 531. ἤγαγεν· ἐξ Ἐφ. V. L. | Vind. un. — Ib. ἤλαπτο V. ol.
 ap. schol. A. — V. 532. Ἐφ- | vulgo et H., vid. ad 17, 404.—
 φήτης H. — V. 534. ἤρκει ὄλ. | V. 540. ῥῆξ' ἱπαμύντωρ V. L.
 Vind. quint. — V. 539. εἰως | ap. schol. A. — V. 541. αὐ-

In horum exitu, nisi correctoris manum proderet, adoptandum dicerem Ven. et Viudd. scripturam.

V. 531. Medium activo erit posthabendum, etsi aptum illud erat 2, 659.

V. 533. Vid. 12, 57.

V. 534. Supervacanea et inutilia haec habet schol. Vict. propter vers. 529. Venia autem iis inde parata est, quod Homerus de thorace, a Phyleo patre Megeti relicto, nonnulla interposuit.

V. 538. Respicit ad nostra schol. ad Od. 12, 243.

V. 540. Aristarcho nonnulli dant compositum, vid. ad 13, 284. 14, 449. Invicem autem sibi opponi εἰς et τόσσα δέ, τόσσα et εἰως notum est, cf. Passov. Lex. v. τόσσα. Quo animadvertens Od. 3, 301 εἰως μὲν ἔρθα πολὺν βλοτον καὶ χειρὸν ἀγχιρα, τόσσα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήσατο reddendum esse et ipse olim admonui, et Nitzsch. prudenter divinavit.

V. 541. Ne Homeros ἔῖterato invenustus evaderet, Roth. aliam optat praepositionem, una Aeschylī, altero Xenophontis exemplo stabiendam. Sed poetae summa intactum et illibatum servare praestabit, vid. 11, 257.

V. 545. Venet. iudice, cui praestantiores concinunt, aoristum teneamus oportet.

V. 546. Homerica verba ἐνέπω sive ἐνέπω, ἐνέπω et ἐνέσω studiosae et pollenter excussit Butt m. in Lexil. 1. 281 sqq. Eius autem acuminē eo pervenimus, ut utriusque saepissime confusi et originem et potestatem probe distinguamus. Primum enim rebus adiunctum nuntiare, alterum personis consentaneum aliquem appellare, deinde verbis castigare significat. Quod quin certum verumquo sit eo minus dubitabimus, quo magis non modo Homeri sermo et usus, sed veterum etiam praecepta congruant. Nam grammatici ductiores, etsi utrumque ab eadem repetant stirpe, potestate tamen differre haud ignorant. Argumento sit Rust. ad Od. 1381, 33, ubi haec habet: ὅρα δὲ, ὅτι τὸ μὲν ἐνέπω ἢ ἀντί τοῦ

ἔως ὃ τῷ πολέμῳ μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νικῆν,
 10 τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν αἰνύντωρ.
 στῇ δ' εὐράξ σὺν δουρὶ λαθών, βάλε δ' ὤμῳ ὀπίσθεν·
 αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
 πρόσσω ἰεμένη· ὃ δ' ἄρα προηνὴς ἐλιάσθη.
 τῷ μὲν ἐισάσθη χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 15 συλῆσιν· Ἐκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν
 πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἰκεταονίδην ἐνέειπεν,
 ἦρθιμον Μελάνιππον· ὃ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
 βύσκη, ἐν Περκώτῃ, δῆτων ἀπονόσφιν ἐόντων·

ράξ ξὺν et ἐν δουρὶ Both., alterum de conjectura. — V. 345. κέλευε Vind. ed. Apoll. in Lex. 384. et ol. vulgo. — V. 546 et 552. ἐνέειπεν ol. vulgo, ἐνέ-

ειπεν Eust. 1030, 5. Rom. W. H. — V. 547. εἰλίποδας Vind. ed. et H. — V. 548. Περκώτῃ Vind. quint. — lb. ἀπὸ νόσφιν H., ut solet. —

ἔδειν ἢ ἀντὶ τοῦ λέγειν ἀπλῶς κῆται· τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ ἐνέπειν καὶ ἐνέσειν οὐδέντερον ἐκείνων δηλοῖ, ἀλλ' ἐπέπληξεν καὶ ἄμφω δηλοῦσιν, ἣν διὰ λόγων μέντοι εἶπουν δι' ἐκῶν, idemque discrimen crebro ab eo indicatum videmus, cf. indicem Devarii. Ambiguitas quaedam in futuro solo, cuius formam ἐνέπω ad utrumque solent referre, nobis superest. Verum enim vero illa certe apud Homerum non tam posterioris, quam prioris esse solet, vid. Passov. in Lex. ἐνέπω. Neque alios epicis ab Homeri norma et lege discrepare crediderim; ut enim illis pariter atque tragicis ἐνέπειν quum nuntiare tum aliquem appellare sive alicui aliquid dicere et enarrare significat, ita ἐνέπειν nunquam est minari sive increpare, sed aliquid eum aliquo communicare. Quo fit, ut, Homero duce, μῦθον ἐνέπειν frequentent, vid. Theocr. Id. XVII, 10, 38. Apoll. Rh. I, 1257. II, 1665. III, 475, 779. IV, 810. Nonn. Dionys. IV, 193. V, 497. VIII, 89. XI, 317, 369 alibi, add. Wernick. ad Tryph. p. 150. His iam diremptis, ἐνέπειν, ἐνέσειν et ἐνέπαπε, ut ἐνέπη, minae, verbis increpare eum Buttmanno recte vertemus, eaque ratione moti tum ἐνέπιοι tum ἐνέπιοι (nam ἐνέπιοι in Eust. 1030, 5. oblatum typothetarum socordia innox) huic significationi parum apta ex Homeri libris ejiciemus. Nam praeter sermonis analogiam Venet., quemadmodum Buttmannus iam testatus est, quattuor exhibet ἐνέπιοι, cf. v. 546. 16, 626. 23, 471., ubi Wolfius peius etiam ἐνέπιοι eum vulgaribus scripsit. Veneto autem Vind. quint. plerumque, alii optinae notae semper ferè assentiuntur: ut in undecim Odyssaeae versibus Harlei. novies, cf. 16, 417. 18, 27, 321, 326. 19, 65, 90. 21, 84, 167, 287. 22, 212. 23, 96. Ne quis vero nobis Quinti obieciat usum et auctoritatem, vid. II, 430. IV, 302. V, 237. X, 26, in praeis eius editionibus ἐνέπειν vel ἐνέσειν, neque id, quod nunc fertur ἐνέειπεν, conspici admonendum videtur.

V. 548. Pereoten Homero familiarem esse dixi ad II, 229.

- αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἦλυθον ἀμφιέλισσαι,
 550 ἄψ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρῳέεσσιν,
 ναῖε δὲ παρ' Ἠριάμῳ, ὃ δὲ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν·
 τὸν ῥ' Ἐκτωρ ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Οὐτῷ δὴ, Μελάνιπτε, μεθήσομεν; οὐδὲ νυ σοὶ περ
 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ πταμένοιο;
 555 οὐχ ὀράας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουνσιν;
 ἀλλ' ἔπεν· οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
 μάρνασθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ κατ' ἄκρης
 Ἴλιον αἰπεινὴν ἐλείν', κτάσθαι τε πολίτας.
 Ὡς εἰπὼν ὃ μὲν ἦρχ', ὃ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 560 Ἀργείους δ' ὥτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

V. 555. Δόλοπος πῆρ' alii, ut videtur. — V. 558. κτάσθαι ol. vulgō W. H. — V. ol. vulgō. — V. 563. αἰδομένων | 567. ἔρχε' χ. V. Lips. — Ib.

V. 554 sq. Nostra respicit grammaticus Bekkeri in Ann. Gr. I. 94. 12, vid. Nitzsch. ad Od. I, 59. et Reisig. in Suph. Q.C. enarrat. p. 188. Homerus quidem, nunnisi bis eo usus composito, lunge crebrius dicit μετατρέπομαι τινας, vid. I, 160. 9, 630. 12, 238. alib. Tragici vero illo delectantur, vid. Soph. OT. 717, 1226. Al. 90.

V. 555. Ab eodem initio proficiscuntur 7, 418. 21, 108. Od. 17, 545. Medio versu nonnulli περὶ ad Dolopis nomen pertinere minus sapienter statuerunt, quo spectat schol. A.: ὁ Ἀσκαλῶντης οὐκ ἀναστρέφει τὴν περὶ εἶναι γὰρ τῷ ἔξης περιέποισι, καὶ γὰρ δὲ αὐτῷ συγκατατίθεμαι, ἐπεὶ καὶ τὸ ἔφημα τοῦτο τὸ ἔσω παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον θέλει ἔχειν πρόθεσιν συνταγμένην, cf. ad 11, 474. Qui contrarium sunt sequuti, his offensionem praeiuit περίπειν: poeta enim ἀμείπειν et ἀμφιέπειν pro numerorum commoditate usurpavit, vid. 16, 124. Od. 8, 437 cll. II. 2, 525. 5, 667. 19, 392, et praepositionem a verbo secretam 7, 316. 11, 776. Od. 8, 61. 19, 421. Sed περίπειν sive περισπεῖν Herodoto notum fuisse nemo ignorat, cf. Lexic. Schweighauser. et Exc. X. §. 1.

V. 561 sqq. Cohortatione, qua Ajax suorum animos accendit, Argivos supra compellavit Agamemno 5, 529 sqq., neque aliud quidquam diversi est, nisi quod versu primo exeunte καὶ ἄλκιμον ἦτορ Ἰδοθε legimus. Itaque verbum ter repetitum usque eo offendit criticos, ut vel clausulam illic traditam huic imponendam putarent, vel v. 562. prorsus delendum ducerent. Et vero opinioni duo libros, alterum Cantabrigiensem, alterum Vratislaviensem, convenire dicunt, ut qui versum inutilem et molestum aut omittant aut margini appingant. Sustulit igitur Bothius, aliis audacior, ταυτολογίαν intolerabilem, versu abiecto. Quod iudicium ne cupidius quam consideratius probemus, alia monent.

᾽Ω φίλοι, ἄνδρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θείῃ· ἐνὶ θυμῷ,
ἀλλήλοισ' τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείονες σόοι ἢ πέφανται·
φρυγόντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέος ὄρνυται οὔτε τις ἀλκή.

565 Ὡς ἔραθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον,
ἐν θυμῷ δ' ἐβάλλοντο ἔπος· φράζαντο δὲ νῆας

ἔρχει χαλκείῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν.

Ἀντιλοχὸν δ' ὥτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Ἀντιλόχ', οὔτις σείο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν;

570 οὔτε ποσὶν θάσσω, οὔτ' ἄλκιμος ὥς σὺ μάχεσθαι·
εἴ τινα πού Τρῶων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοιςθα.

Ὡς εἰπὼν ὃ μὲν αὐτὶς ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθουνεν·

διὰ δὲ Z. Eust. 1031, 18. — Eust. 1031, 23. Rom. St. —
V. 571. βάλεσθα Viud. quint. | V. 572. ἀπεσσυχε Viud. quint. —

Et enim primum, quanquam io iis, quae bis terve deprehenduntur, suspiciacules esse valent, nemo veterum, quantum scrutari licuit, in simili fuit sententia; deinde ne adest quidem repetitio, quod αἰδῶς et αἰδεῖσθαι, specie et origine paria, re et osu paululum differunt; denique, si vel maxime illud sit concedendum, Homeri tamen simplicitatem deceat magis, quam ab ea abhorreat, vid. Od. 19, 204 sqq. Sed dissimilia esse recte perspexit Vossius, cuius interpretatio poetae mentem optime reddit. Inter nostrum autem locum et Agamemnonis orationem hoc solum interest, quod illic priorem sententiae partem novo additamento poeta dilatavit, hic pudorem aliis et verecundiam sibi met ipsis debitam paullo uberius describit, vid. infra 661. Iam quum ultimis comprehendat utrumque, haud scio, an adversativa cum Aristarcho sit rescindenda. Quo facto, singula magis separantur et discernuntur.

V. 566. Bothium augmentum rectius adionxisse verbo et Venet. liber et editt. antiquiores ostendunt.

V. 567. Vallum aeneum clypeis coonexis quasi structum Eust. 1031, 11. scite illustrat, oraculorum Aegypti regi et Atheniensibus datorum, quorum mentionem Herodotus facit II, 152. VII, 142, haud immemor. Nam in primo χάλκεοι ἄνδρες, i. e. aere instructi, in altero ξύλων τεῖχος ad Homeri similitudinem a deo denuntiantur. Verbum autem, ab aggeris et viminum congerie petiit, proprie dicitur in Od. 5, 256, translate II. 12, 265. 13, 130. 17, 288. Ex his autem efficitur in Venet. pro nomine apte et commode tracto glossam irrepsisse.

V. 571. Optativum, editt. antiquioribus haud ignotum, non libri solum, sed grammatici etiam tuentur, uti schol. A. et Etym. M. 69, 25.

V. 572. Glossa Viud. quint. occupavit: vulgari fortiori et libri et alia patrocinantur exempla, vid. 6, 399, Od. 9, 236, 396.

- ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 ἀμφὶ ἑ παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
 575 ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος· ὃ δ' οὐχ ἄλιον βέλους ἦκεν·
 ἀλλ' Ἰκετάονος υἱόν, ὑπέρθυμον Μελάνιππον,
 νισσόμενον πόλεμόνδε βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.
 δούπησεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν.
 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ
 580 βλημένῳ αἶξῃ, τόντ' ἐξ εὐνήφι θορόντα
 θηρητῆρ ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυνῖα·
 ὥς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 τεύχεα συλήσων. ἀλλ' οὐ λάθην Ἑκτορα δῖον,
 ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτήτα.
 585 Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,
 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι τοικῶς,
 ὅστε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν
 φεύγει, πρὶν περ ὄμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν·
 ὥς τρέσει Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἑκτωρ
 590 ἡχῇ θιεσπεσίῃ βίβια στονόεντα χέοντο·

V. 577. νισσόμενον Harl. νισσόμεν.

V. et all., vid. ad 13, 186. —

V. 578. ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ Vind. ed. ol. vulg. et H.

— V. 579. λέων ὥς Harl. —

V. 580. αἶξι Eust. 1031, 48.

— V. 581. ἔτυχε βαλὼν Ald. rec.

Rom. et antiq. — V. 586. ἀλλ' ὃ γὰρ ἔτρ.

Vind. quint. ἀλλὰ παρῆτρεσε all. quidam. — V.

587. κύνας V. Lips. — Ib. ἀμφὶ οἱ αὐτῷ Z. — V. 592. Τρῶες

V. 578. Commune, ab Eustathio et aliis propagatum, abfuit a Ven. Harl. et Vind. quinto, quorum signa cum Wolfio sum sequutus, etsi minime ignoro, quam crebro illud reperiatdr, vid. 4, 503. Verum melioribus congruit 16, 325. idemque habes in aliis, vid. ad 4, 461. et Lexic. Homeric.

V. 581. Vitium Rom. et antiquiorum, vel ex interpretamento ortum, vel propter aoristi insolentiam illatam, V. Vindd. et plurimi eximunt.

V. 586. Nec compositum nec particulam causalem Antilocho retro in amicorum turbam fugienti conducere scienter animadvertit Heynius.

V. 587. Zenodoteum reiecit schol. A. hīce: ἡ διπλῇ, οἱ Ζηνόδοτος γράφει ἀμφὶ οἱ αὐτῷ. γίνεται δὲ τὸ ἐπέρβατον οἱ καθ' Ὁμηρον ὅστε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον φεύγει, πρὶν περ ὄμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν. Ceterum ἀμφὶ βόεσσιν ab Homero mutuati sunt alii, uti Apollon. Arg. III, 623. ell. I, 742. IV, 364, cf. ad v. 683.

V. 592. Ven. Vindd. et plurimi ignorant adverbium, quo carere possumus. Ultima congruunt II, 5, 782. 7, 256.

στῇ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἔκετο ἔθνος ἑταίρων.

Τρῶες δέ, λείουσιν ἑοικότες ὠμογάροισιν,
νηυσὶν ἐπισσεύοντο, Λιδὸς δ' ἐτέλειον ἡγεμᾶς,

ὃ σῆσιν αἰὲν ἔχειρε μένος μέγα, θιέλε δὲ θυμὸν

Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαινυτο, τοὺς δ' ὀρόθυεν.

Ἐκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι,

Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσσι θεσπιδαῖς πῦρ

ἐμβάλη ἀκέματον, Θέτιδος δ' ἐξαισίον ἀρὴν

πᾶσαν ἐπικρῆναι· τὸ γὰρ μέντε μῆτις Ζεὺς,

νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.

ἔκ γάρ δῃ τοῦ ἐμελλε παλίων παρὰ νηῶν

θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.

τὰ φρονέων νήεσσιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἔχειρεν

Ἐκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.

μαίνεται δ', ὥς ὅτ' Ἀρης ἐγγέσπαλος ἢ ὀλοὸν πυρ

οὔρεσι μαινῆται, βαθέης ἐν τάρχεσιν ὕλης·

ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνεται, τῷ δὲ οἱ ὅσση

λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῆλης

δ' αὐτὸ λ. Harl. Lips. Both. —
V. 594. δὲ σῆσιν ol. vulgo et
H. — V. 598. ἐμβάλοι Herm.
in Opusc. I, 288. — V. 601.
μέλλε Aristoph. — V. 602. ὀρέ-

ξεν Vind. quint. Townl. et edit.
antiquiss. — V. 606. ἐπὶ
ὑλ. Vind. ed. ol. vulg. H. ταρ-
χέσιν Tyrannio. — V. 607.
ἀφλοισμος id. —

V. 598 sq. Optativum, imperfecto praemisso et modo eodem
insequente, magis cunctantaneum duxerim, vid. ad 5, 567. Libris
vero invitis, receptu tanquam certiori peperci. Thetidos preces
iustorum mudom excedentes, sive iniuriae vocantur, vid. Od. 4, 690.
17, 571. Ut autem ἐξαισίον αἶσμα et ἐναλσίον obstant, ita κατ'
αἶσαν et ὑπὲρ αἶσαν aliaque eius generis pervulgata sunt.

V. 606. Nomen an adverbium sit τάρχεσιν dubium fuit gram-
maticis. Pro illo pugnant Aristarchus et alii; Tyrannio ταρχέ-
σιν praetulit, cf. ad 12, 158. et 5, 165. Ut autem plerum-
que factum est, similiter hic Aristarchi iudicium valuit, eique ad-
stipulatur Apollonii usus, vid. Argon. IV, 13, 1281, etsi ad-
verbium eiusdem est ib. 1195.

V. 607. Ἀφλοισμὸς semel dictum interpretum exercuit stu-
dia, et de temere et de potestate eius dissidentium. Oxytonum
illud esse schol. A. Rust. 1033. et Arcad. de occ. 61, 21. tes-
tantur. Plus controversiae eius significatio movit. Alii enim
spumam, alii strepitum sive dentium stridurem eo indicatum volant,
et pro diversa potestate duplicem eius ponunt originem vel ἀφρόν
vel φλοισβόν, vid. praeterea Et. M. 177, 48. Apoll. Lex. Hom.

σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο.

- 610 [Ἐκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ
Ζεὺς, ὃς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μῦνον ἔοντες
τίμα καὶ κύναινε. μινυνθάδιος γὰρ ἐμελλεν
ἔσσεισθ'· ὅδη γάρ οἱ ἐπώρνε μορσιμον ἡμαρ.
Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίησιν.]

- 615 καὶ ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων,
ἧ δὴ πλείστον ὄμιλον ὄρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
ἀλλ' οὐδ' ὥς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἥντε πέτρῃ
ἠλίβατος, μεγάλη, πολίης ἀλὸς ἐγγὺς ἑοῦσα,

V. 609. σμερδαλέα Vind. quint.
— V. 613. ἐπήρνε Harl. — V.
621. τροφόντα V. et V. L. ap.
Eust. 1033, 40. — lb. ἀκτὴν
V. L. ap. schol. A. Both. αὐτῇ

Ald. sec. et all. — V. 622. ἰῆ
ἀλός· ὡς Δαναοὶ Τρῶες μίνον
V. L. ap. schol. A. — lb. οὐ-
δὲ φέβ. V. et ol. vulgo. — V.

182. Iblque Tollium. Sed hic et Eustathii mentem minus est assequutus, et φλοῖσθον, i. e. maris tumultum, dentium striduli parum convenire intelligitur.

V. 609. Pluralem cur Vind. quint. maluerit, non dispicio: illo enim Homerus minus delectatur. Iungit autem σμερδόνον, σμερδαλέον et σμερδαλέα clamori et fragori edito, velut σμερδόνον βοῶν 15, 687, 732. σμερδαλέον ἐβόησεν 8, 92. Od. 24, 537. σμερδαλέα λαχῆσεν Il. 5, 302. alibi, κτυπέων 7, 479, σμερδαλέον κονάβησαν vel κονάβηος 2, 334. 15, 648. 16, 277. 21, 593. Od. 17, 542. h. in Merc. 54, 420. κονάβησε Il. 2, 468. 13, 498. 21, 255. κατὰ χεῖρ Od. 10, 399; de torvo oculorum adspectu semel legitur Il. 22, 95. Nostro insuper finitima sunt 13, 805. 16, 105.

V. 610 sqq. Versus quinque, utpote qui Hectoris ardorem divinitus immisum debilitent et proxime coniuncta importunius dissecant, Alexandriini obelo notarunt, Zenodotus ne adscripsit quidem. Hos etsi scholl. B.L. defendere student, nonnulla tamen falsa et subobscura augent suspicionem. Iupiter enim in Ida residens coelitus opitulatur Hectori, neque apparet, cur Troium imperator in media acie constitutus inter multos solus fuisse dicatur. Quotiescunque idem reperitur, nunquam certe ineptia simili offenditur, vid. 20, 188. Od. 10, 157. 16, 105. 22, 13, 107. His igitur de causis Heynio, Wolfio aliisque erat accedendum.

V. 621. Κύματα τροφόντα tum malor librorum pars tum Graeci interpretes verum iudicant, vid. Od. 3, 290. A poll. lex. 659. et schol. ad Od. l. all., e quibus Aristarchum nostrum praeponuisse discimus. Idem aliter, schol. A. referente, in versus sine simplicius elegit: αὐτὴν· οὕτως Ἀρσίσταρχος μετὰ τοῦ ῥ, τὴν πέτρην, add. Eust. 1033, 26. Neque iniuria: Achivi enim, He-

- 620 ἦτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κίλευθα
κύματά τε τροφόντα, τάτε προσερεύγεται αὐτήν.
ὥς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἐμπεδόν, οὐδ' ἐφέβοντο.
αὐτὰρ ὁ λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν ἐνθ' ὀμίλῳ.
ἐν δ' ἔπες', ὥς ὅτε κύμα θοῇ ἐν νηὶ πύσῃσιν
625 λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἥ δέ τε πᾶσα
ἄχνη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
ιστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε θρένα ναῦται·
δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπὲρ θανάτοιο φέρονται·
ὥς ἐδάϊζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νῆας Ἀχαιῶν.
630 αὐτὰρ ὅγ', ὥς τε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπιλθὼν,

625. ἐπαλ νεφῶν V. ol. vulgo. | Apoll. in Lex. 46. — V. 627.
ἀνεμοτρεφές un. libr. — V. 626. | ἰστίῳ vel ἰστίῳ edit. antiquiss.
ἄχνη ὑπεκρ. Z. Et. M. 181, 50. — V. 628. ὑπ' ἐκ Vind. ed.
— lb. δεινὸς ἀήτης V. schol. A. | Eust. 1033, 51 et ol. vulgo. —

etoris et Troum incursiones fortiter excipientes, cum rupe undis
alluentibus resistente comparantur. Qua de re alia, quibus nulla
subest similitudo, exempla frustra exceperunt, vid. Od. 5, 402,
438. Il, 2, 395. Apoll. Arg. IV, 631, 1242. Nostro ad verbum fere
congruit idem poeta III, 1239.

V. 622. In versu lumine fuit ἔξ ἁλός, ut intelligere licet ex
schol. A.: ἥ διπλῇ, ὅτι ἐν τισι γράφεται, ἔξ ἁλός, ὥς Δαναοὶ αἰ-
ρεται δὲ τὸ κινεῖν τὴν ἑμψαίν τῆς ἐμμόνου στάσιως· μέτρον γὰρ
ἐμπεδόν, φησὶν, ὥς πέτρα ἑναρκευῖα τῷ πεδίῳ, vid. 5, 527. οὐδ'
ἐφέβοντο Vind. quint. approbat.

V. 626. Dativus Aristarchi fuisse videtur, eique confidunt
scholl. et Eust. 1033, 50, nec nominativus commodè explicari
potest. Schol. A.: ὅτι ἀρσενικῶς δεινὸς ἀήτης, ἀλλ' οὐ δεινὴ, ὥς
„κλυτὸς Ἰπποδάμεια“ (Il. 2, 742). Ἱνιοὶ δὲ ἀγροῦντες ποιοῦσι
θεῖος ἀήτης· ἀλλ' οὐδεὶ γράφειν οὕτως, cf. Eust. 1034, 5. Toll.
ad Apoll. Lex. 46 sq. et Kuhnken. praef. ad Hesych. II. p. VIII.
Verum contra stant et alii libri et poetae usus, vid. Od. 4, 567,
nec quisquam poetarum praeter Hesiodum Op. 645, 675. novit
femininum, cf. Apoll. Arg. I, 423. IV, 766, 1537. Callim. in
Del. 380. Quint. Sm. II, 550, 568, 585. III, 717. VIII, 59, 70.
XI, 247. XIII, 480. XIV, 343, alios.

V. 628. Vide Exeura. XVIII. §. 3.

V. 629. Heynius totum versum ex Il. 9, 8. fortasse ad-
autum suscipiat. Sed proxima corollarum in eam sententiam
impositum sibi expetunt, quanquam poeta, id quod bene vidit
Eustath. 1034, 19, nautas commemorando ad additamentum,
ab initio paulle sciunctum, deflexit.

- αἶ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλον νέμονται
 μυρία· ἐν δέ τε τῇσι νομεύς οὐπω σάφα εἰδώς
 θηρὶ μαχέσασθαι ἔλικος βοὸς ἀμφὶ φονῆσιν·
 ἦτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν
 635 αἶν ὁμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας
 βοῦν ἔδει, αἶ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὥς τότ' Ἀχαιοὶ
 θεσπεσίως ἐφ' ὀβηθεν ὑφ' Ἐκτορι καὶ Αἰὶ πατρὶ
 πάντες· ὁ δ' ὅλον ἔπαυε Μυκηναῖον Περικλῆτην,
 Κοπρῆος φίλον νιόν, ὃς Εὐρυσθέως ἀνακτος
 640 ἀγγελίης ὄλκεσκε βίῃ Ἡρακλεΐῃ·
 τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χεῖρονος νιὸς ἀμείνων

V. 631. εἰαμένη Vind. ed. vulgo
 W. H. Both. — V. 633. μα-
 χήσασθαι W. et nunc vulgo. —
 V. 635. αἶν Vind. un. — V.
 637. ὑφ' Ἐ. χαλκοκορυστῇ Vind.
 quint. — V. 639. ὑπ' Εὐρυ-

σθέως ἀέθλων lib. pauci V. L.
 ap. Eust. 1035, 50. et H. — V.
 640. ἀγγέλῃν Z. — Ib. ἔχεσκε
 Vind. quint. schol. ad Pind. Ol.
 III, 50. — V. 642. παντοίην
 ἀρετῇ Vind. quint. V. L. ap.

V. 631. *Εἰαμένη* cur sit adspirandum exposui ad 4, 483.
 Structuram vero in comparatione liberiores iam Eust. 1034, 41.
 et Clarkius, illum sequutus, attigerunt, vid. Excurs. XXV.

V. 633. Venet. sibi constans *μαχέσασθαι* cum plurimis, cf.
 ad 1, 298. Praepositio his verbis adiuncta raro genitivum 16,
 625, crebrius dativum, numeris commodiorem, sibi poscit, vid.
 3, 70, 254. 9, 547 alibi.

V. 635. *Ὅμοστιχάει* a Dionysio barbarum habitum, vid.
 Bekker. l. all. 136, et libri agnoscunt, nec grammatici mutant,
 cf. Apoll. Lex. 499. Etym. M. 516, 9. schol. ad Od. 6, 244.
 Pastoris autem imprudentia in eo cernitur, quod modo inter pri-
 mos, modo inter extremos vadit boves, leone c medio grege prae-
 dam sibi petituto. Unde patet καί, ut nonnulli putarunt, non
 disjunctivam, sed copulativam esse. Sollemne vero est poetis
 πρῶτον καὶ ὑστάτον inde ab Homero, vid. 2, 281. 11, 299. 14,
 289; ordinem inversum nonnisi raro offerri admonuit Schaefer.
 ad Theogu. 3. Exemplis eius studio collectis concinit Quint.
 Sm. XI, 459 — εἰσορόοντα πόλιν Ὑστατίων καὶ πρῶτον.

V. 639. Triplicem genitivum propter librorum paucorum as-
 sensum, cuius concors est schol. Pind. ad Ol. I. all., recipere
 nolim. Minus enim quadrant ad nostra 8, 363. 19, 133.

V. 640. Primum pertractavi ad 13, 252. Qui postea ἔχεσκε
 tradiderunt, ἔχρος eius stirpem posuisse manifestum est. Ita in-
 bet schol. Viet.: ὄλκεσκε (l. ἔχεσκε) ἐπορεύετο, παρὰ τὸ ἔχρος.

V. 642. Singularem commendat Od. 13, 46. 18, 205, nec
 vero alterum poetae est inauditum, vid. ib. 4, 704, 825. Homerl.

- παντοίας ἀρετάς, ἡμὲν πόδας ἡδὲ μάχεσθαι,
καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτίτυκτο·
ὃς ἔα τόθ' Ἑκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλισεν.
645 στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
τὴν αὐτὸς φορέσκε ποδηνεκέ', ἔρκος ἀκόντων·
τῇ ὅγ' ἐνὶ βλαφθεὶς πέσεν ὕπτιος· ἀμφὶ δὲ πῆλῃς
σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
Ἑκτωρ δ' ὅξυ νόησε, θίῳν δὲ οἱ ἄγχι παρέστη,
650 στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δὲ μιν ἐγγὺς ἐταίρων
κτεῖν· οἳ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἐταίρου,
χραίσμεν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἑκτορα διον.

Eust. 1035, 52. — V. 645.
στρεφθεὶς V. L. ap. scho'. A. —
Ib. ὑπ' ἀσπίδος Vind. ed. St.
Clark. ἐν ἄντυγι ἄλλο vel πάλτο
all. ap. schol. A. — V. 646.
ποδηνεκές V. ol. vulg. et H. —

V. 647. ἐμβλαφθεὶς Vind. ed.
ol. vulg. et H. — V. 651. ἡδὲ
varro Ald. sec. Rom., male. —
V. 652. μάλα δείδισαν Vind. ed.
ol. vulg. —

sententiae Eustathius componit Od. 2, 276 sq., egregiam Periphetæ virtutem eo testificatus.

V. 645. Varietatem hic nobis oblatam uberius persequutus sum in Excurs. XVI. §. 1.

V. 646. Libri conveniunt in depravato ποδηνεκές, neque Eustathium aliud quidquam reperiisse eius verba ostendunt; ait enim 1035, 60 τὸ δὲ ποδηνεκές ἔρκος διὰ μετρικὸν δάκτυλον ἐτίθη, μᾶλλον μὲν οὖν διὰ καινότητι γραμμῶς, ἢ ἄλλως γὰρ πρὸς τὴν ἀσπίδα ἦν ἄν, ἵνα ἔρη· ἦν ἐφόρει ποδηνεκῇ. Nihilominus alterum utroque aptius et planius Wolfius iure recepit, id quod ex Apoll. Lex. 556. Tollius eruit.

V. 647. Scienter Ven. ἐνὶ βλαφθεὶς; id enim Homeri sermo postulat, vid. 6, 49. 16, 331, add. Eust. 1035, 63.

V. 648. Egimos de his sopra ad v. 608.

V. 651. Schol. A.: ἡ διὰ πῆλῃ, ὅτι ἑλλείπει ἡ περί, περί ἑταίρου. Ἑλλάνικος δὲ Αἰολικῶς νομίζει τὴν περί πρὸς εἰρησθαι, cf. Eust. 1036, 1. Neque ellipsi neque Aeolismo eo egemus: verba enim ista genitivum rei frequenter adsciscere notum est, cf. 8, 125, 317. 17, 459. et alibi. Praepositio autem cum verbis eiusmodi connexa apud posteriores demum reperitur, velut in hymn. in Cer. 77 ἀχνύμενην περὶ παιδὶ, et longe saepius apud Quint. II, 618. III, 687, 720. VII, 384, 390.

V. 652. Argumentum de librorum auctoritate proscripserunt; abest enim a Ven. Vind. quint. Lips. et plurimis, add. Eust. 1035, 41.

Εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι
 ῥῆες, ὕσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.

655 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
 τῶν πρωτίων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
 ἄθροοι, οὐδ' ἐπέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἔσχε γὰρ αἰδῶς
 καὶ δέος· ἄζηγες γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν.

Νέστωρ αὐτε μάλιστα Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,

660 λίσσασθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον·

ᾧ φίλοι, ἄνieres ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ

V. 656. τῶν πρωτίων Vind. ed.
 ol. vulg. Eust. 1036, 7. — Ib.
 πάρα Vind. ed. St. Iμμωνος Vind.
 ed. all. et Eust. 1036, 8. —

V. 657. οὐ δὲ πέδασθεν V. East.
 1036, 10. et H. — V. 659.
 Νέστωρ δ' αὐτε ol. vulg. et H.
 — V. 660. ὑπὲρ τεκέων editt.

V. 653 sqq. Haec ut pateant, quomodo res adhuc fuerit gesta, breviter erit considerandum. Achivi, vid. 385 cl. 405. a munimentis ad navale repulsi acerrimas Hectoris et Troium incursions diu suatiquerunt, sed Periphetē aliisque occisis territi a navibus primis pedetentim recedunt, atque inter ipsas, tentoria vicini, consistentes eadem fortitudine atque animi pertinacia hostium catervas ab aditu prohibent, donec Alax insito robore fretus provolat, et per navium tabulata magnis passibus incedens cuique Troianorum, ignem inferre auso, mortem ac perniciem minatur. Quae si reputaveris, εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, quemadmodum plerique existimarunt, cf. scholl. AD. Eust. 1036, 3. Apell. Lex. 251. schol. ad Eurip. Androm. 257. Hesych. I, 1122, ad Achivos referendum esse planum erit et perspicuum. Etenim istae naves, quae antea a tergo fuerant, iam sunt in conspectu positae. Pugna autem ista ad ipsas naves commissa, Periphetae socios metu perculsos, donec naves conspexerint, fugisse Bothio non erat dicendum. Rationem istam plurimis comprobata egregie adjuvant proxima, siquidem ῥῆες ἄκραι, quibus circumdatis iam pugnant Graeci, naves sunt extremae, in Troianos campos spectantes et munimentis contiguae. Itaque nec de navium prorsis mari obversis, nec de altero illarum ordine litori vicino, sicut Eustath. teste nonnullis visum est, poterit cogitari. Quorum unum quum Homeri usus et sermo, vid. 17, 264. 23, 519, tum verba „ὅσαι πρῶται εἰρύατο“ confutant, alterum si statueris, Graecos nimium quantum cessasse apparet, vid. ad 14, 31. Porro Achivis gradum referentibus Troes instant (τοὶ δ' ἐπέχυντο), cf. 16, 295, ubi Achivis inclinata hostium acie idem fecisse narratur. Troianis iterum hic opponuntur Achaei a navibus seso recipientes v. 655, cf. 12, 406. 18, 244. Haec tam elara et manifesta sunt, ut viros doctos in devia aberrasse profecto mirari subeat. Porphyrius autem, cur Troes, naves extremas potissi, ab igne abstinerint, inepte quacrit, vid. 717 sqq. Ceterum ne quis obiciat me, critici operam professum, interpretis fungi provincia, munus utramque tenui admodum discrimine seiongi, et versus quindecim iniusta originis spuriae suspitione ab Heynio mota liberandos fuisse liceat addere.

ἄλλων ἀνθρώπων· ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
 πείδων ἢ δ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἢ δὲ τοκῆων,
 ἡμὲν ὅτι φ' ζώουσι, καὶ ὧ' κατατεθνήκασιν.

665 τῶν ὑπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρῶντων
 ἐστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν κέρος ἀγλῦος ὥσεν Ἀθήνη
 θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέρωθεν,

670 ἡμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίου πολέμοιο.

antiquiss. et Rom. — V. 664. | 40. et all. — V. 670. πρὸ νηῶν
 ὅτε libr. pauci. — V. 666. | Viad. quint. πρὸ νηῶν V. 1.
 τροπᾶσθε Vind. ed. et ol. vul- | ap. Eust. 1036, 56. — lb.
 go. τρωπᾶσθαι V. Eust. 1033, | πειλέμ. ol. vulgo. —

V. 656. Schol. A.: γράφεται πρώτων καὶ προτέρων καὶ πρω-
 τῶν, Lips. γρ. προτέρων. Quibus efficitur priora vitata esse:
 emendabis igitur πρωτέρων sive πρώτων· γράφεται προτέρων καὶ
 πρωτῶν. Illud vero, a vulgaribus receptum, fuit eorum, qui du-
 plicem navium ordinem vita descriptum putabant. Dionysius πρω-
 τῶν ut ab iade alienum notavit.

V. 657. Augmentum numerorum gravitati consentaneum prae-
 ter Wollium Vindd. et editiones communes servant.

V. 659. Non opus est duplici particula, Ven. Vindd. αὐο-
 rumque testimoniis improbata, vid. ad v. 370.

V. 660. Eust. 1036, 30 τοκῶν, a Rom. male mutatum,
 longe optimum ducit, vid. ad v. 429. Schol. A. ὑπερ τοκῶν ἀν-
 biguum putat hisce: ἦτοι γὰρ ὡς λέγομεν πρὸς Διός, ἢ ὅπερ δὲ
 παρόντες ἐποιοῦν οἱ γονεῖς. ὑπερ μᾶλλον εἰσός· ἐπιτέτρε γὰρ ἡτῶν
 ἐπὶ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι (665). Sed prius Homeri ex usu
 erit anteferendum, vid. 22, 338. 24, 466. Od. 15, 261. bymu. in
 Cer. 64.

V. 664. Eust. 1036, 33 Τὸ δὲ ὅτι φ' ἐκ τοῦ ὅτε γέγονεν Ἰω-
 νικῇ ἐπειθέσει τοῦ ἔ, ὁμοίως τῷ ὁτίοισιν, ὡς προειδηλῶται, καὶ
 τουτίοισιν. Nulla igitur apud eum fuit discrepantia, vid. ad
 v. 491.

V. 666. Ne Eustath. quidem τρωπᾶσθε 1036, 40 sqq. reit-
 cit, etsi alterum τρωπᾶσθαι in pluribus libris exstare scribit.
 Idem forte fortuna remansit in Venet.; nam imperativum schol.
 A. tuerit hisce: ἢ διπλῇ πρὸς τὸ ἀνατάλλῃον τῆς φράσεως· ἴδε
 γάρ· μὴ τρωπᾶσθε δέ, cf. Excurs. IX. §. 1.

V. 668 sqq. Versus sex a criticis Alexandrinis damnati sunt.
 Primum enim multis prodi dicunt indicia nebulam nullam Grae-
 corum oculis fuisse offusam conferendo v. 416, 494, 683., deinde
 Minervam, Iovis iussu constrictam, non potuisse venire subsidio
 Achivis. Neque sufficere videntur aliorum argumenta, quibus
 illorum opinionem redarguere student. Sed rem dubiam pro certa
 et concessa sumere non ausim.

V. 670. Eustathius utrum glossam an varietatem scri-
 bendi habuerit πρὸς νηῶν minus liquet ex hisce: ἡμὲν πρὸς νηῶν

*Εκτορα δὲ φράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
 ἡμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφίστασαν οὐδ' ἐμάχοντο,
 ἡδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῶσιν.

- Οὐδ' ἄρ' ἐτ' Αἰαντι μεγάλῃτορι ἦνδανε θυμῷ
 675 ἐστάμεν, ἔνθα περ ἄλλοι ἀφίστασαν νῆες Ἀχαιῶν·
 ἀλλ' ὅγε νηῶν ἱκρί' ἐπώχετο μακρὰ βιβάσθων,
 νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναῦμαχον ἐν παλάμῃσιν,
 κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαικεκοσίπηχυν.
 οἷς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἱπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς,
 680 ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πολλῶν πίσυρας συναίρεται ἵππους,
 σένας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται
 λαοφόρον κατ' ὁδόν· πολέες τέ εἰ θηρήσαντο

V. 671. *ἑφράσσαντο* Eust. 1036, 58. — V. 672. *μέτ' ὅπ.* V. — Ib. *οὐδ' ὅτ' μάχ.* H. cum paucis. — V. 673. *παρὰ νηυσὶ* Vind. ed. et ol. vulgo. — V. 675. *ἐφίστασαν* Ald. sec. Ambros. — V. 676. *βιβάσθων* Vind. quint., vid.

ad 13, 809. — V. 678. *δύω καὶ εἰκοσίπηχυν* V. Apoll. in Lex. 190. Ald. sec. et all. — V. 679. *ἱππῆσι* Vind. quint. — Ib. *κελητ' ἵκων* V. L. ap. schol. A. — V. 680. *συναίρεται* V. vulgo. W. et Both. — V. 681.

ἢ *παρὰ νηῶν*. Alterum, quod in aliis repertum testantur, certe bisyllabum erit proferendum, ut v. 613. Ven. et Eust. 1036, 59. cum optimis quibusque *παρὰ νηυσὶ* confirmant.

V. 675. Fluctuant libri inter *ἀφίστασαν* et *ἐφίστασαν*, quorum utrumque Homericis aptum possit haberi. Prius enim Achilles aliquanto regressos, posterius eodem Troianis resistentes declarabit, vid. v. 703. Illud autem praesentem rerum statum sibi magis exposulare intelligitur, vid. 4, 340. 13, 738. 14, 132. Certe paullo ante v. 672., ubi idem de Troianis obtinet, non do excubiis, nocturno tempore alternis vigilantibus, quos Boethius, errore nescio quo impulsus, advocat, sed de his Troium militibus, qui pugnando fessi ab opera destiterunt, erit accipiendum.

V. 678. Uno verbo *δυωκαικεκοσίπηχυν* comprehendi iubent veteres, ut schol. A. et Eustath. 1037, 42., add. Wolf. praef. edit. nov. p. LXI. et ad 6, 319.

V. 679. Voces separatae neque equitū nec Graecorum usui satisfacere schol. A. dicit. Scientiam desultoriam Homero cognitam, eius vero ducibus atque principibus inusitatam fuisse scholl. AB. Eust. 1037, 50 sqq. Et. M. 502, 32. et alii veterum confitentur, cf. Nitsch. ad Od. 5, 371.

V. 680. Vulgare *συναίρεται* libri non minus quam editores approbarunt, ratī desultorem illum e multis equis quattuor studiose sibi elegisse, unde schol. B.: *ἐκ πολλῶν*, inquit, τοὺς ἐπιτηδεύοντες καὶ οἷον ἀφίστους καὶ ἰσότηας συναγάγῃ ἡλεξάμενος, add. Eust. 1037, 53. At conquirendi quidem notio inest vocī *συναίρεται*, potestate eligendi ea caret, vid. Od. 4, 90. 14, 329. 19, 294. Illuc commode egredit, quod aliis lectum fuisse *συναίρεται*

685 ἄνδρες ἡδὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
 θρώσων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται
 ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἱκρία νηῶν
 τροῖτα μακρὰ βιβιάς, φωνὴ δὲ οἱ αἰθέρ' ἔκτανεν.
 αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευεν
 νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἐκτωρ
 690 μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῃ πύκα θωρηχτάων·
 ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰθῶν
 ἔθνος ἐφορμᾶται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 ὥς Ἐκτωρ ἴδυσε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἀντίος αἶζας· τὸν δὲ Ζεὺς ὥσεν ὀπισθεν

δῶκε Vind. ed. et vulgo, δῶ-
 κει Vind. quint. δῶκε Ald. sec.
 et Ambros. — V. 682. τε ἐθῆ-
 σαντο editi. antiquiss. — V.
 686. μακρὰ βιβῶν V. L. ap.
 schol. A. Vind. quint. et all. —

V. 691. ποτάμῳ πάρα β. Harl.
 παραβοσκομενάων Eust. 1038,
 20. Rom. — V. 694. ἀντίον
 all., ut videtur. — Ib. αἰσων
 V. W. et Both. — Ib. ὥρσεν
 Vind. ed. Ald. sec. et H. —

Interpretes antiqui scriptum reliquerunt, ita schol. A.: οἱ δὲ συν-
 αίρονται, ἀντὶ τοῦ συζυγεῖν, ὡς τὸ συν δ' ἤγειρεν ἱμάσιον (10, 499.),
 add. Eust. l. all. Equos vero coniugatos potius quam collectos
 requiri nemo non videt, idemque, ut proprium, Wolfio in praef.
 ed. nov. p. LXXVII. haud displicet. Itaque, quin recipiamus,
 nihil impedit nisi verbi αἰέρω, i. e. εἶρω, insolentia; id vero etsi
 multi spreverunt, eo minus erit repudiandum, quo certius est
 in Il. 10, 499., add. Porphy. quaest. Hom. 8., schol. Mosquens.
 apud Heynium et Steph. Thes. Gr. ling. 1628. d. ell. 1630. b.
 laudandus igitur est Heynius, quippe qui loci sententia bene
 perspecta verbo perraro solus habuerit fidem.

V. 681. E Veneto restituit Wolfius δέχεται, cui concinit
 Il. 23, 475. Eust. 1037, 46. δῶκε cum vulgaribus praebet.

V. 686. Vid. supra ad v. 307.

V. 689. Schol. Viet.: τινὲς ἐπισυνάπτουσι τούτῳ τόνδε· „ἀλλὰ
 πολὺ προέθεσε τὸ ὄν μένος οὐδένι εἶκων,“ qui his offertur in Ho-
 mericis Il. 22, 459. et Od. II, 515. de Neoptolemio, nostris autem
 parum convenit.

V. 691. Casus quartus, etsi perraro huic verbo adiungitur,
 20, 461. et Hes. Scut. Here. 127. dubio eximitur. Nomen prae-
 sens sensu translatum numerum solet mutare, vid. 2, 87, 459,
 461. Od. 14, 73.; singularis igitur nostrorum usui consentaneus
 erit notandus. Versu exeunte praepositionem alias saepe coniun-
 ctam recte dirimunt Ven. Vindd. et plurimi.

V. 692. Hunc versum, quod 2, 467. legitur, adventicium
 iudicat Knightius.

V. 694. Aoristus, quanquam Ven. praesens habet, ut ad

695 χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὥτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.

Αὐτῷ δὲ δριμύτια μάχῃ παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·
 γαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
 ἀντίσθ' ἐν πολέμῳ ὥς ἰσχυμένως ἐμάχοντο.
 τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὅδ' ἦν νόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
 700 οὐκ ἔλασαν φεύξεσθαι ὑπὲρ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι·
 Τρῶσιν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐκάστου
 νῆας ἐνιπρήσειν, πτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιοῦς.
 οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.

V. 696. αὐτῷ Dio Chrysost. Or. Tyrannio. — V. 700. φεύξα-
 VIII, 283. — V. 697. ἀκμῆ-
 τας schol. ad Aristoph. Ach. | σθαι Vind. quint. et schol. A.
 24. — V. 698. ἀντίσθ' ἐν π. | ὑπ' ἐκ vulgo W. H. — V. 701.
 Τρ. δ' ἔλπετο V. ol. vulgo et

Hectorem referendus longe melior videtur: neque illum Ignorat
 schol. A.: αἰσῶν· γράσσεται αἰσῶν· Ἀριστάρχος ἀρίστος διὰ τοῦ ε,
 add. Vindd. et Eust. 1038, 21. In eiusdem clausula Aristar-
 cheum ὥσιν, cuius praeter schol. Eust. 1038, 27. meminit, egre-
 gie defendit Wolf. in praef. ed. nov. p. XXXVII., negans ullum
 heroem ὁπισθεν impleri divini spiritus. Alia ratio est Il. 13, 83.,
 quo testimonio utitur Heynius.

V. 697. Crasi ex Atthide male inveciae et Ionica intercedit
 dialectus et poetae obstat usus, vid. ad Il, 802. Eandem e Lon-
 gini libro de sublim. XXVI. §. 1. eudicum ope expulerunt.

V. 698. Tyrannionem ἀντίσθαι ad similitudinem aliorum,
 veluti λαβίσθαι, πυθίσθαι, aoristi secundi medium habuissse
 schol. Ven. memoriae prudidit. Aliter iudicant grammatici, vid.
 scholl. Apoll. Lex. 121. et Passov. in v.

V. 700. Aoristum quum schol. interpretatio tum sententiae
 conformatio, cui futurum est accommodatius, reiciunt, add.
 Eust. 1038, 29., cum libris concordantem.

V. 704. Eust. 1039, 10. Ionicum νεὸς in exemplaribus anti-
 quis ferri concedit, idque a nominativo absoeto νεῖς repetendum
 censet, negat vero νεως, synizesis ope monosyllabum, numeris
 obesse, cf. Butt. gr. ampl. §. 58. v. νηὺς.

V. 705. Aristarchus, cuius praecepta maximi faciunt veteres,
 nomina composita et derivata spiritu secernenda putavit. Etenim
 illa, quippe quae duorum vim retineant, vel media adspiravit,
 haec, quum significatio propria laud mutetur, leni instruxit spi-
 ritu. Ita autem rem instituit, quod derivata e nomine duplici
 consilari negavit. Quibus perspectis melius intelligemus ea, quae
 schol. A. commentatur: ἐφύλασαν τὸ α, παραγωγὴν δεξάμενοι, καὶ
 οὐ σίνδεσιν, καὶ οὕτω ἡ παράδοσις ἐπαίσθη καὶ τάχα, ἐπεὶ μὴδὲν
 ἄλλο ἢ τὸ ὠκὺ ἐκ τῆς λέξεως σημαίνεται, vid. Apoll. Lex. 126.
 Nec tamen Aristarchus pervicit, ab eo enim Herodianus cum aliis
 dissensit. Is quidem, schol. auctore, nomina propria interadapi-
 rationem respuere, adiectiva vero sibi poscere existimavit; scri-

Ἐκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἤψατο ποντοπόροιο,
 705 καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἐνείκειν
 εἰς Τροίην, οὐδ' αὐτὶς ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
 τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρῳεῖς τε
 δῆλουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγῃς
 τόξων αἰκᾶς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
 710 ἀλλ' οἷχ' ἐγγυθεν ἰστάμενοι, ξνα θυμὸν ἔχοντες,
 ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνησι μάχοντο
 καὶ ξιφασιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.

H. — V. 704. νεὸς Eust. 1039, | ἀπήγαγε Vind. quint. ἀφίκετο V.
 18. et libr. pauci. — V. 705. | I. ap. schol. Vict. — V. 711.
 ὠκυάλου Herod. — V. 706. | ὀξέσι δὲ πελ. Dio l. all. —

post igitur φησὶν Πηλεΐδης, Εὐρύαλος, Ὀκύναιος (Od. 8, 111),
 ἀμφιάλος, ὠκυάλος, πάροςλος et similia similiter. Itaque eius
 signa sequuntur Etym. M. 821, 25. Phavor. 1890, 21. et alii,
 add. Lehrs. de Arist. stud. 322.

V. 706. Schol. Vict.: τινὲς γράφουσιν οὐδ' ἀμφίκετο περιπα-
 θήσας, ὡς προαναφώνησις· dum ad Protesilaum referant ea, quae
 de illius nave dicuntur. Sed verum latet; crediderim autem de-
 disse istos: οὐ δ' αὐτὶς ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν, vid. 13, 695.

V. 709. Nomen αἰκῆ, utpote a verbo αἰέσω ductum, scilicet
 iubent schol. A. Eust. 1039, 15. Apoll. in Lex. 59. Etym. M.
 42, 46. his vero convenire putaverim Arcad. de acc. 107, 3,
 ubi praecipiente haec: τὸ δὲ φυλακὴ ἀπὸ τοῦ φυλάσσω, καὶ αἰακὴ
 ἀπὸ τοῦ αἰάω. Αἰακὴ enim et auctoritate caret et etymologiae
 disconvenit, quare vide, an sit emendandum: αἰκῆ ἀπὸ τοῦ
 αἰέσω. In tenorem vero antiqui ideo inquisiverunt, quod αἰέ,
 αἰκος, aliis epicis cognitum, numeris officit, vid. Apoll. Rh. IV,
 820. et inde compositum κατάει 1, 1203. III, 1376. Callim. h. in
 Dian. 114., quibus finitima sunt Iliadica πολυαἰέ II. 1, 165. 20,
 328. Od. 11, 314. et κορυθαἰέ II. 22, 132.

V. 711 sqq. Poetae ἐνάρχημα mirifice placuit Enstathio
 1039, 8.: καὶ ὅρα, inquit, τὴν φράσιν τῆς ἀνδιπρώδους ἀκμαίας
 μάχης, ἣν οὐκ ἔν φράσαιεν κάλλιον, οὐδ' εἰ πάντες ὅλητορες εἰς τὴν
 συνέλθόντες μεταίχαιεν, neque ignorat utrumque Dio, cuius supra
 Inieci mentionem. Nihilominus Alexandrinis tanquam tenuis et
 exilis suspectus fuit v. 712. Aristarchus, si fides est penes scholl.
 RL., praecedentem in dubium vocavit, ensibus enim nominatis
 parum conducere bipennes et secures. Alii, ut Dionysius, verum
 712. eo defenderunt, quod sequitur statim: πολλὰ δὲ φάσματα
 κ. τ. λ.; Aristarcho vero obiecerunt poetam multiplici armorum
 apparatu legentibus quasi novum et insulitum proponere specta-
 culum. Neque bipennes alieni haberi puterunt, Graecis in naves
 repulsis, neque a Troianis usus eorum proprius est auferendus,
 vid. 13, 612.

- πολλὰ δὲ φάσγαντα καλά, μελάνδετα, κωπήεντα,
 ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαϊμάδης πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 715 ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 Ἐκτωρ δὲ πρὸννηθεν ἐπὶ λάβεν, οὐχὶ μεδίει,
 ἄφλαστον μετὰ χειρσὶν ἔχων, Τρῳαῖν δὲ κέλευεν·
 Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' αὐτήν·
 νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκεν
 720 νῆας ἑλεῖν, αἱ δὲυρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι
 ἡμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν κακότητι γερόντων·
 οἱ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρὸννησι νέεσσιν
 αὐτόν τ' ἰσχανάσκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
 ἄλλ' εἰ δὴ ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
 725 ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.

V. 713. μελάνδετα schol. brev., ut videtur. — V. 714. πέσον Lips. Vind. un. all. — Ib. χειρὸς Harl. et editt. antiquiss. — V. 716. οὐκ ἐμεδίει Z. οὔτε μεδίει schol. ad Apoll. Arg. I, 1089. — V. 717. δ' ἐκέλευεν Vind. ed.

et ol. vulgo. — V. 718. οἴσα-
 τε Harl. — Ib. ἅμα δ' ἄλλοις
 Vind. quint. — V. 719. νῦν
 ἡμῖν Rom. — V. 724. τότε
 ἔβλαπτε Vind. ed. et ol. vulgo.
 — V. 726. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ'
 Ἀργ. Vind. un. — V. 729.

V. 713. Propter epitheton μελάνδετον, nonnisi semel dictum, a multis recitator grammaticis, vid. scholl. Eust. 1039, 23. Et. M. 551, 40. Hesych. II, 563. Reddunt autem varie; plerique quidem σιδηρόδετα· οἱ δὲ μελάνδας λαβὴς ἰχθυίας δεδεμένους· οἱ δὲ ἐπιμελῶς ἐνδεδεμένα ὡς πρὸς τὴν λαβὴν, vid. scholl. ELV. Ex quibus Heynius coniecit fuisse qui μελάνδετα legerent.

V. 714. Schol. A.: οὕτως διὰ τοῦ ὁ πέσον, de Aristarchi sententia, vid. ad 8, 137. Cum eo et optimis facit Eust. 1039, 2.

V. 716. Cf. 16, 762. et Et. M. 53, 16., ubi versus adscriptus invenitur. Zenodoteum barbarum videtur schol. Venet.

V. 718. Aoristum esse οἶσε et οἴσετε iure affirmat Buttmanus, vid. ad 3, 105. Futurum iam excludit persona tertia οἴσεται Od. 8, 255. II 19, 173.; secunda singularis est in Od. 22, 106, 481. et pluralis ib. 20, 154.

V. 719. Rom. obloquitur ipse Eust. 1039, 46.

V. 724. Augmento sublato versus fit numerosior. De re vid. 22, 15, 23, 774, 782. cl. 6, 234. 19, 137. Imprudentiae enim et peccatorum auctores deos facere solent et epici et tragici, uti Soph. in Antig. 623.

V. 729. Praepositionem ἐπὶ nonnullis commodam schol. A. improbare videtur hisce: τὸ ἐξῆς· ἀνιχνύμενο τοιούτων θορήνεν ἐπ' ἐπταπόδην. οὕτως οἶν διορθωτέον, etsi Et. M. 454, 58. conspirat cum Apollonio. Θορήνεν vero remigum indicem sedem, quae ab Atticis Θράνος dicitur, unde Θρανῖαι deducuntur et Latinorum

Αἶας δ' οὐκέτ' ἐμμυνε· βιάζεται γὰρ βελεσσύν·
ἀλλ' ἀνεχάζεται τυτθὸν οἰόμενος θανέεσθαι
Θρῆνυν ἔρ' ἐπταπόδην, λίπε δ' ἔκρια νηὸς ἑταίης.

730 ἔνθ' ἄρ' ὄγ' ἐστήκει δεδοκήμενος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
Τρῶας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευεν·

ᾧ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·

735 ἢ τέ τινάς φασιν εἶναι ἀσσοπηγῆρας ὀπίσσω,
ἢ τέ τι τεῖχος ἄρειον, ὃ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
οὐ μὲν τι σχεδὸν ἐστὶ πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
ἣ κ' ἀπαμυνάμεσθ', ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες·
ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,

740 πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἡμεῖθα πατρίδος αἴης.

Θρῆνυν ἔρ' ἐπταπ. Apoll. in
Lex. 750. ἀπτοπόδην Nitzsch.
coniect. ad Od. 5, 160. — V.
730. ἐνθ' ὄγ' ἐστήκει Vind.
quint. ἐστήκει Vind. ed. et ol.
vulgo. — V. 731. φέρει Harl.
Lips. Vind. quint. — V. 737.

οὐ μὲν τις σχεδὸν V. Vind. et
ol. vulg. H. Both. — V. 738.
ἀπαμυνάμε. Vind. quint. ἐπαμυ-
νάμε. Harl. Lips. all. quid. —
V. 739. Τρώων ὁμάδῳ V. l. ap.
schol. A. —

transtra, plurimi volunt, vid. scholl. Eust. 1040, 5. Et. M.
455, 1. et Apoll. Lex. all. Nitzschius ad Od. 5, 160. ἐπτα-
πόδην, ut nimis vagum et incertum, mutaturus est in ἀπτοπόδην,
idque intelligit de loco, in quo is sedit, cui velorum regendorum
cura erat demandata. Putat igitur Θρῆνυν nomen gubernatoriae
sedem declarare. Primum autem arctioribus nomen Homericum
includit finibus; deinde verbum fugit novum et notioni isti minus
aptum; denique ἐπταπόδην et librorum et grammaticorum consen-
satione tutum certumque esse parum animadvertit.

V. 730. Aristarcheum ἐστήκει cum Vind. quinto probat Vene-
tus. Formae passivae δεδοκήμενος activam esse vim schol. obser-
vant, vid. similem aliorum usum, ut Hes. Scut. Herc. 214. Apoll.
Arg. IV, 900, 1660.

V. 731. Indicativus quanquam ferri potest, in optativo tamen
Eust. 1040, 16. et libri meliores recte subsistunt.

V. 736. Non Martium murum, cuius mentio est Il. 4, 407.,
sed moenia Achivis firmiora a poeta indicari post schol. Vict.:
„βέλτερον οὐ κατεσκευασμέθα.“ Heynius admonuit.

V. 737. Schol. A.: οὐ μὲν τις, Ἀρίσταςτος χωρὶς τοῦ ε, οὐ
μὲν τι, cuius auctoritati cum Wolfio parui.

V. 738. Homericum transtulit Nic. Ther. 2. λύσειν δ' ἑτεραλ-
κέα κηδεός, ad quem schol. nostra adscripsit.

V. 739. Correctoris manum prodit Τρ. ὁμάδῳ: πεδίων enim,
quum in ipsis navium munimentis pugna conseratur, ineptum
putavit. Id autem proxima satis vindicant.

τῶν ἐν χειρὶ φάως, οὐ μελιχίῃ πολέμοιο.

Ἢ, καὶ μαιμῶων ἔρεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.

ὅστις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιο

σὺν πυρὶ κηλείῃ χάριν Ἑκτορος ὑτύναντος,

745 τὸν δ' Αἴας οὐτασκε δεδεγμένος ἔγχεϊ μακροῦ·

δώδεκα δὲ προπάροιθε νέων αὐτοσχεδὸν οὐτά·

V. 741. μελιχίῃ πολ. Dionys.

Thrax. Ald. sec. — V. 743.

ἐπὶ νηυσὶν ἄγοιτο Vind. quint.

ῥῆμας ἄγ. Harl. et editt. antiqq.

— V. 745. δὲ χαλκῶ Vind. ed.

ὅξει δουρὶ editt. antiquiss. —

V. 746. δώδεκα δὲ V. L. ap.

Eust. 1040, 40.

V. 741. Dativum Aristarchum sanxisse schol. A. perhibet, importune autem commate distinxit Bothius eo consilio, ut φάως πολέμοιο comprehenderentur. Nam φάως sine ullo additamento prosperum belli successum sive victoriam et salutem apud Homerum solet significare, vid. 6, 6. 8, 282. 11, 797. 16, 39. Neque audiendus est schol. A., qui eodem fere modo interpretatur: τὸ γὰρ λεγόμενον τοιοῦτο, διὰ τὸ τοῦ πολέμου φῶς ἡμῖν ἐν ταῖς χειρὶ, οὐκ ἐν τῇ μελιχίᾳ ἀπαρτῆσει. Aristarchum enim nobis assentiri testis est Eust. 1040, 35.

V. 742. Verbum ἔρεπειν, ut hic legitur, nulli casui est inunctum 21, 542.; ἔρεπειν τι, rem obire, habes in Od. 9, 121. 12, 330. Alibi ἔρεπειν τινα, alicui instare, velut 11, 177² 21, 357, 494. 22, 188., significat, vid. ad 11, 496.

V. 745. Longa Alacis hasta, qua Troas ignem navibus inferre parantes excipit, tum rei est aptissima, tum librorum optimorum auctoritate confirmata.

V. 746. Clausulam pulcherrimam, qua Aiacis virtus toties celebrata praecipue eminet, a diasceuastis assutam esse conqueritur Knigthius, et vera, nostri libri 726. cum rhapsodiae insequentis secundo proxime coniungit. Quibus deletis, Aiacis operam, navibus a Troum impetu et flammis defendendis dicatam, si non totam, certe maiore ex parte ad irritum cadere nemo non videt. Nec quisquam veterum, quantum quidem cognoscere licuit, in ea fuit sententia.

ΙΛΙΑΔΟΣ Π.

Achilles, a Patroclo exoratus, ei suis et armis et militibus in bellum exire permittit, monet tamen, ne Troianis a navibus repulsis ferocias instando vitae discrimen adeat v. 1 — 101. Aiace telorum multitudine cedere coacto, Troes ignem iniciunt navi extrema, cuius flamma conspecta Achilles ipse amico auctor est, ut perditis Achaeorum rebus ocius ferat opem v. 102 — 129. Dum Patroclus arma induit, Pelides Myrmidonum cohortes obit et adhortatur, mox precibus et libatione Iovi oblatis, Patroclo duce, in proelium emittit. Illae a Menoetiade ad opus impigre faciendum denuo accensi animo prompto et alacri hostium aciem invadunt v. 130 — 277. Hi Achillis, ut putabant, adspectu perturbati paullulum cedunt, ignesque ab Aethiis restinguuntur v. 277 — 305. Pugna vehementius exardescente, Patroclus et alii Dannorum principes Truas cadunt singulos, eorumque exercitum male mulcatum per vallom et fossas in aperta campi depellunt v. 306 — 418. Sarpedon, Iovis filius, ut suorum fugam sisteret, cum Patroclo congressus, eius hasta cadit et morti proximos Glaucum socium obsecrat, ut hostes spoliandi cupidos ab aditu prohibeat v. 419 — 507. Glaucus, cuius vulnere Apollo invocatus ineditur, Hectore aliisque assumptis super Sarpedonis corpore novam et acerrimam excitat pugnam. Nihilominus Patroclus, Troianis et Lyciis fugatis, Sarpedonis arma eripit, nudum vero eius corpus Apollo Iovis iussu lavat et ungit, et per Mortem ac Somnum, fratres geminos, in patriam deferendum curat v. 508 — 683. Patroclus, Achillis monitis oblitus, Troianos fugientes ad urbem persequitur, unde Apollinis minis deterretur v. 684 — 711. Hectore ab eodem deo in pugnam remisso, Patroclus Cebrionem, illius aurigam, interficit, ac Danai diu frustra annisi caesi corpus tandem potiuntur, eique arma detrahunt v. 712 — 752. Iam Patroclo, in Troas iterom irruenti, Apollo obvius arma excutit. Quo facto Myrmidonum dux, primo ab Euphorbo vulneratus, tum Hectoris ense transfixus, diem obit supremum. Automedon vero, eius auriga, Hectoris impetum equorum pernicitate facile elodit v. 753 — 867.

Πατρόκλεια.

Ὡς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἑυσσέλμοιο μάχοντο·
 Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῇ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
 δάκρυα θεοῦ χάτων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ.
 5 τὸν δὲ ἰδὼν ῥακτερε ποδάρεκς διὸς Ἀχιλλεύς,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

V. 4. *χέει* Et. magn. 27, 45. 281, 14. — V. 5. *ἰδὼν θάμβη-
 σεν* Ar. — V. 7. *δεδάκρυσαι* ἀπτομένοις Herod. περὶ λῆξ. μον.
 7, 20. — V. 10. *προσδέχεται*
 Z. *προτιδέχεται* H. — Ib. *ἀν*
 V. et all. — V. 9. *αἰαντοῦ* ἔλαιναι Vind. quint. — V. 11.

V. 1. Heynius libri initium a versu 216, narratione ad summum rerum cardinem adducta, rectius exordiri statuit. Sed si rhapsodiae nostrae iore inscribunt *Πατρόκλειαν*, veniam proficiendi, ab Achille Menoetiadae concessa, cum rebus gestis coniungendam, neque ab iis discernendam fuisse intelligitur. Respicit autem poeta primis verbis ad praegressa, ad nova transitum factorus, vid. Eust. 1041, 19. et schol. A. Aptē igitur ab eodem principio plures Homeri rhapsodiae proficiuntur, vid. Il. 7. 9. 12. 18. 20. 22. 23. et Od. 6. 7. 13, quanquam oratio alibi etiam hoc modo distinguitur, vid. Il. 596. 13, 673. Monosyllabum *νηὸς*, ubi *ἑυσσέλμος* adiungitur, heroicus versus respuit. Quo factum est, ut nominativus eius adiectivi ab Homeri carminibus absit.

V. 5. Aristarchum, quod Achilles Patroclo obiecerit lacrymas, *θάμβησεν* dedisse, unus schol. Vict. narrat. Verum et alii dissident et Achilles, amici lacrymantis misertus, doloris causam improbare potuit.

V. 7. Consonae geminae ad numerorum integritatem inutili praeter Vindd., edit. antiq. et Eustath. 1041, 46. obstat Ktym. M. 759, 20. Passivum autem lacrymis quasi oppletum significat, eique plerumque adnectitur nomen, ut in Od. 20, 204 *δεδάκρυται δέ μοι ὄσσε*, add. ib. 353. Il. 22, 491. Proxima recitant Ktym. M. 654, 42. et schol. ad Soph. Trach. 1873; ea vero ex infantium indole, quorum preces mandatis sint similiores, bene repetunt scholl. Bl. et Eust. 1042, 7.

V. 9. Herodiani mendum eximunt plurimi, cf. scholl. Al. Eust. 1042, 7. Qua origine ac mensura sit *ἱανός* post Clarkium diligentius excussit Buttmann. in Lexil. Il. 9 sqq., qui τὸν *ἱανόν* (vestem) mediani corripere iure affirmat; nam τὸ *ἱανός*, a lexicographis omnibus fere sllatum, igitur poetae, vid. Il. 21,

- Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις; ἤντε κούρη
νηπίη, ἥθ' ἅμα μητρὶ θύουσ' ἀνελίσθαι ἀνώγει,
εἰανοῦ ἀπτομένη, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερύκει,
10 δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὅφρ' ἀνέληται·
τῇ ἔκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις.
ἥε τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκειαι, ἥ ἐμοὶ αὐτῷ;
ἥε τιν' ἀγγελὴν Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
ζῶειν μὲν ἐτι φασὶ Μενόιτιον, Ἀκτορος νιόν,
15 ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηώτων.
ἥε σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὥς ὀλέκονται

καταδάκρυον Ald. sec. — V. 12. ἥε schol. A. — Ib. πιφαύσκειαι Eust. 1042, 26. — V. 16. ἀκα-
Apoll. de synt. II, 18, 137. — χήμεθα Vind. ed. Rom. — Ib.
V. 13. ἐξέκλυες Vind. ed. St. ἐξ τεθνηώτων iid. et ol. vulgo. —

507. Apoll. Arg. IV, 1155, 1189., nec grammatici doctiores ad-
versantur, ut schol. Ven. ad Il. 14, 178 sq. Pollux. III, 37.
VII, 51. Hesych. I, 1057. et Eustathius, cuius testimonia
Devarii index contulit. Neque alios, si rem penitus examina-
veris, ab illis discrepare cognoscas, sicut Apoll. in Lex. 237.
Ktym. M. 308, 13. et Gud. 155, 36, in quo aliorum ope erit
emendandum: ἰανόν· τὸν ἐνδυτήριον πέπλον περὶ τὸ ἴσασθαι, τὸ
ἐνδύσασθαι, corrupte enim fertur τὸ ἐνδυτήριον et ἴσασθαι.

V. 11. Praepositionem ad verbum esse adiungendam argu-
mento sunt Il. 3, 142. 19, 323. Od. 16, 332. Apoll. Arg. III,
461 sq.

V. 12. Schol. A. in lemmate habuisse videtur ἥ ἔτι, unde id
adscriptit Heynius; apud Bekkerum non nisi haec leguntur:
„ἥ· πάντες περιεσπιάσθην οἱ σύνδεσμοι κατὰ λόγον τῶν ἰρωτημα-
τικῶν. Πιφαύσκω et πιφάσκω aliquoties variare constat: illud
vero Homero vindicat librorum et multitudo et praestantia, hoc
apud Hesiod. in Theog. 655. remansit. Ancipitem syllabae pri-
mae mensuram recte definiuit Passov. in Lex. v. πιφαύσκω, add.
Comment. nostram de pron. Gr. §. 50, 9. annot.

V. 13. Particulam ac verbum dissociari bene vidit schol. A.
Haec autem ac similia tenere esse erigenda dixi ad Il. 5, 157.

V. 14. In Eustathii commentariis sive librorum sive typo-
thetarum ineuria distributivum supposuit affirmativo, pro quo et
libri spondent et schol. ad Od. 5, 394. Idem eum Veneto, aliis
pluribus et Eustathio 1042, 23. optativo, Achilles menti per-
quam accommodato, venit subsidio.

V. 17. Ad genitivum explicandum, etsi veteres περὶ extrin-
secus advocant, nulla omnino egemus ellipsi. Sicut enim alia
affectus verba secundum adsciscunt casum, ita ὀλοφύρεσθαι ei
passim iungitur, vid. 8, 33, 202, 464. 22, 169 sq.

νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ὑπερβάσσης ἔνεκα σῆης;
ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόω, ἵνα εἶδομεν ἄμφω.

- 20 Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφη, Πατρόκλει· ἱππεῦ·
ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβήκεν Ἀχαιοῦς.
οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
ἐν νηυσὶν κίεσσι βεβλήμενοι οὐτάμενοί τε.
25 βεβλήται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης·

V. 20. προσέφη Rom. et libror. para. — V. 21. Πηλῆος υἱέ Ptolem. Plutarch. de aud. poet. VI, 125., Πηλῆος υἱέ Harl. Thiersch. in gr. Gr. §. 194,

46. h. Bosph. — V. 22. Ἀχαιῶν Bentlei. coniect. — V. 23. πάρος εἶοιρ ἄφ. id. — V. 25. μὴ Τυδ. Aristoph. H. — V. 28.

V. 18. Homerus verborum nominibus non raro utitur sensu translato, quoniam illa ipsa vel saepe vel plerumque dicuntur proprie. Horum ex numero sunt ὑπερβάσσης et ὑπερβάσσης, quorum alterum iniuriam admissam nunquam non significat, vid. 3, 107, 23, 589. Od. 3, 206. 13, 193. 22, 61, 168, alterum vero non nisi semel ita reperitur Il. 9, 501.

V. 19. Adfoere haec in Thetidos et Aelullis colloquio I, 363. adde 18, 74.

V. 20. Personam alteram, scribarum socordia e Rom. sublatam, quum libri plurimi eum interprete Veneto tuentur, tum Herodian. περὶ σχημ. 89. Quo crebrius autem hac dicendi forma poeta utitur, eo minus erit suspitionis, vid. infra v. 743, 754, 787. et alibi.

V. 21. Schol. Vietnr.: Πηλῆος υἱέ, οὕτως Πτολεμαῖος. οἱ δὲ ὑπομνησάμενοι Ἰακῶς. Quod quid fuerit, litigari potest; intactum igitur reliqui vulgare, librorum consensu firmatum, vid. ad I, 439.

V. 22. Nihil falsi subesse 10, 445. et Etym. M. 193, 36. ostendant.

V. 23. Adverbio πάρος praesens solum convenire Bentleius automavit. Quam opinionem veritate esse destitutam multa Homeri probant exempla, vid. 11, 111. 16, 557. 17, 270. 23, 604. Od. 2, 119. 6, 325. 13, 314. Hesiod. Scut. Herc. 119. Imperfectum enim rei praeteritae est appositum, add. Wolf. praef. ad edit. nov. p. LXXVII.

V. 28. Particula duplex et numerorum concinnitati et sententiae ponderi conducit. Fuisse autem praeter Podalirium et Machaonem alios medicos in Achivorum exercitu e poetae verbis colligunt schol. A. et Eust. 1043, 57. add. Il. 13, 213. Quint. Sm. IV, 211. Nec minus idem de Troianorum medicis, quorum Homerum nunquam meminit, in Posthum. III, 291. X, 254. narrat. Verbum ἀμυπνέσθαι curae, quae paucis et mortuis debetur, praecipue congruit, vid. 4, 220. 13, 656. Od. 19, 435; inde pri-

οὐτασται δ' Ὀδυσσεὺς δούρικλυτὸς ἢ δ' Ἀγαμέμνων
βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῶ.
τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται
ἔλκε' ἀκτιόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ.
50 μὴ ἐμέγ' οὖν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις·
αἰναρέτῃ, τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψιγόνός περ,
αἶ κε μὴ Ἀργείοισιν αἰκία λοιγὸν ἀμύνῃς;
ὦηλεές· οὐκ ἄρα σοίγε πατήρ ἦν ἱππότης Πηλεΐς,

μὲν ἱητροὶ Lips. Harl. — V. ἀρετῆς vel αἰναρέτης grammatis
29. Πλεῖ' ἀκτιόμενοι V. Rom. — cor. pars, αἰναρέτη Vind. ed. —
V. 30. ἐμὲ γοῦν vulgo et W. — lb. τίς οὖν ἄλλος ol. vulgo. —
lb. λάβῃ Lips. — V. 31. αἶν' V. 32. ἀμύνεις Vind. quint. —

mom ad animalia mortuorum corpora sectantia, ut 21, 103. 25,
184, tum ad alia quaecunque transfertur, vid. Il. 19, 278. 34,
134. Od. 15, 467.

V. 29. Aoristum ἀκτιόμενος minus quadrare Heynius vidit;
praesenti vero et Vindd. eum plerisque et Eust. 1043, 58; a quo
Rom. temere defecit, toentur, add. Od. 14, 383. et Apoll. Lex.
71, in quo ἀκτιόμενον vitiosius solet edl.

V. 30. Receptum Veneto auctore mutavi. Constatendo in
idem incidit Thierseh. in gr. Gr. §. 329, l. efr. ad 5, 258.

V. 31. Aristarchi iudicium ad haec constituenda tanti fuit
momenti, ut compositum αἰναρέτης et eius vocativum ἐπίτις Ale-
xandrinis aliis spreto comprobarent. Illi vero conferunt ὑπαγό-
ρης, μισογόνης ac similia ab eius generis nominibus prognata:
Quod qui ignorarent aut αἰναρέτης cum praecedente χόλος conso-
ciasse aut αἶν' ἀρετῆς dedisse schol. A. et Eustath. 1043, 51
sq. testantur. Aristarcho optimi quique accedunt grammatici, ve-
lut Apoll. in Lex. 65. Etym. M. 670, 15. ell. 36, 9. Hesych.
I, 165. Zonar. I, 70., neque abhorrent παρασύνθετα alia, qua-
lia sunt αἰνόγαμος Eurip. Hel. 1120. Opp. Cyn. I, 261, Αἰνό-
παρις Eur. Hec. 965. Clausulam versul olim impositam, ut nu-
meris infestam iam notavit Barnesius. Neutrum, praeterquam
quod in Aldina prima legitur, Ven. et schol. A. obtulerunt, neque
illud absurdum habuerim. Plerumque quidem ὀνήσεται significat
adiuvare, et personae accusativum sibi poscit, ut in Il. I, 503. 5,
205. 7, 172. 8, 36, 467. 24, 45. Od. 23, 24, sed medium aliqua
re iuvare sive recreari, cf. Il. 6, 260. Od. 14, 415. et genitivo
adlecto ib. 19, 68. At igitur Patroclus! male fortis, quae tui
posteris erit utilitas, si ne ab Achaëis quidem perneciem funestam
defendes? Quare recentissimis quibusque editoribus som adsti-
pulus.

V. 32. Nulla est fides optativo, quem librationis ipse amovit
scribendo ἀμύνεις, vid. Matth. in gr. Gr. §. 525. b:

- οὐδὲ θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δὲ σε τίκτε θάλασσα,
35 πέτραι τ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
 εἰ δὲ τινα ἱρεσὶ σῆσι θεοπροπίην ἀλείνεις,
 καὶ τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπείραδα πότνια μήτηρ·
 ἀλλ' ἐμὲ περ' πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὅπασσον
 Μυρμιδόνων, ἣν πού τι γόως Δαναοῖσι γένωμαι.
40 δὺς δὲ μοι ὤμουιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
 αἶ κ' ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀχαιοὶ νῆες Ἀχαιῶν
 τευρόμενοι· ὀλίγη δὲ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 ῥῆια δὲ κ' ἀκμηῆτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ

V. 34. σ' ἴκτε V. all. et Plut. de discr. adulat. et amic. VI, 246. et de sollert. animal. X, 42. [T. 11. p. 970. B.] — V. 35. ὅ τι τοι Plut. loc. prior., ὅτε τοι Ar. — V. 36. ἀλείνεις Harl. — V. 38. ἄλλον Both. coniect., sed vid. 11, 796. — V. 39. ἣ πού τι Vind. ed., male. — V. 41. αἶ κί με V. ol. vulgo et H.

V. 34. Augmento, quo numerorum incesus frangitur, Vindd. et schol. Theocr. ad Id. III, 15. intercedunt. Mare nonnisi semel ab Homero γλαυκὸν appellari, Hesiodum vero γλαυκὴν δυσπρόμιλον nominis iustar in Theog. 400. posuisse schol. A. nos commemorat.

V. 35. Schol. Viet. ita praecipit: ὅ τι τοι τρεῖς μέρη λόγον, ἦν ἢ τὸ ὅ ἀντὶ τοῦ διὰ περισσύνει δὲ τὸ τί. Ἀριστάρχος δὲ γράφει, ὅτι τοι. Illud agnoscere videtur Plutarchus, sed parum placet. Aristarchus nam ὅ τι τοι νόος an ὅτε τοι νόος voluerit, non satis constat. Qua de causa, tametsi utroque Patrocli opprobria quodammodo mitigentur, rumores dubii et fortasse vani librorum consensui erant posthabendi.

V. 36. Indicativum ab omnibus fere traditum Il. 11, 794 sqq. tuetur. Etenim Patroclus consilio a Nestore sene, sapientissimo et de rebus Danaorum afflictis sollicito, proposito utitur. Nulla igitur subest ratio, cur versus decem e Patroclea in Agamemnonis ἀριστείας temere in vectos statuamus, praesertim quum veteres iudices et modestiores et intelligentiores nonnisi duo postremos suspectos haberent. Quodnam vaticinium Nestor et Patroclus respexerint, frustra quaesiverunt. Mortem enim praenaturam a Thetide filio praedictam, vid. 9, 410., non magis huc pertinere crediderim quam alia ex Il. 17, 408. 18, 8. allata. De priore Achilles ipse ingenuè professus est: posteriora ad desidiam eius explicandam nihil prorsus valent. Putarunt potius Nestor et Patroclus oraculum aliis ignotum per matrem Achilli esse factum.

V. 41. Grammatici θῶκεν sive ἴσκειν Homero assimilare (ὁμοιοῦν), nec vero dicere significare ex Aristarchi auctoritate saepius admonent, vid. Buttm. in Lexil. II, 62 sqq. et Lehmann de Arist. stud. Hom. 105 sq. Ptolemaeo, simpliciter vocall contento, usus et consuetudo paruisse videtur.

- 45 ὥσαιμεν προτὶ ἄστυ νέων ἄπο καὶ χλυσιάων.
 Ὡς γὰρ το σισσομένοσ, μέγα νήπιος· ἡ γὰρ ἐμελλεν
 οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτέσθαι.
 τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκύνσ' Ἀχιλλεύς·
 ὦ μοι, Διογενὲς Πατρόκληϊσ, οἷον ἔειπες·
 50 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦντινα οἶδα,
 οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέγραδε πότνια μήτηρ·
 ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰζάνει,
 ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθίλῃσιν ἀμείρσαι,
 καὶ γέρας ἄψ ἀφελέσθαι, ὃ τε κράτει προβεβήκη·
 55 αἰνὸν ἄχος τό μοι ἔστιν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.

— Ib. εἰσκορτεσ Ar., ut videtur. V. 45. ποιὶ Eust. 1044, 24. Rum. — V. 47. οἱ αὐτῷ Vind. ed. all. — Ib. λιτέσθαι Ptolem. — V. 50. εἰ τινα Ar. — V. 51. ἐπέγραδε Vind. quint. — V. 53. ὁππότε τις Ar. — V. 54. προβεβήκει ol. vulgo.

V. 44 sq. Apollonius in Lex. 78 sq. adscripsit, cui participium, librarii festinatim neglectum, ex Homero reddatur.

V. 47. Λιτέσθαι etsi praesentis neque horisti sit inhæriturus, prouti ἰδέσθαι, ἰκέσθαι, λιπέσθαι illicque cognata, penultimam acuere Herodianus censuit, vid. schol. A. Eust. 1045, 1. et Etym. M. 567, 27 sqq., in quon diversarum praecepta in unum coaluerunt. In tenoribus autem ponendis, Aristarcho duce, magistri meliores idiorum forma ac specie similibus normam intulerint maluerunt, quam ex temporum nominumque discrimine rem aestimare, vid. Lehra. de Ar. stud. Hom. 263 sq. Quapropter Thiersch. in gr. Gr. §. 232. p. 395, 86. a vero aberravit.

V. 50. Aristarchi εἰ τινα Achilli animae prodigo magis congruum ducit schol. A. Quodsi de vitae brevitate sermo est, in eo acquiescamus oportet iudicio, sin minus, aptius etiam erit vulgare. Negat enim Pelideā se ullo deorum effuso a belli periculis absterreri. Initium horum reddit in Od. 2, 201.

V. 54. Veteres, utrum ὄρε an ὄ ττ. dederit poeta, ambigunt, vid. schol. A. et Eust. 1045, 43. Hoc autem regiam Agamemnonis potentiam, de qua et Nestor et rex Achivorum ipse faciunt mentionem I, 281. 9, 160. manifestius indicari patet. Subiunctivo e Veneto a Wolfio restituto eo plus fidei erit, qui infestior est Pelides illi Atridae dominationi, vid. 9, 323. et Herm. in Opusc. II, 22. Nostris fere enucleant 6, 125, 23, 890. et proxime ad ea accedunt Neptuni querelae 15, 209 sqq.

V. 55. Coniungenda haec esse prioribus schol. A. et Wolfius in praef. ed. nov. p. LXXXI. recte observant. Peratringit enim Achilles ingratum Agamemnonis animum, qui sibi de exercitū optime merito tantam intulerit contumeliam, vid. 1, 162. 9, 321. ell. 1, 229, 299. 9, 335 sq.

κούρην ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
 δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείγεα πέρας,
 τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης, ὥς εἰ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.

69 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
 ὁσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶν· ἦτοι ἔφην γε
 οὐ πρὶν μνησθὲν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὅπότ' ἂν δὴ
 νῆας ἐμὰς ἀφίκηται αὐτὴ τε πτόλεμός τε.

τὴν δ' ὦμουν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τευχέα δῦθι,
 65 ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι,
 εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν
 νηυσὶν ἐπικρατέως, οἳ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 κεκλίεται, χῶρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 ἄργεῖοι, Τρώων δὲ πόλιν ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν

V. 57. ἐτετέχεον Lips. et paucel. —
 V. 59. ὥς εἰ V. μεταναστὴν Ar.
 — V. 60. οὐδ' ἄρα περ ἦν Vind.
 qd. et ql, vulgo. — V. 63. τε

πόλ. Ald. sec. — V. 66. ἦ δὲ
 V. L. ap. scholl. BDL. — V.
 69. βεβήκει Harl. — V. 70. λιν

V. 57. Lipsiensis vel aliis locis inductus, ut II. 1, 129. 2, 113, 288, vel tenoris insolentia offensus a recepto declinavit. Paroxytonum vero e metaplasmo subortum copiosius exponunt schol. A., Eustath. 1045, 60. et Etym. M. 399, 8, add. Thiersch. in gr. Gr. §. 200. 10.

V. 59. Femininum, ad Briseidem referendum, quomodo exarayerint veteres, arum constat, siquidem Massiliensi ac Rhiano μεταναστῆν, Aris. archo μεταναστὴν dant schol. Vict. et Ven. B, itaque satius erit nihil mutare, et μετανάστην Achillem ipsam intelligere, vid. 9, 648. Accusativus autem non pro genitivo potest accipi, sed a verbo ei structuræ consentaneo repetatur necesse est. Achilles enim ait: „hæc e manibus iterum abstulisti Agamemno, ac si inhonestum aliquem inquilinum spoliaret.“

V. 60. Clausulam emendant libri et Eust. 1045, 63, quem non moratus est Romanae editor. Priora in re simillima repetita habes 18, 112. 18, 65.

V. 63. Hermannus in Opusc. I, 283. optativum reponendum statuit. Neque negayerim eum modum Achilli eadem Achæorum legatis 9, 610 sqq. professo aptiorem videri. Sed omnes omnino in subiunctivo consentiunt; neque illum depellendum crediderim, quod conditio a Pelida posita belli eventum adstringitur.

V. 64. „Arma mea indue humeris,“ vid. 9, 596., sæpius vel accusativum, cf. 7, 193. 8, 387. 16, 129. 18, 192., vel præpositiones ἀμφί, περί, ἐν, semel ἔς verbum illud sibi adiaciscit, velut 2, 328. 8, 43. 12, 464. Od. 23, 366. II. 10, 272. et Od. 22, 201.

V. 66. Quandoquidem densæ Troium catervæ in naves ingruunt, loci adverbium glossam sapit, Nubi vero alias etiam com-

- 70 θάρσυνος. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λείσσουνσι μέτωπον
ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
πλήσειαν νεκῶν, εἰ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
ἦπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
οὐ γὰρ Τυδεΐδω Διομήδεος ἐν παλάμῳσιν
- 75 μαίνεται ἐγχείη Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι·
οὐδέ πω Ἀτρεΐδω ὁπὸς ἐκλύον αὐδήσαντος
ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἴκτορος ἀνδρογόνοιο,
Τρῶσιν κελεύοντος, περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῶ
πᾶν πεδῖον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς.
- 80 ἀλλὰ καὶ ὧς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
ἔμπεσ' ἐπικρατέως, μὴ δὴ πρὸς αἰθομένωιο
νῆας ἐνπλήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλυνται.
παῖθερ δ', ὧς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω,

σουσι V. et all. panch. — V. 71. — V. 75 et 80. ἀπο Viud. ed.
ἐκπύλους all., ut videtur. — V. | et ol. vulgo. — V. 76. ἔας;
73. ἀμφὶ μάχ. Heynii placet. | Vind. et commentarii. —

parantur militum cohortes, vid. 4, 274, 281 sqq., e quo, cum
nigrae vocentur phalanges, licet intelligere.

V. 69. Plusquamperfectum cum libris reiecit Etym. M. 680, 4.

V. 70. Veneto λείσσουναι errore esse illatum alia docent plura,
vid. 1, 120. 3, 119. 5, 771. 16, 127. 19, 20, 346.

V. 71. Schol. A.: „οὕτως ἐναύλους διὰ τοῦ ὦ, ex quo alios
ἐπαύλους habuisse colligere licet. Illud verum esse, sive castro-
rum fossas sive agri Troiani fluvios rivosque eo indicari putaveris,
vid. Eustath. 1046, 38, Homeri usus ac ratio ostendunt. Signi-
ficat enim primum torrentium amniumque alveos, ut II. 21, 283,
312. Quint. Sm. II, 472. XIV, 83, inde demum et ad maris
vada, cf. Oppian. Hal. I, 105. III, 5, et ad montium silvarum-
que convalles traducitur, ut in hymn. Hom. in Ven. 74, 124, in
Apoll. Arg. I, 1226. Utraque potestas admodum familiaris est
Nonno, vid. Dionys. I, 269. II, 54. 58. 451. III, 16. et alibi.

V. 73. Cf. ad 6, 461.

V. 75 et 80. Iure paruerunt scholiastae A. sic praeceperunt:

„τὸ ἐπὶ ἐστὶν ἀπαρτῆαι· διὸ οὐκ ἀναστρεψέμεν τὴν πρόθεσιν.

V. 76. Casus bis repetitus effecit, ut alii ἐπὶς invehent,
alii ἀπο reſpicerent. Alterum horum aperte falsum est, alterum et
inconcommodum et sermoni Homérico contrarium, vid. 23, 451. Od.
10, 311, 481, 189. 12, 271, 340.

V. 78. Περιάγνυται vocem repereſcentem et proinde ad aures ple-
nius allatam denotat. Quod quum schol. Vict. glossa παραπορεύεται
minus exprimat, certe περιπορεύεται erit corrigendum. Ita iubet
Apoll. in Lex. 547 περικατακλῆται καὶ οἷον περιέρχεται, add. Kust.
1946, 45. Et. M. 12, 11. et Hes. Sc. Here. 279. 319.

- ὥς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἔρῃαι
 85 πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην
 ἂψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
 ἐκ νηῶν ἐλάσας ἵεναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
 δώῃ κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 μὴ σὺγ' ἄνευθεν ἐμεῖο ληλαίεσθαι πολεμίζειν
 90 Τρωσὶ φιλοπολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.

V. 84. ἄροιο Eust. 1046, 58. | αὐτὰς Vind. un. αὐτὸς Thom.
 Rum. Vind. un. — V. 85. ἀτάρ Mag. 226. et Phrynich. 345. —
 οἱ Vind. ed. et ol. vulgo. — V. | V. 90. θήσης schol. Vind. ad
 86. ἀπονάσσωσιν Lips. — lb. | Ol. 9, 115. — V. 91. μὴ σὺγ'
 πρὸτι Vind. quint. — V. 87.

V. 84. Optativo nec sententia favet neque libri patrocinantur.
 V. 85. Schol. A., nisi corruptela subest, articulum inclinari
 iubet, scholl. Bl. merito dissidentibus.

V. 86. Lipsiensem in viam reducant V. Vindd. et plerique,
 add. Etym. M. 128, 18. Eius vero auctor scholiastae A. prae-
 ceptum in suam convertit utilitatem, dum reddit ἀπονάσσωσιν εἰς
 τοῦτόν ποῦ ἀποκαταστήσουσι καὶ ἀποδώσουσιν. Significat igitur ἀπο-
 ραίειν pristino domicilio restituere, proprie autem in aliam sedem
 aliquem transferre (ἀποικίζειν), vid. Apoll. Rh. IV, 1492, simplex
 νάσσα Od. 4, 174. et κατένασσα apud. Hesiod. Theog. 329. Or.
 168. Crebrius etiam medium reperitur: in aliam terram migrare,
 conf. Il. 2, 629. Od. 15, 254. Apoll. Rh. II, 520, 906.

V. 87. Vid. Lobeck. ad Phrynich. 345 sq. et Ritschel,
 ad Thom. Mag. 91.

V. 89. Zenodotus tribus versibus 89 — 94 comprehendit, ita
 scriptis:

μὴ σὺγ' ἀγαλλόμενος πολέμῳ καὶ θηϊοτῇτι

Τρώας τραυλίμενος πρὸτι Ἴλιον αἰπὺ δίσσθαι,

μὴ σ' ἀπαγυμνωθέντα λάβῃ κορυθαίολος Ἐκτωρ.

Quam Zenodoti emendationem tenuit et ieiune compositam esse
 veteres censuerunt iudices, unde in eius ludibrium Dionysius
 Thrax μὴ σ' ἀπογ. δάκν κορυθ. Ἐκτωρ fecisse dicitur. Neque
 est, cur in Apollonis mentione haereamus, quippe qui Troianis
 semper fere auxilietur et Patroclo postea interitum meditetur.
 Accedit, quod singula quaeque a grammaticis allata videmus; ita
 v. 89. partem habes in Apoll. Lex. Hom. 493. et apud
 Apoll. Alex. de coniect. 517, 28, versum 291, quemadmodum
 in libris legitur, recitat Erotian. in Lex. Hippocr. p. 98, deni-
 que v. 94. a Zenodoto sublatus in eodem Apollonii Lexico 258.
 integer exstat, add. Eustath. 1047, 28. et Lobeck. ad Soph.
 Ai. 1333.

V. 95. De triplex varietate πάλιν τροπάζουσαι, quae vulgaris
 et Vindd. est, πάλιντροπάζουσαι et πάλιν τροπάζουσαι egi in Ex-
 cursu. XIX.

V. 96. Cum Aristarcho Ven. libr. alii et Eustath. 1047, 3.

μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῇτι,
 Τρῶας ἐναιρώμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν,
 μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰεγενεταῶν
 ἐμβήῃ· μάλα τοὺς γε φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 95 ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσιν
 θήῃς, τοὺς δέ τ' ἔαν πεδῖον κᾶτα δροιάσθαι.
 [αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπόλλων,

ἀγ. Ζ. μηδ' ἐπ' ἀγ. V. — V. 92. ποῖτ' editt. vulg. — V. 93. αἰετ' γενετ. V. — V. 95. πάλιν-
 τροπᾶσθαι H. πάλιν τροπ. V. — V. 96. θεῆς Vind. ed. et ol. vulgo. — Ib. τοῖςδε δ' τῶν et καταδ-
 ριάσθαι id. II. et illud vulgo. — Ia editt. antiquissa. —

faciunt, vid. Exeura. I. Pruxima ad Veneti et meliorum arbitrium
 in integrum sunt restituta.

V. 97 sqq. Priusquam de his quattuor versibus generatim
 dicam, singula, quae in disceptationem veniunt, breviter pertra-
 ctabo. Ac primum quidem v. 99 multorum exercuit ingenium.
 Etenim iam ab antiquissimis temporibus tum de modo tum de
 pronominis casu in diversas abierunt partes. Plurimi ἐκδύμεν sive
 potius ἐκδύμεν ὁλεθρον, quemadmodum Venet. exhibet, scholl.
 consentientibus, pro infinitivo, τῶν autem pro dativo habuerunt,
 dicendi autem genus ellipticum subesse rati, γένοιτο, εἴη vel δόληι
 subiecerunt, l. e. nobis vtro contingat, ut perniciem effugiamus.
 Neque aliam rationem aut Wolfius aut Dammius in Lex.
 Hom. p. 350 inveniunt. Tenorem autem veterum iniuste reprehen-
 dit Buttman. in Lexil. I, 55, eni Wolfianum non erat
 transferendum ad antiquos, qui, quum infinitivum trisyllabum
 adesse existimarent, vere et convenienter acuto sunt nisi. Defen-
 dat tamen properispomenum non tam trisyllabum δῆμεναι quam
 bisyllaba θεῖναι, στήναι, δοῦναι, etsi libri non minus, excepto
 Vindob. edito, quam editiones antiquissimae veterum magistrorum
 normae concinunt. Praeterea schol. Victor., eui optativum repu-
 diaverint, aperte praeferit hisce: εἰ γὰρ τοῦ δόκειν εὐκτακτοῦ συγκο-
 πῆν αὐτὸ φήσομεν, οὐ κατὰλληλος ἔσται ὁ λόγος. Modum igitur
 illud dativum τῶν excludere censuerunt. Ad quam molestiam
 removendam Eustath. 1047, 37 τῶν δ' ἐκδύμεν ὁλ., quorum pri-
 us agnoscit Vind. quint., recepit illudque ἡμεῖς exposuit. Utrum-
 que comprobavit Buttman. in Lexil. I, 56, et Bothius.
 Bekkerus contra in eena. ed. Wolf. 154 sq. et Thiersch. in
 gr. Gr. §. 231, 101. cl. 204, 6. τῶν habent nominativum. Sed
 de eo licebit dubitare, praesertim quum Od. 23, 52, quo nūn-
 tur, σφοῶν dativum esse Buttmanus doxerit. Tertia denique
 controversia de optativi eius forma superest, alii enim ἐκδύμεν,
 alii, ut Bekkerus et Hermannus in Op. I, 289, ἐκδύμεν,
 ad regulam communem exarari iubent. His quidem Buttman-
 nus l. all. et in gr. ampl. §. 107, annot. 36. grammaticorum an-
 tiquorum praecepta obiecit. E quibus Eustath. 1047, 53. sic

μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον γύγοι, ὅσσοι ἔασιν,
μήτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὀλεθρον,
100 ὅφρ' οἷοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνά λύωμεν.]

Ὡς αἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἄλως δ' οὐκέτ' ἐμμεν· βιάζεται γὰρ βελίεσσιν·

V. 98. γίγῃ I. lra. — V. 99. ὅλ. Vind. quint. — V. 100. λῶ-
ταῖν δ' ἐκδύμεν ὅλ. V. et H. οἰμεν Vind. ed. Clark. St. et
ἐκδύμεν ὅλ. W. πῶς δ' ἐκδύμεν all. — V. 102. δάμνα μὲν editt.

commentatur: τὸ δὲ ἐκδύμεν ὀλεθρον ἢ ὡς ἀπαρέμφατον ἑλλειπτικῶς
πίπτει ἀπὸ τοῦ δοῖσθε ἐκδύναι ἡμῖς τὸν ὀλεθρον, ἢ σιγνέκοπτας
ἀπὸ τοῦ ἐκδύομεν ἐκτικῶς, ἵνα μὴ πρὸ συμφώνου εὐρεθῶμεν
ἢ τι δόρυθρογος, vid. eundem 938, 43. 1224, 58. et Choerobos eum
ad Theodor. canon. In Bekk. An. Graec. II, 1292, qui Apollonium
eius vel testem excitat. Nilominus insuitivi dativo iuncti cau-
sam recte, ut opinor, egit Bernhardy in synt. Graec. p. 358,
etsi exempla quaedam proposito suo parum apta immiscuit. Re-
liqui igitur vulgatam, optimarum quorumque praesidio sustentatam,
Versu postremo optativus et coniunctivus fluctuant: illum e Vindob.
edito ad alios propagatum Hermannus in Op. I, 288, meliorem
iudicat. Equidem λύωμεν a Ven. Marl. Vindob. quint. et aliis li-
bris, quibus Plutarch. de aud. poet. VI, 91. et Eustathius
aecliont, suppeditatum Achilli minanti ac Troianis perniciem
quasi denuntianti magis convenire existimaverim. Si quae autem
ab Homeri norma et consuetudine aliena hic reperiantur, his
multo minus movehimur, reputantes iam veteribus hoc versus ad-
modum suspectas fuisse. Nam Zenodoto, qui diasceustarum ma-
gnus deprehendere sibi visus est, Aristarchus cautior et magis re-
ligiosus assensus praebuit. Quattuor igitur versus ab his, qui
puerorum amores, aetati illi ignotos, Homeri nomine et Achillis
exemplo commendandos ducerent, insertos censuit. Qua de enu-
lectura admonet schol. A., dum ait: „ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες,
διότι κατὰ διασκευὴν ἐμπαλινοῦσι γεγραμμένοι ὑπὸ τινος τῶν νομιζόν-
των ἐρᾶν τὸν Ἀχιλλεῖα τοῦ Πατράκλου· τοιοῦτοι γὰρ οἱ λόγοι πάν-
τες ἀπόλοιτο πλὴν ἡμῶν. καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ (λεξ. οὐ) τοιοῦτος,
συμπαιθεὶς δέ. „Magis etiam homini fidem elevat achol. Viet., qui
preces Pelidae ineptas ac pueriles dicit, et πῶν pro nominativa
poni negat. Ad ista respondent schol. BL.: Achillem nominis
duem mortem optare, neque iniuria; Troianos enim nomini
Achivo esse inimicos, Graecos ei contumelia appresso nihil tulisse
praesidii. Augeri praeterea Patrueli gratiam, cuius miseriecordia
Pelides tacitus Achaeos sibi invisus e rerum discrimine velit eri-
pere, add. Eust. 1047, 48. Sed si omnia consideraveris, preces
istas vanas atque inanes esse intelliges, unde vereor, ne recte
statuerint veteres. Longe enim alia ratio eorum est, quae Dio-
medes in II. 9, 48 sq. de se et Sthenelo proficitur. Neque Apollo
interocatus, eius formula precandi valde est usitata, vid. 2, 371.
4, 288. 7, 132. Od. 4, 341. 7, 311. 18, 235. 24, 376., huc qui-
dem locum evagavit: illum enim Troianorum finisse deum tutelarem
paullo antea cognovimus. Hisce igitur causis motus versibus istis,

δαίμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγανοὶ
 βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴν
 105 πῆληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ·
 καὶ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὃ δ' ἀριστερόν ὦμον ἔκαμνε
 ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδ' ἐλύναντο

antiquiss. — V. 104. δεινὴ V. | I. ap. schol. A. — V. 106,
 et Vind. un., δεινὸν Vind. quint. | κατὰ φάλαρ' εὐπ., ol. vulgo et Both.
 — V. 105, τύπτειτο δ' αἰεὶ V. | κατὰ φάλ., W. —

ab ætatis Homericæ indole et ab Achillis more alienis, originis spuriae notam adieci. Quo perspecto et comprobato, quid in singulis constitgendis sequere, parum interest. In re autem dubia saepe et incerta a plurimorum et antiquissimorum partibus stare malui.

V. 104 sq. Nominativum ter repetitum commodè auferunt quum alii tum Eustath. 148, 15. Galeae enim crebris ictibus petitaæ strepitum horribilem optimo convenire patet. Maiore ut varietate orationem distinguerent nonnulli τύπτειτο δ' αἰεὶ excogitarunt; id quod plurimis Homericis usu vetitum videtur, cf. Lehrs. de Arist. stud. Hom. 65.

V. 106. Quod supra apposui, id omnes et scripti et editi transmiserunt, neque aliter ab Eustathio inde 1048, 35. interpretes præcipiunt. Verum enim vero Aristarchus et veterum plerique testibus scholl. ABΛ., καὶ φάλ., quod grammatici duplici explicant modo, temperunt. Nam schol. A., verbis βάλλετο δ' αἰεὶ parenthesi inclusis, proxima eum prægressis acutius copulatur, hoc sensu: *galea percussa sonum edidit — semper enim percussiebatur — et bucculae bene compactae*. Scholiastæ reliqui, singula una verborum comprehensione complexi, et galeam et bucculas crebro percussas esse arbitrantur. Heynius in interpretatione quidem Latina a vulgari nihil recedit, sed istam Aristarchi rationem in observationibus paene præfert, dum dicit: κατὰ φάλ. indocte esse illatum: etenim cur galea telis undique incussis uno tantum locu fuerit tacta, minus apparere. Buttmannus contra, in Lexil. II, 243., nomina Homericæ φάλον et φάλαρα plene et diligenter persequutus, Aristarchi lectionem iure repudiatam censet: nam Graeca βάλλετο δ' αἰεὶ locum, cui hostiles plagae fuerint infectae, sibi requirere, et φάλαρα, bucculas cassidi annexas, plurimos gladiatorum ictus capiti oblique intentos, ubi res cominus geratur, excipere. Sed Troianorum pugnam, telis hastisque in Aiacem eminens coniectis, effectum quam conatibus vaniorem esse patrem meminit Buttmannus. Ex quo sequitur nullas adesse gladiatorum plagas. Poeta deinde eo, quod subicit: βάλλετο δ' αἰεὶ nil nisi strepitus exorti causam reddit ac proinde ad galeam potius, repetitis hostium telis percussam, quam ad Aiacein ipsum, ad quem oratio postea demum redit, erunt referenda. Ictibus enim, non modo militum corpora, verum etiam arma eorum et alia munimenta sunt exposita, vid. 9, 574, 12, 37, 160, 319 sq. Quae si perpenderis, sive cum prioribus sive cum posterioribus ultima coniungere placuerit, Aristarchum vere et sincere indicasse perspicies. Illud autem, si paucis scholiastam Venetum edes est, effi-

ἄμφ' αὐτῷ πελεμίζαι ἐρείδοντες βελέεσσιν.

αἰεὶ δ' ἀργαλέω ἔχετ' ἄσθματι· καὶ δέ οἱ ἰδρῶς

- 110 πάντοθεν ἐκ μελίων πολὺς ἐρῶεν, οὐδέ πη εἶχεν
ἀμπνεῦσαι· πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐσθήριετο.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσai,
ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ἐκτὼρ Αἴαντος δόρυ μείλιον ἄγχι παραστάς

- 115 πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
πῆλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
αἰχμῇ χαλκείῃ χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.

γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα ῥίγησέν τε

- 120 ἔργα θειῶν, ὃ ῥά πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κίρην

V. 114. Ἐκτὼρ δ' Αἴαντος Vind.
ed. et ol. vulgo. — V. 117. ἐν
χειρὶ libr. pauci. — Ib. κόλον
δόρυ Vind. ed. Apoll. in Lex.

230. St. Rnm. — V. 120. κί-
ρη Vind. ed. Eust. 1049, 1. et
ol. vulgo. — V. 123. κατὰ
σβεστή vcl κατασβεστή VV. LL.

gamus oportebit, idemque eo confirmabitur, quod *φίλαρα* sive ga-
leae clavi, ut veteres volunt, seu bacculae, quae Ruffmanni est
sententia, eo nomine vaneant, cassidia partem efficiunt. Wol-
fius in praefat. edit. nov. p. XXXVII. perspicuitatis quam veri-
tatis fuit studiosior.

V. 114. Musa haec poetae quasi inspirante, copulam recte
praeceidant Venet. Eust. 1048, 60. et alii.

V. 117. Paroxylonum esse *κόλον* Ptolemaeus Ascalanita exi-
stimavit, grammaticis approbantibus, cf. schol. A. Eustath. 1048, 63. schol. Theocr. ad Id. VIII, 51. Etym. M. 816, 25.
Suid. II, 309. Hesych. II, 303. Philem. 208, 297.

V. 118. Vid. ad 13, 530.

V. 119. Sustoli commata importuna; verbum enim utrumque
ἔργα θειῶν comprehendit. Ajax animo prudenti mala a diis im-
missa novit et horruit. Graecorum verbum *ῥίγειν* Latino ita con-
gruit, ut intransitiva pariter ac transitiva gaudeat potestate. Illa
quidem nullo eget additamento, vid. 3, 253. 4, 148, 150. 11,
254. 15, 34, 436, 466. Od. 5, 116; haec si obtinet, multiplex
poeta utitur structura: adiungit enim vel participium, ut 4, 279.
5, 596; 11, 345. 12, 331., vel rei accusativum 5, 357. 17, 175.
vel verbi cuiusdam infinitivum, ut 3, 350. 7, 114., inque rarius
particulae temporis vel negationis praemittitur, cf. 12, 208. et
Od. 23, 216. De interpunctione vero nobis convenit schol. A.,
qui addit: *συναπτόν μίχρη τοῦ θειῶν*.

V. 120. Praesens ex II. 15, 467. temere invasit et alios et

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 χάζετο δ' ἐκ βελών. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
 νῆϊ Θοῇ· τῆς δ' αἴψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο γλῶξ.
 ὥς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς

125 μῆρὸν πληζάμενος Πατρόκλῃα προσέειπεν·

"Ὅρσειο, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἵπποκέλευθε·
 λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς διήτοιο ἰωήν.
 μὴ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι γυκτὰ πέλωνται.
 δῦσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.

130 "Ὡς φάτο· Πατρόκλος δὲ κορύσσειτο νώροπι χαλκῷ.
 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφνείοις ἀραρνύας·
 δευτέρον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυεν

ap. scholl. ABC. — V. 126.
 ἵπποκέλευσά Bentl. coniect. —
 V. 127. ἐρωήν Vind. ed. Mass-
 liens. Eustath. 1049, 47. et ol.

vulgo. — V. 128. φεικτὰ Bar-
 nes. — V. 129. ἐγείρω Vind.
 quint. — V. 131. πρώτον περὶ
 Rom., male. —

Hesych. II, 551, nisi respexit locum priorem. Aoristum rei
 aptiorem habuit Aristarchus, teste schol. A.

V. 123. Aristarchi iudicio ἀσβέστη erit satis munitum. Ei
 vero et grammatici, sicut Apoll. in Lex. 171. atque Eustath.
 1049, 33. et poetae usus accinunt, vid. 1, 599. 11, 50, 500. 13,
 169, 540. 22, 96. Od. 4, 584, 7, 333. Callim. b. in Dion. 118.
 Ceterum flammam per navem diffusam esse intelligitur, vid. disser-
 tat. de Hom. praeposit. ἀνὰ et κατὰ §. II. p. 21. Nam praeposi-
 tione cum verbo iuncta personae dativum solet flagitare, ut 14,
 435. 20, 282. 23, 408. Od. 7, 41 sq.

V. 126. Nomen nulli nisi Patroclo datum, vid. infra 584.
 839, equitem sive eurrū praeedentem indicare scholl. et Eu-
 stath. 1050, 3. consentiunt. Bentleyus Patroclum equitum
 ducem et praefectum appellatum voluit, libris dissentientibus.

V. 127. Flammae neque ἐρωή (impetus) neque ἰωή (halitus),
 qui ventorum proprius est, vid. 4, 276. 11, 308. repugnat. Sed
 posteriori, ut exquisitiori, succurrunt Ven. Harl. et schol. ad Od.
 6, 404.

V. 128. Vocalli fidem addunt Od. 8, 299. 14, 489. Structu-
 rae, quae communem sermonis Graeci legem migrat, multa testi-
 monia contulere multi, vid. Matth. gr. Gr. §. 300. Rost. gr. §.
 100, annot. 5.

V. 129. Vind. quint. et Vratisl. unus huc retrahunt ex II.
 14, 397 Μερμηδόνων, ἦν κ. τ. φ. ἐτ. γίνηται, add. supra v. 39.

V. 131 sqq. Vid. ad. 11, 17. et 18, 459.

ποικίλον· ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.

- 135 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν,
 ἱππουριν· δεινὸν δὲ λόφος κατ' ὀνόμαζεν ἔνευεν.
 εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει.
 140 ἔγχος δ' οὐχ' ἔλετ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
 βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 πάλλιν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
 Πηλιάδα μελίνην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς ἱόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 145 ἱππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν' ἄνωγε
 τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥήξήνορα τίς μάλιστα·

V. 134. κακῶν βελίων ἀλτωρῆς | παλάμῃσιν V. — V. 140. Πῆ-
 V. l. ap. schol. Vict. — V. λίδαο Vind. quint. — V. 143.
 137. εἰθάρκον Vind. quint. — τάμε Χείρ. V. l. ap. schol. A. —
 V. 139. δούρε οἱ. vulgo. — lb. V. 144. ἐν κορυφῇ V. l. ap.

V. 134. Varietas a schol. Victor. subiecta ex Il. 12, 57. 15, 633. assumpta erit. Thoracem sidereum exponunt scholl. A B l. vel stellis distinctum vel, quod sufficit, fulgidum, efr. Eust. 1050, 16., grammat. in Bekker. Anecd. Gr. 455, 6, et Schaefer. ad Apoll. Rhod. schol. p. 190.

V. 139. Dualem poetae proprium esse vidimus ad 11, 43.

V. 140 sqq. Zenodotus, horum primo tanquam spurio notato, proximos quattuor ne recepit quidem, eo, ut videtur, motus, quod infra 19, 388 sq. de Achille arma capiente et ad pugnam sese accingente repetuntur. Alii vero illic proscriptos hic servant, ut, cur Patroclus Achillis hastam reliquerit, pateret. Versum proximum respiciunt Strab. X, 689. a. et Apoll. in Lex. 551, apud quem Πηλιάδα perperam fertur.

V. 144. Utram elegeris praepositionem, nihil interest. Attamen ἐκ κορυφῆς eum verbo πόρε iungenda aptior videtur; altera locum potius, quod fraxinus Pelei creverit, indicaret. Chironis autem iugum supra Sepiadem fuisse schol. A. narrat. Hastam illam terribilem aliquoties commemorat poeta, vid. 19, 390. 20, 277. 21, 162. 22, 133.

V. 145. Tenorem pariter ac mensuram infinitivi ζευγνύμεν in dubium vocarunt viri docti, vid. Hermann. in Opusc. I, 242. Buttmann. in gr. ampl. §. 107. annot. 28. Bekker. I. all. 156. et Thiersch. in gr. Gr. §. 231. 102. Atque il quidem in consona geminanda fere congruunt, Bothius vero nuper proposuit ζεύγνυσθαι, cui loci sententia repugnare videtur, nam Od. 23, 245. frustra huc advocet. Itaque ad antiquiorum rationem ζευγνύμεν' ἀν. reverti; trisyllabum enim propter dactyli ἀπαιρισμόν, quem metricei vocant, producere licebit.

V. 150. Zenodotum et Timagenem, vid. Apollon. Lex.

πιστότατος δὲ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνι μείναι ὁμοκλίνῃ,
 τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκίας ἵππους,
 Ξάνθον καὶ Βαλῖον, τῷ ἅμα πνοῖσσι πετέσθην;
 150 τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἄρπυια Ποδάργῃ,
 βοσκομένη λευκῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.
 ἐν δὲ παρηορήσιν ἀμύμονα Πηδασον ἔει,
 τὸν ῥά ποτ' Ἡετίωνος ἐλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς,
 ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἔπειθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν.
 155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιοχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
 πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἳ δέ, λύκοι ὡς
 ὠμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
 οἷτ' ἔλαφρον κεραὸν μέγαν οὖρεσι δρώσαντες
 δάπτουσιν· ἅσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν·

schol. Vict. — V. 145. ζευγῶ- δανοῖο V. L. ap. Eust. 1050,
 μιν ἄνωγε W. — V. 150. Ἄρ- 62λ — V. 156. πῖνται ἀνὰ κλ.
 πυια πόδαργος Z. — V. 151. Z. — V. 157. περὶ φρεσὶς editt.
 παρὰ ῥόον Rom. παρὰ ῥόον Ἡρι- antiquiss. — V. 159. φαινόν Vind.

Hom. 165. ποδάργῃν sive πόδαργον *velocem* reddiderunt. Quo spreto, nomen proprium hic esse Apollon. schull. AD. et Eustath. 1051, 7. demonstrare student: id quod non modo 19, 400., verum etiam Podargus Hecctoris 8, 185. et Menelai 23, 295. comprobant. Equos vero Achillis num. Harpyia an equa divina ita appellata partu ediderit, viri docti litigant; qua de re alibi accuratius erit disserendum, vid. Vossii Epistol. mythol. I, 224 sqq. Harpyiam vero equae formam, ut Vossio placet, induisse e versu proximo manifesto apparet, nam βόσκισθαι aialmagibus datum respondet Latino *pasci*, vid. 15, 691. 17, 62. 20, 223. et nostris propiora Od. 12, 128. 14, 102. 21, 49., dom βόσκειν *pascere* vel pastoris est, ut 15, 548. Od. 14, 102., vel ad terram greges humiuesque alentem applicatur, cf. Od. 9, 124. 12, 97. 11, 365.

V. 151. Ad Oceani fluentē equos istos immortales fuisse natos iam Eustath. 1050, 63. praetulit. Eridanum vero Homero ignotum recte indicat Boethius.

V. 156. Myrmidonum tentoriis, de quibus solis sermo est, parum congruit Zenodoteum, melius est adiectivum ad Myrmidones, quorum turmas deinceps enumerat, referendum.

V. 157. Accusativo adiuncto subsidio sunt H. 10, 139. b. in Ap. 461. At illic motos verbum illum regit, hic περὶ com. insequenti αἰρεῖ crit copulanda. Nostris, quibus roboris quasi sedes et domicilium in praeordiis collocatur, alia posterlorum sunt affinia, vid. quaest. de inclin. accent. partic. περὶ 8 sq.

V. 159. Mendum Vind. tollunt omnes, add. Etym. M. 797, 18. Genae autem sanguine conspersae sive sanguinolentae dicuntur, cfr. hymn. Hom. in Ap. 362., ubi recte iudicat Frankius,

- 160 καὶ τ' ἀγέληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 λάβοντες γλώσσησιν ἀραίῃσιν μέλαν ὕδωρ
 ἄκρον, ἐρευνόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τ' ὄνυμὸς
 σιγήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
 τοιοῖο Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἦδ' ἐμείδοντες
- 165 ἄμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Διακίδαο
 ῥέοντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἵστατ' Ἀχιλλεύς
 ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
 Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες Θοαί, ἦσιν Ἀχιλλεύς
 ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἐκάστη
 170 πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι·
 πάντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
 σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἦνασσεν.

ed. — V. 160. ἴασιν Etym.
 M. 301, 24. — V. 161. λά-
 βοντες Z. schol. ad Aristoph.
 Nub. 809. Moschopol. 78, 17.
 λάβοντες Etym. M. 556, 51.
 Suid. II, 415. Hesych. II, 428.

— V. 162. ἐν δέ γε θ. Eustath.
 1051, 47. et ul. vulgo. — V.
 169. ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη V. et W.
 — V. 174. νίδος Σπ., ὃν ἀθά-
 νατος τέκετο Ζεύς schol. A. ad
 21, 2. — V. 175. τὸν τότε

Nicandr. Ther. 675. 146. Trisyllabum aliquanto saepius reper-
 tum habet Od. 18, 97. Apoll. Rh. 10, 1522.

V. 160. Etymol. M. 461, 15. labem, ante commissam
 emendat.

V. 161. Apoll. in Lex. 433: λάβοντες τῶν ἀπαξ εἰρημέων.
 Ὡς δὲ μέμνηται τῶν λύκων καὶ τῶν κυνῶν, τοῦ γενομένου ἔχον ἐν
 τῷ πίνειν, vid. scholl. ABC. Eustath. 1052, 3. Ceterum Apol-
 lonius futurum, in Ven. et melioribus obvium, confirmat. Zenodo-
 tus, cuius aoristus fuit, lupus aqua hausta e fonte revertentes
 cogitavit. Quae rei gestae ordinem et narrandi perspicuitatem in-
 verti schol. A. admonet. Lupi enim ferae caede satiati et siti
 compulsi bibendi causa petunt rivum.

V. 162. Summas aquas a lupis hauriri naturae veritati con-
 venit. Quam ubi rem ἄκρον ad priora pertinet, etsi secus sta-
 tuunt schol. D. et Suphoel. ad Trachin. 558. Sub huius finem
 particulam γέ, iam ab Ernestio notatam, codicum ope deiece-
 runt recentiores.

V. 163. Aristarchum περιστένεται, ὃ per euphoniā interpositū,
 a stirpe περιτίθεται vel duxisse vel ita explicuisse schol. Viet. dicit.
 Quam opinionem ab eius acumine et scientia alienam refutat Apoll.
 1, 614. hisce: περιστένοντο, ἑταιροχωροῦντο· ἐπὶ δὲ τοῦ περιστένεται δέ
 τε γ. ὃ Ἀριστάρχος τὸ αὐτὸ ἀκοίει περιστοιχωρεῖται. Ut autem στε-
 νισθαι casui secundo vel tertio addito primum significat stipari,
 deinde obrui, impleri, vid. 14, 34, 21, 220. Od. 9, 219, 445.
 18, 386. Quint. Sm. II, 201, 359., ita compositum simplicis
 vim augebit, conf. Quint. Sm. III, 23. XIV, 607. Poeta ergo
 lupus nimia cibi potusque copia obrutos dicit.

- τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρῃς,
 υἱὸς Σπερχεοῖο, Διπυτέος ποταμοῖο.
 175 ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδωρή,
 Σπερχεῖω ἀκάμαντι γυνὴ θεῷ ἐννηθεῖσα,
 αὐτὰρ ἐπὶ κλησιν Βώρῳ, Περιήρεος υἱί,
 ὃς ῥ' ἀναφανδὸν ὅπνιε πορῶν ἀπερείσιτα ἔδνα.
 τῆς δ' ἐτέρης Εὐδωρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 180 παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλὴ Πολυμήλη,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργεϊφόντης
 ἠράσατ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν
 ἐν χορῶ Ἀρτέμιδος χροσηλακάτου, κλαδευῆς.
 αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ ἀναβάς παρελῖξάτο λάθρῃ
 185 Ἑρμείας ἀκάκητα· πόρεν δὲ οἱ ἄγλαόν υἱόν

Both. et ol. vulgo. — V. 177. — V. 181. *Θρασύς Ἀργεῖφ.*
vid. V. I., ap. schol. A. — V. Vind. quint. — V. 184. λα-
 178. ὅπνιε Rom. — V. 180. *χο-*
ροικηλή Both. conjectura. — V. 185. ἀκακῆτα all. —
 1b. Πολυδωρῇ Dio Or. VII, 273.

V. 169. Obsequutus sum libris plurimis, quibus concinunt Od. 3, 7., ubi vide scholia, et Eustath. 1052, 22., etsi alterum non ignorat.

V. 174. Integrum adduxit Dracō de metr. poetar. 39, 24. Nomen vero fluvii Iovis imbre et nivibus auctis commune est, cf. 17, 268. Od. 4, 477. 7, 284. Scamandrum inde Iove natum appellari interpretes consent, vid. 14, 434. 21, 2. cll. 16, 268, 326. et schol. ad Od. 4, 477.

V. 175. Revocavit Bothius vulgatam, qua, interpunctione graviore praecedente, non egemus. Nam relativum Ven. Aristarchi, Aristophanis et Eustath. 1052, 59. consensu tutum praestabitur.

V. 177. Quemadmodum schol. Ven. *vid.*, sic Eustath. 1052, 60. *vid.* pro varia apponit lectione, vid. Thiersch. gr. Gr. §. 185, 25.

V. 180. Bothii suspicionem *χοροικηλή* (virgo choreis gaudia) nec linguae leges nec tenoris norma admittunt. Nam ergo pluribus refellere minus erit opus, vid. Eustath. 1053, 45., qui scite intelligit puellas choreis insignes iuvenum desiderio expeti. Nec quisquam ignorat Orithyiam inter ludos et choreas a Borea raptam, vid. Apoll. Rhod. I, 213 sqq.

V. 181. Plerisque et perpetuus Homeri usus et Etym. M. 535, 41. concordat.

V. 185. Grammaticis ne de tenore quidem convenit. Nam usus quotidianus *ἀκακῆτα*, Aristarchus, cuius ratio voluit, *ἀκακῆτα* scribi iussit. Plus litis et controversiae de nominis illius fuit origine. Etymologiae vero posteriorum, qua Mercurium

- Εὐδῶρον, πέρι μὲν θείων ταχὺν ἡδὲ μαχητήν.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγ' εἰ μοῖροστόκος Εὐλείθυια
 ἔξαγαγε πρὸ φώωσδε, καὶ Ἥελίου ἶδεν ἀνγᾶς,
 τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτοριίδαο
 190 ἡγάγετο πρὸς δῶματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
 τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔγριψεν ἡδ' ἀτίταλλεν
 ἀμυγαλαπαζόμενος, ὥς εἰ θ' ἔδον υἱὸν ἑόντα.
 τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν
 Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν
 195 ἔρχεῖ μάρνασθαι μετὰ Πηλεΐωνος ἑταῖρον.
 τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
 πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρζεος υἱὸς ἀμύμων.

V. 186. *περὶ μὲν* Vind. ed. ol. vulgo et H. — V. 188. *ἔξαγαγεν* φώωσδε V. Ar. Aristoph. *προφώωσδε* Z. Vind. ed. et ol. vulgo. — V. 190. *ἔδνα* editt.

antiquiss. — V. 191. τὸν δὲ γέρων coniectur. Heyn. — lb. *φύλλας* Vind. quint. — V. 192. ὥς εἰ V. — V. 194. *ἡγεμόνευσιν* Vind. quint. — V. 196.

Arcadiæ monte atque heroe Acæo *Ἀνίκη* et *Ἀνακίσσιον* nuncupatum volunt, conf. Pausan. VIII, 36. Callimach. hymn. in Dian. 143. et eius interpretes, adversantur plurimi, deum κατ' ἀνείροισιν, utpote omnium honorum datorem et auctorem, sic vocari rati, vid. scholl. AB. Eustath. 1053, 59. Apoll. in Lex. 78. Etymol. M. 44, 54. et alios. Cui quidem interpretationi alia Mercurii vel facta vel cognumina praesidium ferunt. Ipse enim non solum in Odys. 8, 305. *δῶταρ ἑῶν*, de quo dubium movet Nitzsch. ad Odys. II. p. 214., verum etiam Σώκος, *ἱεροῦ-εως*, *ἱεροῦρης*, ut 20, 72. 34, 24, 457. Od. 8, 322.; nec minus benevolentiae eius ac numini divino hominum fortunæ opesque tribuuntur, cf. II. 14, 491. Od. 15, 319. Ad hæc denique accedit, quod Prometheus de generis humani felicitate optime meritis eodem nomine insignis est apud Hesiod. Theog. 614.

V. 186. Accentum inclinandum esse, quum quo referatur non habeat particula, apparet, vid. quæstion. de acc. inclinat. part. *περὶ* concedenda p. 10.

V. 188. Criticorum studium et curam hic locus exercuit; unde schol. A.: *ὅτι Ζηρόδοτος*, inquit, *γράφει προφῶως*, ἀγνοῖ δὲ, *ὅτι ἐπὶ μὲν Εὐρυσθέως* (II. 19, 118.) *οὕτως γράφειν ἰχθυοῖ*· πρὸ γὰρ τοῦ μεταγμένου τῆς ιακτονίως χρόνον γεγονήσθαι, διὸ καὶ ἡλικιόμηνος εἴρηται· ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων οὐκ εἶται, Hesych. II, 1062. Putarunt igitur Eurystheo quidem, mense septimo matris partu edito, πρὸ ἁπλῆς esse, ab Euduro veru et alio quocunque, iusto tempore edito, eam abhorrere. Idcirco Aristophanes, Aristarchus alique, particula exagitata, φῶωσδε vel emendarunt vel ex vetustioribus exemplaribus retinuerunt, venia in verbis minus inusitata ad numen illud traducta. Quibus si assentiri volueris, alia certe et ea firmiora, quam quæ II. 2, 309. 19, 103. præbent, erunt circumspicienda. Nihil autem simile unquam inveniri crediderim, sed a matris proxime abest hymn. Hom. in Apoll. 119. *ἐκ δ' ἔθορε* *περὶ*

- αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεύς
 στήσεν ἐν κοῖνας, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
- 200 Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἐπειλάων ληλαθῆσθω,
 ἃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρῳέεσσιν
 πάνθ' ὑπὸ μνηστρόν, καὶ μ' ἡτιάσασθ' ἕκαστος·
 σχέτλιε, Πηλέος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
 νηλεῖς, ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους·
- 205 οἴκαδ' ἐγὼ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
 αὐτίς, ἐπεὶ ῥά τοι ὦδε κακὸς χόλος ἔμπησε θυμῷ.
 ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
 φυλόπιδος μὲγά ἐργον, ἧς τὸ πρῶν γ' ἐράσασθε.
 ἐνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρῳέεσσι μαχέσθω.

Γεώργιος Ιππότα Νέστωρ V. I.
 ap. scholl. BI. — V. 199. ἐν
 κρήνας editt. antiquiss. ἐκρήνας
 Rom. Eustath. 1054, 25. — V.
 202. μητιάσθε Z. — V. 207.

ταῦτ' ἄρα εἰτε ταῦθ' ἄμα γράμ-
 μάτις, nounulli, ταῦτά μοι ἀγρά-
 μμοι Wunderi conjectura. —
 lb. θάμα βάζετε Ar. — V. 209.
 μαχέσθω Viind. un. —

φώωςδε, quanquam Iatona partum Iouonis invidia scimus inhibi-
 tum. Quare πρὸ aduerbii instar erit nec tam de tempore quam
 de loco accipendum. Commode igitur Eustath. 1054, 6.: ἐν τῇ
 προφώωςδε οὐ κατὰ τὸ παράλογον ἢ πρόθεσις κεῖται, ἀλλὰ τὴν τοῦ
 βρῖφους πρόσθεον εἰς φῶς δηλοῖ, ἐνθα καὶ ἐπερμηνευτικὸν τῆς πρὸ
 προθέσεως τὸ φώωςδε. Eadem in opinione est schol. ad Apoll.
 Arg. I, 406.: ἢ δὲ πρὸ πρόθεσις νῦν ἵσται τόπον δηλωτικὴν, ἀπὸ
 τοῦ εἰς τοῦμπροσθεν. Ὡς τὸ „ἐκ δ' ἄραγε πρὸ φώωςδε.“ Quod ut
 clarius intelligatur, πρὸ ab instantibus est separandum, vid. fini-
 tima 13, 199. 15, 360. 17, 353.

V. 199. Veneti est ἐν κρήνας, cui et aliorum usus (vid.
 Apoll. Rhod. I, 356. ibique Brunckium, Angli editoris insci-
 tiam lepide perstringentem) et Gracii sermonis lex consentiunt;
 illam autem a Scaligero bene perspectam uberius explicuerunt
 Schaefer. in melet. cr. 6. et Lobeck. paterg. ad Phrynich.
 561 sqq.

V. 202. Zenodotus verecundiae militaris esse putavit μητιά-
 σθε, sed Homeri milites libera oris contumacia utuntur. Priora
 de tempore esse intelligenda nec scholiastam neque Eustath.
 1054, 34. fugit, cf. 22, 102. Apoll. Rhod. I, 587, 1160, 1186.
 et alibi.

V. 203. Bothius in Apollonii scholiis vel explicandis vel
 emendandis frustra laborat. Nam ille, dum vulgo scholia ad IV,
 1404. χόλον ἄρα σ' ἔτρεφε μ. recitant, aut rem pro persona cen-
 set positam: iracundum te educabit mater, ell. Matth. gr. Gr. §.
 429., aut χόλῳ reduci iubet. Apollonii vero interpretem nihil
 aliud legisse schol. Parisina ostendunt. Priorem versus partem
 incommode adduxit Matth. in gr. Gr. §. 83. annot. 2.

V. 207. Hermias, Cratetis auditur, ut diphthongi elisionem,
 quam adesse putaret, abigeret, ταῦτ' ἄμα vel ταῦθ' ἄμα relinquit;

- 210 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστον.
 μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθιν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
 ὥς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρη πυκνινοῖσι λίθοισιν
 δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλείνων·
 ὥς ἄραρον κόρυθες τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
- 215 ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
 ψαῦον δ' ἰππόχομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 πάντων δὲ προπάρουτε δύ' ἀνέρε θωρήσσεσθον,
 Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
- 220 πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 βῆ ῥ' ἔμην ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέργεν

V. 211. ἄρθιν Ar. — V. 214.
 κόρυθας τε καὶ ἀσπίδας Bentlei.
 coniect. — V. 215. κόρυθ',
 ἀνέρα V. l. ap. schol. Vict. —
 V. 217. πυκνοὶ Rom., male. —
 V. 218. θωρήσσαντο Vindd. Eu-

stath. 1055, 61., W. et nunc
 vulgo. — V. 220. πολεμιζέμεν
 Ambros., haud male. — V.
 221. χηλοῦ δ' ἀπο H. Both. —
 V. 223. ἐπὶ νηὸς ἰόντι Z. et Ari-
 stoph. — Ib. ἐμπλήσασα editt.

accusativum autem neque dativum esse comprobant alia, unde et illius et aliorum coniecturis abstinendum esse vidimus in Exeura. XIII. §. 3. Ad nostra pertinent Apollon. in Lex. 341. ὅμ' ἱβάδιτε, vitio inquinata.

V. 211. Aristarchus, ut a verbo αἶρειν, ab aliis confuso, vid. scholl. Bl., et Eustath. 1055, 19., nostrum secerneret, ἄρθιν et ἄρασαντες 1, 137. adspirari iussit, repugnantibus aliis. Interpretationi alteri συνερημόθησαν, ἐπικινώθησαν fidem facit comparatio subiecta, cfr. Apollon. in Lex. 167. Apoll. Rhod. II, 1074 sqq. et Passov. in Lex. v. ἄρω.

V. 214. Notio Intransitiva, rara quidem, nec vero inaudita, Bentlei peperit emendationem, a nemine comprobata, vid. lexicographos alios tum Homericos et Matth. in gr. Gr. §. 225, 1.

V. 215 sqq. Bothius, quia in Iliade 13, 131 sqq. tres veros leguntur, eos tanquam spurios cancellis circumdedit. Sed Myrmidonum aciem a poeta plene et accurate describi minime absurdum est. Deinde et similitudo paullo ante expussa, ut eos germanos habeamus, suadet, nec veteribus, alias in his suspiciis dubii quidquam succurrit.

V. 218. In plurali praeter Eustathium libri multi consentiunt; dualis vero, quem Ven. Rom. et Clarkius praeoptarunt, 13, 301, confirmant. Ambrosianus apud Buttmann. schol. ad 35. p. 594. facit eum vulgari.

V. 221. Coniunctione inter nomen et praepositionem interiecta tenorem moveri negant veteres arbitri.

V. 223. Eustath. 1056, 53.: τὸ δὲ ἐμπλήσασα χιτώνων, ἔχον Ὀμηρος εὐ πλήσασα ἢ ἐμπλήσασα εἰπεῖν, ὅμως οὐκ εἴλετο οὕτω γρά-

καλῆς, δαιδαλέης, τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
 θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι ἐν πλήσασα χητώνων,
 χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὐλῶν τε ταπήτων.

- 225 ἐνθα δέ οἱ δέπας ἔσχε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος
 οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἶθοπα οἶνον,
 οὔτε τιφ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρί.
 τό ῥα τότε' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θέειν
 πρῶτον, ἔπειτα δὲ νῆψ' ὕδατος καλῆσιν ῥοῇσιν.
 230 νῆψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀθύσσατο δ' αἶθοπα οἶνον·
 εὐχετ' ἔπειτα σῆς μέσφ' ἔρκεϊ, λείβε δὲ οἶνον,
 οὐρανὸν εἰσανδῶν· Δία δ' οὐ λάβει τετραπικέρανον·
 Ζεὺ ἄνα, Δωδωναίε, Πηλεσγικέ, τιλόθι ναιῶν,

antiquiss. ἐνπλήσασα Vind. Rom.
 et ol. vulgo. — V. 225. οὔτε
 τις Ambros. — V. 226. ἀπὸ-
 φιν Boethii coniect. — 227. ὅτε
 μὴ V. Vind. un. Ar. — V. 228.
 τόφρα Lips. et grammaticur.

para. — V. 229. δ' νῆψ' ὕδα-
 τος V. — V. 231. μέσφ' ἔρκεϊ
 Turneb. — V. 233. Δω-
 δωναίε, Πηλεσγικέ, ἀνισδωδωναίε
 VV. l. l. ap. schott. Hl. — 16.
 πελαργικέ et πελαστικέ iild. —

ψαι, ἀλλὰ ποιητικώτερον ἔφρασε πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἑνός, ὃ
 πρὸ ὁλῶν γέγραπται. Sed fallitur: recte enim Ven. cum melio-
 ribus ἐν πλήσασα, vid. ad v. 199.

V. 225. Ambrosiano et alii repugnant et Athen. XI, 781.
 c. contradicunt.

V. 227. Graecis ὅτε μὴ et ὅτε μὴ Idem atque si μὴ (nisi) in-
 dicare nemo mediocriter edoctus ignorat, vid. Passov. Lex. v.
 ὅτε et ὅτι. Haec vero non tam re et potestate quam usu et aetate
 discrepare vulgo censent: primum enim Homero et epicis, atterum
 Herodoto et rhetoribus familiariter dicitur, vid. Eustath. 1057, 14.
 Quae quum ita sint, et alios credo mirari, quid sit, quod Ari-
 starchus, Venet. et Athen. hoc uno loco ὅτε μὴ anteferebatur
 duxerint. Haec, quantum potero, uberius persequar in Excursu
 XXVII., qui erit de particulis ὅτε μὴ et ὅτι μὴ in enumeratione
 conditionali positae.

V. 228. Heraclcon, cuius fama et nomen, etsi non ita saepe
 nominatur, inter grammaticos Homericos exsplendescit, τόφρα et
 ὀφρα in numerorum gratiam scriptum voluit, vid. schol. A., schol.
 ad Od. 22, 227. et schol. ad Apoll. Argon. I, 769. II, 37.
 Valckenaerium denique ad Theocr. Adonias. v. 128. Aristarcho
 vero obloquente, contrarium in Homeri carminibus saepe
 videmus.

V. 233. Rei obscuritas pariter ac multiplex grammaticorum
 eruditorum solertia, qua difficultates e geographia atque historia
 antiqua motas discutere studerent, in causa fuit, ut alii ad atias
 sive coniecturas sive hantolaciones confugerent. E quibus quum
 nullam fere aut certe exiguam capiamus utilitatem, hic adieciisse
 satis erit vulgatum et monumentorum consensu et rerum veritate,

- Δωδώνης μεδέων δυσχεμέρου· ἀμφὶ δὲ Σέλλοι
235 ποὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.
 ἢ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 τιμήσας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνην ἐλδωρ·
 αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μετέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
240 ἀλλ' ἔταρον πέμπω πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν
 μάχρασθαι· τῷ κῦδος ἄμα πρόες, ἐθρόοπα Ζεῦ.
 θάρσινον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 εἴσεται, ἢ ὅα καὶ οἶος ἐπίσθηται πολεμίζιν
 ἡμέτερος θεράπων, ἢ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
245 μαίνονθ', ὅππότε ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἀρης,
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπὴν τε δίηται,

V. 234. A. μ. πολυπίδακος Z. — 1056, 25. — V. 243. ἢ ὅα
 lb. σ' ἔλλοι all., vid. Eustath. | Ald. sec. — lb. ἐπιστάτας Z.
 1057, 58. et schol. A. — V. 236. | ἐπιστάτας Lips. Eustath. 1056,
 εἰ μὲν δὴ π. V. L. ap. Eust. | 29, Rom. — V. 247. ἐκδοθε

ab omni dubitatione liberari, vid. Etym. M. 147, 28. Etym. Or.
 88, 21. Apoll. Lex. 117. et Apollon. Alexandr. de adverb.
 548, 6. De Iove Dodonaeo et eius oraculo multi egerunt, vid.
 Interim Heynii Excurs. vol. VII. p. 282 sqq. et Ernestii notam.

V. 234. Callimachi fragmento, cuius mentio est apud schol.
 Victor., impulsus Zenodotus πολυπίδακος assumpsisse dicitur. In
 versus exitu ἔλλοι et Σέλλοι antiquitus variarunt. Huius testes
 sunt plurimi, velut scholl. et Eustath. l. all., Apollon. in Lex.
 598., Sophocl. in Trachin. 1167. et eius scholl.; illud iidem
 fere alique plures, vid. Strabon. VII, 505. b. protulerunt, add.
 Valckenaer. Diatr. in Euripid. fragm. p. 171. A. [vid. Not. ad
 Philostrati Imag. II, 33. p. 568. f.] Recentiorum commenta,
 quibus nominis originem etymologiae ope explicare et certius de-
 finire studuerunt, alio loco et tempore recensere.

V. 236. Eustathius ipse potiore iudicat vulgatam, nec
 quilibet auctoritatis est et ἢ μὲν, ab Heynio e Vratisl. uno
 quotato, vid. ad l. 453. Ubi quum iisdem Chryses sacerdos
 Apollinem invocaverit, versus 237., a Zenodoto neglectum, ha-
 buerunt suppositicium. Ad quem communiendum Thetidos preces
 ad semet ipsam transtulisse Achillem alii obiciunt.

V. 243. Zenodotus, ut numeri constarent, ἐπιστάτας voluit.
 Quod ut plurali reiecto schol. A. ἐπιστήτας i. e. ἐπιστάταις, in ἢ
 quotato, subiecit, add. Apollon. in Lex. 291. At subiunctivum
 esse scimus, cf. Buttman. in gr. ampl. §. 107., annot. 35,
 Rust. gr. §. 79., annot. 4.

V. 247. Optativum, Achilli ad Iovem preces fundenti accom-
 modatum, scripserunt Fibri et Eustath. 1056, 31.

V. 248. Praepositionem ἐν παραθέσει distam esse schol. A.

ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θοᾶς ἐπὶ νῆας ἔκοιτο,
τεύχεσσι τε ζῦν πᾶσι καὶ ἄγχεμάχοις ἐτάροισιν.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς·
250 τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε·
νῆων μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἔξ ἀπονέεσθαι.

ἦτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος διὸ πατρὶ
ἄψι κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθιξ' ἐνὶ χηλῶ·
255 στῇ δὲ πάροισ' ἔλθων κλισίῃς, ἔτι δ' ἦθελε θυμῷ
εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἀνλοπιν αἰνὴν.

Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρώσιν μῆγα φρονέοντες ὄρουσαν.
αὐτίκα δὲ σφίκεσιν ἐοικότες ἐξιχέοντο

Vind. quint. — V. 248. ξύμ- | V. 254. ἀπέθιξε Lips. et V. L.
πασι all., ut videtur. — Ib. | apud schol. A., ut videtur. —
ἄγχεμάχοις libr. pauci. — V. | V. 256. εἰς ἰδαίον V., —
252. σάον V. L. ap. schol. A. —

tradit, eaque de causa ξύμπας, ut compositum, poetae alibi cogi-
tum, hic reiecit.

V. 252. Vocalem tum verbi tum adiectivi ambiguum esse
passim vidimus. Variant igitur σάος, σόος, σῶς, vid. ad Il. I, 310.
et ad 9, 393. Praepositioni nomini subiectae tenor erat ad-
dendus.

V. 254. Schol. A.: οὕτως, inquit: ἀπέθιξε διὰ τοῦ αἰ; alios
igitur vel παέθιξε vel ἐπέθιξε habuisse Hecynius auspicatur.
Rei autem veritati ἀπέθιξε congruum erit, vid. 3, 89. 18, 409.
Od. 14, 500. 21, 119.

V. 259 sqq. Vesperum ferorem et animos, quibus iucitatae
favos ac tecta solent defendere, simili comparatione poeta supra
adumbravit 12, 168 sqq. Ad eius exemplar sua composuerunt
Quint. Smyrn. VIII, 41 sqq. et Lycophr. 180 sqq. Besti-
olis, quas Homerus εἰσόδους appellat, illic eadem fere tribuuntur.
Nam quo propius viam cellas struxerunt vespae, eo facilius a
pueris repertae irritantur. Neque usitata et trita sunt verba in-
sequentia: nam ἐριδανεῖν alias frustra quaeris in Homericis, et
ἰδοῦντις uno exemplo Il. 9, 540. nititur. Hinc factum est, ut
grammatici utrumque suis curis dignum censerent. Eustath.
quidem 1059, 4. ita praecipit: ἵστι δὲ ἐριδανεῖν μὲν τὸ ἐριδοῦν
καὶ εἰς ἔριν κινεῖν, γενόμενον κατὰ σύνθεσιν ἀπὸ τῆς ἐρίδος καὶ
τοῦ μῶνισθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐριδανῶ πλεονασμῷ τοῦ μῦ. τοῦ δὲ ἐρι-
δανεῖν ἢ χρήσις πολλὰχού. Τὸ δὲ ἰδοῦντις ἀντὶ τοῦ τὸ σύνθεσις
πράττοντις κ. τ. λ. Quapropter plerumque reddunt ἰδοῦντις: ἔξ
ἰδους ἐπιδοῦντις sive εἰδομένως ἐπιφοῖτ., cf. scholl. Apoll.
Lex. 243. Etym. M. 319, 9. Hesych. I, 1095., reiecta aliorum
interpretatione βλάπτωρ sive βλάπτοντις, vid. schol. Ven. ad Il. 9,
540. Quae si vere sunt dicta, alteram etymologi glossam 373,

- 260 εἰνοδίους, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες,
 [αἰεὶ κερτομέοντες ὁδῶ ἐπὶ οἰκί' ἔχοντας,]
 νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολλέσσι τιθεῖσιν·
 τοὺς δ' εἴπερ παρά τις τε κίων ἀνθρώπος ὁδίτης
 κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
- 205 πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσιν·
 τῶν τότε Μηρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες
 ἐκ νηῶν ἔχοντο· βοή δ' ἄσβεστος ὁρώρει.
 Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐκέκλετο μακρὸν αὔσας·
 Μηρμιδόνες, ἔταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
- 270 ἄνερες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
 ὥς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὅς μὲγ' ἄριστος·

V. 260. *ἐριδμαίνουσιν* Harl. quibusdam. — V. 263. *τίς κα*
 Clark. — V. 261. *ἔχοντες* V. Harl. — V. 264 et 298. *κινή-*
 s. ap. scholl. BL. et in libr. — V. 264 et 298. *οἱ* Vind. ed. et ol. vulgo. cfr.

29. *ἐριδμαίνοντες, ἐριθίζοντες* Ἰλιάδος π' corruptam et, poeta duce, *ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες*· *ἐριθίζοντες* restituendum esse, vitio e seribendi compendio nro, intelligitur. Verbum autem prius Homern, ut vidimus, semel usurpatum, poetae aetatis inferioris inde sunt mutuati, vid. Theocrit. Id. XII, 81. Apoll. Rhod. III, 94. Quint. Smyrn. VIII, 71., quibus significat certare potius quam lacessere. Versum iustaulem scholl. ABLLV. damnant, e quibus ille sic tradit: *ἀθροίζονται, καὶ κερτομεῖν οὐ τίθουσι ἐπὶ τοῦ δὲ ἔργων ἐριθίζειν, ἀλλὰ διὰ λόγων. καὶ οὐ διὰ τοῦ προσηγορευμένου στίχου ταῦτ' αἰρηται*, quae sigillatim persequuntur grammatici. Neque negari potest κερτομεῖν, κερτόμιο; et κερτομία, non tam rei et facti quam dicacitati et facetiis apud Homerum convenire, vid. Etym. M. 506, 33. Itaque plerumque iungitur κερτομοῖς ἐπίσσειν, sicut 4, 6. 5, 419. alibi, vel verbum dicendi connexum habemus, ut in II. 1, 539. 2, 256. 20, 202, 433., in Od. 8, 153, 9, 473. 13, 326., vel si utrumque desideratur, opposita suadent, ut idem intelligatur, cf. Od. 16, 87. ell. 20, 263. Hisce rationibus impulsī plerique recentiorum veterum iudicio subscripserunt, ut Ernestius, Heyn., Both. et Dugas-Montbelius, add. Lehrs. de Aristarch. stud. Homer. 120., neque ubelus abest a Veneto. Itaque versum tot suffragiis confussum inclusi, etsi Aristarchus ei pepercit. Illum enim *ἔχοντες*, pro quo in aliis *ἔχοντες* ferebatur, verum aptumque exalimare schol. A. diserite narrat, Profecto autem versus, si quis alius, glossam redolet grammatici, verba insolita et parum cognita, qualia sunt *εἰνόδιος, ἐριδμαίνουσιν* et *ἔθοντες* notis et humero familiaribus *αἰεὶ, κερτομεῖν* et *ὁδῶ ἐπὶ οἰκί' ἔχοντας* explicare conati. Postrema enim ex II. 6, 15., cuius recordatur Eustath. 1059, 10., translata sunt. Ex quibus, quomodo alii in nominativum *ἔχοντες* inciderint, coniecturam licet capere.

V. 263. Particulam potentialē, qua facile caremus, modi

Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες·
γνῶ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρουκρείων Ἀγαμέμνων
ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.

275 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
ἐν δ' ἔπιασαν Τρώεσσιν ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
σμερδαλέον κονάβησαν αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

Ἰρῶες δ' ὥς εἶδοντο Μεινοτίου ἄλκιμον υἱόν,
αὐτὸν καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
280 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ γάλαγγες,
ἐλπόμενοι παρὰ ναῦσι ποδώκεα Πηλεΐωνα
μυνηθμὸν μὲν ἀποῤῥῆναι, φιλότῃτα δ' ἐλέσθαι
πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὀλεθρον.

Eust. 1060, 42. — V. 272. I. ap. schol. A. — V. 283. φύ-
αγχέμαχοι libr. pauci. — V. γῇ Vind. quint. ὅποι φύγη Eust.
281. ἐλπόμεναι Z. ἐλπομένους V. 1060, 8. —

causa substituerunt Harlei. et editores quidam. At Homeri usus
his obnititur: lunge modo: εἴπερ τε — αἰών κινήσῃ, etiamsi vel
inuitus viator aliquis moverit vesperum iram, vid. 10, 225. ibique
notata. Inter particulas autem arctius copulandas et pronomen
indefinitum τε interponi Iacobs. in act. Monacens. I, 309. osten-
dit. Extremis paria habes in Od. 13, 123., add. Schaefer. ad
Longi pastoral. p. 408. Ceterum ἀνδρῶπον in his ac similibus
contemptum, ἀνέρα vero dignitatem quandam indicare plerique
censent, velut Matth. in gr. Gr. §. 430, G. Bernhardy syntax,
48., quam distinguendi subtilitatem Homero et poetis parum con-
cinnere manifestum est.

V. 264. Ne ullus mudorum desideraretur, Barnesius ali-
que optativum κινήσει' advocarunt. Recte nunc locum esse con-
stitutum Venet. Vindd. quint. et praestantissimi quique nobis per-
suadent, vid. ad 2, 147, 595.

V. 265. Numeri mutati iam schol. et Eust. 1059, 17. adver-
terunt, cfr. 20, 165 sq. Apoll. Rhod. IV, 997.

V. 272 sqq. Prior horum a Seleuco grammatico spurius est
iudicatus; duo posteriores ex Il. I, 411 sq. translatus volunt.
Itaque fuerunt qui tres verus, quorum primus infra 17, 165. re-
vertitur, in suspicionem adducerent. Veteres contra nihil mo-
nent, sed eorum silentium dubium quodammodo tollere patet.
Recte autem schol. A. ad v. 272. scribit: ἀπὸ κοινοῦ τὸ μέγ' ἀρι-
στοι. Hoc enim utrumque et Achillem et eius milites complecti-
tur, quo cognito versus minime esse supervacaneos et inutiles per-
spicitur. Homeri vero et Hesiodi est ἀγχέμαχος, quanquam hic
illie invasit libror. vid. Lobeck. ad Pbryn. 685.

V. 281. Zenodoto obloquitur schol. A. hisce: Ὡς εἶρηκε
γάλαγγες ἐλπόμενοι, πρὸς τὸ νοητόν· αὐτοῖσι γὰρ ἀνδρῶν αἰὲν αἱ
γάλαγγες. ἢ δὲ τὴν πῖωιν μεταλαβεῖν, ἐλπομένοις, add. Eust.
1060, 1. et Matth. gr. Gr. §. 434, 1.

V. 283. Vid. ad 14, 507.

- Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δούρῳ φαεινῷ
 285 ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι χλονέοντο,
 νῆϊ πάρα πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσίλαϊον·
 καὶ βάλε Πυρραΐχμην, ὃς Παίονας ἵπποκορυστὰς
 ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος·
 τὸν βάλε δεξιὸν ὤμον· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 290 κάππεσεν οἰμῶξας· ἔταροι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν
 Παῖονες· ἐν γάρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἀπασιν
 ἡγεμόνα χτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 ἐκ νηῶν δ' ἔλασιν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ,
 ἡμιδσῆς δ' ἄρα νηὺς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
 295 Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο.

V. 285. ὅθι πλ. καὶ ἀριστοὶ παυ- | ἀμφὶ φόβ. Ar. ἀμφ. ἐφόβ. Vind.
 ei libri. — V. 288. Ἀμυδῶνος | ou. — V. 293. ἀπάμεινον V. L.
 W. εἶρεν ῥέοντος V. — V. 290. | ap. schol. A. — V. 299. ἔφα-

V. 285. Nec libri optimi nec poetae consuetudo vulgatum
 reficiunt, vid. ad 15, 448.

V. 287 sq. Paeonias loco nostro fere ad amussim congruo
 2, 848. et 19, 428. ἀγκυλοτόμοι appellatos, quod peditum est, hic
 et 21, 295. ἵπποκορυστὰς dici Heynius miratur, et prius remo-
 vendum docit. At Paeones vel utriusque pugnae gnari fuerunt
 vel equites et anrigae sagittariis erant adiecti. Nam quemadmo-
 dum singuli duces, velut Hector, Meriones, Teucer vario modo
 pugnare et possunt et solent, ita unam eandemque gentem mul-
 tiplici artis militaris scientia excellere posse credibile est, vid.
 Od. 9, 50.

V. 288. Wolfianae editionis mendam ab editoribus longius
 propagatum libri non minus quam interpretes Graeci ignorant,
 vid. schol. V. et Eust. 1060, 19.

V. 290. Hemistichium prius et antecedentis ultima de cae-
 sis legimus 4, 522. 13, 549. Verbum Homero alias indictum re-
 centiores coniunctum proferunt, velut Quint. Sm. 11, 546. XI,
 117., neque codices cum Aristarcho sentiunt.

V. 293. Igni quadrat utrumque, vulgato vero magis appo-
 sita sunt reliqua, cfr. 6, 182. 8, 563. 10, 246. 11, 596. 18, 1.
 22. 135, 150. Hesiod. Scut. Herc. 60. Nec minus torrenti,
 facibus, Iucernis aliisque rebus ardentibus idem solet addi, ut 13,
 320. Od. 1, 428, 434. 18, 343. 12, 362. Il. 11, 775., semel 21,
 523 ἄντροις ἀλθόμενοι obvenit.

V. 299. Passivum e Ven. Harl. Vindob. quinto reposuerunt
 Wolfius et Heynius. Eustath. 1060, 42. cum editionibus
 olim usitatis ἔφασι tenet. De tota ista comparatione recte prae-
 cipiunt veteres, vid. Eust. 1060, 43. et scholl. Nam poeta sala-
 tem Patrocli adventu Achivis pugnando fecisse partem cum coeli

νηας ἀνὰ γλαφυράς· ὁμαδος δ' ἄλλαστος ἐτήχθη.
 ὥς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
 κινήσῃ πικρινὴν νεφέλην στεροπηνερέτα Ζεὺς,
 ἔκ τ' ἔφανεन πᾶσαι σκασπαὶ καὶ πρόονες ἄκροι
 0 καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερῶα γῆ ἄσπετος αἰθήρ·
 ὥς Λαῖοι νηῶν μὲν ἀπώσάμενοι δῆλυν πῦρ
 τυτθὸν ἀνένπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.
 οὐ γάρ πώ τι Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 5 ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης,
 ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ Μενoitίου ἄλκιμος υἱὸς

vor Vind. ed. et vulgo. — V. 302. πολέμου Lips. — V. 300. ἀπερῶα Vind. quint. — 305. ἄνθ' ἔσταντο V. L. ap. schol. V. 301. νηὸς μὲν Vind. quint. — A. — lb. ὑποῖκον all. ibid. —

serenitate nubibus disiectis componit, vid. 8, 553. Alia et parum cummoda referunt scholl. AD.

V. 300. Verbum paullo insolitum et novum offensioni fuit Vindob. quinto; unde notissimum, rei imagini absonum, videtur supposuisse. Femininum νάπη, Numero praeunte, epicis receptum mansit, velut Gallim. in Apoll. 88. Apoll. Rhod. II, 735. Mosch. Id. III, 1. Nic. Alexiph. 543. Quint. Sm. X, 419. XII, 127. et aliis, rarius vero νάπος apud eosdem deprehenditur, vid. Nic. Ther. 505. Theocr. Id. XX, 39. Atticos tragicos νάπος magis reconditum et puerilem habuisse testis est schol. ad Soph. Electr. 5. [De utroque vocabulo vid. Ieniz. in Matth. Miscell. philol. Vol. I. p. 179].

V. 301. Singularem Protesilai navem flammis incendipque pacne absumptam respicere crediderim, vid. ad 15, 417.

V. 302. Achivi, belli labore exhausti, paululum respirare dicuntur, vid. 11, 327, 800. 16, 43. Aliquanto saepius adiungitur rei genitivus, velut 11, 382. 15, 205. 19, 227; praepositio etiam apud poetas recentiores, ut in Quinti Posthom. I, 197. IX, 470. Latinorum de more dativum excusare videtur Ernestius praeter morem Homericum, cf. 17, 761.

V. 304 sq. Troas non effusa fuga abiisse manifeste produnt apposita. Adverbium autem, cui ὑποτροπάδην obiectum esse Rustath. 1061, 13. scribit, veteres grammatici sic reddunt, vid. scholl. DV. Idem ab Homero ad Xenophontem, ab eu ad Plutarchum et alios pervenit. Schul. A.: Ἐν ταῖς τὸ ἀνθίσταντο, ἀπὸ ἀντὶ ἐπιδόχη καὶ ἔσταντο, ὥς τινες, cf. Excurs. XVII. §. 2. Denique ὑποῖκον an ὑπόεικον rectius feratur, quaesiverunt. Pro illo καθεύδει, ἐρεῖδε aliaque similia offerri possunt, sed contra stant ἀπόρησι et plura. Nihil igitur mutandum erat, vid. Grasshoff. in diar. schol. a. 1832. sect. II. p. 963.

- αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύνκου βάλε μῆρόν
 ἔγχεϊ ὀξύοντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν θλασσειν·
 310 ῥῆξεν δ' ὅστιόν ἔγχος· ὃ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 κάππεσ'. ἀτὰρ Μενέλαος Ἀρήϊος οὐτα θόαντα
 στήθον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
 Φυλκίδης δ' Ἀμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
 ἔφθη ὀρεξάμενος πρηνὸν σέλιος, ἔνθα πάχιστος
 315 μῶν ἀνθρώπου πύλεται· περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ
 νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Νεστορίδαι δ', ὃ μὲν οὐτας Ἀτύνιον ὀξεί δουρὶ,
 Ἀχιλλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
 ἤριπε δὲ προπάροιθε· Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
 320 Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθεῖς,
 σιὰς πρόσθεν νέκυνος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
 ἔφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,

V. 310. ἐπὶ γαίῃς V. Rom. all.

— V. 313. ἐφορμηθέντα Aristoph.

— V. 315. μῶν edit.

antiquiss. μινῶν V. all. et H.
 — Ib. αἰχμῇ Harl. ὀρμῇ V. L.
 in Lips. — V. 316 et 325. ὅσσε.

V. 310. Genitivo, quāquam Venet. cum Rom. facit, sermo Homericus obstat, vid. 413, in quo nihil dissimilitudinis invenio, 579, 661. 23, 727, 731, nec discrepare simplex, praepositione nunc addita nunc omissa, indicia sunt Od. 2, 398. 5, 271, 374. 13, 79.

V. 311. Thoanta Troisum a Menelao interfectum miratur Eustathius 1061, 25., eumque ex nobilioribus et fortioribus fuisse suspiciatur. Horum enim memoriam nec vero iustum tufham se celebratum esse poeta erat professus 2, 488. Notavit autem eum interpretes, ut in indice neglectum et Graecis duobus cognominem, uni, Aetolorum duel, Andraemonis filio, crebro commemorato 2, 638., alteri Lemnio, Hypsipylae patri, vid. 14, 230. 23, 745. Similiter Areilycus, Tros a Patrocle v. 308 prostratus, Achaeum habet cognominem, Prothoenoris Boeotum praefecti, genitorem, vid. 14, 451.

V. 313. Aristophanem ἐφορμηθέντα, i. e. ἐποχορήσαντα, dedisse scholl. B.L. tradunt, neque id infectum habent. Verum enim vero nullum huius mihi quidem innotuit exemplum, neque significatio, verbo et praepositione fere sibi contrariis, quadrare videtur. Itaque crediderim Aristophanem ἀφορμηθέντα tenuisse, vid. Od. 2, 375. 4, 748. Quod si minus enecedatur, Aristophanem vel alium quemcumque vocem parum aptam confinxisse erit credibile.

V. 314. Vid. v. 322. 23, 805. Structuram vero huius verbi ambiguum esse nemo nescit, vid. Passov. in Lex. v. φθάνω et Matth. gr. Gr. §. 563.

V. 315. Nec μῶν nec μινῶν, cui Venet. hic et v. 324. ad-

ῶμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωχὴ
δρῦν' ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρως ἄρᾳξεν.

5 δούπησεν δὲ πεισὼν, κατὰ δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν.

ὥς τῷ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε
βήτην εἰς Ἴριος, Σαρπηδόνος ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
νῆες ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου, ὅς ῥα Χίμαιραν
θρέψεν ἀμαιμακίτην, πόλειςιν κακὸν ἀνθρώποισιν.

0 Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
ζῶν ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὖθις
λῦσε μένος πλήξας ξίφει ἀνχίνα κωπήνεντι.
πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

5 Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γάρ
ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλειον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·

ἐκάλυψε Vind. ed. et ol. vulgo.

— V. 319. αὐτοσχιδὸν error

Ald. sec. — V. 321. προπάροι-

θε τέκνος Harl. — V. 328.

Ἀμισωδάρον Vind. quint. Ἀμ-

σωδάρον Harl. — V. 332. ξίφει

ἀνχίνα πλήξας, verbis transpo-

sitis, Vind. quint. —

stipulatur, verum esse existimo. Illud, etsi nomen περιμυκτικὸν
esse possit, norma atque usus redarguunt; hoc praefer liberos ali-
quot, quos Heynius recenset, Etym. M. 593, 30. et Hesych.
II, 629. tuerunt. Sed libri plerique non minus quam grammatici
alii, velut schol. D. Eust. 1061, 39. Apoll. in Lex. 464. Suid.
II, 587 et Etym. Gud. 398, 47. obviuntur. Neque igitur fuit pri-
mitivum, sive nomen ab alio μῆς μῆος, id quod consuetudo nobis
suadeat, sive a verbo μύω, quemadmodum grammatici volunt, re-
petendum duxerimus. Porro nobis et recepto alii poetae acce-
dunt, velut Theoc. id. XXV, 149. Apoll. Arg. IV, 1520.
Quint. Sm. I, 239. III, 287. IV, 228. alibi. Ib. περὶ nominis
subsequenti connectatur oportet, cf. 8, 86. 13, 441, 570. 21,
577. et Pind. Nem. VIII, 40. a Köppenio allatum.

V. 316. Vid. ad 4, 461.

V. 317. Singularum coniunctionem non tam falsam ac per-
versam, quam poeticam et magis reconditam appellare licebit.
Quam in rem veteres hoc nostro exemplo saepe sunt usi, vid.
schol. Eust. 1062, 25 sqq. schol. ad Od. 7, 103. et Apoll. de
constr. I, 10, 35., add. Matth. gr. Gr. §. 289. annot. 9.

V. 328. Amisodarum, Chimaerae nutritorem, non solum libri
varie scribunt; sed Aelianus etiam h. anim. IX, 23 Ἀμισό-
δαρον Lyciorum regem, eum vocat, qua in terra monstrum illud
fuisse poeta testatur 6, 179. Alii, ut schol. Vict. et Eust.
1062, 57., Amisodarum Cariae principem faciunt. Homeri vesti-
gia iussit Apollo d. II, 3, 1.

τὸ δ' αὖτις ξιφίεσσι συνέδραμον. ἔνθα Λύκων μὲν
ἱποκόμου κόρουθος γάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ κανλὸν
γράφανον ἐρῶαίσθη· ὃ δ' ὑπ' οὐατος ἀνχίνα θείειν

340 Πηνέλεως, πᾶν δ' εἶσω ἔδν ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον
δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.

Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχέις ποσὶ καρπαλίμοισιν
νύξ' ἱππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὤμον.

ἤριπε δ' ἐξ ὀρέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς.

345 Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλέϊ χαλκῷ
νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν
νέριθεν ὑπ' ἐγκαφάλοιο· κέασσε δ' ἄρ' ὄστια λευκά·

V. 338. κανλὸν V. Vind. quint.
all. — V. 340. ἔσχε θε οἶον ol.
vulgo. — V. 342. κιχέις Ald.
sec. — V. 345. Ὀρύμαντα V.
L. ap. schol. Viet. — V. 346.

ἀντικρὺς Both. — V. 347. κέ-
ασσε Lips. — V. 348. δε τί-
ναχθεν Vind. ed. Eust. 1063, 9.
Rom. et H. — V. 349. ὀφθαλ-

V. 338. Hastae extremitatem ferro immissam κανλὸν proprie
appellari uno ore tradunt interpretes, vid. scholl. ad 13, 162. Et.
M. 282, 14. Apoll. in Lex. 389. et alios. Quod ad gladii ma-
nobrium sive κόπην hic aptari Eust. 1063, 6. iudicat. Quare
κανλὸν sive κἄλον in libris nonnullis repertum librariorum errori
debeatur.

V. 340. Barnesius primum removit hiatum: de cuius me-
dicina non permittunt dubitare Ven. Vindd. et alii, add. Eust.
1063, 1. Nostris vero minus conducunt alia, quibus galeae vel
thoracis firmitate hostium ictus illati retunduntur, velut 12, 184.
20, 398. Iyci enim caput, nonnisi tenni cute suspensum, hume-
ris inhaerere poeta dicit. Neque id latuit veteres, ut schol. Viet.
testatur: μόνον δὲ τὸ δέσμα, καίεσχε καὶ κατεκράτει τὴν κεφαλὴν
ἐκκοπεῖσιν.

V. 342. Κιχέις quum sit ἀπαξ εἰρημένον, antiqui id et anno-
tarunt et varie deduxerunt, vel a verbo in *μ* desinente, vel ab
noristo passivi, cf. schol. A. et Apoll. Lex. 400. Acamante,
Thracum duce, de quo vide 2, 844. 5, 762., iam ab Aiace inter-
fecto 6, 8., Merionis hasta Antenoris filium et Archelochi fratrem
esse prostratum sequitur, vid. 2, 823. 11, 60. 12, 100., cuius
frater 14, 464. occubuit.

V. 345. Orymantem scribendo varietatem quaesiverunt, alio
Erymante paullo infra v. 415. caeso.

V. 347. Initium borum Apoll. de adverb. 603, 15. appo-
suit; postea κέασσε libri optimi, numeros adiuuantēs, tutantur, ut
Ven. Vindd. et all. Nec minus Lips. schol. κέδασσε sive κέδασε
recte damnant. Quod, etiam eiusdem stirpis esse putatur, usu ta-
men Homérico ab illo differt. Nam κέασσε vi perrupit, ἐκέδασσε
disiecit, dissipavit solet significare. Itaque illud lignatorum, ful-
minis et vulneris, hostile caput vel os perrumpentis, est, vid.

ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δὲ οἱ αἵματι
αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας
350 πρῆσε χανών· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυπεν.

Οὔτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος·
ὥς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
σίνται, ὑπὲκ μῆλων αἰρεύμενοι, αἷτ' ἐν ὄρεσσιν
ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἳ δὲ ἰδόντες
355 αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας·
ὥς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἳ δὲ φόβοιο
δυσεκλάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.

Αἶας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ

μόν Vind. quint. — V. 351.
ἀνδρας ὀφθαλμούς V. L. ap. schol.
A. — V. 353. ἐπ' ἐκ μ. ol.
vulgo. — V. 354. διέτμαγον

all., ut videtur. — V. 356. ἀπέ-
χραον Ald. sec. — V. 358. Αἶας
δὲ μέγας H. coniect. — lb. ἐφ'.
Ἑκτορι Vind. quint. —

Od. 14, 418. 15, 322. 20, 161. 5, 132. 7, 250. 12, 388. et Il.
16, 412, 578. 20, 387. Κίθαρσος contra disiectis aciei ordinibus,
Achivis in redita Iovis consilio dissipatis, et aliis similibus tribui
solet, cf. 15, 657. 17, 283, 285. Od. 3, 131. 13, 317. 14, 242.
Epici actatis posterioris verbi utriusque confinia permiscuerunt.

V. 348. Augmentum numerorum concinnitati prodest, neque
eo carent Ven. Vind. quint. et alii.

V. 349. Vind. quint. dualem ὀφθαλμῶν voluisse crediderim,
cf. 17, 695. 23, 396. Od. 4, 704. 19, 471., et nomen hic obvium
Il. 9, 503. 13, 474. Numerus vero pluralis eo defenditur, quod
alia plura sunt adiuncta numina, cf. Od. 20, 365.

V. 350. Ad verbum consentit Od. 4, 180., add. Apoll. Arg.
III, 1130. Verbi structuram illustravi ad 8, 331.

V. 353. Venet. cum scholl. BL. ὕπικ coniunctim exhibet, cf.
Excurs. XVIII. §. 3.

V. 354. Aoristum passivi iure tuetur schol. A. hisce: ἢ δι-
πλῆ, ὅτι οὕτως δεῖ γράφειν διέτμαγεν, ὥς κόσμηθεν, ἢ ἢ διέτμα-
γῆσαν παθητικῶς· τὸ δὲ διέτμαγον ενεργητικόν ἐστιν, cf. Etym. M.
273, 27. et Il. 1, 531. 7, 302. 12, 461., ad quae schol. non ita
raro iterant idem praeceptum. His de causis bene emendavit
Apoll. Arg. II, 298. III, 1147. Wellauerus; at Nonn. Dionys.
VII, 108. nuperrima editio cum prioribus vitiose reliquit: καὶ τὰ
μὲν ὥς εἰπόντε διέτμαγον. Activum, Homero semel dictum, Od.
7, 276., Alexandriini crebrius usurparunt.

V. 356. Aldinae mendum tollunt et libri et poeta ipse paullo
ante et Od. 2, 50, add. Quint. Sm. VIII, 74. IX, 478. XIV,
602. Opp. Cyn. I, 415.; maiore varietate verbi usum distinguunt
alii, uti Apoll. Rhod. II, 283., ell. III, 431. IV, 508.

V. 358. Aiacem Telamonium corporis magnitudine ab altero,
Oilei filio, distingui commodè adducunt schol. Plerumque μέγας

ἴετ' ἀκοντίσσαι· ὃ δὲ ἰδρεῖν πολέμοιο,
 360 ἀσπίδι ταυρεῖν κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
 σκέπτει· οἷστων τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.

V. 363. σώως Lips., male. — | quibusdam. — Ib. τίνει ol.
 V. 365. λαλαπει in commentar. |

Τελεμῶνιος Ἀίας a poeta dicitur, vid. 5, 610. 12, 364. 13, 321, 14, 409. 15, 471, 560. Nostro par est 9, 169 Ἀίας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς. Quo perspecto, articulum recte praemitti Boethius vidit, et eum his agnoscit Apoll. de constr. I, 12, 41. et Ib. 37, 74. Alter autem quo facilius discernatur Ἀίας — Ὀδῆος ταχὺς νῆος sive Ὀδῆος ταχὺς Ἀίας solet appellari, cf. 2, 527. 13, 66, 701. 14, 442, 520. 17, 256. 23, 473, 488, 754. Speciose, nec tamen satis accurate ultima Vossium transtulisse Lehrsius demonstravit de Arist. stud. Hom. 74. |

V. 303. Vulgato praeter alios subsidio est Etym. M. 708, 36.

V. 365. Ex iis, quae et veteres grammatici et recentiores de coeli et Olympi forma ab Homero adumbrata uberius disputarunt, regionem coeli superiorem, candidam ac pellucidam, αἰθέρα, inferiorem, nebulis et humore concretam αἶρα a poeta vocari satis coostat, vid. Lehrs. de Arist. stud. 167 sqq. Iam quum h. l. ex aethere divo, aëris vicissitudinibus haud obnoxio, nubes, paullo antea ab Olympo per coelum diffusa, proficisci dicitur, Alexandrini, quomodo res sit explicanda, haerent incerti. Plerique quidem, Aristarcho vel praeceunte vel consentiente, aethera et aëra confusos voluit, similemque licentiam in Il. 11, 54. 15, 192. sibi deprehendere videntur. Aliam et eam duplicem interpretandi viam iniiit Eust. 1064, 23 sqq.: καὶ ὅρα, inquit, φανεράν ἐνταῦθα διάκρισιν Ὀλύμπου καὶ οὐρανοῦ καὶ αἰθέρος. φησὶ γὰρ Ὀλύμπου μὲν τὸ ὄρος, οὐρανὸν δὲ τῶν λιμνάζοντα αἶρα καὶ παχύν, αἰθέρα δὲ τὴν ἀνω κυκλοφορίαν, τὴν αἶσαν τῆς ποιᾶς τῶν ἀνέμων κινήσεως, ἵνα λέγῃ, ὅτι ἐξ Ὀλύμπου τοῦ ὄρους λαίλαψ νεφώδης εἰς αἶρα ἔρχεται ἀνωθεν λαβοῦσα τὸ ἐνδόσιμον· ἢ καὶ ἄλλως ἀπλοустερον, αἰθέρα ἵπτι τοῦσαι τὴν αἰθερίαν καὶ εὐδίαν, ἵνα ᾗ ὁ νοῦς, ὅτι νέφος ἐξ Ὀλύμπου ἔρχεται μετὰ εὐδίας· ἢ ἀποσιμνίντων αἰθέρα διὰν λέγει πρὸς διαστολὴν τῆς λαίλαπος. Quae si minus satisfecerint, tertiam subiungit, ratus αἰθέρα διὰν, sicuti adiectivum ostendat, ipsum Iovem tempestatum auctorem posse significare; unde factum sit, ut recentiores serenam coeli faciem εὐδίαν sive Iovem tranquillum appellent. Sed ea poetae tum perspicuitati tum simplicitati officere apparet; physicorum enim decreta minus cadunt in Homerum. Prius, si quid video, ex eodem fonte petitum, non magis quadrat, aethere infra coelum posito, vid. 2, 458. 17, 425. 19, 351. Passovius quidem in Lex. v. αἰθέρα, alijs obsequutus, eum et super coeli regionem et infra eam expandi statuit, sed nullo alio osus testimonio nisi nostro, de quo in utramque partem licebit disputare. Superest igitur id solum, quod medium proponit Eustatb., non modo a schull. Bl.V.

ἦ μὲν δὴ γήγρωσκε μίχης ἐτεράλκτα νίκην·
ἀλλὰ καὶ ὧς ἀνέμυνε, σάω δ' ἐρίηρας ἐταίρους.

Ὡς δ' ὅτ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἰσὶ
365 αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείρη·

vulgo, Eust. 1069, 20. τείροι libror. pars. —

verum etiam a plurimis recentioribus comprobatum, nuper demum a Lehrsio l. all. 172 sq. graviter impugnatum. Etenim ille et aethera sive sublimae illud candens nubibus ventoque disturbari negat, ipsamque coeli serenitatem αἰθέρα neque αἰθήρα nominari scribit. Si quis autem ventus ex aethere spirare dicatur, eum coelo sereno acriter et iucunde flare navemque citius impellere, ut in Od. 15, 293 sqq. add. hymn. in Apoll. 432 sqq. His si opponere velles αἰθήρα ζοφώετα vel καπνὸς ἀχλυόεντα, qualem Apoll. in Arg. III, 1265. IV, 927. commemorat, ne nomina ab Homero discreta epici seculores temere permiscuasse dicerentur, sane verendum esset. Quare argumentationem istam non ab omni parte veritati congruere erit demonstrandum. Iam primum coelum sive οὐρανὸν genus, αἰθήρα vero et αἶρα illius partes esse liquet, sed coelum ut interdum ab aethere separatur, ita eiusdem synonymum esse potest. Hinc tumultum, splendorem et alia modo ad coelum, modo ad aethera evehi dicuntur, vid. 15, 686, 18, 214, 19, 379, ell. 2, 153. 8, 509. 11, 44. 14, 60. In coelo autem et nubes conglomerantur, et idem noctis tenebris obducitur, ut Od. 5, 303. 13, 269., quo facto aether ille perennis et pellucidus non quidem perit, sed hominum adspectui eripitur, et quasi evanescit, sive coelum serenum uigrescit. Inde poeta fumum et in coelum et in aethera surgentem inducit, vid. 1, 317. 21, 523, ell. 18, 207. Porro Iovem modo in aethere habitantem poeta facit, cf. 2, 412. 4, 166. Od. 15, 523., modo coelum aëre et nubibus involutum scribit Il. 15, 192. Propterea minus laudaverim eorum sollicitiam, qui omnia ad vivum resacando veniam fugendi comminiscendique, pessimis quibusque poetis libenter concessam, Homero derogatam velint, et rerum ab eo descriptarum formam ac figuram, suo quasi penicillo delineatam, aliquanto novari immutarique aegre ferant. Nimia enim ista veritate eo perdurimus, ut sana depravata, incorrupta adulterata, poetae denique copiam et ornatum diasceustarum imperitorum larinia necessario habeamus. Itaque, quum nubes in montium iugis alibi collectas videamus, eaeque vento afflaute impellantur, ut 5, 523 sqq., hic quoque nubes ex Olympo monte, aethere caligine obdocto et turbine exorto, per coeli convexa diffundi et res ipsa docet et comparatio cum Troum legionibus, e navium monumentis in aperta Scamandri prata disiectis ac repulsis. Ceterum Lehrsio, qui antiquum vatem αἰγίδος ἐκ δίης dedisse suspicatur, iam eo redarguitur, quod genitivum poetae inauditus nobis praececidit. Paullo post λαίλαπα placuit iis, qui praecedentia cum sequentibus arcte copularent, Iovemque ex aethere divo procellam, nubes diffundentem; emisisse statuerent. Hoc autem inventum superioribus parum congruit, nisi existimaveris et splendorem aethereum et nu-

- ὡς τῶν ἐκ νηῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε·
οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἐκτορα δ' ἵπποι
ἐκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λείπε δὲ λαὸν
Τρωϊκόν, οὓς αἰκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυσεν.
370 πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάσματα ὠκίεις ἵπποι
ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων·
Πάτροκλος δ' ἔπιτο σμεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
πάσας πλησαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ' ἐμάχοντο· ὕψι δ' αἶελλα
375 σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι

V. 366. γένετ' ἰαχὴ Lips. —
V. 370. ἐρυσάσματα Lips. —
V. 371. ἄρμα ἀν. coniect. Benth.
— V. 373. οἱ δ' ἰαχῇ Lips. —
V. 374. αἶελλη V. ol. vulgo. H.
et Both. αἶελλης coniect. eiusd. —

V. 375. ἵπποι νεφ. Vindd. Eust.
1065, 11. — V. 376. ποῖ
Vind. quint. — lb in fin. ἰε-
χθέντων ὑπ' Ἀχ. V. L. ap. schol.
A. — V. 379. πρηγίεις ἐξονίσσω
Vind. un. — lb. ἀνεκνυβαλλίαν-

bem simul fuisse in Olympo. Verbi coniunctionem Ven. scholl. et libri plurimi tradiderunt.

V. 366. Vid. ad 15, 396.

V. 367. Cf. 12, 225. et Eust. 1064, 45.

V. 370. Lipsiensis, ut libraril solent, exquisito et poetico commune ac quotidianum supposuit, vid. Et. M. 105, 48. 378, 26. Eust. 1064, 59. Greg. Cor. 443.

V. 371. Eustathius 1064, 48. pluralem habet: ἄξαντες, ὅστις κλάσαντες, θρασυάσαντες. Scholl. Bl. ad bigas, quibus Troes vehuntur, dualem referendum putant. cf. Apoll. Lex. Hom. 141. Nostri fere convenit 6, 40.

V. 372. Vid. ad 11, 165.

V. 373. Hostilia et perniciose Troianis medifatur Patroclus, cf. 7, 70. 12, 67. 10, 486. 16, 783. Od. 20, 5.

V. 374. Non solum ᾱ longum, sed breve etiam Ionas in ἡ transmutare grammaticel quidam censuerunt, ut Trypho, Apollonio teste, de adverb. 494, 17. Horum ex praecepto αἶελλη, cuius nulla ratio idonea excogitari potest, per libros scriptos et impressos regnat. At pro usitato stant schol. Viet. Eust. 1065, 9, etsi antea vulgare sequitur, et Vind. ed., qui αἶελλη proparoxytonum offert. Bothius Apollonii Lex. 136 sq. fretus αἶελλης Κίβνατ' ὑπὸ νεφ. poetae privum ac proprium fuisse colligit. Illam autem formam satis dubiam esse cognovimus ad 3, 13. Proxime accedunt ad nostra 23, 366.

V. 378. Vid. 15, 448, ubi eadem brevitate poeta usus, nomen plerumque adiectum omittit: pleniora sunt 5, 829, 841. 8, 139. 11, 513. 12, 124. 19, 424. 23, 422.

V. 379. Incerta verbi origo varias peperit explanationes. Hesychius quidem 1, 361 ἀνεκνυβαλλίζον· ἀντιρόποντο ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, παρὰ τὸ κύμβαχος· ἡ ἔχον ἀποτελεῖσθαι, παρὰ τῶν κυμβάλων, add. Eust. 1065, 18, quibuscum Valckenauer. ad Eur.

ἀπορῶν προτὶ ἄστει νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Πάτροκλος δ', ἢ πλείστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι γῶτες ἐπιπτον
πρηνέες ἐξ ὀρέων, δίφροι δ' ἀνεκνυμβαλίαζον.

380 ἀντιζυγὸν δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκίεες ἵπποι,
[ἄμβροτοι, οὓς Πηλεΐ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,]
πρόσσω ἰέμενοι· ἐπὶ δ' Ἐκτορι κέκλετο θυμός·
ἔτο γὰρ βαλῆειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκίεες ἵπποι.
ὥς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινῇ βέβριθε χθών
385 ἡματ' ὀπωρινῶ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ

ζον V. Ar. et H. — V. 380.
ἀνὰ τάφρον Vind. ed. ἀνὰ τά-
φρον Vind. quint. et ol. vulgo.
— V. 381. κελαινῇ vulgo. — Ib.
βέβριχε libr. pauci, βεβρίθη

Thiersch. in gr. Gr. §. 346.
10. — V. 385. ἡματι χειμερίῳ
Vind. quint. — Ib. λαυρότατον
Eust. 1065, 44. Rom. et χέει
Vind. quint. —

Phoen. 1157. schol. A. contulit, ita praecepientem: οὕτως Ἀρίσταρχος ἀνακνυμβαλίαζον, διὰ τοῦ α· οὐ γὰρ ἐκάστοτε τίς σὺνθετικῶς μεταβάλλει παρὰ τοῖς Ἰωσιν. ἄλλοι δὲ ἀνεκνυμβαλίαζον. Quod quum augmentum solum attingat, Batavus inconsideratius ad verbi formam transtulit, Aristarchum ἀνεκνυμβαλίαζον antiquo et vero ἀνεκνυμβαλίαζον temere substituissae ratus. At eius vestigium nusquam apparere prudenter vidit Heynlius, add. scholl. Bf. Apoll. in Lex. 129. Et M. 96, 54. Suid. I, 194. Verbum autem ad strepitum curruum eeleriter raptorum eversorumque sonitum exprimendum factum esse veteres iudicant. Ceterum augmento quum compositis tum simplicibus ab Aristarcho ablato omnes propemodum assentiuntur.

V. 380. Praepositionem inutilem et molestam pauci quidem; sed ii praestantissimi rescindunt, velut Ven. Eust. 1064, 54. et cum eo Romana.

V. 381. Venet. cum aliis neglexit, ut e rhapsodiae huius sine illatum. Ubi quum v. 383. praemittatur, aptior videri potest. Contrarium placuit Bothio.

V. 384 sq. Terram pluviarum turbulē nigram Eust. 1065, 59. agnoscit. Sed κελαινὸν melius cadere in turbulē olim iam dixi, idque a Bothio comprobatum video. Primum enim tota terra imbribus impleta traditur: minus igitur apte singulari eius parti id dabimus; deinde terram κελαινῇ nunquam vncavit porta. Ea quidem μελαινα vel propter globae fertilitatem, vel ut interioris quasi eius recessus significetur, non ita raro appellatur, cf. 2, 699. 15, 715. 17, 416. 20, 494. Od. 11, 365, 587. 19, 111. Teucriis vero obductam sive κελαινὴν terram dicere licebit, noctis caligine involutam, uti γαῖαν ἑρμηνῇ his coniunxit Apoll. Rh. 111, 1191, 864. Contra λαίλαψ ἑρμηνῇ sive κελαινῇ eius naturae et admodum congruit et multis multorum exemplis stabilitur, velut Il. 11, 747 ἀδάρ ἑρῶν ἐπόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ἴσος, cf.

Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἄνδρεςσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
οἱ βίῃ εἰν ἀγορῇ σχολιάς κρίνωσι θέμιστας,
ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὕπιν οὐκ ἀλέγοντες·
τῶν δέ τε πάντες μὲν πόταμοι πλήθουσι ῥέοντες,
390 πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
ἐς δ' ἄλα πορφυρέην μέγала στενάχουσι ῥέουσai

V. 386. ὅτε δὴ τ' ἄνδρ. edit. antiq. δὴ ἄνδρ. V. ἀνδράσι Flor. — 387. ἐν ἀγορῇ edit. antiq. — lb. κρίνουσι et vers. sq. ἐλά-

σσουσι Harl. — V. 389. τῶν δὲ π. Vind. ed. — V. 390. κλι- τῦς V. L. ap. Eust. 1066, 18. κλιτὺς grammaticor. pars. —

12, 375: 20, 51. Quint. Sm. I, 355. VI, 368. VIII, 380. XIV, 485. His igitur argumentis impulsus κλεινῇ levi mutatione recepi. Accedit autem, quod in similibus πᾶσα χθὼν satisfacit poetæ, vid. 2, 780. 19, 362. Subiunctivum, quem Thierschius restitui iussit, minime necessarium esse Hermann. ostendit in Opusc. II, 48. Facilius etiam eo modo carebimus in sequentibus, quibus indicativus solus fere legitimus est. *Λαυρότατον* et *λαβρότατον* forma et dialecto, nec vero re et significatione discrepant, quam aliter existimat Eustath. 1065, 63 sqq.

V. 386. Promiscue apud Homerum ὅτε δὴ ῥα et ὅτε δὴ τε ferti non memini. Familiaria enim sunt ὅτε τε et ὅτε πέρ τε vel ὅτε δὴ ῥα et ὅτε δὴ ἄρα, cf. Thiersch. gr. Gr. §. 322, 1. et ad 7, 186. Sapienter igitur e Vind. Eust. 1066, 45, et aliis suum rediibuerunt poetæ. In Ciceronis epistol. ad Quint. fr. III, 7, e quibus Heynius ὅτε δὴ γ' ἄνδρεςσι profert, nihil diversi hodie obtinet.

V. 387. Numeris prospiciunt Ven. Vind. et plurimi. Indicativus apud Hesiodum etiam Op. 221. recte cessit subiunctivo. Mutatus autem est Ascræus ab Homero δίκας σχολιάς, add. Cal- lim. in Iov. 83. et Hes. Op. 192. Prævis illis et iniustis iudiciis opponuntur recta et incorrupta (δικαι ἰστίαι), vid. Hes. Op. 230, culus recordatur Eustath. 1066, 5. in Etym. M. 197, 7. modus non minus quam persona vitio laborat: legitur enim: κρίνει θέμιστας.

V. 388. Postrema exstant in Etym. M. 627, 45. 628, 9. et in Apoll. Lex. 605., totumque hemistichium apud Hesiod. Op. 251. Deorum vindictam et animadversiones ab impiis sperni procorum exemplo Odyssea docet 14, 82. 20, 215. 21, 28., add. Hesiod. Op. 187.

V. 390. Herodianum nominis tenorem ambiguum censuisse schol. A. testatur. Scripsit enim in Iliados prosodia κλειτὺς et γραπτιὺς (Od. 24, 229), in Odysseæ γραπτιὺς et κλειτὺς, quod Græcorum norma magis commendat. Vel idem vel eius schola, si Eustathio credimus, prioris syllabæ mensura offensus κλειτὺς, utpote a κλείας ortum, proposuit. At syllabam istam constanter produri demonstrarunt Schæffer. in Melet. crit. 73. et Iacobs. ad Anthol. Pal. 872., vid. libellum meum de pros. Gr. §. 40, 3.

ἐξ ὁρέων ἐπὶ κάρ᾽· μινύθει δέ τε ἔργ᾽ ἀνθρώπων·
ὥς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θιόνουσι.

Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρῶτας ἐπείκερσε γάλαγγας,
395 ἄψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόλῃος
εἶα ἱεμένους ἐπιβαίνεμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ
νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο

V. 392. *ἐπὶ κάρ* Etym. M. 361, | Lex. 286. — V. 394. *ἀπείκερσε*
7. Both. — Ib. *δέ τ' ἔργ' ἀνθρ.* | Cant. ap. Hagn. — V. 396.
Lips. *δέ τοι ἔργ' ἀνθρ.* Apull. in | *ἐπιβαίνεμεν* Vind. quint. —

annot. cll. §. 64, 2. g. annot. Apollon. glossam in Lex. 405.,
Villoisonius scite emendavit. *Χαράδρου* paroxytonum esse,
utι φασίται, Aristareho obsequuti censent grammatici, vid. schol. A.

V. 392. Formulæ *ἐπὶ κάρ* apocoriam originem dedisse iudi-
cant plerique, velut Eust. 1066, 26.: τὸ δὲ ἐπὶ κάρ τοῖς μὲν ἀνὰ
τοῦ ἀνθρώπου κάτω καὶ ὅλον ἐπὶ κάρη κατὰ ἀποκοπήν, κυριολεκτικῶς
δὲ ἐπὶ ζώων, cf. scholl. AVD. Hesych. I, 1356. Suid. I, 810.
Drac. de metr. 36, 21. In Apollonii vero Lexic. 286., ubi
ἐπὶ κάρη perperam scribitur, vel Homericum vel ἐπὶ κάρην ex He-
sychio erit reducendum. Nam alii κάρη neutrum, alii femininum
nostri nominis fundamentum ac principium habuerunt; vid. scholl.
Quare Apollonium iis, qui *ἐπὶ κάρ* adverbium præferendum existi-
maverint, inconsideratius annumerat Bothius. In ea autem
opinionem fuerunt Etymologici scriptor l. all. et Galen. in
gloss. Hippocrat. v. *ἀνάρη* 430., etsi ne hic quidem satis certa
atque explorata præbet. Neque insolitum est recentioribus ἢ
κάρη et κάρη, vid. Passov. Lex. in v. et Dionys. Perieg. 562.
1049. Quint. Sm. XI, 58. et Lycophr. Al. v. 436., ubi Bach-
mannus, libris inuitis, neutrum adoptavit. Verba autem melius
separari vel Latinorum usus ostendere potest. Fluvij enim præ-
cipites de montibus ferri dicuntur.

V. 394. Scholl. BL. 21, 3 *ἐνθα διατμήσας τοὺς μὲν πεδίοις*
δίωκεν comparant, *ἀποκτείνει* igitur idem esse statuunt, quod ple-
rumque significat *ἀποκτείνειν*, hostes intercludere, vid. 10, 364.
11, 468. 22, 456. At dicendi consuetudo obstat, quæ *ἀποκτείνειν*
proprie accipiendum esse efficit, cf. 23, 141. 10, 456. 13, 546,
548. Hinc *ἐπὶ κάρη*, cui libri propemodum omnes adsunt, ad or-
dines a Patroclo quasi incisos erit referendum, vid. 15, 467.

V. 395. Sicut alibi, ita hic quoque minus constitit inter-
pretibus de adverbio. Alii enim *παλιμπετές* pluralis naminativum
sumpsisse discimus ex Eust. 1066, 53. Ad nostra pertinet Apol-
lonii explicatio in Lex. 527 *παλιμπετές* *ἐς τοιαῖσιν πετιωκά-
τες*, quam ad Od. 5, 27. male revocant editores, cf. Etym. M.
649, 4. Ab Homero transiit ad alium, ut ad Callim. h. in Dian.
256. Apoll. Rh. II, 1250. III, 285, IV, 1315.; metaphora ab
avibus erit petita.

- κτείνε μεταίσσων, πολέων δ' ἀπεινύντο ποινήν.
 ἔνθ' ἦτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαιινῷ
 400 σιέρονον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα·
 δούπησεν δὲ πεσών. ὃ δὲ Θέστορα, "Ἴνoπος υἱόν,
 δεύτερον ὀρμηθεῖς — ὃ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφῳ
 ἦστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγῃ φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἦνία ἤλχθησαν — ὃ δ' ἔγχει νύξε παραστάς
 405 γναθμὸν δεξιτερὸν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρεν ὀδόντων·
 ἔλκε δὲ δουρὸς ἔλων ὑπὲρ ἄντυγος, ὥς ὅτε τις φῶς
 πέτρῃ ἐπὶ προβλήτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθύν
 ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἥνοπι χαλκῷ·

V. 398. ἀπεινύντο Vind. ed. et ol.
 vulgo. — V. 399. Πρόνοον μὲν
 παρ. Vind. quint. — lb. in fin.
 ποιμένα λαῶν V. L. ap. schol.
 A. — V. 403. ἦστο ἀλείς V.

East. 1067, 99. Ald. all. — V.
 404. ἦν' ἄρ' ἔλχθ. Bentleii con-
 iect. — V. 406 et 409. ἔλκε
 ol. vulgo. — V. 411. Ἐρύαλον
 V. Vind. ed. Ἐρύαλον ol. vulgo

V. 398. Liquidam geminari vetant codices. Ceterum ἀποτί-
 νομαι τινας et ἀποτίνομαι τινα poenam alicuius rei sive ab aliquo
 exigere apud Homerum indicat, vid. Od. 2, 73. 23, 312. ell. 6,
 24. 13, 386. 24, 480., sed activum ἀποτίνειν τινα τι solvere alicui
 aliquid, vid. 3, 286. ell. Od. 22, 235. Hesiod. Op. 262. ἀποτί-
 νειν τί τινας alicuius rei poenamolvere, ut 18, 93. ἀποτίνειν
 τινα sive οἶν τινα aliqua re poenas pendere, cf. 4, 161.

V. 403. Ven. 21, 571 ἀλείς, 23, 420 ἄλεν, similia similiter
 profert. Recte igitur spiritum lenem, in quo Vindd. et alii con-
 sentiunt, revocarunt, vid. Buttmann. in Lexil. II, 145 sqq.
 Praepositione repetita orationi gratiam aliquam addi observat
 Eustath. 1067, 34.; ea autem augetur caligo Thestoris animo
 offusa, vid. 3, 367. Prioribus fere coincidunt 13, 394. 18, 225.

V. 406. Vind. quintus de Aristarchi praecepto, cf. ad 4, 213, ἔλκε
 bis servavit. Genitivum, qui sequitur, communi tunc assensu,
 singulorum vero explicatio molestiam fecit viris doctis. Hey-
 nius quidem ad 3, 78. 7, 56 μέσσω δουρὸς ἔλων provocat, quod
 si minus aptum habeatur, ita coniungendum putat: ἔλκεν αὐτὸν
 (διὰ) δουρὸς, ἔλων (τοῦτο). Qua ambage etsi vix opus erit, non
 multum tamen abhorret Matth. in gr. Gr. §. 331. annot. 1.,
 dum reddit Homericam: ἔλκε δὲ αὐτὸν δουρὸς, ἔλων τὸ ὄφρ. Sed
 nulla omnino egemus ellipsi, quod ἔλων τινας et ἔλιν τι aequo
 bene dicunt Graeci, eo solo discrimine, ut prius rei partem, po-
 sterioris rem totam fere significet. Quo fit, ut personae adiectae
 vel accusativus vel genitivus necessario sequatur, cf. 1, 197, 323.
 4, 512. 5, 30. 7, 108. 11, 646. 19, 126. 21, 71., quibus ob-
 stant 14, 137. Od. 3, 37, 374. et alia multa. Optime igitur
 Homericam reddemus: traxit cum hasta prehensa super sellam.

V. 407. Grammatici ἱερὸν ἰχθύν vel magnum esse volunt

ὡς ἔλκ' ἐκ δίφροιο κεληνότα δουρὶ φαινώ,
 410 καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δὲ μιν λίπε θυμός.
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύλαον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
 μέσσην καὶ κεφαλὴν· ἢ δ' ἄνδρα πᾶσα κέασθαι
 ἐν κόρῳθι βριαρῇ· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 κάππεσεν· ἀμφὶ δὲ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστῆς.
 415 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερὸν καὶ Ἐπάλτην,
 Τληπόλεμόν τε Λαμαστορίδην, Ἐχίον τε Πύριν τε,
 Ἰφίτα τ' Εὐπιπὸν τε καὶ Ἀργεΐδην Πολύμηλον,
 πάντας ἐπασσύτερους πέλασε χθονὶ πονυβοτείρῃ.
 Σαρπηδῶν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμυτροχίτωνας ἑταίρους

et W. — lb. ἐπεσσύμενος V. | ol. vulgo. Πύρον Lips. — V.
 L. ap. schol. Viet. — V. 412. | 419. ὡς οὖν, Barnes., omissa
 κέασθαι Vind. quint. — V. 414. | particula, eum paucis. — lb.
 θυμοραϊστῆς Glaucus grammat. | ἀμυτροχίτωνας grammaticor. para.
 — V. 416. Πύρην Vind. ed. et

vel de certo piseium genere intelligunt Homerica, qua de re videbimus in commentario. Ea vero de causa poetae versum aliquoties enotarunt, velut Athen. VII, 244. Etym. M. 468, 20. Apoll. in Lex. 359. Ut rupes praerupta similiter litus, scopulus, munimentorum vallī προβλήταις vocantur, vid. 2, 396. 12, 259. Od. 5, 405. 10, 89. 13, 97. hymn. Hum. VI, 3.

V. 411. Sive Εὐρύβαλος sive Ἐρύβαλος, siquidem εὔμυμον fuerit ἄλς, metro obuietur. Quare Ἐρύλαον ab Heynio ex Harlel. adscitum, neque Bothio et Buttmann. Lexil. I, 148. not. spretnm, verius habui. Postea ἐπεσσύμενον libri non minus quam poetae usus et consuetudo eximunt dubio, cf. 4, 527. 12, 388.

V. 412. Forte fortuna una literula exeldit e Vind. quint, cf. infra 578. 20, 387. et ad v. 347.

V. 414. Quod ῥαῖσεν bisyllabum esse solet, et tenor et diaeresis Glaucus displicuit. Ei vero scholl. Bl. opponunt 16, 591. 18, 220 δῆτ' ἄν' ὑπο θυμοραϊστῆων, add. 13, 544.

V. 415. Aristarehum, ut proprium et numerale aperta nota secerneret, Ἀμφοτερὸν δειντόνως dedisse schol. AV. testantur, add. Eust. 1068, 3. et Lehre. de Arist. stud. Hom. 215 sqq.

V. 416. Optimi quique, ut Ven. Vind. quint. et Harl. iustam nominis formam poetae restituerunt. Tlepolemo ne cum Rhodiorum duce, Herculis filio, confunderetur, vid. 2, 653, patronymico discrevit.

V. 418. Vid. ad 8, 277.

V. 419. Adversativam immerito expulit Barnesius: eam enim Ven. schol. A. et omnes propemodum tutantur. Epitheton Ilyeiis appositum pro varia interpretatione varlo instruxerunt spiritu. Ae plerique quidem ἀμυτροχίτωνες reddunt ἀνώστους, ponunt igitur Ilyeiorum saga sive thoracas nullo cingulo fuisse subaexos. Alii vero, quibus res mira et ab usu militari aliena est visa, vel ἄμυ-

- 420 χέρος' ὑπο Πατρόκλοιο Μανοιτιάδαο δαμέντας,
 κέκλειτ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν.
 Αἰδώς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε.
 ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαίω,
 ὅστις ὅδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 425 Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.

V. 420. *Θανόντας* Vind. quint. | — V. 429. *μάχοντα* ol. vuigo.

τροχίτωνας praetulerunt, vel de mortuis, quibus mitrae ab hostibus essent detractae, acceperunt. Ita tradunt scholl. BLV: οἱ δὲ τοὺς ἅμα Θῶακι συνηρημένην ἔχοντας μίτραν. οἱ δὲ οὐκ ἐπὶ πάντων τὸ ἐπιθετον, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀνηρημένων, ἐπεὶ εἶδεν αὐτοὺς ἀμυτροχίτωνας γεγενημένους διὰ τὸ ἐστυλεῦσθαι, add. Eust. 1068, 23 sqq. At prius, utpote simplicius, plurimis satisfecisse ostendunt Et. M. 83, 52. Apoll. in Lex. 102. Athen. XII, 523. d. et alii. Magis etiam absurda Daccria commiscetur, Lycion, quo expeditius fagerent, thoraceas abieclisse opinata.

V. 422. E Tzetzae schol. ad Hesiodum p. 427., apud Meinsium p. 54. d. νῦν θοοὶ ἔστων assert Heynius; certe scribendum erat ν. θ. ἔστων. Vulgari autem libri patrocinantur, id quod non tam irridentis quam adhortantis esse prudenter et vere existimant scholl. BL. interpretati: ἀγαθοὶ καὶ ταχέως εἰς τὸ πολεμεῖν γίνεσθε, cf. 494. 5, 536, 571. Inconsultus igitur Eust. 1068, 31. ad Ilyeion fugae intentos transtulit hinc: ὀνειδίζει δὲ λόγος τοὺς ἀνδρεῖσθαι μὲν βραδεῖς, ὀβρινητοὺς δὲ φείγειν. In quem errorem incidit, ut videtur, Qdys. 6, 199.

V. 424 sq. Vid. 5, 175 sq.

V. 428. Voltures vel a rostris vel ab unguibus aduncis ἀγκυλοχέλας appellari grammatici tradunt. Hoc qui statuerunt aut ἀγκυλοχῆλαι, cuius exemplum novit Batrachom. 296., legerunt, aut Boeotum more ἢ in εἰ abillase putarunt, vid. Eust. 1068, 50. At eam etymologiam vanam falsamque esse non modo id, quod proxime praecedit, declarat, sed grammatici etiam uno ore profitentur, vid. praeter Eustathium schol. Viet. Etym. M. 11, 15. Apoll. Lex. 31. et gramm. in Bekker. Anecd. Gr. 329. 5. 278. 33. Ab eorum decretis non recedit poetarum usus, cf. Od. 19, 538. 22, 302. Hesiod. Scut. Herc. 405 sqq., qui tres versus ex Iliade est mutuatus.

V. 429. Subiunctivum, Veo. sponsore, reduxerunt, apud Hesiod. 406. dualem *μαχέσθην* habemus, rei narratae commodum et idoneum.

V. 430. Schol. A. *κεκλήγοντες, ὡς λέγοντες*, add. Eust. 1068, 46. Etym. M. 509, 2. Aristarchus vero in altera illud ut Aeolicum reiecerat, eique plures recensiones accedere narrat schol. Viet. Eum igitur sequutos esse videtur Vind. quintus, in quo *κεκλήγοντες* perperam fertur, cf. praeterea schol. Mari. ad Od. 12, 256. 11, 30, et Thiersch. gr. Gr. §. 211. 29. b. Neque ignota fuisse longam vocalem quum Hom. Il. 2, 311. tum Apoll.

Ἡ ῥα, καὶ ἐξ ὁρέων σὺν ταύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἴδεν, ἐκθορε δίσφρου.
 οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχέilai
 πέτρῃ ἐφ' ὕψηλῃ μεγάλα κλάζοντες μάχωνται,
 430 ὥς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. —
 τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 "Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·

— V. 430. κεκληγῶτες Ar. in alt. —

Arg. IV, 876. ostendunt. Verum libri plerique et alia exempla, ut 17, 756, 759., vulgare a grammaticorum libidine tutum praestabunt.

V. 431. Sicut alia affectus verba, ita ἐλέησε participio erit iungendum: his conspectis Iupiter miseritus est, vid. 6, 484. 17, 441. 19, 340.

V. 432 sqq. Totum Iunonis et Iovis colloquium, quod, deorum patrē in Ida monte subsistente, conlux eius 15, 79. in Olympum sit digressa, neque ad Idam reversa dicatur, sustulit Zenodotus. At multa ab Homero silentio praetermissa e rerum gestarum ordine demum cognosci et h. l. et alibi monent interpretes Veneti, vid. ad. 16, 411. 17, 24. 18, 356. Nihilominus e recentioribus Fr. Schlegelius, Heynius et Payne-Knightius Zenodoti causam suam fecerunt, aliaque, quibus eius inventum exornarent, in medium protulerunt. Ita Heynius nota ad similitudinem eorum, quae de Iovis misericordia Hectoris in morte spectata 22, 168. leguntur, a rhapsodo quodam adumbrata esse dicit, et 17, 150 sqq. spuriam horum originem manifeste prodere. Nec vero similitudo ista tanta est, quanta possit iustam excitare suspitionem, nec mirum videbitur, si Glaucus amici corpus divina opera hostibus ereptum patriaeque redditum esse ignoraverit. Infinita autem nobis dubitandi materia suppeditaret, si omnia omnino poetae dicenda fuissent, nihil prorsus legentium vel audientium sagacitati relinquendum. Exemplo sunt 8, 398. 18, 166. 19, 340. Porro si quis colloquium illud cum Zenodoto rescindendum iudicaverit, ab en 17, 544 sqq. 18, 356 sqq., in quibus ille non minus hacsit, tollantur necesse est. Ad haec denique accedunt certa veterum testimonia, qui Iovis aegrimoniam vitio vertunt Homero, velut Platonis de rep. III, 388, cuius auctoritati et Oracei sophistae, ut Maxim. Tyr. dissert. XI, 199. XXIV, 464, et Latini sapientes, vid. Ciceron. divinat. II, 10. §. 25, et patres christiani, ut Athenagor. XVII, 3., Iustin. cohort. II. et Clem. Al. coh. p. 49. prompto paruerunt animo. Alia insuper de causa Plutarch. in symposiae, probl. lib. IX. 1. Tom. II. p. 736. F. (VIII, 938.) v. 432. commemoravit, ut qui a rhapsodo quodam Ptolemaei Philadelphi et Arsinoae sororis nuptiis ita fuerit aptatus, ut carmen exordiretur hisce: Ζεὺς δ' "Ἥρην ἐμῆλσε κασιγνήτην ἄλοχόν τε. Quas quum ita sint, quemadmodum ipse olim censui et quum Bothius tum Lehrsius de Arist. stud. Hom. 357., alter loci suavitate

ὦ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι.

- 433 διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὀρμαίνοντι,
ἥ μιν ζῶν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυόεσσης
θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ,
ἥ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·

- 440 αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες.
ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἶσῃ,
ἄν' ἐθελίης θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
445 αἶ καὶ ζῶν πέμψης Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε,
φράζεο, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθελήσει καὶ ἄλλος
πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὕσμίνης.

V. 433. αἶ αὖ ἐγὼν Plat. in rep. III, 388. — V. 436. ἥ μιν Ald. sec. — V. 437. ἐνὶ π. Vind. ed. ol. vulgo et H. — V. 440.

ἔρδ'· ἀτὰρ Vind. ed. Ald. sec. — V. 445. ζῶν Vind. ed. ol. vulgo. ζῶν W. H. — V. 450. ἄλλ' ἥτος V. — Ib. φίλον V.

alter Aristarchi iudicio confusus, nuper fecerunt, a Zenodoto et eius sectatoribus licebit dissentire.

V. 433. Plato poetae delictum in maius aucturus particulas de suo mutasse videbitur, etsi Athenagoras, Platonis quam Homeri studiosior, cum eo congruit. Nam usitato non modo libri opem ferunt, sed poetae sermo id sibi poscit, quandoquidem αἶ γάρ, αἶθε non tam querentis quam oplantis sint, ὃ μοι vero querelae sive indignationis proprium, vid. 11, 404. 17, 91. 18, 6. Od. 5, 299, 356. 6, 119. 13, 200. 19, 363., neque recentiores poetae usum migrasse videmus, cf. Apoll. Arg. III, 674.

V. 437. Wolfio monosyllabum tuito auctores fuerunt Ven. Eust. 1069, 48. et alii. Rationem, quae primo subsit verbo, praeter alios explanavit Kf. M. 449, 38.

V. 441. Cum proximis duobus Minervae datur 22, 178. Mortem δυσηχέα attigit Apoll. in Lex. 234.; nostris adiice 18, 461. Alibi bellum ita appellatur, ut 2, 686. 7, 376, 395. 11, 524, 590. 13, 535. 18, 307.

V. 443. Spiritum leuem praefendum esse vidimus ad 1, 315. Iuno lisdem maritum incescit 4, 29.

V. 445. Formam, sive monosyllaba sit, seu plene scribatur, Homeri inauditam habuerunt recentiores. At obstat veterum iudicium, e quibus interpres Venet. ζῶν aliis, ζῶν Aristarcho placuisse tradit. In autem eadem analogia, qua λῆς λῆν verum habuit, vid. ad 11, 239. 15, 275, ζῶς 5, 887 et ζῶν sibi congrua existimavit. Praeterea nominativum illam, etsi editores nuper-

- πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο μάχονται
 νῆες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις.
 50 ἄλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
 ἦτοι μὲν μιν ἕασον ἐνὶ κρατερῇ ἰσμήνῃ
 χεῖρ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι.
 αὐτὰρ ἐπὶν δὴ τόνγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰών,
 πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον Ὕπνον,
 55 εἰσέκε δὴ Ἀνκίης εὐρείης δῆμον ἔκωνται.
 ἐνθάδ' ἐταρχύσουσι κασιγνητοὶ τε ἔται τε
 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίσθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε
 60 παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν
 φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης. —
 Οὗ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,

Vind. quint. et V. L. ap. Eust. 455. εἰς ὅκε V. — Ib. ἔκοντο
 1070, 1. — V. 453. αὐτὰρ V. L. ap. schol. A. — V. 456.
 ἐπειδὴ V. Lips. Apoll. in lex. ταρχύσουσι Lips. et all. — V.
 67. Eust. 1070, 2. — V. 454. 461. φθ. ἐν Τρ. Vind. quint.,
 Θάνατόν γε Vind. quint. — V. | male. —

rimi neglexerunt, optimi libri agnoscunt apud Herodot. I, 194
 ἐν ἐκάστῳ δὲ πλοῦς ὅσος ζῶς ἔστιν. Locī particula de eo, qui ad
 suos redit penates aut eo alium ducit, cum vi quadam ingeminari
 solet, vid. Od. I, 83. 14, 424. 17, 527. cll. 3, 272. Neque ita
 multum abest similis abundantia Od. 22, 479 εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε
 κίον. Si quis autem de semet ipso loquitur vel alium domum re-
 mittere dicitur, pronomēn adesse nequit, vid. II. 24, 717. Od.
 24, 220.

V. 450. Nota e confusione ἦ τοι et Veneto est illatum et
 apud Eust. 1069, 64. sedem invenit, cf. ib. 1070, 10. Deinde
 φίλος ἐστίν res ipsa non minus quam Aristarchi iudicium com-
 mendat.

V. 453. Ἐπειδὴ, a Wolfio olim receptum, iure improbavit
 Thiersch. in act. Munac. I, 2, 198., et ἐπὶν ab editionibus
 prioribus constanter lectum Vindob. habent omnes. Illud si quis
 tueri voluerit, λίπε, a Bekkero ex Apollonii culice nuper eru-
 tum, resingat oportebit. At ne sic quidem oratio Iunonis menti
 consentanea evadit.

V. 456. Mudum e libr. 7, 85. perturbatum crediderim, fu-
 turo autem fidem facit v. 674, ubi haec repetuntur. Verbum
 ipsum, ab epicis Alexandrinis frequentatum, alias in Homericis non
 conspicitur. Ultima vero, e quibus singularis poetae pietas efu-
 cet, aliquoties iterantur, ut 23, 9. Od. 24, 190, 296, add. ib. 4,
 197. Cippus heroica aetate defunctorum in tumulis fuisse erectum
 constat, vid. II, 371. 16, 675. 17, 434. Od. 12, 14.

ἐνθ' ἦτοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασύμηλον,
ὃς ῥ' ἦνς θεράπων Σαρπηδόνοιο ἦεν ἀνακτος,

V. 463. Θρασύμηδην editi. vul- | λον VV. LL. ap. schol. A. —
gar. Θρασύδημον et Θρασύβου- | 16. Πάτροκλος μὲν ἀγ. editi.

V. 463. Θρασύμηδην, cuius vitium in oculos incurrit, mira patientia tulerunt priores. Ven. Vind. quint. et Eust. 1071, 10. cum duobus Barnesii libris Θρασύμηλον bene restituunt; Θρασύδημον praeter schol. A. Vind. un. offert. Erravit igitur Passov. in Lex. v. Θρασύμηδης, nam si vel maxime ita nominaretur Sarpedonis socius, Θρασύμηδεα certe scribendum esse sua sponte apparet. Idem Barnesius μὲν inutile et inficetum primus sustulit, neque eo oneratur Ven.

V. 464. Falsa Ionismi specie deceptus Ernest. πιαλῶν optavit; imo, si recte iudico, Polluci Homericum reddatur oportet, vid. Etym. M. 599, 2. Eust. 1071, 11.

V. 467. Schol. A. cur δεῖτερον melius deat, non assequor. Hoc enim de eo, qui plagam iterat, bene quidem dicitur, ut 16, 402., sin autem duo se invicem petunt, δεῖτερος velut 3, 349. 5, 855. 7, 248, 268. 17, 45. 20, 273. 21, 169, 596. 23, 729, 841., ei, qui secundo loco in adversarium stringit telum, poetae semper adhibetur. Plus etiam controversiae et olim et nostro tempore versus clausula excitavit. Nam quum Aristarchus βαλεῖν et οὐτάσαι ita differre ostendisset, ut alterum eminus percutere, alterum cominus ferire significaret Homero, οὐτάσαι ἐπὶ Pedaso hasta transbo minus consentaneum habuerunt. Itaque alii, ut Philemo, ἤλασεν emendarunt, alii verbi utriusque confinia permixta dixerunt. Schol. Victor. Aristarchum, quo Homericum usum integrum et incorruptum servaret, emendasse narrat:

..... ὃ δὲ Πηδασον ἀγλαὸν ἔπρον,
τὸν οὐ ποτ' Ἡεῖλωρος ἔλῶν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς,
ὃς καὶ Θνητὸς ἔῶν ἔπετ' ἔπποις ἀθανάτοισιν,
τὸν βάλε δεξιὸν ὤμον, — — — — —

Quorum media supra v. 153 sq. adfuerunt. Aegre id tulit Lehrs-
sius, qui in libr. de Arist. stud. Hom. 61 sqq., ea re diligenter
pertractata, scholiastam incitiae non minus quam fallaciae insi-
mulavit. Iam scholiastae causam mitimus, Lehrsium vero
ipsum, multa molitum, partim falsa partim minus verisimilia tan-
quam fixa et certa praecipere breviter demonstrare conabor. Eius
autem disputatio quum eo potissimum scholio, quod Didymi fuisse
ponit, innitatur, initium inde capiamus necesse est. Hoc igitur
schol. A. sic offert: δοκεῖ διὰ τούτων συγχέσθαι ἡ διαφορὰ τοῦ
βαλεῖν καὶ οὐτάσαι· βεβλήται γὰρ ὁ Πηδασος καὶ μήποτε γράφῃ τις
ἐφ' αὐτοῦ, δι' ἧς τὸ τῆς λεξέως σύνηθες ἐφύλασσαν ὁ "Ομηρος" οὐ
γὰρ ἂν αὐτὸ ἀταραμύθητο ὁ Ἀριστάρχος ἀρῇεν. ἐν τούτῳ τῇ Φι-
λήμωνος οὕτως ἐφέρετο· ὃ δὲ Πηδασον ἤλασεν ἔπρον. ἐστὶ γὰρ
οἷα ἐκ τῆς πληγῆς τὸ ἤλασεν κεῖται, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀρήτου (Il. 17,
517.) „καὶ βάλεν Ἀρήτοιο“ εἶτα „νεύσῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ὥστ' ἡσος
ἤλασεν.“ Hinc Lehrsius nomen hunc in Aristarcheo Homero
Didymio occurrisse locum, quo lex de usu verbi βάλλειν migrata
caset, praeterea nullum, efficit. At ei sententiae obstat 13, 573.
ὡς ὁ τυπαῖς ἤσπαρε, cuius varias medelas excogitavit schol.

65 τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα· λῦσε δὲ γυναι.
 Σαρπηδῶν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ γαστρινῷ

antiqq., male. — V. 465. νείαιραν Pollux, II, 209. —

Vict., homo ineptissimus. Nam Didymi, viri eruditissimi ac summa fide digni, silentium cum docere debebat Aristarchum, quod Lehrsii sagacitas reperit, illic legisse: ὡς δ' ἀμείλις ἤσπαιγε. His non opponam, etsi iure quodam iure monere possim, semel tantummodo istam verborum confusionem a Didymo repertam fuisse schol. verbis parum probari. Verum enim vero, quomodo interemptus (δαμνός) vel minimum palpitare potuerit, neque ipse assequor, neque alium quenquam perspecturum esse conficio. Quare poetæ eo lubentius suum relinquauius, quo optius rei est, quoque sæpius δουρὶ τυπέας, vid. II, 191, 206, 433. 12, 250. 15, 495. 16, 861. 18, 92., coniunxit Homerus. At ubi aliquid aliquis id nonnisi vulnere propius inflicto concidere, eaque ipsa exempla, quæ produximus, discrimen illud legitimum esse ostendere: crebro enim sibi obstat: „ἡ δουρὶ τυπέας ἢ βλήμενος ἴσθι.“ Audio, nec multum momenti iis, quæ contrarium suadere videantur, tribuerim, velut 13, 288, 782. Alterum enim differentiam istam apte confirmare, alteri ex eo veniam paratam volunt, quod poeta, brevitatis studiosus, uni consentaneum alteri simul dederit. Inesse igitur dicunt συλλήψεως figuram, vid. Lehrs. 62 sq. Sed ipsa illa comprehensio, ad quam grammaticis erat confugiendum, argumento esse poterit τυπέας et τετυμμένος, quæ proprie cominus percussum denotent, non minus quam alia similia ad eos, qui vulnus eminus acceperint, traduci. Accedit usus verbi translatus II. 19, 125 τὸν δ' ἄχος ὤξιν κατὰ φρένα τυπέ βαθείαν, dolor acutus altam Iovis mentem penetravit, ubi de plaga cominus incussa ne licebit quidem cogitare. Quibus perpensis, subtiliter quidem et argute statuasse Aristarchum et eius scholam de verborum illorum discrimine fatebimur, poetæ vero sermonem et libertatem angustis grammaticorum limitibus includi vix erit credibile. His iam perfuncti ad nostrum locum nos convertamus. Lehrsins, mendacio schol. Vict. refutato, Philemonis ἤλασεν ἔππ. eidem, qua vulgare premitur, difficultati obnoxium non minus respuit p. 77., et in eo demum substituit, ut Homerum a regula sibi præscripta et Aristarchi indicio sancita defecisse putet. Quid confessus sibi met ipsi parum constat, quanquam veteres, cf. schol. A., schol. Vict. ad 13, 573; et Eust. 1071, 12., eadem necessitate constrictos viderimus. At si pugnam inter Sarpedonem et Patroclum factam accuratius consideraveris, et Aristarcho provisum erit, nec quidquam miri aut insoliti, quod ab eo quidem et tempore et verbo magis abhorreat, in poetæ narratione inveniemus. Dux igitur uterque Myrmidonum et Lyciurum, de curribus degressi, hostili animo sibi occurrunt. Iam propius facti Patroclus v. 463 sqq. hasta emissâ Thraxymelum, Sarpedonis socium, interfecit, hic autem a Patroclo aberrans Pedasum, equum funalem, transfecit. Utrum vero Lycius equu hastam infixarit, an iniiecit, minus patet; singula verba utrumque admittere certissimum est, vid. 15, 521., ubi Megeus hasta intentâ præcurrit in Polydamantem, eo autem ictum declinante, Croesum quendam prosternit. Nonne

δεύτερος ὁρμηθεὶς· ὃ δὲ Πήδασον οὐτασεν ἵππον
 ἔγχεϊ δεξιὸν ὦμον· ὃ δ' ἐβράχε θυμὸν αἰσθῶν.
 καὶ δ' ἐπὶ ἐν κονίεσσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπατο θυμός.
 470 τῷ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγόν, ἥνια δὲ σφιν
 σύγχυτ', ἐπειδὴ καίτο παρήγορος ἐν κονίεσιν.
 τοιοῦτον μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὔρετο τέκνωρ·
 πασασάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 αἰξας ἀπέκοψε παρήγορον, οὐδ' ἐμάτησεν·

V. 467. δεύτερον V. L. ap. schol. | Apoll. in Lex. 63. — V. 470.
 A. — Ib. ἤλασεν ἵππον Phile- | κρίκε Vind. ed. Herod. Clark.
 mon. — V. 468. ἀνέβραχε | κρίκε V. L. ap. schol. A L. —

igitur simili modo, dum Patroclus spiculum e Thrasymeli corpore sibi repetiturus paullulum defeccebat, ab eo aberrare potuit Sarpedonis plaga et equum ferire? iam eius casu aliquantulum impediti iterum concurrunt hastis instructi, et nunc demum Sarpedon suam frustra emittit, ipse vero letali plaga exceptus procidit moribundus. Neque alia desunt testimonia, quibus ista explicandi ratio et defendi et exornari possit: ita Agamemno 11, 233 sqq. hasta vibrata Iphidamanta non attingit, hic autem spiculum in eius corpus intendit, nec vero immittit; adde similem Menelai et Pisandri pugnam 13, 605 sqq. Quod si Aristarchus poetæ verba sic cepit, cur nihil falsi suspective in iis deprehenderit, luce clarius apparet. Ea vero coniectura inde adiuuatur, quod, hastis eiectis, principes illi non ad gladii certamen descendunt, sed iterum iaculis decernunt. Sequitur ergo Patroclum suum sibi recuperasse, Sarpedonem ne dimisisse quidem. Haec igitur de nostro loco Aristarchum existimasse crediderim. Ea vero quum alia incummoda essent visa, vel ipse vel eius schola versum quum notavit tum alia exprompsit remedia, qualia sunt a Philemone et schol. Victor. ad nos propagata.

V. 468 sqq. Apollonii vitium cum aliis emendat Etym. M. 43, 22. In proximis num μακρῶν porrectus an vociferans sit, quaerunt interpretes, ut schol. Vict. reddit: εἰς μέγας ἑκαθεύεις, ἢ βοήσας, add. Eust. 1071, 29. Hoc utpote moribundis aptissimum et poetæ consuetudo sibi postulat, vid. Od. 10, 163. 18, 98. 19, 454. cll. Il. 4, 435. 10, 362., et doctiores eorum fere iudicio comprobant, ut schol. ad Od. 10, 163. Apoll. in Lex. 445., qui Apionem facit testem, Hesych. 11, 630. Itaque nostra ætate nemo propemodum nisi Bothius ablit in diversa. Hic ἐβράχε querulam equi vocem indicare ratus, id rectius ad gravem eius casum referendum esse minus perspexit, vid. Eust. 1071, 24.

V. 470. Tametsi ioterpretis Veneti copiae hic nos destitount, Herodianom tamen κρίκε, ut aoristum secundum praesentis κρίκω, potiorem et linguae legibus accommodatiorem censuisse Etym. M. 538, 50. et Gud. 347, 21. comprobant. Neque enim ignorat Eust. 1071, 24. τὸ δὲ κρίκε ζυγόν ἀπὸ τοῦ κρίκει κατὰ ὀνοματοποιίαν. διὸ καὶ κρίκε (imo κρίκει) τινὲς ἔγραψαν ὡς δεύτε-

475 τω δ' ἰθὺνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.

τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.

Ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπὸ ἡμῶν δουρὶ γαιωνῷ
Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὤμον ἀριστερὸν ἤλυθ' ἀκωκῇ
ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὠρνυτο χαλκῷ

480 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
ἀλλ' ἔβαλ' ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἐρχαται ἀμφ' ἀδινόν κῆρ.
ἤριπε δ', ὥς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ἀχερωῖς,

V. 472. αὔρατο Lips. — V. 473. σπασάμενος Eust. 1071, 16., male. — V. 475. ῥυτῆρσι

V. L. ap. schol. Viet. — V. 476. ἐρ. περὶ θυμοβόροιο H. —

ρον ὠρίστον. Etenim minime erit dubium, quin ita sit refingendum, comparantibus Eustath. comment. 1119, 60. 1350, 14. et ad Od. 1734, 21., ubi haec habes: ἴσως δὲ ὡς παρὰ τὸ κρύειν ἢ κρεῖ (male in Lips. κρύξ), οἷτω καὶ παρὰ τὸ κρεῖν ὁ κρύος, ὅπερ ἐστὶν ἡχον μύημα, ἐξ οὗ καὶ κρύγε δευτέρως ὠρίστορος. Praesentis exemplum e Menandro protulit idem, vid. Menandr. reliquias ex edit. Meinek. p. 272. Phot. Lex. 178. et Hesych. II, 347. Nomen denique κρυγή ex eodem fonte ductum Hipponax de manium stridore dixit, Etymol. testante: κρυγή δὲ κερῶν ἀγγελός τε καὶ κήρυξ. Quare alii in Od. 24, 9., ubi hodie exstat τεταργυῖα, κεραιγυῖαι adscriverunt, vid. Et. M. 559, 1. Illis igitur, quibus Vindobonens. aliquot annumerare licet, sponsoribus inducti et Clarkius κρύγε recepit, et Heynius Passoviusque in lexico receptae lectioni κρύκει fidem paene denegarunt. Sed libri non minus quam grammaticorum plerique, ut Eustath. ipse, κρύκει tuentur, idque Zenodotum tuitum esse Etymologici auctor refert hinc: τοῦτο δὲ τὸ κρύκει ἡμαρτημένον ὠρίστον παραλαμβάνει, τὸ κρύκει. ἡμεῖς δὲ οὐ φαρὴν ἡμαρτηθῆναι, ἀλλὰ πεποιθῆναι. οἷτω Ζηνοδότος. Praeter Eustathium κρύγε ἢ κρύκει, quod mihi quidem valde suspectum est, schol. Al. apposuerunt.

V. 472. Aoristum primum Homero ignotum esse constat, vid. Eustath. 1070, 15. II. 7, 31. Od. 4, 374, 467.

V. 473. Sibilam geminam et alii recte tuentur et Eust. ipse accedit in Od. 10, 439. 11, 231.; extrema adscripsit Apoll. in Lex. 632.

V. 474. Augmentum neglectum est 23, 510., nostro vero loco ἐμάτησαν libri non minus quam grammatici illud teneant, ut Apoll. in Lex. 258. Apud eundem 534. hic versus et 467. male coaluerunt.

V. 475. Schol. Viet.: γράφεται καὶ ῥυτῆρσι, quod parum congruum erit. Nec plurali non adsunt grammatici, vid. Et. M. 797, 1. Apoll. in Lex. 589.

V. 476. Tenorem Rom., cui contrarium dat Heynius, cum aliis recte inclinat, add. 7, 301. 20, 253., nec distant 7, 210. 19, 58.

V. 479. Vid. ad 11, 376.

V. 481. Schol. brevis ἀνέρχονται correxit Boetius: id vero

ἢ ἐ πίτυς βλωθρῇ, τήντ' οὐρεσι τέκτονες ἄνδρες
ἐξέταμον πελῖκεσσι νεήκεσι νῆϊον εἶναι·

485 ὥς ὃ πρόσθ' ἱππων καὶ δίφρου καίτο τανυσθεῖς,
βεβρωχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
ἦύτε ταῦρον ἐπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθὼν
αἰθῶνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος·

490 ὥς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀπιστῶν
κτεινόμενος μενίαινε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·

Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χυρὴ
αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλίον πολεμιστήν·

V. 483. τὴν οὐρεσι Vind. quint.
— lb. οὐρεσὶ τέκτονες Nicanor.
— V. 485. καίτο neglectum in
Aldd. et Rom. — V. 486. βε-
βρωχώς V. L. ap. schol. Vict. —
V. 488. ἐπ' εἰλεπ. V. L. apud

schol. A. et Eust. 1072, 3. εἰ-
λεπ. Vind. ed. — V. 489. ὤλε-
το στεν. Vind. quint., viliose.
— V. 492. πάρος in locum ad-
iectivi πέπον sufficiunt V. L. ap.

spectat ad ἱσχεῖται in vulgaribus quibusdam libris male relictum.
ἱσχεῖται vero et meliorum praesidio tutum est et Homeri sermoni
communiter, vid. 17, 354. Od. 9, 221. 10, 283. 14, 73.

V. 483. Aristarchi iudicium verum habet Wolf. in praef.
ed. nov. 61. Ille enim οὐρεσι τέκτονες, quod Nicanor. conso-
ciatum voluit, scienter dispescuit.

V. 486 sqq. Bothius hunc versum cum quatuor praece-
dentibus, ut ex Il. 13, 389 sqq. temere retractos, spuriae origi-
nis accusat. Equidem, quum nemo veterum in eam inciderit su-
spicionem, Sarpedonis, viri egregii et herois fortissimi, casum
duplici imagine quasi illustrari aequo feram animo, vid. Eustath. 1072, 1., utramque similitudinem persequutum diligentius.

V. 488. Prudenter rem diiudicavit Aristarchus, cuius fuit
ἐν εἰλεπ. Hoc enim tauro concinit, ἐπὶ sive παρὰ pastorum
est, vid. 5. 137. 6, 25, 424. 11, 106. 12, 302. Od. 15, 386.
Iam quum leo in medium gregem irruat, vid. 5, 161., inter bo-
ves tasum interfici colligere licet. Spiritum lenem, quem legiti-
mum esse ad 9, 466. cognovimus, Eustath. 1072, 12. potiorē
ducit.

V. 491. Verbum μενίαινε, quod alii deficere alii ingemere
explicuerunt, cf. scholl. Eust. 1072, 4; Apoll. in Lex. 452.,
recte intellexit Passov. in Lex. h. v. Nova quaedam et absurda
commentatus est Bothius, qui μενίαινε Gallico il se debat sive
vernaculo ex arbitrate sich ab reddendum putat. Cui nemo pro-
fecto adstipulabitur.

V. 492. Schol. Vict.: ἄμεινον γράφειν πάρος πολεμιστὰ ἀπὸ
τοῦ πέπον· ἀντίκειται γὰρ τῷ „νῦν σε μάλα χυρὴ.“ Quod, libris
tacentibus, e conjectura probabili quidem, sed dubia ortum tra-
here videtur, cf. infra 516. Ut autem alii ab aliis, similiter Glau-

νῦν τοι ἐλδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θοός ἐσσι.
 Κ. πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας
 πάντῃ ἐποιχόμενος Σαρπηδόνης ἀμφιμάχεσθαι·
 αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμὲ πῆρι μάχης χαλκῷ.
 σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηγείη καὶ ὄνειδος
 ἔσσομαι ἥματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ
 Κ. τεύχεα συλήσωσι νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυπεν,
 ὁφθαλμοὺς ῥίνας θ'. ὃ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βάλων
 ἐκ χροὸς ἔλκε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο·

schol. Vict. — V. 496. πάντῃ Ἀχ. V. L. ap. schol. A. — V.
 nunc vulgo, πάντας ἐπ. Harl. 500. νέων' ἐν ἀγῶνι V. L. ap.
 — Ib. ἀμφὶ μάχ. V. et H. — scholl. B.L. — V. 504. εἶλε
 V. 497. περιμάχου Ar. πρὶ μ. ol. vulgo. — Ib. ποτὶ V. —
 Ptolem. Asc. — V. 499. εἴ κεν Ib. ἔχοντο Ar. —

cus a Sarpedone, mortis proximo, familiariter et peramanter hic compellatur, vid. 5, 109. 12, 322. 15, 437. 17, 120.

V. 496. Neque alius quisquam Harleiano accedit, neque ipse sibi constat paullo post v. 533.

V. 497. Alexandrini critici, si scholl. Vict. et Ven. A. credimus, haec triplici modo constituerunt. Aristarcho et Ptolemaeo adversati plurimi, ut vulgo obtinet, ἐμὲ πῆρι μάχης cum affectu quodam et Sarpedonis miseratione, vid. Eust. 1072, 54., dictum iudicant. Neque iniuria: nam περιμάχεσθαι fide idonea destituitur, cf. 9, 327. Od. 24, 39. Hes. Theog. 647.

V. 498. Nostris cognata admodum sunt 17, 556., unde in unum coaluerunt apud Apollon. de synt. II, 17, 129.

V. 499. Structurae nihil molesti inesse docent 6, 71. 15, 428. 22, 258.

V. 500. Lyciorum ducem non ad navium stationem, sed procul ab Achivorum munimentis in Troico agro occumbere intellegitur. Hinc Eustath. 1073, 13. eum, mentis iam non compotem, caedis locum parom accurate definire scribit. Alii, ut suprema Sarpedonis verba rei essent consentanea, νέων ἐν ἀγῶνι maluerunt. Id autem Homeri sermoni repugnare notavimus ad 15, 428.

V. 502. Nimia est eorum subtilitas, qui Homerum medicorum artem edoctum ita cerinisse putant; planius illis et melius veteres mortem et oculorum aciem et spiritum abstulisse tradunt, vid. schol. A. et Eust. 1072, 33.

V. 503. Patroclus de more heroum Homericorum caeso spolia deripit, vid. 5, 620. 6, 65. 13, 618. 16, 863.

V. 504. Utrumque ἔχοντο et ἔποντο rei gestae erit neccommo- datum. Huic autem subsidio sunt 12, 395. 13, 570., et al eandem varietatem ibi commemorant grammatici quidam. Quae, si schol.

505 τοιοῦτο δ' ἄμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχος ἐξέρυσ' αἰχμὴν.
Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φρονόωσσαντας,
ἰεμένους φοβέσθαι, ἐπεὶ λῖπεν ἄρματα' ἀνάκτων.

Γλαύκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο φθογγῆς ἀτοντι·
ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσαμῦναι.
510 χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπέεζε βραχίονα· τείρε γὰρ αὐτὸν
ἔλκος, ὃ δὴ μιν Τεύκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῶ
τείχεος ὑψηλοῦτο, ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύνων.
εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·

V. 507. λῖπον Vind. ed. Z. ol. vulg. et H. — V. 510. τείρε γὰρ αὐτὸν Vind. ed. ol. vulgo et H. πείρε γὰρ Vind. un. — V.

512. Ἀρην Dorvill. et aliorum coniectura. — V. 513. εὐχόμενος Vind. quint. ἐκηβόλον Ἀπόλλωνι Harl. — V. 515. ἐν Τρ.

A. vera tradidit, ad Aristarchum auctorem erit referenda. Libris vero invitis nihil pro certo affirmaverim, praesertim quom videam propter non raro admodum adverbii vice fungi, ut 10, 108. 16, 86.

V. 507. Hunc et priores duos inepta rhapsodi commenta, veteris linguae imperiti, Paynius censet, cui et ψυχὴν ἐξέρουσι et ἰεμένους φοβέσθαι novā et permira videntur. Hoc autem non tam fugari quam fugere significat, vid. 5, 150. 6, 41. 22, 250., illud res ipsa aequae ac dicendi formae simillimae dubio eximunt, cf. 24, 754. 21, 112. Sed plurimum difficultatis excitant uli-
ma: ἐπεὶ λῖπον ἄρματα' ἀνάκτων. Nam quomodo equi iuncti currus potuerint relinquere, iure quaesiverunt. Hinc commodè evenit, ut scholl. A L. integram poetae manum nobis servaverint, e quibus ille ait: διὰ τοῦτο ἔλπειν, ἐπειδὴ τὰ ἄρματα τῶν ἀνάκτων ἐλατ-
φῆσαν, ἡρημώθησαν. Ζηρόδοτος δὲ διὰ τοῦτο ἔλπειν. Quo probato aeneas erit: „equos, postquam currus rectoribus erant privati, fugae intentos et frementes Myrmidones ibi retinuerunt.“ Hey-
nii dum iungit: ἀνάκτων ἄρματα ἐλάησαν ὑπὸ τῶν ἵππων, eodem, quo scholiastae nos abducunt, revolvitur.

V. 508. Schol. A. αἰοντι, ὡς λέγοντι· οὕτως καὶ Ἀριστάρχος. Alii igitur auristi participium adesse putarunt.

V. 510. Ven. Harl. et Eust. 1073, 23. τείρε γὰρ αὐτὸν a Wolfio restitutum, ab Heynio spreum. Ex Homero utrique praesidium licet petere, vid. Od. 4, 441, ell. Il. 4, 315. 13, 251. Hinc scriptorum, quorum et optimi et plurimi eum Wolfio fa-
ciunt, auctoritatem aequamur oportet.

V. 512. Dorvillii inventum satis superque refutavi ad 14, 485. Interpunctionis vero a Wolfio Heynioque mutatae fidem auget 12, 388., ubi me imprudente et invito pro Steph. Ber-
gero, Latino interprete, Stephani nomen exiit. Ille autem locus argumento erit Teuerum in muro stantem Glaueu irruenti sagittam infixisse, nec vero, quemadmodum Vossius et plerique volunt, Teuerum, perniciem a muro alto in sodalium gratiam de-
fendentem, Glauco irruenti vulnus inecuisse. Ceterum Eust. 1073, 24. haud aliter distinguit, etai genitivum ad Glaueum mu-

Κλυθή, ἀναξ, ὃς πού Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ
 15 αἷς, ἣ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
 ἀνέρι κηδομένῳ, ὥς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
 ἔλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν· ἀμφὶ δὲ μοι χεῖρ
 ὀξείης ὀδύνησιν ἐλήλαται, οὐδὲ μοι αἷμα
 τερσῆναι δύναται· βαρύνθῃ δὲ μοι ὤμος ὑπ' αὐτοῦ·
 20 ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
 ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὤριστος ὄλωλεν,
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός· ὃ δ' οὐδ' οὐ παιδὸς ἀμύνει.

Vind. quintus. — Ib. δέ τε π. 519. βαρύνθῃ Lips. — V. 521.
 olim vulgo. — V. 517. ἀμφὶ ὁ ἀριστος Harl. — V. 522. ὧ
 δέ μιν Eust. 1073, 39. — V. παιδὶ δμ. vulgo W. —

rum subeuntem minus commode refert. At Odys. 22, 310, vix
 satis tuebitur eam iuncturam.

V. 513. Et aoristus et quartus nominis casus a proposito
 abhorrent: etenim hic stare nequit; ille, quanquam praesens longe
 erebrius reperitur, nonnisi precibus factis submittitur, vid. 16,
 253. 17, 498. 19, 257.

V. 515. Pronomen ex uno libro a Barnesio retractum
 omnes propemodum ratum faciunt, neque id ignorat Eust. 1073,
 51., Romana incantius obsequente vulgaribus. Quid posthac Ari-
 starcho vel Zenodoto placuerit, in varia et multiplici grammatico-
 rum dissensione vix liquido apparet. Schol. quidem Ven. A. ab
 illo πάντοσ' ἀκούειν, a Zenodoto πάντες διὰ τοῦ ἔ profectum scri-
 bit. Lipsiensis contra ait: Ἀριστάρχος τὸ πλήρες ἀντὶ τοῦ παντός,
 Ζηρόδοτος δὲ ἀντὶ τοῦ παντὶ. ἀμύνειν δὲ τὸ τοπικόν, ὡς Ἡρωδιανός.
 Victorin. denique nonnullos πάντοθεν dedisse testatur. Sed Ari-
 starchus, nisi animus fallit, πάντοσ' ἀκούειν, in quo et codices
 fere consentiunt, et Eust. 1074, I sqq. acquiescit, potius exi-
 stimavit. Alii ad alias vel emendationes vel legendi varietates
 sunt delati. E quibus genitivus παντός ἀκ. incertus et dubius vi-
 debitur, si tenorem Vind. ed. παντός ἀκ. inspexeris. Aristar-
 cheum vero Glauco, qui paullo ante, ubi Apollo commoretur,
 sibi ignotum esse fatetur, egregie convenit, vid. Nitzsch. ad
 Od. 3, 231. Haece mihi reputaveris, Bentleyi inventa πάντοσ'
 ἀφήγειν sive ἀμύνειν minus necessaria et idonea esse iam intel-
 liges.

V. 517. Nil nisi typosethae error Eustathii commentarios
 invasisse videtur.

V. 519. Libri non minus quam Et. M. 188, 48. indicativo,
 rei maxime consuetudine, opem ferunt.

V. 522. Schol. A.: ἡ διπλή, ὅτι ἑλλείπει ἡ περὶ τοῦ γὰρ
 οὐδὲ περὶ τοῦ οὐ παιδὸς ἀμύνει. "οἱ δ' ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὃ δ'
 οὐδ' ὧ παιδὶ ἀμύνει. Neque alii istam Aristarchi lectionem nos
 eclatam volunt, ut schol. Vict. et schol. A. ad 18, 171. Bothius
 quidem, quoniam Homeri opera hiatuum sunt plena, genitivum
 grammatici indocili habet commentum. Sed eum Aristarchi iudicio

- ἀλλὰ σύ περ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερόν ἔλκος ἄκισσαι
 κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὅφρ' ἐτάροισιν
 525 κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῃ πολέμειν,
 αὐτὸς τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.
 "Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκος ἀργαλείοιο
 αἷμα μέλαν τέρσῃνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
 530 Γλαῦκος δ' ἔγνω ἧσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,
 ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
 πρῶτα μὲν ὥτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας
 πάντη ἐποιομένους Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε μακρὰ βιβιάσθων,
 535 Πουλυδάμαντ' ἐπὶ Πανθοίδην καὶ Ἀγήνορα δῖον·
 βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἴκτορα χαλκοχορυστήν.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπια πτερόεντα προσηύδα·
 "Ἴκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικούρων,

V. 523. ἀκίσσαι Ar., ut videtur. — V. 529.
 — V. 524. κοίμησον ol. vulgo, σθένος Aristotel. de mor. III,
 κοίμησον Vind. quint. — V. 532. ὥτρυνεν V. —
 526. νέκυϊ eodd. νέκυν κατατε- V. 533. ἀμφὶ μάχ. H. et all. —

teetum sartumque crediderim, unde vulgare missum feci. Gram-
 maticis vero quibusdam structuram illam insolitam et suspectam
 fuisse iure quodam meo dixi in Exeurs. VII. p. 15. Nam ne
 hic quidem Venet. scholiasta vere satis et commode de ea prae-
 cipit.

V. 523. Aristarchum, si ἀκίσσαι, ut Vict. schol. tradit,
 pro Infinitivo acceperit, ἀκίσσαι in paenultima crexisse tenore ac-
 quitur. Ei vero usus Homericus obstat.

V. 524. Confusio verborum notissima plurimos iterum libros
 occupavit, meliori autem adsunt Ven. et Eust. 1073, 36., cf. ad
 12, 281. 14, 236.

V. 526. Leve est, sed verbo certe monendum in plerisque
 libris dativos istos diaeresi notari, numeris intercedentibus, vid.
 Matth. gr. Gr. §. 82. ann. 4.

V. 529. Aristotelem Iliade non inspecta haec et alia fini-
 tima adduxisse bene vidit Heynius.

V. 531. Enallage casuom offendit viros doctos, eaque moti
 genitivum, pronominis αὐτοῦ extrinsecus aduocato, explicatum vo-
 loerunt. At eo artificio haud egebimos: ita nostra proxima attin-
 git cognatione Od. 4, 767 θεὰ δὲ οἱ ἔκλυν ἀφῆς, add. Il. 5, 115.
 Od. 2, 262. et Matth. in gr. Gr. §. 362. annot. 2.

V. 542. Verbi et forma et mensura turbas movit, cf. Heyn.

- οὐ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης
 10 θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
 καίται Σαρπηδών, Λυκίων ἀγὼς ἀσπιστῶν,
 ὃς Λυκίην εἰρυτο δίκησί τε καὶ σθένει ῥ·
 τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχει χαλκεὸς Ἄρης.
 ἀλλὰ, φίλοι, πάροσσητε, νευεσσῆθητε δὲ θυμῷ,
 15 μὴ ἀπὸ τεύχε' ἔλονται, αἰκίσσῳσι δὲ νεκρὸν
 Μυρμιδόνες Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὄλοντο,
 τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέρνομεν ἔγχειῃσιν.
 20 Ὡς ἔφατο· Τρῶας δὲ κατὰ κρηθεὶν λάβε πένθος
 ἄσχετον, οὐκ ἐπιαικτόν, ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόλῃος
 ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἐὼν· πολῖες γὰρ ἄμ' αὐτῷ
 λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λεληημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
 Ἐκτωρ χῳόμενος Σαρπηδόνοιο· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 ὤρσε Μενoitιάδew Πατροκλῆος λάσιον κῆρ·

V. 534. βιβίσκων Vind. quint., | κατακρηθεὶν vulgo, κατάκρηθεν
 vid. ad 13, 809. — V. 540. | W. et recentt. — V. 554. Με-
 ἐπαμύνει Harl. Lips. — V. 542. | νοιτιάδας ol. vulgo et H. —
 εἰρυτο Tyrannio. — V. 548. |

Observ. et Buttm. in Lexil. I, 65., qui aoristum esse statuit. Nunquam vero, quantum quidem scio, media ab Homero corripi-
 tur, vid. 24, 499. 5, 538. 13, 555. 17, 518., et eina normam
 sectantur alii, ut Apoll. Rh. II, 1181, 1208. III, 1305. Propa-
 roxytonum autem fuit Aristarchi.

V. 545. Ignominiae mortuis factae proprium est ἀνέκλῳ, quo
 poeta ea in re creberrime utitur, cf. v. 559. 19, 26. 22, 404. et
 Apoll. in Lex. 41. Et M. auctorem 22, 3., ad haec poetae ver-
 ba respicientes. In Odyssea demum de contumeliis vivo illatis
 semel reperitur 18, 222.

V. 548. Schol. A.: Ἀριστάρχος διούλλαβον ἐκδέχεται τὴν λεινὴν
 καὶ προπερισπῶ ὥτως πάντῃ. Cui morem gerendum esse Lobeck.
 ad Phryn. 49. et Voss. ad h. in Cer. 181., ut ipse olim sense-
 ram, demonstrarunt, vid. dissertation. meam de vi et usu praepo-
 sitionum ἀνὰ et κατὰ apud Homer. p. 22. Intelligenter igitur et
 vere Bothius voculas temere coneretas separavit. Wolfii κατά-
 κρηθεν a perturbatione minime insolenti, de qua l. all. copiosius
 disserui, originem invenit.

V. 549. Vid. 5, 892.

V. 554. Numeris prospiciunt Ven. Lips. et Vind. unus, quo-
 rum ope Wolfius genitivum incommodum, per editiones spar-
 tum, expulit. Clausulam habuimus 2, 851.

555 Δίαντε πρώτῳ προσέειπε, μεμαῶντε καὶ αὐτῷ·

Δίαντε, γυνὴν σφῶν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἣ καὶ ἀρείους.
κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν,
Σαρπηδῶν. ἀλλ' εἰ μιν ἀεικισσάμεθ' ἐλόντες,

560 τεύχεά τ' ὤμῳ ἀφελοίμεθα, καὶ τιν' ἐταίρων
αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασάμεθα νηλεῖ χαλκῷ.

V. 556. Δίαντες Barn. Both. — Viad. quint. — V. 558. ἐς ἤλα-
Ib. μέρος ἔστω V. L. ap. schol. | to V. ἐς ἤλατο Ar. τούλα et τού-
A. — V. 557. μετ' ἀνδρῶν

V. 556. Bothius, ne versus iambo deturparetur, Barnesio fa-
ciem praefereute, Δίαντες reposuit. At 18, 157. cum nostro non
erat comparandus, vid. 7, 164. 8, 262. Versu exeunte codices
pariter atque Homeri usus receptum ab omni suspitione liberant,
cf. 1, 564. 2, 116. 9, 23. 13, 226., nec differunt cognata, velut
7, 31. 10, 531. 11, 520. 14, 337. Od. 7, 316. 8, 571.

V. 557. Respondere haec Sarpedonis adhortationi v. 492. schol.
A. bene perspexit. Idem vero in singulis distinguendis explicandisque
frustra laborat. Nam virgula medio versui illata γίνεσθε sive ἔστω
subiicit extrinsecus, vel structuram a dativo ad accusativum deflectere
autumat. Neutrum commodum erit et verum, quod ἀρείους primus
casus est habendus. Patroclus igitur: „Alaces, inquit, iam hostes pro-
pulsare nobis sit curae, tanta fortitudine, quanta olim eratis, vel
etiam maiore.“

V. 558. Aristarchus, ut Lysaniae aliorumque argutius aperte
improbaret, spiritum asperum antepaenultiacae imposuit. Nam illi,
quod Sarpedon nonnisi pinna muri revulsa suis aditum ad naves
patefecerat, Hector vero primus Achivorum munimenta intraverat,
cf. 12, 397, 436, 462, ἐσήλατο a stirpe σάλλος σαλεύω (quasso) repeti-
runt, vid. Lehrs. de Arist. stud. 329 sq. Qui dum praesens σάλλω,
σάλλομαι supponit, veterum commenta novo auxit invento, cf. schol.
A. et Eust. 1075, 41. Illa enim forma quum parum legitima
esset visa, alios ad alias coniecturas delapsos esse cernimus: ita Pha-
vorinus, qui 764, 54. Eustathii verba transcripsit, p. 1701, 51.
haec habet: Σιλῶ τὸ σαλεύω Ὅμηρος „ἀνὴρ ὃς πρῶτος τούλα τεί-
χος Ἀχαιῶν,“ et paullo post τούλατο τ. scribit, add. Thom. Ma-
gistr. 818 (335 ex edit. Ritachelii). Ceterum ne Aristarchi
quidem ratio, si revera ἐσήλατο idem esse atque ἐσήλατο et Sar-
pedonem muris quidem adsiluisse, neque vero in eos irrupisse
iudicavit, rei verbiq. potestati convenit, etsi veteres eam, ne
Homerus sibi met ipsi contradiceret, cupide sunt amplexi. Verum
enim vero Patroclum, qui pugnac ad naves factae sero supervenit,
res a singulis Troum principibus gestas parum accurate tenuius
probabilius etiam dicere licebit.

V. 559. Ne apodosis decesset, Aristarchus et eius sectatores
καλῶς αὖ γίνοντο cogitando adiciendum putarunt, Rhianus adver-
bium εἰ rei parum congruum induxit. Sufficit autem optativus

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέσασθαι μενίαινον.
οἱ δ' ἐπὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτέρωντο γάλαγγας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
165 σύμβalon ἀμφὶ νέκυνι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι
δεινὸν ἄψαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτι ὅλοην τάνυσσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,
ὄφρα φίλῳ περὶ παιδί μάχης ὁλοὸς πόρος εἴη.
Ῥῶαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς.

λατο all. — V. 559. ἀλλ' εἰδ' | τανυσεν κρ. V. — V. 569. ἐλ-
μεν ἀεικ. Rhianus. — V. 567. | κωπας V. —

aliis poetae exemplis sartos fectusque, vid. 7, 28, 15, 571, 24,
74. Od. 20, 381.

V. 563. Vid. ad 11, 215.

V. 567. Tenebrae a Inve aliisque diis offusae toties comme-
morantur, ut veteres nihil depravati interpolatire in his deprehen-
derent. Nostra demum aetate fraudem aliquam subodorati sunt
viri docti, ut Heynius et Paynius, quorum ille duos versus
habet suspectos, hic quattuordecim inde a v. 555. usque ad 568.
una litura inducit. Illa vero dubitatio eo putissimum est nata,
quod tenebras aciei immixtas vel de pulveris turbine, ut Kust.
1075, 63. statuit, male intellexerunt, vel maiores etiam subtilita-
tes excogitarunt. At deos Homericos et ipsos nebula abscondi,
et eius ope sua hominum adspectui eripere nemo ighorat, vid. 5,
186. 14, 282. 15, 308. 16, 790. 17, 551. 20, 150. ell. 5, 360.
8, 50. Nec minus eos, quos e praesenti mortis periculo eximere
cupiunt, caligine involvunt dii, ut Venus Parin 3, 381., alii
alii, cf. 5, 23, 345. 11, 752. 20, 444, et similis modo prospici-
unt iis, quorum curam gerunt, mortalibus, sicut Minerva Ulixi
in Od. 7, 15, 140. 13, 189. Quibus perpensis, vix erit ambi-
gendum, quin poeta aëris caliginem ac tenebras veras significave-
rit. Illae modo uni exercitui erunt emolumento, alteri impedi-
mentum, ut 5, 506. 17, 594. 21, 6., modo utriusque labores in
maius augerunt, velut 17, 368, 643 sqq. Praestabit igitur Ho-
meri verba temporum priscorum indoli accomodare quam remedia
longius arcessere. Neque Heynius, cui ὁλοὸς ingeminatum fuit
molestum, satis attente legit Homericam. Britannus insuper Aiacem,
qui in sinistro stet cornu Il. 17, 115., Patroclo vicinum fuisse
negat, et σύμβalon ab Iliados consuetudine alienum censet. Eum
vero scrupulum et Patrocli celeritas et ardor cum considerata
Aiacis tarditate comparatus et rerum gestarum multitudo ac va-
rietas ambis auferent; denique σύμβalon, quanquam alia ei est
transitiva vis, ut 3, 70. 20, 55., infinitivus insequens facile ex-
cusat, quemadmodum nomen aliquoties adicitur, vid. 4, 447. 8,
61. Neque a nostro usu discrepant tum alii epici, cf. Quint.
Sm. I, 222. IV, 349. VIII, 69, 185., tum Herodot. I, 77, 103,
104, 128. alib.

V. 569. Venot. ter praefixit spiritum lonem, cf. 17, 214.

- 570 βλήτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 υἱὸς Ἀγαλλῆος μεγαθύμου, δῖος Ἐπειεὺς,
 ὃς ὅ' ἐν Βουδεῖφ εὐναιομένῳ ἤρασεν
 τὸ πρῖν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναοῖξας
 ἐς Πηλῆν' ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 575 οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλῇι ῥήξήνορι πέμπον ἔπαισθαι
 "Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 τὸν ῥα τόθ' ἀπτόμενον νέκυσ βάλε φαίδιμος Ἐκτωρ
 χειραδίῳ κεφαλῇν· ἥ δ' ἄνδρα πᾶσα κείσθη
 ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
 580 κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.

V. 571. Ἐπειεὺς V. Harl. Lips. | in gr. Gr. §. 194. 46. — V.
 — V. 572. τοπρῖν Vindd. Eust. | 582. ἔρημι Vind. ed. et ol. vol-
 1076, 13. W. et ol. vulgo. — | go, vid. ad. 13, 582. — V.
 V. 574. ἐς Πηλῆν' ἰκέτ. Thiersch. | 583. ὠκεῖ H. — lb. ἀόρησε id.

24, 402. Verum cum falsum esse exempla reliqua, mori recepto consentanea, abunde testantur.

V. 571. Formam nominis germanam Ἐπειεὺς (fuisse ex Eustath. 1070, 11. licet colligere, quandoquidem in ea etymologiae vis subluet. Proinde Veneti Ἐπηγεὺς vitio debbit originem.

V. 573. Venetum nonnisi semel has voculas commisisse ad 9, 402. annotare oblitus sum.

V. 574. Apostrophum, Bekkero audente, a Thierschio reiectum omnes omnino libri teneri iubent. Praepositionem idem significare atque πρὸς Πηλῆα scholl. dicunt, vid supra v. 13. et Matth. in gr. Gr. cf. 578.

V. 578. Cf. ad. v. 412, ubi eadem fere iam cognovimos.

V. 583. Heynius ad hiatum expellendum vocales conflat sine causa. Homerum γῆρας novisse schol. Vict. et Gellius in noct. Att. XIII, 20. narrat, soni vero suavitatis et aurium iudicio alterum utrum probare. Aristarchum sic existimasse e schol. ad 21, 347. intelligi potest. Bothius isti grammaticorum subtilitati fidem denegat, sed libri certe eorum stant decretis, unde duplex forma Homero erit concedenda.

V. 585. Structurae dissimilitudo librariorum in eam impolit opinionem, ut vel tertiam priori, vel secundam posteriori darent versui. Utrumque et singularum confirmatio et librorum auctoritas redarguunt. Plusquamperfectum ἔσπετο iam Etym. M. 383, 45. agnoscit, id quod hodie plerique ad aoristum revocant, cf. Matth. in gr. Gr. p. 288. Rost. gramm. Gr. §. 79. c. β.

V. 586. Personam tertiam praeter libros schol. A., qui eam

Πατρόκλη δ' ἄρ' ἄχος γένετο φθιμένον ἐτάροιο.

ἔθυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἱερῆι τοιζῶς

ὡκέϊ, ὅστ' ἐφόβησε κολοιοῦς τε ψῆράς τε·

ὥς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἱπποκείμευθε,

585 ἔσσυο καὶ Τρώων· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάρριοι.

καὶ ὁ ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἱόν,

αὐγένα χειμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῦο τένοντας.

χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ παίδιμος Ἐκτωρ.

ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται,

590 ἦν ὅα τ' ἀνὴρ ἀσέβης πειρώμενος ἢ ἐν ἀέθλῳ,

καὶ ἐν πολλέμῳ θηῶν ὑπο ὑμνογραφίᾳ·

e. libr. pauc. — V. 585. *κεχό-*
λωτο editt. antiqq. — V. 586.
ἔβαλες Lips. — V. 587. *τέ-*
ροντε Vind. ed. cf. Aldd. —
V. 589. *τί/ευκτο* Vind. quint. —
V. 590. *ἀφ' ἧς* Lips., male. —

ob rem duplici appictam scribit, veram habet. Nomen *Ἰδαίμενης*, quod nonnulli perperam acunt, pluribus explicat Eust. 1076, 60.

V. 587. Dualē Ven. Vind. quint. et meliores emendant, numerus autem ei adstringitur regulae, de qua disserui ad 11, 43. Ut enim διῶ δοίῃ Homericus sermo sibi parcat, ita ἀμφῶ et ἀνγοτίῳ τένορι iunguntur 4, 521. 5, 307. 10, 456. 14, 466.; sin nulla est numeri descriptio, pluralis erit melior: exemplo sunt v. 17, 290. 20, 478. Od. 3, 449.

V. 588. *Iniuria delevit Paynius, ut ex 4, 505. 17, 316. male iteratum. Neque molestum esse potest, quod idem fere v. 591. dicitur, nam poeta plerumque sic loquitur comparatione aliqua interiecta, vid. 5, 136, 143, 859, 863. 14, 393, 401 et alibi.*

V. 589. Adiectivum more Atticum et Ionum dictum vult Eust. 1077, G.; feminea forma conspicitur in Apoll. Arg. IV, 604 *ταραῖον ἑλμέτρι αλγέροισιν*, ubi libri Parisini tres *ταραῖον* praebent, sed vid. I, 1192.

V. 590. Quod in certamine quidem, nec vero in pugna inculandi periculum sit, *πειράμενος* ad prius solum pertinere schol. A. arbitratur, Eustath. 1077, 7. prudentius *αδύστος* subiecit. Etenim eum, qui iaculum emittit, suum rukur experiri consequens est, vid. t5, 359. Sed neque ulla ellipsi opus est, neque uni modo convenit participium. Id enim, quod advocandum putant, verbo ipsi inhaeret, et ab hostibus circumfusus, an vincere possit, periclitabitur. Quae quum ita sint, ne aliorum quidem explicationem desiderabimus, qua *πειρᾶν* et *πειράσθαι* bello tentare reddunt, vid. Boethium.

V. 591. Hostes instantes animum circumfusi provocare et ad resistendum quasi adigere particula *quod* declarat. Minus igitur vere schol. A. cum abundare scribit, cf. 18, 219.

- τόσπον ἐχώρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν,
 ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μέγαν θυμον,
 595 Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων
 ὀλβῷ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στήθεος μέσον οὔτασε δουρὶ
 στρεφθεὶς ἐξαιπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
 δούπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοῦς,
 600 ὥς ἔπεισ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
 στάν δ' ἄμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
 ἐνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Λαόγονον, Θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱερεὺς

V. 599. δειρὸν δ' ἄχος Lips. et | ὃν V. L. ap. schol. Vict. — V.
 V. L. in cl. schol. αἰρὸν Bent- | 607. ἀπαί μελ. Vind. quiet., ut
 lei. conf. — V. 604. φίλον υἱ- | solet. — V. 609. τεύξασθαι

V. 596. Praestare aliquem aliqua re epicis est et μεταπρί-
 πιν τιρὶ τι, cf. 16, 834. Apoll. Arg. III, 334, 443., et μετα-
 πρίπιν τιρὶ τι, ut apud eundem II, 784. Dativo personae saepius
 additur praepositio.

V. 598. Vid. 5, 65. Sunt autem ad Bathyelem, qui in eo
 erat, ut Glaucum assequeretur, referenda, ut bene vidit schol. A.

V. 599. Bentleyi coniectura Homeri vsu et sermone stabiliri
 videtur, cf. 4, 169. 8, 124, 147, 316. 15, 208. 16, 52, 55, 508.
 17, 83. 19, 307. 22, 43. Od. 16, 87. 18, 274. Unde suspicari
 lubet idem voluisse schol. Lipsiens.: communi tamen subsidio ve-
 nit Od. 11, 88 πυκινὸν περ Ἀχαιῶν, nec refragaotur Iliados exem-
 pla ex libro octavo adscripta, in quibus verbum πύκασεν eadem
 de re invenitur.

V. 604. Laogonus quod nulla audacia se insignem praeboit,
 schol. Victor. φίλον aptius iudicavit, libris dissentientibus. At
 docis praestantiae vulgare bene concinit, vid. 8, 128, 312., alte-
 rum vero subrogatum videbitur ab eo, qui similitum importune
 recordabatur. Praeter Laogonum, cuius hic sit mentio, alter eius-
 dem nominis, Biantis filius, II. 20, 460. ab Achille eneditur.

V. 605. Insigne nonnulli interponunt θιός δ' ὥς, τέτο δῆμῳ.
 Quem errorem et res ipsa refutat, et alia similia explodunt,
 vid. 10, 33. Od. 14, 205, neque ita mollem absunt Od. 7, 71.
 18, 173. II. 12, 312.

V. 607. Schol. Vict. nonnullos huic versui aliam adiecis-
 se refert ita sonantem: Μηριόνης δ' ἀνέπαλτο, φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη.
 Quem qui praecedit v. 617. respexit, inepte: eum enim proxime
 antecedentibus congruum esse apparet, add. 13, 671 sq. et 17,
 617. Praeterea οἴκτορ in Iliade nil nisi mortis caliginis signifi-
 ficare observandum est, in Odyssea semel 19, 389. proprie dicitur.

- 603 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμω·
τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος· ὥκα δὲ θυμὸς
ῥῆγ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκύτος εἶλεν.
Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκειον ἤκει·
ἐλπετο γὰρ τεύχεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
- 610 ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκειον ἔγχος·
πρόσσω γὰρ κατέκνηψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
οὔδεις ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίσθη
ἔγχος· ἐνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
[αἰχμὴ δ' Αἰνείαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης
- 615 ῥῆγ' ἐπὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσιν.]
Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·
Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστὴν περ ἶόντα,

Vindd. plerique, Ald. sec. et | sych. I, 12, 3. Snid. I, 742.
all. — Ib. ὑπασπίδια Vind. ed. — V. 616. ἀπὸ θυμὸν Bothil
— V. 612. ἐνισκίμφθη He- | coniect.

V. 609. Vid. ad 13, 158. Meliori assentitur Eustath. 1077, 62. hisce: ἀντὶ τοῦ ἴσω τοῦ ἀσπίδος κρυπτομένου καὶ οὕτω προβιβῶντος. Futurum, Ven. Vind. quint. et optimorum consensu munitum, Steph. restituit.

V. 610 usq. Quattuor versus integri 17, 526 usq. redeunt; primum deinde passim offerri ad 13, 404. cognovimus; ultimus denique lectus est 13, 444. Qua ratione motus Aristarchus, si penes schol. Viet. fides est, cum hic expellendum putavit: ἐν τῇ ἐτέρᾳ τοῦ Ἀρσένεου οὐκ ἐφίετο καθάπαξ· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἀλόγος (l. ὀβελός) αὐτῷ παρέμεινε. Paulo ante v. 612 ἐνισκίμφθη magis epicum videtur, cf. 17, 437. Apoll. Arg. III, 153, 165. IV, 113; ἐνισκίμφθη, quod Heynius, e scholl. B.L. commemoravit, Herodoti est familiare. Illud autem non modo Apollon. in Lex. 266 ἐνέπρασεν καταπαγὴν τὸ δόρυ, verum etiam Eust. 1077, 63 ἐπέπρασεν reddit. Fallitur ergo Bothius Apollonium ἐνισκίμφθησιν legisse suspicatus.

V. 614. Ab Ven. Vind. quint. et plurimis una cum proximo omittitur. Quare eos ex ll. 13, 504 sq. temere huc traductos esse verisimillimum est.

V. 616. Bothii coniecturam facilem neque inelegantem esse ea, quae in dissertat. de vi et usu praepositionum ἀπὸ et κατὰ apud Homerum §. 7. p. 13. ell. p. 14. conguessi, ostendere possunt. Libris vero intercedentibus nihil erat novandum, praesertim quum communi poeta succurrat 4, 494. 13, 660.

V. 617. Multorum studia excitavit: nam qui de variis saltandi generibus sunt commentati, Merionem, ut Cretensem, pyrrhichea, quam armis instructi celebrare solebant, guarum fuisse plerumque autumant: Curetes enim, Iovis custodes, illius auctores ferunt, vid. Athen. IV, 181. G. Dion. Chrys.

ἔγχος ἑμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.

Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἤνδα·

620 Αἰνεΐα, χαλεπὸν σε, καὶ ἰφθιμὸν περ ἔοντα,
πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὃς κε σεῦ ἄντα
ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δὲ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.

εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξεῖ χαλκῷ,
αἰνῶά κε, καὶ κρατερός περ ἔων καὶ χερσὶ πεποιθώς,

625 εὔχος ἑμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Ἀΐδι κλυτοπόλῳ.

Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἔων, ἀγορεύεις;
ὦ πέπον, οὔτι Τρῶες ὀνυμδαίοις ἐπέεσσιν

V. 618. διαμπερές εἰ σ' ἔβ. π.	τέτυξαι Lips. — V. 625. δῶης
V. L. ap. schol. A. ἔβ. γε Vind.	Vind. ed. ol. vulgo et H. —
ed. — V. 621. ὃς κέ σε Vind.	V. 626. ἐνένιπε ol. vulgo W.
ed. H. et ol. vulgo, — V. 622.	et H. — V. 628. οὔτις V. et

Or. II, 93. Lucian. de salt. e. 8. scholl. Etym. M. 634, 16. Kust. 1078, 19. et Tzetz. ad Lycophr. 249. At iure obliuere licebit, quomodo Aeneas tam accuratam Institutorum Cretensium sibi parauerit scientiam. Proinde Dardanorum dux nihil aliud nisi celerem corporis motum, quo hastam emissam Meriones declinarat, cavillabitur, vid. scholl. Bl. V. et Kust. 1078, 29. Spectant autem haec ad v. 610 sq., neque priora his sunt commiscenda. Viro enim forti ac strenuo ludicra ista ars dedecori est apud Hominum, cf. 3, 54, 24, 261. et infra v. 745 sqq., ubi Patroclus Cebrioni interfecto acerbius illudit.

V. 618. Schol. A. τινές, inquit, διαμπερές εἴ σ' ἔβαλόν περ, ἐν ᾧ, ἢ, ἢ, σε ἔβαλλον διαπερόνησα ἄν. ἀλλ' οὐδὲν ἀναγκαῖον οὕτως συναπτῆν· τὸ γὰρ ἔβαλον ἀντὶ τοῦ ἔτρωσα, τὸ δὲ κατέπαυσα διαμπερές, οἷον εἰς ἀντ. Recte quidem, etsi rei rationem nun reddidit; interpunctio culm mutata Aeneae fortitudini multum detrahit, vid. 11, 391 sq. Ita autem iungi posse argumento est Od. 20, 47 αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερές ἦ σε φυλάσσω.

V. 621. Pronomen tenore erexit Wolfius, vid. ad 2, 27, 1, 230., unde manifestum est ὃς idem valere atque ὅστις, cf. v. 263, 17, 631. Ceterum σεῦ ἄντα tuetur Kust. 1078, 63.

V. 625. Formam δοίης e Ven. Vind. quint. et Kust. 1078, 42. reduxerunt. Eadem propemodum habuimus 1, 654, 11, 445.

V. 626. Illic quoque ἐνένιπε, de quo disputavi ad 15, 546., Ven. Vind. quint. Lips. et aliorum consensu tutum erit. Ald. acc. peius aliis scribit ἐνένευσε.

V. 628. Pronomen, utpote ἐν ᾗθεῖ positum, haud displicet, quanquam vulgare Kustath. alique defendunt. Diphthongum in vocalem male extenuari vidimus ad 1, 519.; illi Ven. Vindd. et omnes propemodum auxiliantur.

V. 629. Extrema per euphemismum de mortuis sunt dicta,

νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει.

630 ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ·
τῷ οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.

Ὡς εἰπὼν ὃ μὲν ἦρχ', ὃ δ' αἶμ' ἔσπετο ἰσότητος φῶς.
τῶν δ', ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὀρώρει
οὔρεος ἐν βήσσης· ἑκάθεν δέ τε γίγνεται ἀκούη·

635 ὥς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χιτονὸς εὐρουδαίης,
χαλκοῦ τε ὀϊνοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιητάων,
νυσσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμριγνύουσιν.
οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα διόν
ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίησιν

all. ὀνειδίους Eust. 1078, 49. et
ol. vulgo. — V. 629. καθέξει
Ald. sec. — V. 633. ὀρώρειν
Vind. ed. W. H. et vulgo. —

V. 634. αὐτῇ Aristoph. — V.
636. εὐ ποιητάων ol. vulgo. —
V. 638. Σαρπηδόνα διῶ Ar. —

vid. Od. 13, 427. Il. 18, 332. 3, 343. Qua de causa καλύπτει,
e libro Mosquensi enotatum, glossam redolet.

V. 633. Antiqua scribendi varietas ὀρώρειν et ὀρώρει effecit,
ut iam veteres de singulorum coniunctione quaererent. Nicanor
quidem, ne ὀρώρει cum lignatoribus sociandum iterum esset subil-
eiendum, ὀρώρειν praesentis loco positum existimavit. Aristarchum
contra ὀρώρει, quod Ven. Vind. quint. et alii offerunt, illo me-
lius iudicasse schol. A. testatur, neque ex alio fonte sua duxisse
videtur schol. Victor. Illis igitur sponsoribus ὀρώρει recepi, idque
et narrationi et proximo ὤρνυτο bene admodum respondere credi-
derim. Nee virgula ante nomen δοῦπος erit distinguendum, etsi
ita placuit Heynio. Vulgare tamen Eust. 1079, 10. agnoscit,
idque satisfacit Hermannno in Opusc. II, 47., dum Thierach.
in gr. Gr. §. 146. 10. subiunctivum reponi iubet.

V. 634. Aristophanes, genus dicendi exquisitus sectatus,
nomen rei incommodum elegit.

V. 636. Alii clypeos e corlis bovinis factos a rudibus, qui-
bus nomen est λαιψία, secerari putant; alii boum coria et boves
structas ex abundantia quadam repetunt, velut πίονος καὶ θαμίας
(Od. 12, 92.), πόλεμόν τε μάχην τε (Il. 16, 251.); Aristarchus
denique τε rescandum censuit, ut coria bovina bene compacta in
unum iungerentur. Primum eo refutatur, quod utriusque usus
promiscuus est, vid. 5, 562.; Aristarchus alia exemplis, ut 12,
263. 13, 406., inductus de mutatione cogitavit, cui libri non mi-
nus quam grammatici, vid. Etym. M. 204, l. Apoll. Lex. 194.,
intercedunt. Praeterea schol. A. in nonnullis exemplaribus ὀρνῶν
fuisse perhibet.

V. 638. Hominem φράδμονα Sarpedoni familiarem explicant
scholl. BD. et Eust. 1079, 41. hisce: ὅτι οὐδὲ ὁ πάννυ προ τού-
των εὐ εἰδὼς τὸν Σαρπηδόνα ἰγνώρισεν ἂν ἱκτῖνον ἄρτι ἔχοντα ὄφ-

- 640 ἐκ καφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους.
οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον, ὥς ὅτε μυῖαι
σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσι περιγλάγας κατὰ πέλλας
ῶρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δαίνει·
ὥς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον. οὐδὲ ποτε Ζεὺς
- 645 ἱρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσσε φαιινῶ,
ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ γράζεται θυμῷ
πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου μερμηρίζων,
ἣ ἦδη καὶ κείνον ἐπὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόφι γαῖδιμος ἔκτωρ
- 650 χαλκῷ δηῶση, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔλγεται,
ἣ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
ᾧδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,

V. 640. εἴλυτο Ald. sec. Clark.
Ernest. — V. 642. στ. ἐνὶ βρ.
ol. vulg. et Eust. 1079, 47. ἐπὶ
βρ. Ald. sec. — Ib. πολυγλα-
γίας Apoll. in Lex. 204., εὐ-

γλαγίας Athen. I, 495. e. —
V. 646. αὐτὰς Vind. quint. —
V. 647. μερμηρίζων id. — V.
648. κἀκείνον Vind. ed. et ol.
vulgo. — V. 651. ὀφέλλειν δὴ

εἶχε: alii reddunt prudentem et consultum πιστῆμονα καὶ συνετόν,
ut Etym. M. 799, 15. Prius, utpote simplicius, praetulerim,
nec tamen ab Aristarcho receperim dativum, e conjectura, ut vi-
detur, ductum. Homeri enim perspicuitati officit ille vid. 5, 85.

V. 640. Spiritum lenem melius praefigi vidimus ad 12, 286.

V. 642. Multiplex et varia huius versus fuit lectio. Ac prae-
positionem quidem divelli iubent libri plurimi; deinde γλαγίας
κατὰ πέλλας Etymol. M. 659, 41., cui schol. brev. Hesych. I,
532. aliique assentiuntur. Hinc fuerunt qui verba ita disponerent:
περὶ γλαγίας καταπέλλας. Verum alteri horum nulla, alteri exigua
certe erit fides, quandoquidem priore verbi parte temere neglecta,
error, ut fieri solet, ab alio ad alium potuit transfundi. Maior
veri species Apollonii πολυγλαγίας et Athenaei ἐν γλαγίας inesse
videtur: hoc enim Nicandr. Ther. 617., illud Arat. Diosem.
110. comprobatur. Sed tum libri obnituntur, tum grammatici,
ut scholl. Eust. 1079, 48 sqq. et schol. ad Nic. Alciph. 74.

V. 643. Vid. 2, 471.

V. 650. Modorum dissimilitudo suspicionem movit Her-
manno in Opusc. I, 288., ubi optativum huius structurae fami-
liarem requirit. Haud scio, an subiunctivus, librorum praesidio
sustentatus, eo defendatur, quod Iupiter, sententia animi mutata,
aliud consilium de Patrocli interitu sequitur. Quam varie μερμη-
ρίζειν Homerici carminibus iungatur, breviter indicavit Spohnius
de extr. part. Odys. p. 197.

V. 651. Aoristi optativum Ven. Vind. quint. et praestantissimi
quique tucntur, add. Od. 2, 334.

- ὄφρ' ἥς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 ἔξαδ' τις Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα χαλκοκορυστήν
 655 ὥσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἑκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάκλιδα θυμὸν ἐνήκεν.
 ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
 Τρῳας φευγέμεναι· γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.
 ἐνθ' οὐδ' ἴφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
 660 πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον, βεβλημένον ἦτορ,
 κείμενον ἐν νεκρῶν ἀγύρει· πολῆες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κάππεσον, εὗτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
 οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμου Σαρπηδόνοσ' ἔντε' ἔλοντο
 χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
 665 δῶκε φέρειν ἐτάροισι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.

π. Vind. ed. et pars. edit. —
 V. 656. θ. ἐνώρσεν ol. vulgo,
 φύζαν ἐνώρσεν libri quid. H. et
 Both. — V. 657. ἔτραπε Vind.
 quint. et Lips. — V. 659. ἀλλὰ

φύβ. Vind. quint. H. — V. 660.
 βεβλημένον V. W. et ol. vulgo,
 βεβλημένον Ald. sec., δεδαί-
 χμένον V. L. ap. schol. A. βεβο-
 λημένον Vind. un. —

V. 656. Eust. 1079, 54.: φύζαν ἐνήκεν ἢ κατὰ τινὰς ἀνακλῖδα
 θυμὸν ἐνώρσεν. Quo quidem duplex librorum lectio in unum coa-
 luit; etenim illi vel θυμὸν ἐνήκεν vel φύζαν ἐνώρσεν habent. Al-
 terum igitur e duobus eligendum erit. Hoc quidem Heynius et
 Bothius adoptarunt: illud Wolfio arrisit, neque, ut puto, in-
 iuria. Nam praeterquam quod Ven. Vindd. et plurimi in eo con-
 sentiunt, φύζαν ἐνώρσεν inductum videtur ab iis, qui verbo repe-
 titio offensi dicendi varietati studerent et nostra ad aliorum simi-
 litudinem aptarent, vid. 11, 544, 13, 362, 14, 522, 15, 62.
 Plane contrarium statuit Bothius, sed eum meminisse oportet
 alterum potius ab ipso comprobatum emendationis pravae
 speciem prae se ferre.

V. 660. Sermo Homericus non minus quam commentatores
 Graeci recepto adversantur. Nam βλάπτειν φρένας nihil aliud est
 nisi sana mente exuere, θυμὸν ἐξαιρείσθαι, vid. 15, 724, 22, 15.
 Od. 23, 24. ell. Il. 6, 234, 19, 132, unde βεβλημένος ἦτορ con-
 silio destitutum indicare sequitur. Id autem num revera in suis
 exemplaribus invenerint veteres dubium et ambiguum est, quod
 A. adiecit: τοῦτίσσι νεκρὸν γράσσεται δὲ δεδαίχμενον ἦτορ, Eust.
 vero 1080, 28 δεδαίχμενον ἢ βεβλημένον ἦτορ. E quibus hoc in
 Vindd. aliisque repertum quoniam alii Homeri exemplis stabilitur,
 cf. 11, 475, 592, 612, 650, 664, 12, 2, 13, 212, 14, 63, alibi;
 tum etiam, quo rectius vulnus Sarpedoni inflicti sedem definit, eo
 aptius videbitur. Quo factum est, ut post Barnesium, Eustathio
 obsequutum, si ab uno Wolfio discesseris, omnes editores id
 restituerunt. Iam quoniam δεδαίχμενον ἦτορ ex Il. 17, 535, hac im-

καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεγέληγχεῖτα Ζεὺς·

Εἰ δ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφὲς αἶμα κάθηρον
 ἐλθὼν ἐκ βελῶν Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 πολλὸν ἀποπρὸν φέρων λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 670 χρίσον τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἀμβροτα εἶματα ἔσσαν
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ὑπνῷ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὤκα
 θήσουσ' ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πτόνι δῆμῳ.

ἔνθα ἔταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε

675 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων.
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνὴν·

V. 666. καὶ τότε ἄρ' ἔξ Ἰδης
 προσέφη Ζεὺς ὃν φίλον υἱὸν ἴ. — V. 668. ἄρας, ἴλκων et κλέ-
 πτων ἐκ βελ. conjecturae varior.
 ἐκ μελ. Harl. — Ib. Σαρπηδόνα

Ar. — V. 669 et 679. ἄπο προ-
 φέρων V. Vindd. ol. vulgo et
 H. ἀπὸ πρὸ vel ἀπόπρο grand-
 maticorum pars., vid. ad 7, 334.
 — V. 670 et 680. χρ. δ' ἀμβρο.

migrare potuerit, vulgare autem importunum sit et incommodum, plurimorum signa relinquere nolui.

V. 666. Zenodoti audaciam notavit schol. A. Ille enim Iovem ab Ida monte Apollinem, qui in Troiano erat campo, alloquentem induxit, nec perspexit haec et alia eiusmodi inde esse explicanda, quod poeta nonnulla silentio transmiserit, vid. ad v. 432.

V. 667. His, ut ab Apollinis numine alienis Zenodotus obelum appinxit. Is vero, quum Iovem cum Apolline colloquentem fecerit, quomodo singula constituenda censerit e schol. Venet. reliquis non apparet. Versus duodeviginti integros eius iudicio tollendos esse probari non poterit.

V. 668 sqq. Si veterum sententia stamus, omnia plana sunt et perspicua; sin recentiores consuluerimus, multa et varia impedimur difficultate. Ex illis enim schol. A.: οὕτως inquit, Ἀρδιασάρχος, Σαρπηδόνα κατὰ δοτικὴν· Σαρπηδόνα κάθηρον τὸ αἶμα. Neque Eustathius, nisi quod in accusativo gemino, Homero legitimo, substituit, diversi quidquam attulit 1081, 1.: τὸ δὲ κελαινεφὲς αἶμα Σαρπηδόνα συνηθέσιον Ὀμήρῳ οὐκ ἔστι, ὅποιον σὺν ἄλλοις μυθολογικοῖς καὶ τὸ περὶ γὰρ ῥά ἔχει χαλκὸς ἔλεγε φύλλα (H. 1, 237.), καὶ τὸ αἶμα δὲ σκότος ὅσοι κάλυψεν. Τοῦ δὲ ἐκ βελῶν, σαφηνεῖται τὸ αἶμα δ' ἐκ βελῶν αἵμας Ἀπόλλων, μετ' ὅλγα ἐπαχθέιν· αὐτὸ γὰρ ἔλλειπε πείρασται. Huic autem verba in medio posita „ἐλθὼν ἐκ βελῶν“ parum concinere existimarunt. Itaque Barnesius Eustathi interpretatione, credo, admonitus ἄρας; Bentleius ἴλκων vel κλέπτων proposuit, Dammius et alii ex iis, quae posthaec narrantur, αἵμας advocarunt, alii denique, ut omni cura essemus liberi, versus cum Zenodoto damnarunt. Sed urere et secare imperitorum est medicorum, conjecturae verb

αὐτίκα δ' ἐκ βελίων Σαρπηδόνα Διον αἶϊρας,
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσεν ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 680 χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσσεν.
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραίπνοισι γέρεσθαι,
 ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὥκα
 κάτθεσαν ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πίοσι δῆμῳ.

Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ ἄντομέδοντι κελεύσας
 685 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 νῆπιος· εἰ δέ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
 ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
 ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος ἤπερ ἀνδρῶν·
 [ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην

Lips. et all. pauci. — V. 672
 et 682. διδυμάοσι, τοῖ ῥά Vind.
 qulnt. et Both. — V. 673. ὀή-
 σουσιν Λυκ. Vind. ed. et V. L.
 ap. schol. A. Aldd. et all. —

V. 686. Πηληϊάδῳ Ἰφίλ. Harl.
 et Vind. un. — V. 688. αἰεὶ γε
 Barnes. et H. e libr. pauc. —
 lb. κρείσσων Z. — lb. ἀνδρός
 V. Harl. et all. —

Istae vel Apollinis ingenio et officio repugnant, vel Homeri ori
 contradicunt. Nihil igitur erit mutandum: Iupiter enim ait: „age
 iam, care Phoebe, vade, et cruorem nigrum extra telorum iactum
 absterge Sarpedoni.“ Movendi autem verbo nec substituere neque
 ex his, quae paullo post leguntur, huc adducere ideo non est
 opus, quod ἐκ βελίων, vid. 14, 129., rem satis definit. Si qua
 vero ambiguitas superest, ea tollitur proximis. Ne quis autem
 Aristarchi datum a me neglectum esse conqueratur, illum poe-
 tae sermoni parum congruere addere liceat. Legimus quidem in
 Od. 18, 192 καλλὶ μὲν οἳ πρῶτα προζώπατα καλὰ καίθηρην Ἀμ-
 βροσίῳ, sed ea nostris dissimillima esse nemo non videt. Contra
 Eustathii ratio, quae librorum praesidio gaudet, Il. 18, 345
 Πάτροκλον λούσαν ἀπο βρότον αἵματόεντα magis etiam confir-
 matur.

V. 670. Adversativam V. Vindd. et libr. plurimi ab aditu
 prohibent.

V. 672. Bothius inscius Vindob. quint. sequitur. Vulgare
 autem cur sit improbandum, haud intelligo, praesertim quum
 nota et trita relatiivi forma sexcenties ita ponatur, vid. 12, 199,
 454, 13, 193, 15, 635, 17, 532, 19, 31, 21, 206, 344.

V. 673. Aldum non suo Marte versum ita, ut olim fereba-
 tur, concinnasse testes ostendunt locupletes, ut Vind. et alii.

V. 677. Zenodotus, ut ad ea, quae supra v. 666. aliter in-
 alituerat, quadrarent, versum tollendum putavit. Huc spectat
 schol. A. observatio: ἡ διπλὴ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος καὶ
 τοῦτον περιέγραψε, τηρῶν τὸ οὐ μόνον ἑαυτῷ.

V. 688 sqq. Sine causa γε nonnulli praetulerunt hic et 17,
 176., vid. ad 2, 754. Schol. A. etsi nomen nun adiecit, aliunde
 tamen Zenodotum fuisse, qui comparativis hisce literam finalem

- 690 ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι.]
 ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἀνῆκεν.
 "Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάρξας,
 Πατρόκλεις, ὅτε δὴ σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν;
 "Ἀδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Λυτόνοον καὶ "Ἐχελον,
 695 καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ "Επίστορα καὶ Μελάνιππον,
 αὐτὰρ ἔπειτ' "Ελασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην.
 τοὺς ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαστος.
 "Ἐνθα κεν ὑφίπυλον Τροίην ἔλον υἷες Ἀχαιῶν

V. 691. *ἰνῆκεν* Vind. ed. Aldd. et all. — V. 693. *θάνατον* δ' *ἐκ* V. — V. 694. *Λυτόνοον* καὶ *Ὀπίστην* V. L. sp. schol. L. et in libris quib.

— V. 697. τοῖς ἔλες Z. *φύγαδε* *μν.* V. all. et H. *τερωπῶντο* coniect. Bentl. — V. 699. ὑπὸ *περὶ* χειρὸς *πρὸ* Rom., male, *περὶ*

subtraxerit, scimus, cf. ad 1, 50. Versus tres, quum 17, 176 sqq. paucis mutatis redeant, duo posteriores, quibus Ven. et alii plures, id quod Eustathium minime fugit, earent, eo ex loco huc irruisse viri docti coniecerunt. Pluralem ἀνδρῶν praeter Vindob. editum et alios Eust. 1082, 30. et schol. A. alteri subiiciunt. Quomodo autem hi versus in Patrocli interitum, ad quem enarrandum poeta se accingit, cadant, non assequor. Apposui igitur cum Wolfio spuriae originis notam. Praeterea tum ὅτε tum subiunctivus materiam dubitandi attulerunt: illud quidem de more priorum dictum vult Eust. 1081, 33.: τὸ δὲ ἥδτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι, βαρυντόνως ἢ παλαιὰ χρησις: hunc sibi enucleandum sumpsit Berglerus in praefatione p. 6 sq. Censet enim ὅτε idem esse atque ὅτε κεν, et Iovem eo ipso momento, quo victoriam Patroclo dare videatur, ei vitam auferre scribit. At subtilius quam verius haec disputata sunt. Rectius igitur cum Stephano fortasse erat refugendum ὅτι δ' αὐτὶς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι. Cui primum subsidio venit 17, 178., deinde codices aliquot accedunt, denique ὅτι novit Eustathius 1081, 33. Sed in loco ambiguo et suspecto manus erat cohibenda.

V. 691. *Ἀνῆκεν* Ven. Vind. quint. et optimi quique, idque vel sine libris erat restituendum, vid. 5, 405, 422, 761, 880. 7, 25, 152. 10, 389. 12, 307. Od. 8, 73.

V. 694 sqq. Principes a Patroclo caesi non admodum nobiles sunt. Perimus, Kleus et Epistor nullo alio loco commemorantur. Autonous Achivus 11, 301. adfuit, unde varietas Lipsiensis erit explicanda; Echeclus, Agenoris filius, a nostro diversus, 20, 474. ab Achille occiditur, nec tam re quam forma differt Echeclus, Polymelae maritus, 16, 189. Adrastus alius cadit ab Agamemnone 6, 63.; noster forsitan idem est, qui 2, 830. inter sociorum duces, Meropis auguris filius, nominatur. Melanippi certe fuerunt Troiani, vid. 8, 276. 15, 546., unus Achivus 19, 240., totidemque Mulli, duo Troes, cf. 20, 472., duo Achivi, unus, Augiae gener, 11, 739., alter praeco Dulichius Od. 18, 439. Pylartes denique alius periit 11, 491.

- Πατρόκλου ὑπὸ χειρὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῆεν·
 700 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος εὐδμήτου ἐπὶ πύργου
 ἔστη, τῷ ὀλοᾷ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
 τρεῖς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
 Πάτροκλος, τρεῖς δ' αὐτὸν ἀπειστυγέλιξεν Ἀπόλλων
 χεῖρεσσ' ἀθανάτησι φαινήν ἀσπίδα νύσσω.
 705 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπια πτερόεντα προσηύδα·
 Χάζεο, Διογενὲς Πατρόκλεις· οὐ νύ πω αἶσα

πρὸ vulgo. Ἰγχεῖσι Vind. quint. | Vind. quint. et tria ultima H.
 — V. 704. χεῖρεσσιν Vind. ed. | c. all. — V. 707. οὐ νύ τοι
 et ol. vulgo. — V. 706. δεινὸν | αἶσα vulgo. —
 ὁμοκλ. προσέφη ἱκέτερος Ἀπ.

V. 697. Zenodotum structuræ mutatae ignarum fuisse schol. A. perhibet. Herodianus de origine et tenore adverbii φρίγαδε accuratius quaesivit, vid. schol. ad 8, 157. 11, 446. et ad h. 1. Etym. M. 801, 38. Bentleyus, quod verbum plerumque adsciscit secundum casum, aliis exemplis collatis τροπώμετο restitutum esse censuit; Heynius, binis notionibus una voce comprehensâ, praegnantius dictum iudicat et subintellectum vult μνάσθαι τοῦ φρίγαδε τρέπειν; Rothius denique Troas fugae memores sibi invicem acclamasse statuit φρίγαδε i. e. φρίγαδε τροπώμεθα, ellipsi in tanta rerum turba aptissime admissa. Nihil horum commode et vere excogitatum videtur. Nam quum verbum quartum casum hic illie adiunctum habeat, cur ad artificia eiusmodi confugere velimus, minus apparet, vid. 6, 222. 9. 527. Od. 24, 122. Apoll. Arg. III. 1069 sq. Ro st. gr. Gr. §. 108. annot. 11.

V. 699. Rum. typhotetarum incuriam experta est: nihil enim diversi a vulgari verborum ordine reperitur apud Eust. 1082, 2. Accedit, quod idem hemistichium iam adfuit 11, 180.

V. 704. Usitatum χεῖρεσσιν peius etiam abiit in χεῖρεσσιν ἀθ., quod Flor. Ald. prim. et Rom. insidet. Praestantissimi libri, ut Ven. Vind. quint. et alii, elisionem et duplicem consonam tuentur. Inutilis igitur est Gerhardii coniectura in Lect. Apoll. 110. expropterea ἀθανάτησσιν χι. φ. ἀσπ. v.

V. 706. Vind. quint. lectio Heynio placet: ea vero correctoris manum prudit, vid. 5, 439. 20, 448. Quae nobis utramque veras clausulam Iliadis testimonio probari demonstrant. Nihil igitur erit mutandum, etsi plures libri cum schol. A. haud ignorant alteram προσέφη ἱκέτερος Ἀπόλλων.

V. 707. Schol. A.: Ἀρβωιαρχος οὐ νύ πω αἶσα. Quod cur reponendum duxerim, breviter dicam. Id quod vulgo ferebatur proprium quidem est Homeri, vid. 1, 416. Od. 14, 359. 15, 276., nec rarius fere dativum prunumini alibi habes adiectum, velut II. 24, 224. Od. 5, 113, 206, 288. 13, 306. Sed additamentum illud omitti posse ostendunt Od. 8, 511. 16, 101. 19, 84. et 23, 315 — οὐδέ πω αἶσα φλην ἐς παρῶν ἐκείθαι. Hic autem eo

σῶ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων:

710 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω
μῆνιν ἀλευάμενος ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος.

Ἐκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλης ἔχε μώνυχας ἵππους·
δίξε γάρ, ἥ ἐ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὐτῆς ἐλάσσας,
ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.

715 ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε,
Ἀσίφ, ὃς μήτρως ἦν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο,
αὐτοκασίγνητος Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
ὃς Φρυγίῃ νάεισκε ῥοῆς ἐπὶ Σαγγαρίοιο·

720 τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·

V. 708. πέρσαι Harl. — V. 710.
ἀνεχάζετο Ald. sec. τυτθὸν ὀπίσ-
σω Z. — V. 711. ἀλευόμενος
Vind. ed. et ol. vulgo. — V.
713. δίξε Vind. ed. et H. — lb.

αἰθῆς Vind. ed. Rom. — V. 714.
ἀλῆναι V. Viudd. Eust. 1082,
52. ol. vulgo et H. — V. 716.
εἰσάμενος Lips. — V. 719. Φρυ-

facilius aberit, quod proxime sequitur: σῶ ὑπὸ δουρὶ δαμῆναι, quo satis declaratur Troiam nunquam capiendam fuisse a Patroclo. Quae si perpenderit, Aristarchi rationem probam commodamque esse fatebere.

V. 710. Zenodotus, teste schol. A., suum duxit ex Il. 5, 443. Diomedem vero, Minervae praesidio confusum, paululum recedere, Patroclum ab Achille, ut Apollinis iram vitet, monitum longius refugere eousentaneum existimat interpretes. Neque ullus, quantum video, liber facit cum Zenodoto, add. Apoll. in Lex. 122.

V. 711. Confusio creberrima praesens induxit, aoristo autem Ven. Harl. libri plerique et Eust. 1082, 22. succurrunt.

V. 713. Properispomenum dubium esse recte animadvertit Bekkerus in cens. ed. Wolf. p. 120.; nulla igitur est causa, cur libros deseramus.

V. 714. Spiritum asperam, quem plurimi praefigunt, recte sustulit Wolfius. Ille enim ex etymologia prava natus leni erat posthabendus, vid. Buttmann. Lex. I, 144 sq. Quin fuerunt qui ἀλῆναι a stirpe ἄλλομαι ductum adspirari vetarent: testis est Moschopol. p. 33, 22. ex edit. Titz., cuius verba mendis perpurgata adscribam: καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἄλλομαι (absurde editur ἄλλον) ἐν συγκοπῇ, ὡς ἄλτο καὶ ἄλμενος φιλοῦται· καὶ ἄλμα τὸ δάσος. (l. ἄλσος), ὡς δὲ καὶ τὸ εἰς ἄστυ ἄλεν καὶ ἀλῆναι καὶ ἀλῆμενον.

Εκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
αἶθ' ὅσον ἦσσαν εἰμὶ, τόσον σίω φέρτερος εἶην.
τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.

725 αἶν' ἄγε, Πατρόκλῳ ἔφειπε κρατερώνυχας ἵππους,
αἶν' κέν πῶς μιν ἔλῃς, δῶή δέ τοι εὐχος Ἀπόλλων.
Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἔβη θεὸς ἄμ πάνον ἀνδρῶν.

Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαίφρονι φαιδμος Ἐκτωρ
ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
730 ἔκε κακόν· Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὅπαζεν.
Ἐκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν.
αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔφειπε κρατερώνυχας ἵππους.
Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἄφ' ἵππων ἄλτο χαμαῖζε

γίγν. Vind. ed. ol. vulgo et H.
— V. 720. προσεφάνει Φοῖβος
Ἄπ. Vind. ed. et ol. vulgo. —
V. 726. ἀμπόνον sive ἀνπόνον

libri et illud H. εἰς π. Rom. —
V. 731. ἐνάριζεν Harl. Lips.
all. — V. 732. ἔπαζε Vind. ed.
ol. vulgo et V. L. ap. schol. A. —

V. 716, Aslum, quia Hectoris fuit avunculus, senilem fuisse existimat Bothius; reddit igitur αἰζήως fortem. Sed Apollinem senis speciem induisse parum probabile est, vid. hymn. in Ap. 449 sq.

V. 719, Utrumque dici potest Φρυγίην valein et Φρυγίην valein. Hoc autem, a Ven. confirmatum, ideo erit aptius, quod Phrygiae regio, in qua Asii fuit sedes, proximis accuratius definitur.

V. 720. Clausulam mutari iusserunt Ven. Vind. quint. et libr. plurimi,

V. 723, Asius sive Apollo Hectori, si vires suppeterent, gravissima minatur mala. Apparet igitur Iortini emendationem ἀπερωήσειας, cum Patroclo concinnandam, non modo inutilem, verum etiam alienam esse a poetae mente, cf. Od. 21, 374. 23, 23. et Eym. M. 380, 86. cum vulgari concors. Compositum ἀπερωέω nounisi semel legitur in Homericis, aliquanto saepius ὑπερωέω, vid. 8, 122. et simplex ἑρωέω 13, 776. 14, 101. 17, 423. 19, 170.

V. 726. Vid. ad, 13, 239.

V. 731. Imperfectio quod praecedit maiorem fidem addunt V. Vind. et plures.

V. 732. Longe plurimorum et optimorum fuisse ἴφαζε κρ. ἔπα. Heynius docuit. In cuius sedem ἔπαζε glossa natum invasisse videtur, cf. ad 15, 742. et Dorvill. ad Charit. p. 628.

- σκαίῃ ἔγχος ἔχων· ἐτέρητι δὲ λάζετο πέτρον
735 μάρμαρον, ὀκρίοντα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυσεν.
 ἦκε δ' ἐρεϊσάμενος· οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός,
 οὐδ' ἀλίωσε βέλος· βάλε δ' Ἑκτορος ἠνιοχῆα,
 Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 ἱππῶν ἡνέ' ἔχοντα, μετώπιον ὀξεί λαϊ.
740 ἀμφοτέρως δ' ὀφρῦς συνέλεν λῆθος, οὐδὲ οἱ ἔσχεν
 ἀστέον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀρνευτῆρι τοικῶς,
 κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' ὅστέα θυμός,
 τὸν δ' ἐπικερταμένον προσέφη, Πατρόκλεις ἱππεύ·
745 "Ω πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ· ὥς ῥεῖα κυβιστᾶ.

V. 735. ὀκρίοντα Apoll. in Lex. 494. ὀκρύνοντα Harl. et all. — V. 736. δὴν ἄζετο V. 742. ὁ δ' ἀρνευτῆρι τοικῶς Etym. M. 146, 51. — V. 744. προσέφη - ἱππεὺς Moschopol. 86, 1. — V. 745. ὥς ῥεῖα x. Athen.

V. 735. Imperitii librarii quoties ὀκρίσεις et ὀκρύνσεις permu-
 taverint, indicavi ad 4, 518. Ὀκρίοντα, quod Apollonius habet,
 quis scripserit, ignoro. Sed notio ipsa parum congruere videtur,
 neque οἰρεά τε σκίοντα, ab Aristarcho in Il. 1, 157. probatum,
 Homero notum videbitur, si reputaveris ne verbi quidem activum
 unquam offerri in Homericis. Quod iam a Passovio animadver-
 sum omnibus perspicuum fore temere credidi. Versu antecedente
 Roman. cum aliis consentit, nec quenquam singulorum ordinem
 invertisse putaverim: enim enim Christiani doctoris, nescio cuius,
 μεταφρασὶς tenet: σκαίῃ Παῦλον ἔχων, ἐτέρητι δὲ λάζετο Πέτρον.

V. 736. Ven et plurimi οὐδὲ δὴν ἄζετο φ., cuius nec signifi-
 catio nec structura quadrat. Schol. A. reddit: ἡ ἐλαβήθη, ἀντὶ
 τοῦ οὐδὲ ὅπως ἡ ἐλαβήθη αὐτόν, quod quomodo conciliari possit
 cum genitivo haud assequor. Quare χάζετο, a Vind. ed. et Eusl.
 1083, 36. servatum, iure meritoque illi praeulerunt recentiores
 propemodum omnes. Neque antiquioribus id. incognitum falsae
 argumento sunt schol. Viet. et brevis, e quibus alter ἄζετο (i.
 χάζετο) καὶ ἀπάζετο, alter οὐδὲ δὴν ἀπάζετο φωτός Homericis ex-
 plicat. Hinc suspicari lubet ἄζετο vel e scribendi corruptela vel
 ex emendatione prava esse ortum. Sensus vero est: non diu absuit
 a viro, neque frustra emissum est telum: ferit autem Hectoris au-
 rigam, Cebrionem, spurium Priami filium, vid. Etym. M. 65, 49.
 Pro more autem Homérico unum idemque ἀποφατικῶς, deinde
 καταφατικῶς dicitur.

V. 742. Ex Etymologico magno particula passim neglecta
 excidit, vid. ad 12, 385. et Od. 12, 413.

V. 745. Mirabundus quasi haec Patroclus vociferatur, qua
 de causa exclamandi adverbium recte tuetur Heynius, nec libria
 praestantioribus nec grammaticis doctis ignotum, vid. Apoll.
 de adverb. 604, 12. Herod. περὶ σχημ. 91. Alii errore proclivi

εἰ δὴ πόνυ καὶ πόντιον ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διγῶν,
νῆος ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπήμελος εἴη·
ὥς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστίζῃ.

750 ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν.

Ὡς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνη ἥρωϊ βεβήκει,
οἶμα λέοντος ἔχων, ὅσπερ σταθμοὺς κερατῶν
ἐβλητο πρὸς στήθος, ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
ὥς ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκληις, ἄλσο μεμαῶς.

755 Ἐκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμαῖζε.

τὼ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὥς, θηρινθήτην,
ὦτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ χταμένης ἐλάφοιο,

I, 13. d. Monachop. l. all. Ald.
sec. ὥς ῥεῖα κ. Lips. Vind. ed.
all. — V. 747. τήθεα Etym.
M. 757, 56. — V. 748. δυσ-

πήμελος εἰεν Z. — V. 750.
κυβιστῆρες Vind. quint. Rom. —
V. 756. θηρινθῆται Eust. 1085,
14. —

ad pronomen sunt delapsi. Horum initium saepe afferunt veteres,
ut Etym. 698, 46. Kl. Orion. 137, 18.

V. 747. Hoc versu usi sunt ad refellendos eos, qui ostreis
piscibusque Homeri principes abstinuisse dicebant, ideoque Odyssaeam,
in qua Menelai et Ulixis socii placibus captis famem se-
dasse narrantur, vid. 4, 368. 12, 329., alii tribuerent poetae, cf.
Nitzschii Animadvers. ad Od. l. p. 268 sq. Etymologic. ipsum
τήθεα ratum habet 279, 46, add. Hesych. II, 1379. Suid. III, 458.
schol. ad Nic. Al. 398. Nomen autem et ipsum et verbum in-
stantis ex iis sunt, quae nonnisi semel in Homericis reperitur.
Quo factum est, ut grammatici hoc enotare solerent, vid. Apoll.
in Lex. 227. Hesiod. Op. 374. Callim. Ep. 32, 2. fr. 165.

V. 748. Zenodotus orinatoris convivas difficiles et morosos
appellari putavit, vid. Eust. 1084, 40., ad similitudinem He-
siodi Op. 722 μηδὲ πολυξέλον δαιτὸς δυσπήμελος εἶναι. Alii
recipiendum quidem censent singularem, illum vero cum urinatore
coniungendum, ut Apollonii glossa 232., cf. lb. Villolsen.
Longe aptius ad mare turbidum ac paene impervium retuleris ad-
lectivum, cui rationi concinunt scholl. ABLV. Eust. 1065, 2.
Neque ab hac sententia abhorrent Etym. M. 292, 35. Hesych.
I, 1051. Praeivit idem Hesiod. Theog. 410. Op. 618., add. Ia-
cobs. ad Anthol. Pal. p. 896.

V. 756. Eust. 1085, 12. ait: λέγων περὶ Κεβριόνην αὐτοῦς
θηρινθῆναι κατὰ τινας, μάλιστα δὲ θηρινθῆναι διὰ τοῦ νῦ ὥς ἀπὸ
τοῦ θηρίω, θηρίω το μάχομαι. Schol. ad Apoll. Arg. II, 56.
duplicem formam fuisse ponit θηρίω et θηρινῶ. Ego idem θηριν-
θῆναι ad normam aliorum, velut θηρινθῆναι effectum crediderim,
vid. Lobeck. ad Phryn. 37. Buttmann. in gr. ampl. §. 101. 9.
et annot.

ἄμφω πεινῶντες, μέγα φρονέοντες μάχεσθον·

ὥς περὶ Κεβριόναο δῦω μῆστωρες αὐτῆς,

760 Πάτροκλός τε Μενoitιάδης καὶ φαιδίμος Ἐκτωρ,
ἵεντ' ἀλλήλων ταμείν χροά νηλεὲ χαλκῷ.

Ἐκτωρ μὲν κεφαλῆσιν ἐπεί λάβεν, οὐχὶ μεθίει·

Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὕμινην.

765 Ὡς δ' Εὐρύς τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιν
οὔρεος ἐν βήσσης, βαθύν πελεμιζέμεν ὕλην,
φηγόν τε μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκας ὄζους

V. 762. κεφαλῆσιν ol. vulgo. — Ib. οὐχὶ Vind. quint. μεθίει lib. pauci. — V. 766. ἐτέρωθεν lib. aliquot. — Ib. πολεμιζέ-
μεν St., male. — V. 768. τανυήκας lib. quid. τανυμήκας Heynii coniect. — V. 772. δοῦρ' ἐπιπήγνυ W. — V. 773.

V. 762. Eandem scribendi varietatem e schol. ad Apoll. Arg. enotavi ad 15, 716. Verbi media quo saepius produciitur, eo minus opus erit diphthongo, vid. libell. meum de pros. Gr. §. 52. 2. d.

V. 764 iam lectus est 14, 448., nec multum distant 2, 381. 5, 961. 14, 149. 19, 275.

V. 768. Respexit nostra Etym. M. 745, 40 τανυήκας τεταμένην ἔχων τὴν αἰχμήν ἢ αἰχμήν, τουτέστι ἠκοντήμενον, ἐπὶ τοῦ ἔσθους· τὸ δὲ τανυήκας ὄζους, τοὺς τεταμένους κλάδους· καὶ ἴσιν ἀπλῇ ἢ λίξις, τοὺς μέχρι πολλοῦ ἠκοντας καὶ παρυεταμένους, add. Apoll. Lex. 632. In quo quum vulgo legeretur ἀντὶ τοὺς καοὺς, Villosis. ἀντὶ τοὺς ταρσοὺς emendavit, idque Bekkerus nuper reposuit. Sed vereor, ne ex Etym. magno τεταμένους potius sit adsciscendum. Utrumque enim idem praecipere manifestum est. De tenore eius adiectivi ambiguo disserui ad 7, 77. Τανυήκας denique duo libri Heyn. et Ambros. apud Buttmann. schol. ad Od. 594. exhibent. Imaginem Homericam ad Medaeae et Iasonis confabulationes apte traduxit Apoll. Arg. III, 985 seqq.

V. 772. Reduxi e Ven. Vindd. Ambros. apud Buttmann. allis plurimis et Eustath. 1086, 6 δοῦρα ἐπιπήγει. Bentleyius dualem frustra desideravit.

V. 773. Vid. ad 8, 300.

V. 774. Schol. A.: Ἀριστάρχος διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀστυμελίξεν. Quod quomodo sit intelligendum, Heynium fugit; legitur enim constanter apud Homerum ἀστυμελίξω et ἱστυμελίξεν, vid. 5, 437. 22, 496. Od. 17, 231. Itaque vix dubium erit, quin Aristarchus

- ἤχῃ θεοπέσῃ, πάταγος δὲ τε ἀγνυμέναων·
 770 ὥς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 δῆρουν, οὐδ' ἕτεροι μνῶντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἄμφ' ὄξεια δοῦρα πεπήγει,
 ἰοὶ τε πτερόεντες ὑπὸ νευρῇφι θορόντες·
 775 πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἱστυφέλιξεν
 μαρναμένων ἄμφ' αὐτόν· ὃ δ' ἐν στροφάλιγγι κινήσας
 κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
 Ὅφρα μὲν Ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπιετο, πίπτε δὲ λαός.
 ἦμος δ' Ἥλιος μετενίσσετο βουλευτόνδε,

ἀπὸ νευρῇφιν editi. communes.
 — V. 774. ἱστυφέλιξεν Ar., ut
 videtur. — V. 775. δὲ στρο-
 φάλιγγι Lips. Harl. H. — V.

778. τόφρα μὲν V. — V. 779.
 μετενίσσετο id. et all. μετενίσσα-
 το Vind. ed. et ol. vulgo, —

ἱστυφέλιξεν voluerit, neutro pluralis cum verbo eiusdem numeri
 consociato.

V. 775. Aristarchum in his ac similibus praepositiones inte-
 gras et plenas habuisse aliquoties vidimus, cf. ad 14, 202, 15,
 187., et de re ipsa 21, 503. et Etym. M. 730, 15.

V. 776. Iterum adest in Od. 24, 40. de Achille, quo e no-
 stris cum transfusum putarunt veteres critici. Homerī autē clau-
 sula delectantur alii, ut Quint. Sm. I, 757. III, 380, 390. Try-
 phiod. 629., ubi vid. Wernickium.

V. 778. Operarum socordia Veneto vulnus infixit, tum alio-
 rum ope tum exemploꝝ multitudine facile sanandum, vid. ad
 8, 68.

V. 779. Verbi vocalem dubiam et incertam esse dixi ad 13,
 186. Recepti fidem augeat Vind. quint., qui μετενίσσετο offert, et
 Eustath. 1086, 21. add. Od. 9, 58. Ultima grammaticae de tem-
 pore vespertino, quo bubus iuga demuntur, solent explicare, v.
 Int Apoll. in Les. 195. Βουλευτός· ἡ δειληή, ἡ ὄψια, ὅτε οἱ
 βόες ἀπολύονται τῶν ἰγῶν, ubi vocalis perperam iterata vitium
 peperit. Nihil enim dubitabis, quin scribendum sit ἡ δειληή
 ὄψια inspectis Etym. M. 208, 18. Zon. I, 389. Suid. I, 447.
 et Hesych. I, 751., apud quem male fertur τὴν δειλὴν (imō
 δειληήν) ὥραν, ἐν ᾗ τὸ ἄροτρον λίσσεται τῶν βοῶν. Similia suppe-
 ditat Eust. 1086, 30. ad Odys. 1615, 36. et schol. ad Od. 9,
 58. Ab Homero idem manavit ad alios et poetas et scriptores,
 vid. Suid. Apoll. Arg. III, 1342. Arat. Diosem. 1119., ne-
 que Latini id ignorant, vid. Virgil. Ecl. III, 67. Horat. Carm.
 III, 6, 42. V, 2, 63.

780 καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν.
 ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἤρωα ἔρυσσαν,
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.

Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·
 τρεῖς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, Θροῶ ἀτάλαντος Ἀρηΐ,
 785 σμερδαλέα ἰάχων· τρεῖς δ' ἐννέα φῶτας ἐπιφνευ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπίσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 ἐνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.
 ἦνταιτο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 δεινός· ὃ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·

790 ἥτοι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντιβόλησεν.
 στῇ δ' ὀπίθεν, πληῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμῳ
 χειρὶ καταπρηνεί· στρεφεδίγηθεν δέ οἱ ὄσσε.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ἥ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων

V. 781. Ἰρυσαν editt. antiqq. —
 V. 782. Τρ. τ' ἐξ ἐνοπῆς con-
 iect. Heyn. — V. 784. ἐνόρουσε
 Vind. quint. — V. 791. ὀπίθε
 vulgo et H. — lb. μεταφρένω

Vind. quint. — V. 792. στρε-
 φεδίγησαν Harl. στρέφε δίγηθεν
 editt. antiqq. — V. 795. μίαν-
 θησαν δ' οἱ ἰθιραι Lips. —
 V. 798. χάριεν τε μέτ. St. —

V. 781 sq. Numeris prospiciant Ven. Vindd. libri plurimi ac
 Roman. In sequente Heynius particulam ab uno Vratistav. ad-
 iectam requirit; eam vero recte abesse Ven. et meliores prodant,
 virgula versui superiori apposita.

V. 784. Verbum eius rei proprium tuetur 5, 436., add. 3,
 379. 4, 472. 5, 432, 793. et alia. Patroclus novemne an viginti
 septem Troianos ter irruendo prostraverit, Veteres quaesiverunt.
 Ad Musarum numerum poetam respicere Eustath. 1086; 39.:
 καὶ ὅρα, ὡς καὶ τὴν οὐρήθως ὁ φιλόμονος Ὀμηρος ἀριθμῶ τέλει
 ἐχρήσατο μετροῦντι τὰς Μοῦσας.

V. 791. Veneto duce ὀπίθεν, a quo non abhorret Vind. quint.
 ὀπίσθεν, restitui.

V. 792. De prioribus cf. ad 15, 114. Posthac scholl. BL.
 στρεφιδίγηθεν reddunt περινεχθέντα ἰστέμφη. Homerum autem duo
 synonyma in unum coniunxisse, ut plagae ab Apolline illatae vim
 manifestius significaret, observant, add. Apoll. lex. 616. Quint.
 Smyrn. XIII. 7. de ebrio canit: ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ στρεφιδί-
 γων. Minus ad rem quadrant alla ex Euripid. Herc. fur. 899.
 et Virgil. Aen. IV, 469. hue retracta.

V. 794. Cf. supra v. 105. 19, 365. Od. 6, 82. hymn. in
 Ap. 185.

V. 798. Fuisse qui χάριεν in antepaenultima acuerent, schol.
 L. et Eustath. memoriae produnt, eaque in opinione Herodia-
 num fuisse Etym. M. 807, 15. narrat. Sed verendum est, ne
 Herodiasus Atticorum adverbium ea nota ab adiectivo distinguen-

- 15 ἀνλῶπις τρυφάλεια· μίανθησαν δὲ ἐξτεῖραι
αἵματι καὶ κονίησι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν
ἰππόκομον πῆληκα μαινεσθαι κονίησιν·
ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον
ῥύετ', Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἑκτορι δῶκεν
05 ἢ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δὲ οἱ ἦεν ὀλεῖστος.
πᾶν δὲ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγῃ δολιχόσκιον ἔγχος,
βριθῦ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
ἀσπίς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσσε τερμίοεσσα.
λῦσε δὲ οἱ θώρηκα ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
10 τὸν δ' ἄτη φρένας εἶλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαιδίμα γνία,
στῇ δὲ ταφῶν· ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξεί δουρὶ
ὤμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
Πανθοίδης Εὐφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέχαστο
ἔγχετ' ὁ ἵπποσύνη τε, πόδεσσι τε καρπαλίμοισιν·

V. 801. χεῖρεσσ' ἐάγῃ libr.' pauci.
ἀγε Vind. ed. — V. 806. ὄξαι
χαλκῶ Harl. — V. 807. μεσση-
γὺ Vind. ed. ol. vulg. et H. —

Ib. σχεδὸν οὕτως Δάρδανος ἀνὴρ
Z. — V. 808. Πανθοίδης
Clark. H. et all. — Ib. ἡλικίῃ
libr. pauci. —

dum putaverit: id enim proparoxytonum esse consentiunt gram-
matici, nostrum autem ad aliorum similitudinem παροξυτόνως scri-
batur necesse est.

V. 799. Iovine an Hectoris capiti galea Achillis sit data,
inepte interrogarunt veteres, cf. Apollon. de const. orat. II,
21, 154. III, 9, 223. Peius etiam alii pronomen ad Patroclum
relatum voluerunt; nam de eo, cui galea sublata est, ne cogitari
quidem poterit. Eustath. tum pronomen tum extrema ad Hecto-
rem spectare iure meritoque dicit.

V. 801. In vulgari testes plurimi et optimi concinunt, vid.
ad 3, 367.

V. 803. Illustrant haec grammatici, ut Etym. M. 384. 24.
753. 13. schol. ad Od. 19, 242. Eust. 1088, 15. Odysseam se-
quitur Hesiodus Op. 537 χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμίοεντα
χιτῶνα.

V. 807. Adverbium litera finali instruant V. Vind. quint. duo
apud Heyn. et Eust. 1087, 48., quibus cum Wolfio morem
fessi. Zenodoto obiciunt hasta emissa Patroclum esse vulnera-
tum, cf. 812, 819., ubi schol. A. Zenodoti errorem exagitat et
Lehrs. de Arist. stud. Hom. 65 sq. Ea causa indolctus Seleucus
σχεδόθεν ipsum parum aptum habuit, vid. schol. A.

V. 808. Ven. et praestantissimi διατρίβειν vocalium nullam
habent; deinde easum quartum sibi postulat sermo Homericus, vid.
2, 586. 13, 431. 14, 124. Od. 19, 395. Hesiod. Scut. 4.; pro eo
autem praepositiones ἐπὶ μετὰ ἐν et ἐκ licet ponere, ut Od. 24,

- 810 καὶ γὰρ δὴ τότε φῶτας λείκοσι βῆσεν ἀφ' ἑππῶν,
 πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
 ὃς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἱππεύ,
 οὐδὲ δάμασς· ὃ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μίχτο δ' ὁμίλῳ,
 ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μέιλινον· οὐδ' ὑπέμεινεν
- 815 Πατρόκλον, γυμνὸν περ ἰόντ', ἐν δηϊοτῇτι.
 Πατρόκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεὶς
 ἄψ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλεείνων.
 Ἔκτωρ δ' ὥς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάθυμον
 ἄψ' ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὅξεί χαλκῷ,

V. 810. δὴ ποτε V. Vind. ed. — V. 814. ὑπόμεινε Ald. rec., vi-
 ol. vulgo, W. et Both. — tiose. — V. 820. ἀγγίμοιον δέ
 V. 813. οὐδ' ἐδάμ. V. Rom. — oi Vind. un. — V. 821. διὰ
 Eust. 1087, 52. οὐ δὲ δάμ. H. — πρό ol. vulg. et H. — V. 824.

509. 4, 725. 19, 82. Hesiod. Th. 929. Nec minus res verbi in-
 finitivo dicitur, cf. Od. 3, 282. 2, 158.; participium dativi soli
 junctum habes in Il. 4, 339. 20, 35.

V. 810. Si cum editionibus plerisque δὴ ποτε tenendum pu-
 taveris, Euphorbum olim sive in certaminibus sive in bello ad-
 versarios viginti de curru deiecissee poeta tradit: sin ex Aristarchi
 praecepto tunc melius fuerit visum, illum tunc quidem, quanquam
 tiro pugnam sit ingressus, tot hostes prostravisse sequitur. Hoc
 probato et Euphorbi laudem et Patroeli fortitudinem, ut qui ab
 adolescente bellicoso et impigro sit vulneratus, in maius augeri
 intelligitur, vid. Eust. 1088, 20. Qui quidem Aristarchi lectio-
 nem vel ignoravit vel neglexit: eius autem mentionem facit duplex
 schol. in Ven. A., quorum alterum maiore ex parte suis commen-
 tariis inseruit Eustathius: inde discimus Dionysium, Sidonium
 puto, sensisse eum Aristarcho. Est autem haec: ἡ δὲ πληγὴ, ὅτι
 αὐτῆς ἦν τοῖς ἀρχαίοις ἀρματομαχεῖν ἐσφαριμένοις δόρασι χρω-
 μένοις, καὶ ἀνατρέπειν ἐκ τῶν ὀχημάτων, ὃ δὲ Διονύσιος οἷα ἐπὶ
 μελέτης, ἀλλ' ὅτι ἀρετῇ πρῶτως ἐς πόλεμον παραγνόμενος. Recte
 igitur Heynius tunc restituit, cui Vind. quint. suffragatur.

V. 813. Augmentum a Wolfio sublatum non conspicitur in
 Vind. Extrema versus partem vid. 11, 354.

V. 814. Aldinae mendum tum libri tum alii poetae testimo-
 nia tollunt; saepius enim ὑπόμειν de militibus hostium incursio-
 nes excipientibus dicitur, vid. 5, 498. 15, 317. 17, 25. In Ody-
 sea sola significatio verbi propria aliquoties deprehenditur, velut
 1, 410. 10, 232, 258.

V. 820. Vind. lib. suum petit ex aliis, nostris dissimilibus,
 ut ex Il. 4, 529. 21, 283 et Odysseae pluribus.

V. 823. Respexit Homericæ Et. M., 44, 42. add. scholl. et
 Eust. 1089, 2. Infraetum apri robur passim celebratur, vid. 5,
 783. 7, 252.

20 ἀγχίμολόν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὐτα δὲ δουρὶ
 νείατον ἐς κενεῶνα· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 δούπησεν δὲ πεσών, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 ὥς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λῆων ἐβίησατο χάρις,
 ὦτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον
 25 πίδακος ἀμφ' ὀλίγης· ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω·
 πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λῆων ἐδάμασσε βίηφιν·
 ὥς πολέας πέφνοντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἐγχεῖ θυμὸν ἀπηύρα·
 καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἐπεὶ πτερόεντα προσηύδα·

τῷ τ' ὄρεος Vind. ed. et ol. | 827. πεφνόντα Tyrannio. — V.
 vulgo. — V. 825. πιέμεν Vind. | 829. πτερόεντ' ἀγούρευι ol. vul-
 ed. et edit. antiquiss. — Ib. | go. —
 μάχεσθαι Vind. quint. — V.

V. 824. Relativo fidem faciunt Ven. Harl. Vindd. Lips. et alii, nec discrepat Eust. 1088, 54., cui obtemperavit Romana.

V. 825. Aoristum numeris timentes in praesens commutarunt; illi vero adsunt Ven. Vind. quint. alii et Eust. 1088, 51., vid. lib. meum de pros. Gr. §. 51. 2. b.

V. 827. Aristarchum πέφνοντα defendisse Herodianus in schol. Ven. A. exponit pluribus: πέφνοντα, ὡς τέμνοντα· οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Τυραννίων παροξύνει ὡς λαβόντα, δευτέρου ἀόριστον ἐκδεχόμενος. οὕτως δὲ καὶ τὴν εὐθεΐαν δύνει (II. 17, 539.), τοῖς Ἀριστάρχου βαρύνοντος. καὶ μοι δοκεῖ ὁ Τυραννίων λόγῳ ὑγιεῖ χρησθαι. εἰ γὰρ πέφνω πέφνεις πέφνει οὐ λέγομεν, ὑποτακτικῶς δὲ πέφνω πέφνης πέφνη, καὶ „πέφνει γὰρ Ὀθρυοντῆα“ (II. 13, 363.), καὶ ἴσται δευτέρος ἀόριστος ὡς ἔλαβε λάβω λάβης λάβη, θῆλον, ὅτι ὁμιλοῖμεν καὶ τὴν μετοχὴν δύνειν. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος καὶ τῷ χαρακτῆρι τῆς φωνῆς ἐπέσθη, καὶ οὕτως ἐβάρυνεν. ἐπεὶ γὰρ αἱ εἰς τῶν λήγουσαι μετοχαί, ἔχουσαι πρὸ τοῦ ὃ σύμφωνον κατ' ἐπιπλοκήν, ἦτοι ἐβαρύνοντο ἢ περιεσπώντο, οὐδέποτε δὲ ὠξύνοντο, ὥσπερ ἔχει ἡ τέμνων κάμνων πίνων, ἰδοκμαζε καὶ τὴν πέφνων βαρύνειν, οὐχὶ δύνειν. εἰ δέ τις λέγοι διὰ τὴ γὰρ οὐ περισπᾶ, διδιχθόσεται ἐκ τῆς κλισίως· οὐ γὰρ πεφνόντα ἔρουμεν ἢ πεφνόντα ὡς νοούντα. οὕτως δὲ καὶ ἡ ἰ (dele hanc litteram) μετοχὴ ἐβαρύνετο τῷ χαρακτῆρι καὶ τῇ ποιότητι τοῦ στοιχείου, οὐ τῇ κλίσει τοῦ ἐνεστώτος, ὥσπερ ἀπεδείξαμεν. Eam vero Aristarchi rationem suam fecerunt alii, ut Etym. M. 187, G. 350, 36. Gud. 103, 46. 228, 18. Arc. de acc. 173, 22. 176, 23. Neque ei ἰλθών, cuius formatio dispar est, recte opposuit Heynius, Aristarchum enim e verborum similitudine potius quam e temporum singulorum uorma rem aestimandam duxisse apparet, vid. supra ad v. 47. Aliter iudicare videtur Buttm. in gr. ampl. II. p. 213.

V. 829. Clausulam sollemnem poetæ reddiderunt V. Vind. quint. Lips. alii.

- 830 Πάτροκλ', ἣ που ἐφησθα πόλιν κραΐζμεν ἀμύν,
 Τρωάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας
 ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 νήπι· τάων δὲ πρόσθ' Ἔκτορος ὠκέες ἴηποι
 ποσσὶν ὀρωρέχεται πολέμιζεν· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
- 835 Τρῳσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὃ σφιν ἀμύνω
 ἡμαρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
 ἃ δεῖλ', οὐδέ τοι ἐσθλὸς ἐὼν χροαίσμησεν Ἀχιλλεύς,
 ὃς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι·
 μή μοι πρὶν λέναι, Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε,
- 840 νῆας ἐπὶ γλαφυράς, πρὶν Ἔκτορος ἀνδροφόνου

V. 830. ἣ που ol. vulgo. — lb. ἄμύν nunc vulgo H. W. Both. — V. 836. ἰδονται Eust. 1089, 14. — V. 837. ἃ δεῖλ', οὔτε τοι ol. vulgo et H. — V. 838. ὃς πού σοι Vind. ed. et ol. vulgo. — lb. ἐπέτελλεν Vind. quint. — V. 840. νῆας ἀνὰ γλ. Vind. ed. et ol. vulgo. — lb. πρὶν γ' Ἐκτ. H. et ol. vulgo. — V.

V. 830. Interrogandi particulam editiones antiquae non minus quam codices sua firmant auctoritate. Spiritum asperum praenomini addunt meliores, ut Ven. Vindd. et Eust. 1089, 12., a quo quom Rom. tum operae Lipsiens. perperam defecerunt, vid. ad 6, 414.

V. 831. Cf. 6, 455. 20, 193.

V. 836. Eustathii manum scribarum incuria depravatam esse quum futurum notissimum (vid. Butt'm. in gr. ampl. cf. 95. annot. 21.), tum minae eiusmodi in Homericis crebrius oblatae nobis persuadent, ut 4, 237. 18, 271, 283. 22, 42, 509. Od. 22, 30.

V. 837. Tenorem, qui veterum pariter ac recentiorum acumeo exercuit, ad Il. 5, 104. recte a me constitutum esse putaverim. Nuperrime quidem obiecerunt Aristarchum Il. 11, 450 ὦ Σῶκε, Ἰππᾶσον νῆεσσι propterea scripsisse plene, quod in nominibus propriis ē litterae adspiratae χ annexum tolleretur apostropho. Verum, ut ab aliis aliorum minus firmis abstinenceam, quale est Archilochi fr. XXXV, 1. (XXIII, 1. apud Gaisford.) Γλαῦχ', ὄρα, istis legomlatoribus HomERICA certe nota esse debebant Il. 23, 439 Ἀντίλοχ', οὔτις σείο βροτῶν ὀλωώτερος ἄλλος, add. 15, 569. 17, 685. 23, 306, 426, 551, 795.

V. 838. Encliticum e Ven. Vind. quint. Eust. 1089, 14. σοι Rom. obsequitur, iure revocant. Deinde haud scio, an activum, quod Vind. quint. est, sit praefendum; nulla enim causā subest, qua moti id medio pothabeamus. Libris autem reuitemtibos nihil novavi.

V. 840. Iidem fere, quos nominavi, et Harl. cum Eust. 1089, 15., Rom. frustra dissecutiente, v. ἐπὶ γλ. de Honeri more restitui iusserunt, neque in versus hoc γε insertum, quo numeros indigere putaront, agnoscent.

αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐσαι·

ὥς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι παῖθεν.

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη, Πατρόκληις ἱππεῦ·

ἦδη νῦν, Ἔκτορ, μεγάλ' εὖχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκεν

845 νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἑδάμιασαν

ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.

τοιούτοι δ' εἶπερ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν,

πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

ἀλλὰ με Μοῖρ' ὀλοή καὶ Ἀητοῦς ἔκτανεν υἱός,

850 ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξαναρίζεις.

ἄλλο δέ τοι ἔρτω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·

842. σοὶ προσέφη edit. antiq.

— V. 845. οἳ μὲ δάμ. H. cum

Townl. — V. 848. πάντες ἄν

Vind. ed. Rom. St. all. — V.

850. Εὐφορβος τρίτατος· σὺ δέ μ'

ἔξ. V. L. ap. schol. A., ut vide-

tur. —

V. 842. Schol. A.: οὕτως, inquit, διὰ τοῦ ε, σε προσέφη: dativus ab hac structura alienus e proximis obrepit; his autem congruit 4, 104.

V. 843. Forma magis quam re differunt ὀλιγοδρανέων et ὀλιγηνελέων, futura Ionica, vid. 15, 246. 22, 337. ell. 15, 24, 245. Od. 5, 457. et 19, 356. Inde Etym. M. 621, 51. utramque comprehendit hisce: ὀλίγον λαχόντων, ἑξήσθαι τῆς δαίνεσθαι γὰρ καὶ λαχόντων. E quo medicina Apoll. 7, 495. petenda erat: ibi enim perperam ferebatur λαχόντων, ἦ neglecto.

V. 847. Patrocli magnauimilitatem et liberam oris contumaciam admirantur schol. Bl. et Eust. 1089, 49., dum aliis, ut Heynio, ista moribundi ostentatio tantopere displicuit, ut quattuor versus tanquam inanes ac pæne pueriles eliciendos statuerent. Hi vero neque a libris absunt, neque grammaticis et aliis scriptoribus incogniti, vid. Plut. de sui laude Vttt, 141. Lucian. in paras. c. 14. Etym. M. 112, 52. Gregor. Cor. 408.

V. 848. Romanae errorem Ven. Vind. quint. all. cum Gregorio et Plut. confutant, etsi Eustath. 1089, 52. cum illa facit.

V. 849. Huic quoque versui testes locupletcs et idonei fidem conciliant, ut Plut. in vit. Brut. c. XXIV. Appian. civil. IV, 134. Valer. Maxim. 1, 5, 7., quos Heynius ipse nominavit.

V. 850. Quod antea Parcam, Apollinem et Euphorbum enumeravit Patroclus, quomodo Hectorem tertium potuerit appellare, veteres interpretes explicare studuerunt. Quas lites ut componerent, alii deos primo loco, secundo Euphorbum, tertio Hectorem nominari iustificarunt, alii verbis transpositis, τρίτατος sive τρίτος cum Euphorbo commiserunt, alii denique numerum indicā-

οὐ θῖν οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βῆ, ἀλλὰ τοι ἤδη
ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίη
χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀνύμονος Διαικίδαο.

855 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθίων παμμένη Αἰδὸςδε βεβήκει,

V. 854. δαμέντ' Ἀχ. vel δαμέν- | αἰδὸςδ' ἱερβ. Vind. quiuf. Plat.
τα Ἀχ. Ar. δαμῆν' Ἀχιλ. Voss. | de aud. poet. VI, 60. κατῆλθεν
ad h. in Cer. 253. — V. 856. | Athen. XIII, 507. e. — V.

nitum diei putarunt, vid. schol. A. et Eust. 1089, 63. Is autem in priore, ut omnium facillimo, subsistit, neque id improbabile visum est recentioribus.

V. 852. In glossa Hesychii I, 715 βῆν, ζῆσις, πορείη, Heynius βῆν legendum existimat, glossam illam Homericum locum spectare suspicatus.

V. 854. Schol. A.: ἐκ πλήρους δαμέντα Ἀρίσταρχος, Victor. contra: ἐκ πλήρους γραπτὸν τὸ δαμέντ', neque aliter existimavit Eustath. 1089, 59. Priusquam in singula accuratius inquiramus, me iuscio et imprudente, ut fieri solet, quum in Excursu VII. de ῖ dativi eliso disputarem, hoc exemplum et duo Odysseae neglecta esse et ingenue fateri et eius oblivionis veniam expetere liceat. At alia plura, quae sciens praeterlii, Lehrsius in annal. philolog. Darmstadin. a. 1834. p. 144. mihi exprobravit. Etenim horum partem, ut II. 9, 324. singulis locis aut pertractavi aut pertractandam seposui, alia ut Od. 15, 157., quia auctores discrepant, sunt incerta: nam et olim legebatur Ὀδυσῆϊ, et ita refertur ab Eustath. 1777, 32. idemque fere cadit in Od. 13, 35. His igitur et Od. 10, 156., qui cum 15, 364. conspirat, demptis nonnisi noster versus et Od. 2, 250. non sunt adscripti. Iam Aristarchum, ut dativum nota manifesta distingueret, vocalem retinere quam exterere maluisse eram suspicatus. Quod me Byzantinorum praeiudiciis fretum perverse et sinistre fecisse Lehrsius conqueritur, et Aristarchum quidem in II. 13, 405 κατόντοσι ἀραρυῖαν plene dedisse concedit, id autem ad singularem eius orthographiam, neque ad synaloepham referendum esse dicit, ac de schol. Harlei., quorum decreta ad Od. 13, 35. 15, 157. cum illa ratione congruunt, idem haud dubie iudicabit. Tum ablegat lectores ad schol. Venet. praecepta II. 24, 318. apposita, e quibus Herodianus quidem sententiam cognoscimus, nihil vero de Aristarchi usu. Neque idem schol., sive is Aristonicus, sive alius quicumque fuerit, ad II. 11, 589., etsi hoc iudice rem plane direptam censet Lehrsius, eam causam magnopere adiuvat. Ille enim Zenodoteum: καὶ ἄμυνετ' ἐπὶ λῆξ' ἡμᾶρ Αἰάντος, βάλισσιν βιάζεται· non propter asyndeton, in tanto belli strepitu rerumque tumultu Eurypylo seu poetae facile condonandum, impugnavit, sed quia genitivi structuram absonam habuit. Vere me ita existimasse ex eo poterit augurari, quod idem scholiasta casu illo semper fere offenditur, eumque vel praepositionum ellipsi vel artificiosius etiam explicandum putat, vid. ad 9, 531., 12, 155, 178. 16, 522, 561. Aristarchum vero, sive δαμέντα sive δαμέντι resinixerit, dativo syllaba minori parum sūci habuisse vel noster

ὄν πότμον γούωσα, λίκου' ἀδροτήτα καὶ ἦβην.
τὸν καὶ τεθνηῶτα προσήνδα φαιδῖμος Ἔκτωρ.

Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύει αἰπὺν ὀλεθρον;
860 τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἡνκόμοιο,
φθῆῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυταῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;

857. ἀδροτήτα V. Viadd. all. | Harl. et V. L. ap. Eust. 1090,
et ol. vulgo. — V. 861. φθαίη | 20. —

locus poterit indicare. At ei sola participii forma movit suspi-
cionem. Quid? qui in ea novi et insoliti quiddam deprehendit,
nonne is in similibus nominum exemplis haerere oportebit? Nonne
conjectura ista eo iam redditur certior, quod 13, 405 κατόνευσε
ἀραγνῶτα scriptum? At Aristonici lemma II. 11, 589. praefixum
Λιανθ' ὅς aperte obloquitur; audio. Verumtamen istis gramma-
ticorum additamentis tantum mumentur inesse nego. Nam si quis
argumenta fixa nullique ubi dubio inde sumi posse confidit,
is de ipsa Aristarchi scriptura, quae hic commemoratur, ambigat
necesse est. Idem enim schollasta, quod Bekkerus rescendit,
apud Villosionium paullo infra scribit cum vulgaribus χεῖρος
δαμνῖ' Ἀχιλ. ἀμ. Αλακ. Aristarchi igitur decretum vel suppressit
vel ignoravit. Quod reliquum est, utrum grammaticorum prius-
ceps δαμνῖ' an δαμνῖα elegerit, nemo sanus pro certo et explo-
rato dixerit. Nam nec schol. ad I, 567. ea docet, quae Lehr-
mus inde elicit, quum addatur: ἀντὶ τοῦ λόγου· δόξα δὲ
πέρχεται ἀντὶ γενεῆς, neque eiusdem annotatio ad h. ver-
sum, cui levis admodum corruptela subesse potest, continuo erit
transferenda ad Od. 2, 250. et 15, 250., ubi Harleianus, quod
perfecto non erat reticendum, ἀνάσσει habet. Sed ut in aliis, ita
hic vir praestantissimus delicato iati Crassi iuveni, qui, scalmo
in litore reperto, navem aedificare encephaliv, similis ex uno captio-
nis scalmo triremem prora puppique destitutam extruxit. Quae
quum ita sint, et quantum casum minus commodum et Vossii me-
dicinam violentam repudiare licebit.

V. 856. Grammatici, qui φῖθη Homero corpus, φῖθος Ae-
lice et proprie faciem significare tradunt, in eius rei testimonium
nostra solent afferre, vid. Etym. M. 701, 29. 819, 36., ubi Homeri
verba mutilata et permixta sunt, Apoll. I. 584. Tzetz. ad
Lyoph. 173. Faciem indicat et apud epicos posteriores, ut in
Apoll. Arg. II, 68. et apud tragicos, vid. Soph. Antig. 526.
Eurip. Herc. fur. 1176. add. Jacobs. ad Anthol. Gr. VIII,
79. Plerique autem et libri et grammatici vulgatum retineri
iubent.

V. 857. Ἀδροτήτα praeter libros plurimos Eust. Etym.
M. 102, 56. et Apoll. in Lex. 141. offerunt, neque ab eo Plat.
de rep. III. iuit, et alii recedunt, unde Heynius syllabam tri-
plici consona instructam media quasi extrita corripri posse arbi-
tratur. Wolfius contra, Turnebo et libris quibusdam assentien-
tibus, ἀδροτήτα restituit, vid. ad 22, 363. 24, 6.

ὦς ἄρα φωνήσας δόρου χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 εἶρυσσε λαῖξ προσβάς· τὸν δ' ὕπτιον ὥς' ἀπὸ δουρός.
 ἀντίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
 865 ἀντίθειον θεράποντα ποδώκεος Δίακίδαο·
 ἔειπε γὰρ βαλῆιν· τὸν δ' ἔκκερον ὠκείας ἵπποι
 ἄμβροτοί, οὓς Πηλεΐθι θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

V. 867. ἄβροτοί Vind. quint. —

V. 863. Male legitur in Lips. λαῖξ προσβάς, cf. ad v. 503.

V. 867. Schol. Vict. alios integrum versum adiecit testatur: ἦμαρ τῷ, ὃς ἔγχευε θείην λιπαροκρήδεμνον, quem ad Il. 18, 85. similitudinem effectum puto, vid. praeterea supra ad v. 381.

ΙΛΙΑΔΟΣ P.

Euphorbus, Patroeli spolia lecturus, a Menelao obvio interficitur v. 1 — 60. Atreides vero Hectoris, ab Automedonte insequendo per Apollinem revocati, adventu territus gradum refert, Aiacis auxilium imploraturus. Interea Troium imperator et exuvias aufert, et caesi capot abscidisset, nisi Telamonios et Menelaus supervenissent v. 61 — 139. In Glaucum, ignaviam eius exprobrantem, acerbe invenit Hector, et Troas, ut, dum ipse abesset, strenue pugnarent, adhortatus, armis Achillis sese instructurus abit v. 140 — 187. Iam Pelidae decore insignis revertitur in aciem Hector, et ad Patroeli corpus abstrahendum fortissimum quemque secum rapit in pugoam; ab altera parte Menelaos, ab Aiaee iussus, Achivorum principes ad opem ferendam convocat v. 188 — 261. Signis collatis Troes, ut Patroelo mortuo potiantur, Achivi, ut eum ab hostiom ludibrio defendant, somnavi et ope annituntur; gravi et anceps pugna diu collectantes v. 262 — 425. Achilles equos Patroeli casu fractos novo vigore implet Iupiter, et Automedon in proelium reiectus Alcimedonta norigam assumit. Hos Hector conspicatus cum Aeoea et aliis Troianorum ducibus, curru et equis Achillis intentus, aggreditor, sed, Arcto Troiano ab Automedonte occiso et Aiacibus in subsidium accessitis, se recipere cogitur v. 426 — 442. Certamine circa Patroeli corpus de novo exardescente, Minerva Menelaum, Apollo Hectorem excitat, Iove vero Troianis aperte favente, Ar-

givorum acies inclinatur et multi principes vel vulnere vel terrore offusi fuga petunt salutem v. 443 — 625. Iovis voluntate perspecta Ajax Telamonius Menelaos auctor est, ut Antilochum amici caesi montium ad Achillem ablegat v. 626 — 701. Menelaus, mandato functus, ad Aiace redit et eius suasu una cum Merione corpus, e medio tumultu et caede sublatum, aufert, Troianis frustra ingruentibus, qui ab Aiace utroque, amicorum terga tuentibus retinentur ac deterrentur 702 — 761.

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρεΐος νιόν, Ἀρητιρίλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρῳέεσσι δαμείς ἐν δηϊοτήτι.
βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.

V. 1. οὐκ ἔλαθ' Ἀτρ. Harl. | ἀντίον Harl. et all. — Ib. Πθῆ
Vind. quint. — V. 7. πρόσθε | Lips. — V. 9. ἐνμυέλλας Vind.
δέ οὐ Z. — Ib. δόρατ' ἔλατ' | quint. ἐνμυέλλας Rom. et all. —
Vind. ed. et all. quid. — V. 8. | V. 14. κλητῶν Harl. — V. 16.

V. 1. Schol. A.: καθ' ὑπερβατόν, οὐκ ἔλαθε δέ. Quod quum parum satisfaceret, alii particulas separatas voluerunt, alii οὐκ ἔλαθε restituerunt. Horum alterum orationis concinnitati officit, alterum negandi adverbium nimia intendit vi: utroque igitur facile carebimus, vid. 626. 20, 112. Neque aliud quidquam verum habent grammatici, ut Eustath. 1091, 18. Etym. M. 483, 29.

V. 5. Postrema more Homérico nomen ab initio positum explicant, vid. ad 12, 295., schol. ABL. et Eustath. 1091, 58 sqq. Matth. in gr. Gr. § 346., annot. 1. iuvenae poetae mulierem subiecit.

V. 9. Consonam duplicem iustam et ab omnibus prope concessam, velut a Ven. Vindd. Etym. M. 153, 56. Gud. 83, 35., passim extenuant scripti pariter atque editi; Eustathius, qui contrarium plerumque sequitur, vid. ad Il. 444, 27. 1092, 1., illis congruit 1092, 30.

V. 14. Harleianum librarii negligentia vitium invasisse mul-
torum dissensio efficit, conf. Excurs. XI. §. 1.

V. 16. Ad hiatum depellendum alii alia excogitarunt reme-

- ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ,
 5 πρωτοτόκος, κινυρῇ, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο·
 ὥς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
 πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἔισην,
 τὸν κτάμεναι μεμαῶς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.
 οὐδ' ἄρα Πάνθου νῖος ἔνυμελις ἀμέλησεν
 10 Πατρόκλοιο πεσόντος ἀνύμωνος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 ἔσση, καὶ προσέειπεν Ἀρητίφειλον Μενέλαον·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 χάζεο, λείπε δὲ νεκρόν, ἔα δ' ἔναρα βροτόντα·
 οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 15 Πάτροκλον βάλε δούρῃ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
 τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρίσθαι,
 μή σε βάλῃ, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἔλωμαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάσθαι.
 20 οὔτ' οὖν παρδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λείοντος,
 οὔτε σὺδὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος

τῷ μ' εἰα Thiersch, in gr. Gr. §. 163. a. — V. 20. παρδάλιος ol. vulgo, V. W. H. — V. 21. κάπρον τ' ὀλοόφρονος Pseudo-

plutarch. de vit. Hom. poet. p. 349, — 18, οὔτε μάλιστα Vind. quint. —

dia. Nam praeter Thierschium Bentleius τῷ Ἰμ' Ἰα, Heyniius τῷ μ' εἰα restitui iusserunt. Verum, libris invitis, nihil erat mutandum, praesertim quum vulgari plura ferant praesidium, vid. ad 2, 165.

V. 20. Aristarchus, subtili aliorum acumine repudiato, hic quoque παρδάλιος dedit, Qua de re vidimus ad 13, 103,

V. 21 sq. Particulam temere interiectam esse quam libri nos admonent, tum Homeri usus comprobatur, vid. 5, 783. 7, 257. 11, 293. 17, 282. Scite igitur de his schol. A. praecipit: σὺδὸς κάπρου· καὶ ἐπίτασιν· ἀλκιμώτερος γὰρ ὁ κάπρος· διὸ ἐπὶ πᾶσι τέταται, ἀλλὰ διὰ τὸ θυμικώτερον εἶναι τὸν κάπρον τῶν ἄλλων ζῴων ἐπιτηγοῦσι πρὸς αὐτῶν. καὶ ἔστι σὺς μὲν τὸ γενικόν, κάπρος δὲ τὸ εἰδικόν, add. Eustath. 1092, 35. In eodem versu μέγα et μάλιστα interpretamenta sunt eorum, quae vulgo feruntur, cf. 9, 237, cll. 8, 337. 12, 42. 17, 135. 20, 36. Neque inclinandum erat περὶ, vid. Eustath. 1092, 19. et quaestione de inclinatio. acc. particulae περὶ apud Homer. conced. p. 8., denique Matth. in gr. Gr. §. 397, annot. 2., quanquam sibi ipsi dissensit §. 594, 1.

θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένει βλεψαίνοι,
ὅσσον Πάνδου νῆες ἐϋμμελίαι φρονέουσιν.

- οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἵπποδάμοιο
25 ἧς ἦβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο, καὶ μ' ὑπέμειναν,
καὶ μ' ἔρατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
ἔμμεναι· οὐδέ ἔφημι, πόδεςσ' ἔγε οἷσι κίοντα,
εὐφρῆναι ἄλογόν τε γίλιν, κεδνούς τε τόκῃας.
ὥς θῆν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἰ κέ μεν ἄντα

V. 22. *μῆγα σθένει* βλ. editi. ap. Eustath. 1092, 31. et schol. antiqui. *περὶ σθ.* βλ. nunc vulgo Lips. — V. 26. *ἐλέγχιστον* Vind. n., male. — V. 27. *οὐδέ τί* φημι Ar. — V. 29. *ὥς θῆν* H.

V. 23. Non defuerunt qui *φορέοντας* probarent idque *ἔχοντας* redderent. Hoc autem vestibulus, armis et aliis eiusmodi rebus aptum, animi affectibus parum convenit. Dicit enim Menelaus, Panthi filios fortissima quaeque animalia robore et animo praestare, vid. 11, 296. 13, 156. 22, 21. 5, 441.

V. 27. Schol. A. *οὐδέ τί* διὰ τοῦ *τί*, *οὐδέ τί*, *Ἀρίσταρχος*. Illum autem participio, quod instat, commotum *οὐδέ τί* φημι vel *οἶδ'* *ἐπεφμή* dedisse suspicor. Libris non solum Eustath. 1092, 44. assentitur, verum alia etiam illis consentanea recepti augent fidem, ut 5, 103. 11, 589. 13, 414. 18, 132. Od. 15, 213. Mulierum vero et parentum desiderium maiorem excitat misericordiam, vid. 5, 688. 7, 294.

V. 29. Encliticum esse *θῆν* eruditi iudices existimant, velut Vindd. Apoll. in Lex. Hom. 349. et omnes propemodum editi, cf. ad 11. 10, 104. et de voculae significatione ad 8, 448.

V. 30. Tres versus in Iliad. 20, 196 sqq. iteratos Menelaos aptiores iudicarunt veteres, unde asteriscum appinxerunt. Numerorum vel abundantiae vel penuriae medentur codices et Eustath. 1093, 18. Subiunctivum *στήης* diversae scriptum esse constat, vid. Excurs. 1, 5 sq. Eustath. 1093, 17 *ἀντὶ τοῦ εἰπερ ἀνισταίης μοι*, e quo optativum, nemini enutatum, duxisse videtur Barnesius, cf. 5, 598.

V. 32. Sententia in proverbium conversa quum iisdem verbis saepissime afferatur, vid. Platon. in Sympos. c. 27. extr., cuius schol. A. meminit, Galen. Protrept. 8., auctor. de Hom. poet. schol. Plindar. ad Olymp. 1, 56., schol. ad Sophocle. Elect. 1056. et ad Antigone. 1350., et Hesiodium Op. 216 *παθὼν δέ τι νῆπιος ἔγω* aliaque plura ab adagiorum interpretibus, veluti ab Erasmus 33 sq., collecta ei consona sint, Barnesium *ῥέχθην δέ τι νῆπιος ἔγω* de suo fluxisse patet. Neque ei prodest 11. 9, 249 sq. — *οὐδέ τι μῆχος* *Ῥιχθέτος* *πικροῦ* *λαί* *ἄκος* *εὐρείη* remeum leviter mutata verba sequi necesse est.

V. 34. Commentarios quosdam cum Vindob. quinto facere interpres Vict. narrat. Neutrum aut alienum aut Homeri sermoni contrarium esse Od. 18, 73, 338, 389. cll. 11. 11, 441. 19,

- 30 στήης· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχώρησαντα κελεύω
 ἐς πληθύν ἵεναι, μηδ' ἀντίος ἴστας' ἐμῖο,
 πρὶν τι κακὸν παθεῖν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
 Ὡς γάτο· τὸν δ' οὐ πεῖθεν, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 νῦν μὲν δῆ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἡ μάλα τίσις
 35 γυνωτὸν ἐμὸν, τὸν ἐπαφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
 χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο,
 ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔσθηςας,

— V. 30. ἔγωγε ἄν. Flor. ἔγω | 36. γυναῖκας Etym. M. 811, 41.
 ἄν. Vind. ed. all. et Aldd. — | — V. 37. ἀρήτων Lips. all. et
 V. 34. ἡ τάχα Vind. quint. et | V. L. ap. Eustath. 1093, 60. —
 V. L. ap. schol. Victor. — V. | lb. ἔσθης Apoll. in Lex. 164. —

18. Od. 23, 108. Indicia sunt. Sed receptum libri plurimi non minus quam Illadis exempla muniant.

V. 37. Qua lamentatione Euphorbus fratris caedem, ex Hectoris mariti luteritum prosequitur Andromacha in Il. 24, 741. Veteres quidem magistri γόον καὶ πένθος ἀρητὸν, discrepantia, quae in Lipsiensis et aliis obtinuit, reiecta, tenendum putarunt. Nun dolor intendus sive laeffabilis, Eustathio teste, his displicuit, 1093, 60.: οὐκ δὲ τὸ ἀρητὸν πένθος· πένθος ἀρήτων τινες γράφουσι δῆλον. καὶ ὡς οὐκ εὐαριστοῦνται οἱ παλαιοὶ τῇ τοιαύτῃ γραφῇ. Iam πένθος ἀρητὸν, Interpretum consensu tutum, haud uno exponunt modis: plerique luctum vel molestum vel infinitum vel detestabilem eu significari dicunt, ut schol. At ἀρητὸν· ἤτοι βλαπτικὸν παρὰ τὴν ἁρὰν τὴν βλάβην, ἡ κατάρατορ, ἡ ἀπνευκτὸν, ἡ ἀεὶ ῥητὸν, ἀεὶ διὰ μνήμης ἰσόμενον, add. Etym. Magn. 136, 40. Hesych. l. 526. Etymologiam priorem aetatis inferioris lexiconographi solent arripere, ut Etym. Gud. 75, 32. Suid. l. 319. Zonar. l. 319. Eustathius insuper, ut filius ἀράτος Iovis ἀρητὸς, i. e. optatus, appelletur, similiter luctum ex eius more perreceptum ἀπνευκτὸν sive κατάρατορ, i. e. detestabilem, diei auctor est: nam ἀρά et ἀρᾶσθαι ut voces medias in utramque accipi partem. Quartum denique in schol. Ven. interpret alter proponit idque iterum bipartitum. Statuit enim ἀρητὸν vel filium parvulibus admodum carum indicare, vel ipsam luctum filii desiderio matum, ut dulce calamitatis levamen, ita vocari: ἴσθως, inquit, διαστείλας ἴστω, ἀρητὸν ἐν εὐχῇς μέρει καθεστῶτα, σὺ πένθος ἔσθηςας, ἢ κατ' ἀρσενικὴν αἰτιατικὴν ἐπὶ τοῦ Ὑψήρορος τὸν ἀρητὸν. ἢ αὐτως, εἰς τοῦτο αὐτὸν κατέστησας, ὥστε εὐχὴν ἡγεῖσθαι τὸ θρηγνύν τὸν ταυτῶν παῖδα καὶ ἔχειν ἔξουσιαν οὐαλίσειν γόοις καὶ θρηνοῖς. Horum postremum, aliis enumeratis, optimum amatum ducit Apoll. in Lex. Hum. 164., ἀρητὸν interpretatus εὐκτὸν. E recentioribus quidam ἀρήτων, et libris aliquot et Plutarch. in consolat. ad Apollun. VI, 406. [Tum. II. p. 117. C.] cogitum, praeferebunt censent, ut Clarkius, Ernestius, Vossius et Passavius in Lex. Gr. Heynius luctum ἀρητὸν molestum, i. e. βλαπτικόν, esse negat, quod prae syllaba natura sit brevis, vid. Sophocel. Antig. 972. Quint. Smyra. XI, 120. Cui de-

ἢ κέ σθιν δειλοῖσι γόου κατάπανμα γενοίμην,
εἰ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τεὴν καὶ τευχέ' ἐνεΐκας

40 Πάνθῳ ἐν χεῖρεσσι βάλλω καὶ Φρόντιδι δῖη.
ἀλλ' οὐ μὰν ἐτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
οὐδέ τ' ἀδήριτος, ἦτ' ἀλκῆς, ἥτε φόβοιο.

Ὡς εἰπὼν οὕτωςε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔισθη.

V. 40. ἐπὶ χ. Lips. — V. 41. | Harl. schol. A. et all. — II,
ἐπὶ δηρὸν V. L. ap. schol. A. et | ἥδ' ἀλκῆς ἥδὲ φ. libr. iid. Ar.
Both. — V. 42. οὐδ' ἔτ' ἀδ. | H. οὐτ' ἀλκ. οὔτε φ. editi, pri-

creto etsi obloqui possis, tamen fortius quiddam expectari sen-
timus. Restat igitur ἀρήτων, a verbo ἀράσμαι prognatum. Hoc
si optatum intellexeris, πολυάρετος, bis in Od. 6, 280. 19, 404.
lectum, et nomina propria Ἀρατος, Δημάρατος, quae Eustathius
comparat, ei accedunt. Sed ipsum Hyperenorem intelligi vetat
II. 24, 74. Luctus ergo alias acer et difficilis, optatum quasi ac
gratum aegritudinis delinimentum habeatur necesse est. At ei
opinionī poeta ipse, indolis humanae peritissimus, intercedit, dum
moerorem perpetuum ducit intolerabilem, ut in Od. 4, 103. 19,
120. Quare nihil nobis superesse crediderim, nisi ut cum Eu-
stathio ac pluribus dolorem execrabilem et detestabilem, intelliga-
mus; est enim, ut Cicero ait, asper, contra naturam, vix qui
tolerari ferrique possit. Hinc Penelopa, assiduo coniugis absentis
desiderio tabefacta, mortem, ut omnium malorum finem, toties
sibi expetit, vid. Od. 18, 202. 20, 61.

V. 41. Schol. A. ἐπὶ δηρὸν in commentariis quibusdam reper-
tum dicit, idque schol. vulgarem habuisse ex oīds glossa; πολὺν
ἐπὶ χρόνον, collegit Ernestius. Quo duce fretus Bothius ἐπὶ
δηρὸν quum hic tum alibi saepe Homero reddendum arbitratur ca-
lidius quam consultius. Ut enim minime negamus ἐπὶ δηρὸν et
ἐπὶ δὴν ei, quod per tempus aliquod vel perstat vel perstare ne-
quit, recte tribui, vid. II. 9, 415. Apollon. Arg. I, 615, 870,
1072. II, 183, 517, 757. III, 950, 1049, ita quod temporis mo-
mento eventurum esse dicitur, iure sibi postulabit adverbium ἔτι,
et ei, negatione praecedente vel subsequente, praecipuus erit lo-
cus, conf. II. 2, 435. 5, 120, 285, 895. 8, 126. 20, 426, 21,
391. Od. 1, 203, 289. 8, 150. 17, 32. 18, 145. 19, 307. 21,
118. Apoll. Arg. 1, 595. II, 135, 331. III, 729. Haec autem
omnia mutare et diffingere temerarii profecto esset et arrogantis.
Adverbio in altero versu electo, id alteri insertum fuisse auguror.
His iam defuncti in sententiae totius et coniunctionem et inter-
pretationem, quae moles molestiarum excitarunt, brevier inquiramus.
Primum enim versus clausula triplici modo variat apud
auctores: etenim Vindob. et alii οὐτ' ἀλκῆς οὔτε φόβῳ, neque Eu-
stathio 1094, 7. neque editoribus communibus spreto, offer-
runt; ei Harlel. Vind. quint. et quattuor Heynii libri ἥδ' ἀλκῆς
ἥδὲ φ., ab Aristarcho, si penes schol. A. fides est, et Heynii
comprobatum, opponunt; Venet. denique cum Nicanore ἥτ' ἀλκῆς
ἥτ' φ. praebet. Horum nullum Bentleio, qui emendaturus erat
μητ' ἀλκῆς μητε φ., satisfecit. Porro, unde genitivi penderat,

οὐδ' ἐρρήξεν χαλκόν, ἀνιγναμφθῇ δέ οἱ αἰχμὴ
 45 ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὃ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπινυζάμενος Διὶ πατρί·
 ἄψ δ' ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θίμεθλα
 νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρεῖν χεὶρὶ πιθήσας·
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.

scæe et ol. vulgo. — V. 44. χαλ-
 κός V. Vind. quint. Ar. H. —
 V. 45. ἀσπίδι ἐν κρ. V. Vindd,

H. ἀσπίδι ἐν κρ. Rom. et all. —
 V. 49. ἀντικρὺς Both, —

incertum et obscurum fuit interpretibus. Bothius, eos a reli-
 quis separandos ratus, ad 7, 409. 13, 310. provocat. Sed falli-
 tur: neutrum enim cum nostris apte conferri poterit. Heynius,
 schol. B, monitis inductus, illos cum nomine πόρος connectit, re-
 liqua sive fere interpretatus: pugna de victoria aut fuga iam non
 erit periculi et certaminis experta, i. e, pugna, qua cernatur, uter
 vineat, an vincatur, non amplius erit differenda. Sed interpres
 Graecus dum ait: οὐκ ἔσται ἡμῖν ἀπείρατος ὁ πόρος τοῦ ἀμύνεσθαι
 ἢ φεῦγειν, ἀλλὰ δηλοῦντι διὰ πείρας ἐλευσόμεθα, καὶ οὐ χωρὶς μά-
 χης ἐσόμεθα, ὥς τε ἢ ἀνδραστεῖσθαι ἢ φεῦγειν, non secus atque alii,
 ut opinor, ab adiectivo nominum eorum repetit. Vere me sic
 existimare et Eustathius et schol. A, nobis persuadent; ille
 quidem 1094, 8., καθ' ὑπερβατόν δέ, inquit, ἡ σύνταξις. λίγη
 γὰρ, ὥς οὐκ ἀπείρατος ἔσται ἀλκῆς καὶ φόβου, περιττὴ δὲ Ἀττικῶς
 ἢ ἀργαῖος ἐν τῷ οὐτ' ἀλκῆς, ἤτοι γὰρ ἡ πρό αὐτῆς, schol. vero
 Eustathio convenienter scribit: τὸ δὲ ἐξ ἁπλότου πόρος ἔσται
 ἢτ' ἀλκῆς ἢτε φόβοιο, οἷον πειρασόμεθα ἢτοι ἀνδρείας ἢ φειγῆς.
 Genitivus ergo ad prius, cui tanquam geminum ac simillimum
 ἀδελφῆτος subiungitur, erit referendum, vid. Steph. Thes. ling.
 Gr. Vol. IV, 1365. 6. Sensus igitur est: age vero, profecto non
 diu experta erit pugna periculi aut discriminis, utrum vincas an
 vinaras. Nec dubium erit, quin particula negandi hic adesse pos-
 sit, quanquam alterum Homeri consuetudo non recusat. Aristar-
 chum ὅδ' ἀλκῆς ἢδὲ φόβ. ratum habuisse vix efficiat scholiasta,
 quod ἢδὲ . . . ἢδὲ tum Homero tum aliis est ignotum, neque id com-
 mode explicabis. Quapropter cum Veneto, Nicanore et Wolfio
 ἢτ' ἀλκῆς ἢτε φόβοιο, rarum quidem, sed non prorsus inauditum,
 malui servare, quam famae incertae et, ut puta, vanae obsequi.
 Quoties verò heroas similia sibi obliucentes poeta inducat, haec
 exempla ostendent: Il. 10, 147, 327. 11, 410. 12, 328. 13, 327.
 18, 308. 21, 226. 22, 253.

V. 44. Vid. ad 3, 348.

V. 45. Elisum dativum turbasse grammaticos vidimus in
 Excurs. VII, §. 1.

V. 49. Bothius quanta festinatione in Iliade prodiganda
 egerit, inter alia hic locus patefacit. Oblitus enim eorum, quae
 Buttmann. in gr. ampl. §. 117., 1. studiose collegit et erudite
 disseruit, Bentleii ἀντικρὺς suo arbitrato duxit Homericum ad
 Il. 3, 359., idque saepius vel instauravit vel certe probavit, ut ad
 8, 300, 309. 13, 595, 652. 16, 116. alibi, immemur iterum legis

- 50 δούπησεν δὲ πεισών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 αἵματί οἱ δύνοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοίαι,
 πλοχοῖοι θ', οἱ χουσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφίγκωντο.
 οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθιλὲς ἐλαίης
 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλις ἀναβέβρουχεν ὕδωρ,
 55 καλόν, τηλεθάον· τὸ δέ τε πνοιαί δονέουσιν
 παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἀνθεὶ λευκῷ·
 ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
 βόθρου τ' ἐξέστρεψε, καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 τοῖον Πάνθου νιὸν ἑυμμελίην Εὐφορβον
 60 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπεὶ πτάνε, τεύχε' ἐσύλα.

V. 51. Χαρίτεσσι μέλαινας Ζ. —
 V. 52. ἐσφίγκοντο Apoll. in L.
 306. — V. 54. ὁ ἄλις Bentlei.
 et Thiersch. in gr. Gr. §. 157,

6. — lb. ἀναβέβρουχεν Ζ. —
 V. 58. ἐπὶ γαίῃς V. I. ap. Ku-
 stath. 1094, 42. — V. 62. ἀρ-

Iatae ad 4, 481. 5, 67, 74, 100, 189. et 22, 327, deuique 7, 253, 362 ἀντικρὺς dedit. Thiersch. vero, cuius praecepto fidem habet Bothius, Eustathium, versu admittente, ἀντικρὺς verum censuisse, in gr. Gr. §. 198, 5. falso retulit. Tantum enim abest, ut ille ἀντικρὺς, quemadmodum eum aliis recte scribit, Homero largiatur, ut eam adverbii formam nomen posterioribus usitatum dicat, vid. ad Od. 1915, 25. et libell. meum de prosod. Gr. §. 39, 1. Ceterum hic versus integer exstat in Apoll. lex. 123., pars eius leviter vitata in Etym. M. 764, 45. et in Et. Gr. 93, 2., his praeterea apud Homerum ipsum Il. 22, 327. et Od. 22, 16., nec quisquam Bothio vel Bentleio consentit.

V. 51. Zenodotus brevitatis dicendi offensus crines nigros sive crispas (κόμης σύλας), cf. Od. 6, 231, 23, 158. aduocavit. Quod Homericae perspicuitati obesse schol. A. conqueritur. Neque aliud magis abstrusum ac reconditum eo latere crediderim, imo recte explanat commune idem interpret: ἀντὶ τοῦ ταῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ἴσσι. Nam Graecorum breuiloquentiam dilucide persequitur Schaefer. in Melet. erit. 57, 134. et ad Plutarch. vit. 1, 63; 7. Quo factum est, ut nemo a vulgari deflecteret, vid. Mosehop. 47, 12. Iamblich. in vit. Pythagor. c. 40. Porphyry, in ead. c. 26. Lucian. in Gall. 13. et auct. de Homer. poet. vit. p. 194., add. Math. gr. Gr. §. 453., annnt. 1.

V. 52. Vitium Apollonii lexico inuictum sponsōres illi abstergant, quibus Eust. 1094, 39. et Etym. M. 385, 5. eum libris plurimis concinunt.

V. 54. Emendationi Bentleii et Thierschii Zenodoti ἀναβέβρουχεν, cuius Eustath. 1095, 6. et scholl. AD. mentionem faciunt, aptum videbitur. Codicibus autem renitentibus, ἀναβέβρουχεν, aliorum etiam consensu, ut Eustath. 1095, 7. et Apollon. in Lex. 125., sustentatum, tenere praestat. Mediae correptae eo

Ὡς δ' ὅτε τίς τε λίων ὀρεσίτροφος, ἀλλὰ πε-
ποιθώς,

βροσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη
τῆς δ' ἐξ-αὐγὴν ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν
πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει
δῶν· ἀμφὶ δὲ τόνγε κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες
πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δῖος αἰρεῖ
ὥς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμει
ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.

10 ἐνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοΐδαι

πάσει Lips. et Eustath. 1095, οὐδ' θά. Lips. — V. 67.
43. — V. 65. κύνες, ἄνδρες τε μάλα γὰρ δρῆμιν χόλος αἰρεῖ V.
V. Vind. quint. W. — V. 66. L. ap. Eustath. 1095, 48. —

erit venia parata, quod verbum est ὁροματοποιητικόν: proxima de-
nique nomini antea dicto sunt socianda.

V. 56. Verbum βρέιν, semel apud Homerum obvium, olea-
rum proprium esse grammatici docent, velut scholl. Eustath.
1095, 14. Apoll. in Lex. 199. Etym. M. 213, 57. schol.
Pind. ad Nem. XI, 1. et schol. ad Nicand. Ther. 71.

V. 58. Praeter Eustathium ἐπὶ γὰρ Porphyr. in vit. Py-
thagorae c. 26. scripsit, alterum vero Homeri sermonem sibi po-
scere ad 16, 310. annotavi, neque absunt ab eo praestantissimi
quique, ut Ven. Vind. et plurimi. Literam sibilam, versu flagi-
tante, lugemiant et Illi et Eustath. 1095, 41.

V. 61. Comparant interpretes 12, 299.: propius ad nostra
accedunt Od. 6, 136. et 9, 292.

V. 63. Cf. 11, 175 sq.

V. 65. Tametsi multi libri prius τε, a Wolfio rescutum,
negligunt, velut Ven. Vind. quint. Lips. et alii, tamen, si rem ex
Homeri copia aestimaveris, eam ab Hermanno ad Orph. 702,
Eustath. 1095, 46. consentiente, iure repeti apparet, vid. 16,
272. 17, 110, 658. 22, 354. Od. 3, 259. 12, 96. 16, 162. 18,
105. 19, 24.

V. 67. Pastores et canes timore perterriti adire non audent;
illi igitur apprime congruunt usitata, vid. ad 8, 77., nec proxi-
ma illis repugnant. Eustathii varietas, quae ad leonem spectat,
a comparatione aliena, petita est ex 11, 18, 322. eique cognatis.

V. 68. Vid. 10, 232.

V. 70. Schol. A. ἡ διπλή, ὅτι τοὺς χρόνους ἐνέλλαξε καὶ τὰ
ῥήματα· Ἰδεὶ γὰρ εἶπαι τότε θ' ἂν ῥηδὶως ἔφηρον (I. ἔφηρον, vid.
eundem ad 5, 311. 4, 539). Qua causa motus Bentlei. ὅτι
ἔφηρον, Heyniiς ῥεῖα φέρε, ut magis HomERICA suaserunt. Illam
dicendi formam accuratius et subtilius perscrutatus est Herman-

Ἀτρεΐδης, εἰ μὴ οἱ ἀγᾶσσοτο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ὅς ῥα οἱ ἔκτορ' ἐπῶρσε, θοῶ ἀτάλαντον Ἀρηί,
ἀνίρι εἰσάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντη·
καὶ μὲν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

75 Ἐκτωρ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θίεις, ἀκίχῃτα διώκων
ἵππους Λιακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἄλεγεινοὶ
ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἢ δ' ὀχέεσθαι,
ἄλλῃ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
τόφρα δέ τοι Μενέλαος Ἀρήϊος, Ἀτρεΐος υἱός,

80 Πατρόκλῳ περιβὰς Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνεν,
Πανθοΐδην Εὐφορβον, ἔπανσε δὲ Θούριδος ἀλκῆς.
Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν·

V. 73. ἡγήτορι Πέλοσ V. L. ap. — V. 83. ἀμφὶ μελαίνας editt.
schol. Vict. — V. 82. ἀμπόρον antiq. et V. L. ap. Eustath.
sive ἀνπόρον ol. vulgo, H. Both. 1096, 32. H. — §. 86, κατ'.

nus de partic. ἄν III, 8. sive in Opusc. IV, 167 sq. Prudenter
autem docet grammatici observationem nonnisi in duo Homeri ex-
empla cadere, etenim in reliquis non obicit potest id, cuius con-
ditio ponitur, sed res in sola versatur cogitatione, quae optativum
sibi requirit.

V. 73. Mentis dux quom in navium indice non enumeretur,
schol. A. vel plures Ciconibus fuisse praefectos, vel Mentem
eum militum supplemento posthac advenisse coniecit. Prius repe-
tit schol. Vict., aliosque, ut litem componerent, Πέλοσ dedisse
auctor est. In vero Thracum fuit imperator, vid. 2, 841. 4, 520,
525. Cum libris scriptis atque editis facit interpres Graecus ad
Odysa. 9, 40.

V. 75. Ἀκίχῃτα cum participio insequente, neque cum verbo
praemisso, copulandum esse in singula accuratius intuenti liquido
apparebit. Sensit id, si quidem scholinistae A. credimus, Posido-
nius, Aristarchi scriba et lector: τὸ δὲ ἀκίχῃτα φασὶ Ποσειδώνιον
τοῦ Ἀρωτιάρχου ἀγνώσκον τοῖς ἔξῃς προσέειπεν, καὶ τὸν Ἀρωτιάρ-
χον ἀποδέχισθαι. Contrafium eius Eustath. 1096, 12. tradit;
ut vereor, ne vel ipse perverse acceperit, vel librarii inscitia
obrepserit vitium. Alterum etsi cogitari potest, Wulfii tamen
interpunctio, qua ἀκίχῃτα διώκων ab aliis erant discreta, aperte
falsa est. In Apollunii Lex, 79 σὺ μὲν ὧδε νοεῖς sive νόεεις,
ἀκίχ. δ., perperam solet edi. [Cf. Wernicke ad Tryphiod. v.
333, p. 296.]

V. 82. Cf. ad 13, 239.

V. 83. Utrum φρένες μελαίναι an ἀμφομελαίναι a poeta di-
cuntur, iam olim est disceptatum. Cuius controversiae testis est
Eustathius l. all. τὸ δὲ ἀμφομελαίναι τινα τῶν ἀντιγράφων οὐ
μὲν οὐνόμαον οἶδασιν λέγειν, ἀλλὰ θύο, ἵνα λέγη· ἀμφὶ φρένας με-

"Εκτορά δ' αὖτις ἄχος πύκαρε φρένας ἀμφιμελαινάς.
πάπτηνεν δ' ἄρ' ἐπειτα κατὰ στήσας· αὐτίκα δ' ἔγνω
τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
κείμενον· ἔρρει δ' αἷμα κατὰ οὐταμένην ὠτειλήν.
βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἰδομένη χαλκῷ,
ὄξεια κεκληγώς, φλογὶ εἵκελος Ἡφαιστοίοιο
ἄσβεστον· οὐδ' υἱὸν λάθειν Ἀτρείος ὄξυ βοήσας·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγάλητορα θυμόν·

"Ω μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε λίπω κατὰ τεύχεα καλὰ
Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ξενεῖ· ἐνθάδε τιμῆς,
μή τις μοι Λαυαῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδῃται.
εἰ δέ κεν Ἐκτορι μῦθος ἐὼν καὶ Τρῳαὶ μάχῳμαι

οὐταμένης ὠτειλῆς Hesych. I,
158. — V. 88. Ἰκέλος Rom.
Eustath. 1096, 37., vid. ad 13,

53. — V. 89. πῶς λάθ' Ἀτρ.
Barnes. et Bothii coniectura. —

λαίνας, vid. scholl. ABIL. ad II. 1, 103. et Victor. ad 17, 573.
Quodsi libros consulueris, iudicium anceps esse videbis: etenim
Ven. ter compositum affert, nostro loco utrumque separat, Vindd.
semper committunt, de reliquis minus constat. Veneto vero, eu-
ius illa pars a manu recentiore descripta est, non multum facit
momenti. Editores pro suo arbitrio nunc ἀμφιμελαινάς nunc ἄμ-
φι μελαινάς elegerunt: ita priusci, velut Itali, semper fere distra-
hant, posteriores ultro citroque feruntur, e recentissimis Hey-
nii ad priorum normam se composuit, Wolfio plane dissen-
tiente. In tam multiplici varietate, utrum sequare, animi pen-
deas. Verum enim vero ἄμφι verbo saepe minus aecomodatum, et alia
illi finitima, sicut ἄμφικομος, ἄμφιθαλής, conunctionem suadent,
add. Od. 4, 661. Nec grammatici composito valde repugnant,
quanquam illud diverse explicant, vid. Eustath. ad II. 58, 10.
1116, 9., schol. ad Od. 4, 661. Etym. M. 577, 3. 579, 52.
Hesych. I, 304. Philem. 186, 266., cf. infra 499.

V. 86. Hesychio etsi libri pauci adstipulantur, quantum
tamen casum minime damnum esse ostendi in dissertat. de
vi et usu praeposition. ἀνὰ et κατὰ apud Homer. §. 14. p. 22.;
eum schol. B. reddit hinc: κατὰ τὸ εἶδος οὐτήσας τραῦμα.

V. 87. Aliquoties iam adfuit, cf. 5, 562, 681. 17, 592. 20,
111.; extremam partem insuper legimus 20, 117. Od. 21, 434.

V. 89. In Lipsiensi λάθ' Ἀτρείος, unde Barnesii suspicio,
Bothio probata, aliqua certe nititur auctoritate. Cognito autem
aliorum dissensu, nihil mutabimus; ἄσβεστον vero eam particula
instante colligescit, neque efficit dactylum, vid. de vers. Graecor.
her. 182. vel Thiersch. gramm. §. 149, 5. Ceterum πῶς Homero
frequentari non nego, vid. 15, 419, 427. 12, 129. Od. 4, 765.
13, 259. 17, 111. 20, 35.

V. 93. Heynii cum plerisque μή τις μοι Δ. νεμ., idque
in Ven. Vindd. et Eustath. 1096, 53. obtinet; tenore vero en-

- 95 αἰδεσθῆναι, μήπως με περιστήσω' ἕνα πολλοί.
 Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντα, ἄγει κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 ἀλλὰ τῇ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 ὅπποτ' ἀνὴρ ἐτίλγῃ πρὸς δαίμονα φῶτι μάχεσθαι,
 ὃν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσσῃ.
 100 τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νειμεσθήσεται, ὅς κεν ἴδῃται
 Ἐκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 εἰ δέ που Αἰαντός γε βοὴν ἀγαθὸ το πνυθοίμην,
 ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησάμεθα χάρις,
 καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσάμεθα νεκροῖς.

V. 95. περιστήσω' ἕνα πολλοί. 1096, 57. ἰθὺλοι Ald. sec. —
 V. ol. vulgo et Eustath. 1096, V. 103. ἰόντες ἐπιμν. Z. — V.
 58. — V. 98. ἰθὺλοι Harl. 105. φέρτερον Eust. 1097, 24.
 Vind. ed. ol. vulgo et Eustath.

clitiae nunquam retracto vulgatam servandam esse intelligitur,
 conf. Od. 19, 121. Il. 10, 129. 17, 100.

V. 95. Diphthongum Aristarchi iussu expulsam esse docui
 in Excurs. I. p. 6.

V. 98. In modo libri discrepant, attamen subiunctivum Ven.
 Harl. Lips. et plurimi Heynii suppeditarunt una cum schol. A.
 Illud omnium optime quadrare indicant proxima; pendent enim a
 Menelai sententia consentis: cum viro dei favore ac benevolentia
 adiuto nullo pacto esse pugnandum. Quae si reputaveris, verba
 πρὸς δαίμονα, in quibus expediendis haerent interpretes, clara
 erunt et perspicua. Nam negat Atrides deo vel Iove invito re-
 met ipsum vel alium quemcunque Hectori posse resistere, vid. v.
 630 sqq. scholl. AV. et Eustath. 1097, 6. Eam vero opinionem
 heroum Homericorum fuisse communem scimus, vid. 3, 601.
 8, 140.

V. 100. Versum ex Aristotel. Rhet. II, 9. a Barnesio
 insertum melius, ut auguror, ad Il. 11, 543 revocavimus, ubi vide
 eum.

V. 104. Sunt haec quasi ex indole Aiaceis, nihila virium su-
 perbia ferocientis, dicta. Quo factum est, ut schol. ad Eurip.
 Orest. 676. Menelai sermonem ad Aiaceum traduceret. In uni-
 versum autem tragici, velut Sophocl. in Ai. 765., Telamonii
 indolem asperiores et magis immitem sinxerunt, cuius rigoris
 et immanitatis vel nulla omnino vel pertenuia vestigia exstant
 apud poetam. Quare Eustath. 1097, 20. de nostris veris et
 modestius iudicavit interprete Euripidis.

V. 105. Superlativus, cui testes graves et locupletes sunt
 ut Vind. quint. Ven. ac plurimi, rei convenit, vid. ad Il. 8, 144.
 Etymol. M. I. all. Ita dixerit: φόρτιστον κακῶν δέ κε φόρτιστον
 εἴη, Ἰλιάδος ρ', τῶν δὲ παρόντων κακῶν τοῦτο ἂν εἴη ἄριστον ἢ
 ἐκ πολλῶν τῶν προγεγονότων (scilicet παραγεγονότων) τοῦτο ἄμεινον

- 105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ· κακῶν δὲ καὶ φέρτατον εἶη.
 "Εως δ' ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' ἔκτωρ.
 αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δὲ νεκρόν,
 ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῖς ἠϋγένειος,
 110 ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῦ διώνται
 ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλχιμον ἦτορ
 παγνοῦται, αἰκῶν δὲ τ' ἐβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
 ὥς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
 στῇ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων,

Rom. et ol. vulgo, φέρτατον V. | V. 110. διένται V. L. ap. schol.
 L. in Etym. M. 798, 46. — A. — V. 111. τοῦ δ' ἐν φρε-
 V. 109. λῖς ol. vulgo et W. — olr editt. antiqq. —

γίνατο. γράφεται δὲ καὶ φέρτατον, κάλλιον. Fueront igitur qui
 φέρτατον malum facillime ad tolerandum exponerent, et usu ad-
 versante et grammatico dubitante. Boethius nonnisi duo mala,
 alterum relictū corporis Patrocliani, alterum vel invito fato ser-
 vati, sobesse dicit, eaque de causa φέρτατον idem ac φέρτερον
 significare putat. Sed Menelaus Danorum exercitum malorum
 quasi fluctibus immersum iudicat. Fortuna enim eius Iovis invidiam
 erat mutata, victoria penes Hectorem et Troas, Patroclus
 denique caesus. Menelaus ergo dicit: si nobis contigerit, ut
 corpus defuncti hostibus ereptum ad Achillem referamus, id pro-
 fecto ex multis, quibus obruimur, malis omnium esset levissimum,
 vid. Eustath. 1097, 20 sqq. et scholl. AD.

V. 107. Vid. 4, 221. 11, 412.

V. 109. Tenoreca Aristarchi restituendum esse probavi ad
 11, 239. 15, 275. Menelaum tarde sed necessitate compulsū
 recedere indicat verbum eius rei proprium, conf. 6, 496. 11, 547.
 21, 492. et schol. ad Soph. OC. 1591.

V. 110. Διένται et διώνται promiscue offerantur: illud, nisi
 fallor, Herodiani fuit, quem auctorem schol. A. sequitur ita com-
 mentatus: οὕτως διένται ὡς τίθενται. μέμνηται δ' Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ
 μ', vid. schol. Ven. ad Il. 12, 276., cl. Buttmann. in gr. ampl.
 II, 1. p. 105.; conionetivo auxilio sunt libri plurimi, scholl.
 AB. Eust. 1097, 48., neque Etym. M. 286, 36., ut multis rebus
 possumus iudicare, dispar fuit: διώνται; σημαίνει τὸ διώκονταί.
 ἵστα ῥῆμα διῶ· παράγωγον δέημι. Nam, accentu his emendato,
 eum reliquis erit concursus, vid. schol. Ven. ad 18, 162. Eustath.
 904, 25. 1312, 5.

V. 111. Ernestius ut olim vulgari succurreret, τὸ δ' ἐν
 φρ. ἄλχ. ἦτορ scribendum proposuit; frustra, mendum enim prio-
 rum et libri ignorant et Eustath. 1097, 51.

V. 114. Vid. 11, 595. 15, 391.

- 115 παπταίνων Αλάντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης
 θαρσύνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
 θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἐμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 βῆ δὲ θείν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ἤνδα·
- 120 Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 σπένδομεν, αἶ κέ νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
 γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαίφρονι θυμὸν ὄρινεν.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
- 125 Ἐκτωρ μὲν Πατρόκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
 ἔλχ', ἐν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὄξεί χαλκῷ,
 τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἤντε πύργον.
 Ἐκτωρ δ' αἰψ' ἐς ὄμιλον ἰὼν ἀνεχάξεν ἐταίρων.
- 130 ἐς δαίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τεύχεα καλά

V. 118. φόβον abest a Vind. | de amor. prol. VII, 923. et ol.
 quint. — V. 127. δῶν Rom., | vulgo. — V. 135. βλεμαίνων
 ut solet. — V. 134. συναντή- | Vind. ed. et Ald. sec. — V.
 σονται Eust. 1098, 41. Plutarch. | 139. εἰσέχκει Vind. ed. et ol.

V. 116 sq. Iterum occurrunt nobis. infra 682 sq., ubi Hey-
 nius resecat augmentum, numerorum vi infracta, vid. praeterea
 5, 355. 11, 498. 13, 765, 767.

V. 125. Aristarchi notationes ne veteribus quidem ab omni
 parte fuisse perspectas schol. Ven. nos edocet. Ille enim inter-
 pretes, quid diple a grammaticorum principe appieta significarit,
 dubitasse narrat: dum alii putarunt Aristarchum poetae vitio ver-
 tisse Patrocli arma, quae Apollo ei excusserit, ab Hectore ablata;
 Dionysius vero nil nisi casus enallagen eo signa indicatum tulnit:
 ἡ διπλῇ, inquit, ὅτι τοῖς παρεπιτιμῶντι ὁ Ἀρίσταρχος τῷ Ὀμήρῳ
 οὐ γὰρ αὐτὸς ἦν ὁ Ἐκτωρ ὁ σκυλεύσας τὸν Πάτροκλον, ἀλλ' ἀπ'
 αὐτοῦ περιόντος ἀφίλετο τὰ ὅπλα οὕτως ὁ Ἀπόλλων, ὁ δὲ αὐτὸν
 γυμνὸν ἔρωσε· ὁ δὲ Διονύσιος τὸ σημειὸν φησιν, οἷοι ἡλλικταὶ πτω-
 σις „Πάτροκλον κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα“ ἀπὸ τοῦ „Πατρόκλου“, vid.
 schol. ad v. 205.

V. 118. Aiacis elypeum magnitudine insignem fuisse poeta
 affirmat, vid. 7, 219 sqq. 11, 485. Idem esse ἐγγύθεν ac primi-
 tivum ἔγγος ex hoc loco demonstratum iuit Apollon. de pron.
 344, c.

V. 134 eum proximis duobus a Zenodoti recensione et Chia
 abfuerunt. Eustath. 1098, 47 sqq. ac schol. causam inde repe-
 tunt, quod non leo, sed leaena catulorum agat curam, Homera
 vero et alia animalium nomina et λέοντα generis communis esse
 volunt, conf. 18, 318. 21, 483. Notant ergo Antimachum, qui

- Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
 Αἴας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὖρον καλύπτας
 ἐστήκει, ὥς τις τε λέων περὶ οἴσι τέκεσσιν,
 ᾧ ῥά τε νῆπι' ἄγοντι συναντήσωνται ἐν ὕλῃ
 135 ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὃ δέ τε σθίνει βλεμμαίνει·
 πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται ὅσσοι καλύπτων·
 ὥς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρητίλῳ Μενέλαος,
 ἐστήκει μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέζων.
 140 Γλαῦκος δ' Ἰππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 "Ἐκτορ, ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
 "Ἐκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἰδεύεις.
 ἦ σ' αὐτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, γύξηλιν ἔοντα·"
 φράζεο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σώσεις
 145 οἷός σὺν λαοῖσι, τοῖ Ἴλιῳ ἐγγεγάσιν.
 οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Λαυαοῖσιν

vulgo. — V. 142. Ἐκτορ, ὡς εἶ- | Plutarch. de aud. poet. VI,
 dos ἄρ. Vind. ed. et Aldd. Ἐκ- | 124. — V. 144. σώσεις Vind.
 τωρ, εἶδος Vind. un. Barnes. | ed. ol. vulgo et H. —

poetae verbis in eam compulsus fuerit fraudem, ut leonem catulos
 ducentem sisieret. Aliam ob rem Gellius in Noct. Att. XIII, 7.
 id Homeri testimonium protulit, refutaturus Herodoti III, 108.
 aliorumque errorem, qui leonem semel et unum catulum partu
 edere sunt opinati, add. Aristot. histor. animal. VI, 31 ibique
 Schneiderum, alias aliorum fabulas persequuntur. Subiunctivo
 fidem habent Ven. Viind. et quattuor Heynii libri.

V. 136. Attigit Apollon. in Lex. 289., ubi alia aliorum
 grammaticorum interpretamenta editores contulerunt.

V. 142. Grammatici numeris metuentes varias circumspece-
 runt medelas: vucativi enim notam non e mera editorum conie-
 ctura proficiaci iudicio sunt Viind. Formam legitimam cum Ven.
 Viindob. quint. et aliis pluribus tuerentur schul. A. atque Eustath.
 1099, 9.

V. 144. Schol. A.: σώσεις· οὕτως Ἀριστάρχος. ἄλλοι δὲ σώ-
 σης διὰ τοῦ ἦ. Aristarcho parent Venet. et Eustath. 1099, 64.,
 quanquam hic σώσης his posuit ib. 11. et 42. Dissidium veterum
 ad recentiores permanavit, e quibus Heynio, Thierschio in
 gr. Gr. §. 345, 3, 6. et Rostio in Damu. Lex. Hom. Vol. I,
 91, a. placuit coniunctivus, Wolfius veru Aristarcho obtempera-
 vit. Mihi quidem futurum satisfacit, imo aptius videtur conditioni
 a Glaucio subiectae neminem sociorum iam Troianis opem esse
 iaturum, vid. ad 9, 251. et Hermann. de part. άν I, 8. sive in
 Opusc. IV, 28 sqq.

- εἶσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
 μάρνασθαι δητοῖσιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμῆς αἰεὶ.
 πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σώσσεις μεθ' ὄμιλον,
 150 σκέτλι', ἐπεὶ Σαρπηδόν' ἅμα ξεινὸν καὶ ἑταῖρόν
 κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
 ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένητο, πτόλει τε καὶ αὐτῷ,
 ζωὸς ἔων· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλχέμεναι κύνας ἔτλης.
 τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
 155 οἰκαδ' ἔμεν, Τροίῃ δὲ περῆσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσῆς ἐνεῖη,
 ἄτρομον, οἷόν τ' ἀνδρας ἐξέρχεται, οἱ περὶ πατρὸς
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθαντο,

V. 148. μετ' ἀνδράσιν V. ol. vulg. et Eustath. 1099, 14. — V. 149. μεθ' ὄμιλον Z. — V. 151. οἰωνοῖσιν ἔλωρ Harl. Lips. — V. 153. κύων ἔτλης Z. — V. 155. ἴω V. L. apud schol. Vict.

— V. 156. εἰ γὰρ δὴ Τρ. Vind. quint. — V. 157. ἐξ ἐρχεται V. ἐξέρχεται Rom. Eustath. 1099, 25. et vulgo olim, ἐπέρχεται Plutarch. in reipubl. gerend.

V. 148. Libri quidem plerique ad contrarium aberrarunt, Aristarchi vero iudiciom eos refellere vidimus ad 9, 317.

V. 149. Schol. A.: διὰ τοῦ τ, inquit, μεθ' ὄμιλον· παρὰ δὲ Ζηροδότῳ μεθ' ὄμιλλον· καὶ λόγον ἔχει ἀπὸ τοῦ ἔω ὄμιλον, neque aliter statuit Heynius. Verum Zenodotum voculae μετα cum genitivo locutae potestatem novam atque inauspitam concessisse vix erit credibile. Itaque Glaucus, qui Hectorem et Troianos ignaviae accusat, Zenodoti de sententia, ut opinor, haec ait: „neque tu cum tuo agmine, i. e. Troianis, ullum alium ab hostium contumelia defendes.“ Id autem ipsum partim ob genitivum, raro admodum a poeta dictum, partim quod obscuritate et ambiguitate laborat, importunum videbitur. Totum igitur erit eorum commune, ab omnibus omnino libris et Eustath. 1099, 19. comprobatur, quo Troum catervae, ad quas Sarpedonis corpus erat abstrahendum, indicantur, vid. II. 5, 573. 14, 21. 20, 47. et Matth. gr. Gr. §. 587, c.

V. 151. Hostes caesi canibus et alitibus oblati soliti effecerunt, ut quidam οἰωνοῖς, e glossa, ut videtur, natum, substituerent, vid. infra v. 255.; melius esse Ἀργείοις cum aliis iudicat Eustath. 1099, 19.

V. 153. Zenodoti lectionem ineptam habet schol. A., recte quidem. Cani enim audaces potius et impudentes quam timidi comparantur: deinde illi suspicioni intercedit comma post pedem quintom inferendum.

V. 154. Singula quomodo sint distinguenda, Nicanor apud schol. A. quaerit haece: ἤτοι ὑποστικτόν ἀνδρῶν, ἵνα σιζῶμεν ἔμεν, ὁ δὲ λόγος εἴη ἡδιόπερ εἰ τις μοι πεισθείη τῶν Λυκίων, οἷ-

- αἰνῶ καὶ Πάτροκλον ἐρυσάιμεθα Ἴλιον εἶσω.
 160 εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 ἔλθοι τεθνηὼς, καὶ μιν ἐρυσάιμεθα χάρις,
 αἰνῶ κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνοσ' ἔντια καλὰ
 λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἶσω.
 τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μὲν ἄριστος
 165 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχιμάχοι θεράποντες.
 ἀλλὰ σὺν Ἀϊαντος μεγαλήτορος σὺν ἐτάλασσας
 στήμεναι ἄντα, κατ' ὅσσε ἰδὼν δῆτιν ἐν αὐτῇ,
 οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σίω φέρερός ἐστιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον εἶπες.

præc. IX, 247. [T. II. p. 815. C.] — V. 158. δῆριν ἔχουσιν Harl. et all. — V. 161. ἔλθῃ libr. pauci. — Ib. γε χάρις Rom. cum all., male, χάρις

Vind. quint. — V. 163. καὶ δ' αὐτὸν ἀγ. Apoll. in Lex. Hom. 250. — V. 170. ἰσπας Plat. de aud. poet. VI, 114. [T. II. p. 32. A.] —

καὶ πορευσόμεθα· ἡ ὑποστικτικὴ ἐπὶ τὸ ἔμεν, ἢ ἡ ἀπαρτίματον, ὃ δὲ σύνδεσμος περισσεύῃ, τοῦ λόγου τοιοῦτου γενομένου „διόπερ νῦν εἰ τίς μοι πεισθεῖν τῶν Λυκίων οἰκადε ὑποστρέφειν, ἀπόλοιτο ἂν ἡ Τροία.“ Horum posteriorum Heynius verum habet, etsi prius tum interpunctio tum sententiae totius conformatio magis adiuvat. Ex eo vero orta est discrepantia, a schol. Victor. memorata: ἔμεν γράφεται ἔω, imo ἔτω, add. Eustath. II00, 20.

V. 157. Numerorum mendum, ab omnibus fere propagatum, Ven. et Vindd. auferunt. Homerica paullulum immutavit Plutarchus ad suum propositum detorquendo, unde vers. 156 scribit: μένος πολυθαρός ἐνίστω.

V. 158. Ab Harleiano discedunt Ven. Vindd. et plurimi cum edit. vulgaribus. Illud autem ex Od. 24, 515. petatum videtur.

V. 161. Vind. ed. cum vulgaribus libris τεθνηὼς, sed schol. A.: οὕτως διὰ τοῦ ἡ τεθνηὼς, quo Ven. scriba redarguitur, τεθνηὼς hic et alibi temere amplexus.

V. 163. Ven. et Vind. quint. cum aliis conjunctionem potentialem agnoscunt, neque ea latet Eustath. 1099, 28: καὶ αὐτὸν ἂν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἶσω. Schol. A.: ἡ διπλή, ὅτι οὐκ ἴσασιν οἱ περὶ τὸν Γλαῦκον, εἰ ἀποκεκόμισται ὁ Σαρπηδὼν εἰς Λυκίαν ἐπὶ τοῦ ὕπνου καὶ τοῦ θανάτου· διὸ φησὶν ἀντιρρυσίαι τὸν Πάτροκλον, ἵως ἂν κοίμῃαι τὸν Σαρπηδόνα. Quo perpenso eorum refutatur coniectura, qui totum hunc locum ut supposititium damnaverunt, vid. ad 16, 431.

V. 164. Vid. ad 16, 271 sq.

V. 170. Aoristi secundi forma quum Eustathii est II00, 60., tum in libris regnat.

ὦ πόποι, ἦ τ' ἐγάρ μιν σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν·
νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·
ὅστε με φῆς Αἰάντα πελώριον οὐχ ὑπομῆναι.

- 175 οὗτοι ἐγὼν ἔρριγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
ρήιδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον·
- 180 ἧὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὥς ἀγορεύεις,
ἦ τινα καὶ Δαναῶν ἀλκίης, μάλα περ μεμῶτα,

V. 171. οἱ πέπον Z. Vind. ed. | Plut. l. all. et in praec. polit. IX, 228. — V. 173. νῦν δέ σε ὠνοσ. Z. — V. 174. μ' ἔφης Ptolem. Ascalonita, φῆς Eust. 1101, 3. Rom. Both. — V.

175. οἷον ἐγὼν Vind. ed. — V. 176. ἀλλ' γέ Clark. H. — Ib. in fine ἔπειρ ἄνδρός V. L. ap. schol. A. — V. 178. ὅτε δ' αὐτὸς Vind. ed. et antiq. τότε δ' αὐτὸς Aristoph. — Ib. ἐπο-

V. 171. Hector Lyciorum ducem acerbe increpando, nec vero amice compellando, ad eandem mentem revocare studet: proinde Zenodoto, quem alii sequuntur inconsideratus, fides erit deroganda, vid. ad 16, 492.

V. 172. Schol. A.: μεμῶκε τὴν ἑφασιν, καὶ ταῖτα εἰσὶν ἀθιτεῖν ὁ Ἀριστάρχος. Quae si recte intelligo, Aristarchus versum nostrum habuit spurium, nisi schol. eius auctoritatem suae praetextui suspicioni. At primum illa a nullo absueto libro, deinde Hector Glaucum omnes omnino sapientia et consilio praestare nec potuit nec debuit dicere, vid. 14, 91 sq., ac similia 13, 631. 20, 305. Od. 19, 285 sqq. adduntur. Iudicio ad philosophos remisso, quos poetarum arbitros constituere vix licebit, ea de re generatim disserit Lehrsius de stud. Aristarch. Homer. 360 sqq. Totum locum subtiliter et accurate ventilavit Reizius de inclinat. acc. 74 sqq.

V. 173. Zenodotum accusativum praefereendum existimasse ad 14, 95., ubi nostra perperam legi Alexandrini magistri statuerunt, cognovimus. Praeterea genitivum, rei congruum, libri aequae atque Eustath. 1100, 62. vindicant. Is vero in eo ipso, quod aliud supervacuum est visum, aculeum occultum inesse potest.

V. 174. Alteram personam verbi φημί ab aliorum norma aliquanto distantem scimus; eam neque ἱ subscriptum, neque accentus eius generis monosyllabis congruit, cf. schol. A. Etym. M. 791, 49 sqq. et Buttman. in gr. ampl. cf. 109., annot. 1. Iam si praesens, cuius vim ac potestatem Alexio, scholiasta assentiente, contra Ptolemaeum, aoristi patronum, defendit, hic adesse credideris, id in oratione continua tenorem inclinare interpretes ipse fatetur. At usus et libri quidquam mutari vetant, quoniam de ἱ subscripto alii aliter censent, vid. Matth. gr. §. 215., annot. 1.

σχίσω ἀμυνόμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.

Ὡς εἰπὼν Τρῶεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν αὖσας.

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,

185 ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.

ὅφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύνω

καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξά κατακτάς.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἴκτωρ

δῆϊον ἐκ πολέμοιο· θήτων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους.

190 ὦκα μάλ', οὐπω εἴηλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών,

οἳ προτὶ ἄστν φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.

στάς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύου ἔντε' ἄμειβεν.

τρύγησι V. L. Eustath. 1101, 28.

— Ib. μαχέσθαι Harlei. Lips.

— V. 181. μέγα περ μεμ. Vind.

ed. Rom. ol. vulgo. — V. 186.

ἐγὼ Ἀχιλ. H. — V. 188. κορυ-

θαίολος editt. antiqq. — V.

190. μετασπών grammaticē quid.

— V. 191. Πηλεΐδος Vind.

quint. — V. 192. πολυδακρύ-

του vulgo, W. H. —

V. 175. Perpetuae confusioni lure adversantur V. Vind. un. et praestantiores, vid. ad 5, 516. 7, 27. 9, 39.

V. 176 sqq. Varietatem scribendi apposuisse satis erat: nam eadem fere 16, 688., ubi singula plenius pertractavi, legimus.

V. 179. Vid. ad 10, 291.

V. 181 sq. Pro duplici interpunctione sententiam duplicem ex his elici posse iam veteres perspexerunt, vid. schol. B. et Eustath. 1101, 33. Plerumque quidem commate post Δαναῶν distinguentes, ἀλκῆς μάλ᾽ περ μεμαῶτα, vid. 13, 197., comprehendunt, melius autem cum Eustathio, Vossio et Heynio ἀλκῆς σχίσω iungemus, cf. ad 13, 315. Postea μάλ᾽ περ μεμαῶτα non solum testes plurimi stabiliunt, sed Homeri sermo etiam reddīt certum, conf. 14, 375. 15, 604. 24, 298. Od. 22, 172.

V. 185 attulit Apollon. in Lex. Hom. 305., ubi eum prioribus: ἄνδρες ἱστέ φίλοι, olim ferebatur, recte vituperatum a Tollo, emendatum nuper a Bekkero 77, 30.

V. 188. Accentus pravitatem, Turnebo duce, sustulerunt editores.

V. 190. Scholl. AB. μετασπών acui iubent, e quibus ille: μετασπών ὡς καταλαβών· ἔστι γὰρ δευτέρως ἀόριστος. οὐδεμὶς δὲ μετοχὴ ἐν τῇ συνθέσει ἀναριθμᾷ τὸν νόμον, ὅτι μὴ μόνῃ ἢ ἀκων, περὶ ἧς ζητοῦμεν.

V. 191. Vind. quint. lectionem adscripsit schol. A.: ἐν ἄλλῳ Πηλεΐδος.

V. 192. Heynius e vers. 544., ubi κρατερῇ ἰσότην, Ἀργαλέῃ, πολυδάκρυος dicitur, πολυδάκρυος emendare vult. Bothius cum Veneto πολυδακρύου restituit, eique fidem facit Apollon. Arg. II, 916 ψυχὴν πολυδάκρυον Ἀκτορίδαο, add. Stephan. Thesaur. ling. Gr. Vol. II, 3126, a. Contra πολυδάκρυος, in quo

ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἅ δῶκε φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱερὴν
 Τρωσὶ γιλοπολλέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνει
 195 Πηλεΐδew Ἀχιλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίῳνες
 πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὁ δ' ἄρα ὧ παιδὶ ἥπασσεν
 γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγῆρα.

Τὸν δ' ὥς οὖν ἀπάνευθεν ἶδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς
 τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
 200 κινήσας ἔα κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·

Ἄ δειλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
 ὃς δὴ τοι σχεδὸν εἴσι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
 ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.

V. 201. ἃ δειλ', οὐδέ τί Eustath. | — V. 206. εἰλες Vind. ed. et
 1102, 10. et ol. vulgo. — V. | ol. vulgo. — V. 207. ὅτε οὕτως
 202. σχεδὸν ἐστὶ vulgo, W. H. | editt. antiq. — lb. ἐκροστήσαν-

libri plerique et Eustath. 1101, 58. conspirant, paenultimam
 semper producit, vid. 24, 320. Od. 19, 213, 251. 21, 57.

V. 201. Herodiani regulam, de qua ad 11, 160. 5, 194. ad-
 monui, schol. A. respexit.

V. 202. Quid Homeri usus et Ionum dialectus ab Attica in
 his discrepet, interpres Ven. exponit: οὐχ οὕτως παρεληπται, ὥς
 ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ πάσσομεν διατακτικῶς τὸ σχεδόν, ἀλλ' ἀντὶ
 τοῦ ἐγγύς. αἱ δὲ Ἀριστάρχου ὃς δὴ τοι σχεδὸν εἴσι. Ac de
 priori quidem grammatici passim disputant similiter, vid. Etym.
 M. 739, 45 Eustath. 516, 9 sqq. et schol. Victor. ad 20, 219.
 Aristarchi vero εἴσι, oblivioni paene traditum, Vindob. quint. so-
 lus retinuit, idemque Lipsiensi fuisse perscriptum e schol. Inter-
 pretatione πορεύεται merito suspicere. Iam quum ἐγγύς ἔων et
 ἐγγύς ἔων, vid. ad 4, 496., apud poetam alternent, σχεδόν ἐστιν
 et σχεδόν εἴσι eodem loco habenda esse sequitur. Quorum illud
 quum proprie dicitur, tum in id cadit, quod alicui fatale esse iu-
 dicatur, vid. Il. 15, 737. Od. 6, 125., ell. 13, 817. Od. 2, 284.
 6, 27., hoc autem bonum aptumque esse et cognata σχεδόν ἔλθειν,
 quibus nihil crebrius reperitur, ut 4, 247. 5, 607. 9, 304. 10,
 308, 320, 395., ostendere possunt, et notio utriusque consociata
 Od. 10, 156, et 12, 368 ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδόν ἦα κίων νεὸς ἀμφι-
 λίσσης, add. Od. 24, 491. Haec si reputaveris, mortem, quae
 alicui adstare dicitur 16, 853. 24, 132., appropinquantem ac pro-
 pius accedentem minime absouam videri erit constetudum. Repo-
 sui igitur Aristarcheum, codicum numero quidem exiguorum sed
 auctoritate praestabilius subsidio adiutum, quod a vulgari genere
 orationis atque a communis sensus consuetudine non abhorret.
 In ea sententia iam fuit Heynius, schol. Ven. mendu, quod
 Bekkerus eiecit, acute perspectu.

V. 203. Hunc versum adde iis, quae ad 7, 112. conguessi.

V. 204. Zoili iuscitiam, qui in Od. 8, 200 χείρων, οἶνεχ'
 ἱταρόν Ἐνρία λένωσ' ἐν ἀγῶνι pro nomine proprio habuit, schol.
 A. exagitat. Est vero Patrocli, animi mansuetudine morumque

- τοῦ δὴ ἐταῖρον ἔπεινες ἐνὴτα τε κρατερόν τε·
 205 τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
 εἶλεν· ἀτὰρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
 τῶν ποιήν, ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.
 Ἢ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
 210 Ἐκτορι δ' ἤρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ· δῦ δέ μιν Ἄρης
 δεινός, ἐννάλιος· πλησθὲν δ' ἄρα οἱ μέλει ἐντὸς
 ἀλκῆς καὶ σθένεος· μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
 βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφισι πᾶσιν
 τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμῳ Πηλεΐωνι.

τα Vind. ed. Rom. ol. vulgo. — V. 214. Πηληϊάδῳ Ἀχιλλῆος Z.
 V. 210. ἄρης Bothius. — V. 213. μέγ' ἰάχων editl. vulgar. — vulgo et W. —

humanitate excellentis, proprium, vid. 17, 670 sq. 21, 96. 23, 252, 648. Stirpem eius varie repetunt interpretes, vid. Etym. M. 341, 12. et Eustath. 1102, 41. Alii etiam Pythagorae philosophiam et numerum, rerum omnium principium, subesse autumant, ut auctor de poes. Homer. p. 221.

V. 205. Hectorem Patroelo spolia detraxisse Iupiter ipse affirmat, Aristarcho indignante, vid. schol. A. et ad v. 125.

V. 206. Medium, Hectori Achillis arma sibi met ipsi auferenti consentaneum, in Ven. Vind. quatuor et pluribus fuit, Eustathio haud dissidente, etsi vulgare exemplarium nonnullorum fuisse perhibet, vid. 1102, 49.

V. 207. Numero plurali malum Hectori constitutum in maius augeri Eustath. 1162, 60. animadvertit. Idem cum Ven. Vind. et aliis ὃ τοι, etsi singula parum accurate explicat, dubio liberrat, cf. Passov. Lex. v. δέχασθαι. Praepositionem, Veneto iubente, a verbo separandam, accentu instruxi, vid. ad 5, 157.

V. 210. Subtilitate inutili Bothius ἄρης scriptum voluit. Nam dii et ea, quae nomine illorum significuntur, pertenui discrimine dignoscuntur, vid. 13, 444, 569, 630. 16, 613, nec libri plerique certam et ab omnibus probatam normam sequuntur. Bothio tamen fere adstipulatur Apoll. in Lex. Hom. 155 sq.

V. 214. Schol. A.: αἱ ποινᾶς, inquit, ἐκδόσεις ἔχουσι μεγαθύμου Πηλεΐωνος, καὶ ἀκόλουθόν ἐστιν συναπτῆν ὅλον τὸν στίχον. ἡ δὲ Ἀριστάρχειος διόρθωσις κατὰ δοτικὴν ἔχει μεγαθύμῳ Πηλεΐωνι· ἡ ἀκόλουθόν ἐστι βραχὺ διαστῆλαι ἐπὶ το λαμπόμενος, add. Venet. schol. alterum et Eustath. 1103, 1 sqq., cui Achillis similitudo, quae Patroelo conspecto Troum enteris terrorem iniecerat, per Hectorem in Achivos versa haud inelegans videtur. At obiciat aliquis verbum ἰνδάλλεσθαι personae aut rei, cuius formam aliquis repraesentet, nominativum sibi postulare, vid. Nitzsch. ad Od. 3, 246. et Ruhnken. ad Tl. maei Lex. Plat. 159., ell. Hom. II, 23, 460. hymn. in Ven. 179. Apoll. Arg. I, 1297. II, 545. III, 453, 812. Quod etsi plerum-

- 215 ὠτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν,
 Μίσθλην τε Γλαυκὸν τε, Μεδοντά τε Θεροσίλογόν τε,
 Ἀστεροπαῖον τε Δεισήνορά θ' Ἰππόθοόν τε,
 Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν·
 τοὺς δ' ἑποτρύνων ἔπια περὶ ῥέοντα προσηύδα·
- 220 Κέκλυτε, μνηρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων·
 οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
 ἐνθάδ' ἀφ' ὑμτέρων πολίων ἤγριρα ἕκαστον·
 ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
 προσφρονέως ῥύοσθε φιλοπολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν·
- 225 τὰ φρονέων δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ
 λαούς, ὑμέτερον δὲ ἕκαστου θυμὸν ἀέξω.
 τῷ τις νῦν ἰδὺς τετραμμένος ἢ ἀπολίσθω,

V. 215. ὠτρυνεν Z. et H. — V. 216. Ὁρασίλογον libri quid. et ol. vulgo. — V. 217. Δεισήνορα Vind. edit. et ol. vulgo, Δισή-
 νορα V. Rom. — Ib. Ἰππόθοον lib. un. — V. 224. ἀπ' Ἀχαιῶν Vind. un. et Ald. sec. — V. 230. ἐρύσει — εἴξει Vind. un.

que locum habet, dativum tamen non prorsus inauditum fuisse quom Od. 3, 246., ubi olim erat ἀθανάτοισι ἐνθάλλεται ἐλκοράσθαι, nobis persuadet, tum poetarum aliorum testimonia certa et firma efficiunt, vide sis Theoc. Id. XXII, 39. Nicandr. Ther. 153, 259. His igitur permotus, Heynio et Bothio ducibus, Aristarcho sam adstipulatus.

V. 215. Augmentum poetae mori et ori conducere dixi ad 8, 398.

V. 216. Orsilochum temere hoc venisse librorum multitudo et Virgillii imitatio Aen. VI, 483.: Glaucumque Medootaque Ther-siluchumque satis docent.

V. 217. Librariorum peccata confusio trita ac pervulgata peperit, Barnesius, Etymol. Magn. 263, 12. obsequutus, ea correxit. Accedit nunc Vindob. quintus.

V. 218. Chromln sive Chromium et Ennomum, augurem, Mysorum legionibus praefuisse Il. 2, 358. testatur. Alium Enno-mum, quem Ulixes Il, 422. interfecit, cum nostro non permi-scendum esse schol. A. intellexit.

V. 219. Hunc versum Lips. et Townlei. neglexerunt, neque ullum eius desiderium esse Ernestius scribit.

V. 224. Nisquor duplici modo distingui posse censet, vel plene vel ita, ut proxima iungantur prioribus. Praepositiones ἐνθὸ et ἀπὸ saepissime contundi nemo ignorat. Illam aliorum similitudine iure meritoque defendit Heyninus, vid. 17, 235, 645. 21, 56. Apoll. Arg. I, 10.

V. 225. Una comprehensione haec deriucienda esse libri pariter ac schol. ad Od. II, 521. nos admonent. Odysseae exem-plum geminum Heyninus commemoravit, vid. 15, 309. 16, 84.

ἢ σαωθήτω· ἢ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς.

ὅς δέ κε Πατρόκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἐμψυ

230 Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δέ οἱ Αἴας,
ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
ἔξω ἐγώ· τὸ δὲ οἱ κλέος ἔσεται ὅσον ἐμοὶ περ.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Ἀναῶν βρῖσαντες ἐβῆσαν,
δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς

235 νεκρὸν ὑπ' Αἰάντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
νήπιοι· ἢ τε πόλεσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·

ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφεῖς, οὐκέτι νῶϊ
ἔλπομαι αὐτῷ περ νοστήσμεν ἐκ πολέμοιο.

240 οὔτι τόσον νέκυσς περιδείδια Πατρόκλαιο,

et ol. vulgo. — V. 231. τῶν
ἐνάρων V. Vindd. Eustath. 1103,
44. et ol. vulgo. — V. 234.
ἔλπετο et ἔθηκε VV. l.l. ap.
schol. A. et Victor., σφιν ἔλπετο

Lips. et Harl. ὦ πεπόνων Bothii
coniect. — V. 240. οὔτοι Ald.
see. τόσσον Rom., utrumque,
metro adversante. — lb. νέκυσς
πέρει δείδια Ar. et all. —

V. 230. In subiunctivis consentiunt Ven. alii et Eustath. 1103, 44. Quare nihil dubii superest, quin ab editoribus recentissimis vere ac prudenter sint recepti.

V. 231. Aristarchi et editionum principum fuit τῷ, vid. schol. A. Id vero, et Wolfio, conf. praef. edit. nov. p. 41, et Heynio comprobatum, Homeri consuetudo reposeit, vid. 3, 218. 9, 510 sqq. 11, 409., etsi vulgari subsidio esse possit 19, 111. Eustath. in pronomine Hectoris quendam fallaciam quaerit 1104, 22.: τὸ δὲ ἥμισυ τῶν ἐνάρων σοφιστικῶς κείται ἐν ἀορίστῳ, ἐπεὶ μηδὲ δῆλόν ἐστιν, οἷα καὶ ὅσα ἔναρα πορισθῆσανται ἀπὸ τῶν ὑπὲρ Πατρόκλου πρὸς αὐτὸν. εἰ δὲ λέγει δεικνικῶς ἥμισυ τῶν ἐνάρων, ὧν ἄρτι περιλείπεται σκυλεύσας ἐκ Πατρόκλου, εἴη ἂν ὁ λόγος τῷ Ἑκτορι καὶ σαφὲς καὶ οὐδὲ σοφισματώδης. Aristarchi igitur ratio et perspicuitati et Hectoris simplicitati animique candori, quo excellit, optime convenit.

V. 234. ἔλπετο et ἔθηκε tum in edilis tum in scriptis semper variare solent. Prius autem Aristophanem praeferendum iudicasse schol. A. refert, vid. ad v. 404.

V. 238. Bothius, cui ὦ repetitum molestias creavit, ad 6, 65. vel ὦ πέπον vel ὦ πεπόνων Homero reddendum censuit. Cuius inventi recordatus ita disserit: „indignauis est et velut reprehendentis de ignavia quum Menelaum tum semet ipsum; quasi dicas Germanice: armer Trupf Menelaus.“ Sed neque testimonium ex Herodoto deprumptum satisfacit, neque trochaeus alius et his idoneis exemplis potest defendi.

V. 240. Ut pugna de Patrocli corpore diceretur commissa, Aristarchus νέκυσς πέρει Πατρόκλ., verum habuit, vid. scholl. AV. Subtilius id excogitatum esse in quaestione. de inclin. acc.

ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
 ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διπείτιος ποταμοῖο
 βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
 205 ἡϊόνες βυβώσιν, ἐρευγομένης ἀλὸς ἕξω·

V. 261. μετ' ὀπίσθε V. — V. 263. διπείτιος Zenodot. — V. 264. βέβρυχεν Vind. quint. βέβρυχη Aristoph. H. Thiersch. in gr. §. 322, 8. — V. 265. ἡϊόνος V. L. ap. Eustath. 1006, 50. — lb. βοάουσι auctor de vit. Homer. p. 177. — lb. ἔξω Bentleii coniectura. — V. 266.

rent, alii aliam emendandi viam inierunt. Wolfianum vero et librorum et edit. antiquissimarum fide iunittur.

V. 262. Vid. 13, 136. 13, 306.

V. 263. Comparationem sententiarum pondere non minus quam verborum quasi pigmentis illustrem summis laudibus praedicant periti harum rerum arbitri, velut Dionys. Halic. de compos. verb. s. XV, 110. et Aristotel. de art. poet. c. XXII. Homericis autem cognitis, quum se tantae dicendi magnitudini non venustatis imparem sensisset, Platonem vel Sponem poemata sua flammis inieclisse plurimi retulerunt, vid. schol. Ven. ad h. l. et ad Il. 18, 392., Eustath. 1106, 29 sqq. et schol. Leidens. in Valckenar. dissert. de schol. Homer. p. 101. ex edit. Lips., add. P. Victorii Var. Lectt. XXXVI, c. 13. Ad eundem versum schol. B. sub finem haec habet: Ζηνόδορος δὲ διπείτῃ τὸν διανγῇ ἀποδίδωσιν· διὰ τοῦτο καὶ γράφει διπείτῃ διὰ τῆς τι δι-σθόγγου. In scholiis ad Od. 4, 447. ea lectio et interpretatio, uno libro excepto, qui in Zenodori nomine congruit, adscribitur Zenodoto, ab Heynio desiderata. Neque alia eius dissimilitudinis exempla desunt: ita Porphyrius ad Il. 18, 356. ait: Ζηνόδορος (Leidens. Ζηνόδοτος) τῷ συγγράμναι περὶ τῆς Ὀμήρου συνθέσεως τὰ δέκα βιβλία συγγράμναι καὶ περὶ τούτου τοῦ τόπου, denique schol. A. ad 18, 22. Zenodorum contra Platonem et Zoilum poëtae causam egisse auctor est. At Zenodotum recte reducemus, quod Suidas II, 8. Zenodoto Alexaodrino, qui Ephesio inferior fuit, eius argumenti libros attribuit. Tertium Zenodotum, Mallotem, Crateis discipulum, schol. Victor. ad Il. 15, 261. 13, 730., Ven. A. ad Il. 23, 79. Eust. ad Il. 957, 10, 1006, 3. et schol. ad Arat. Phaen. 33. excitant. Omnia propemodum, quae in schol. Ven. Zenodoti nomine feruntur, ad Ephesium, primum Homericorum emendatorem, esse referenda Wolfius in prolegom. p. 199 sq. censuit. At iudicium lubricum et incertum esse quum hic locus, tum alia quaedam, de quibus infra dicendum erit, manifesto comprobant. Itaque si recte angeror, διπείτης Zenodoti Alexandrini fuit neque Ephesii. Epitheton fluviorum commune attigi ad Il. 16, 174.

V. 264. Thierschio ensu potius quam consilio Aristarchi nomen pro Aristophaeo excidit et in act. philol. Monac. I, 20. et in grammat. Graeca, frustra monito ab Hermanno in dis-

τόσση ἄρα Τρώες ἰαχὴ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
ῥαχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
λαμπρῆσιν κορύθεσσι Κρονίων ἤρα πολλὴν
270 χεῦ· ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιάδην ἤχθαιρε πάρος γε,

τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ γίγεται.
αὐτὰρ Ἀχ. Vind. ed. et ol. vul-
ga. — V. 267. *Ιουραχ* Ald.
sec. H. et all. — V. 268. ἄρ-
θέντες Zu. — V. 269. ἤρα που-

lēr V. L. ap. Eustath. 1107,
13. — V. 270. ἤχθαιρε. Vind.
ed. et ol. vulgo, ἤχθαιρε Ar.
H. —

sert. de legib. quibud. subtiliorib. sermon. Homer. II, 9. sive in
Opuseul. II, 47. Cuius verba hic apponam: „Thierschius, inquit,
βελούχῃ legi iubens cum Aristarcho, hunc festinans auclorem no-
minavit lectionis, quae Aristophanis erat. Aristarchus enim, opi-
nor, intelligebat βελούχην dictum oportere, ut de re, quae non
interdum, sed perpetuo fieret.“

V. 265. Fremittum aquoris literarum sono quasi adumbrari
iure affirmant commentatores Graeci, forma igitur dialecti cum-
munis Homeri vitam falso obsecpavit. Fluctus autem maris aestu-
antis ad litus appellii consequens est, unde Benfiseii emendatione,
ab Etymol. Magn. 422, 53. et libris improbata, haud egemus,
vid. praeterea Od. 5, 401 sq. et Apoll. Arg. II, 375 sqq.

V. 266. Ven. Vind. quint. et Eustath. 1105, 59. cum aliis
lectioni mutatae fidem faciunt; eam vero et comparationi magis
idoneam esse et Homeri usui sermonique aptiorem quam olim re-
ceptam patebit conferenti Il. 3, 2. 2, 780, 13, 795, 15, 384, 17,
759; alteri ansam praeberunt 16, 366. ac similia quaedam. Be-
ne igitur de hoc loco Wolfius atque He cynius iudicarunt, vid.
illos praefat. ed. nov. p. 45.

V. 267. Spiritum asperum intransitivi nec transitivi esse ex-
positi in Excurs. V, p. 13., neque eum respuunt optimi quique,
ut Ven. Viudd. et Eustath. 1106, 59.

V. 268. Metaphora satis nota Graecos clypeis aeneis muni-
tos dicit, vid. 13, 130. 15, 566.; isti vnei sua et propria vis est
apud Apoll. I, 990. Zenodotos vero imagini, quae poetae ani-
mo obversabatur, parum prospexit.

V. 269. Homerum ἤρα πολλὴν crebrius usurpare Bothius
opinatur, ell. 3, 381. 11, 752. 16, 190. Od. 7, 15, 140. Eu-
stathium vero falso insinuat temeritatis, ille enim 1107, 13 ἤρα
πολλὴν ἢ μᾶλλον πουλύν, idque non modo in libris aliquot repe-
ritur, verum etiam, numeris flagitantibus, certum est in Il. 5,
776. 8, 50. Posterioris aetatis epici, nullo delectu adhibito, po-
nunt utrumque, velut Quint. Posthom. II, 195. XI, 291.

V. 270. Triplex fuit scriptura in editis: ἤχθαιρε, ἤχθαιρε et
ἤχθαιρε. Quartum, ut Aristarcheum, schol. A. enotavit: Ἀρίσταρ-
χος διὰ τοῦ ἔχθαιρε, idem ad 20, 386. imperfectum ἤχθαιρε
Aristophanis fuisse testatur. Augmentum vero, quod Ven. et alii
plurimi praesigant, erit servandum.

- 95 αἰδεσθῆις, μήπως με περιστήωσ' ἵνα πολλοί.
 Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντα ἄγχι κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 ὅππότε' ἀνὴρ ἐθίλῃ πρὸς δαίμονα φωνὴ μάχεσθαι,
 ὃν καὶ θεὸς τιμῇ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κλύεσθαι.
- 100 τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νειμεσθήσεται, ὃς κεν ἴδῃται
 Ἐκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 εἰ δέ που Λιαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πνυθοίμην,
 ἄμφω κ' αὐτὶς ἰόντες ἐπιμνησάμεθα χάριος,
 καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἰ πως ἐρυσάμεθα νεκρὸν

V. 95. περιστήωσ' ἵνα πολλοί | 1096, 57. ἰθὺλος Ald. sec. —
 V. ol. vulgo et Eustath. 1096, | V. 103. ἰόντε ἐπιμν. Z. — V.
 96. — V. 98. ἰθὺλος Harl. | 105. φέρτερον Eust. 1097, 22.
 Vind. ed. ol. vulgo et Eustath.

cliticae nunquam retracto vulgatam servandam esse intelligitur, conf. Od. 19, 121. Il. 10, 129, 17, 100.

V. 95. Diphthongum Aristarchi iussu expulsam esse docui in *Excursa*. I. p. 6.

V. 98. In modo libri discrepant, attamen subiunctivum Ven. Harl. Lips. et plurimi Heynii suppeditarunt una cum schol. A. Illum omnium optime quadrare indicant proxima; pendent enim a Menelai sententia consentis: cum viro dei favore ac benevolentia adiuto nullo pacto esse pugnandum. Quae si reputaveris, verba πρὸς δαίμονα, in quibus expediendis haerent interpretes, clara erunt et perspicua. Nam negat Atrides deo vel Iove invito remmet ipsum vel alium quemcunque Hectori posse resistere, vid. τ. 630 sqq. scholl. AV. et Eustath. 1097, 6. Eam vero opinionem heroum Homericorum fuisse communem scimus, vid. 5, 601. 8, 140.

V. 100. Verum ex Aristotel. Rhet. II, 9. a Barnesio insertum melius, ut auguror, ad Il. 11, 543 revocavimus, ubi vide eum.

V. 104. Sunt haec quasi ex indole Aiacis, nimia virium asperbia ferocientis, dicta. Quo factum est, ut schol. ad Eurip. Orest. 676. Menelai sermonem ad Aiacem traduceret. In universum autem tragici, velut Sophocles in Ai. 765., Telamonii indolem asperiores et magis immitem finxerunt, cuius rigoris et immanitatis vel nulla omnino vel pertenuia vestigia exstant apud poetam. Quare Eustath. 1097, 20. de nostris veris et modestius indicavit interprete Euripidis.

V. 105. Superlativus, cui testes graves et locupletes sunt, ut Vind. Quint. Ven. ac plurimi, rei convenit, vid. ad Il. 8, 144. Etymol. M. I. all. ita dixerit: φέρτατον κακῶν δὲ καὶ φέρτατον εἰη, Ἰλιάδος ρ', τῶν δὲ παρόντων κακῶν τοῦτο ἂν εἴη ἄριστον ἢ ἐκ πολλῶν τῶν προγεγονότων (fort. παραγεγονότων) τοῦτο ἄμεινον

- 105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ· κακῶν δὲ καὶ φέρτατον εἶη.
 Ἔως δ' ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον· ἤρχε δ' ἄρ' Ἴκτωρ.
 αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δὲ νεκρὸν,
 ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῖς ἠὺγένειος,
 110 ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῦ διώνται
 ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
 παχνοῦται, ἀέκων δὲ τ' ἐβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
 ὥς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
 στῇ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἑταίρων,

Rom. et ol. vulgo, φέρτατον V. | V. 110. διένται V. L. ap. schol.
 L. in Etym. M. 798, 46. — A. — V. 111. τοῦ δ' ἐν φρε-
 V. 109. λῖς ol. vulgo et W. — ol' editi. antiq. —

γίνοιτο. γράφεται δὲ καὶ φέρτατον, κάλλιον. Fuerunt igitur qui
 φέρτατον malum facillime ad tolerandum exponerent, et usu ad-
 versante et grammatico dubitante. Botbuis nonnisi duo mala,
 alterum relictī corporis Patrocliani, alterum vel invito fato ser-
 vati, subesse dicit, eaque de causa φέρτατον idem ac φέρτερον
 significare putat. Sed Menelaus Danorum exercitum malorum
 quasi fluctibus immersum iudicat. Fortuna enim eius Iovis invidia
 erat mutata, victoria penes Hectorem et Troas. Patroclum
 denique caesus. Menelaus ergo dicet: si nobis contigerit, ut
 corpus defuncti hostibus ereptum ad Achillem referamus, id pro-
 fecto ex multis, quibus obruimur, malis omnium esset levissimum,
 vid. Eustath. 1097, 20 sqq. et scholl. AD.

V. 107. Vid. 4, 221. 11, 412.

V. 109. Tenorem Aristarchi restituendum esse probavi ad
 11, 239. 15, 275. Menelaum tarde sed necessitate compulsum
 recedere indicat verbum eius rei proprium, conf. 6, 496. 11, 547.
 21, 492. et schol. ad Soph. OC. 1591.

V. 110. Διένται et διώνται promiscue offeruntur: illud, nisi
 fallor, Herodiani fuit, quem auctorem schol. A. sequitur ita com-
 mentatus: οὕτως διένται ὡς τίθενται. μέμνηται δ' Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ
 μ', vid. schol. Ven. ad Il. 12, 276., cll. Buttmann. in gr. ampl.
 II, 1. p. 105.; coniunctivo auxilio sunt libri plurimi, scholl.
 AB. Eust. 1097, 48., neque Etym. M. 288, 36., ut multis rebus
 possumus iudicare, dispar fuit: διώνται, σημαίνει τὸ διακονῆσαι.
 ἔστι ῥῆμα διῶ· παράγωγον δέημι. Nam, accentu bla emendato,
 eum reliquis erit concursus, vid. schol. Ven. ad 18, 162. Eustath.
 904, 25. 1312, 5.

V. 111. Ernestius ut olim vulgari succurreret, τὸ δ' ἐν
 φρ. ἄλλ. ἦτορ scribendum proposuit; frustra, mendum enim prio-
 rum et libri ignorant et Eustath. 1097, 51.

V. 114. Vid. 11, 595. 18, 591.

- 115 παπταίνων Αλαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχησ' ἐπ' ἀριστερά πασῆς
 θαρσύνονθ' ἐταίρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι
 θεισπίσιον γάρ σφιν φόβον ἐμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 βῆ δὲ θείην, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ἤνθα·
- 120 Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 σπεύσομεν, αἳ κὲ νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
 γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαίτρουσι θυμὸν ὄρινεν.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
- 125 Ἐκτωρ μὲν Πατρόκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
 ἔλχ', ἐν' ἀπ' ὤμουιν κεφαλὴν τάμοι ὅξεί χαλκῷ,
 τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δολίῃ.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἥντι πύργον.
 Ἐκτωρ δ' ἄψ' ἐς ὄμιλον ἰὼν ἀνεχάξεθ' ἐταίρων.
- 130 ἐς δαίτρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τεύχεα καλά

V. 118. φόβον abest a Vind. de amor. prof. VII, 923. et ol. quint. — V. 127. δόη Rom., ut solet. — V. 134. συναντή- Vind. ed. et Ald. sec. — V. 139. εἰσὶν Vind. ed. et ol.

V. 116 sq. Iterum occurrunt nobis. infra 682 sq., ubi Hey-
 nius resecat augmentum, numerorum vi infracta, vid. praeterea
 5, 355. 11, 498. 13, 765, 767.

V. 125. Aristarchi notatōnes ne veteribus quidem ab omni
 parte fuisse perspectas schol. Ven. nos edocet. Ille enim inter-
 pretes, quid diple a grammaticorum principe appieta significarit,
 dubitasse narrat: dum alii putarunt Aristarchum poetae vitio ver-
 tisse Patrocli arma, quae Apollo ei excusserit, ab Hectore ablata;
 Dionysius vero nil nisi casus enallagen eo signo indicatum voluit:
 ἡ δὲ πλῆ, inquit, ὅτι τοιαυτὴν παρεπιτιμῶντι ὁ Ἀριστάρχος τῷ Ὀμήρῳ
 οὐ γὰρ αὐτὸς ἦν ὁ Ἐκτωρ δ' οὐκ ἐκείνος τὸν Πατρόκλον, ἀλλ' ἀπ'
 αὐτοῦ περιόντος ἀφίλετο τα ὅπλα οὕτως ὁ Ἀπόλλων, ὁ δὲ αὐτὸν
 γυμνὸν ἔκρωσε· ὁ δὲ Διονύσιος τὸ σημεῖον φησιν, ὅτι ἡλιακταὶ πτω-
 σις „Πατρόκλον κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα“ ἀντὶ τοῦ „Πατρόκλου,“ vid.
 schol. ad v. 205.

V. 118. Aiacis clypeum magnitudine insignem fuisse poeta
 affirmat, vid. 7, 219 sqq. 11, 485. Idem esse ἐγγύθεν ac primi-
 tivum ἐγγὺς ex hoc loco demonstratum ivit Apollon. de pron.
 344, c.

V. 134 cum proximis duobus a Zenodoti recensione et Chia
 abfuerunt. Eustath. 1098, 47 sqq. ac schol. causam inde repe-
 tunt, quod non leo, sed leaena catulorum agat curam, Homero
 vero et alia animalium nomina et λέοντα generis communis esse
 volunt, conf. 18, 318. 21, 483. Notant ergo Antimachum, qui

- Τρωσὶ φέρον προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
 Αἴας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύπτει
 ἐσθῆκει, ὡς τίς τε λίων περὶ οἷσι τέκεσσιν,
 ᾧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ
 135 ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὃ δέ τε σθῆνεί βλεμμαίνει·
 πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται ὅσσε καλύπτων·
 ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρήϊγιλος Μενέλαος,
 ἐσθῆκει μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἄεζων.
 140 Γλαῦκος δ' Ἰππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἔκτορ ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
 Ἔκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἰδεύεο.
 ἦ σ' αὐτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, γνῆξῃν ἔοντα·
 φράζεο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σώσεις
 145 οἷος σὺν λαοῖσι, τοῖ Ἴλιῳ ἐγγεγάασιν.
 οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν·

vulgo. — V. 142. Ἔκτορ, ὡς εἶ- | Plutarch. de aud. poet. VI,
 δος ἄρ. Vind. ed. et Aldd. Ἔκ- | 124. — V. 144. σώσης Vind.
 τωρ, εἶδος Vind. un. Barnes. | ed. ol. vulgo et H. —

poetae verhis in eam compulsum fuerit fraudem, ut leonem catulos
 durentem sisieret. Aliam ob rem Gellius in Noct. Att. XIII, 7.
 id Homeri testimonium protulit, refutaturus Herodoti III, 108.
 aliorumque errorem, qui leonem semel et unum catulum partu
 edere sunt opinati, add. Aristot. histor. animal. VI, 31 ibique
 Schneiderum, alias aliorum fabulas persequuntur. Subiunctivo
 fidem habent Ven. Vindd. et quattuor Heynii libri.

V. 136. Attingit Apollon. in Lex. 289., ubi alia aliorum
 grammaticorum interpretamenta editores contulerunt.

V. 142. Grammatici numeris metuentes varias circumspece-
 runt medelas: vocativi enim notam non e mera editorum conie-
 ctura proficisci iudicio sunt Vindd. Formam legitimam cum Ven.
 Vindob. quint. et aliis pluribus tuerentur schol. A. atque Eustath.
 1099, 9.

V. 144. Schol. A.: σώσεις· οὕτως Ἀριστάρχος. ἄλλοι δὲ σώ-
 σης διὰ τοῦ ᾗ. Aristarcho parent Venet. et Eustath. 1099, 64.,
 quanquam hic σώσης his posuit ib. 11. et 42. Dissidium veterum
 ad recentiores permanavit, e quibus Heynio, Thierschio in
 gr. Gr. §. 345, 3, 6. et Rostio in Damus. Lex. Hom. Vol. I,
 91, a. placuit coniunctivus, Wolfius vero Aristarcho obtempera-
 vit. Mihi quidem futurum satisfacit, imo aptius videtur conditioni
 a Glaueo subiectae neminem sociorum iam Troianis opem esse
 laturum, vid. ad 9, 251. et Hermann. de part. an I, 8. sive in
 Opuse. IV, 28 sqq.

- εἶσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
 μάρνασθαι δηλοῖσιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμῆς αἰεὶ.
 πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σώσσεις μεθ' ὄμιλον,
 150 σκέτλι', ἐπεὶ Σαρπηδὸν' ἅμα ξεινὸν καὶ ἑταῖρόν
 κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύημα γενέσθαι;
 ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο, πτόλει τε καὶ αὐτῷ,
 ζωὸς ἑὼν· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλχέμεναι κύνας ἔτλης.
 τῷ νῦν εἰ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
 155 οἴκαδ' ἵμεν, Τροίῃ δὲ πεφρήσεται αἰπὺς ὀλεθρος.
 εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαράσῃς ἐνείη,
 ἄτρομον, οἷόν τ' ἀνδρας ἐξέρχεται, οἱ περὶ πάτρης
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,

V. 148. μετ' ἀνδράσιν V. ol. vulg.
 et Eustath. 1099, 14. — V.
 149. μεθ' ὁμίλου Z. — V. 151.
 οἰωνοῖσιν ἔλωρ Harl. Lips. —
 V. 153. κύων ἔτλης Z. — V.
 155. ἴω V. L. apud schol. Vict.

— V. 156. εἰ γὰρ δὴ Τρ. Vind.
 quint. — V. 157. ἐς ἐρχεται V.
 ἐξέρχεται Rom. Eustath. 1099,
 25. et vulgo olim, ἐπέρχεται
 Plutarch. in reipubl. gerend.

V. 148. Libri quidem plerique ad contrarium aberrarunt, Aristarchi vero iudicium eos refellere vidimus ad 9, 317.

V. 149. Schol. A.: διὰ τοῦ ᾧ, inquit, μεθ' ὁμίλου· παρὰ δὲ Ζηνοδότῃ μεθ' ὁμίλου· καὶ λόγον ἔχει ἀπὸ τοῦ ἔγω ὁμίλου, neque aliter statuit Heyniius. Verum Zenodotum voculae μετα cum genitivo iunctae potestatem novam atque inauditam concessisse vix erit credibile. Itaque Glaucus, qui Hectorem et Troianos ignaviae accusat, Zenodoti de sententia, ut opinor, haec ait: „neque tu cum tuo agmine, i. e. Troianis, ullum alium ab hostium contumelia defendes.“ Id autem ipsum partim ob genitivum, raro admodum a poeta dictum, partim quod obscuritate et ambiguitate laborat, importunum videbitur. Tutum igitur erit eorum commune, ab omnibus omnino libris et Eustath. 1099, 19. comprobatur, quo Troum entervae, ad quas Sarpedonis corpus erat abstrahendum, indicantur, vid. Il. 5, 573. 14, 21. 20, 47. et Matth. gr. Gr. §. 587, c.

V. 151. Hostes caesi canibus et alitibus obfici soliti effecerunt, ut quidam οἰωνοῖσι, e glossa, ut videtur, natum, substituerent, vid. infra v. 255.; melius esse Ἀργείοισι cum aliis iudicat Eustath. 1099, 19.

V. 153. Zenodoti lectionem ineptam habet schol. A., recte quidem. Cani enim audaces potius et impudentes quam timidi comparantur: deinde illi suspicioni intercedit comma post pedem quintum inferendum.

V. 154. Singula quomodo sint distinguenda, Nicanor apud schol. A. quaerit hisce: ἤτοι ὑποστικτεῖον ἀνδρῶν, ἵνα σιζῶμεν ἵμεν, ὃ δὲ λόγος εἴη „διόπερ εἰ τις μοι πεισθῇ τῶν Λυκίων, οἱ-

- αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσάμεθα Ἴλιον εἶσω.
 160 εἰ δ' οὔτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 ἔλθοι τεθνηώς, καὶ μιν ἐρυσάμεθα χάρμης,
 αἶψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντα καλὰ
 λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοιμέθα Ἴλιον εἶσω.
 τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μὲν ἄριστος
 165 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
 ἀλλὰ σὺν Ἀϊαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασας
 στήμεναι ἄντα, κατ' ὅσσε ἰδὼν δητῶν ἐν αὐτῇ,
 οὐδ' ἰδυῖς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες.

praec. IX, 247. [T. II. p. 815. C.] — V. 158. δῆριν ἔχουσιν Harl. et all. — V. 161. ἔλθῃ libr. pauci. — Ib. γε χάρμης Rom. cum all., male, χαρμῃ

Vind. quint. — V. 163. καὶ δ' αὐτὸν ἀγ. Apoll. in Lex. Hom. 250. — V. 170. ἔειπας Plut. de aud. poet. VI, 114. [T. II. p. 32. A.] —

καὶ πορευσόμεθα· ἡ ἰποστικτίον ἐπὶ τὸ ἔμεν, ἐν ᾗ ἀπαρίμνητον, ὃ δὲ σύνδεσμος περισσεύῃ, τοῦ λόγου τοιοῦτου γενομένου „διόπερ οὐκ εἴ τις μοι πεισθιῇ τῶν Λυκίων οἰκαδὲ ὑποστρέφειν, ἀπόλοιτο ἂν ἡ Τροία.“ Horum posterius Heynius verum habet, etsi prius tum interpunctio tum sententiae totius eouformatio magis adiuuat. Ex eo vero orta est discrepantia, a schol. Victor. memorata: ἔμεν γράφεται ἰω, imo ἰτω, add. Eustath. 1109, 20.

V. 157. Numerorum mendum, ab omnibus fere propagatum, Ven. et Vindd. auferunt. Homericam paullulum immutavit Plutarchus ad suum propositum detorquendo, unde vers. 156 scribit: μένος πολυθαροῖς ἰνέστω.

V. 158. Ab Harleiano discedunt Ven. Vindd. et plurimi cum edit. vulgaribus. Illud autem ex Od. 24, 515. petatum videtur.

V. 161. Vind. ed. cum vulgaribus libris τεθνηώς, sed schol. A.: οὕτως διὰ τοῦ ἡ τεθνηώς, quo Ven. scriba redarguitur, τεθνηώς hic et alibi temere amplexus.

V. 163. Ven. et Vind. quint. cum aliis coniunctionem potentialem agnoscunt, neque ea latet Eustath. 1099, 28: καὶ αὐτὸν ἂν ἀγοιμέθα Ἴλιον εἶσω. Schol. A.: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐκ ἴσασιν οἱ περὶ τὸν Γλαῖκον, εἰ ἀποκειόμεσται ὁ Σαρπηδὼν εἰς Ἀνκίαν ἐπὶ τοῦ ὕπνου καὶ τοῦ θανάτου· διό φησιν ἀντιφρονεῖν τὸν Πάτροκλον, ἵως ἂν κομίσαι τὸν Σαρπηδόνα. Quo perpenso eorum refutatur coniectura, qui totum hunc locum ut supposititium damnarunt, vid. ad 16, 431.

V. 164. Vid. ad 16, 271 sq.

V. 170. Aoristi secundi forma quum Eustathii est 1100, 60., tum in libris regnat.

ὦ πόποι, ἦ τ' ἐφάρμην σε περι φρένας ἐμμεται ἄλλων,
τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν·

τῶν δέ σε ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἶον εἶπες·
ὄστε με φῆς Διάντα πελώριον οὐχ ὑπομῆναι.

- 175 οὔτοι ἐγὼν ἐρήϊγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἱππων,
ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
ὄστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφρίλετο νίκην
ῥήϊδιως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχεσάσθαι.
ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον·

- 180 ἢ ἐ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὥς ἀγορεύεις,
ἢ τινα καὶ Δαναῶν ἀλκῆς, μάλα περ μεμῶτα,

V. 171. ὦ πέπον Z. Vind. ed. Plut. l. all. et in praec. polit. IX, 228. — V. 173. τῶν δέ σε ὠνοσ. Z. — V. 174. μ' ἔφης Ptolem. Ascalonita, φῆ; Eust. 1101, 3. Rom. Both. — V.

175. οὔτοι ἐγὼν Vind. ed. — V. 176. ἀλλ' ἄγε Clark. H. — Ib. in fine ἔπειτα ἄνδρος V. L. ap. schol. A. — V. 178. ὄτε δ' αὐτὸς Vind. ed. et antiqq. τότε δ' αὐτὸς Aristoph. — Ib. ἐπο-

V. 171. Hector Lyciorum ducem acerbe increpando, nec vero amice compellendo, ad sanam mentem revocare studet: proinde Zenodoto, quem alii sequuntur inconsideratus, fides erit deroganda, vid. ad 16, 492.

V. 172. Schol. A.: μεμῶκε τὴν ἑμῶσιν, καὶ ταῦτα εἰσὶν ἀθιγέειν ὁ Ἀριστάρχος. Quae si recte intelligo, Aristarchus versum nostrum habuit spurium, nisi schol. eius auctoritatem suae praetextuit suspicioni. At primum illa a nullo absunt libro, deinde Hector Glaucum omnes omnino sapientia et consilio praestare nec putuit nec debuit dicere, vid. 14, 91 sq., ac similia 13, 631. 20, 305. Od. 19, 285 sqq. adduntur. Iudicio ad philosophos remisso, quos poetarum arbitros constituere vix licebit, ea de re generatim disserit Lehrsius de stud. Aristarch. Homer. 360 sqq. Totum locum subtiliter et accurate ventilavit Reizius de inclinat. acc. 74 sqq.

V. 173. Zenodotum accusativum praefereudum existimasse ad 14, 95., ubi nostra perperam legi Alexandrini magistri statuerunt, cognovimus. Praeterea genitivum, rei congruum, libri aequae atque Eustath. 1100, 62. vindicant. Is vero in eo ipso, quod aliis supervacuuum est visum, aculeum occultum inesse putat.

V. 174. Alteram personam verbi φημι ab aliorum hominum quanto distantem scimus; nam neque ἱ subscriptum, neque accentus eius generis monosyllabis congruit, cf. schol. A. Etym. M. 791, 49 sqq. et Buttmann. in gr. aencl. cf. 109., annot. 1. Iam si praesens, cuius vim ac potestatem Alexio, scholiasta assentiente, contra Ptolemaeum, aoristi patronum, defendit, hic adesse credideris, id in oratione continua tenorem inclinare interpret ipse fatetur. At usus, et libri quidquam mutari vetant, quare quom de ἱ subscripto alii aliter censent, vid. Matth. gr. §. 215., annot. 1.

σχίσω ἀμυνόμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.

Ὡς εἰπὼν Τρῶεςσιν ἐκέλευτο μακρὸν αὔσας·

185 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
ὅσρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριζα κατακτάς.

190 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἴκτωρ
δηϊοῦ ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐκίχανέν ἑταίρου·
ὦκα μάλ', οὐπω τῆλε, ποσὶ κραϊννοῖσι μετασπών,
οἱ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
στάς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδάκρυνος ἔντε' ἄμειβεν.

κρύνει V. L. Eustath. 1101, 28.
— lb. μαχέσθαι Harlei. Lips.
— V. 181. μέγα περ μεμ. Vind.
ed. Rom. ol. vulgo. — V. 186.
ἐγὼ Ἀχιλ. H. — V. 188. κορυ-

θαίολος editf. antiqq. — V.
190. μετασπών grammaticae quid.
— V. 191. Πηλεϊωνος Vind.
quint. — V. 192. πολυδάκρυ-
του vulgo, W. H. —

V. 175. Perpetuae confusioni lure adversantur V. Vind. un.
et praestantiores, vid. ad 5, 316. 7, 27. 9, 39.

V. 176 sqq. Varietatem scribendi apposuisse satis erat: nam
eadem fere 16, 688., ubi singula plenius pertractavi, legimus.

V. 179. Vid. ad 10, 291.

V. 181 sq. Pro duplici interpunctione sententiam duplicem
ex his elici posse iam veteres perspexerunt, vid. schol. B. et
Eustath. 1101, 23. Plerumque quidem, commate post Δαναῶν
distinguentes, ἀλκῆς μάλᾳ περ μεμῶτα, vid. 13, 197., compre-
hendunt, melius autem cum Eustathio, Vossio et Heynio
ἀλκῆς σχίσω iungimus, cf. ad 13, 315. Postea μάλᾳ περ μεμῶτα
non solum testes plurimi stabiliunt, sed Homeri sermo etiam red-
dit certum, conf. 14, 375. 15, 694. 24, 298. Od. 22, 172.

V. 185 attulit Apollon. in Lex. Hom. 305., ubi cum prio-
ribus: ἀνέρες ἐστέ φίλοι, olim ferebatur, recte vituperatum a Tol-
lio, emendatum nuper a Bekkero 77, 30.

V. 188. Accentus pravitatem, Turnebo duce, sustulerunt
editores.

V. 190. Scholl. AB. μετασπών aeni iubent, e quibus ille:
μετασπών ὡς καταλαβών· ἔστι γὰρ δευτέρως ἀόριστος. οὐδέμῃ δὲ
μετοχῇ ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον, ὅτε μὴ μόνῃ ἢ αἰκῶν,
περὶ ἧς ζητοῦμεν.

V. 191. Vind. quint. lectionem adscripsit schol. A.: ἐν αἰλῷ
Πηλεϊωνος.

V. 192. Heynius e vers. 544., ubi κρατερῇ ὑσμίνῃ, Ἀργα-
λή, πολυδάκρυος dicitur, πολυδάκρυος emendare vult. Rothius
cum Veneto πολυδάκρυνος restituit, eique fidem facit Apollon.
Arg. II, 916 ψυχὴν πολυδάκρυον Ἀκτορίδαο, add. Stephan.
Thesaur. ling. Gr. Vol. II, 3126, a. Contra πολυδάκρυος, in quo

ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἅ δῶκε φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱερὴν
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεν
 195 Πηλεΐδῳ Ἀχιλλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίωνες
 πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ᾗπασσεν
 γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγῆρα.

Τὸν δ' ὥς οὖν ἀπάνευθεν ἶδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς
 200 κινήσας ῥα κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·
 Ἄ δειλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
 ὅς δ' ἡ τοι σχεδὸν εἴσι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
 ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.

V. 201. ἃ δειλ', οὐδέ τι Eustath. |
 1102, 10. et ol. vulgu. — V. |
 202. σχεδὸν εἴσι vulgo, W. H.

— V. 206. εἴλες Vind. ed. et
 ul. vulgo. — V. 207. ὅτι οὐτε
 editt. antiq. — lb. ἐκροστήσαν-

libri plerique et Eustath. 1101, 58. conspirant, paenultimam
 semper prouducit, vid. 24, 320. Od. 19, 213, 251. 21, 57.

V. 201. Herudiani regulam, de qua ad 11, 160. 5, 194. ad-
 monui, schol. A. respexit.

V. 202. Quid Homeri usus et Ionum dialectus ab Attica in
 his discrepet, Interpres Ven. exponit: οἷχ οὕτως παρεληπται, ὥς
 ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ ταῖς οὖν διαστατικῶς τὸ σχεδόν, ἀλλ' ἀπὸ
 τοῦ ἑγγύς. αἱ δ' ἂν Ἀριστάρχου ὅς δ' ἡ τοι σχεδὸν εἴσι. Ac de
 priori quidem grammatici passim disputant similiter, vid. Etym.
 M. 739, 45 Eustath. 516, 9 sqq. et schol. Victor. ad 20, 219.
 Aristarchi vera εἴσι, oblivioni paene traditum, Vindob. quint. su-
 lus retinuit, idemque Lipsiensis fuisse perscriptum e schol. Inter-
 pretatione πορεύεται merito suspicere. Iam quum ἑγγύς ἴων et
 ἑγγύς ἴων, vid. ad 4, 496., apud poetam alternent, σχεδὸν ἐστιν
 et σχεδὸν εἴσιν eodem locu habenda esse acquitur. Quorum illud
 quum proprie dicitur, tum in id eadit, quod alicui fatale esse iu-
 dicatur, vid. 11, 15, 737. Od. 6, 125., ell. 13, 817. Od. 2, 284.
 6, 27., huc autem bonum aptumque esse et cognata σχεδὸν ἔλθῃν,
 quibus nihil crebrius reperitur, ut 4, 247. 6, 607. 9, 304. 10,
 308, 320, 395., ostendere possunt, et natio utriusque consuec-
 tae, Od. 10, 156. et 12, 368 ἀλλ' ὅτι δ' ἡ σχεδὸν ἡ κίων πῶς ἀμφι-
 λώσης, add. Od. 24, 491. Hacc si reputaveris, mortem, quae
 alicui adstare dicitur 16, 853. 24, 132., appropinquantis ac pro-
 pius accedentem minime absanam videri erit constendum. Repe-
 qui igitur Aristarcheum, codicum numeru quidem exiguum sed
 auctoritate praestabilium subsidium adiutum, quod a vulgari genere
 traditionis atque a communis sensus consuetudine non abhorret.
 In ea sententia iam fuit Heynius, schol. Vcu. m. 1010, quod
 Bekkerus eiecit, acute perspectu.

V. 203. Hunc versum adde his, quae ad 7, 112. conuersi.

V. 204. Zoili iuscitiam, qui in Od. 8, 200 χαίρων, οἶνεχ'
 ἑταίρων ἑνῆρα λείπῃ ἐν ἀγῶνι pro nomine propria habuit, schol.
 A. exagitat. Est vero Patrosli, animi mansuetudine morumque

τοῦ δὴ ἱταῖρον ἔπεινες ἐνὲά τε κρατερόν τε·
 205 τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
 εἶλεν· ἀτὰρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
 τῶν ποιήν, ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.

ἼΙ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσιν νεῦσε Κρονίων.
 210 Ἐκτορι δ' ἤρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροῦ· δῦ δέ μιν Ἄρης
 δεινός, ἐνυάλιος· πλησθεὺς δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντός
 αἰκῆς καὶ σθένεος, μετὰ δὲ κλειτούς ἐπικουρούς
 βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφίσι πᾶσιν
 τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμῳ Πηλεΐωνι.

τε Vind. ed. Rom. ol. vulgo. — V. 214. Πηλεΐδων Ἀχιλῆος Ζ.
 V. 210. ἄρης Botbuis. — V. 213. μέγ' ἰαχὼν editt. vulgar. —
 V. 214. μεγαθύμου Πηλεΐδωτος Vindd. ol.
 vulgo et W. —

humanitate excellentis, proprium, vid. 17, 670 sq. 21, 96. 23, 252, 648. Stirpem eius varie repetunt interpretes, vid. Etym. M. 341, 12. et Eustath. 1102, 41. Alii etiam Pythagorae philosophiam et numerum, rerum omnium principium, subesse autumant, ut auctor de poes. Homer. p. 221.

V. 205. Hectorem Patroelo spolia detraxisse Iupiter ipse affirmat, Aristarcho indignante, vid. schol. A. et ad v. 125.

V. 206. Medium, Hectori Achillis arma sibi met ipsi auferenti consentaneum, in Ven. Vind. quint. et pluribus fuit, Eustathio haud dissidente, etsi vulgare exemplarium nonnullorum fuisse perhibet, vid. 1102, 49.

V. 207. Numero plurali malum Hectori constitutum in maius augeri Eustath. 1162, 60. animadvertit. Idem cum Ven. Vindd. et aliis ὃ τοι, etsi singula parum accurate explicat, dubio liberat, cf. Passov. Lex. v. δέχισθαι. Praepositionem, Veneto iubente, a verbo acparandam, accentu instruxi, vid. ad 5, 157.

V. 210. Subtilitate inutili Bothius ἄρης scriptum voluit. Nam dii et ea, quae nomine illorum significantur, pertenui discrimine dignoscuntur, vid. 13, 414, 569, 630. 16, 613., nec libri plerique certam et ab omnibus probatam normam sequuntur. Bothio tamen fere adstipulatur Apoll. in Lex. Hom. 155 sq.

V. 214. Schol. A.: αἱ κοινὰ, inquit, ἐκδόσεις ἔχουσι μεγαθύμον Πηλεΐωνος, καὶ ἀκόλουθόν ἐστιν συναπτὴν ὅλον τὸν στίχον· ἢ δὲ Ἀριστάρχιος διόρθωσις κατὰ δοτικὴν ἔχει μεγαθύμῳ Πηλεΐωνι· ἢ ἀκόλουθόν ἐστι βραχὺ διαστέλλειν ἐπὶ τὸ λαμπόμενος, add. Venet. schol. alterum et Eustath. 1103, 1 sqq., cui Achillis similitudo, quae Patroelo conspecto Troum caeteris terrorem iniecerat, per Hectorem in Achivis versa haud inelegans videtur. At obiciat aliquis verbum ἰνδάλλεσθαι personae aut rei, cuius formam aliquis repraesentet, nominativum sibi postulare, vid. Nitzsch. ad Od. 3, 246. et Ruhnken. ad Timaei Lex. Plat. 159., ell. Hom. II. 23, 460. hymn. in Ven. 179. Apoll. Arg. I, 1297. II, 545. III, 453, 812. Quod etsi plerum-

- 215 ὠτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν,
 Μίσθλην τε Γλαῦκόν τε, Μίδοντά τε Θερσίλοχόν τε,
 Ἀστεροπαῖόν τε Διυσήνορά θ' Ἰππόθοόν τε,
 Φόοχυν τε Χρομίον τε καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν·
 τοὺς δ' ἑποτρύνων ἔπια πτερόεντα προσηύδα·
- 220 Κέκλυτε, μνηρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων·
 οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
 ἐνθ' ἂδ' ἄφ' ὑμετέρων πολίων ἤγριρα ἕκαστον·
 ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
 πρόσφρονέως ῥύσισθε φίλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν·
- 225 τὰ φρονέων δώροισι κατατράχχω καὶ ἰδωδῇ
 λαούς, ὑμέτερον δὲ ἕκαστου θυμὸν ἀέξω.
 τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολίσσθω,

V. 215. ὠτρυνεν Z. et H. — V. 216. Ὁρσίλοχον libri quid. et ol. vulgo. — V. 217. Διυσήνορα Vind. edit. et ol. vulgo, Διυσή-
 νορα V. Rom. — Ib. Ἰππόθοον lib. un. — V. 224. ἀπ' Ἀχαιῶν Vind. un. et Ald. sec. — V. 230. ἐρύσαι — εἴξει Vind. un.

que locum habet, dativum tamen non prorsus inauditum fuisse quum Od. 3, 246., ubi olim erat ἀθανάτοισι ἰνδάλλεται εἰσοράσθαι, nobis persuadet, tum poetarum aliorum testimonia certa et firma effeunt, vide sis Theoc. Id. XXII, 39. Nicandr. Ther. 153, 259. His igitur permotus, Heynio et Bothio ducebus, Aristarcho sum adstipulatus.

V. 215. Augmentum poetæ mori et ori conducere dixi ad 8, §98.

V. 216. Orsiloehum temere huc venisse librorum multitudo et Virgillii imitatio Aen. VI, 483.: Glaucumque Medontaque Ther-
 silochumque satis docent.

V. 217. Librariorum peccata confusio trita ac pervulgata peperit, Barnesius, Etymol. Magn. 263, 12. obsequutus, ea correxit. Acedit nunc Vindob. quintus.

V. 218. Chromin sive Chromium et Ennomum, augurem, Mysorum legionibus praefuisse Il. 2, §58. testatur. Alium Enno-
 mum, quem Ulixes Il, 422. interfecit, eum nostro non permi-
 scendum esse schol. A. intellexit.

V. 219. Hunc versum Lips. et Townlei. neglexerunt, neque ullum eius desiderium esse Ernestius scribit.

V. 224. Nicænor duplici modo distingui posse censet, vel plene vel ita, ut proxima iungantur prioribus. Praepositiones ὑπὸ ἐτ' ἀπὸ saepissime contundi nemo ignorat. Illam aliorum similitudine iure meritoque defendit Heynius, vid. 17, 235, 645. 21, 56. Apoll. Arg. I, 10.

V. 225. Una comprehensione haec desinicienda esse libri pariter ac schol. ad Od. II, 521. nos admonent. Odysseae exem-
 plum geminum Heynius commemoravit, vid. 15, 309. 16, 84.

- ἢ σαωθήτω· ἡ γὰρ πολέμου δαριστεύς.
 ὅς δέ κε Πατρόκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἐμπερ
 230 Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δέ οἱ Αἴας,
 ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτός
 ἔξω ἐγώ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσεται ὅσον ἐμοί περ.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρῖσαντες ἐβησαν,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
 235 νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
 νήπιόν· ἡ τε πόλῃσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπήνυρα.
 καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 "Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφεῖς, οὐκέτι νῶϊ
 ἔλπομαι αὐτῷ περ νοσθησέμεν ἐκ πολέμοιο.
 240 οὔτε τόσον νέκυσ περικεῖδία Πατρόκλοιο,

et ol. vulgo. — V. 231. τῶν
 ἐνάρων V. Vindd. Eustath. 1103,
 44. et ol. vulgo. — V. 234.
 ἔλπετο et ἔθηκε VV. LL. ap.
 schol. A. et Victor., σφιν ἔλπετο

Lips. et Harl. ὦ πεπόνων Bothii
 coniect. — V. 240. οὔτος Ald.
 sec. τόσσον Rom., utrumque,
 metro adversante. — Ib. νέκυσ
 περί κεῖδία Ar. et all. —

V. 230. In subiunctivis consentiunt Ven. alii et Eustath. 1103, 44. Quare nihil dubii superest, quia ab editoribus recentissimis vere ac prudenter sint recepti.

V. 231. Aristarchi et editionum principum fuit τῷ, vid. schol. A. Id vero, et Wolfio, conf. praef. edit. nov. p. 41., et Heynio comprobatum, Homeri consuetudo reposcit, vid. l. 218. 9, 510 sqq. ll. 409., etsi vulgari subsidio esse possit 19, 111. Eustath. in pronamine Hectoris quandam fallaciam quaerit 1104, 22.: τὸ δὲ ἥμισυ τῶν ἐνάρων¹ σοφιστικῶς κείται ἐν ἀριστῷ, ἐπεὶ μηδὲ δὴλον ἐστίν, οἷα καὶ ὅσα ἔναρα πορισθήσονται ἀπὸ τῶν ὑπὲρ Πατρόκλου πεποιημένων. εἰ δὲ λέγει δεικνικῶς ἥμισυ τῶν ἐνάρων. ὧν ἄρτι περιλείπεται σκελεύσας ἐκ Πατρόκλου, εἴη ἂν ὁ λόγος τῷ Ἑκτορι καὶ σαφῆς καὶ οὐδὲ σοφισματώδης. Aristarchi igitur ratio et perspicuitati et Hectoris simplicitati animique candori, quo excellit, optime convenit.

V. 234. ἔλπετο et ἔθηκε tum in editis tum in scriptis semper variare solent. Prius autem Aristophanem praeferendum iudicasse schol. A. refert, vid. ad v. 404.

V. 238. Bothius, cui ὦ repetitum molestias creavit, ad 6, 55. vel ὦ πέπον vel ὦ πεπόνων Homero reddendum censuit. Cuius inventi recordatus ita disserit: „indignantis est et velut reprehendentis de ignavia quum Menelaum tum semet ipsum; quasi dicas Germanice: armer Troph Menelaus.“ Sed neque testimonium ex Herodoto depromptum satisfacit, neque trochaeus aliis et his idoneis exemplis potest defendi.

V. 240. Ut pugna de Patrocli corpore diceretur commissa, Aristarchus νέκυσ περί Πατρόκλ., verum habuit, vid. scholl. A V. Subtilius id excogitatum esse in quaestione. de inclin. acc.

- ος κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἢδ' οἰωνούς,
 ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια; μή τι πάθῃσιν,
 καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέκος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἐκτωρ, ἡμῖν δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
245 ἀλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἣν τις ἀκούσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 ἥϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνῶς·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 οἶτε παρ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
250 δῆμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος

V. 241. κορέει V. Eustath. 1104, 36. et Rom. — V. 244. ἡμῖν αὐτ' ἀναφ. editt. autiqq. — V. 249. Ἀτρεΐδης, Ἀγ., ut solet, Vind. ed. et St. Ἀγαμ., ποιμένα λαῶν Harlei. — V. 250. ἕκαστα Harl. et V. l. ap. schol. A. — V. 251. λαῶν Vind. un. — V.

partic. περὶ apud Homerum concedend. p. 9. studui demonstrare. At occurrit Heynius, dum negat νέκυν Πάτροκλον, i. e. Patroclum mortuum, esse Homericum. Oblitus vero erat II. 24, 423 ὥς τοι κῆδονται μάκαρες θεοὶ νῆος ἱῆος, καὶ νέκυός περ ἴοντος, add. Passov. in Lex. v. νέκυσ. Deinde ex Aristarchi praecepto id incommodi oritur, quod vers. 242 περὶ δείδια, ut et praepositione pro alia posita et casu mutato, non inclinant. Heynius quidem eo loco πῆρι δείδια dedit, idque περισσῶς indicare autumavit. Sed eam opinionem falsam esse illie ostendi uberius. Quod reliquum est, περιδείδια, a Ptolemaeo et Wolfio receptum, omnem istam difficultatem removere nemo negabit.

V. 241. Ionicum κορέει, a Viudd. Harl. aliisque traditum, Homero familiare esse dixi ad 13, 831.

V. 244. Particulam a Ven. Viudd. et Eustath. 1104, 39. interpositam, poetae ad alia transeunti congruere scimus, vid. ad 7, 345.

V. 249. Atridae utriusque mentionem faciunt plurimi, ut Ven. Viudd. et Eustath. 1105, 6., vid. ad 2, 249.

V. 250 sq. Schol. A.: Ἐν τισιν διὰ τοῦ α̃ ἕκαστα. Sed singularem poetae aptiorem esse exemplorum multitudo efficit, vid. 1, 606. 2, 775. 5, 878 alibi. Versu proximo ambigua verbi structura casum secundum genuit, in tertio vero plurimi libri conveniunt, vid. 2, 805. et 14, 84.

V. 252. Bentleii suspitioni nemo facit fidem.

V. 255. Schol. ad Od. 6, 101. memoria lapsus κυρῶν μέληθρα γένεσθαι poetae tribuit, vid. 13, 233. 18, 179., iam a Buttmanno advocata.

V. 260. In multiplici legendi varietate haerent interpretes. Ac schol. quidem A., cum Wolfio et maiore librorum parte concurs, alios τῆς κ' ἔχον sive, ut Heynio visum est, τῆς χ' ἔχον habuisse narrat, tum subiicit: ἡ διπλὴ περιεσπόμενη, ὅτι Ζῆ-

λαῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.

ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον

ἡγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδθεν.

ἀλλὰ τίς αὐτοὺς ἴτω, νημεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ

255 Πατρόκλον Τρωῇσι κῦσιν μέλπηθρα γενέσθαι.

“Ὡς ἔφατ’· ὃξὺ δ’ ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.

πρῶτος δ’ ἀντίος ἦλθε θιῶν ἀνὰ δῆϊοτῆτα·

τὸν δὲ μετ’ Ἴδομενεὺς καὶ ὁπάων Ἴδομενῆος,

Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνναλίῳ ἀνδρείφοντι.

260 τῶν δ’ ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ’ εἴποι,

252. διασκοπιᾶσθαι ἅπαντας Bentl.

coniectur. — V. 253. ἡγεμόνα

Vind. quid., male. — V. 260.

τίς χ’ ᾗσιν ἐνὶ φρ. V. L. ap.

schol. A. Both. τίς ἄν ᾗσιν ἐνὶ

φρ. Vind. ed. Barnes. Clark.

τίς ἄν ᾗσιν φρ. Rom. St. τίς κεν

ᾗσιν ἐνὶ φρ. Vind. un. —

νόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἡθέτηκεν. οὐδὲν δὲ ἔχουσιν εἰς ἐκπαιτ-
σιν, ἀλλ’ αὖθις τοῦ μέγεθος τῆς ὑπὲρ Πατρόκλου μάχης, εἰς
iudicio accedit Interpres Victorin. Heynius versus, Veneto non-
dum inspecto, a se damnatos narrat, et eius sententiae causas
profert hasce: primum μετόπισθε, quod quo pertineat nemo facile
assequatur, frigidum ac ieiunum esse, deinde οὐνόματ’ εἴποι di-
gamma praeter morem Homericum expellere, denique lectionem
mirifice discrepare. Ad haec singula breviter erit respondendum.
Iam in adverbio nihil ingrati molestive inesse ea produnt, quae
de propugnatoribus, a Patrocli corpore hostium incursiones repel-
lentibus, paullo ante commemorantur. In acie enim instructa
qui primis ordinibus a tergo sunt, post eos stant, vid. 15, 672,
17, 723. Singularem vero οὐνόμα εἴποι, quem Bentleius erat
substituturus, ab his alienum esse in singula accuratius intuenti
patebit. Nam Od. 6, 194 ἴδω δὲ τοι οὐνόμα λαῶν, quo utuntur,
nostris valde est dissimilis. Illie enim ad unum idque commune
gentis Phaeaciae nomen respicit, militibus vero aliis alia esse
nomina intelligitur. Aliquanto plus similitudinis Il. 3, 235. prae-
bet, ubi Helena, cum Priamo socero confabulata, ait: οὗς κεν εἴ-
ω γνῶν καὶ τ’ οὐνόμα μυθήσασθην. Sed ne haec quidem paria
sunt censenda, quod Helena se multos in Achaeorum exercitu
prostitetur conspiciere, quos et noverit et cognitorum nomen possit
edere. Lectionis discrepantia ne tanta quidem est, quanta Hey-
nio ac Bothio videtur. Quod autem illi verum ac sincerum
habent, id in uno Vatic. et apud schol. A. e commentariis quibus-
dam affertur. Bothius insuper, dum explicat: quis militum no-
mina in animo suo dicat, h. e. cogitet, meminerit, sermonis Ho-
merici vim ac gravitatem minus perspexit, siquidem poetae nomi-
na ista non modo in animum erant revocanda, verum etiam reci-
tanda. Quodsi recte est disputatum, dativum, praepositione se-
motum, potius existimemus necesse est, vid. 2, 488. Ceterum
forma et specie sola eae distant editiones, quae, ut Romana, τίς
ἄν ᾗσι φρεσὶν εἴποι habent. Ex quo ut vitium numerorum tolle-

ἄσσοι δὲ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλῆες· ἦρχε δ' αὖρ Ἐκτωρ.
 ὣς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διπυτέος ποταμοῖο
 βέβρυχεν μέγα κῆμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
 265 ἠϊόνες βυώουσιν, ἐρενγομένης ἀλὸς ἕξω·

V. 261. μετ' ὀπισθε V. — V.
 263. διπυτέος Zenodot. — V.
 264. βέβρυχει Vind. quint. βε-
 βρύχη Aristoph. II. Thiersch. in
 gr. §. 322, 8. — V. 265. ἠϊό-

νος V. L. ap. Eustath. 1006, 50.
 — lb. βόδουσι auctor de vit.
 Homer. p. 177. — lb. εἰσω
 Bentleyi coniectura. — V. 266.

rent, alii aliam emendandi viam inierunt. Wolfianum vero et librorum et editi. antiquissimarum fide innititur.

V. 262. Vid. 13, 136, 15, 306.

V. 263. Comparationem sententiarum pondere non minora quam verborum quasi pigmentis illustrem summis laudibus praedicant periti harum rerum arbitri, velut Dionys. Halic. de compos. verb. s. XV, 110. et Aristotel. de art. poet. c. XXII. Homericis autem cognitis, quum se tantae dicendi magnitudini ac venustati imparem sensisset, Platonem vel Spionem poemata sua flammis iniecisse plurimi retulerunt, vid. schol. Ven. ad h. l. et ad Il. 18, 392., Eustath. 1106, 29 sqq. et schol. Leidens. in Valckenar. dissert. de schol. Homer. p. 101. ex edit. Lips., add. P. Victorii Var. Lectt. XXXVI, c. 13. Ad eundem versum schol. B. sub finem haec habet: Ζηνόδορος δὲ διπυτῇ τὸν διανγῇ ἀποδίδωσιν· διὰ τοῦτο καὶ γράφει διπυτῇ διὰ τῆς ἐξ διπυτογγῶν. In scholiis ad Od. 4, 447. ea lectio et interpretatio, uno libro excepto, qui in Zenodori nomine congruit, adscribitur Zenodoto, ab Heynio desiderato. Neque alia eius dissimilitudinis exempla desunt: ita Porphyrius ad Il. 18, 356. ait: Ζηνόδορος (Leidens. Ζηνόδοτος) τῷ συγγράψαντι περὶ τῆς Ὀμήρου συνθέσεως τὰ δέκα βιβλία συγγράπτει καὶ περὶ τούτου τοῦ τόπου, denique schol. A. ad 18, 22. Zenodorum contra Platonem et Zoilum poetae causam egisse auctor est. At Zenodotum recte reducemus, quod Suidas II, 8. Zenodoto Alexandrino, qui Ephesio inferior fuit, eius argumenti libros attribuit. Tertium Zenodotum, Mallotem, Cratetia discipulum, schol. Victor. ad Il. 15, 261. 13, 730., Ven. A. ad Il. 23, 79. Eust. ad Il. 957, 10, 1006, 3. et schol. ad Arat. Phaen. 23. exaltant. Omnia propemodum, quae in schol. Ven. Zenodoti nomine feruntur, ad Ephesium, primum Homericorum emendatorem, esse referenda Wolfius in prolegom. p. 199 sq. censuit. At iudicium lubricum et incertum esse quum hic locus, tum alia quaedam, de quibus infra dicendum erit, manifesto comprobant. Itaque si recte augoror, διπυτῆς Zenodoti Alexandrini fuit neque Ephesii. Epitheton fluviorum commune attigi ad Il. 16, 174.

V. 264. Thierschio casu potius quam consilio Aristarchi nomen pro Aristophaneo exiit et in act. philol. Monac. I, 20. et in grammat. Graeca, frustra monito ab Hermanno in dis-

τόσση ἄρα Τρώες ἰαχῇ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἕστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
ῥαχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
λαμπρῆσιν κορύθεσσι Κρονίων ἤερα πολλὴν

270 χεῦ' ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιάδην ἤχθαιρε πάρος γε,

τόσση ἄρα Τρώων ἰαχῇ γίνετ'.
αὐτὰρ Ἀχ. Vind. ed. et ol. vul-
go. — V. 267. Ἰσασαχ Ald.
sec. H. et all. — V. 268. ἄρ-
θόντες Z. — V. 269. ἤερα που-

lir V. I. ap. Eustath. 1107,
13. — V. 270. ἤχθαιρε Vind.
ed. et ol. vulgo, ἔχθαιρε Ar.
H. —

sert. de legib. quibund. subtiliorib. sermon. Homer. II, 9. sive in
Ornseul. II, 47. Cuius verba hic apponam: „Thierschius, inquit,
βεβήχῃ legi iubens cum Aristarcho, hunc festinans auctorem no-
minavit lectionis, quae Aristophanis erat. Aristarchus enim, opi-
nor, intelligebat βεβήχην dictum oportere, ut de re, quae nou
interdum, sed perpetuo feret.“

V. 265. Fremitum aequoris literarum sono quasi adumbrari
iure affirmant commentatores Graeci, forma igitur dialecti com-
munis Homeri vitam falso obsecpavit. Fluctus autem maris aestu-
antis ad litus appellii consequens est, unde Benfetti emendatione,
ab Etymol. Magn. 422, 53. et libris improbata, haud egemus,
vid. praeterea Od. 5, 401 sq. et Apoll. Arg. II, 375 sqq.

V. 266. Ven. Vind. quint. et Eustath. 1105, 59. cum aliis
lectioni mutatae fidem faciunt; eam vero et comparationi magi-
doneam esse et Homeri usui sermonique aptiorem quam olim re-
ceptam patebit conferenti II. 3, 2. 2, 789. 13, 795. 15, 384. 17,
759; alieri ansam praebuerunt 16, 366. ac similia quaedam. He-
ne igitur de hoc loco Wolfius atque Heynius iudicarunt, vid.
illius praefat. ed. nov. p. 45.

V. 267. Spiritum asperum intransitivi nec transitivi esse ex-
posui in Excurs. V, p. 13., neque cum respuunt optimi quique,
ut Ven. Viudd. et Eustath. 1106, 59.

V. 268. Metaphora satis nota Graccos clypeis aeneis muni-
tos dicit, vid. 13, 130. 15, 566.; isti voci sua et propria vis est
apud Apoll. I, 990. Zenodotus vero imagini, quae poetae ani-
mo obversabatur, parum prospexit.

V. 269. Homerum ἤερα πολλὴν crebrius usurpare Bothius
opinatur, ell. 3, 381. 11, 752. 16, 190. Od. 7, 15, 140. Eu-
stathium vero falso insinuat temeritatis, ille enim 1107, 13 ἤερα
πολλὴν ἢ πολλὸν πουλὴν, idque nou modo in libris aliquot repe-
ritur, verum etiam, numeris flagitantibus, certum est in II. 5,
776. 8, 50. Posterioris aetatis epici, nullo delectu adhibito, po-
nunt utrumque, velut Quint. Posthom. II, 195. XI, 291.

V. 270. Triplex fuit scriptura in editis: ἤχθαιρε, ἤχθαιρε et
ἤχθαιρε. Quartum, ut Aristarchum, schol. A. enotavit: Ἀρισταρ-
χος διὰ τοῦ ἔχθαιρε, idem ad 20, 386. imperfectum ἤχθαιρε
Aristophanis fuisse testatur. Augmentum vero, quod Ven. et alii
plurimi praesigunt, erit servandum.

ὄφρα ζωὸς ἔων θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
 μίσησεν δ' ἄρα μιν δῖων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
 Τρωῶσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνόμεν ὤρσεν ἑταίρους.

᾿Ωσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς·

275 νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδὲ τιν' αὐτῶν
 Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἰέμενοί περ·

ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίννυθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοῖ
 μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὥκ' ἐλέλιξεν
 Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο

280 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

V. 271. In *Aiakidas* Bothii
 coniectura. — V. 273. ὤρσεν
 Ἀχαιοὺς V. L. ap. schol. A. —
 V. 278. ἀπέσσεσθαι Ald. sec.

Rom. — V. 279. περί μιν —
 περί γ' ἔργα W. et recenti. —
 V. 281. ἔκτελος ol. vulgo, ἔκτελος
 Eustath. 1107, 27. — V. 282.

V. 271. Bothius *ἔων* et *ἦν* invenuste copulari stomachatur. Hinc coniecturam propositam tl. 2, 872. Od. 16, 155. aliisque iis affinis probare studet. Nihil autem horum in nostrum quadrat locum, qui nulli obnoxius dubitationi egregie et plene vindicatur iis, quae de Hectoris dicuntur 22, 435 ἢ γὰρ καὶ σφι μίλην μέγα κύδος ἦσθα ζωὸς ἔων, et 24, 749 ἢ μὲν μοι, ζωὸς περ ἔων, φίλος ἦσθα θεοῖσιν, add. 17, 671 sq.

V. 273. Incuria operarum factum est, ut Heynii observatio ὤσαν Ἀχαιοὺς e schol. Venet. afferret; ille enim: *ἐν ἄλλῳ* Ἀχαιοῦς. Neque id ineptum habuerim propterea, quod versus proximo iterum legitur, vid. 4, 70 sq. 12, 431 sq. ell. 1, 162. 4, 414. 8, 52, 219. 12, 223. 13, 14, 41. 16, 21. Od. 3, 202.

V. 277. A versus 277 usque ad vers. 577 iacuum Venet. A. eadem manus recentior, quae in Iliados rhapsodia quint. versus trecentos et unum adiecit, vid. ib. ad v. 342, foliis sex assutis expievit. Quare in his et Veneto minor est auctoritas, et scholiorum subsidiis in nonnullis, tum ad intelligendum difficilibus tum ad expediendum obscuris, aegre caremus.

V. 278. Romanae et antiquiorum, ut puto, vitium, libris assensientibus, tacite sustulerunt Iliados editores.

V. 279. Accentum retraxerunt eo inducti, quod περί i. q. περισσῶς significare putarunt. Genitivo autem, qui sequitur, praepositio hic et in Od. 11, 550. erat adstringenda: unde tenoris inclinatio nulla esse potest, vid. quaestione. de inclin. part. περί ap. Homer. conced. p. 5. Nec veterum quisquam, quantum explorare licuit, περί μιν — περί δὲ scripsit, quibus id solum fuit ambiguum, utrum περί eum nomine, an eum verbo τέτυκτο sit coniungenda, vid. Eustath. 1107, 25 sqq. Ab ista lege, omnibus comprobata, nihilo recedunt vel Iulian. Orat. II, p. 55. vel Aristides Vol. II, p. 337. ex edit. Lips. Si quid enim in tenore novatum est, id ex editorum arbitratu, non librorum voluntate, factum esse scitote. Heynius quidem apud Aristidem

ἔδυσεν δὲ διὰ προμάχων σὺν εἰκελος ἀλκὴν
καπρὶν, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
ῥηϊδίως ἐκέδασσεν ἐλιζάμενος διὰ βήσσας·

ὥς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγανού, παιδὶμος Αἴας,
285 ῥῆτα μετeisάμενος Τρώων ἐκέδασσε γάλαγγας,
οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόντεον δὲ μάλιστα
ἄστν ποτὶ σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.

"Ἦτοι τὸν Λήθοιο Πελασγοῦ παιδὶμος υἱός,
Ἰππόθοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
290 δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,

ὅττ' ἐν ὄρεσιν Vind. quint. —
V. 283. ἐλιζάμενος V. Vind. ed.
et Rom. — V. 286. μέμασαν
un. lib. ap. Heynium. — V.

289. ἔλκε V. Eust. 1107, 41.
ol. vulgo et H. — V. 290. περὶ
σφυρὸν V. Etym. M. 750, 34.
— lb. τένοντα V. et libror. pars. —

πρὸς εἶδος ἔην obtinuisse tradit; id vero hodie expulsum est. Mul-
to minus commemorare attinet incertas aliorum coniecturas.

V. 281. Cf. ad 4, 253. 2, 478.

V. 282. Vindobonensi quinto scribae inenriam sive inseitiam
vulnus infixisse argumento sunt 12, 146. 14, 290. 16, 353.
Apoll. Arg. II, 26. Quint. Sm. I, 207, 219.

V. 283. Spiritus ambiguitatem notavi ad 12, 408. Recte, ut
opinor, Eostath. 1107, 37. vocem adspiravit.

V. 286. Caesos sociorum conventu ac quasi confluxu ab ho-
stium iniuriis toties defensos videmus, ut Heynio μέμασαν, in
Barroeciano solo inventum, arrisisse miror, vid. Wolf. in praef.
ed. nov. p. 41.

V. 290. Interpretes Latini transferunt: „ligatum loro ad
malleolum circa tendines,“ quod quomodo vel rei ipsi vel
praepositionis significationi sit conveniens, nemo profecto intel-
get. Venet. et Etym. M. περὶ σφυρὸν ἀμφὶ τέν. transmisisse supra
vidimus, idque, si codicum aliorum accederet praesidium, non sper-
nerem, quia περὶ et ἀμφὶ hisce verbis saepe reperiuntur adiectae,
veluti 8, 225 σιρῆν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ὅλον Οὐλύμποιο Ἀηουίμην,
add. 16, 481. 22, 316. Od. 8, 282. hymn. Ilom. in Ap. 122. He-
siod. Scot. Herc. 224, 314. Nee duplex praepositio insolita erit
habenda, vid. Hesiod. Theog. 726 sq. — ἀμφὶ δὲ μὲν νῆξ Τρι-
στοιχεῖ κέχεται περὶ δειρήν. Sed illi exigua admodum erit fides:
nam παρὰ Vindd., libri reliqui et Eostath. 1107, 41. magno
consensu tuentur; deinde ἀμφὶ et περὶ vel unum idemque aut no-
men aut verbum comprehendunt, ut Od. 11, 609. Il. 2, 305. 17,
760. 23, 191. ell. Il. 21, 16. hymn. in Cer. 277. Hesiod. Theog.
848. Apoll. Rhod. II, 1108. III, 633. IV, 158., vel altera ad
nomen altera ad verbum respicit, vid. Il. 15, 647 sq. Quint.
Sm. IX, 364. Quare παρὰ, quemadmodum vulgo solet dici, lo-
cum edet, in cuius vicinia eorum iniecit Hippothous, ἀμφὶ eun-
dem certius definit. Optime igitur suo munere functus Vossius
vertit: „denn er umband mit dem ricken die schon ihm unten am

- Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαρίζομενος· τάχα δ' αὐτῷ
 ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρηχάκεν ἱεμένων περ.
 τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος ἐπαΐσας δι' ὁμίλου
 πλῆξ' αὐτοσχεδὴν κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
 295 ἦριξε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ
 πληγεῖς· ἔγχει τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
 ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
 αἱματόεις· τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλῳ πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμαῖζε
 300 κεῖσθαι· ὃ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πῶς προνήης ἐπὶ νεκρῷ,
 τῇλ' ἀπὸ Λαρίσσης τριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰὼν
 ἐπλεθ' ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 Ἐκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαινή.
 305 ἀλλ' ὃ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 τυτθόν· ὃ δὲ Σχεδίων, μεγαθύμον Ἰφίτου νιόν,

V. 292. ἱεμένος περ Harl. ἱεμέ-
 ρῳ περ all. — V. 300. ἀμφ'
 αὐτοῖο Boethii coniectura. — V.
 302. Θρέπτρα Vind. quint. Ald.
 sec. Rom. — V. 306. μεγάθυ-

μον Ἰφίτον vñ ol. vulgo. — V.
 307. Φωκίων V. l. ap. Eustath.
 1108, 7. — V. 308. ἀνδράσις
 Ald. Rom., ἀνδράσιν libror. pars.

Knöchel. Duali a Veneto et aliis propagato Homeri mos obniti-
 tur, vid. ad 16, 587.

V. 291 sq. Vid. ad 15, 449. Genitivum in versu proximo
 obvium Aristarchus apud schol. Victor. et Eustath. 1107, 42.
 ab omni suspitione liberant.

V. 295 bis adducit Apollon. in Lex. 335. et 611.

V. 300. Sibi haec contradicere schol. B. opinatur: *Ἰφάντιον*,
 inquit, τῷ ἄγχι τὸ ἐπὶ, εἰ μὴ ἀντὶ τῆς παρὰ γ'. Cuius acumen Bo-
 ethii emendationem protulit: ἀμφ' αὐτοῖο, *Patrocli causa*. At no-
 viter esse dictum: „propter eum in mortuum (qui idem est) cecidit“,
 quivis intelliget. Longe melius Heynius ac Vossius
 pronomen ad pedem in terram demissum retulerunt. Hippothous
 enim, Aiaceis ictu exanimatus, pedem loro revinctum e manibus
 remisit, et iuxta eum, humi iacentem, ipse corruit super defun-
 ctum.

V. 302. Hic quoque Θρέπτρα eruditiores tenendum putant,
 velut Eustath. 1107, 47. et schol. Victor., vid. ad 4, 478.

V. 306. Quod olim ferebatur: *μεγάθυμον Ἰφίτον νιόν*, com-
 modum et magis poeticum iudicavit Clarkius. Sed vel sine
 librorum ope, qui in genitivo mirifice conspirant, Barnesio ob-
 temperandum fuisse innumerabiles fere Hoiocri versus attestantur,
 conf. 2, 518. 5, 25, 235, 335, 565. 10, 509. 13, 400. 17, 602.
 28, 541, 596. Od. 3, 189. 15, 2.

Φωκίων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῇ
οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσω,
τὸν βαλ' ὑπὸ κληῖδα μέσσην· διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη
310 αἰγμῇ χαλκείῃ παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχευ.

δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυα δαίττρονα, Φαίνοπος νιόν,
Ἴπποθόω περιβάντα μέσσην κατὰ γαστέρα τύψεν·
ῥῆξε δὲ Θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἐντερὰ χαλκὸς
315 ἦφυσ'· ὃ δ' ἐν κονίησι πεσών ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ.
χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ παίδιμος Ἐκτώρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἱαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
Φόρκυν θ' Ἴπποθόον τε· λύνοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Ἔνθα κεν αὐτὲ Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν

320 Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείησι δαμέντες·
Ἀργεῖοι δὲ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων

— V. 314. ῥῆξε δὲ Apoll. in Lex. 354., male. — V. 317. μίγ' ἱαχον V. Rom. et ol. vulgo. — lb. ἐρύσαντο Vind. un. | ἐρύσαντο Rom. — V. 318. Φόρ-
κυν Ἴπποθ. V. Vind. un. — lb. λύνον τε δὲ Lips. — V. 320. ἀναλκείησι V. Ald. see. Rom. —

V. 307. Diphthongum ex Apionis et Herodori commentariis sibi innotuisse Eustathius narrat.

V. 308. Florent. et librorum plurimorum iussa Barnesius poetæ manum instauravit, et eius dicto posteriores fuerunt audientes.

V. 317. Mendum aliquoties iteratum primus eiecit Barnesius, Vindd. anuuentibus, vid. ad 4, 506., qui et aoristo fert opem.

V. 318. Particulam et maior librorum pars et Etymol. M. 540, 20. bis exhibent. Medium nonnisi raro adhibitum fraudi fuit Lipsiensis; illud autem confirmat Eustath. 1108, 25 λέγει δὲ καὶ τὸ ἴλιον ἑλόντιο παθητικῶς, εἰπὼν· λύνοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων. πρὸ ὁλλῶν δὲ ἐνεργητικῶς εἰπὼν· λύσε δὲ Θώρηκα, ἐκτείνας ἐκεῖ τὸ δόχηρον.

V. 320. Eustath. 1108, 25. ἀναλκείησι et ἀναλκείησι discrepare auctor est. Alterum vero tum horum legi tum epicorum loquelæ erit accommodatius, vid. 6, 74. 17, 337. Apoll. Arg. II, 145. Quint. Sm. II, 40. et alios.

V. 322. Bentleyus, quia Apollo antea, Mentæ specie indutus, Troas erat adhortatus, nunc Periphanti similis incedit, αὐτὸς Ἀπόλλων legendum proposuit. Eo sermonis Homericæ vigor, quo deum ipsum Troianorum rem auxisse dicit, infringitur, conf. Herm. an. Opuscul. I, 312 sq.

- Δινείαν ὤτρυνε, δέμας Περίφραντι τοικώς,
 κήρυκ' Ἡπυτίδῃ, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
 325 κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
 τῷ μιν εἰσαίμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Δινεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε
 Ἴλιον αἰπεινήν; ὥς δὴ ἶδον ἀνέρας ἄλλους
 κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιθότας, ἠγορήε τε
 330 πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδία δῆμον ἔχοντας.*

V. 324. κήρυκ' Ἡπυτίδῃ W. et
 vulgo, Ἡπυτίδῃ κήρυκ' Bothii
 coniectura. — V. 325. φρεσὶ
 V. — V. 326. προσέφη ἐκὰ-

ργος Ἀπόλλων Vind. un. — V.
 327. εἰρύσσαισθε Vind. ed. ol.
 vulgo et H. εἰρύσασθε V. — V.

V. 324. Grammaticos κήρυκ' secus, ac mediae natura postulat, pro dactylo numerasse in Excurs. V, 16. annotavi. Ei incommode Bothius verborum traiectione studuit occurrere, miratus neminem adhuc facillimam emendandi viam ingressum esse. At poeta, sonorum similitudine delectatus, verba eiusdem stirpis in eadem versus regione amat repetere, neque hiatus versui erat inferendus. Itaque apostrophum, Barnesio, Bekkero et Heynio probatum, adscivi.

V. 325. Xenophon, qui in Sympos. VIII, 30 πικρὰ φρεσὶ μῆδεα εἰδώς dedit, vel HomERICA attulit memoriter, vel nostra cum aliis, ut 24, 282, 674. Od. 19, 353., permiscuit. His vero omnibus numerus pluralis, cui Venet. solus obstat, munitur.

V. 327. Heynius Vindd. Veneti aliorumque auspiciis confusus εἰρύσσαισθε, sed vid. ad 8, 143. et 1, 216.

V. 330. Accentus non minus quam adiectivi significatio virorum doctorum curam et ingenium exercuit. Ac veterum plerique ὑπερδία δῆμον populum esse volunt numero longe inferiorem, vid. schol. B. Etym. M. 778, 38. Hesych. II, 1458. et Apoll. Lex. 674 ὑπερδία ὑπερδιόντως, ἐνδεῖ· οἷον ἑλασσον κατὰ δύναντα, quae saepe et incorrupta frustra tentarunt, Pollux. IV, 170. His vero adversatus Eustath. 1108, 61. ita praecipit: δῆμον δὲ ὑπερδία λέγει τὸν ἀπτόητον καὶ ὑπερκείμενον διόντος ἐκ τοῦ ὑπερδία κατὰ συγκοπήν· ἄλλως γὰρ περισπᾶσθαι ὥφειλε κατὰ συναφισιν, ὥς τὸ εὐφυνία εὐφυνᾶ, ἡγνία ἡγνᾶ. Recentioribus non magis convenit: e quibus interpretes Latini, Tollius in Excurs. XI. ad Apollon. Lex. p. 756. et Heynius a plurimorum stant parte, Dacieria, Vossius et Stephan. in Thes. ling. Gr. II, 3162, a. Eustathii rationem adoptarunt. Expectari autem populum robore intrepido eximium et pro patriae salute maxima quaeque ausum vel sequentia indicant. Thucydidia scholiasta, qui ad IV, 10 πλήθος exiguum militum numerum significare scribit, eo minus fide dignus est, quod famae communi addictus, composita eius generis alia, qualia sunt ὑπερήνωρ, ὑπερθυμος, ὑπερμένης, ὑπερφυής non in

ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσιν
νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθαι.

"Ὡς ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
ἔγνω ἐξάντα ἰδὼν· μέγα δ' Ἑκτορά εἶπε βοήσας·

15 "Ἑκτορ τ' ἡδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἡδ' ἐπικούρων,
αἰδῶς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀργεῖων ὑπ' Ἀχαιῶν

"Ἴλιον εἰς ἀναβῆναι ἀναλκείησι δαμέντας.

ἀλλ' ἔτι γάρ τις φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
Ζῆν', ὑπατον μῆστωρα, μάχης ἐπιτάξοιθον εἶναι.

330. ὑπερδία Ald. sec. H. — 336. ἡδ' Ἀργεῖ. Lips., ma-
V. 331. ἡμῖν V. et all. — V. 1e. —
334. εἶπε παραστάς Harl. — V.

censum vocavit. Haec enim, quomolius δῆμον ὑπερδία populum
numero longe inferiorem intelligamus, prohibent. Ko nam porro
repellunt et synonymum ἀδής sive ἀδύης et oppositum περιδής,
quorum alterum epicia, alterum etiam Atticis fuit in usu. Accen-
tus vero anomatiam ἀλλία, δυσκλέα et alia, forma atque origine
simillima, abunde tutantur, vid. libell. meum de prosod. Gr. §. 20.
2, d. sive Matth. gr. Gr. §. 133., annot. 1.

V. 332. Vid. Etym. M. 770, 48.

V. 334. Harleiani varietas et dativus Ἑκτορ, in paucis re-
perisus, aliunde immigravit, vid. 6, 75, 12, 60, 210, 13, 725,
23, 617. Recepti veritate probata, structuram insolentem a prae-
positione omissa repetit Eustath. 1109, 5., qua ne opus quidem
est. Illud qui scripserunt, ii μέγαν Ἑκτορά εἶπε παραστάς prae-
commode dedisse videntur, cf. Matth. gr. Gr. §. 416. annot. 1.

V. 336. Schol. A. ἦδε ἀπὸ τοῦ ὠδε, τροπή τοῦ ὠ εἰς ἦ. He-
rynus ἦδε γε ἀναβῆναι iungit idque multo praestantius censet. Sed
ὠδε unquam apud Homerum locum significare Aristarchus negavit,
vid. Lehrs. de Aristarch. stud. Hom. p. 84 sq. Similiter tamen
Eustath. 1109, 8. Homericam accepit, minus plane tradit Etym.
M. 416, 18. Sufficit autem pronomen exclamationibus perquam
accommodatum, vid. II. 6, 460, 9, 415, 13, 828. Od. 2, 372, 19, 871.

V. 339. Iovem summum belli auctorem et arbitrum dici schol.
B. censet, sicuti ἀνθρώπων ταμὴς πολέμοιο 4, 84, appellatur, qui-
bus cognati sunt μέστωρες ἀντὶς 4, 328, 5, 272, 13, 93, 479, 16,
759. At genitivo ad proximam vocem adiuncto, Iovem, summum
rerum arbitrum, belli socium et auxiliatorem melius etiam appel-
labimus. Sic iam sensit Eustath. 1109, 10.: θάρρος δὲ θεό-
θεν δηλωτικὸν κατὰ παραδίαν τὸ ἀλλ' ἐτι γάρ φησι, θεὸς ἐμὸι ἄγχι
παραστάς μάχης ἐπιτάξοιθός εἶναι· διὸ ἰθὺς ἴωμεν, μηδ' οἷγε ἱερεῖς
ποιήσαιεν τὸδε τι, neque ei interpretationi desunt idonea argu-
menta, vid. 12, 180, 23, 770., etiam in aliis sine eiusmodi addita-
mento ἑπιτάξοιθός et ἐπιτάξοιθός Iliados priva ac propria reperi-
untur, ut 4, 390, 5, 828, 11, 366, 20, 453. Si cui autem μῆ-

- 340 τῷ ῥ' ἰθὺς Ἀναῶν ἴομεν, μῆδ' οἶγε ἔκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασσαίῃατο τεθνηῶτα.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὔτασε δουρὶ,
 345 υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἐταῖρον.
 τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηΐφιλος Λυκομήδης·
 στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ,
 καὶ βάλεν Ἰππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπιδων, εἶδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 350 ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
 καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηῖος Ἀστεροπαῖος,

V. 340. μῆδ' ἔκηλοι. editi. antiq. —
 V. 344. Λειώκριτον Vind. ed. et
 ol. vulgo. — V. 346. Ἀρηΐφι-
 λος Μενέλαος Vind. quint. — V.
 348. Ἀμυθῶνα Vind. ed. Ald.

see. Both. — V. 349. ὑπὸ πρᾶ-
 πιδων Harl. — V. 354. ἐπὶ γ'
 εἶχε Heynii coniectura. — V.
 359. σχεθόθεν δὲ μάχ. V. Vind.
 ol. vulg. et W. — V. 361.

στωρ parum satisfecerit, ei licebit opponere II. 7, 366. 8, 22.
 17. 477. Od. 3, 110, 409.

V. 340. Nec libri neque Eustath. 1109, 12. quidquam dis-
 crepant a vulgari.

V. 342. Vid. 15, 571. 23, 399.

V. 343. Cf. 5, 497. 6, 106. 11, 214.

V. 344. Nomen ex Odyssea cognitum, vid. 2, 242. 22, 294,
 sanitati pristinae restituit Barnesius e libris Anglicis, quibus
 consentiunt Vind. un. et Vratislav. duo, reliquos invasit labes,
 ab editoribus patientius retenta.

V. 346. Oratione ad Lycomedem revertente, ad Menelaum
 perperam defecit Vindob. quinti librarius.

V. 348. Libri vel Apisaonem vel Amythaonem proferunt, ne-
 que idem iudicium fuit viris doctis. Heynius enim, quod nul-
 lum aliud huius vestigium in Iliade exstat, Amythaonem impro-
 bavit, Bothius, ne nimis multi cognomines deprehendantur,
 Apisaonem falso illatum arbitratur ex Iliad. 11, 578. Neutra ra-
 tio satis valet: nam etsi duo in Iliade adsint Apisaones, Odyssea
 tamen 11, 259. Amythaonem, Aesonis et Pheretis fratrem, no-
 vit. Multos vero alios eiusdem nominis apud Homerum obvenire
 nemo ignorat, vid. schol. Ven. ad II. 13, 643. Quare res e eo-
 dicum auctoritate erit aestimanda: illa vero magis favet Apisaoni,
 cui Vindob. quint. Ven. Lips. all. Eustath. 1109, 18, et editi.
 priusce acclinant.

V. 349. Harleianum et norma HomERICA et plures refutant,

ἔδυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
 ἀλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
 5 ἑσταότες περὶ Πατρόκλην, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο πολλὰ κελύων·
 οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
 οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἐξοχὸν ἄλλων,
 ἀλλὰ μάλ' ἄμφ' αὐτῷ βεβήμεν, σχεδόνθεν δὲ μάχεσθαι.
 10 ὥς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθῶν
 δέυετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον
 νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμῶτι γ' ἐμάχοντο·
 παυρότεροι δὲ πολὺν φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰὲς
 15 ἀλλήλοισι καθ' ὁμίλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.

ἀγχιστῖνοι Vind. ed. V. all. et
 Eustath. 1109, 57. cum Rom.
 — V. 363. ἀναιμῶτι Vind. quint.
 Barnes. Clark. — Ib. γε μά-
 χοντο Eustath. 1109, 58. H. —

V. 364. μέμνηντο Lips. μέμνητο
 Ald. sec. — V. 365. ἀν' ὁμί-
 λον Vind. ed. ol. vulgo et H.
 — Ib. φόνον Vind. ed. Eustath.
 1109, 61.

vid. 13, 412. 22, 43. 24, 514, dativus poeticus sonat κρατῖδε-
 σιν, conf. Il. 1, 608. 18, 380, 482. 20, 12. Od. 1, 92. 8, 547.

V. 359. Ajax milites orbe facto Patrocli corpus protegere
 et cominus pugnare iubet: hinc copula, quam praeter Harl. et
 Towal. Etym. M. 193, 33. et Eustath. 1109, 59. obtulerant,
 erit accommodatio.

V. 361. Vind. quint. ἀγχιστῖνοι, idque omnium optimum du-
 cendum esse vidimus ad 5, 141.

V. 363. Syllabam ultimam modo in diphthongum modo in vo-
 calem terminari constat, vid. ad 8, 197, 512. Haec quidem sa-
 tisfacit Ven. et Eustath. 1109, 60. et 1116, 2., vid. infra v.
 497. Od. 18, 148. 14, 531., ubi olim erat ἀναιμῶτι. Augmento
 ab Heynio reciso adsunt plurimi.

V. 365. Wolfus cum Venet. Harlei. et plurimis καθ' ὁμίλον,
 cuius, altero adiecto, meminit Eustath. 1109, 60; ἀλλήλοισι ἀν'
 ὁμίλον ἢ καθ' ὁμίλον, revocavit. Paulo post idem Eustath.
 cum Vindob. edito, aliis et Heynio πόνον αἰπύν habet, neque
 id episeta ignotum est, vid. Il. 16, 801. Quint. Sm. XI, 76. Ar-
 givos vero conglobatos et Troum telis petitos eadem potius
 quam pugnam a se prohibere studuisse verisimile est. Commode
 igitur cecidit, quod φόνον αἰπύν Vind. quint. Harl. Ven. et alii
 quidem nobis tradiderunt, idque lure probat schol. Victor. hisce:
 αἰπύν· προσάντη. φόνον δὲ δεῖ γράφειν, οὐ πόνον. Cui plus fidei
 addunt φόνος et ὀλεθρος αἰπύς, poetae admodum familiares, vid.
 Od. 4, 843. 16, 379., ell. Il. 6, 57. 10, 371. 11, 174. 12, 345.
 14, 99, 507. 17, 153, 244. Od. 1, 11. 5, 305. 9, 286, 303. 12,

“Ὡς οἱ μὲν μάραντα δέμας πυρός· οὐδέ κε γαῖη
οὔτε ποτ’ ἥλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
ἥρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἐπὶ ὄσσοι ἄριστοι
ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.

370 οἱ δ’ ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
εὐκνήλοι πολέμιζον ὑπ’ αἰθέρι· πέπτατο δ’ αὐγὴ
Ἥελιου ὀξεία, νέφος δ’ οὐ φαίνεται πάσης

V. 367. σὼν Lips. — V. 368. | quint. et editt. antiqq. τόσσον
κατέχετο Etym. M. 437, 8. — | Z. μάχη ἐν Aristoph. μάχη ἐν
lb. μάχης ἐπὶ θ’ ὄσσον Vind. ed. | Bothii coniectura. — V. 369.
Ald. sec. ἐπὶ θ’, ὄσσον V. Vind. | ἔστασαν Vind. ed. ol. vulgo et

237, 446. 17, 47, 22, 42, 67. Homericum imitantur alii, ut
Quint. Sm. VII, 517 ἀλευόμενοι φόρον αἰπύν.

V. 367. Monosyllabum in Lipsiensi solo conspicuum et alii
ignorant et auctor de poeti Homeri p. 205.

V. 368. Interpretis Veneti copias perisse dolendum est. Aliter
enim, atque hodie solet edi, haec constituta et intellecta olim fuisse
quum librorum inconstantia tum Victor. scholia manifesto pro-
dunt. Quorum a dictis nobis erit initium faciendum: illa igitur
sic commentantur: τὸ ἔξῃς ἐφ’ ὅσον, καὶ οὐκ ἀναστρεπτόν. δ δὲ τε
πλεονάζει. ἔστι γὰρ ὁ λόγος καὶ ὁ τοῦς οὕτως· ἐφ’ ὅσον οἱ ἄριστοι
ἔστασαν, ἐπὶ τοσοῦτο ἥρι κατέχοντο. Ζηνόδοτος ἐπὶ τόσσον,
Ἀριστοφάνης μάχη ἐν. Haec si examinaueris, veretur, ne ille
legerit:

ἥρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἐπὶ θ’ ὄσσον ἄριστοι
ἔστασαν

pro quo Zenodotus ἐπὶ τόσσον, quae ei idem significant, vel ex
antiquis sumpsit exemplaribus, vel ipse correxit. His autem po-
sitis, nonnisi duo supersunt, quae nova ac mira esse videantur,
Primum enim Homericum scimus ὄσσον ἐν, ὄσσον τ’ ἐπὶ et τόσσον
ἐπὶ, vid. Excurs. XX, §. 2., deinde, quorsum genitivos μάχης
pertineat, in ambiguo relinquitur. Quod ad illud attinet, ἐφ’
ὄσον quantum, ἐπὶ τόσσον sive τοσοῦτο tantum, Atticis frequentata,
ab epicorum ore non prorsus abhoruisse ex Herodoto, Ionico
scriptore, suspicari lubet. Hic enim utitur utroque, vid. I, 64
ἐπ’ ὄσον ἔποψς τοῦ ἱεροῦ εἴχε, II, 34. et demonstrativum aliquan-
to crebrius obvium II, 5. VI, 97. VII, 167. IX, 65., denique,
geotivo annexo, VI, 134.: αἷς μὲν δὲ τοσοῦτο τοῦ λόγου οἱ
πάντες Ἕλληνες λέγουσι. Quae si tecum reputaveris, scholiastae
rationem non ita multum a veri specie abesse concedas. Residet
quidem et in genitivo μάχης et in particula τε aliqua durities:
eam vero, si cum Zenodoto μάχης ἐπὶ τόσσον ἄρ. adsciveris, paens
evanescere liquido apparet. Nihilominus et libri contradicunt et
Aristophanem alia via progressum esse scholiasta testatur. Vulgatam
igitur relinui, non quod eam veram ac sinceram iudicem, sed
quia opinioni cuius grammatici dubiae neque ullo alio poetae ex-
emplo comprobatae fidem habere nolui. At verba, quemadmodum
leguntur, integra et incorrupta ad nos venisse mihi vix persuaden-

γαίης, οὐδ' ὄρεων· μεταπανόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 ἀλλήλων ἀλειύνοντες βέλα στονόεντα,
 375 πολλὸν ἀφίσταστές. τοῖ δ' ἐν μέσῳ ἄλλ' ἐπάσχον
 ἥρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεὺς χαλκῷ
 ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπω φῶτε πεπύσθην,
 ἄνδρα κυδαλίμῳ, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔγαντο

H. — V. 370. Τρωῆς τε καὶ εἰκνημ. Ἀχαιοὶ ol. vulgo. — V. 371. εὐκλήν Bothii conjectura. — V. 373. δὲ μάχοτο Vind. ed. ol. vulgo et H. — V. 377. πυθίσθην V. — V. 379. πεισόντος Vind. un. —

Quae quum ita sint, aliorum explicandi emendandive pericula, a quibus nihil utilitatis in nos redundet, adicere liceat quam brevissime. Ac plerique quidem interpretes tum Latini tum alii, prioribus uno ambitu comprehensis, vertunt Homerica: „caligine enim occupabantur in proelio quotquot fortissimi stabant circa Menoetiaden.“ Neque ab eo transversum umguem recedit Eustath. 1110, 9., nisi quod nebulam pulveris excitati turbinem ac procellam interpretatus est haece: ὥστε δῆλον ἐκ τούτων, ὅτι τὴν προθήθεισαν ἥρι μόνῳ τῷ τόπῳ ἐμπεριγράφει, ἐν ᾧ ἡ περὶ Πατρόκλῳ ἦν μάχη. καὶ ἵσταν πειθαπὸς ὁ λόγος διὰ τὴν κοῖνὴν τὴν ὡς εἰκὸς παχυνομένην ἐκεῖ, καθὰ ἐλέγθη, καὶ διὰ τὴν ἡθεύσαν πικρότητα τῶν μαχομένων, ἣν καὶ ἐν ἄλλοις εἰς τέρας εἶκασε. Verum quomodo μάχης ἐν in proelio possit significare, equidem non assequor. Quia molestia inductus Aristophanes μάχη ἔρι dedit. Alii ad conjecturas alias sunt delapsi, uti Bothius, cui Aristophanes et Heynius viam monstrarunt, ἥρι γὰρ κατέχοτο μάχη ἔρι, i. e. nebula pariter ac proelio sunt verati, ell. v. 375., proponit. Heynius ipse suadet: ἥρι γὰρ κατέχοτο μάχη ὁ δμοῦ, vel versus duos a sciolo insertos putat. Sed nihil horum placere poterit ei, qui Homeri perspicuitatem et elegantiam sibi habet notatas.

V. 370. Particulari geminum codices non minus quam perpetua Humeri consuetudo repudiat, vid. 3, 86, 304. 7, 67. alib.

V. 371. Bothius quia nemo tranquillus pugnam ciet, vulgatam ineptiae damnatam sollicitavit, ell. Hes. Op. 611. et II. 8, 556. Adiectiva vero et temporis et qualitatis apud poetas adverbiorum vice sexcenties fungi parum fuit memor. Bene igitur ac scienter explanavit Homericum Buttman. in Lexilog. I, 141., cf. Od. 14, 479. 3, 263. Apoll. Arg. I, 568, 1290. alibi. Posteriores segnius pugnasse proxima luculenter indicant.

V. 374. Vid. Apoll. de synt. I, 15, 43.

V. 376 cum Od. 13, 277. in unum conflavit Apollon. in Lex. 37.

V. 377. Discrepantia Veneti et alii et Vindd. cum Eustath. 1110, 32. redarguunt.

V. 379. Illic quoque in communi ac plano consentiunt et optimi et plurimi, πεισόντος, qua elegantiam et varietatem maiorem quaerebant, Vind. un. et Vratislav. un. invasit.

380 ζῶν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχισθαι.
τῷ δ' ἐπισσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων
νόσφιν ἑμαρνάσθην, ἐπεὶ ὥς ἐπετέλλετο Νέστορ
ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νείκος ὀρώρει
385 ἀργαλῆς· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῶ νωλεμές αἰεὶ
γούνατά τε κνήμαι τε, πόδες δ' ὑπένερθεν ἐκάστων,
χεῖρες τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετο μαρναμένοι
ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μέγαλοιο βοεῖην

390 λαοῖσιν δῶη τανύειν μεθύουσαν ἀλουφῇ·
δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγῃ διαστάντες τανύουσιν

V. 384. πανημερίου V. — V.

387. μαρναμένοις Harl. et all.

— V. 390. δοῖν Vind. un. —

V. 392. κύκλῳ Z. κύκλος Ar. —

V. 393. διὰ πρὸς ol, vulgo et

H. — V. 395. εἰλικον ol. vulgo.

— lb. μάλα δέ σφ. Vind.

quint. Harl. et all. — V. 396:

μέν δ' ἔρπειν V. Vind, un, —

V. 381. Verbum ἀπαξ εἰρημένον ab oculorum sensu ad ea traduci, quae animo quasi praevidemus et praesagimus, et simplex et compositum προτιόσομαι, Homero passim dictum, ostendunt, vid. Buttmann. in Lexilog. I, 21. et Lehrs. de Aristarchi stud. Hom. 96 sq. Injuste igitur vituperat Heynius schol. B. et Eustathium, vid. 1110, 40., quorum decreta eo solo differunt, quod alter in propria verbi potestate acquiescit, alter ad eam adiungit translationem.

V. 384. Sermois Homericus Ilex πανημερίοις ad pugnantem referri iubet. Nam poeta ab eo, quod librorum et Eustathii censeus 1110, 47. tutum reddit, nunquam deflexit, cf. 1, 472. 11, 279. 17, 180. 19, 168. Od. 3, 488. 4, 356. 12, 24. 15, 184.

V. 387. Iam veteres critici structuram raram et usui vulgari contrariam notarunt, velut schol. B.: ἀκατάλληλον δὲ τὸ ὀφθαλμοὶ πάλασσετο. ἔστι δὲ ὁμοιον τῷ „ἐνθα Πρωτοδίων κατ' ἄρ' ἔξετο καὶ θεοὶ ἄλλοι“ (Il. 20, 149). Uberius etiam de ista figura, quam Pindaro familiarem ab eius nomine οχήμα Pindaricum appellavit, disputavit Eustath. 1110, 50., add. Matth. gr. Gr. §. 304, annot. 1. Dualem, pro quo Bentley cum librorum parte μαρναμένοις rescribi iussit, Eustath. 1110, 62. ad utriusque gentis aciem refert.

V. 390. Eustath. 1111, 5. δῶη, optativum vero istius comparationi minus idoneum habuerim cum Thierschio in act. Monac. I, 20.

V. 392. Schol. Victor., Aristarchi iudicio impulsus, κυκλόφῃ potius quam κυκλόσῃ expectari dicit, sed vid. ad 4, 212. et Eustath. 1111, 7, 20 sq.

- κνχλός', ἄφαρ δέ τε ἰκμάς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφή,
πολλῶν ἐλκόντων· τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό·
ὥς οἶγ' ἐνθα καὶ ἐνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ
395 ἔλκεον ἀμφότεροι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμὸς,
Τρωσὶν μὲν ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
ῥῆας ἐπὶ γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
ἄγχιος· οὐδέ κ' Ἰφης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
τόνγε ἰδοῦς ὀνόσασαί· οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.
400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
ῥῆματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶ τι
ῥῆδε Πατρόκλον τεθνηῖα διὸς Ἀχιλλεύς.
πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
τείχευ ὑπο Τρώων· τό μιν οὐπότε ἔλπετο θυμῷ

V. 397. ῥῆας ἀνὸ γλ. Vind. un. | 403. γὰρ ἀπάνευθε vulgo, W.
et V. L. ap. Eustath. 1111, 10. H. — V. 404. ὁ μιν V. τὸ μιν
— V. 399. τόνδ' ἰδ. V. — lb. Vind. quint., male. — lb. ῥῆ-
ῆας Vind. quinl. Lips. — V. πετο Vind. ed. et ol. vulgo. —

V. 394. Idem Interpres annotat: ἔλκεον (imo ἔλκεον) Ἀρίσταρχος, ὅτι πλεονάζει το ἔ: vid. ad. 4, 213.

V. 396. Particula altera ab his, qui numeris timebant, intercepta cum testibus plurimis ac gravissimis melius aberit; alia ratio est in Il. 18, 412. 20, 41., unde eam transfusam esse credibile est.

V. 398. Ad verbum fere coniecit 13, 127.

V. 402. Vind. quint. cum Harlel. Lips. et all. τεθνηῖα, Aristarcho dissentiente, vid. ad 6, 71.

V. 403. Harleiano duce interposui ῥα, id quod 14, 30. comprobet.

V. 404. Priores carminum Homericorum editores sine ullo delectu nunc ἔλπετο nunc ῥῆλπετο vulgaverunt. Quo factum est, ut sexies in Iliade 15, 539, 701. 17, 395, 404, 495, 603., semel in Od. 9, 419. ῥῆλπετο compareret, alterum toties fere adesset Il. 10, 365. 15, 288. 16, 609. 17, 234, 406. et in Od. 3, 275. Eam litteram ne libri quidem dirimunt: e quibus Venet. quinquies cum aliis concors nostro loco ἔλπετο, quod Wolfii aliorumque tulit plausum, exhibet, Vind. Alteri idem suggerit 17, 495., terque detrahit Vind. quint. augmentum 17, 395, 404, 603. Librorum mobilitatem ad grammaticos pervasisse nihil est mirum. Eustathius etsi nonnunquam probat ἔλπετο, velut h. v. p. 1112, 5., v. 495. p. 1116, 1. et supra 15, 701. p. 1038, 43., tamen ad augmentum redit alias, vid. 1030, 44. Itaque codicibus nihil certi debentibus et grammaticis ultro citroque fluctuantibus, nostro stemus iudicio oportet. At libri quum utrumque certe agnoscant, et pluralis, vid. Il. 12, 261. 13, 41. 14, 67. augmen-

- 405 τευνάμεν, ἀλλὰ ζῶν ἐνιχυρμηθέντα πύλησιν
 ἄψ ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 ἐκπύρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθην, οὐδὲ σὺν αὐτῇ.
 πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων,
 ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα·
 410 δὴ τότε γ' οὐ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη;
 μήτηρ, ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 . . . Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες
 νωλεμῆς ἐχρήμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 ὦδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·

V. 405. ἐν χρ. γ. — V. 408. τοδε μ.
 V. — V. 410. οὐ τοι Vind.
 quint. — V. 411. ἐταῖρων id.
 — V. 415. οὐκ ἄν V. — lb.

ἤμιν ἐκκλῆς V. L. ap. Eustath.
 1112, 34. — V. 418. ἡ τοῦ-
 των Vind. ed. Rom. ol. vulgo.
 ἡ εἰ τοῦτον Vossius ad hymn.

to semper careat, Wolfium, cuius auctoritati parui, prudenter iudicasse erit verisimillimum. Schol. Victorino si credimus, Zenodotus viginti duo versus ut spurios reiecit, Aristarcho nonnisi sex potestimos condemnante: Ζηνίδοτος, inquit, ἀπὸ τοῦ τείχει ὑπο Τρώων ἔως τοῦ χάλκεον οὐρανὸν (425) οὐ γράφει. Ἀρίσταρχος μόνον ἀθιγεί ὡς δὲ τις αὐτὸ Τρώων (420). Causas, quibus commoti veteres ita statuerint, scholiastae silentio praetermiserunt. Quantum augurari licet, Zenodoto longa ista narratio, Aristarcho Troupi oratio ad eorum, quae paullo ante leguntur, similitudinem efficta et inanis illa cohortatio offensionem fuerunt. Sed ea ad liquidum perducere posse desperaverim.

V. 405. In Veneto haec male seiungi alia demonstrant, vid. 7, 272. et Eustath. 1112, 7.

V. 408. Ab omnibus fere, Veneto excepto, τόγε solet edi, idque agnoscit Eustath. 1112, 8.: τόγε ἤγουν τοῖο. Neque τόδε, vaticinio olim iam cum Achille communicato, erit aptum.

V. 411. Vindob. quinto nullus alias adstipulatur, recte quidem. Licet enim dicere utrumque eo discrimine, quod genitivus aliorum adhibetur comparationi, vid. 5, 378. 17, 584. 22, 233., nominativus rem ita esse simpliciter affirmat, ut infra v. 685.

V. 414. Hunc versum originis spuriae damnat Heynius, ut ad aliorum similitudinem excusum, vid. 2, 271. 3, 297, 319. 4, 85. 7, 178, 201. 22, 372.

V. 415. Eustath. 1112, 33 ἤμιν ἐκκλῆς, numeris longe aptissimum, veterum iudicio comprobavit, aliis aliarum dialectorum formis admotis, vid. Etym. M. 84, 14 sqq. Battm. in gr. ampl. §. 72. annot. 17 sqq. et libell. meum de prosod. Gr. §. 34.

V. 418. Comparativam, quae olim adfuit, minus quadrare facile intelligitur, vid. II. 3, 41. Od. 20, 316. Quibus ut nostra enncinerent, Bentleius et Kōppenius pro tempore finitū ἡ τοῦτον Τρώεσσι μεθρόμεν restituendum putarunt: „nobis multo

- 415 ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλείης ἀπονέεσθαι
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γὰρ μέλαινα
 πᾶσι χάνοι· τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
 εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἱπποδάμοισιν
 ἄστν πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρίσθαι.
- 420 Ὡς δέ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν·
 ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑκάστου·
 ὧς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρεος δ' ὄρυμαγδός

In Cer. v. 253. — V. 420. ὦ δέ τις αὖ Τρ. Vind. ed. ol. vulgo. — V. 423. τις τ' εἶπ. V. H. ὄρσασκεν V. Vind. quint. — Ib. ἐκείρου Eustath. 1112, 37. Rom, nunc vulgo et W.

satius esset illico occumbere, quam hunc Troianis equestribus permittere. Qui Iliadem Homericam in linguam Latinam transtulerunt, ii duplicem particulam ἢ εἰ τοῦτον Τρ. μεθ. vel legerunt, vel certe expresserunt utramque. Neque ab iis dissensit Vossius, cuius interpretationi lucem affundunt ea demum, quae ad hymn. Hom. in Cer. l. all. commentatus est. Sed libri, quantum investigare potui, una particula sunt contenti. Heynius ergo, conditionali eum voto antea nuncupato commissa, verba τό κεν — — κέρδιον εἴη parenthesi includit, singula ita interpretatus: „terra potius ima nobis dehiscat (id quod longe satius foret), si hunc permiserimus Troianis.“ At sic quoque orationem paullo horridius et praefractius incedere ipsae perapicit. Quare vix dubitaverim, quin Wolfius ex Harcl. Ven. et aliis merito reduxerit εἰ τοῦτον Τρ. μ. ἱππ. Hoc enim modo Menelaus dicit: ea lege omnibus mortem esse expetendam et turpi vitae praefereendam, si, Patroclo relicto, in fugam fuerint coniecti, vid. Od. 20, 331 sq. et Eustath. 1112, 22.

V. 423. Augmentum libri alii praecidunt, alii addunt; id vero, quum raro admodum eius generis aoristis praefigatur, vid. Matth. gr. Gr. §. 199. Spohn. de extr. part. Od. 165 sq., erat omittendum. Plus controversiae clausula movet, in qua ἑκάστου, librorum omnium assensu tutum, Heynius restituit. Quod qui mutarunt, singula quaeque, ubi res in angusto sane loco agatur, ab omnibus percipi potuisse negarunt. Nec vero opus est ad eos, qui procul steterint, respicere: satis enim fuit animos eorum, qui Patrocli corpus ab hostium inluria et contumelia salvum et spes cuperent, ad virtutem accendere. Itaque ἑκαστον, libris accedentibus, revocavi cf. 2, 451. 3, 470, 792. 6, 72. 11, 291. 13, 155. 15, 288, 500, 514, 667, 701. 16, 210, 275. Si quis autem ἐκείρου anteferendum indicaverit, ei certe pluralis erit adoptandus propterea, quod singularis unum et eum notum solet denotare, velut 8, 125. 13, 211, 419. 15, 404, 651. 17, 459, 532. 18, 317. 19, 210. 20, 29. 23, 18, 37.

- 425 χάλκιον οὐρανὸν ἔκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
 Ἴπποι δ' Αἰακίδαο μάχης ἀπάνευθεν ἔοντες
 κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθίσθην ἠνιόχοιο
 ἐν κονίῃσι πεισόντος ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο.
 ἦ μὰν Αὐτομέδων, Διώρεος ἄλκιμος υἱός,
 430 πολλὰ μὲν ἄρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείων,
 πολλὰ δὲ μιλίχοισι προσεῦδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ·
 τῷ δ' οὐτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατύν Ἑλλήσποντον
 ἠθέλετ' ἐναι, οὐτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοὺς·
 ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἦτ' ἐπὶ τύμβῳ

V. 425. ἦκε Stobaeus in Eclog. I, 23, p. 421. — V. 429. Αὐτομέδων γε Διώρ. libri pauci. — V. 431. ἀρειῇ Apoll. in Lex. 161, male. — V. 432. ἄψ ἐπὶ νῆας

Bothii coniectur. — V. 435. ἐιστήκει Vind. ed. et ol. vulgo, ἐιστήκει W. et nunc vulgo. — V. 436. ἔχοντε Harl. cum paucis. — V. 437. ἐπικαίοντες V.

V. 425. Ἦκε commune et ἔκε Homericam aetatis inferioris grammatici saepe commiserunt. Hoc igitur tenent eruditiores, velut auct. vii. Homer. 199. et Eustath. 1112, 40 sqq.: ὅτι καὶ ἀστέρων καὶ ποιήσας πρῶτον τὸ „σιδήρεος δ' ὀρυμαγδὸς Χάλκιον οὐρανὸν ἔκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο“ λέγοντος τοῦ ποιητοῦ, ὡς δ' τοῦ κατὰ μάχην σιδήρου κύπερος εἰς τὸ τοῦ οὐρανοῦ χαλκοῦν ἦλθε σῶμα, ὅπερ ἐν ἄλλοις ἀπεριφράστως προφέρων εἶπεν „αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἔκεν“ (Il. 2, 153. 12, 338). Quibus vitium inveteratum a nemine, quantum scio, detectum insidet: clamorem enim ferreum in coeli aedes sive sedem (δῶμα) nec corpus pervenisse videre in prompta est. Nec quisquam semel monitus emendationi certissimae obloquitur.

V. 429. Homerus primam nominis Διώρης constanter producit, vid. 2, 622. 4, 517. 17, 474.: abstinendum igitur erat fulcro iunctili.

V. 432. Bothius praepositionem duplicem, quam iam Barnesio fuit suspecta, Homeri copiae inimicam ratus ex Il. 7, 217. Od. 17, 469 ἄψ ἐπὶ νῆας proposuit. At equi ad naves et ad Hellenpontum redire noluerunt, neque unquam aliter scribit poeta, cf. 15, 233. 18, 150. 23, 2. 24, 236.

V. 435. Ex Aristarchi praecepto schol. ad Od. 1, 1. p. 8. ἐιστήκει, vid. ad 4, 329. Coniunctivum ἐιστήκει sermonis leges exigere vidit Hermann. in Opusc. II, 43 sq., cui morem gessit. Verrum superiore schol. ad Od. εἴτ' ἐπὶ τύμβῳ perperam tradit.

V. 436. Numerorum ambiguitas toties animadversa Harleianum incessit, repugnantibus V. Vindd. et Eust. 1113, 6.

V. 437. Non origine aut potestate, sed specie et dialecto ἐπικαίοντες et ἐπικαίοντες differre, Apollonii et Homeri testimoniis fretus, ad 16, 612. breviter significavi, add. Brunek. ad Apoll. Arg. III, 765. Illud epicorum fuisse Eustath. 1114, 16. consentit: οἰκίοντες δὲ καὶ οὖν μετὰ τοῦ μ, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγον. ἴσται δὲ

435 ἀνέρος ἐστήκη τεθνηότος ἢ γυναικός·
ὥς μένον ἀσφαλῶς περικαλλέα δῖρρον ἔχοντες,
οὔδ' ἐνισκίμπαντε καρήατα· δάκρυα δὲ σφιν
θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
ἠνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μαινέτο χαιτή,

440 ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωσι.
μυρομένῳ δ' ἄρα τῷγε ἰδὼν ἐλήθεσε Κρονίων,
κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·

Ἄ δειλῷ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῇ ἄνακτι
θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρῳ τ' ἀθανάτῳ τε.

ἐνισκίμπαντε Vind. ol. vulgo et
V. l. ap. Eustath. 1113, 8. —
V. 438. μυρομένοισιν H. cum
paucis. — V. 439. ποθῇ Vind.
ed. et ol. vulgo. — V. 440.

πρὸς ζυγὸν V. — lb. ἀμφοτέ-
ροις Vind. ed. ol. vulgo et V.
L. ap. Eust. 1113; 11. ἀμφοτέ-
ρωθεν V. Hark W. — V. 442.
πρὸς V. —

πῶς ὅμοιον τῷ χρησθῆναι. — οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ σκίμπαντε καὶ ὁ σκίμ-
πος γίνεται, εἰρησίου ἀλλοχοῦ (1077, 61. Lobeek. ad Phryn.
62 sq.). εἰ δὲ καὶ κρεῖττον γράψαν ἐνισκίμπαντε, ὅ δὲ λόγῳ καὶ
ἀγκυρὰ παρὰ Πινδάρῳ σκίμπαντε (Ol. VI, 175). εἰ καὶ μὴ οὔδ' αὖ
τιχόν, ἀλλ' οἶν (fort. ἀλλὰ μόνον) ἄμφορ ἐν τῷ καθεσθῆναι, ὅμως
οὐκ ἀπῶδον ἐστὶν οὐδὲ τὸ ἐνισκίμπαντε (corr. ἐνισκίμπαντε), ὅ οὐγγυρὶς
τὸ κατασκήψαντε. Hoc quidem Herodotus et Attici deiecerunt;
vid. Herod. I, 105. IV, 79. VIII, 39. Valckenaer. ad Eurip.
Hippol. 211 sq. Confinit utriusque parum discreta librorum
incuria crebro permiscuit, ex quo triplicem Nicandri formam ad
nam eandemque legem exigendam esse licet colligere, vid. Ther.
140, 336, 724 μάλα ἐνισκίμπαντα κατήριπεν ἔχματα γοίνων.
Similis inconstantia ex Apollonii scholiis ad Arg. III, 153, 765.
est tollenda. Contra lexicographis, varias dialectos peracutatis,
utrumque erat commemorandum, vid. Zonar. 745, ell. 749.

V. 438. Donii, e quattuor libris ab Heynio recepto, plerique
obstant cum Eustathio 1113, 9.

V. 439. Promiscue dici Homero πόθον et ποθῆν ad 14, 368.
admonui. Illi, in Iliade nonnisi semel reperto, meliores addunt
fidem, velut Vind. quint. Lips. Ven. et Eustath. 1113, 10.

V. 440. Voce postrema secus, integer adest 19, 406. Qui
nobis indicio esse debet Veneto περὶ ζυγὸν falso esse illatum. Nec
magis certa et explorata sunt proxima, triplici varietate distincta.
Nam ἀμφοτέροις, ἀμφοτέρωθεν et ἀμφοτέροις fluctuant. Primum
horum tenent editiones communes, alterum Wolfius, tertium,
quod in Vindob. quinto et aliis quibusdam cernitur, Heynius
probat. Potestate igitur eligendi facta, medium et quasi ex utroque
concinit, vid. Eustath. l. all. et 19, 406., deinde ex eo duo
alia oriri potuerunt, ad postremum Vindob. quint., qui hanc
lectionem habet, optima est nota.

- 445 ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει.
ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν.
Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐποχῆσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
- 450 ἦ οὐχ ἄλγισ, ὥς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπεύχεται αὐτῶς;
σφῶν δ' ἐν γούνεσσι βαλῶ μένος ἡδ' ἐνὶ θυμῷ,
ὄφρα καὶ Ἀντομέδοντα σώσεται ἐκ πολέμοιο
νῆας ἐπι γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω
κτείνειν, εἰςόκε νῆας εὖστέλμους ἀφίκωνται,

V. 445. *Ἰχνη* Vind. quint. | 449. οὐδέ τις ἄλλος V. l. ap.
Lips. *ἔχουσιν* V. — V. 446. | schol. Victor. Harl. Flor. ed. —
πᾶσι *ἐστὶν* Stobaeus Floril. tit. | V. 450. ἦ *ἀνχ* ol. vulg. et Apoll.
XCVI, p. 532. — V. 447. *ἐπι-* | in Lex. 725. — lb. *ἀγῶνισται*
πνέει V. et ol. vulgo. — V. | id. — V. 451. *γαῖαν* Vind.

V. 445. Iovi equos compellanti et tristem eorum sortem querenti dualis est aptissimus, in eoque et libri multi et Eustath. 1113, 29., cl. 1114, 29. congruunt.

V. 446 sqq. Generis humani imbecillitas ac miseria egregie descripta a poeta effecit, ut scripturae plurimi haec versus suis intexerent operibus, velut auctor Axiachi §. 10. in Platon. Oper. t. III, p. 367., Plutarch. de amor. prol. VII, 930. et in libello, utrum animi an corporis affectus sint meliores, lb. 908., Dio Chrysostom. Orat. XXIII, p. 512., Stob. l. all. et fortasse alii. Hi omnes ac singuli et praeterea Sophocli. schol. ad Trach. 1161. *ἐπιπνέει*, ut in libris erat, proferunt, versa autem priore cum Stobaeo Axiachi auctor, (vid. Bekkeri commentar. crit. in Plat. II, p. 293.), *ποτε* habet, Dio denique *ἀνυρότερον*, numeris exemptum, scribit. Ac de prima quidem emendatione, etsi interpretes prisca, ut schol. B. et Eustath. 1114, 31 sqq. extrinsecus *κατά* advocant, nemo hodie dubitat, poetica vero licentia *ἀνυρότερον* per *ω* scribi Eustath. l. all. 38. censuit, add. Matth. gr. Gr. §. 126. nat. Ab initio vero *nov* et *ποτε* tolerari posse non quidem negamus, sed loci adverbium magis idoneum erit habendum. Dicit enim poeta: nullum usquam esse animal homine infelicius, vid. schol. B. et Eustath. 1114, 31. Ceterum ultimum versum poeta prudentissimus iterum illigavit Od. 18, 131., quo iuvenum ferociorum contumaciam toties convictam, nec dum, ut quotidie videre licet, devictam ab Inani superbia et temeraria suae vel facultatis vel virtutis deterret.

V. 449. Schol. Victor. *τινὲς οὐδέ τις ἄλλος, ἵνα μὴ ζητῶμεν τοὺς ἱπποὺς. οἱ δὲ φασιν, ὥς οὐ πάντα ἀναιρεῖ, ἀλλὰ τὸν Λιομήδους Θῦρακα, οὗ τὸ σκήπτρον Ἀγαμέμνονος, αὐτὰ ὅπλα τὰ δοθέντα Νεοπτολέμῳ.* Quae quomodo ex illo sequantur, obscurum est. Quare, etsi Harlei. ac Flor. assentiuntur, vereor, ne ille habuerit: οὐδέ τις ἄλλο, i. e. neque equos, neque aliud quidquam Hector iam auferat. Acute animadvertit Eustath. 1114, 49. vulgari

455 δὴ τ' ἥλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἧῦ.

τὼ δ' ἀπὸ χαιτάων κονίην οὐδ' ἄσδε βαλόντες,

ρίμψ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς.

τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀγνύμενός περ ἑταῖρον,

460 ἵπποις αἰσσων, ὥς τ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας·

ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὲκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,

ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὁπάζων.

ἀλλ' οὐχ ἦρει φῶτας, ὅτε σείναιτο διώκειν·

ed. ol. vulgo W. et Both. —

V. 453. νῆας ἀνὰ γλ. Ald. sec.

— V. 455. ἔλθοι Vind. un. —

V. 456. μένος πολυθαυροῦς ἐνῆκε

Z. — V. 461. ῥεῖα μὲν V. ol.

vulgo. — Ib. ἵπ' ἔκ ol. vulgo

et H. — V. 463. ἐσσεύετε ol.

vulgo et libror. pars, ἐσσεύατο

V. Vindd. H. —

augeri decess Hectoris, quippe qui non ignaviae cedens, sed Iovis voluntate retentus equos non abegerit, add. 18, 296.

V. 450. Apollonius in Lex. ad v. 473. aberravit.

V. 451. Γοῦντεσαι, vid. ad 9, 488., praeter alios schol. Victor. tuetur: γοῦντεσαι, ἀπὸ τῆς τοῦ γουνὸς εὐθείας, ἣ ἀπὸ τοῦ γοῦναι τροπή.

V. 453. Vulgato ἐνὶ praesidio est Eustath. 1113, 42.; ultima allevit Apollon. de pron. 385. a.

V. 455. Optativo et sententia et aliorum similitudo refragantur, vid. 11, 194, 209.

V. 456. Zenodotus ex Il. 19, 37. et Od. 13, 387. non mutatus, ut Iovem e Troadis mente in Olympum reduceret, versum poetae mori infestum adiecisse traditur: αὐτὸς δ' Οὐλύμπωρδε μετ' ἀθανάτοισι βίβηκε, vid. ad 16, 432. Aristarchus, Homerum hand pauca silentio pressisse ratus, nihil monuit, cf. schol. Victor. et nostris cognata 10, 482. 15, 60. 262. 20, 80.

V. 457. Οὐδας casibus obliquis, οὔδεις recto carere prudenter observavit Eustath. 1114, 61.: ὅρα δὲ καὶ γῆν, ὥς διαφορεῖται τὸ οὐδας, καὶ αὐτὸ μὲν λέγεται κατ' εὐθείαν, ἀκλίτον ὄν. του δὲ οὔδος εὐθεῖα μὲν οὐχ εὐρηται παρὰ τῷ ποιητῇ, δοτικῇ δὲ αὐτοῦ πολλαχού, ὥς καὶ ἀνωτέρω ἐν τῷ „οὔδεις ἐνισκίμψαντε καρῆατα“, ὥς δὲ τὸ μὲν οὐδας οὐκ ἔχει πλαγίας, τὸ δὲ οὔδεις ὡφάνισται τῆς οἶον μητροῦς εὐθείας καθ' ὁμοιότητα τοῦ γυνή, ὅπερ οἷδ' αὐτὸ διεξάδειν ταῖς πτώσει, vid. Buttman. in gr. ampl. §. 54., annot. 4. et Thiersch. gr. §. 189, d. Homeri rationem alii sectantur epici.

V. 458. Vid. 11, 533.

V. 461. Monosyllabum ῥέα ab Aristarcho sanctum fuisse, schol. duce, ad 13, 144. exposui. In eo et Vindd. et plures congruunt, nihil igitur aliud desiderabis.

V. 463. Intelligentissimi quique ὅτε σείναιτο, libris quidem

- οὐ γάρ πως ἦν οἷον ἐόνθ' ἱερῶ ἐνὶ δίφρῳ
 465 ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκίας ἵππους.
 ὁπρὲ δὲ δὴ μιν ἐταῖρος ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
 στῇ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·
 Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδία βουλὴν
 470 ἐν στήθεσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλὰς;
 οἷον πρὸς Τρῶας μάχαιαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
 μῦνος· ἀτὰρ τοι ἐταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' ἔκτωρ
 αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
 Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διῶρεος υἱός·
 475 Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος
 ἵππων ἀθαγάτων ἐχέμεν δμῶσιν τε μένος τε,

V. 464. *lόνθ' ἱερῶ* Vind. ed. et | *τίς τ' ἄρ τοι* Harl. — V. 478.
 editt. antiq. — V. 465. *ἐπι-* | *νῦν δ' αἰ' θάνατος* V. Vind. ol.
σχέιν editt. antiq. — V. 475. | *vulgo et H. — Ib. κάλυψεν* Vind.

spretum, sed grammaticorum praeceptis et ll. 23, 198. stabilitum, curarunt reſtngendum, vid. Wolf. praefat. ed. nov. p. 51.

V. 464. Homeri manom acute instauravit Stephanus: nam verbum *ἔμει* et meliores libri excludunt et Eustath. 1114, 55. respicit, etique Rom. recte accedit, vid. 11, 103.

V. 465. Praesens Herodianus et Aristarchus adsciverunt, aoristum, ab editis plerisque repetitum, Ptolemaeus Ascalonita probavit. Illud praecedentibus accommodatius esse facile intelligas.

V. 475. Vid. ad 1, 8.

V. 478. Quinque Heynii libri, quibus particula *αὖ* sola satisfacit, e melioribus sunt, vid. ad 7, 345. Sub finem *καχάνει* et plurimorum est et aliis locis firmator, ut v. 672. 22, 303. In Vindobonensem et duos alios *κάλυψεν* ex ll. 12, 116. inventum est.

V. 481. Heynius utrum *βοῇ* *θοός* an *βοηθός* Homericum sit, proluxa quaerit disputatione. Equidem quo plures ab Aristarchi parte stant, eo lubentius composito habui fidem, vid. ad 13, 477. et Wolf. in praef. edit. nov. p. 43.

V. 484. Aeneam vel prope stantem vel accedentem compellare potuit Hector, vid. ad 4, 496. Illi vero libri adspirant.

V. 488. Achillis equi aurigis imperitioribus comissis Hectorem in spem adducunt, fore, ut iis potiat. Hae de causa τῷ *κέν* *ἐλπομένην* non improba verim, quauquam Eustath. 1115, 38. sic disserit: τῷ *κέν* ἤγουν οὕς *ἂν* *ἐλπομένην* αἰρησέμεν. *εἰ* οὖγε οὐ *δμῶς* *ἰσθλεις*. Nam accusativus, cuius nullum alibi exstat vestigium, de poetar more facile poterit suppleri.

εἰ μὴ Πάτροκλος, θεῶσιν μῆστωρ ἀτάλαντος,
ζῶας εἶν; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κηάνει·
ἀλλὰ σὺ μὲν μάλιστα καὶ ἡνία σιγαλόεντα

480 δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.

Ὡς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθῶν ἄρμ' ἐπορούσας
καρπαλίμως μάλιστα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε, νόησε δὲ φαιδῖμος Ἐκτωρ·
αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν ἐγγὺς ἔοντα·

485 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
ἔπω τῷδ' ἐνόησα ποδώκεος Διακίδαο
ἐς πόλεμον προσανέντε σὺν ἡνίοχοισι κακοῖσιν,
τῷ κεν ἐλποίμην αἰρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
σῷ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊ

un. — V. 481. βοῇ θοὸν H. | Rom. Eustath. 1115, 38. — V.
et all. — V. 484. ἰόντα Vind. | 489. νῶϊν Vind. ed. Rom. et ol.
quint. — V. 488. τῷ κεν ἔειπεν. | vulgo. —

V. 489: Et scripti et editi νῶϊν propagarunt. Verum dativo reliquis parum concinente, ii ipsi, qui sic legerunt, νῶϊν pro quarto casu habuisse videntur. Eustath. 1115, 56 νῶϊ, ex uno libro præterea erutum, explicat hisce: ὅρα δὲ καὶ τὸ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε νῶϊ, ἤγον ἡμᾶς ἢ ἡμεῖς, τλαῖν μαχίσασθαι, καὶ νῦν σχῆμα ὄν, ὁποῖόν τι πρὸ τοιούτων, ἐν τῷ „νῶϊ γηθήσοι προσανέλθαι ἀνὰ πτολέμου γεφύρας“ (8, 377), καὶ εἰσὶ χυθίσματα καὶ ὥδε τὰ ἐφθίνετα ἐκτ. Heynius de iisdem ita disserit: „in verbis οὐκ ἂν τλαῖν ἐναντιῶν μαχίσασθαι subiectum sunt οἱ ἡνίοχοι κακοὶ v. 487, adoriri hos vult Hector cum Aenea: non vero locum habet, ut isti κακοὶ ἡνίοχοι vix loco stantes adoriantur Hectorem et Aeneam ipsi, ἐφορμηθέντε νῶϊν. Necesse est ἐφορμηθέντε νῶϊ legi: non audebunt illi loco stare, nobis irruentibus: ut sint nominativi absoluti pro ἐφορμηθέντων ἡμῶν.“ Tum Eustathium, qui rationem grammaticam non perspexerit, et Ernestium studet refellere. Illi Heynii interpretationi assentiuntur Wolfius, Vossius et Bothius; qui ad Il. 3, 211. et 5, 245. provocat. Verum enim vero ratio ista, nominativis in medio collocatis, dura sane et aspera vix potest probari. Itaque haud scio, an Ernestius et interpretes Latini, quibus librorum interpunctio adest, accusativum rectius iunxerint cum eo casu præcedente. Licet enim τλαῖν et cum nomine sociare, vid. 5, 395., et cum verbi subsequentis infinitivo et cum temporis particula, vid. Il. 3, 306, 4, 94. Od. 5, 178. 10, 343. 11, 376., ed. Il. 5, 385, 392. Nominini vero præposito ad rem magis declarandam et certius describendam infinitivus sic adiungitur, ut particulam ὥστε solent sequi. Ultima igitur primum facient ἐπεξηγήσων et sensus erit inferre: neque enim irruentes sustinuerint, ita ut pugnam apertam nobiscum sint inituri, vid. 10, 451. 20, 85, 130. 21, 477.

- 490 τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἀρηί.
 "Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσιν εὖς παῖς Ἀγχίσαο.
 τὼ δ' ἰθὺς βήτην βοέης εἰλημένω ὦμος
 αὔησι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 τοῖσι δ' ἅμα Χρομῖος τε καὶ Ἀρητος θεοειδής
 495 ἦσαν ἀμφοτέροισι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
 αὐτῶ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
 νήπιοι· οὐδ' ἄρ' ἐμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
 αὐτίς ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὃ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρὶ
 ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
 500 αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἑταῖρον·
 "Ἀλκιμέδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχύμεν ἵππους,
 ἀλλὰ μάλ' ἐμπνέοντε μεταφρένῃ. οὐ γὰρ ἔγωγε
 "Ἐκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι οἶω,
 πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω
 505 νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαι δὲ στίχας ἀνδρῶν
 Ἀργείων, ἧ·κ' αὐτὸς ἐνὶ πρῶτοισιν ἀλοίῃ.

V. 491. εὖς παῖς W. et nunc
 vulgo. — V. 492. εἰλημένω
 Vind. ed. εἰλημένω Ald. sec. et
 all. — V. 494. τοῖς δ' ἅμα V.,
 male. — V. 497. ἀναιμωτί

Vind. quint. — V. 499. ἀμφί
 μελ. H. — V. 501. ἵππω Harl.
 — V. 502. μεταφρένον Vind.
 un., male. — V. 503. πρὶν κ'
 ἐπ' Ἀχ. V. — V. 505. φοβῆ-

V. 491. Dimeresis, ab omnibus libris probata, legitima est,
 vid. Excurs. VI. p. XIV.

V. 492. Vocalis sola metro congruit, vid. ad 12, 286. et
 Eustath. 1115, 63.

V. 497. Vid. ad v. 363.

V. 499. Cf. ad v. 83.

V. 501. Duall ex Harl. et aliis locum concessit Heynius,
 cui obstant V. Vindd. et plurimi.

V. 502. Casum tertium ac quartum profert Eustath. 1116,
 11.: ὅτι μάλα ἐμπνέειν ἵππους μετάφρενον ἢ μεταφρένῃ φησὶ τοῖς
 Ἰγγισσι ἀκολουθοῦντας, καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις, οἱ δὲ τοιοῦτοι καὶ
 καταπνέειν λέγονται, vid. 23, 380. In Vindobon. uno μεταφρένῃ
 fuit; novit igitur idem, cuius Eustathius est recordatus.

V. 505. Redii ad adversativam, quae et in libris obtinet et
 in editionibus priscis, probatam a schol. Victor: φοβῆσαι δέ· διὰ
 τοῦ δέ, οὐ τε. Duo enim diversa Hectoris fortitudine et audacia
 exsequenda proponit Autonomus.

V. 506. Eustath. 1116, 15., ut Lipsiensis vult, καὶ ἀπο-
 stropho decurtatum putat, minus recte. Mox ἀλοίῃ fuit in Harl.

- Ὡς εἰπὼν Ἄϊαντε καλέσσατό καὶ Μενέλαον·
 Ἄϊαντ', Ἀργείων ἡγήτορι, καὶ Μενέλαε,
 ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ' οἵπερ ἄριστοι
 510 ἄμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·
 νῶϊν δὲ ζωῶσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἡμαρ.
 τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα
 Ἐκτωρ Αἰνείας θ', οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κέϊται.
 515 ἦσω γὰρ καὶ ἐγὼ· τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἴη ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐίστην·
 ἦ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυστο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
 νευαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
 520 ὥς δ' ὅτ' ἂν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζηῖτος ἀνὴρ,
 κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
 ἵνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προθορῶν ἐρίπῃσιν·
 ὣς ἄρ' ὅγε προθορῶν πίσειν ὑπτιος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος

σπὶ τε στ. ἀνδρῶν V. Vind.
 quint. IV. et H. — V. 506. ἦ
 κ' αὐτὸς Lips. — Ib. ἀλφῇ Vind.
 ed. V. ol. volgo et H. — V.
 509. ὄσσοι ἄρ. Vind. ed. et ol.

volgo. — V. 518. δ' εἴσατο
 Both. — V. 520. αἰζήτος editt.
 antiqq. — V. 522. ἵνα τάμῃ
 Etym. M. 471, 15.

et Vind. quinto, vid 9, 592. 14, 81. Od. 54, 183. 15, 300, cll.
 II. 22, 253. et Thiersch. gr. Gr. §. 232, 16.

V. 509. Usitatum οἵπερ ἄριστοι e libris et Eustath. 1116,
 19. cui Romana paruit, nonc restituerunt.

V. 515. Vid. Etymol. M. 422, 30.

V. 518. Ἐίστατο et κατείστατο, Homero quidem ignota et
 indicta, sed a recentioribus quibusdam excogitata, Bothio mi-
 rifice placuerunt, conf. ad 11, 358. et 4, 138. 5, 538.

V. 520. Atticorum dialectus et sermo communis trisyllabum,
 numeris infestum, pepererunt. Scienter et bene rem administrant
 Vindd. V. all. et Eustath. 1116, 50, cll. 1117, 2.

V. 522. Corruptelae, quae Etymologicum Magnum inquinant,
 aliorum ope sine ullo negotio eximentur, vid. Eustath.
 1116, 51. Etym. Gud. 278, 50, quamquam in hoc mendosius
 etiam ἵνα τάμῃ fertor. Nam in lexicis veterum duo et origine
 et genere diversa a librariis parum diligentibus, ut opinor, sunt
 commixta, ἵνα particula, et ἵνα quartus casus, ad nominativum
 ἴς referendus. Error iste, ut sit, ad alios plures transiit, velut ad
 Phavor. 942, 43 sqq. Utrumque recte distinguit Eustath.
 793, 54. sqq., cll. 1117, 4.

νηδυίοισι μάλ' ὅξ' κραδαινόμενον λύε γυῖα.

- 525 Ἐκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
πρόσσω γὰρ κατέκνυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
οὔδ' ἐνισκίμθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίσθη
ἔγχος· ἐνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.

- 530 καὶ νῦ κε δὴ ξυρίεσσ' αὐτοσχεδὸν ὀρμηθήτην,
εἰ μὴ σφω' Αἴαντε δέκριναν μεμαῶτε,
οἳ ῥ' ἦλθον καθ' ὅμιλον, ἑταίρου κικλήσκοντος.
τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις

V. 524. νηδυίοισι Vind. ed. ol. vulgo et H. — V. 529. ἐνθαδ' ἔκ. Vind. ed. Ald. sec. ol. vulgo et H. — V. 530. ὀρμηθήτην Vind. ed. ol. vulgo et H. —

V. 531. σφω Αἴαντε editi. antiq. ol. vulgo et Both. σφῶ Αἴ. H. — ἡ. μεμαῶτας Vind. un. — V. 533. τοὺς δ' ὑποταρβ. Vind. ed. et ol. vulgo, τοὺςδ' ὑπο-

V. 524. Vel νηδυίοισι vel νηδυίοισι, ἰ extrito, olim adfuit. Atque illud quidem plurimi et scripti et impressi sequuntur, hoc tenent Apoll. in lex. 475, Flor. Aldd. Eustath. 1117, 6: νηδυῖα δὲ τὰ ἐντύοθια, ὃ ἐστὶ τὰ κατὰ τῆδ' ὀπλάγχνα, ἀπαξ ἐνταῦθα εἶπεν ὁ ποιητής, ἃ τρισυλλάβως ἔτεροι νῆδυια γραφοῦσι. ταῦτα δὲ καὶ ἐνδυῖα φησὶν ὁ ποιητής, vid. 23, 806. Sed ad numerorum integritatem vocalis utraque colliquescit.

V. 528. Libri iterum discordes ἐνισκίμθη, ἐνὶ σκίμθη, et ἐνισκίμθη, quod omnium optimum est, vid. ad v. 437, scribunt, add. Apoll. lex. 266. H. 16, 612 sqq. et 13, 444 sqq., ubi proxima iam adfuerunt.

V. 529. Particolas disiungendas esse acute vidit Wolfius: nam ἐνθαδε, cum altero saepe confusum, nec sententiae nec verbis convenit. Heynios et Bentleius tres versus, quod sopra sunt lecti, litura putant inducendos.

V. 530. Argumentum a pluribus fuit praefixum, sed eo caret H. 5, 12, quo iudicium de hoc loco redditur incertum. In plurali ὀρμηθήσαν legitimum est, ut 10, 359, 13, 496, 526, 23, 817. Od. 10, 214. Eustath. quid habuerit, parum constat; ille enim 1117, 9. sic disserit: Αὐτομέδοντα οὖν καὶ Ἐκτορα αὐτοσχεδὸν ὀρμηθέντας δέκριναν Αἴαντες οἱ πρὸ βραχίων κληθέντες εἰς ἄμυναν. Simillimus est 7, 273.

V. 531. Heynius, quod σφῶ ex certa grammaticorum observatione, veluti schol. A. ad H. 10, 546, personae sit alterius, σφῶ a se restitutum dicit. Illum si evolveris, contrarium plane praecipere videbis, ait enim: τὸ ῥῆμα ἀπὸ τοῦ π' ἀρχεται, καὶ ἡ σφῶ τῆς πρώτης προσώπου ἐγκλιτικὴ ἐστὶ, σημαίνουσα τὸ αὐτοῦς „τίς τ' ἄρ' σφῶς θεῶν“ (H. 1, 8), „ἀλλὰ σφῶς δόλος καὶ δεσμός“ (Od. 8, 317). ὥστε οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής οἷδε μορσιλλαβον τὴν σφῶ, εἰ μὴ ποτε δρθοτονέται καὶ δευτέρου προσώπου ἐστὶ καὶ σημαίνει τὸ ὑμεῖς ἢ ὑμεῖς, σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον“ (H. 11, 782). Ἐνθα οὖν οἱ

Ἐκτῶρ Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομῖος Θεοειδής·

535 Ἄρητον δὲ κατ' αὐθι λίπον, δεδαῖγμένον ἦτορ,
κείμενον· Αὐτομέδων δέ, θοῶ ἀτάλαντος Ἄρη,
τεύχεά τ' ἐξανάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·

Ἥ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
κῆρ ἄχρεος μετέηκα, χειριονά περ καταπέρνων.

540 Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἐλὼν ἕναρα βροτόεντα
θῆκ· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν
αἱματόεις, ὥς τις τε λῆων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.

Ἀψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνῃ,

παρθ. H. — V. 535. δεδαί-
γμενος ἦτορ Both. ex Heynii
conjectura. — V. 537. εὐχόμε-
νος ἔπος Ald. seq. — V. 538.

δαίμενος Harlei. — V. 541.
ἀνὰ δ' αὐτὸς ἔβη H. cum uno
Vindob. —

ἀκριβέστερον αὐτὰ παραφυλάξαντες ἰσθλυσιν δεδώκασι τοῦ ἐν τῷ
„εἰ μὴ σφω Αἰνείας δέικνον“ (Il. 17, 351), ἵνα τὸ διηγεῖς
φύλαξις ἢ διπλή δέ, ὅτι Ζηρόδοτος γράφει σφωί· τοῦτο δὲ τίθεται
ἀντὶ τοῦ ἵρεῖς ἢ ἱμάς, ὡς οὐδέτερον ἀρμόζει, τὸ δὲ σφωί· ἵστι γὰρ
αὐτὸ τοῦς δύο. His vero alios, velut Etym. M. 739, 20, 314, 21.
Gudian. 518, 15. et Apoll. de pronom. 373, 6, si accentum vel
mutaveris vel eieceris, consentire in propatulo est: nam σφω mono-
syllabum Antimachi neque Homeri fuisse testatur Apollonius, add.
Buttmann. in gr. ampl. §. 72, annot. 5. Quare ne Bothius
quidem, apostropho sublato, Homeri normae et legi a veteribus
sanctae bene consuluit.

V. 533. Nec demonstrativo neque adversativae locus esse po-
test idoneus. Recte igitur fulcro inutili et molesto carent Vind.
quint. Harl. Ven. alii et schol. A.

V. 535. Aetum ex vulnere ventri inflicto exspirasse supra
dictum est. Qua re inducti Heynii ac Bothii δεδαίγμενος
ἦτορ, cll. Od. 13, 320, melius iudicarunt. Sed ferrum ventri
immissum praecordia rumpere potuit, ac non libri solum, verum
alii etiam testes, ut Etymol. M. 140, 37, illi conjecturas adver-
santur. Male vero illic fertur δέ κα αὐθι λίπον, cui Barnes
suapte ingenio repertum, γρ. κατὰυθι apposuit, vid. ad 10, 273.

V. 537. Aldina mendum, operarum negligentia induetum,
poeta ipse refutat, vid. 10, 461. 11, 379. 13, 619. 14, 500. 20,
424. 21, 183.

V. 539. Schol. A. apud Bekker αἰ: καταπέρνων· Ἀριστοφους
ὡς τέρνων, quo alios tangit, propter aoristi formam participium
aquentes, vid. ad 16, 827.

V. 542. Praepositionem vel Ionum more a verbo separatam
dicunt, vel taurum leonis dentibus discriptum tiqui ista quasi
depingi, vid. Apollon. de synt. IV, 3, 311. Gregor. Corinth.
de dialect. Ion. §. 50, p. 449, auct. de poes. Hom. p. 186. et

- ἀργαλήν, πολὺδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη
545 οὐρανόθεν καταβᾶσα· προῆκε γὰρ εὐρύνοπα Ζεὺς
 ὀρνύμεναι Λαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ,
 ἥντε πορφυρέην ἱρίν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο
 ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
550 ἀνθρώπους ἀνέπασυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει·
 ὥς ἢ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἔ αὐτήν
 δύσεν' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον,

V. 545. προέηκε Steph. — V.
 546. τῇ γὰρ νόος Bothius. —
 V. 547. τανύσσει Plutarch. de
 placit. philosoph. III, 5. [II. p.
 894. B.] — V. 549. δυσταρ-

πος V. — V. 550. ἀνθρώπους
 δὲ Ik. schol. Theocr. ad Id. IV,
 10. ἀπέπασσεν schol. ad Pindar.
 Pyth. IV, 268. — V. 551. ταν-
 τῇ Vind. ed. V. ol. vulgo. —

schol. Victor. ita dissidentem: ἡ διακοπὴ τῆς λέξεως τὸν εἰς πολλὰ
 διασπασμένον παρίστησι ταῦτον, οὐ τοῦ μέτρου ἀπαιτούμενος· παρὲν
 γὰρ φάναι ταῦτον κατεδηδώς, καὶ Ἀνακρέων „διὰ δέρον κόψε μίσσην,
 καὶ δὲ λῶπος ἐσχίσθη“, sed vid. dissertat. de vi et usu prae-
 position. ἀνὰ et κατὰ apud Hom. §. 11, p. 18. et Hermann. in
 Opusc. V, 44.

V. 545. Schol. Victor. Ζηρόδοτος ἀθετεῖ. τινὲς οὐδὲ γράφουσι.
 πῶς γὰρ ἐκ τῇ Ἰδῇ ὣν ὁ Ζεὺς αὐτὴν πέμπει, ἢ δὲ οὐρανόθεν κάτειναι;
 At lovem ex Ida monte dudum in Olympum reversum esse Ari-
 starchi schola statuit, vid. ad 16, 432. Ceterum alii diplen eo
 retulerunt, quod regionem nubibus altioreν οὐρανόν vocaverit
 poeta, vid. schol. eundem. Stephano invito excidit προέηκε, quod,
 etsi poetae admodum est familiare, vid. 4, 398. 5, 290. 10, 388,
 563. 15, 255, numeri respoñt; trisyllabo fidem afferunt Il. 1,
 195, 206. Od. 25, 21.

V. 546. Iupiter in tota hac pugna Troum, socius et vindex,
 Minervam ad Achivorum exercitum vix potuit dimittere. Hinc
 Heynius versum nostrum diasceuaetae loquaciori triboendum
 putat. Eo vero deleto, Minervam venia a Iove impetrata Grae-
 corum animos ad virtutem incitasse nescimos, quod, quum Iupi-
 ter poena gravi interposita deos Graecorum et Troum rebus inter-
 esse vetuerit, vid. 8, 10 sqq. cl. 15, 72 sqq., vix erat negli-
 gendum. Alii Iovis mentem non mutatam, sed in eam proclii
 partem conversam esse dicunt, cl. 15, 46. Inde nata est Bothii
 conjectura, quam si commodam et aptam haberem, ad Minervam
 potius, cunstantem Graecorum adiutricem, referrem emendando:
 τῇ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς sive αὐτῇ. Nec vero ulla opus est
 medicina: nam Minerva a Iove demissa id certe effecit, ut Pa-
 trῆgli corpus, hostium manibus ereptum, ad Achillis tentorium
 reportaretur. Ceterum νόος τρέπεται proprie esse accipiendum
 Od. 7, 263. indicio erit.

V. 547. In coniunctivo libri consentiunt, Eustath. II 17,
 24. ad futurum cum Plutarcho aberravit.

πρῶτον δ' Ἀτρεΐος νιὸν ἐποτρύνουσα προσήδα,
ἰφθιμον Μενέλαον· ὃ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·

555 εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·

Σοὶ μὲν δῆ, Μενέλας, κατηφείη καὶ ὄνειδος
ἔσσεται, εἰ κ' Ἀχιλλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἐταῖρον
τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἐλκήσωσιν,
ἀλλ' ἔχειο κρατερῶς, ὅτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.

560 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Φοῖνιξ, ἄττα, γεραιὲ παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη

V. 552. ἤγειρε Vind. quint., male. — V. 553. ἐποτρύνουσα Vind. ed. et edit. antiquiss. — V. 558. τεύχε' ὑπὸ Τρ. libri pauci. — Ib. ἐλκήσωσιν Vind.

ed. ἐλκίσσουσι Vind. quint. ἐλκίσωσιν V. St. Clark. ἐλκήσωσιν W. — V. 559. ἔχειν κρατ. V., male. — V. 560. τὸν δ' αὖτε Rom., male. —

V. 549. Casu, nescio quo, Venet. invasit δυσταρπὸς quod vix Græcū, nedum Homericū habuerim, vid. Wolf. in præfat. ed. nov. p. 41. Expectandum certe fuisset δυσταρπὸς, quemadmodum ἀτρεΐης et αἰετρός sunt poetae, conf. Il. 19, 354. Od. 7, 379. 10, 124. 11, 94. cl. 6, 285. Hiemis vero naturam δυσθαλίᾳ, i. e. gelidam, pluribus persequitur Eustath. 1117, 50 sqq., collato Hesiod. Op. 104, ubi tempus illud accuratius describitur, add. Apollon. Lex. 234.

V. 550. Neque ἀποπαύειν neque ἀναπαύειν poetis est ignotum. Illo quidem Homerus utitur Il. 11, 323. 18, 267. 19, 119, 21, 240, ἀναπαύειν non nisi semel dictum reperitur. Ut autem ἀποπαύειν proprie significat vi adhibita aliquem cohibere, ita ἀναπαύειν τινά labori alicuius finem afferre denotat. Sicut autem hiems rusticorum operi terminum constituit, similiter nox diurno labori modum ponit, unde Apollon. in Arg. IV, 1630. — ἀρδ δ' ἦλυθεν ἀστὴρ Αὔλιος, ὅς τ' ἀνέπασεν ὀϊστοὺς ἀροτῆρας. Hinc ἀναπαύειν et ἀναπαύεσθαι iis præcipue convenit, qui labore fessi quieti et somno se dant, vid. Theocr. Epigr. III, 2. Callimach. Ep. XIV, 1. et hymn. in Dian. 194. Quare ἀνέπασαι, cui et libri et Eustath. 1117, 37. patrocinantur, bene habet.

V. 551. Brevissime hæc schol. Victor. diiudicat: οὐδέποτε οἶδε ὁ ποιητὴς συνθετοὺς ἀτωνυμίας, add. Eustath. 1117, 40, Apollon. de synt. II, 19, 190., de pronom. 362, c. Male igitur in Venet. et editionibus vulgaribus dissocianda coaluerunt.

V. 553. Aoristus, a re absonus, damnatur a plerisque, ut a Venet. et octo Heynii libris.

V. 556. Hunc versum respicit Apollon. in Lex. Hom. 387.

V. 558. Nec de modo nec de verbo satis constat; libri enim aut ἐλκίσσουσι aut ἐλκίσωσι offerunt, culus paenultimam natura brevem numeri non patiuntur. Ἐλκίσω rarius lectum Harlei. habet, idque Eustath. 1118, 2. explicat hisce: ἐν τοῦτοις δὲ κενταὶ καὶ τὸ ἐλκήσαι ἐπὶ κινῶν ἀπὸ ῥήματος περισπωμένου τοῦ ἐλκω. λέγει

δοίη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν·
 τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανὼν ἐξεμάσσαστο θυμόν.
 565 ἀλλ' ἔκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
 χαλκῷ δηϊῶν· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὅτι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
 ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνεσσιν ἔθηκεν,
 570 καὶ οἱ μνίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνήκεν,
 ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
 ἰσχανάα δακτεῖν, λαρόν τε οἱ αἰῆ' ἀνθρώπων·
 τοῖόν μιν θάρσευς πλῆσε φρένας ἀμφιμελαίνας.

V. 562. ἀπερύκει Lips. — V. 564. ἐπεβάσσατο V. ἐξεμάσσαστο Vind. un., ἐξεμάσσαστο Barnes. et all. — V. 569. γούνεσσι Eust. 1118, 30. et ol. vulgo. —

— V. 570. ἔθηκεν V. I. ap. Eustath. 1118, 30. et ol. vulgo. — V. 571. ἐργομένη Vind. ed. Ald. sec. — V. 572. λαρόν δέ ol Steph. in marg. — V. 573.

γὰρ Ἀχιλλεὺς πιστὸν ἑαῖρον κύνας ἑλκύσωσιν· οὐ παρατατάκον
 πρὸ δόλγων τὸ εἶκτον. Infelice igitur errore ἑλκύσωσι, quod Eustathius aperte damnavit, eius commentariis insidet. Indicativum defendit Hermann. de part. ἄν I, 8. sive in Opuscul. IV, 29.

V. 562. Optativum ἀπερύκοι Eust. 1117, 60. cum maiore librorum parte tuetur, vid. 4, 542. Od. 9, 119, 18, 105.

V. 564. Haud scio, an mera operarum negligentia ᾧ sit in-
 vectum Venet., permanavit tamen ad Hesych. I, 1456 ἐπεβάσσατο
 θυμόν· καθήφατο τῆς ψυχῆς κ. τ. λ. At alii pravitati huic obvi-
 eunt, velut schol. BV. at Apollon. in Lex. 304.: ἐξεμάσσαστο· ἔπληξε
 μοι τὴν ψυχὴν· μάσσασθαι γὰρ τὸ ἄψασθαι, οἷον καθήφατο τῆς
 ψυχῆς. Literas autem β et μ saepissime commisceri nemo nescit.
 Porro Barnesius aoristum imperfecto posthabuit sine idonea
 causa. Nam illum aesholl. BV., Eustath. 1117, 61. et poeta
 ipse 20, 425 — ἑμόν γε μάλιστα ἐξεμάσσαστο θυμόν satis vindicant.

V. 566. Ad hunc fortasse respexit Ktym. M. 627, 27. Τρω-
 αὶν τε καὶ ἔκτορι κῦδος ὀπάζει, nisi ad 15, 327. et 12, 255.
 grammatiel verba transferre malueris. Simillima sunt in II. 8,
 141. 17, 630. et 21, 570., quauquam ne habet quidem eadem sunt.

V. 569. Vid. ad v. 751. et 9, 488.

V. 570. ἔθηκεν et ἐνήκεν novit Eustath. 1118, 30.: καὶ οἱ
 μνίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνήκεν ἢ ἔθηκεν. Hoc praeter editiones
 vulgares invenitur de Homer. poen. p. 195.; prius tamen, rei ma-
 gis accommodatum Homerus sibi repetit, vid. 16, 656. 19, 37.
 20, 80. 23, 390. Galen. de Hippocr. et Plat. placit. III, 2. et
 Lucian. in museae encomio Homeri fuisse memores viri docti
 annotarant.

V. 571. Vocalem simplicem numeris satisfacere demonstrant

- βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δούρῳ φαιινῷ.
 575 ἔσχε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος,
 ἀφνειὸς τ' ἀγαθὸς τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἐκτωρ
 δῆμον, ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστῆς·
 τὸν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος
 αἰξάντα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 580 δούπησεν δὲ πεσών. ἀτὰρ Ἀτρείδης Μενέλαος
 νεκρὸν ὑπὲρ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἑταίρων.
 Ἐκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὠτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίχχιος, ὃς οἱ ἀπάντων
 ξείνων φίλτατος ἔσχεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
 585 [τῷ μιν κεισάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων.]

Θάρσους Vind. ed. et ol. vulgo.
 — V. 575. ἦν δέ τις ἐν Τρ.
 Harl. — V. 578. ζωστῆρ' ἔβαλε
 Vind. un. — V. 581. ὅπ' ἐν
 ol. vulgo. — V. 582. Ἐκτορα δὲ

φρίνα δῖος Ἴφης ὠτρυνε μετελ-
 θών Z. — V. 585. Διὸς υἱὸς
 Ἀπ. Vind. un., abest hic ver-
 sus a Ven. —

Vindd. alii, Ven., codices plures et Eustath. 1118, 31. Unde
 ne Heynii quidem conjectura: ἢ καὶ λογομένη, erit admittenda.

V. 572. Cum Stephani margine facit Eustath. 1118, 32.,
 idque placet Heynio. Ultima vero quum rationem reddant, eur
 muscae sanguinis humani sint appetentes, nihil mutaverim.

V. 573. Genitivum poeticum Θάρσους, ex edit. praeis. et
 libris melioribus iure revocarunt, quanquam Eustath. 1118, 37,
 vulgaribus aditipulator.

V. 575. Harleian. sum ex aliis hausit, vid. 5, 9, 10, 314.,
 neque id infectum videtur, imo possit aliquis ut Aristarcheum
 praeferre. Verum et libri et Athen. VI, 236, c, lunicum sta-
 biliunt.

V. 576. Principes Homerici et potentia et divitiis excellunt,
 vid. 5, 9, 13, 664, 24, 398.

V. 577. Grammatici omnium initia et quasi incunabula ab
 Homero repetentes, Padem illum quathonem quandam fuisse suspi-
 cantur, vid. schol. ad Od. 1, 238. et schol. Victor.: εἰλαπιναστῆς·
 σίσιος, ἐν τῷ εἰσχεῖσθαι φίλος. οἱ δὲ παρσίσιος. τὸ δὲ ὄνομα
 τοῦ παρσίσιος εἴρηται ἐν ἐκείνῃ παρ' Ἐπιχάρῳ. Sed parasitos
 Humericae aetatis simplicitati disconveniunt, quanquam Irum,
 Ithacensem, nonnulli eius generis hominem fuisse censent.

V. 578. Augmentum, nonnisi in duobus libris repertum, re-
 cte exagitarunt.

V. 582. Varietate Zenodoti commemorata schol. A. quaerit,
 unde repente adsit Μavors. Equidem crediderim eum Minervae,
 cuius aculeus est apud Homerum, a grammatico fuisse obiectum,
 sed Apullo isti proposito satisfacit cumulate.

V. 585. Et clausula varia et Venet. auctoritas hunc versum
 reddunt suspectum.

- Ἔκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσμεν;
οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέκρεσας, ὃς τὸ πάρος περ
μαλθακὸς αἰχμητὴς· νῦν δ' οἴχεται οἶος ἀείρας
νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἐταῖρον,
590 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Πόδῃν, υἱὸν Ἰητίωνος.
Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ.
καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
μαρμαρέην· Ἰδὴν δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυπεν,
595 ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς.
Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἤρχε φόβοιο·

V. 586. τίς κεν σ' ἄλλος Vind.
un. — V. 587. οἷον δὴ Μεν.
Ald. sec. — Il. παρὸς γε V. —
V. 590. υἱὸν Ἰητίωνος Barnes.
conicet. — V. 593. θυσσανόεσ-

sar Eustath. 1119, 23. et ol.
vulgo. — V. 595. γῆν δ' ἐτί-
ναξε Z. — V. 597. ἤρχε Vind.
ed. et ol. vulgo. — V. 599.
ἐπιλλύδην Hesych. I, 1364. —

V. 586. Particula eiecta in causa fuit, ut alii dissiderent. Sed *ἔτι* conviciorum gravitatem et aculeum intendit: praesentem enim Hectoris Ignaviam Achivis animos addere stomachatur Apollo.

V. 587. Typothetae ineuria οἶον induxit, a sententia alienum; vitio enim Priamidae datur, quod Menelaum, hominem timidum et imbecillum, tantopere exhorreat, conf. 13, 633.

V. 588. Scholiasta observat Menelaum, bellicosum et proeliis gaudentem, per invidiam, ut hostem, ab Apolline perstringi et tanquam ignavam contemni; qua de re nonnulla adiecit Bothius.

V. 591. Postrema huius enotavit schol. ad Od. 4, 793. Schol. Victorinus: τῇ αἰγίδι, ὡς Ἀρσισταρχος. Ea vero ad v. 594., ubi Idam montem nubibus occuluisse dicitur Iupiter, retrahenda esse schol. A. ostendit hisce: ἡ δὲ αἰγὶς, ὅτι Ἰδίων ὑποτίθεται τῆς αἰγίδος τὸ ἀνέμων ποιεῖν συστροφάς, κ. τ. λ.

V. 593. Apud Eustathium σ et οο variare ad 15, 229. demonstravimus.

V. 595. Auctor de poes. Homeri p. 207.: ἀστράψας δὲ μεγάλ' ἔκτυπε, adverbio μάλα inconsideratius omisso. Postremae versus partē schol. A. adscribit: ἡ δὲ αἰγὶς περιστευμένη, ὅτι Ζηρόδοτος γράφει γῆν δ' ἐτίναξε· ταύτην γὰρ ἐπισείων ἀνέμους ποιεῖ, διὸ λέγει· „αὐτὸς ἐπισείουσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν“ (ll. 4, 167). Haec autem, si recte auguror, et corrupta et manca ad nos pervenerunt. Primum enim Zenodotum refutandum fuisse apparet, deinde exemplum allatum nos docet aegide mota Graecis timore esse iniectum. Quo pertinent Eustath. 1119, 45.: τὸ δὲ ἐτίναξε, καθὼς καὶ τὸ ἐρεμνὴν αἰγίδα ἐπισείει, συμβάλλονται τῷ μύθῳ εἰς τὸ μὴ πληκτικὸν ἄλλον εἶναι τὴν αἰγίδα, ἀλλ' ἡ μὲν φόβητικὸν ἐν τῇ τινάσει καὶ αἰῶνι, ταύτῃ δ' εἶπεν ἐπισείεσθαι.

βλήτο γὰρ ὦμον δουρὶ πρόσω τετραμμένος αἰεὶ
 ἄκρον ἐπιλήδην· γράψεν δὲ οἱ ὁστέον ἄχρως
 10 αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὃ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.
 Αἰήτον αὖθ' ἔκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 υἷον Ἀλεκτρονόου μεγαθύμον, παῦσε δὲ χάρμης·
 τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ
 ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχέσσεσθαι Τρώεσσι.
 15 Ἐκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Αἰήτον ὀρμηθέντα
 βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν·
 ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρώες, ὃ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Λευκαλίδας
 διερρη ἑφισταότος· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·

V. 600. γὰρ ἔβαλε vel βάλε H. τοὶ δ' ἐβόησαν Vindd. et ol.
 γὰρ βάλε σχεδόν ἐλθών Vind. vulgo. — Ib. δὲ ἄγῃ Eustath.
 ed. et editi. antiqq. — V. 604. 1120, 15. — V. 608. ἀκόντισε
 ἔγχος ἔχων Cant. — Ib. μαχέ- δουρὶ φαίνῃ Harlei. —
 σσθαι Vind. quint. — V. 607.

V. 596. Imperfectum plurimorum est et Eustath. 1119, 49.

V. 599. Adverbium ἐπιλήδην ad sonum exprimens factum volunt grammatici, idque vel a λείγω (lambo), vel a λῆγω (stringo), cuius praesens sit inusitatum, deducunt. Reddunt igitur ὅσον ἐπιπαύσας, ἐπιπαύδην, ξειτικῶς, ἔξ' ἐπιπολαίων, vid. schol. A. Eustath. 1119, 53 sqq. Apoll. in Lex. 287. schol. ad Od. 22, 278. Suid. I, 819. Itaque λ simplex, ne cum verbo ἰλλῆειν confundatur, recte praefert Heynius. Idem vero adverbium μεσότητος male definit vocem eam, quae et nomen et adverbium possit haberi. Etymologicum quidem magnum 78, 24. 581, 19. et 785, 15. eius generis adverbia non eodem descripsit modo: primo enim loco adverbia μεσότητος dicit ea, quae inter masculina et neutra sunt, altero, quae media inter nomina et verba intersunt, velut φιλοσόφως, tertio denique adverbia ab adiectivo vel masculino vel feminino vel neutro derivata μεσότητος adverbia appellari scribit. Quodcumque horum elegeris, nullo Heynii definitionem comprobare intelligitur.

V. 600. Pancorum librorum auctoritate Heynius particulam interiectam sustulit; ei vero opem ferunt Ven. Vind. quint. et Eustath. 1120, 11. Editiones antiquiores et Vindobon. Alteri numeros pervertunt.

V. 603. Vid. ad v. 404.

V. 607. Troianis vincentibus, Achivis autem pedem referentibus, ἐβόησαν, ut ineptum, Aristarchus reiecit, vid. scholl. AV., nec libri optimi discedunt, ut V. Harl. et Eust. 1120, 15. Didymus cum Aristarcho concors exemplum simile e vers. 723. adiecit.

V. 608. Harleian. aliis inductus clausulam mutavit, vid. ad 13, 120.

- 610 αὐτὰρ δὲ Μηριόναο ὁπάονά θ' ἠνίοχόν τε,
 Κοίρανον, ὃς ὅ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἔπει' αὐτῷ—
 πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νίης ἀμφιελίσσας
 ἤλυθε, καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
 εἰ μὴ Κοίρανος ὤκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
- 615 καὶ τῷ μὲν φάος ἤλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἡμᾶρ·
 αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνου—
 τὸν βίβλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
 ὥς δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην,
 ἥριπτε δ' ἐξ ὀχλῶν, κατὰ δ' ἠνία χεῦεν ἔραζε.
- 620 καὶ τότε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεσσι φίλησιν
 κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα·

V. 610. Μηριονίω ὁπάονα | κεν Τρωσὶ Vind. ed. — V. 617.
 Bentl. correct. — V. 611. ὀδόντων Harl. — V. 629. μὲν
 ἔπει' αὐτῷ Lips. — V. 613. γε Vind. ed. ol. vulgo et H. —

V. 610 sqq. Impedita singulorum structura in causa fuit, ut veteres iam in diversas abirent partes. Atque Eustathius quidem 1020, 29. sic commentatur: καὶ ὅρα, ὅτι τὸ πᾶν τῆς ἀσφαλείας ἐνταῦθα καὶ τῆς συγχύσεως ἢ τοῦ Μηριόνου ἐπεμβολὴ ἐποίησεν, οἷα μετὰ τὸ ἤλυθεν ἐκ Λύκτου ὁ Κοίρανος, ἀπενεχθέντος (leg. ἐπενεχθέντος) ἀνελπίστως τοῦ ἐγγυάλιξεν ἐν Τρωσὶ κράτος ὁ Μηριόνης, ὅπῃ ὅλον ἀμέτοχον ἐνταῦθα ἦν. Quam rationem et schol. A. ad v. 613. et Dacieria male probarunt, Heynius autem v. 610. cum sequente, qui nullo modo possunt abesse, spurium iudicavit, Bentleius denique, Coeranum Idomenei nec Merionae aurigam fuisse ratūs, αὐτὰρ ὅγ' Ἰδομενῆος ἀπ. θ' ἦν. τι emendare voluit. Nihil horum verum est: nam neque Coeranus pedes Troiam potuit adire, neque Merionenem, sed Idomeneum, nisi Coeranus intervenisset, Hector erat interfectorūs, vid. v. 608. et 613. Quare nihil residuebit dubii, quin Wolfius, schol. A. obsequutus, commodè ad sciēter haec distinxerit. Hic enim interpret horum tenorem et compagem perscrutatus, versus in mediā collocatos 610 sq. ad Coeranum, postea sequentes inde a vers. 612. ad Idomeneum esse referendos vidit. Nam ille paullo ante 13, 240. pedes a navibus ad proelium ivit. Eo autem e mortis discrimine erepto, Coeranus, Hectoris hasta perforatus, occubuit. Quae si bene et apte disputata sunt, aliis et coniecturis et suspicionibus abstinendum esse patebit. Bothius ut propriam ab appellativo secerneret, Κοίρανον in paenultima aevi iussit, quod Graecorum mori erit contrarium, vid. Eustath. 1120, 31. et Lehrs. de Aristarch. stud. Homer. 276 sqq.

V. 617. Revertitur poeta ad id, unde oratio erat digressa, ut saepe fit. Minus igitur feliciter Heynius vel ὃς βάλ' ὑπὸ γν. correcturus erat, vel βάλε a nomine suppresso δόρυ pendere sustinuit. Vultus autem currum circumagentis mali et genis insigi opportune schol. A. affirmat hisce: κατὰ τὸ αἰκὸς πλῆγῃ ἢ

Μάστιγε νῦν, εἰως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
 γινώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτ' οὐκίτι κάρτος Ἀχαιῶν.

Ὡς ἔρατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἱμασέν καλλίτριχας ἵππους
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· δὴ γὰρ δῖος ἔμπεισε θυμῷ.

Οὐδ' Ὀαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
 Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσε δίδου ἑτεραλκεία νίκην.
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

Ὡ πόποι, ἦδη μὲν κε καὶ ὅς μάλα νήπιός ἐστιν
 γνοίη, ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
 τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἀπτεται, ὅστις ἀφείη,
 ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰδύνει·
 ἡμῖν δ' αὐτῶς πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.

V. 630. κῆδος ὀπάξει Vind. ed. | schol. A. — V. 631. ἐφείη V.
 et ol. vulgo, ἀμύνει V. L. ap. | Ald. sec. ἀφείη Rom. —

πληγὴ γίνεται περιστρέφοντος αὐτοῦ τοὺς ἵππους. καὶ γὰρ ὑπὸ τὴν
 σιαγόνα διαβάν τὸ δόρυ ἀνίσχε διὰ τῆς ἐτέρας· καὶ οὐκ ἔστιν ἀδυ-
 νατον τοῦτο, ὥς προεῖρηται, διὰ τὸ περιστρέφοντα αὐτὸν τοὺς ἵπ-
 πους βεβλήσθαι.

V. 629. Homeri de more κε, verbo γροίης adiungendum,
 Ven. Vind. quint. Lips. alique bonitate insignes tuerentur; his ac-
 cedit Eustath. 1120, 52.: Αἴαντος τὸ ὦ πόποι, ἦδη μὲν ἂν ὅς
 μάλα νήπιός ἐστι γροίη, ὅτι τοῖςδε θεῷς αὐτὸς ἀρήγει. At μὲν γε,
 quod alii habent, paene inauditum est, vid. Excurs. Viti, p. 24.
 cl. 31.

V. 630. Omnes fere editos ὀπάξει aliunde depromptum, vid.
 ad v. 566., invasit. Id. meliorum opera, velut Ven. Vind. quint.
 Harlei. et Eustath. 1120, 12., de statione pulsum est. Schol.
 A. ἀρήγει· ἐν ἄλλω ἀμύνει. Prius vero Troianis, iam non pernici-
 diam a se repellentibus, sed hostibus caedem inferentibus magis
 concinit.

V. 631. Schol. A. ἐφείη· διχῶς καὶ ἀφείη. Quam discrepan-
 tiam per alios libros sparsam esse eorum comparatio docebit.
 Veneto quidem duo alii apud Heynium congruunt, ἀφείη pluri-
 morum fuisse et Vindd. ostendunt, et ii, qui cum Eustathio
 1120, 57., Roman. et aliis ἀφείη sive ἀφείη, ex illo vitiatum,
 habent. Utrumque ἀφείη et ἐφείη Homericum esse non ignoro,
 hoc vero magis idoneum et accommodatum esse videre in promptu
 est, conf. 3, 317. 16, 590.

V. 632. Schol. A.: τὸ ἔμπης ἀντὶ τοῦ ὁμοίως τίτακται, pro
 quo Heynius falso corrigit ὁμως, vid. Lehrs. de Aristarch.
 stud. Hom. 144 sq.

- ἀλλ' ἄγετ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 635 ἡμὲν ὕπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἥδ' καὶ αὐτοὶ
 χάριμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
 οἳ που δεῦρ' ὀρώωντες ἀκηχέδατ'; οὐδ' ἔτι φασὶν
 Ἐκτορος ἀνδρσιμόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
 σήσειςθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
 640 εἴη δ' ὅστις ἐταῖρος ἀπαγγεῖλινε τάχιστα
 Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν ὀλομαι οὐδὲ πεπύσθαι
 λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ' ἐταῖρος.
 ἀλλ' οὐπὲρ δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
 ἥρῃ γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 645 Ζεὺ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἥερος νῆας Ἀχαιῶν,
 ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέεσθαι·

V. 636. *γενώμεθα* Ald. see. et
 antiqq. — V. 637. οἳ που τῶν
 schol. A. et libr. quid. — Ib.
ἀκηχέδατ', οἳδ. editt. antiqq. et
 Both. — Ib. οὐδέ τι φ. V. Ald.

sec. — V. 610. ὡς τις *fr. libri*
pauci. — V. 641. *πυθῆσθαι*
 Harl. — V. 643. οὐπὲρ *Vind.*
quint. Lips. all. — V. 644.
ἥρῃ γὰρ κεκάλυπτο V. L. ap.

V. 636. Optativum in editt. priscis lectum non admittunt codices.

V. 637. Temporis adverbium, ex Il. 9, 628. translatum, locali, ab Aristarcho probato, merito cessit. In verbo subsequente δ temere irruisse plurimi censuerunt, vid. Buttmann. in gr. ampl. §. 98., annot. 13. Thiersch. §. 212, 35. c. Matth. §. 204, 6. Rost. p. 420.; reverti igitur iubent ad id, quod in editionibus fuit principibus. Sed ab hoc incepto Bothium et librorum auctoritas et grammaticorum testimonia detertere debebant, vide Apoll. in Lexic. Homer. 73. Etym. M. 48, 4. Orion. Theb. 617, 57. Zonar. 114. Hesych. I, 189. ell. 186. Soid. I, 84. Qui etsi non eadem via ad nostram furmam perveniunt, eam tamen, ut Homericam, receperunt. Toti vero sponsoribus refragari iudiciis esset inconsiderati. Sub finem versus Aldinam errore saepius admissio in peius aberrare facile intelligitur, conf. ad 9, 235.

V. 639. Interpretibus Graecis ambiguum fuit, utrum Hector in naves irroperit, an Achivi in eas fuga coniecti dicantur, vid. schol. A. Kust. 1121, 21. Heynius hoc quidem pro Homericō recte accipit, vid. 12, 106 sq., nec vero opus est v. 138. cum eo tanquam spurium relicere. Cuius suspicionis vanitatem 12, 126. satis ostendit.

V. 640. Pronomen indefinitum cum plurimis habet Eustath. 1121, 24., idque sermoni Homericō valde accommodatum est, vid. 1, 230. 4, 540. 10, 307. 12, 334. 13, 110. 14, 92. 17, 631.

V. 643. In libris οὐπὲρ et οὐπὼ, quorum alterum editionum priscarum fuit, promiscue feruntur. Illi praeterea litem intendit schol. A. hisce: οὐπὲρ· πῶς παρείληπται τὸ οὐπὲρ; σημαίνει γὰρ τὸ

ἐν δὲ γάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νῦν τοι εὐάδεν οὕτως.

Ὡς γάρ το· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην·
650 ἥλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·

Σκέπτειο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἶ κεν ἴδῃαι
ζῶν ἔτ' Ἀντίλοχον, μέγα θυμὸν Νέστορος νιόν·
ὄτρυνον δ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι θᾶσσον ἰόντα

655 εἰπεῖν, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ἄλεθ' ἑταῖρος.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
βῆ δ' ἵεναι, ὥς τις τε λῆων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
ὅστ' ἐπὶ ἄρ' κε κάμῃσι κύνας τ' ἀνδρας ἐρεθίζων,
οἶτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πίναρ ἐλίσθαι

schol. A. — V. 646. ὁρᾶσθαι
V. 1. ap. eund. — V. 649. κῆδα-
σιν Lips. — 1b. ὁμίχλην V. et
schol. A. — V. 650. ἐπ' ἐλαμ-
ψε V. — 1b. ἐπὶ πᾶσι Plutarch.

de prim. frigid. IX, 736. — V.
652. σκέπτειο δὲ pauci libri. —
V. 653. μεγάρθυμον V. Vind. un.
et ol. vulgo. — V. 658. κεκάμῃ-
σιν Vind. ed. et all. quidam. —

εἰς τόπον· „πῇ ἴβῃ Ἀνδρομάχῃ“ (Il. 6, 377). τὸ δὲ ποιεῖν ἐν τό-
πῳ, ὅπερ καιαλληλότερον· ἀλλ' οὐ δύναμαι ἐν τινι τόπῳ ἰδεῖν τινὰ
τῶν Ἀχαιῶν τοιούτων· μήποτε οὖν οὐχ ὥς παραπληρωματικὸν σύν-
θεσμον ἐκληπτέον. Sed vulgari fidem addunt Ven. alii, Eust.
1128, 37, deinde Il. 23, 463 νῦν δ' οὐκ δύναμαι ἰδεῖν, cll. Od.
5, 140, 410. Mirā dissensio in Etym. M. 643, 16. reperitur:
ἀλλ' οὐκ δύναμαι ἰδεῖν, quae, ut recte animadvertit Heynius,
originem invenit ex Il. 5, 475.

V. 644. Nec libri plurimi, neque Eustath. 1121, 34. di-
versi quidquam repraesentant, vid. Od. 9. 145.

V. 646. Hic quoque Eustath. 1121, 35., cll. 46. cum ex-
emplaribus quotidianis et communibus facit, add. auctor. de poes.
Hom. p. 205.

V. 649. Ernestius tanquam mollius et minus asperum κῆδα-
σιν commendat, at alterum de nebulis dissipandis proprie dicitur,
vid. 20, 341. Od. 23, 325. et ad Il. 16, 347. Nomen ὁμίχλη
spiritu leni instruendum esse ostendi ad Il. 3, 10., neque diffite-
tur Eustath. 1121, 38.

V. 650. Mendum Plutarchi bene refellit Heynius: „ἐπε-
φαάνθη, tota acies prospicienti cernebatur, ἐπιφανής erat,“ add.
Eustath. 1121, 38.

V. 653. Conf. ad v. 306.

V. 658. Controversum fuit, utrum κε particula an verbi sit
reduplication. Huc pertinet Schol. A. observatio: ἡ δὲ πλῆ, quod
excidit, ὅτι δὲ κε περισσός, ἡ ὑφ' ἐν κεκάμῃσι. Eustath. contra
1121, 60. ἐπεὶ ἄρ' κεν, ἔχον ἐπιδὴν κεκάμῃσιν, quo et ipse Iliem

- 660 πάννυχτοι ἐγρήσποντες· ὁ δὲ χρειῶν ἐρατίζων
 ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι αἰσσοῦσι θρασυαῶν ἀπὸ χειρῶν,
 καίόμεναί τε δεταί, τίς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 ἠῶθεν δ' ἀπονόσσειν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
- 665 ὥς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ἦτε πόλλ' ἄεκων· περὶ γὰρ διε, μή μιν Ἀχαιοὶ
 ἀργαλέον πρὸ φόβοιο ἔλωρ δῆτοισι λίποιεν.
 πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν·
 Αἴαντ', Ἀργείῳ ἡγήτορι, Μηριόνη τε,
- 670 νῦν τις ἐνγείης Πατροκλῆος δειλοῖο
 μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι
 ζῶς· ἔων· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κίχanei.

V. 660. πάννυχτοι Rom. Ald.
 nec. et all., vitiose. — Ib. ὅδε
 Vind. ed. — Ib. χρειῶν, Steph.,
 male. — V. 661. ἰθύει Eust.
 1121, 61. — V. 662. ἀντίον
 Steph. margo. — V. 664. τε-

τιημένος ἦτορ V. I. ap. schol.
 A. — V. 666. Ἀχαιῶν Vind.
 quint. — V. 668. Αἰάντεσσα
 κίχεν Vind. ed. Rom. — V.
 672. νῦν δ' αὖ Vind. ed. et ol.

istam non diremit. Nolim tamen hoc ex loco particulam elicere,
 etsi alterum possit ferri, conf. ad 7, 5.

V. 660. Maculas, quae per operarum socordiam editis sunt
 adpersae, et ll. 11, 550 sqq. diluunt, et Eustath. 1121, 62., ell.
 1122, 29. aufert hisce: τὸ δὲ ἰθύειν ὁμώνυμος οὖσα λέξις πολλὰ-
 χού ἰθύειν ἔγεται ὄλγα τοῦ ἦ, et paullo superius: ἰθύει ἢ μάλα-
 οἶα ἰθύει.

V. 662. Praeter Stephani marginem ἀντίον ut lectionis va-
 rietatem Eustath. 1121, 63. adscripsit, conf. 11, 553.

V. 664. Schol. A.; ἐν ἄλλῳ τετιημένος ἦτορ, ὃ ἴσθι βεβλημέ-
 νος διὰ λύπης, vid. ad 11, 555.

V. 668. Dativi clisio grammaticis molesta, vid. Excurs.
 VII. p. 17., effecit, ut alii Αἰάντεσσι ἐπέτελλεν plene scriberent,
 alii, ut Vind. ed., verbum mutarent.

V. 670. Vid. supra ad ad v. 204. et schol. ad Od. 17, 134.
 Forma vulgaris ἐνγεία, qua grammatici utuntur, in lexicis nostris
 desideratur.

V. 671. Hunc versum excitabant Apoll. in Lexic. 591. et
 Plutarch. de aud. poet. VI, 113. [Tom. II. p. 31. T.]

V. 672. Additamento inutili, a Barnesio primum depulso,
 et libri carent et Eustath. 1122, 11., vid. ad v. 478.

V. 675. Vocalem cum diphthongo αἰάνι permisceri aliquo-

- Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετός, ὃν ῥά τέ φασιν
675 ὀξύτατον δέρχεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
ὄντε, καὶ ὑπόθ' ἐόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ
θάμνω ὑπ' ἀμφικόμῳ κάτακείμενος· ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῷ
ἔσσυτο, καὶ τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν·
ὥς τότε σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅσσε φαινώ
680 πάντοσε δινείσθην πολίων κατὰ ἔθνος ἐταίρων,
εἴ που Νέστορος νιόν ἐτι ζῶντα ἴδοιτο.
τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης
θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
ἄγχου δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
685 'Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύθηναι

vulgo. — lb. μ. κάλυψεν Vind.
un. — V. 675. πετεηνῶν Harl.
et Vind. un. — V. 680. θινή-
σθην Vind. quint. — V. 681.
ἴδοιο Vindd. Eust. 1122, 47.,

vulgo, W. et Bothius. ἴδοιτο
V. L. ap. scholl. BV. — V.
682. αἶψα νόησε H. — V. 685.
αἰ δ' ἄγε V. ἄρ δ' ἄγε Vind.
quint. Lips. —

ties animadvertimus: illam vero tuentur meliores cum Eust.
1122, 43.

V. 680. Vind. quintus ad dialectum Doricam sive Theocri-
team propius accedit. Homericus sermo, quantum scio, haec et
similia ignorat.

V. 681. Duo fuere, quae viros doctos in eam impulerunt
fraudem, ut ἴδοιο, ex emendatione natum, vero et germano ἴδοι-
το praeferendum censerent, Menelai appellatio et dualis δινείσθην.
Aristarchum ἴδοιτο, quod poetae ori magis conducit, tenuisse,
schol. A. bis affirmavit, etsi tritum et vulgare illi adiungit, hisce:
οὕτως οἱ Ἀριστάρχειος ἴδοιτο. τίς; τὰ προκείμενα ὅσσε· διὸ καὶ τὸ
σημεῖον. ἢ νοητὸν ἀποστροφῆς λόγον πρὸς τὸν Μενέλαον ἀπὸ τοῦ
περὶ αὐτοῦ λόγον. Quare miram sane est, quod scholl. BV. nar-
rant Aristarchi assecclas (τοὺς ἀπὸ σχολῆς) ἴδοιο dedisse. Hoc si
verum est, quomodo evenierit, ut ad omnes fere codices et Eu-
stath. 1122, 63. propagaretur, licet augurari. Nec tamen pro
certo affirmaverim τοὺς ἀπὸ σχολῆς esse Aristarchi sectatores.

V. 682. Vid. ad v. 116 sq.

V. 683. Vind. un. et Vratiel. un. absurde hic subiungunt ver-
sum ex superioribus, vid. 117., tractatum: Θεοπέσιον γὰρ σφιν
φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.

V. 685. Noli dubitare, quin Vind. quint. et Lips. idem ha-
buerint, quod e Venet. enotavimus. Vitium enim levius, ut fieri
solet, gravioris et turpioris exstitit mater.

- λυγρῆς ἀγγελίης, ἥ μὴ ὤφελε γενέσθαι.
 ἦδη μὲν δὲ καὶ αὐτὸν οἶομαι εἰσορόωντα
 γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
 νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὤριστος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
 ἀλλὰ σύγ' αἶψ' Ἀχιλῆϊ θείων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 εἰπεῖν, αἶ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
 γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 "Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε μῦθον ἀκούσας.
 695 δὴν δὲ μιν ἀμφρασίῃ ἐπέων λάβε· τῷ δὲ οἱ ὅσσε
 δακρυόφι πλησθῆν, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν·
 βῆ δὲ θίειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ,
 Λαοδόκῳ, ὃς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
 700 τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
 Οὐδ' ἄρα σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ἦθιλε θυμὸς

V. 687. *μὲν σε καὶ αὐτὸν* Hermann. in Opusc. I, 323. —
 V. 688. *κυλινδεῖ* grammatic.
 quid. — V. 689. *ὤριστος* Vind.
 ed. Lips. Eustath. 1123, 5. —

V. 694. *κατὰ δ'* Estiue Suid. I,
 813. — V. 696. *δακρυόφιν* πλ.
 V. — V. 698. *τάχα δὲ* τ. Lips.
 — V. 705. *δῖον ἦκεν* Lips. —

V. 687. Tenorem pronominis servavi. Menelaus enim deorum iram, Danais infestam, Antilocho vel non admonito planam esse et perspicuam coniecit.

V. 688. Barytonum esse *κυλινδεῖ* Aristarchus apud schol. A. aliis Homeri exemplis studuit efficere, vid. Od. 5, 296. 8, 81. 11, 598. Il. 16, 794, add. Eustath. 1123, 4.

V. 694. Suidas nostrum versum et Od. 10, 113. confudisse videtur. Occurrunt ei scholl. Eust. 1123, 23. et Apoll. in Lexic. 385. 617.

V. 697. Nomen rariū et in Iliade nonnisi semel lectum esse notant grammatici, cf. Bekkeri Anecd. gr. I. 83, 9. Ultima apposuit Etym. M. 441, 42., add. Od. 4, 704 sq., ubi Penelopa, itinere Telemachi audito, eadem patitur.

V. 698. Lipsiensī *τάχα*, quod numeros turbat, incautius est obtrusum. Antilochus cur armis sepositis ad Achillem abierit, Alexandrini interpretes exquirere studuerunt.

V. 705. E scripturae compendio Lipsiensem invasit simplex, renitentibus libris et Eust. 1124, 2.

V. 706. Harleian. praeter Homeri consuetudinem casum quartum adiecit, vid. v. 137. 574.

V. 708. Flor. Ald. et antiquiores *σὴ δ' ἔρ ἐπ' Αἰάντεσσιν*

τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνόμεν, ἐνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Ἰυλίοισιν ἐτύχθη.
 705 ἀλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα διὸν ἀνῆκεν,
 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει,
 στῇ δὲ παρ' Διάντεσσι θύων, εἵδαρ' δὲ πρόσρۇδα.

Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα Θοῶσιν
 ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω
 710 νῦν ἔναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἐκτορι δίῳ.
 οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο·
 ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν ἥδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.

715 Τὸν δ' ἡμεῖβεται ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 πάντα κατ' αἰσᾶν ἔειπες, ἀγαλλεῖς ὦ Μενέλαε·
 ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης; ὑποδύντε μάλ' ὤκα;
 νεκρὸν αἰεραντὲς φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὅπιδθεν
 νῶϊ μαχησόμεθα Τρώσιν τε καὶ Ἐκτορι δίῳ;

V. 706. Πατρόκλον ἥρωα Harl.
 — V. 707. στῇ δ' αὖτ' ἐπ' Αλ-
 αντεσσι ol. vulgo, κίων Vind.
 ed. — V. 709. οὐ δὲ μιν οἶω
 H. — V. 710: κεχολωμένον

Ἀτρείωνος V. I. ap. schol. A.
 — V. 714. φέρομεν Vind. ed.
 Rom. olim vulgo. — V. 718.
 ὁπίσω Vind. ed: et ol. vulgo —

θύων, cuius vice Vindd., libro quinto excepto; κίων, id vèro fè-
 stes plures et meliores reiciunt, in eo, quod nunc obtinet, con-
 cordes, velut Ven. Rom. et all. — Causa varietatis ex similibus
 Iliadis versibus profecta est, vid. 4, 723; ell. 12, 253.

V. 710. Schol. A.: ἐν ἄλλῃ Ἀτρείωνι. Agamemnonis mentis
 ab his aliena, primum enim ira in Atreidam retinere non potuit
 Achillem; quominus severas ab Hectore exigeret poenas, deinde
 Menelaum fratris iniurias expromere dedecet. Accedit, quod
 versu proximo vera cunctationis eius ratio addicitur.

V. 712 sc. Cf. v. 634 sq.

V. 714. In subiunctivo, pro quo olim regnabat optativus;
 Ven. Vind. quint. Lipt. alique concinunt.

V. 716. Vid. Apoll. Lexic. 60. et Bekker. in cens. edit.
 Wolf. 149. Hermannus ad hymn. Homer. in Ap. 14. ἀγαλλεῖς;
 ὦ Μενέλαε distingui iussit, sed libri isti obstant conatui.

V. 718. Vind. Alteri in viam reducit liber quint., conf. 723.
 740. et Rustath. 1124, 23.

V. 719 sqq. Tragici et aetatis inferioris epici; qui Aias-
 cem; Ulixem propugnante; Achillis corpus suis humeris ex acie
 sustulisse narrant, hoc loco abusos esse egregia observatione doc-
 et schol. A.: ἡ διὰ τῇ; οἱ ἐν τῷ θέν τοῖς νεώτεροις ὁ βασιλαζόμενος

- 720 ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἳ τὸ πάρος περ
 μίμνομεν ὄξυν Ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
 ὕψι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπισθεν
 Τρωϊκός, ὥς εἶδοντο νέκυν αἶροντας Ἀχαιοὺς.
- 725 ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἷτ' ἐπὶ κάρῳ
 βλημένοι αἰῶσι πρὸ κούρων ἰθρητηρῶν·
 ἔρς μὲν γάρ τε θεοῖσι διαρρήτισταί μεμαῶτες,
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίζεται ἀλκι πεποιθώς,
 ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος·
- 730 ὥς Τρῶες εἰως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 νύσσοντες ξίφειν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυνοῖσιν·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς

V. 721. μένοντε Aristoph. — V. all. — Tb. αἶραντας V. Harl.
 723. ὕψι μέγαν μεγάλως Both. ἄραντας Etym. M. 38, 17. —
 conjectura. — V. 724. ἴθον νέ- V. 728. δοῦρ' ἐν τ. Vind. ed.
 κυν Ald. sec. et antiqq. εἶδον Ald. sec., vitiose. — V. 729.

Ἀχιλλεύς ὑπ' Αἴαντος, ὑπερασπίζων δὲ Ὀδυσσεὺς παρήκται. εἰ δὲ
 Ὅμηρος ἔγραψε τὸν Ἀχιλλεὺς θάνατον, οὐκ ἂν ἐποίησε τὸν νεκρὸν
 ὑπ' Αἴαντος βυσταζόμενον, ὥς οἱ νεώτεροι.

V. 720. Nimiam Aiacis simplicitatem, quippe qui dicat sibi
 et Loero, quod sint cognomines, acriter pugnandum esse, iniuste
 vituperat schol. A. Telamonius enim nominum similitudinem non
 tanquam causam proelii ponit, sed id, quod et facturi erant et
 saepe iam fecerant, deuntiat, vid. schol. Vietor.

V. 723. Bothius μάλα et frigidum et ab Homeri usu alie-
 num opinatur. Quibus inductus in emendationem incidit subtilem
 magis quam elegantem, eam probari ratus ll. 16, 776. 18, 26.
 Od. 24, 40.; vertit igitur Homericam: „corpus magnum magnifico
 sustulerunt heroes.“ Sed quum singulorum ordo tum codicum
 grammaticorumque testimonia istas argutias refutant, vid. Apoll.
 in Lex. Hom. 18., porro μάλα μέγα, quod poetae inauditum ha-
 bet Bothius, ereberrimum est, vid. ll. 9, 303. 15, 321. 22, 407,
 435., ell. 10, 172. 15, 695. Od. 18, 4. hymn. Hom. in Ap. 198.,
 denique vulgari plus roboris et praesidii affert aperta Apollonii
 Rhodii imitatio Arg. II, 825 ὕψι μάλ' ἐκ θονάκων ἀνεπάλμενος.

V. 724. Medium εἶδοντο Venet. praebet, neque Vind., ut
 ex accentu εἶδον νέκυν potest intelligi, revera discrepat, vid. ad
 16, 278. Aoristus totius sententiae disconvenit; Troianos enim, dum
 Graeci Patrocli corpus attollebant, vociferatos esse consequena
 est. Quamobrem praesens melius iudicaverim, quanquam Eu-
 stathius 1124, 34 sqq. Veneto et Etymoi. adstipulatur.

V. 728. Vindobon. et Aldinae labem, quam tenoris pravitas
 iam indicat, Vind. quint. cum aliis removet.

σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδέ τις ἐτλή
πρόσω αἶζας περὶ νεκροῦ δηριάσθαι.

735 Ὡς οἷγ' ἐμμεμαῶτε νέκιν φέρον ἐκ πολέμοιο
νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
ἄγριος, ἥντε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθαι, μνύθουσι δὲ οἴκοι
ἐν σέλαϊ μέγαλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἰς ἀνέμοιο·

740 ὥς μὲν τοῖς ἔππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων
ἀζηγῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
οἱ δ', ὥςθ' ἥμιονοι κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες
ἔλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
ἦ δοκὸν ἢ δόρυ μέγα νήϊον· ἐν δὲ τε θυμὸς

745 τεῖρεθ'· ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῶ σπενδόντεςσιν·

ἄλλος Vind. ed., male. — V.
733. τῶν δ' ἐτράπετο χρώς edit.
antiqu. τρέπετο St. — V. 734.
δουριάσθαι Vind. ed. Ald. sec.

δηριάσθαι Vind. al. — V. 735
et 746. μεμαῶτε V. vulgo W.
et H. — V. 742. ἥμιονες V.,
male. —

V. 729. In Lipsiensi et Ambrosiano αἶψά τ' ἀνεχώρησαν, quod et metro et sensui contrarium, omnes fere alii corrigunt, vid. II. 3, 35, 11, 440. 10, 210, 411. 16, 819. 17, 47. Od. 17, 461.

V. 731. Vid. 13, 147. 15, 278.

V. 733. Ut in augmento vel omisso vel addito plerumque evenit, ita hic quoque multiplex regnat dissensus, recepto adest Ven., nec multum distant Eust. 1121, 44. Rum. et all., nisi quod τρέπετο offerunt.

V. 734. Δηριάσθαι et δηριάσθαι in libris erat; illo depravato δουριάσθαι et Vindob. et alios quosdam mendosius etiam occupavit.

V. 735. Composito, quod Troes in Aiaces non irruerint, sed plagas eorum a se mudo retuderint, Heyniius fidem deneget. Equidem crediderim potestatem istam non in praepositione in, verum in iis, quae solent adiungi, quærendam esse, vid. 5, 240. 20, 284. ell. 5, 142, 330. 13, 785. 20, 468. 22, 143., quorum ultima nostris sunt simillima. Haec si reputaveris, schol. Vietor. recte commendasse ἐμμεμαῶτες apparebit; etenim ille ad v. 746. οὕτω δὲ τῶν δύο μ, τινὲς δὲ οἱ μὲν ἄρ' ἐμμεμαῶτε.

V. 739. Ne spiritus Aeolicus evanesceret, Bentleyus ἐπέβριμε ἰς ἀν., Heyniius βρεμῆς δ' ἐπὶ ἰς ἀν., Musis invitis, proposuerunt. Alterum enim tota loci iunctura excludit, alterum insolens poetae et ne ulli quidem cognitum est.

V. 742. Comparationem a mulis petitam illustant scholl. AV. et Eustath. 1125, 57.

- ὥς οἳγ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὀπισθεν
 Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥστε πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ
 ὑλῆεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς·
 ὅστε καὶ ἱφθίμων ποταμῶν ἀλεγινὰ ῥέεθρα
 750 ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίωνδε τίθησιν
 πλάζων· οὐδέ τέ μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες·
 ὥς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέργον ὀπίσσω
 Τρώων· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ γαίδιμος Ἐκτωρ.
 755 τῶν δ', ὥστε ψαυῶν νέφος ἔρχεται ἢ ἐκ κολοιῶν,
 οὔλον κεκλήγοντες, ὅτε προῖδωσιν ἰόντα
 κίρκον, ὃ τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
 ὥς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἐκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
 οὔλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
 760 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἅμφι τε τάφρον
 φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

V. 751. οὐδέ τέ μιν Vindd. vul-
 go W. et H. — V. 752. ἐνέ-
 γον Eust. 1125, 52. — V. 757.

κ. ὅς τε Ald. sec. male. — V.
 761. τάφρῳ Vatican., falso. —

V. 747. Vid. Apoll. in Lexic. 577, schol. AV. et Eu-
 stath. 1125, 63.

V. 751. Schol. Victor.: οὐδέ τέ μιν, Ἀριστοφάνης οὐδέ τί μιν,
 unde Heynius illi perperam tribuit οὐδ' ἔτι μιν. Iam si vero
 ista sunt monita, prius, quod Vind. quint. et Lips. prae-
 bent, ab Aristarcho profectum esse suspicari licet. Itaque recepi particulam,
 etsi pronomen indefinitum, cuius vim et potestatem haud assequor,
 tum ad Eustath. 1125, 51., tum ad plurimos alios transiit.
 Postea ῥηγνῦσιν male fertur apud auctorem de poes. Hom. p. 173.,
 vid. libell. de prosod. gr. §. 53, 1.

V. 752. Apud Eustathium librarii speordia peccavit.

V. 755. Vid. ad 16, 583. Eust. 1126, 38. Ad versum
 proximum schol. A.: κεκλήγοντες πρὸς τὸ σημαίνονμενον ὑπὲρ τῆς
 ἰμο ἀπῆντησε.

V. 761. Vid. 16, 302. Fuga et finis belli nondum factus
 quum sibi adversari viderentur, illam ad Graecorum communem
 turbam referendam, bellum vero ab Aiacibus et reliquis Patrocli
 προπυρνατορῖβις longius esse productum schol. A. sapienter in-
 tellexit.

ΙΛΙΑΔΟΣ Σ.

Achilles, nuntio de Patrocli morte audito, Thetin matrem, sororum cohorte stipatam, lamentando ac plorando e mari evocat causam tanti moeroris percontaturam v. 1 — 72. Dea quum filium, amici cadem puniendi cupidissimum, et precibus et necessitate fati proposita ab locepto frustra esset dehortata, id ecce impetravit, ut ardorem pugnandi, dum ipsa nova arma a Vulcano fabricanda peteret, in proximum diem differret. Thetis igitur, Nereidibus in aequor remissis, Olympum adit v. 73 — 148. Interim Achivi Troum et Hectoris, Patrocli corpus abstractori, vim atque impetum diutius sustinere non poterant, nisi Iris a Iunone clam missa excitasset Peliden, cuius voce et adspectu terribili hostes in fugam versi funestam retro cedunt. Quo facto Patroclum in feretro collocatum ad Achillis tentorium reportant v. 149 — 238. Nocte superveniente Polydamas Troianis in concionem vocatis suadet, ut, Ira Achillis evitata, in urbem statim revertantur seque mocnibus includant; Hector vero, ignavia illius castigata, remanendum et Achilli forti animo occurrendum esse contendit, eique Troes magno cum plausu assentiuntur v. 239 — 314. Achivi totam per noctem, Achille praeunte, Patroclum deplorant, atque eius corpus lotum, unctum et velaminibus obtectum in lecto reponunt v. 315 — 355. Iupiter cum uxore, quod Achillem contra Troas eduxerit, litigat in Olympo v. 356 — 368. Eodem Thetis pervenit, et Vulcanus, a coniuge ex officina advocatus, ei facile annuit v. 369 — 467. Deus igitur et clypeum eximia arte insignem et reliqua arma fabricatur, eaque Thetidi ad Achillem deferenda tradit v. 468 — 617.

Ὀπλοποιία.

Ως οἱ μὲν μάρνεντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθεν.
 τὸν δ' εὖρε προπάρειθε νεῶν ὀρθοχραιρῶν
 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
 5 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 "ὦ μοι ἐγώ, τί τ' ἄρ' αὐτε καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ
 νηυσὶν ἔπι κλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο;

V. 1. πυρὸς μένος Vind. un. — ed. Eustath. 1127, 54. et ol.
 V. 6. τι τὰρ V. τί γάρ Butth. — vulgo. — V. 8. κατὰ μήδεα
 V. 7. νηυσὶν ἐπι κλονέονται Vind.

V. 1. Pugnae fervori cum igni comparato formulam istam
 sollemnem esse probant 11, 596. 13, 673. 17, 366., eamque in-
 terpretes πυρὸς τρόπον sive δίκην reddunt, vid. scholl. AB.
 Eustath. 646, 35. 864, 43. 1110, 1 aqq. Hesych. 1, 913.
 Suid. 1, 522. Contra πυρὸς μένος vel impetum ignis emissio
 indicat vel flammae vim describit, ut 6, 182. 17, 565. 23, 177,
 cll. v. 238. 24, 792. Od. 11, 220. Illud Homeri privum ac pro-
 prium esse videtur, hoc ad omnes epicos permanavit, vid. Apoll.
 Arg. IV, 819, 834. Quint. Sm. V, 637. VI, 169. XIII, 458.

V. 4. Vocalium concursus tantum movit fastidium, ut sin-
 gularem requirerent. At ille nonnisi de re aut praesenti aut fu-
 tura dicitur, deinde postae usus et consuetudo posteriora priori-
 bus accommodat, vid. 8, 430. 9, 493. 10, 491. 15, 603. 17, 225.
 23, 545. Od. 1, 118. 7, 312. 22, 51. 24, 241. Neque horum
 fidem Heynii suspicio admodum labefactare potest: etenim ille
 versum secundum cum septimo decimo conflando primum et qua-
 tuordecim proximos, quibus insertis ordo narrandi acutius conne-
 cteretur, a rhapsodo putat effictos. Ei autem opinioni nec libri
 adducunt, neque existimatoribus antiquis, si a paucissimis disces-
 seris, quidquam fraudis suboluit.

V. 6. Ruthius re minus perpensa causalem advocat, vid.
 ad 1, 8.

V. 7. Scholiastae Veneti iussu praepositionem, tenore re-
 tracto, nomini sociarunt.

V. 8. Ne deorum invidia luctus acerbus sibi pariat, Achillea
 timet. Rei igitur non minus quam Pelidae cunditioni
 κατὰ κῆδεα, in libris praestantissimis lecta, expediunt. Alterum
 ergo ad scribae incuriam erit transferendum, vid. Od. 1, 244. 6,
 165. 15, 344. et Eustath. 1127, 47.

- μὴ δὴ μοι τελίσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καὶ μοι ἔειπεν
- 10 Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζῶντος ἐμεῖο,
χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἡελίοιο.
ἡ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
σχέτλιος· ἡ τ' ἐκέλευον ἀπώσάμενον δῆϊον πῦρ
ἄψ ἐπὶ νῆας ἔμεν, μὴδ' Ἐκτορι ἴρι μάχεσθαι.
- 15 Ἐως δ' ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγανοῦ Νέστορος υἱός
δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινὴν·
ὦ μοι, Πηλεὺς υἱὲ δαίφρονος, ἡ μάλα λυγρῆς
πέυσαι ἀγγελίης, ἡ μὴ ὠφέλλε γενέσθαι.

θυμοῖ Vind. quint. Lips. — V. Rom. — V. 19. πέυσσεθ' ἄγγι
14. νῆας ἔπ' ἄψ ἔκει V. Vind. Etym. M. 666, 56., male. —
quint. all. Eustath. 1128, 10.

V. 10 sq. Rhianus et Aristophanes, mirati Patroclum Opon-
tium Myrmidonum fortissimum ab Achille appellari duos versos
sustulerunt, vid. schol. A. Aristarchus, ut illos refutaret, Patro-
clum Myrmidonum secundum ab Achille sive τὸν μετὰ τὸν ἄρι-
στον τῶν Μυρμιδόνων vocari subtilius quam veros statuit. Alii
commodius, ut opinor, Patroclum vel ut Myrmidonum ducem, vel
quod genus eius per Aegina, Aetoris uxorem, ad Myrmidonas
pertineat, hoc nomine dictum volunt. Quorum prius, schol. Vi-
ctor. et Eustath. 1127, 51. cognitum ac probatum, nemo sa-
nus repudiabit.

V. 12. Particularum copiam alii vituperarunt, alii excusa-
runt. Illis μάλα ex pleonasmō videtur adiecta, hi istam primo ad-
verbio adstringentes reddunt ὅπως, cf. Eustath. 1127, 62.
Etym. M. 415, 8. 698, 45. Apoll. de conl. 524, 27., de ad-
verb. 604, 11. et auct. de poes. Hom. 179. Qui etsi ornandi
causa μάλα additum dicit, id tamen pro Atticorum more habet
superfluum, proinde poetam reprehendendum potius quam lau-
dandum ducit. Quare haec a Plotarcho, qui istum librum compo-
suisse ferebatur, profecta esse Barnesius alique suspicati sunt.

V. 13. Patroclum suis mandatis neglectis in vitae periculum
incurrisse Achilles animo praesagit. Quare haec non tam enar-
rantis quam indignantis sunt. Primum igitur post verbum, sicut
in editionibus praeis est factum, colo erit distinguendum, vid.
22, 41, 86.

V. 14. Verborum ordinem, qui olim obtinuit, Aristophanis
Aristarehique iudicio mutatum esse schull. A V. nos commonefa-
ciunt.

V. 19. Etymol. Magno mendum, e scribendi compendio
natom, invasisse libri pariter atque grammatici ostendunt, vid.
Apoll. in Lex. 26. et 17, 685.

- 20 κείται Πάτροκλος· νέκνος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
 γυμνοῦ· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς γὰτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη' ἐκάλυψε μέλαινα·
 ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
 χεύατο καὶ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἦσχυνε πρόσωπον·
- 25 νεκταρέω δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
 αὐτὸς δ' ἐν κονίησι μέγας μεγαλωστί τανυσθεὶς
 κῆτο, γίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ἦσχυνε δαΐζων.
 δμῳαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς λήσασατο Πάτροκλός τε,
 θυμὸν ἀκηχέμεναι μέγ' ἰαχον· ἐκ δὲ θύραζε

V. 20. ἀμφὶ μάχ. H. — V. 23. | ol. vulgo et Both. — Ib. ἤχλινε
 λυγρὴν αἰθαλόεσσαν. Etym. M. | πρόσσωπον Both. coniectura. —
 565, 27. — V. 24. κακκεφαλῆς. | V. 25. ἀμφίζανε τέφρην Heyseh.

V. 20. Heynio et libri optimi et grammatici doctissimi, ut Eustath. 1128, 16, 33. Moschopol. 82, 23., adversantur, vid. ad 6, 461. 9, 412.

V. 22 sqq. Priusquam singula examinemus, nimias Achillis lamentationes et Peliden dolore fractum tum a Platon. in rep. III, 388., tum a Zollo grammatico, perpetuo Homeri obtrectatore, poetae exprobrari monendum est. Atque illis quidem et scholiastae et interpretes nostrae memoriae responderunt, neque negari poterit vehementem illam doloris testificationem et servidae Aecidae indolli et summo eius in Patroclum amoris egregie convenire, vid. Od. 24, 315 sq. Il. 17, 591. Plut. de ira cohib. VII, 785 [T. II. p. 455. a.]. Porro Etym. Magn. Homero perperam tribuit *λυγρὴν αἰθαλόεσσαν*: illud enim, quod ab Iliade et Odyssea abest, Tryphiodori Il. exeid. v. 322, epicorum aliorum ac tragicorum est, add. Etym. Magn. 528, 31. et Apoll. Lex. 411. Versu insequente καὶ κεφαλῆς Ven. Vindd. alii plurimi et Eustath. 1128, 42., Bothio frustra obnitente, acite separant; vid. ad Il. 5, 87. Coniectura vero, ab eodem in versu exitu proposita, sermoni Homérico repugnat: nam ἀχλὺς non minus quam ab eo vel deducta vel composita potestatem habent intransitivam, quemadmodum ostendunt Od. 12, 406. 14, 304. Sequiores demum promiscue solent his verbis uti, vid. Quint. Sm. I, 79, 598. Nonn. Dion. IV, 368. Apoll. Argon. IV, 1480. Quint. Sm. XIV, 462. Nonn. Dion. I, 303. Denique Heysehili mendum aliorum ope dudum emendarunt. Fuere autem qui activum ad Achillem pertinere et cum in pulvere et cinere remedisae putarent, vid. scholl. et Eust. 1129, 26 sqq. Cui quidem opinioni et verbum nonnisi semel oblatum et significatio simplicis ansam dedit: at hoc ipsum duplici instructum est potestate, vid. 10, 92. Od. 24, 209. et Il. 23, 258.

V. 32 sqq. Hemistichium huius versus excitat Apoll. in Lex. 436. Quae deinde leguntur, ea neque interpretibus Alexandrinis plana et aperta fuerunt, neque editores multi Homericæ

δραμον ἄμφ' Ἀχιλῆα δαίτρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 ἰγῆεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης.
 ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυα λείβων,
 ρεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὃ δ' ἔστενε κυδάλμιον κῆρ·
 λείδει γὰρ, μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ·
 μερδαλέον δ' ὤμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ
 ῥιμένη ἐν βένθεσσιν ἄλως παρὰ πατρὶ γέροντι·
 ὠκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο,
 ἰᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἄλως Νηρηίδες ἦσαν.
 γῆθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε Θάλεια τε Κυμοδόκη τε,

299. — V. 33. ἴδ' ἴστανε Bent- | ἀμφιγέροντο Vind. quint. ἀμφ.
 lei. conjectura. — V. 34. ἀπα- | ἄγ. V. —
 μήσει Ar., ut videtur. — V. 37.

commode satis et intelligenter expedierunt. Iam sublitam personae
 notationem largam ambigendi materiam praebuisse Heynius
 recte demonstravit. Idem autem nec Bentleyi suspicionem pro-
 bare, nec verum 34, ut postliminio invecum, notare debebat.
 Etenim verba: ὃ δ' ἴστανε κυδάλμιον κῆρ, parentesi inclusa, cum
 Achille esse iungenda schol. pariter ac librorum distinctio osten-
 dunt. Proxima vero de Antilocho dici est veri simillimum, quod
 sic, ne Achilles sibi met ipsi manus inferret, timuit, unde schol.
 Victor.: οἶδε γάρ, inquit, τοὺς μεγαλοφύχους ἐπὶ σφῆς αὐτοὺς ἐν
 συμφοραῖς ὀρμημένους. Magis aliena, ne dicam absurda, cum-
 menti sunt alii, opinati aut Antiochum, ne cineres sibi inasper-
 geret Achilles, eius manus prehendisse, aut Achillem in timore
 fuisse, ne Patroeli caput Hector abscinderet. Quod Bothium
 arripuisse miror, si quidem ab ea opinione vel poetae verba eum
 poterant revocare, vid. 17, 126, 18, 176, 375 et horum similia.
 Hosti enim caeco non iugulum, velut agnae immolandae 3, 292,
 sed caput ensē erat recidendum. Nihil jam superest, nisi ut bre-
 viter de Aristarchi emendatione videamus. Scholiastae quanquam
 dissentiant, illi tamen ἀπαμήσει, Zenodoto ἀποτμήξει assignant.
 Equidem ἀπαμήσει, i. e. demeteret, importunum crediderim. Ut
 enim taceam Od. 21, 300 sq. a nostris aliquanto distare, abscin-
 dere et secare propria esse discimus conferendo Od. 10, 440, 16,
 102. II. 5, 214. Praeterea et Zenodoto et nobis convenit schol.
 ad Eurip. Med. 40.

V. 37. Nec vocalis aduiterata nec verba seiuncta, quae apud
 alios, ut apud Eustath. 1129, 62, melius in unum cohaerent,
 placent.

V. 39. Nereidum recensum Hesiodi magis quam Homeri in-
 dolem prodere veteres observarunt. Qua de causa Zenodoto, qui
 versus undecim spurios habuit, alii sunt assensu, iique, Callistrato
 teste, in exemplari Argolico defuerunt, cf. schol. A. Eustath.
 1131, 20 sqq. et Lehrs. de Arist. stud. Num. 358. Poetam
 vero Grantias, liethyas, Musas generatim commemorare, singula-

- 40 Νησαίη Σπειώ τε, Θόη θ' Ἀλίη τε βοῶπις,
 Κυμοθόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμνώρεια,
 καὶ Μελίτη καὶ Ἰαιρα, καὶ Ἀμφιδόη καὶ Ἀγανή,
 Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρουσα τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
 45 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἄγακλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτής τε καὶ Ἀψευδής καὶ Καλλιάνασσα·
 ἐνθα δ' ἔην Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαῖρα καὶ Ὠρεΐθνια, εὐπλόκαμός τ' Ἀμάθεια,

V. 40. Θαλλή all. — V. 42. Both. — V. 46. Νημέρτης τε
 Ἀγανή Vind. ed. Both. — V. καὶ Ἀψευδής Vind. ed. H. et Both.
 44. Δεξαμένη grammat. pars, — V. 47. ἐνθάδε ἦν vel ἐνθα

rum nomina silentio transmittere scribunt, nec versum 49, qui fecit quassi ac defatigati iudicium sit, eius copiam ac facundiam spirare. Itaque Bothius versus tanquam adventicios obelo notavit: equidem ut in re lubrica atque incerta manuum cohibendam duxi. Legisse eos Aelianum, vid. *Histor. Animal.* XIV, 28, Heynius animadvertit, add. *Hesiod. Theog.* 243 sqq. *Apollod.* I, 2, 6. et *Virgil. Georg.* IV, 336 sqq. In his Nereidum nominibus, quae alias etiam, ut ab eiusdem stirpis adiectivis clarius discernantur, tenorem retrahunt, Aristarchus βαρυτόνησιν admisit. Scripsit ergo Γλαύκην, Θόην. Ea vero, quae adiectivorum vim et potestatem pressius sequantur, acuere maluit, vid. schol. A. *Eustath.* 1130, 37. et *Lehrs. de Arist. stud. Homer.* 273 sq. ea de re docte et copiose disserentem. Ad quod discrimen quum parum attenderint alii, velut Bothius, in multiplices incidcrunt errores, quos strictim et summatim indicasse satis erit.

V. 40. Schol. A.: ἀπὸ τοῦ α̃ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος δεῖ ποιεῖσθαι, Ἀλίη· οἰκίον γὰρ Νηρείδι παρὰ τὴν ἅλα παρῆχθαι. Corruptum igitur erit schol. alterum: Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ θ' Ἀλεια (imo Ἀλία) παρὰ τὴν ἅλα. Haec forte fortuna apud Villosionium ad versum priorem sunt retracta, quo factum est, ut Heynius Aristarchi mentem haud assequeretur. Merito autem Valckenarius ad *Ammon.* 165. nomēu Homericum, Aristarchi iudicio confirmatum, reddidit *Hesiodu*, vid. *Göttling. ad Theog.* 245.

V. 42. Accentus nominis Ἀγανή veteribus fuit dubius, vid. *Hermann. ad Eurip. Bacch.* 1141. et *Göttling. ad Hesiod. Theog.* 246. *Lehrs.* quidem *Herodiani* sive *Arcadii* testimonio rem cuiusdam putat, at quum scriptores alios, tum *Homeri* libros ab oxytono passim recedere constat, nihilominus id antiquiorum proprium fuisse videtur.

V. 43. Horum postrema sunt apud *Herodianum* περὶ λέξε. *met.* 12, 32.

V. 44. Bothius ne monito quidem lectore accentum in ultimam reiecit; falsu. Intereedit enim horum analogia, sicut

ἄλλαι θ' αἰ κατὰ βένθος αἰλὸς Νηρηίδες ἦσαν.
τῶν δὲ καὶ ἀργύρεον πλῆτο σπέος· αἰ δ' ἅμα πᾶσαι
στήθεα πεπλήγοντο· Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο·

Κλῦτε, κασιγνηταὶ Νηρηίδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι
εἴδωτ' ἀκούουσαι, ὅς' ἐμῶ ἐνὶ κήδεα θυμῶ.
ὦ μοι ἐγὼ δειλή, ὦ μοι δυσχαριστοτόκεα·
ἦτ' ἐπεὶ ἄρ' τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
ἕξοχον ἡρώων· ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φντὸν ὧς γουνῶ ἀλῶης,

δὲ ἦν ol. vulgo. — V. 48. Ἀμεί- | H. — V. 53. Ἐπὶ κήδεα θ. Ari-
θνια V. et V. L. apud Eustath. | stoph. — V. 54. δυσχαριστοτο-
1130, 56. — V. 52. ἐν πᾶσαι | κία Etym. M. 291, 40., male. —

Δαναός Δανάη, κολωνός κολώνη, a schol. B. arcessita. Δεξαμένη
igitur erit proprium, δεξαμένη appellativum et περιεκτικόν, vid.
Eustath. 1131, 10. Arcad. de acc. 111, 9. Etym. M. 328, 13.,
cuius auctor 218, 51. nomen ultimum adduxit.

V. 46. Aristarchum haec nomina, quae Nympharum fatidica-
rum veracitatem indicant, acui iussisse schol. A. ad vers. 39.
testatur. Nihil igitur erit novandum, vid. Lehrs. I. all. 273.
Bothius, ut appellativa a propriis discerneret, tenorem inclina-
vit, et insuper Γαλαττίαν, Θαλείαν, Ἀχταιήν, Νησαιήν proposuit,
nova prorsus atque insolita commentus. Neque Heynii Ἀφειδής
et Νημερτής ullo idoneo nititur praesidio.

V. 47. Leniore et aptiore compage cum prioribus devinciunt
haec Ven. Vind. quintus, Harl. et alii plures, quibus editores ob-
temperarunt.

V. 48. Ἀμείθνια ad Orithyiae similitudinem quosdam per-
peram scripsisse Eustath. 1130, 56. refert. Illud enim a Θύω
profectum vs recte adascit, a quo Ἀμείθεια, cuius primitivum
est ἄμαθος, abhorret.

V. 50. Vid. Etym. M. 137, 38.

V. 53. Aristophanis, neque Aristarchi, ut Heynius tradit,
fuit ἐπὶ, alteri sine dubio postponendum.

V. 54. Thetis se infelicem praedicat matrem, quippe quae
in sui perniciem filium fortissimum pepererit, conf. schol. A. Eu-
stath. 1130, 21. Apollon. in Lexic. 232. et Hesych. I, 1034.
Homeri normam imitantur alii, velut Oppian. in Cyneg. I, 6
νόμφη ἀριστοπόσεια, λεχὼ δέ τε καλλιτόκεα. Quae omnia
Etymologici vitium coarguunt. Maternas querelas, ad naturae
veritatem expressas, Thetidis divino numine indignas habent
Plat. de rep. III, 388. et Maxim. Tyr. in dissert. XXIV, 465.

V. 56. Imago praeclara totidem fere verbis infra redit v.
436 sqq. add. 17, 53 sqq. et Eustath. 1130, 29. Afferunt nostra
Apollon. in Lexic. 302. et schol. ad Od. 6, 163, ubi Nausicaa,
Atcinoi filia, germiui olivae, quod ad Apollinis Delii aram suc-
creverit, componitur. Verbum ἀναδραμεν ab Herodoto ad au-

- νηυσὶν ἐπιπροέηχα κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτῆς
 60 οἶκαδε νοστήσαντα δόμον Πηληϊόν εἶσω.
 ὄφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρε' ἦ φάος Ἑλλιοιο,
 ἄχνηται, οὐδὲ τί οἱ δύνamai χραισιμῆσαι ἰούσα.
 ἀλλ' εἴμ', ὄφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἣδ' ἐπακούσω,
 ὅ ττι μὲν ἔκετο πένθος ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
 65 Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἶ δὲ σὺν αὐτῇ
 δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δὲ σφισι κῦμα θαλάσσης
 ῥήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐριβόλων ἴκοντο,
 ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχέρῳ, ἔνθα θαμειαὶ

V. 61. ζῶη Harlet. — V. 62.
 χραισιμῆσαι ἐλεθρον Vincl. un. —
 V. 63. ἴδωμαι φίλον editt. an-
 tiqq. ἴδω τε φ. Vincl. ed. St.

Clark. ἴδομαι φ. V. Harl. et al. —
 V. 64. ἀπο grammaticor. par. Steph. Both. — V. 66. πρὶ δὲ

etiam urbium magnificentiā et fortunam crebro traduci interprete
 admonent, vid. Bothium et dissertat. de vi et usu praeposit. ὡς
 et κατὰ apud Homerum § 4, 6 sq.

V. 58. Schol. A. ad v. 6 νηυσὶν ἐπὶ προέηχα melius iudicat
 quum libris invitis tum usu repugnante, conf. 4, 49, 9, 520, 17,
 708, Od. 15, 299 et conf. ad 4, 94.

V. 61. Indicativum a plurimis libris servatum poetae usus
 dubitatione liberat, vid. v. 442. Od. 14, 44, 20, 207.

V. 62. Vindobonensi unus tantum Vaticanus adstipulatur;
 alia vero e locis nomen assumptum videtur, conf. 7, 143, 11, 120,
 20, 296. Detrahit illud de matris caritate; add. v. 443.

V. 63. Vid. ad 1, 549, 9, 414.

V. 64. Grammaticorum quidam ἀπο tenore inclinatio procul
 sive procul ab aliquo loco significare censent. Aristarchus ne et
 ista distinguendi subtilitate plus incommodi quam commodi orire-
 tur, genitivo proxime instante ἀπὸ exaravit, conf. schol. Venet.
 ad h. l. et ad 2, 162, 9, 353. Nec magis viris doctis ea de re
 convenit, vid. Hermann. ad Viger. not. 171, 6. Rost gr. Gr. §.
 11. annot. 3, et Matth. gr. §. 527, 11. 1129, not. d. Jam si
 praepositionum ea est natura, ut nominibus suis consocientur po-
 tius quam ab illis divellantur, Aristarchum vere et prudenter iudi-
 casse vix erit negandum.

V. 68. Venetum temere occupavit εἰσανέβησαν, cuius nullum
 alias cernitur vestigium; vid. Eustath. 1131, 39. Od. 2, 172,
 18, 252, 19, 125.

V. 70. Ven., ut solet, βαρὺ στενάχων ter in hoc libro, vid.
 v. 78, 323, disiunxit, Vindobonensibus contrarium sectantibus,
 conf. ad 1, 364.

V. 71. Zenodoti ἰοῖο, cui schol. A. ad versum 138 ἴηος in
 aliis lectum opponit, personae quidem congruit; at praeter Ku-

- Μυρμιδόνων εἰρυντο νέες ταχὺν ἄμφ' Ἀχιλλῆα.
70 τῷ δὲ βαρυστενέχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 ὃξ' δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἔηος·
 καὶ ρ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον, τι κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 ἔξαύδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
75 ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὖχεο χεῖρας ἰνασχών,
 πάντας ἐπὶ πρὺμνησιν ἀλήμεναι νῆας Ἀχαιῶν
 σεῦ ἐπιδενομένους, παθίειν τ' ἀεκήλια ἔργα.
 Τὴν δὲ βαρυστενέχων πρόσεφ' ὁδὸς ὥκυν Ἀχιλλεύς·
 μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν·

σφ. Lips. — V. 68. εἰσανέβησαν
 V. — V. 70. βαρὺ στεναχοντι
 V. all. et H. — V. 71. παιδὸς
 εἶο V. vulgo, W. H. — V.

75. ὡς ἄρα δὴ Harl. — V. 76.
 ἀλήμεναι Ald. sec. Roem. — V.
 77. ἀεκήλια grammaticor. pars. —

stathium 1133, 44. ita praecipientem: παιδὸς εἶο ἢ μᾶλλον
 ἔηος ἦγον ἥος, ὃ ἴσταιν ἀγαθοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἦος ἥος καὶ κατὰ
 μετάθεσιν ἔηος ἢ καὶ ἰδίου. διὸ καὶ δοκίμειται παρὰ πολλοῖς., ἔηος
 sive ἔηος Harleianus et duo alii apud Heynium offerunt. Neque
 id Achilli matri carissimo et Graecorum omnium praestantissimo
 absonum erit. His igitur de causis, id, quod in Il. 14, 9. ob
 sponsorum gravium penuriam erat repudiandum, hic admisi, add.
 Il. 1, 393.

V. 75. Suis et filii precibus deorum hominumque patrem
 annuisse Thetis fatetur. Cui quidem sententiae particula magis
 est accommodata pronomine.

V. 76. Spiritum asperum ignorant doctiores, vid. ad 16, 714.
 et 11, 192. v. 77. Schol. A: ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀεκήλια, οἷον οἶχ
 ἦσιν οὐδὲ εἰρηνικά, ἐπεὶ ἔκκλητος ὁ ἦσιν, ὥστε στήθησιν αὐτῶν
 ἐκδιχέσθαι. οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος, οἷον ταραχάδῃ ἢ ἀκούσῃ,
 ἢ οἶκ ἂν τις ἐκὼν πάθῃ, ὁμοίως δὲ καὶ Ἀλεξάνδρῳ. Veteres igitur vel
 ἔκκλητος vel ἐκὼν nostri ponunt stirpem, conf. Eust. 1130, 34. Apoll.
 Lexic. 37. Etym. M. 19, 37. Hesych. I, 108. Zon. I, 52. Ut
 igitur etymum elarius elucesceret, vel spiritum asperum vocali ε
 adiecerunt, vel priores duas constiparunt. Nostra memoria pleri-
 que repetunt a forma ἀεκήλιος, ac res indignas ac tetras a poeta
 significari arbitrantur, vid. Buttm. in Lexil. I, 251. Passov.
 Lex. sub v. et Bothium. At illi quidem explicationi solum
 Suidae testimonium I, 59. aliquid pondus addit, et vocales novi-
 ter et insolenter mutatae obloquuntur. Itaque dubito, num Ari-
 starchi et veterum decreta vana et inania sint habenda. Sensit
 idem Heynium ita commentatus: „sensus est idem, qui τοῦ
 ἀεκήλιος, ἀεκήλιος, e quo tamen vix duci poterit.“ Bothio insuper
 in mentem venit ἀεκήλια, cui opitulari putat 22, 336 ἐλκήσουσ'·
 ἀεκήλιος.

- 80 ἀλλὰ τί μοι τῶν ἥδος, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος,
 Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἐταίρων,
 ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ· τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' ἔκτωρ
 δρῶσας ἀπέδυνσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 καλὰ· τὰ μὲν Πηληϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 85 ἡματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἐμβαλον εὐνῇ.
 αἰδ' ὄφελος σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτης ἀλήσιν
 ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν.
 νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη
 παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὖτις
 90 οἶκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἀνώγει

V. 80. ἥδος Lips. — V. 83.
 ἀπλῆσαι V. L. ap. schol. Vict.
 — V. 86. ὡς ὄφελος Vindd. ol.
 vulgo Apoll. de syntax. III, 23,
 249. Eustath. 1132, 18. — V.
 88. μύριον Vind. ed. et ol. vul-

go. — Ib. εἴη Herm. in Opusc.
 II, 32. — V. 90. οὐδ' ἐμὶ V.
 Vind. ed. ol. vulgo et H. —
 Ib. ἀνώγει ol. vulgo et W. —
 V. 93. Μενοικιάδω Eust. 1132,
 23 et Rom., male. — Ib. ἀπο-

V. 80. Spiritum lenem, codicum auctoritate tutum, vindicant Lex. πορὶ πνευμ. 222. Suid. II, 47, et alii, vid. interpretes ad Hesych. I, 1604.

V. 83. Dissimilitudinis fundum in II. 16, 804 quaerendum esse schol. Victor. ipse indicat. Sed ἀποδύω et περιδύω de corporali hostium caesorum proprie dicuntur, conf. 4, 552. II, 100. et Eustath. 1132, 5.

V. 86. Schol. A: γράσσεται ὡς ὄφελος. Ἀπολλώνιος δὲ ἐν τῷ περὶ συντάξεως τίθῃσι τὸν στίχον οὕτως ἔχοντα. Male intellexit haec Heynius, Apollonium cum Veneto, a quo dissideat, concinere ratus. Obtinuit autem ὡς ὄφελος in omnibus propemodum, Veneto excepto, quem Wolfius est secutus. Iam quum adversarium αἰθε personae secundae praecipue sit aptum, vid. I, 415. 3, 40. II, 84, 24, 253, ὡς ὄφελον et ὡς ὄφελον primae et tertiae sint congrua, ut 3, 173. 4, 315. 6, 345. II, 380. 22, 426, cui legi Od. 21, 30 solus adversetur, Veneto et Wolfio erit assentiendum.

V. 88. Tenoris pravitatem tollunt editiones principes, add. Eustath. 1132, 18. et Rom.

V. 90. Achilles quum nullum alium sibi met ipsi opponat, pronomen recte inclinavit Wolfius, add. Eustath. 1132, 22. In fine praesens, Veneti et aliorum praesidio nixum, cum Heynio et Boethio recipiendum duxi. Nam si animi consilium modo captum rem vel praesentem vel futuram spectat, ea forma regnat, vid. 6, 439. 7, 74. 8, 322. 15, 43. 18, 176. 19, 102. 20, 77, 179. 22, 142. 24, 198. Od. I, 316. II, 246. 15, 395. 21, 194; sin autem mentem eam iam antea fuisse et diutius quasi inhaerere significatur, imperfecto opus est, conf. II, 6, 444. 14, 195. 18, 426. Od. 5, 89.

V. 93. Subjunctivum cum plurimis habet Eustath. 1132, 23.

ζῶειν, οὐδ' ἀνδρεῶσι μετέμειναι, αἶ κε μὴ Ἐκτωρ
 πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσση,
 Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα Μινοιτιάδew ἀποτίσῃ.

Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 95 ὠκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσειαι, οἳ' ἀγορεύεις·
 αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτ' ἀμείβ' Ἐκτορα πότμος ἑτοῖμος.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέειπε πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 αὐτίκα τεθναίην; ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἐμελλον ἑταίρω
 κτανομένῳ ἐπαμῦναι· ὃ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
 100 ἔφθιτ', ἐμῆο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γένεσθαι.

τίσσι Vind. un. — V. 94. τὸν
 δ' ἡμεῖς V. L. ap.
 schol. A. — Ib. καταδακρυχέουσα
 Vind. ed. H. — V. 97. τὴν δ'
 αὐτὲ προσέειπε πόδας ὠκὺς
 Ἀχ. Aeschin. contr. Timarch. 298.

ed. Bekk. — V. 99. κτ. ἐπαμ., ὃ
 μοι μάλα φίλτατος ἦεν. Aeschin.
 c. Timarch. l. all. — V. 100.
 Ἀρεω ἀλκτῆρα Ar. — Ib. ἰδοῦσιν
 Apoll. in Lex. 239. Parmenis-
 cus. —

V. 94. Compositum, a Venet. et plurimis apertum, iure vi-
 tuperavit Wolfius in praef. edit. nov. 42.

V. 95. sqq. Plurimi his versibus sunt usi, ut Aeschin.
 contra Timarchum l. all. quinque adscripsit; duos habet Cicero
 in epistol. ad Attic. IX, 5. Lepide nostrum ad iuvenem sumptuo-
 sius coenantem transtulit Diogenes apud Laert. VI, 6, 53, in
 fine leviter mutatum, οἳ' ἀγορεύεις, add. Eustath. 1132, 40., et
 Aristoteles apud eundem V, 1, 6 Callistratum prociacius in Alexan-
 drum regem invēhentem eo absteruiss. Proximum Plato in
 Apolog. Socrat. p. 28. C. apposuit.

V. 98. Achillis animum, vitae prodigum, laudibus effert
 praeter Aeschinem Plat. in Symp. p. 179. E. et in Apolog. Socr.
 p. 28. D.

V. 100. Nec singula poetae verba plana sunt et perspicua,
 nec sententiae totius explicatio facilis et obvia videtur. Nam pri-
 mum, utrum Ἀρεω sive Ἀρεος; an ἀρῆς ἀλκτῆρα Achilles semet
 ipsum appellaverit, disceptarunt. Illud autem, quanquam Aristar-
 cho probatum, rei insolentia non minus quam aliis et iis certis
 testimoniis suspectum reddi ideoque alteri; quod plurimi veterum
 neque ignorarunt nec respuerunt, posthabendum esse argumentis
 docere studui ad 14, 485. Restat igitur, ut δῆσεν sive ἰδοῦσιν,
 cuius forma ac potestas controversias movit, breviter explane-
 mus. Ac veteres quidem duplicem ingressi sunt viam. Horum
 enim pars aristum illum ad stirpem δέω (vincio) revocarunt, alii
 eum ab etymo δέω (indigeo) proficisci statuerunt; insuper fuerunt
 qui τ ab adversativa revulsam adiungerent verbo, quo speciem ex-
 ternam nec vero rem ipsam mutari intelligitur. Ea in opinione
 fuit Parmeniscus, schol. A. teste: Παρμενίσκος μὲν οὖν βαρυνόμενος
 τὸ ἰδοῦσιν ἀποδίδωσι οὕτως· ὃ δὲ πόλεμος τὴν ἐμὴν ἀφελόμενος
 παροπλίαν ἰδοῦσά μου τὴν ἔξοδον, ὥστε ἀλκτῆρα μὴ γένεσθαι τοῦ

- νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμεν γάος, οὐδ' ἐτάροισιν
τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πόλεις δάμεν Ἐκτορι δίῳ·
ἀλλ' ἤμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
105 τοῖος ἐὼν, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
ὥς ἔρις ἐκ τε θεῶν, ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιο,
καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφάτηκ πολύφρονά περ χαλεπῆναι,
ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
110 ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέζεται, ἥντε καπνός·
ὥς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,

V. 101. νῦν. ἐπεὶ editt. antiq. | stotel. Eth. Eudem. VII, 1. —
— V. 103. οἳ δὲ πολ. Ald. sec. | V. 111. ὥς ἐμὲ Vind. ed. Clark.
— V. 107. καὶ ἀνθρώπων Arl-

Πατρόκλου, ὃ ἔστι βοηθός, vid. Etym. M. 138, 10. Eustath. 1133, 2. 5. Illi vero rationi grammaticae leges vel additamentum quarti casus vel pro persona rei genitivum postulantes repugnant. Longe plures ergo, quod solum superesse videbant, ad verbum δῖω, δῖι, cuius aoristus sit ἰδέσθαι, ἰδέσθαι et syncopa accedente ἰδῆσαν, δῆσαν, confugerunt, ut schol. ABV. Etym. M. 138, 9. Eustath. 1133, 4. Neque ab ista priorum norma viri docti recedunt, conf. Buttmann. in gr. ampl. I, 2, p. 109. Matth. in gr. §. 230, v. δῖι, Thiersch in gr. §. 232, 43. Rost gr. §. 84, p. 297. Sensus igitur erit: ille procul a patria perit, meae opis ad perniciem arcendam indigens. Interpretes vero Latini, Dacieria et Heynius, notionem desiderandi vel implorandi illi perperam substitunt. Nam id solum generosam Pelidae mentem exerceat, quod Patroelo, sui animi quasi dimidio, auxilium nulum ferre potuerit. Quare morte sprete nihil optat, nisi ut ab Hectore, amici percussore, exigat poenas. Patroelus quanquam moribundus Hectori caedem erat vaticinatus, vid. 16, 801, ea tamen Achilles neque rescivit, neque δῆσαν id, quod volunt, potest significare.

V. 101. Adversativam ab editionibus priscis neglectam libri pariter ac grammatici supplent, vid. Eustath. 1133, 26. Etym. M. 598, 48. Apodosi, quae deesse videtur, alii in versu 107, alii rectius, ut puto, in versu 114. quaesiverunt, conf. schol. A.; Eustath. 1133, 32 sqq. et Matth. in gr. Gr. §. 607. Minime igitur opus est, quemadmodum Köppenius, Heynius et Boethius iubent, θανοῦμαι vel simile quiddam cogitatione subiicere, imo eo Achilli datur quod dicere nec voluit nec potuit.

V. 103. Aldinae vitium nemo agnoscat.

V. 104. In Eustathii commentariis 1133, 28. operarum ineuria ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης olim ferebatur. Mendum ab Heynio notatum recte expulerunt editores Lipsienses, vid. ib. 49.

- Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
 νῦν δ' εἴμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχίω,
 115 Ἐκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δεξομαι, ὅπποτε κεν δὴ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἥδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,
 ὅσπερ φίλιατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι·
 ἀλλὰ εἰ Μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλῆος χόλος Ἥρης.
 120 ὥς καὶ ἐγὼν, εἰ δὴ μοι ὁμοίῃ μοῖρα τέτυκται,
 κείσομ', ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
 καὶ τινα Τρωιάδων καὶ Λαρδανίδων βαθυκόλπων,
 ἀμφοτέρησιν χερσὶ παριάων ἀπαλάων
 δάκρυ' ὁμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·

St. all. — V. 119. Μοῖρα δά- | V. 124. δάκρυ δμ. Ald. sec. —
 μασσε Vind. ed. Rom. H. — | lb. στοναχῆσαι edit. antiq. —

Od. 20, 379: Plato in Apol. Soer. p. 28. D. Plut. de anim. tranq. VII, 824 [T. II. p. 468. c.]. auct. de poes. Hom. 227. Etym. M. 39, 46. 181, 21. et scholl. ABV. 105. Achilles magniloquentiam et ostentationem communi principum Homericorum more excusat⁹ schol. A. Prudentius et cautius iudicat Plutarch. de anim. tranq. VII, 841 [T. II. p. 471.], nam Achilles pro ingenua indolis simplicitate nec virtutem, qua eminet, nec quid ipsi desit, celavit.

V. 107. Heraclitus philosophus, quod discordia rerum semina conseruentur, Achilles vero eius interitum optet, poetam ut in physicis hospitem exagitavit, vid. Aristotel. Eth. Eud. VII, 1. Plut. de Isid. et Osir. VII, 460 [T. II. p. 370. D.], auct. de poes. Hom. 218, scholl. AH. et Eustath. 1133, 56, qui quidem ab ea inscitia Homerum liberare student.

V. 109 sq. Libidini ulescendi si satisfacere contigerit, iracundum suauitate quadam naturali perfundi poetam vere et recte dicere testantur philosophi, vid. Platon. in Phileb. p. 47. Aristotel. in Rhetor. I, 11. II, 2. Galen. de Hippocr. et Plat. placit. III, 2, 7 et IV. 1., nostrorum memores. Similia Homerus in Od. 14, 461. vini calori et potestati tribuit, conf. Eustath. 1133, 61.

V. 111. Particula quum tempus denotet, tenorem cum libris et Eustath. 1134, 15. missum fecerunt.

V. 112. Conf. 19, 65 sq. 16, 60. Utrumque auct. de poes. Hom. 215.

V. 115 sq. Iulio excepto totidem verbis redeunt 22, 365 sq.

V. 119. Augmentum numerorum pondus et gravitatem adiuvat, unde eum optimis quibusque et Eustath. 1134, 22, a quo temere deflexit Romana, erit tenendum.

V. 124. Apostrophum inutilem ducit Bekker. in cens. ed. Wolf. p. 133, conf. de vers. Gr. her. 168. Sed libri isti conuati

- 125 γνοῖεν δ' ὥς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
μηδὲ μ' ἔρυσσι μάχης, φίλειουσά περ· οὐδέ με πείσεις.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἐστὶν
τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνόμεν αἰπὺν ὄλεθρον·
- 130 ἀλλὰ τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,
χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἔκτωρ
αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδὲ ἔφημι
δηρὸν ἐπαγλαῖεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσειο μῶλον Ἀρης,
- 135 πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῆαι.
ἥωθ' ἐν γὰρ νεῦμαι ἄμ' ἡελίῳ ἀνιόντι
τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαιστοῖο ἄνακτος.

V. 125. γνοῖεν codd. pars. — ἄγλ. V. ἀπαγλαῖεῖσθαι Lips. —
lb. ὥς δηρὸν δὴ Vind. quint. — V. 136. ἥωθι Vind. quint. et
lb. πεπασμένη Harlei. — V. 128. Lips. — V. 138. τοῖο ol. vulgo
τοῦτό γε Steph. — V. 133. ἐπ'

plerumque obstant, et pluralis rei veritatisque egregie concinit,
vid. Od. 2, 81. 11, 530. et Matth. in gr. Gr. §. 147, p. 113.
Heynium non poenitere debebat recepti *στοναχῆσαι*, vid. Ex-

curs. III, p. 9. Ad postremum schol. A. adiecit: Ἀδινὸν Ἀρίσταρχος.
ἄλλος δὲ ἄδιν. Si bene auguror, Aristarchus, ut numerum
aliis redderet similem, ἄδινά restitutum voluit, conf. 24, 123. 510.
Od. 7, 274; singularem autem, in quod libri convenient, haud
ignotum fuisse Od. 4, 721. testificatur.

V. 125. Achilles mullerum Troianarum catervas comprehen-
dit. Pluralis igitur, a Ven., eius scholiasta et plurimis oblatus,
commode stabit. In fine versus plusquamperfectum ad rem ipsam
aptius habet Bentleius, neque id, si testimonia plura et gra-
viora ei adessent, improbaverim. Pelides enim de se quasi in
pugnam iam reverso loqui potest. At libris intercedentibus in
vulgari erit subsistendum.

V. 128. Stephanus Eustathii verbis 1134, 32: *ναὶ δὴ
ταῦτά γε ἢ τοῦτό γε, τέκνον, ἐτήτυμον*, in errorem compulsus hoc
reposuit. Ille autem prioris explicationem nec legendi varietatem
nobiscum communicavit, vid. 1135, 1 sqq. Tradit enim *ἐτήτυμον*
vel pro adverbio esse sumendum, vel matrem ipsam eo decla-
rare nihil iam filio expetendum esse nisi unum illud, Aebivis
afflictis opem ferre. Tertium addit schol. A., *ἐτήτυμον* cum no-
mine insequentē κακὸν iungi posse arbitratus. Id verum habuit
Botblus, et interpunctione sublata Homericā reddidit: „*sane haec
revera non sunt malum*, h. e. profecto bene facis, quum afflictis
sodalibus opitularis.“ At gravius certe et melius ultima a priori-

Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπειθ' υἱὸς ἔηος·
καὶ στρεφθεῖς ἀλήσει κασιγνήτησι μετηύδα·

140 Ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δώματα πατρός,
καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσατ'· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον
εἶμι παρ' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, αἶ κ' ἐθέλῃσιν
νιεῖ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.

145 Ὡς ἔφαθ'· αἶ δ' ὑπὸ κῆμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν·
ἦ δ' αὖτ' Οὐλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
ῥῖεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκαι.

Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνου

150 φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,

et W. — V. 142. ἀγορεύσαι | uli Herm. ad hymn. Hom. in
Z. — V. 143. αἶκας θέλῃσιν | Apoll. 48. — V. 147. ἔλκεος Vind.
Vind. quint. et all. — V. 144. | ed. vulgo et W. —

bus disjuncta pro communi accipiamus sententia. Nam Achilles
antea Patroeli mortem, quam arceere non potuerit, copiosius erat
questus. Ceterum ἐνέτωμον de more Homericō est adverbium, vid.
1, 558. 13, 111. Od. 1, 174. 4, 157. 6, 45. 13, 232. 14, 106,
24, 258. 297. 402.

V. 133. Vid 16, 91. et simplex 10, 338.

V. 138. Conf. ad. v. 71.

V. 142. Schol. A. Zeuodoteo subluere Homeri usum fate-
tur, vid. 2, 10. 9, 369. 15, 159. Imperativum vero, librorum
consensu munitum, praecedentia satis superque defendunt.

V. 147. Codices triplici modo ἔλκεος, ἐλκεῖν et ἐλκεαι scri-
bunt. Illud quidem per editiones late propagatum, alii, ut Thiersch.
in gr. Gr. §. 232, p. 151, praesentis optativum exstimaunt, cuius
vestigium et in Il. 19, 194. exstat, et alia quaedam Butten. in
gr. ampl. II, 1 p. 247. adducit; alii peius etiam ad aoristum
secundum id retulisse videntur. Verum quum Ven. Lips. Vind.
un. et quinque Heynii libri ἔλκεαι praebeant, plurimi insuper eius
subjunctivum ἐλκεῖν tueantur, eum praesens inusitatum et paene
oblitteratum retineamus, non video.

V. 149 sqq. Heynii, quod tres versus in fragmenſo Mo-
quensi et Vind. uno, qui eos in margine allevit, sunt neglecti,
illos serius adsutos putat. Mihi quidem longe verisimilius est
librarios exitus similitudine inductos, a versu 148, ad vers. 151.
oculis aberrasse, reseccis illis, quibus, ut ordo narrandi constet,
aegre carere possis.

- οὐδέ κε Πάτροκλόν περ ἔκνημιδες Ἀχαιοὶ
 ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·
 αὐτίς γὰρ δὴ τόνγε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι,
 Ἔκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς, φλογὶ εἵκελος ἀλκῆν.
 155 τρεῖς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαιδιμος Ἔκτωρ
 ἐλκόμεναι μεμαώς, μέγα δὲ Τρῳέεσσιν ὁμόχλα·
 τρεῖς δὲ δὴ Ἀίαντες θοῦρην ἐπιειμένον ἀλκῆν
 νεκροῦ ἀπεστρεφέλιξαν· ὃ δ' ἔμπεδον αἰλῇ πεποιθὼς
 ἄλλοτ' ἐπαΐσασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὐτε
 160 στάσχε μέγα λάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
 ὥς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λένοντ' αἰθῶνα δύνανται
 ποιμένις ἀγρῶνλοι μέγα πεινῶντα διέσθαι·

V. 151. οὐδ' ἄρα Π. V. I. ap. 1136, 4, ἔκλος Vind. ed. et all.
 schol. A. — V. 152. ἐρύσαντο — V. 155. μετ' ὅπως V. —
 ἀνακτα Vind. quint. — V. 154. V. 157. Αἴαντε Lips. — V.
 ἔκλος V. ol. vulgo et Eustath.

V. 151. Schol. A: οὐδέ κε, ἐν ἄλλῳ οὐδ' ἄρα.

V. 152. Vindob. quintum ἀνακτα, numeris refragantibus, e
 glossa, ut videtur, occupavit.

V. 154 sqq. Hos versus, schol. A. teste, Zenodotus sic con-
 stituit:

Ἔκτωρ τε Πριάμοιο (πάϊς) σὺν εἵκελος ἀλκῆν,
 ὃς μιν τρεῖς μετόπισθε ποδῶν λάβε καὶ μέγ' αὐτὸς
 ἐλκόμεναι μεμαώς, κεφαλὴν δὲ ἐ θνυμὸς ἀνωγει
 πῆξαι ἀνὰ σκολοπεσσὶ ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.

Labeculas enim in scholiis repertas iam Heynius emendavit, et
 enim illic vera ultim. ἀνὰ σκολοπεσσὶ οἱ ταμ. prave ferebatur, in
 primo autem πᾶς erat omisum, Zenodotum schol. A. ideo vitu-
 perat, quod Hector antea quidem Patrocli corpus ignominia vo-
 luerit afficere, vid. 17, 126, postea vero a Glaucō monitus id
 ad Sargedeonem redimendum fuerit abstracturus. Itaque ne Iri-
 quidem infra v. 175 sqq. Achilli vera narrare dicit, sed deam
 quo facillius et citius Pelidam in bellum eliciat, rem exaggerare.
 Heynius contra grammaticos, Zenodoti invidia motos, ea, quae
 ex exemplaribus bonis atque antiquis hauserit, fastidiosius
 brevitate conqueritur. Sed ut dicam quod sentin; nec scholiastae
 praecitata ab omni parte vera et commoda sunt, neque Heynio
 fidem habenda. Tantum enim abest, ut Zenodotus vix e mo-
 numentis incorruptis et integris traduxerit, ut singula ex aliis
 Iliadis locis consarcinata esse manifesto apparent, vid. 4, 253;
 17, 281. 18, 156, 177 sq. Nec Rothli negligentia silentio est
 praetermittenda; nam ille discrepantiam in versis primo obviam
 notasse talia habuit, ratum ignis robor Zenodoto mirum et inco-
 gnitum fuisse. Id autem nemini, qui Homeri gnarus est, persuade-
 bit, vid. 13, 39, 53, 330, 608, a quibus non ita longe distant
 17, 88. 20, 422. Contra vero integra et salva esse aliorum

- ὥς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύνω Αἴαντε κορυσά
 "Εκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίζασθαι.
 165 καὶ νῦ κεν εἰρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 εἰ μὴ Πηλείωνι ποδὴννεμος ὠκέα Ἴρις
 ἄγγελος ἦλθε θεῖος· ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσασθαι
 κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν "Ηρη.
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 170 "Ορσεο, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
 Πατρόκλῳ ἐπάμνηνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνῇ
 ἔσγηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
 οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυνος πέρι τεύνηῶτος,
 οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἡνιμόεσσαν.

160. μέγα ἀγίων Zen. — V. | quint. et Lips. — V. 171. Πα-
 162. δ' ἴσθαι V. L. ap. schol. | τρῶλλον ἐπάμνηνον Ar. — V. 174.
 A. — V. 163. κορυσαὶ Vind. | Ἴλιον ἀπὸ θεῶν Ζ.

doctum testimonia, Zenodoto contraria. Ita v. 154 attulit Drac.
 de metr. poet. 54, 14, dimidium vers. 156. Ktymol. M. 625, 22,
 etai pronomen αὐτὸς ὁμόκλις e glossa accessisse videtur. Diph-
 thongum adiectivi εἰκλος saepius oblitteratam (vid. ad 2, 418, 4,
 252) servavit Vindob. quintus.

V. 157. Quall et libri et poetae consuetudo intercedunt
 (vid. ad 8, 79, 16, 556. et Kustath. 1136, 9.).

V. 162. Grammaticos nonnullos binis verbis δ' ἴσθαι ex-
 gasse schol. A. et Harlei. testati sunt; opinionem autem istam
 refutat interpres Venet., vid. ad 17, 110.

V. 165. Vid. ad 3, 373.

V. 170. Achillem non per contumeliam, sed dignitatis eius
 ἐκπαγλότατον appellari, priore explicatione reiecta, Kustath.
 1136, 49 sqq. existimat, qui addit: δύναται δὲ καὶ ἰπαινετικῶς
 ῥηθῆναι, ὡς ἐπὶ φοβερῶν καὶ φοβικῶν, καὶ δηλώσει "Ομηρος ἐξ
 ἐνυμολογῶν, ὅπου ἐρεῖ (225), ὅτι φανέντος Ἀχιλλεῖος ἡνίοχου
 ἐκπληγεν, ἐξ οὗ ἐκπαγλότατος καὶ μεταθέσει ἐκπαγλότατος, vid.
 1, 146, 21, 589, 20, 389, 21, 452. Od. 10, 448.

V. 171. Aristarchi genitivum, cui in Il. 16, 522. locum con-
 cessi, minus aptum esse composito Heynius perspexit, vid. 6,
 361. 18, 414. 12, 369. 13, 465. 14, 357. 18, 99, neque Kustath.
 1136, 40. ab eo recedit. Proximis affinis est Il. 3, 87.

V. 174 sq. Haud scio, an structura mutata Zenodotum eo
 perpulerit, ut, v. 174 aliter constituto, proximum tolleret, inge-
 quentes vero duo superioribus adieceret. At Ilium Homero neu-
 trum fuisse passim negat interpres Venet., vid. ad 15, 71, deinde
 verum 175. ob oculos habuerunt grammatici, ut Apollon. in
 Lexic. 286. et Hesych. 1, 1356.

- 175 Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ παῖδιμας Ἐκτωρ
 ἐλκόμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δὲ ἐ θυμὸς ἀνώγει
 πῆξαι ἀνὰ σχολόπεσσι ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
 ἀλλ' ἄνα, μηκέτι κείσο· σέβας δὲ σε θυμὸν ἐκείσθω
 Πατρόκλον Τρῳῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
- 180 σοὶ λῶβη, αἶ κέν τι νέκυς ἡσχυμένος ἔλθῃ.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 Ἴρι θιά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκεν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὦκτα Ἴρις·
 Ἦρῃ με προέθηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·

— V. 176. ἀνώγειν V. L. apud
 schol. A. — V. 178. μὴ δέ τι
 Ald. sec. μηδ' ἐκ vulgo W. et
 H. — V. 180. ἡσχυμένος Lips.

H. — V. 182. τίς τὰρ σε αἶνε
 τίς τ' ἄρ σε Ar. Ald. sec. et
 antiqq. τίς γάρ σε vulgō. — V.
 188. πῶς τὰρ V. πῶς γάρ Hey-

V. 176. Vld. ad γ. 90.

V. 178. Lektionen multiplici varietate distincta, *μηκέτι*, quod
 praeter Harleian. Apoll. in Lex. 117. et Apollon. de adverb.
 500, 5. certum reddunt, refingendum duxi. Id enim et alias saepe
 legitur, et vel vocativo vel imperativo praecedente Homeri proprium
 esse solet; conf. 2, 435. 13, 292. 18, 295. 20, 244, 376. Od.
 3, 240. 13, 296. 19, 263, 584. 20, 314. Bene igitur de hoc loco
 Bothius est meritis.

V. 179. Literam subscriptam adiectivo plerumque additam
 schol. A. subducit, eique iam in superioribus morem gessi. Mi-
 nor est constantia Wolfii et aliorum in eiusmodi minutis.

V. 180. Heynius, spreta librorum auctoritate, liquidam
 inconsideratione detraxit, quandoquidem praeteriti vocalis neces-
 sario corripitur, vid. Bekker. l. all. et libellum meum de prosod.
 Gr. §. 51, 3.

V. 182. Schol. A. ipse usitato postponit Aristarchi inventum,
 neque huc consentiunt Ven. Vindd. all. plurimi et Eustath.
 1137, 7 sqq., vid. ad Il. V, 8. Bekker. l. all. 161, quo dace
 pronomen crexi tenore.

V. 185 sq. e versu 168 procosos esse Heynius suspicatur;
 nemo vero ei videtur accedere.

V. 188. Heynii conjectura, etsi Homericæ sermoni accom-
 modata possit haberi (conf. 1, 123. 10, 61, 424. Od. 10, 337. 19,
 325), ne Bothio quidem arrisit. Consecutivo enim in duplici
 interrogatione locus relictus est; vid. 11, 837. Od. 3, 22. Neque
 diversi quidquam reperit Eustath. 1137, 20; nam vulgaria ac
 trita poetice et Homericis substituendo reddit: πῶς δὴ ἔλθω μετὰ
 μῶλον;

V. 191. Scholion duplex in Veneto exstat, quorum alterum
 πῆρ' οἰοίμεν, alterum παροισίμεν tribuit Aristarcho. Mihi quidem

185 οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
ἀθανάτων, οἳ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφιπέπονται.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι,
μήτηρ δ' οὐ με γίλη πρὶν γ' εἶα θωρήσσεσθαι,

190 πρὶν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι.
στεῦτο γὰρ Ἥφαιστοιο πᾶρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.

ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύνω,
εἰ μὴ Αἰαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.

ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρῶτοισιν ὁμιλεῖ

pili conjectura. — V. 191. πα-
ροισίμεν V. all. et Gerhard. in
lect. Apoll. 131. — V. 192.
ἄλλον δ' οἳ θῆν Viudd ed. et ol.

vulgo. — Ib. τοῦ ἂν κλ. Bo-
thii coniect. — V. 194. ἐνὶ
Τρώεσσιν V. et V. L. apud Ku-
stath. 1137, 26. et schol. A, —

illud veri similis videtur, quod praepositionem non cum verbo subsequente, sed cum nomine praemisso copulandam esse tenoris inclinatio prodit: aliud enim est arma a Vulcano ferre, aliud arma Vulcani afferre. Quam diceudi ambiguitatem ut evitaret, Aristarchus, qui alias ab eo refugit, accentum inclinandum esse existimavit. Imo suspicari possis ea, quibus contrarium affirmatur, et corrupta et minus integra ad nos pervenisse, qua quidem de re accuratius quaerere non valet. Haec si commode sunt disputata, Gerhardi ratio conpedit; etenim ille, ne praepositio a verbo suo caesura divelleretur, dissociata iubet consociari. Aristarcho vero usum communem paruisse schol. vero dicit, quandoquidem eum eo et Vindobonenses et alii plerique et Eustath. 1137, 23. faciunt.

V. 192. Quod olim ferebatur in omnibus, Romana praecedente, quae morem gessit Eustathio 1137, 24, Henr. Stephanus primus sustulit. Restitutum et Ven. cum melioribus defendit, et Bothius idoneis stabilivit exemplis; vid. 5, 897. 19, 262. Od. 6, 68, 192. 14, 510. Idem vir doctus depravata habet sequentia, quod τεῦ alienum sit ab Homero, et pro eo τῶν ἂν κλ. τ. δ. iubet reponi. Cuius coniecturae praesidium petere licet e Viudob, quinto, qui, si Altero fides est, praebet: ἀλλ' οὐ δ' οὐ τευ οἶδα τοῦ ἂν. Ea enim, si male divulsa conflaveris, Bothii suspitioni congruere patebit. Verumenimvero τῶν Homero, qui τὴν agnoscit, propter unius libri dissensum, non abstulerim, vid. Thiersch. gr. §. 206, 19. Bnttm. gr. ampl. §. 77, annot. 2. et Roat. gr. p. 414, add. Od. 15, 509. 24, 256. Ceterum hic versus graviorebus etiam vitiis, quae sigillatim recensere nihil attinet, in libris quibusdam est inquinatus.

V. 194. Eustathio notum fuit utrumque 1137, 26: ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔλπομαι ἐνὶ Τρώεσσιν ἢ μάλιστα ἔλπομ' ἐνὶ πρῶτοισιν ὁμιλεῖ, vid. ib. 52, uce dissident Viudd. et plurimi.

195 *ἔγχε' δηλώων περὶ Πατρόκλοιο Θανόντος.*

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὡκία Ἴρις·
εἴ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
ἀλλ' αὐτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν Τρώεσσι φάνηθι,
αἳ κέ σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο

200 *Τρώες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀργῆιοι νῆες Ἀχαιῶν
τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις, πολέμοιο.*

Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς ἀπέβη πόδας ὡκία Ἴρις·
αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὤρτα Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη

V. 197. *ἴσμεν* Vind. ed. Ald. sec. Rom. — Ib. *ἔτι κλ. ol. vulgo.* — Ib. κατὰ V. I. ap. schol. A. — V. 198. *αὐτὸς Ζ.* Aristoph. et Vind. quint. — V. 199. *ὑποδδείσαντες* Ald. sec. et antiqq.

— V. 201. δ' *ἔτ' ἀνάπν.* Rom. — V. 204. *Θυρανόεσσαν* Eust. 1137, 63. Rom. all. — V. 205. *κεφαλὴν* Ald. sec. et antiqq. — V. 207. ὥς *ῥ'* *ἔτι πῦρ ἐπὶ πόν-*

V. 197. Pronomini fidem conciliant Ven. Lips. libri alii et Eust. 1137, 33; conjunctionem e mera interpretatione ortam crediderim.

V. 198. Vind. quintus Zenodoto et Aristophani adstipulatus, numeris refragantibus, αὐτὸς tradit, schol. A. non improbane: disserit enim ita: *παρὰ Ζηροδότου καὶ Ἀριστοφάνει διὰ τοῦ ὅ αὐτὸς, ἢ ἡ αὐτὸς χωρὶς ὀπλων, καὶ λόγον ἔχει χαλκέντια, καὶ σὺν ἄλλοις ἴσμεν ἢ γραφή.* Sed adverbio eandem subesse notionem liquido constat.

V. 199. Consona duplex librorum est optimorum, velut Ven. Vindd. et Eustath. 1137, 35.

V. 200 sp. Quum nihil suspitionis veteres afferant, Heynium, Montbelium et Bothium duobus versibus audacius appinxisse obelum statuerim. Nam Achilles in aciem progressus non modo amici corpus e Troium manibus eripuit; verum etiam Argivis, pugnae diuturnitate fessis, labori peperit requiem, vid. infra 241. Adfuere autem hi versus 11, 800 sq. 16, 42 sq., eoque bene tuctur Eustath. 1137, 56, add. Ernestium, —

V. 204. Cf. ad 15, 229.

V. 205. Dativum a libris comprobatum e Rom. adiecit Stephanus, vid. Eustath. 1137, 62.

V. 206. Vid. 5, 4.

V. 207 sqq. Aristarchum non ubique librorum vestigiis instituisse, sed, ubi opus videretur, nonnulla pro suo arbitratu administrasse, vel hic versus indicare potest. Illum enim, primum cum plerisque concordem, ut Aechilli igni circumfuso imago esset aptior, totum versum aliter constituisse Dionysius Thrax apud schol. Ven. et Eust. 1129, 15. narrant. Quod eius coepit, quip poeta, singula quomodo sint acta, nobis quasi posuerit

- 205 ὦμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσοανόεσσαν.
 ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέκρος ἔστεφε δια θεῶων
 χρύσειον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαΐτε γλόγα παμφανώσαν.
 ὥς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν* ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἔκηται
 τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῆϊοι ἀμφιμάχονται,
 οἷτε πανημέριοι στυγερῷ κρῖνονται Ἀρηῃ
 210 ἄστεος ἐκ σφετέρου* ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 πυρσοὶ τε γλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
 γήγνεται αἰσσοῦσα περικτιόνεσσιν ἰδίσθαι,

τον ἀμφιπέδς αἰθέρ' ἔκηται Ar. — V. 208. ἀμφὶ μάχονται ol. vulgo et H.; ἀμφιμάχονται Hermann in Opusc. II, 55. — V. 209. ol δὲ Heyn. coniect. et Both. — lb. κρῖνονται V. Vind. un. all. et H. — V. 210. ἄστυ ποτὶ σφ. Z. ἄστεος ἐκ σφ. Hermann. l. all. — V. 211. ἐπη-τριμοὶ Ptolem. Ascalon. —

ob oculos, minus probabile ducunt. Urbes enim obsessas, ut vicinorum auxilium sibi advocent, interdiu fumum, noctu ignes e muris excitasse tradunt. Interpretes quidem recentiores priora ornandi causa praemissa censent, flammam vero, quibus Achillis caput collustrabatur, cum facibus crebris nocturno tempore accensis comparatas volunt. Quapropter eos, qui de signo nocturno ac diurno cogitaverint, delirare scribit Bothius, fumo enim flammam esse proximam. Neque ipse similitudinem, qua poeta rem exornavit, altius replicandam putaverim. Nam comparationes narrationunculis vel praemissis vel interiectis passim amplificari et dilatarī constat. In sequentibus variae obliciuntur difficultates, quas acute et dilucide explanavit Hermannus, qui l. all. ita disserit: „Recte dictum κρῖνεται: describitur enim hostis, nec possis pro οἷς particulam temporalem vel conditionalem ponere. Quod quum possis pro τὴν, et paene debeas, quia id ipsum agitur, ut, quando ignem accendant, indicetur, ἀμφιμάχονται scribendum videtur. Praeterea vero ἄστεος ἐκ σφετέρου scribendum est, quod est idem atque ἀπο πατρίδος. Alloquin enim, ut Heynius volebat, scribendum est οἱ δέ, quemadmodum Zenodotum legisse coniecimus, qui „de insularis haec intelligens, ἄστυ ποτὶ σφετέρου scribebat.“ Iam si librorum interpunctionem respexeris, haec a veri specie non abhorreere cognosces. Plerique quidem interpretes v. 209. ad obsessos retulerunt, ac Bothius, ut id clarius appareret, Heynii coniecturam recepit. Quam si probaveris, in fine vers. 208. colo distinguatur oportebit. Verum quum libri contrarium suadeant, Hermannō accedo, etsi nec subiunctivum admisi, nec temorem praepositioni apposui. Tempus enim, quo ignes incenduntur, proximis demum accurate describitur, tenore vero adverbium et praepositionem dignosci veteres negarunt.

V. 211. Ptolemaeo, qui ἐπητριμὸς acui iussit, aliorum normam obstare schol. A, et Eustath. 1139, 4. ostendunt, add. Arcad. de acc. 61, 9.

αἶ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρῆς ἀλκτῆρες ἔκωνται·
ὥς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἔκτανεν·

- 215 στῇ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζειτ' ἐφετμὴν.
ἐνθα στὰς ἦϋς· ἀπάτερθι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
φθέγγετ'· ἀτὰρ Τρῳέεσσιν ἐν ἄσπετον ὥρσε κυδοιμόν,
ὥς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἔλαχε σάλπιγξ
220 ἄστυ περιπλομένων δηίων ὑπο θυμοραϊστίων·
ὥς τότ' ἀριζήλη φωνή γέγνετ' Αἰακίδαο,
οἱ δ' ὥς οὖν αἶον ὅπα χάλκειον Αἰακίδαο,
πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλιτριχὲς ἵπποι

V. 213. Ἀρεῶ Ar. et Eust. 1139, 14. Ἀρεῶς id. ib. 11. V. ol. vulgo ἄρεος Ald. sec. St. — V. 214. ἐπ' Ἀχιλ. Ald. sec. — V. 215. ἐπ' Ἀχαιοὺς V. L. ap. Eust. 1139, 22. et Ald. sec. —

V. 218. Τρῳέεσσιν ἄν. Harl. — V. 219. ὅτι τ' ἔλαχε Both. — V. 220. περὶ πλομένων Harl. — V. 222. ὅπα χάλκειον Z. — V. 224. τρῳέεσσιν V. L. ap. Eustath. 1140, 10. — V. 225. ἑκπληγον Vind.

V. 213. Cum Wolfio et Bothio ἀρῆς ἀλκτῆρα, Aristarchi dissensione fere expulsum, reduxi, vid. ad 14, 485.

V. 214. Ut ignes e summis muris late micant, ita ab Achillis vertice flamma explendescere visa est; conf 5, 4. Aldina Igitur scribae festinatione erit depravata.

V. 215. Achillem, interdicti matris recordatum, Achivis sese non immiscuisse Eustath. 1139, 22. dicit. Qua de causa schol. Victor. ἀπο τείχεος, i. e. ἀπωθεν τοῦ τείχεος, frustra advocat. Achilles enim a muro degressus ad fossam constitit, nec munitorum altus repugnat; vid. 7, 437 sqq.

V. 218. Harleian. male discedere ab aliis argumento sunt, 8, 335. 13, 362. 15, 62, 366.

V. 219. Bothius modo vocem modo tubam insonuisse ratus, adverbii tenorem praeter necessitatem et librorum testimonia ultimae adiecit. Solum enim Achillis vocem sonoram et claram cum tubae clangore committi iude patet, quod illa tubae sonis opponitur, nec quisquam alius dixit — et ὅτι ita luxit, vid. Apoll. Lex. 593. et Eustath. 1139, 50 sqq. Tuba enim periculi, ab hostibus urbem circumsidentibus illati, signum ad arma convocat incolas. Quare proxima veteres interpretes, velut schol. A, prudenter et vere sic construi iubent: τὸ ἐξῆς· ὑπὸ θυμοραϊστίων δηίων τὸ ἄστυ περιπλομένων. Hostium enim adventus efficit, ut classica audiantur. Tubam quidem Homero fuisse notam, nullum vero eius usum fuisse heroico tempore Eust. 1139, 52. et interpretes Venet. tradunt, neque erat, cur illis obloqueretur Bothius. Argumentum enim ex Il. 21, 388. petatum parum valere manifestum est. Praeterea schol. Victor. atque Eustathius sex tubarum genera, veteribus usitata, enumerant.

- 225 ἄψ ὅχεα τρώπειον· ὅσσοντο γὰρ ἄλγεια θυμῷ.
 ἡνίοχοι δ' ἐκπλήγεν, ἐπεὶ ἶδον ἀκάματον πῦρ
 δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλεΐωνος
 δαιόμενον· τὸ δὲ δαΐε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 τρεῖς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε διὸς Ἀχιλλεύς·
 τρεῖς δὲ κυκῆθησαν Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι.
 230 ἔνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυνάδεια φῶτες ἄριστοι
 ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔνχεσιν. ἀντάρ Ἀχαιοὶ
 ἀσπασίως Πατρόκλον ὑπὲρ βελέων ἐρύσαντες
 κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι. φίλοι δ' ἀμφίσταν ἱταῖροι
 μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἶπετ' Ἀχιλλεύς

un. — V. 227. Ἰδαί Vind. ed.
 et ol. vulgo. — V. 229: τρεῖς
 δ' ἐκπλήθ. Lips. et Eustath. 1139,
 34. et H. — V. 230 sq. ἔνθα
 δὲ κούροι ὄλοντο δυνάδ. π. ἀρ.

Οἷον ἐν βελέεσσι Z. — V. 231.
 ἀμφὶ σφοῖς ξεφείεσσι V. I. ap.
 schol. A. — V. 232. ὑπ' ἐκ ol.
 vulgo et W. — V. 233. ἀμφ
 ἴσαν V. —

V. 222. Zenodotum numeris adversari vituperat schol. A.,
 Vid. Pausan. Lex. v. χάλκεος.

V. 224. Eustathius priore producta sequentes duas in
 nram coalescere, priore vero correpta ultimam produci testatur.
 Alios igitur τρώπειον scripsisse poterit conici.

V. 225. Numerorum gradu quasi incitato terrorem Trojanis
 subito offusum apte et egregie adumbrari Dionys. Halicarn. de
 Compos. sect. XV, §. 112. Tom. V. p. 93. admonet. Activum
 olim ibi repertum virorum doctorum suffragiis electum est, iisque,
 sicut res postulat, libri adstipulantur. De vocalis diversitate
 subtilius quam verius Choeroboscum iudicare (vid. Bekker. An.
 Gr. III, 1411) noster versus satis prodit.

V. 227. Augmentum modo praefixum modo neglectum non
 ex incerto quodam Iados studio, cui Aristarchum deditum fuisse
 scimus, sed e numerorum gravitate et volubilitate aestimandum
 esse Wolfius censuit, vid. praefat. ed. nov. p. 66 sq. Huius
 praeceptis Bothius confidit, Heynio notato, qui, ut oratio
 magis esset Ionica, et alias saepe et hoc loco, ubi libri optimi
 ac plurimi contrarium suadent, incrementum illud subtraxit.

V. 230 sq. Trojanorum duodecim suis curribus atque hastis
 perisse molestum fuit antiquis. Inde Zenodoti et aliorum suspi-
 ciones originem invenerunt. Sed schol. A. Zenodotum vituperat
 hisce: αἰοὶ δὲ οὔτε τῇ συνθέσει Ὀμηροῖ οὔτε τὸ „οἷον βελέεσιν“
 ὀγκῶς εἰρηται τοῖς ἱαντῶν. Ἰδαί γὰρ τοῖς ἀλλήλων. Quorum alterum
 se non perspicere fatetur Heynius, alterum male interpretatur.
 At vere quidem et recte dicit scholiasta Zenodoti coniecturam ma-
 num Homericam non referre. Ut enim taceam Troianos vix interci-
 dere potuisse suis ipsorum telis, praepositionis vocalis littera β in-
 sequente non erat producenda. Troas autem voce Achillis conturbatos
 et perterritos curribus et hastis suorum interiisse poeta tradit, nec

- 235 δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιδε πιστὸν ἐταῖρον
 κείμενον ἐν φέρετρῳ, δεδαγμένον ὀξείᾳ χαλκῷ.
 τὸν ῥ' ἦτοι μὲν ἐπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσθιν
 ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.
 Ἥλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
 240 πέμψεν ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοὰς ἄκοντα νέεσθαι.
 Ἥλιος μὲν ἔδν, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ
 φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
 χωρήσαντες ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκίας ἵππους.
 245 ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέεσθαι.

V. 236. φερέτρῳ Vind. ed. —
 Etym. M. 790, 55. Rom. et ol.
 vulgo. — V. 239. ἥλιον μὲν
 ἔπειτα V. I. ap. schol. A. —

V. 240. πέμψεν V. et Harl. —
 V. 242. ὁμοίου πολέμοιο Vind.
 ed. et ol. vulgo. — V. 243.

singuli suis vel curribus obtriti vel hastis sunt transfixi, quod acute vidit interpres Venetus, conf. 16, 378 sqq. Aliis magna illa clamoris vis et efficacitas morituspicionem. Quam ob rem scholiasta ab aegide incussa et flamma divina ope accensa Troianorum stragem et fugam effusam repetit. Nec defuerunt qui ad augendam Achillis magnificentiam et virtutem triginta sex hostes occidisse dicerent. Praeterea vers. 231 initium apposuit Apollonius de pronom. 402, a.

V. 237. Feretrum, quo Patrocli corpus in Achillis tentorium reportatum dicitur, ut ἀπαξ εἰρημένον scholl. denotant, bisyllabum tuiti, hisque et codices et lexicographi concinunt, velut Eustath. 1140, 29. Apoll. in Lex. 685. Hesych. II, 1501. Suid. III, 594. Herod. περὶ λεξ. μόν. 37, 18. et Etym. Magn. ipsum 257, 26. 581, 46. 752, 45.

V. 239. Qui temporis adverbium assumpserunt, solem ἀκάμαντα iusto citius occidere minus idoneum habuisse videntur. At nostra respiciunt plurimi, ut Apoll. in Lex. 79. Etym. M. 49, 20. Eust. 1140, 45. Heracl. Pont. in alleg. p. 420. Alii quaesiverunt, cur sol inuitus occidisse dicatur, qua de re alibi exponam.

V. 240. Aoristus longe plurimorum fuit, add. Eustath. 1140, 46.

V. 242. Stephanus, Romanae obsequutus, litteram certe inutilem expulit: illa vero ad Eustath. auctoritatem 1140, 60. rem ita instituit. Libris minor est constantia, ita Ven. ipse 13, 358, 635. 15, 670. 21, 294. πολέμοιο praebebat, bis 9, 440. et h. l. a nostra stat parte; Vindobonn. Alteri πολέμοιο nonnisi bis offert; liber autem quintus plerumque nobis accedit.

V. 243. Schol. A. dissimilitudo temere irrui aliunde, vid. ad 10, 160, nostris autem consentanea habere nequit.

ὀρθῶν δ' ἐσταότων ἀγορὴ γένητ', οὐδέ τις ἔτλη
ἔξεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς
ἔξιφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαντ' ἀλεγεινῆς.
τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,

250 Πανθοίδης· ὁ γὰρ οἶος ὄρα πρόσσω καὶ ὑπίσσω·
Ἐκτορι δ' ἦεν ἐταῖρος, ἣν δ' ἐν νυκτὶ γένοντο·
ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔρχετ' πολλὸν ἐνίκα·
ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἀμφὶ μάλα φράζεσθαι, φίλοι· κίλομαι γὰρ ἔγωγε
255 ἄστυδε νῦν λέναι, μὴ μίμνεν· Ἴῳ δ' ἴαν
ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν· ἐκὰς δ' ἀπὸ τείχεός εἰμεν·

Ἐπὶ Θρωσμιῶν πεδίοιο V. l. apud schol. A. — V. 247. φόβος Z. — V. 248. ἀπέπαντ' ἀλεγ. Ald. sec. et antiqq. — V. 252. ὁ μὲν γὰρ Rom., male. — V. 253. ὅς σφιν Vind. ed. et H., male. — V. 254. φράζεσθαι Ald. sec. —

V. 244. Interpres Ven: Πλυσαν ὑφ' ἀρμάτων· ἀντὶ τοῦ ὑπέλυσαν τῶν ἀρμάτων. πῶς οὖν οὐκ ἀναστρέφεται; οἷσι συνήλειπται. Heynius quum apud Villoisonium συνήλειπται legatur, depravatis grammatici verbis pravam adhibuit medelam. Sed praepositiones, quarum vocalis ultima extrita sit, tenoris inclinati esse impatientes grammatici saepe iterant (vid. schol. Ven. ad 2, 6. 7, 167. 10, 273.). De re ipsa dixi ad 8, 504.

V. 247. Zenodoteum interpres Ven. explodit, quod φόβος fugam timore excitatam Homero significet, vid. 9, 2.

V. 248. Nullo opus est composito, cui et libri refragantur et Eustath. 1141, 23. adversatur.

V. 251 sq. Homerum astrologiae fuisse gnarum ex his verbis efficere voluit Heraclitus. Nam Hectorem et Polydamantem una quidem nocte, sed diversa hora et vario siderum positu in lucem editos indole et virtute fuisse dispares.

V. 254. Operarum festinatio inquinavit Aldinam. Schol. A. recordatur Aristarchi praecepti, e quo φράσαι considerare, nec vero edicere significat. Alii, ut Eustath. 1142, 9, φράζειν dicere, φράζεσθαι cogitare reddunt; vid. Lehrs. de stud. Aristarch. Hom. 93.

V. 255. Clausulam spondaicam longam aurorae expectationem depingere, Ernestio contradicente, Clarkius statuit, alii ἧσα coniecerunt. Vid. ad 8, 565. et de accentu ad 2, 262. et Lehrs. de stud. Arist. Homer. 260 sq.

V. 256. Eustath. 1141, 32 εἰμὲν ἡγουν ἰσμεν. Hoc autem glossam potius redolet, quam legendi varietate nititur. Ceterum Ionicum praeter alios habet Strabo XIII, 893, c., apud quem v. 254. et dimidium proximorum duorum adsunt.

- ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε διῶ,
τόφρα δὲ ῥήπτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
χαίρεισκον γὰρ ἔγωγε θοῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
260 ἐλπόμενος νῆας αἰρήσεμιν ἀμφιελίσσας.
νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλεΐωνα·
οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθειλήσει
μῖνυεν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
ἐν μέσῳ ἀμρότεροι μένος Ἄρτος δατιόνται,
265 ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἡδὲ γυναικῶν.
ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ· πίθεσθ' μοι· ὧδε γὰρ ἔσται.
νῦν μὲν νῦν ἀπέπανσε ποδώκεα Πηλεΐονά
ἀμβροσίη· εἰ δ' αἶμα κινήσεται ἐνθάδ' ἔοντας
αὔριον ὀρμηθεῖς σὺν τεύχεσιν, εὖ νῦ τις αὐτὸν

V. 260. νῆας γ' αἰρήσεμ. Vind.
ed. Rom. et ol. vulgo. — V.
264. Ἄρτος V. Ἀρεως Harl. —
V. 265. μαχέσεται V. L. ap.
schol. A. — V. 266. πτόλιός τε

Tyrannio. — Ib. ὧς γὰρ ἀμει-
νον Vind. quint. in marg. —
V. 272. ἀπούατον V. L. apud

V. 258. Vid. 24; 243. et Matth. gr. Gr. §. 535. 6. Gram-
matice infinitivum adiectivo verbali explicant, velut schol. A. εὐ-
μαχιστότεροι, Eustath. 1142, 11. εὐπολεμητότεροι, schol.
brev. εὐκαταγωνιστότεροι.

V. 259. Ad hunc respicit Apoll. in Lex. 351.

V. 260. Ut metrum fulcirent, nonnulli particulam inserue-
rant. Quam a melioribus, ut Ven. Vind. quint. Lips. et aliis,
neglectam recte sustulerunt.

V. 262. Priora ad Nestorem sunt traducta in Od. 15, 212.

V. 264. Numerorum integritati consulunt Vindd. et plurimi.
Nec quidquam utilitatis e Clarkii percipimus coniectura: ἀμρό-
τεροί γε μένος Ἄρτος δ., si quae alia, ab Homeri elegantia aliena,
add. Eustath. 1141, 36. 1142, 17.

V. 265. Heynius, quod non obsidentes, sed obsessi liberos
et uxores ab hostium vi et inuidia defendant, totum versum a
rhapsodo adsumtum putat. Accuratius et melius voculae περὶ po-
testatem explanavit Passov. in Lex. v. περὶ. Ut enim πρό γυ-
ναικῶν, πρό πατρίδος μάχεσθαι nihil aliud est nisi pro patria pu-
gnare, ita ὑπὲρ et περὶ τιος μάχεσθαι et de iis, qui aliquid pro-
tegent, et de adversariis, qui id affectant, bene et commode di-
citur. Ita poeta ipse loco simillimo Od. 11, 403 ἥδ' ἐπερὶ πτόλιος
μαχεύμενον ἥδ' ἐπερὶ γυναικῶν ad eum, qui urbem expugnare et mu-
lieres capere studet, transtulit; cf. Il. 3, 137. 22, 161. Od. 18,
403. Quare 8, 57. et iis cognata nostris minime obstant.

V. 266. Schol. Vict. Tyrannionem refutat hisce: Τυραννίων
παράβηκε τὸ πτόλιός τε, ἀγνοῶν, ὅτι μεταγενεστίων Ἰώνων ἰσὶ τὰ
τοιαῦτα, πτόλιός τε, λαβείσθαι. Cuius praecepti immemores fuere

- 270 γνῶσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν
ὅς κε φύγη· πολλοὺς δὲ κύνας καὶ γῦπες ἐδονται
Τρώων· αἱ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὐατος ὧδε γένοιτο.
εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, κηδόμενοι περ,
νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἔξομεν· ἄστυ δὲ πύργοι,
275 ἠψηλαί τε πύλαι, στανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι,
μακραί, ἐϋξέστοι, ἐξευγμέναι εἰρύσσονται.
πρῶτ' δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
στησόμεθ' ἄμ πύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἵ κ' ἐθέλῃσιν
ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
280 ἄν πάλιν εἰς' ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριαύχενας ἔππουε
παντοίου δρόμου ἄστυ ὑπὸ πτόλιν ἡλασκάζων.
εἴσω δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει.

schol. brev. — V. 273. πιθό- | metr. poet. 69, 11. ὑπ' ἡσίοι.
μιθα V. L. apud schol. A. et | V. Vind. ed. et ol. vulgo. — V.
Harlel. — V. 276. εἰρύσσονται | 278. ἀμ πύργους ol. vulgo, ἄν π.
Vind. ed. ol. vulgo et H. — V. | H. ἄν κ. Both. —
277. cl. 303. ἐπ' ἡσίοι Drac. de

virī docti, ut Götting. de acc. §. 15. p. 23. annot. Buttmi.
in gr. ampl. §. 103., annot. 3. Vindobonensis quinti librarius vul-
garis adiecit interpretamentum; vid. 1, 217. Eo, quod libri pro-
ferunt, Polydamas se non timore impulsū ita suadere; schol.
teste, declarat.

V. 267 sqq. Heynius sedecim versus, ut priorum gravitati
inflexos et duritie quadam ac verborum notabiles, ab Homero
auferendos arbitratur. At nec veterum quicquam nec libri ullant
dubitandi materiam nobis afferunt.

V. 272. Concinnant fere Andromachae dicta in II. 22, 451.
Bene igitur reddit Homericā schol. B.: *utinam haec non modo non
videam, sed ne audiam quidem*, add. Eustath. 1132, 40. Alii
ἀπούατος sive ἀπούατος ab etymo, nescio quo, ductum cum Achille
coniunxerunt, vid. schol. brev., ita commentatum: *τινὲς δὲ ἀπού-
ατος τὸν κακόν, ἢ τὸν Ἀχιλλέα, ἀντὶ τοῦ εἶθ' ἄρα κακὸς ἐγένε-
το, τοῦτ' ἐστι δειλός*.

V. 274. Exercitus robur σθένος semel ab Homero appellatum
esse schol. BV. annotant. E quibus hic Sophocles affert fra-
gmentum, alias, ut opinor, ignotum. Aeschyl. Pers. 837. Bo-
thius admovit.

V. 276. Gemina sibi V. Vind. quint. et plurimorum fuit.

V. 277. In libris plerumque adiectivum male esse distractum
ad 8, 530. dixi. Compositi vero testes graves et locupletes sunt,
ut schol. A. et in v. 303. editiones priscae.

V. 278. Eustath. 1142, 59. poetico vulgare subiecit *στη-
σόμεθα ἀνὰ πύργους*, vid. ad 5, 87. 8, 441.

V. 282. Barnesius sine causa *ἐάσει* amplexus est: quod,

οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει· πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.

- Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδραϊδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ
285 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
 ὃς κτελει κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὐτίς ἰόντας.
 ἢ οὐπω κεκόρησθε ἐλμένοι ἐνδοθι· πύργων;
 πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
 πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον.
290 νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλὰ·
 πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηρινὴν ἑρατεινὴν
 κτήματα περνάμεν' ἔκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
 κῦδος ἀρῶσθ' ἐπὶ νηυσί, θαλάσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
295 νῆπιε, μῆκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ.
 οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἑάσω.

V. 285. οὐκ ἔτ' ἐμοὶ Vind. ed.
 ol. vulgo et H. — V. 286. ἄ
 κτελει Vind. quint., male. — V.
 287. ἢ οὐπω Ald. sec. St. H. —

Ib. κεκόρησθον ἐλμένοι Z. — V.
 292. ἤκει Harl. et edd. prior. —
 V. 293. ὅτε δὴ μοι Vind. quint.
 et Lips. — V. 294. ἑάσω

etsi passim reperitur in libris, tamen ab Eustathio hic abest, in cuius commentario 1141, 44 ἑάσει, 1143, 1 ἑάση, librariorum, ut videtur, incuria fertur.

V. 283. Interpunctione maiore haec distinguenda esse Heynius et Hermannus in Opuse. II, 24. perspexerunt. Eadem in sententia fuit schol. A.: ἡ διπλῇ, ὅτι τοιοῦτό ἐστι τὸ λεγόμενον, πρότερον αὐτὸν οἱ κύνες κατέδονται, ἢ ἐκπέρσει. καὶ οὐκ ἔστιν ἑλλειπὴς ὁ λόγος, ὥς περ οὐδ' ἐπ' ἐκείνου II. 1, 29. στικτέον δὲ ἐπὶ τὸ ἐκπέρσει· μᾶλλον γὰρ οὕτως ἐμφανέι· ἐὰν δὲ συνάπτηται, ἀδιανόητον γίνεται. Neque Bothio erit fides habenda, quippe qui sermonis Graeci concinnitatem refragari putet. Homerus enim iis, quae naturae sint propria, minorem adhibere solet artem.

V. 285. Meliores, ut Ven. Vindd. alii et Eustath. 1143. 11. cum schol. A. οὐκέτι in unum comprehendunt; conf. ad 9, 164. et 12, 230., ubi Hector simili modo vituperat Polydamantis consilium.

V. 287. Dualis a Zenodoto confusus schol. A. curam aliquoties advertit. Vindob. quint. κεκόρησθε ἐλμ., perperam; praeterito enim longa inhaeret vocalis; conf. Butt. in gr. ampl. I. 2, p. 171. Matth. gr. Gr. §. 240., p. 469., Rost. in gr. Gr. p. 375. In libris quibusdam ἑργμένοι, ἐργμένοι et ἐλμένοι sunt commixta, vi et usu diversa. Vid. ad 12, 38. 13, 524. add. Eustath. 1143, 15, 64.

V. 292. Poeticum, ut fieri solet, noto ac trito cesserat; reduxerunt illud ex edit. Rom., quae ex Eustath. 1143, 21. profecit.

V. 294. Librarii versum inconditum et infacetum reddiderunt

ἀλλ' ἄγεθ' , ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω , πειθώμεθα πάντες.
νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
καὶ φυλακῆς μνήσασθε , καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·

300 Τρώων δ' ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
συλλέξας λαοῖσι δότῳ καταδημοβορῆσαι,
τῶν τινα βίλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν , ἥπερ Ἀχαιοὺς.
πρῶτ' δ' ὑπηῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὅξυν Ἄρηα.

305 εἰ δ' ἐτέον παρὰ ναῦφιν ἀνίστη διὸς Ἀχιλλεύς,
ἄλγιον , αἴ κ' ἐθέλῃσι , τῷ ἔσσεται . οὐ μιν ἐγωγε
φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηέος , ἀλλὰ μάλ' ἄντην
στήσομαι , ἥ κε φέρῃσι μέγα κράτος , ἥ κε φερόιμην.
ξυνὸς Ἐννάλιος , καὶ τε κτανέοντα κατέκτα ,

Vind. ed. et Ald. sec., male. — οὔπερ Ἀχ. Harl. — V. 305. εἰ
V. 296. ἐπι πεισεται V. — V. ἐτέον Eust. 1144, 32. — V.
299. ἕκαστοι Lips. — V. 300. 306. τὸ ἴσεται Vind. quint. —
ὑπερφιάλως Harl. — V. 302.

Occurrunt autem his praestantiores, ut Ven. Vind. quint. Eustath. 1143, 26. ac plurimi.

V. 296. Vid. 17, 449.

V. 297. Heynius eum Venetis pro more suo *ἐγὼ εἶπω*, Viudd. dissentientibus, conf. ad 2, 139. 9, 704.

V. 299. Singularem, librorum auctoritate propagatum, Homeri usu et consuetudine magis firmari aliquoties vidimus, cf. 7, 371.

V. 302. Negandi particulam vix tolerabilem omnes propemodum excludunt ab aditu; peius etiam Eustath. 1143, 37 *ἥπερ Ἀχαιοὺς*.

V. 305. Adversativae causam egi ad 7, 359. et 12, 233.

V. 306. Dativum, ab omnibus suppeditatum, comprobant alia; vid. 13, 317. 18, 278.

V. 309. Communem belli fortunam multi advocarunt. Proxime vero ad Homeri exemplar respexerunt Aristoteles in Rhet. II, 21.: *χορῆσθαι δὲ δεῖ καὶ ταῖς τεθρολημέναις καὶ κοῖναις γνώμαις, ἃν ὥς χρησιμοί· διὰ γὰρ τὸ εἶναι κοινὰί, ὥς ὁμολογούντων ἀπάντων, ὁρθῶς ἔχειν δοκοῦσιν, οἷον παρακαλοῦντι εἰς τὸ κινδυνεύειν μὴ θυσασμένους· „εἰς οἰωνὸς ἀριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάσης.“ καὶ ἐπὶ τὸ ἥτιους ὄντας ξυνὸς Ἐννάλιος, et Archiloch. in fragm. a Clement. Alex. in Stromat. VI, p. 739, 7. servato: *ἔρξω· ἐτήνυμον γὰρ ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης*, conf. Liebel. fr. 74. et Gaisford. fr. 31. Aliquanto plus distant alia, ab Heynio et Boethio adducta, velut Pindar. in Nem. IV, 50. Thucyd. VII, 61. Cicéron. Ep. ad Div. VI, 4. Liv. V, 12. et Virg. X, 279., vid. Erasmus. Adag. 250. et 981. Quanta au-*

- 310 "Ὡς Ἐκτωρ ἀγόρευ' ἐπὶ δὲ Τρῶες κελεύσσαν,
νήπιοι· ἐκ γὰρ σφειων φρένας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἐκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν κακὰ μητιόωντι·
Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
- 315 παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστινάχοντο γοῶντες.
τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο,
χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου,
πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥστε λίς ἠϋγένης,
ὃ ῥά θ' ὑπὸ σκύμινους ἐλαφρηβόλος ἀρπάσῃ ἀνῆρ
- 320 ὕλης ἐκ πυκινῆς· ὃ δέ τ' ἄχνηται ὕστερος ἐλθὼν·

V. 310. ἀγόρευεν· ἐπὶ Vind. ed. — V. 312. *ἐπὶ νύκτι* Vind. quint. Lips. — V. 316. ἀδινοῦ γόοιο Apoll. in Lex. 33. — V. 317. ἀνδροφόνου V. L. ap. schol. A., ut videtur. — V. 318. ὥστε λίς

tem Homero fuerit dicendi copia et varietas contra poetæ obtrectatores, qui ei inopiam obiciebant, uberius ostendit Porphyrius; vid. schol. Ven.

V. 310. Metri exsuperantiam, quam Ven. ignorat, Turnebus primus coercuit, conf. 8, 542.

V. 312. Longam vocalem poetis, brevem sermoni quotidiano dat Eustath. 1144, 49. Ad eum igitur passim aberrarunt Vindd. Vid. ad 7, 344. et de structura Matth. gr. Gr. §. 386, 6.

V. 313. Operarum negligentia οὐκ Aldin. secundam occupasse Heynius censet. At ita certe voluit Epaphroditus, si schol. Victor. credere licet: οὐκ γράφει Ἐπαφρόδιτος, ἔν' ὃ ἀντὶ τοῦ οὐ. δύναται δὲ τὸ ἐπαινέσαι καὶ κοινὸν εἶναι, id quod rei optime congruere nemo negabit.

V. 315. Vitia manifesta librorum et Eustathii 1144, 50. auxilio conuincuntur. Adde poetam ipsum v. 355. Od. 9, 467.

V. 316. Hemistichium in querelis, quibus mortuos plangunt, toties repetitum, Apollonii librarius verbo resecto commaculavit; producta autem adiectivi forma ab Homeri carminibus prorsus abest; vid. 22, 430. 23, 17. 24, 747. et iis finitima 18, 51. 24, 723, 761.

V. 317. Schol. A. ait: διὰ τοῦ ὃ ἅπαντι. Itaque alios ἀνδροφόνου Patroelo adiungendo scripsisse efficitur: ei autem intercedunt 23, 18. 24, 479. Praeterea ἀνδροφόνος Hectoris fere proprium est in Iliade, ut 1, 242. 6, 498. 9, 351. 16, 77. 840. 17, 429, 639. 18, 149. 24, 509, 724.; bis modo aliis reperitur adiectum 4, 441. Marti, 6, 134. Lyncurgo, Dryantis filio.

V. 318. Priora habet schol. ad Od. 1, 320.; deinde ὥστε λίς accentu melius constituto schol. A. praebet, vid. ad 15, 275.; tum particulam comparandi Romana propemodum sola vitiauit; denique

πολλὰ δέ τ' ἄγχε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἰχνί' ἱρευνῶν,
εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμύς χόλος αἰρεῖ·

ὥς ὁ βαρυστενάρων μετεφώνει Μυρμιδόνεσσιν·

“ὦ πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἐκβαλον ἡματι κείνῳ,

325 θαρσύνων ἥρωα Μεινοίτιον ἐν μεγάροισιν·

φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,

Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληϊδος αἴσαν.

ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρεσσὶ νοήματα πάντα τελευτᾷ,

ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἱεῦσαι

330 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα

δέξεται ἐν μεγάροισι γέρον ἱππιδάτα Πηλεΐς,

Rom. et posterius vulgo. — V. 319. οὐ ῥα Harl. — lb. ἀρπά-
σαι Vind. quint. — V. 321. δ' ἔρ-
εῖ ἄγχεα Lips. — lb. μετ' ἀνέ-
ρος Harl. — V. 322. ἀποθεν

V. et ol. vulgo. — V. 323.
μετεφώνει V. et all. — V. 329.
ἐρεῦσαι Harl. ἱεῦθαι Aeschlin,
contr. Timarch. l. all. — V. 330.
οὐδέ με Vind. ed. et ol. vulgo.

leacnam nec leonem catulos educere illique epitheton esse maximo idoneum scholl. et Eustath. 1145, 20. tradunt, vid. ad 17, 109,

V. 319. Σκύμων et σκυμὸν differre grammatici quidam statuerunt. Ac de Ptolemaeo quidem sic refert schol. A.; τὸ μέγιστον ἀνδρῶν μιχὸν ὀξύνεσθαι ἄξιόν ἐστι Ἀσκαλωνίτης πρὸς διαφορὰν. Schol. vero brevis et Etym. M. 729, 23. cum Gud. 505, 35 σκύμῳν leonis, σκυμὸν aliorum animalium catulos appellari dicunt. His vero argutis schol. A. regulam et usum obtendit, add. Arcad. de acc. 62, 21. Verbum ἀρπάζειν artī venaticae congruere Eustath. 1145, 24. vidit; variam et elegantem eius vim uberius explicat Lobeck. ad Soph. Al. 2.

V. 321. Adverbium a Lipsiensi adscitum minus quadrat, neque Harleiani datus potest admitti.

V. 322. Conditionalem melius disiungi observavi ad H. 1, 39. Vid. Od. 7, 52. 20, 224. 21, 195., a quibus Wolfius, sibi parum constans, passim defecit, ut in Od. 1, 115, 414, 2, 351.

V. 323. Thierschios in gr. Gr. §. 221, 80. vocales huius formae ac temporis nunquam colligescere statuit. At in numerorum gratiam diphthongum haud respiciit Od. 18, 35. probabit. Nec vero eo quidquam praesidii nobis accedit, Veneto sibi met ipsi adversante et schol. A. improbante, qui subiicit: γράφεται μετεφώνει: add. 7, 384. 9, 52. Od. 8, 201. 16, 354.

V. 324 sqq. Aeschlin. adversus Timarch. p. 296. ex edit. Bekkeri quinque Homeri versus adduxit, et praeterea v. 327. in Apoll. Lex. 59. exstat integer.

V. 329. Achilles rem futuram tanquam actam describit; unde aoristus locum suum obtinebit. Neque eum migrant grammatici, velut Apoll. in Lex. 297. H'es. 1, 1425. et Eust. 1145, 31., qui verbo isto Achillis caedem portendi prudenter intellexit.

V. 330. Pelides quum semet ipsum, in patriam non rediturum,

- οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
 νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἰμ' ὑπὸ γαῖαν,
 οὗ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
335 ταύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σοῖο φονῆος·
 δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
 τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσια κείσαι αὐτως·
 ἀμφὶ δὲ σὲ Τρῳαὶ καὶ Λαρδανίδες βαθύκολποι
340 κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἡμέατα δακρυχέουσai,
 τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφι τε δουρὶ τε μακρῷ,
 πειράς περθόντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.
 Ὡ εἰπὼν ἐτάροισιν ἐκέλετο δῖος Ἀχιλλεὺς
 ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὅφρα τάχιστα

V. 333. ἀλλ' ἐπεὶ οὖν, φιλ' οἷο φονῆος Vind. vulgo W. et
 φαῖρε, Aeschin. l. all. — V. 334. ἐνθάδε Vind. quint. Harl.
 Lips. et Aeschin. l. all. — V. 335. οἷο φονῆος Vind. vulgo W. et
 H. — V. 338. οὕτως alii, ut
 videtur. — V. 345. Πατρόκλου
 Harl. — V. 347. χεῖρας Vind.

patri et matri, filio orbatis, opponat, pronomem tenore erigi se-
 quitur.

V. 333. Aeschines l. all. p. 297., ad alia transiturus,
 poetae verba paullulum immutasse videtur, ab adversativa fortiore
 exorsus.

V. 331. Infinitivum huius voculae consentaneum praeter Ve-
 net. et libros plures non modo Eustath. 1145, 33., verum etiam
 Aeschini codices agnoscunt.

V. 335. Pronomen possessivum, quod Harl. et schol. ad Od.
 l. 413. nobis servarunt, vulgari praeferendum esse Bekkerus
 docuit in cens. carm. Homer. a Wolf. editorum p. 157., add.
 Thiersch. in gr. Gr. §. 205, 17. Neque Aristarchi, ea in re a
 Zenodoto dissidentis, alia fuisse videtur sententia, vid. ad 24,
 486. et Wolf. prolegomena p. 209. not. 78. Itaque ad illorum
 normam, quamquam Eustath. 1145, 34. cum plerisque sentit,
 me composui.

V. 338. Schol. A. et Victor. αὐτως sive αὐτῶς in omnibus
 exemplaribus lectum fuisse perhibent. Unde οὕτως, quod alii for-
 tasse adseverant, ab iis improbari suspicantur.

V. 339. Eust. 1146, 4.: ἐν δὲ τῷ „καὶ Λαρδανίδες βαθύκολ-
 ποι“ σημειοῦνται οἱ παλαιοί, ὡς οὐδέποτε Ὀμηροῖ βαθυκόλους τὰς
 Ἑλληνίδας φησὶ, add. schol. Victor. His autem Zenodotum notari
 vidimus ad 2, 484.

V. 344 sqq. Veteres igne primum accenso tripodas impo-
 suisse schol. Ven. annotavit, eique concinnat Od. 8, 434 sqq.,
 ubi quattuor versus repetuntur. Inde mendum, quod versui 347.
 adhaesit, emendare licebat, neque id Venet. Vindd. plerosque et
 alios praestabiliores occupavit, conf. 24, 791.; proinde Barnesii

- 345 Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα.
οἱ δὲ λοιστροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέω,
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖτον ἐλόντες·
γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θερμετο δ' ὕδωρ.
αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσειν ὕδωρ ἐνὶ ἥροσι χαλκῷ,
350 καὶ τότε δὴ λουῶσάν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ·
ἐν δ' ὠτειλὰς πλησαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν
ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, καθύπερθε δὲ φάρεϊ λευκῇ.
παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἄμφ' Ἀχιλλῆα
355 Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες. —
Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κασιγνήτην ἀλοχόν τε·

quint. ἔχεαν Eustath. 1146, 21. | eodd. pars et ol. vulgo. — V.
et edd. antiqq. — V. 348. τρί- | 351. ἐννεώροιο Vind. ed. et edd.
ποδα Etym. M. 221, 1. — V. | antiqq. — V. 352. λίτῃ all. —
349. ζέσειν Eustath. 1146, 23., | V. 353. καὶ ὠπειρθε V. —

inventi: ἐν δ' ἄρ' ἔχεαν ὕδωρ, non egebimus. Quae postea in v. 348. ac proximo a nonnullis male sunt administrata, iis Ven. Vindd. et alii commodè occurrunt, ultima duo enotavit Etym. M. 432, 36. Poetam denique res obvias et in vitae communis usu positas verlorum delectu et epithetorum dignitate ac magnificentia quasi obvelasse ac splendidius exornasse schol. B. et Eustath. 1147, 9. fatentur.

V. 351. Vind. et editionum priorum ἐννεώροιο liber quintus cum aliis emendat. Tametsi nomen illud vario admodum modo explicatur, ei tamen ὥραν sive annum ortum dedisse omnes propemodum consentiunt. Vid. Eustath. 1146, 44. Apoll. in Lex. 262. Etym. Magn. 343, 21. et Passov. in Lex. h. v.

V. 352. Dativum λιτὶ ab nomine obsoleto ductum acul iusserunt Aristarchus et Herodianus, iis adversati, qui λίτῃ perispomenum defenderunt. Nec nominativum λίς, ut Ptolemaeus Ascalonita statuit, verum habuerunt. Vid. doctam et accuratam Wolffii commentationem, Aual. Littér. IV, 501 sqq. insertam.

V. 356 sqq. Versus tredecim a diasecuasta Iliadi subiectos esse Alexandrini quidam statuerunt. In quam rem exstat in Ven. B. scholion, Porphyrio inscriptum, quod alii etiam libri, velut Cantabr. Mosq. et Leid., vid. Valckenar. disertat. de schol. Homer. p. 139., propagarunt. Porphyrius Zenodotum Alexandrinum, qui decem libros de Homeri consuetudine ediderat, eius sententiae facit auctorem, et argumenta ab illo congesta nos non ignorare voluit. Quare dubium erit, num Zenodotus Ephesius, ad quem vulgo haec ἀθετήσεις referunt, versus istos proseripserit; vid. ad 17, 263. Lchrsius in libro de Aristarch. stud. Homer. p. 356 sq. haec omnia bona fide tribuit Ephesio. Id au-

Ἐπρήξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ἀνστήσας Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· ἥ ῥά νυ σεῖα
ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηχομόωντες Ἀχαιοί.

- 360 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
αἰνότεατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες.
καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βρατὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
ὅσπερ θνητός τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
πῶς δὴ ἔγωγ', ἣ φημι θεάων ἔμμεν ἀρίστη,
365 ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
κῆλheimer, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,

V. 357. κατ' Ἰάκωβον Bothij con-
jectura. — Ib. βοῶπις V., ut
solet. — V. 363. θνητός ἴστιν
V. Lips. Eustath. 1147, 24. Rom.
— V. 364. ἔγωγ' Z. — Ib. ἔμ-

μεν' ἄρ. V. Vindd. et olim vul-
go. — V. 367. κατὰ ῥέξαι Vind.
un. et all. — V. 369. Ἥφαϊ-
στοιο δ' Ix. Vind. ed. Ald. sec.
— V. 372. ἔλισσομ. V. — Ib. φύσσαν

tem revera incertum esse ex eo, quod schol. A. ad vers. 364, Zenodoti varietatem attulerit, manifesto apparet. Quae quum ita sint, a Zenodoto quidem Ephesio versus istos, ut inutiles et poe-
tae narrationi contrarios, notatos, nec vero prorsus sublato,
sed ab Alexandrino, Aristarchi obrectatore, quod is to-
tiam lunonis et Iovis colloquium tuitus erat, causas et ratio-
nes, quibus illam refutaret, conquisitas esse crediderim. In ar-
gumentis istis examinandis et diiudicandis multus fuit Heynii
nec defuerunt qui Zenodoti sagacitati plauderent, eumque rem
acu tetigisse autumarent. Mihi quidem Homero neque indigna
neque a Iovis et lunonis persona aliena videntur, quod iidem rixis
et altercationibus saepius indulgent. Accedit, quod Venet. A. di-
plem adieciisse satis habuit, loci vero integritatem eo excusat,
de quo ad 16, 432. admonuimus.

V. 357. Bothius, quod supervacaneum habet καὶ, κατέπη-
ξας Homero obtrusus est, ab eius oratione absonum. Nec vul-
gare, etsi schol. B. καὶ per abundantiam adiectum dicit, sua vi
destituitur. Significat enim Iupiter uxorem, quamquam Achillis
arma erant ablata, tamen consilii votique omnipotem esse factam,
vid. 3, 290. 5, 685. 6, 70. Adiectivo 3 addunt Vind. ed. et alii.

V. 363. Particulam passim neglectam et locus geminus Od.
20, 46. tuetur et Vindd. cum aliis adiuvant. Neque θνητοὶ βρο-
τοί, qui molestiam Heynio creaverunt, Homeri more sunt alieni;
congruunt enim νεκροὶ sive νεκροὶ κατὰ θεοὺς, θεοὶ ἀθάνατοι et
alia eius generis; vid. Insuper Od. 16, 212. 3, 3. 7, 210. 12, 386.,
a Bothio recte et commodè allatos.

V. 364 aq. Zenodotum ἔγωγ' Doricum adoptasse schol. A.
vituperat. Infinitivo, quem nonnulli in formam usitatum εἶναι,
hule versus regioni parum aptam, erant mutaturi, libri pariter
ac grammatici apostropho signo, inutili ac supervacaneo, onerant.
Vid. Excurs. XII, §. 1. Reliqua, quae sequuntur, in medio
esse posita schol. A. acute percipit. Sunt vero magna ex par-

οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —

Ἡραίστου δ' ἔκανε δόμον θέτις ἀργυρόπεζα,

370 ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπὲ' ἀθανάτοισιν,

χάλκειον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.

τὸν δ' εὖρ' ἰδρῶνonta, ἐλισσόμενον περὶ φύσας,

σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ εἴκοσι πάντας ἔτευχεν

ἐσταμέναι περὶ τοῖχον εὖσταθίης μεγάροιο·

375 χρύσεια δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστω πυθμένι θῆκεν,

ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίαιτ' ἀγῶνα,

Lips. et all. — V. 373. γὰρ

Vind. quint. omitt. — V. 375.

ἐπόκιπλα V. L. ap. schol. A. —

V. 376. δύσσονται ἄγ. Etym. M.

15, 52. Apoll. Lex. 21, Ald.

see. et antiqq. edit. δίσονται

ἄγ. Vind. quint. Lips. Stephan.

margo, θεῖον κατὰ δῶμα νέον-

το V. L. ap. scholl. A V. —

te ea, quibus Iunq sui numinis maiestatem in Il. 4, 60 sq. iam de-

V. 367. Vindob. scriba errore animadverso κακὰ ῥάψαι supra imposuit; add. Eustath. 1147, 26. et schol. ad Eurip. Med. 1., apud quem κοτεσσαμένος perperam fertur. Metaphora ista saepius redit in Odyssea, velut 3, 118. 16, 423.

V. 369. Diplen adiecerunt Alexandrini Ideā, quod Vuleanī offeīnam, quam alii in Lemnum transferunt, in Olympo fuisse poeta testatur. Vindob. autem edito Ven., liber quint., alii plures et Eustath. 1147, 49. obloquuntur.

V. 372 sqq. Ven. ab usitato plorumque recedere spiritu Ienī praefixo aliquoties animadvertimus, vid. ad 12, 408. In nomine postremo litera sibila eo minus erit geminanda, quo certius constat priorem natura produci, vid. Drac. de metr. poet. 95, 11. 97, 17. Eustath. 1151, 5.

V. 375. Quia in Odys. 4, 131 τάλαρόν & ἐπόκιλον ὅπασσεν legimus, idem hic nonnulli receptum voluerunt; vid. scholl. Venetos. Et vero argumentationi repugnant proxima: tripodas enim sive amphoras rotis instruxit Vuleanus, ut sua sponte et decorum cōsensum adirent et ex eo domum repeterent. Itaque ὑπὸ verbo esse adiungendum nemo non videt.

V. 376. Multiplex verbi et modi fuit dissimilitudo. Nam optativq, qui Ven., Vind. editi et paucorum aliorum fuit, schol. A. et Victor. δύσσονται, olim pluribus illatum, apponunt una cum Eustath. 1148, 6; deinde subiunctivum, in tribus libris reperiunt, Stephan. in margine exhibet; denique exemplaria minus accurata κατὰ δῶμα νέονται sive, ut Victor. haud dubie scribit melius, νέοντο praehere schol. A. narrat. Quod qui probarunt, ii, priorum ambiguitate inducti, tripodas sua vi et potestate et foras exiisse et domum rediisse videntur fuisse. Alterum ut exquisitius iure praefert schol. Optativum autem, etsi Heynlius subiunctivum habet doctiorem, pauci quidem, at li optimi a dubitatione libe-

ἦδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ἰδίσθαι.
οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τίλος, οὐατα δ' οὐπω
δαιδάλεα προσέκειτο· τὰ ῥ' ἦρτε, κόπτε δὲ δεσμούς.

380 ὄφρ' ὅγε ταῦτ' ἐπονείτο ἰδυίησι πραπίδεσσιν,
τόσσα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεῶ. Θέτις ἀργυρόπεζα.
τὴν δὲ ἶδε προμολῶσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
καλή, τὴν ὤπνιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
ἐν τ' ἄρα οἱ γῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

385 Τίπτε, Θέτι ταρύνεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ
αἰδοίη τε φίλῃ τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίξεις.
ἀλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι παρ ξείνια θείω.

Ὡς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε δια θεάων,

V. 378. οἱ δ' ἦτοι Vind. un. et
Etym. M. 750, 40. — V. 379.
προσέκειτο Vind. un. δεσμά libr.
pauc. — V. 380. ταῦτα ποιεῖτο
Vind. quint. — V. 381. ἐγγύθεν
ἦρ Lips. — V. 382. ἶδε Vind.

quint. — V. 385. Θέτις ταρύν-
επλος Z. et H. — Ib. ἡμέτε-
ρόνδε Z. — V. 387. προτέρω
Vind. ed. et Ald. acc. — Ib.
παρὰ Lips. et editt. antiqq. —

rant. iam *Θιῶν ἀγῶνα* deorum vel concessum vel templum, vid.
7, 298. Hec, scut. Herc. 205. et schol. A. indicare dicunt. Res
autem quum in Olympo agatur, prius aptius et magis consenta-
neum esse patet. Homericorum recordatus est Aristotel. de
republ. I, 4.

V. 378. Etymologico Magno plerique obnituntur libri. In-
sequentia schol. A. bene explicat hisce: *ὅτι ἐπὶ τῶν παρὰ μακρὸν
τετελειωμένων στίχων λέγει*, conscrens 22, 322. 23, 454, add. Eu-
stath. 1148, 41 sqq.

V. 380. Augmentum numerorum incessus sibi postulat.

V. 381. Cum Lipsicensi concinere videtur schol. A.; etenim
hic vulgatum in aliis obvium, sed reiectum dicit. Sequitur ergo
illum in suo exemplari diversi quidpiam invenisse. Ven. et pluri-
mi nibilo recedunt.

V. 382. Vulcani uxorem Thaliā vel Aglaiā fuisse schol.
Victor. tradit. Cur autem in Iliade Gratia, in Od. 8, 268. Ve-
nus ipsa Vulcani coniux dicatur, veteres quaesiverunt, vid. scholl.
BA. et Eustath. 1148, 55 sqq.

V. 385. Ad hiatum effugiendum Heynius, Zenodoto mori-
ger, nominativum pro vocativo positum recepit. Libris vero adver-
santibus, quorum paucissimi *Θέτις* agnoscunt, vulgatum erat te-
nendum. Neque ultimum cum Zenodoto mutaverim, Thetide ad
Vulcani aedes in Olympum profecta, add. Eustath. 1148, 60 sqq.

V. 386. Eadem salutatione Calypso excipit Mercurium in
Od. 5, 88., add. infra v. 425., postea vestigia legit Apoll. Arg.
III, 53., ubi Venus e Iunone et Minerva adventus causam scisci-
tatur, cf. Apoll. Lex. 341. et Eust. 1148, 61,

τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου,
 390 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 κέκλειτο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, εἰπέ τε μῦθον·
 "Ἥφαιστε, πρόμολ' ὦδε· θέτις νύ τι σεῖο χατίζει·
 τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 "Ἴη ῥά νύ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον,
 395 ἥ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεισόντα
 μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἥ μ' ἐθέλησεν
 κρύψαι, χολὸν ἰόντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀφορῆόου Ὠκεανοῖο.
 400 τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαίδαλα πολλὰ,

V. 388. φωνήσας ἤγγαστο libr. pauci. — V. 392. νύ τοι σ. Vind. quint. — V. 395. ἐφίκετο Heyn. coniect. — V. 396. βω-
 ὀπίδος V. L. ap. schol. Victor. — Ib. ἐθέλησε Vind. ed. Ald.

sec. — V. 397. τότ' ἄρ πάθον V. L. ap. Eust. 1149, 24. — V. 400. τῇσι παρ' εἰν. Vind. ed. ol. volgo et H. — Ib. δαίδ. πάντα Z. et Aristoph. —

V. 387. In libris προτέρῳ et προτέρω variare iam ostendi, vid. ad 3, 400.

V. 388. Aliunde transfusum est ἤγγαστο, nostris parum accommodatum; vid. Od. 2, 405. 3, 29. 5, 192. 7, 37.

V. 392. Schol. A.: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ὦδε, οὕτως ὡς ἔχεις, οὐδὲν ἐπερθεόμενος, καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα „ἀμφίσταθ' οὕτως“. Heyn. haec male vocat ad Il. 24, 712.; sunt enim corrupta ex Od. 6, 218 ἀμφίπολοι, στῆθ' οὕτως ἀπόπροθεν, vid. scholl. BV. schol. ad Od. l. all. Apoll. Lex. 726. et Moschopol. 69, 5. Aristarchi vero eam fuisse explicationem ex Apollonio et aliis discimus, vid. Lehrs. de stud. Arist. Hom. 85. Platonem sua carmina comburentem hoc versu usum esse scholl. et Eust. 1149, 1 aq. iterum narrant, vid. ad 17, 263. et Olympiod. in vit. Platon. Simile quiddam de Metrocle, Theophrasti commentarios flammis imponeote, Diogen. Laert. III, 6. memoriae prodidit.

V. 396. Frequentativum Iunonis consilio aptum possit haberi, sed id leviter admodum praesidio nititur.

V. 397. Eust. l. all. τότ' ἄρ ἢ τότ' ἂν πάθον ἄλγ. θ. Sed potentiale et Homeri sermoni conducit, neque alius quoisquam, quantum scio, Eustathio succioit.

V. 399. Eust. 1149, 28 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀφορῆόου ἢ βαθυρῆόου Ὠκεανοῦ. Verum alterum pro glossa est accipiendum, neque suspicio adest, quin emendandum sit παλιρῆόου. Eo enim Homericum reddunt alii, ut schol. Ven. B., add. Etym. M. 184, 22. et schol. ad Eurip. Orest. 1363.

V. 400. Accentus anastrophe, a schol. A. vetita (conf. ad v. 191.) vulgares libros, quibus Heynius aurem praebuit, occupavit. Bothius impolite iungit τῇσι παρ' εἰνάετες κ. τ. λ.

πόρπας τε γναμπτάς θ' ἑλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
 ἐν σπῆτι γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο
 ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
 ᾔδειν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 405 ἀλλὰ θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἱ μ' ἐσάωσαν·
 ἣ νῦν ἡμέτερον δόμον ἔχει· τῷ με μάλα χρεὼ
 πάντα· θέτι καλλιπλοκάμῳ ζῳάγρια τίνειν.

V. 401. πόρπας γν. Lipsi: — ol. vulgo. — V. 408. ξυρήια
 V. 404. ᾔδειν V. l. ap. schol. Harl. — V. 410. ἀπ' ἰκμοθεί-
 A. — V. 405. ἴσαν Vind. ed. του Etym. M. 416, 25, male. —
 et ol. vulgo. — V. 406. ᾔκει

„his novem per annos vultu artificiosa erendi.“ A quo Inceptio
 et schol. A. nos deterret hisce: ἴσται μὲν τὸ ἐξῆς παρὰ τῆς, οὐκ
 ἀναστρεπτόν δὲ διὰ τὴν συναλοιφήν, neque Atticorum et postero-
 rum usum ad Homerum licet transferre.

V. 401. Medium nominis, quod Lips. habet, Ernestius
 perperam censet brevem. Dearum vero cultui et ornameto fibu-
 lae congruunt, neque clypeorum ansae. Hinc vulgari adsunt
 scholl. Eust. 1150, 19. et Apoll. in Lex. 255. Sponsores ildem
 γναμπτάς, eul γναπτάς multi libri substituunt, iure tuentur, add.
 Apoll. Lex. 209. et vid. ad 11, 416.

V. 402. περὶ ῥόος Ὠκ., a Dorvillio e codice, ut ait,
 antiquissimo in Vann. Crit. p. 335. allatum, grammaticis debetur
 is, qui metrum fulciendum esse putarunt, vid. ad 16, 228.

V. 403. Horum initium aliquoties imitatur Apoll. Rh., vid.
 Arg. I, 542 sq. IV, 287.

V. 405. Eustath. 1149, 32 ἴσαν, ut olim ferebatur, trans-
 misit. At exquiritiori et magis recondito subsidio sunt libri prae-
 stantissimi, velut Ven. Vind. quint. Harl. et plures Heyniani, hisque
 accedunt Apollon. in Lex. 371. et Hesych. II, 72., ubi vid. interpp.

V. 407. Dativum Ionicum θέτι, nostro exemplo usus, Etym.
 Magn. auctor 448, 24. illustrat. Nominī, quod instat, Aristar-
 chus i subscriptum appinxisse videtur; certe schol. A. ait: μετὰ
 τοῦ ἰ τὸ ζῳάγρια ὁ Ἀρίσταρχος, vid. schol. Vict. et Etym. M.
 413, 24. Id vero ipsum cum plurimis i recte, ut videtur, omittit
 412, 47 ζῳάγρια· τὰ ὑπὲρ τοῦ ζῆν διδόμενα ἀποινα, neque alii, ut
 Apoll. in Lex. 319. Eust. 1149, 36. ac libri omnes omnino, discrepant.

V. 409. Ob oculos habuit Etym. M. 628, 21., add. Apoll.
 in Lex. 505, cuius verba, ut ex Etymologici loco intelligitur,
 nostrum librum non minus respiciunt, quam Od. 3, 433.

V. 410. Lectio satis constat; scholiastae enim brevi nomen
 utrumque in unum contrahenti ne Eustathius quidem 1150, 60
 sqq. assentitur. At quum et αἴητον et ἄητον, cf. 21, 395., sint
 ἀπαξ εἰρημένα, origo eorum et significatio iam veteribus obscurae
 et incertae fuerunt. Vid. scholl. Apoll. in Lex. 76., Eust.
 l. all. Etym. M. 30, 24. et lexicographos alios. Nec nostra
 aetate controversiae inde exortae sunt sublatae. Pro vario enim,
 quod subesse putant, etymo alii monstrum ventosum, ut Dam-

ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθεις ξενήϊα καλὰ,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὄπλα τε πάντα.

10 Ἡ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνίστη
χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥώνοντο ἀραιαί.
φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς, ὄπλα τε πάντα
λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο·
σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,

Ib. πέλωραίητον V. L. ap. schol. | et grammatic. pars. — V. 413.
brev. — V. 411. ῥώνοντο Viud. | συλλέξατο Harl. Viud. nn. all.
quint. — Ib. ἀραιαί schol. A. — V. 414. ἀπὸμόργνυ V. Lips. —

mius in Lex. Hom. 36, u., alii fuliginē obductum, quemadmodum Vossius transtulit, alii denique immane ac formidabile intelligunt. Buttmannus in Lexil. I, 236, opinionibus veterum spreis, αἰητὺν sive αἰητόν, a stirpe nescio qua profectum, habet oxytonum et idem fere atque αἰδόν significare dicit. Bothius, sagacior illo, proponit αἰητόν, tanquam a nomine λῆ et verbo λᾶω, quod in desuetudinem venerit, ortum, idque reddit infandum sive ἀφαιον, ἀναΐδητον. Haec quidem in praesens sufficiant, rem enim ipsam copiosius explicemus in commentario.

V. 411. Spiritum duplicem vel e dialecti vel e potestatis dissimilitudine aestimant. Hoc quidem scholl. B. L. ab Aristarchi auctoritate repellant ad Il. 5, 425: Ἀρίσταρχος δὲ τὸ ἀραιὴν ἐπὶ μὲν τοῦ ἀσθενῆ διασύνει, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιβλαβῆ φιλοῖ. Illud Eustath. 568, 7. sequitur, ἀραιὸς Iouicum et commune, ἀραιὸς Atticum esse ratus, quanquam spiritus mobilitatem ad originis diversitatem alibi revocat, ut ad Il. 1062, 4. ad Od. 1649, 6 sqq. Heynius asperum ubique praecogendum e litera Aeolica, grammaticorum incititia expulsa, repetit; ipse vero libris communique usui accinit. Nec mihi nimia ista subtilitas, sive Aristarchi sive alius cuiuscunque fuit, magnopere arridet, praesertim quam videam alios ab ea prorsus abfuisse (vid. Apoll. in Lex. 157, cll. 406, 591. et Hesych. I, 509), alios a prioribus accepta iterare satis habuisse (conf. Etym. M. 134, 18, 22. Zonar. I, 295. Phavor. 265, 40 sq.). Quare in re aucipiti et ambigua librorum auctoritatem sequi praestabit, spiritum vero asperum Atticorum proprium fuisse licet augurari; vid. Henr. Steph. Thes. Gr. ling. I, 2218, a. Vocalem praecedentem, cui Homeri exempla licet accommodare (vid. 20, 37. 5, 425. 16, 161. Od. 10, 90), iam negligunt Hom. Hymn. in Merc. 349 et Hesiod. in Op. 809; add. Apoll. Arg. III, 762. Quint. Smyrn. IX, 447.

V. 413. Heynius συλλέξατο ut antiquius ita verius censet. Non accedo: si quidem Viud. συλλέξατο errorem admissum manifesto prodit, Eustath. 1151, 15. pro more suo quotidiano minus usitatum explicat.

V. 414. Veneto et Lipsiensi in vitio concordibus omnes propemodum adversantur. Vid. 2, 269, 6, 416. Od. 17, 304. 10, 200. et Eustath. 1151, 17.

- 415 αὐχένα τε στιβαρόν καὶ στήθεα λαχνηέντα·
 δῦ δὲ χιτῶν· ἔλε δὲ σκήπτρον παχύ, βῆ δὲ θύραζε
 χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥῶοντο ἀνακτι
 χρούσται, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖται·
 τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδῇ,
 420 καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἀπο ἔργα ἴσασιν.
 αἱ μὲν ὑπαιθα ἀνακτος ἐποίπνυνον· αὐτὰρ ὁ ἑρώων
 πλησίον, ἐνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνον ἴξε φαινοῦ·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ
 425 αἰδοίη τε φίλῃ τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 αὔδα ὅ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 "Ἡφαιστ', ἥ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,

V. 418. νεήνισιν schol. Theocrit.
 ad Id. I, 36, νεήνισιν ἔργ' εἰκνῶτα
 schol. ad Pind. Olymp. VII, 95.
 εἰοικυῖται Vind. quint. all. et Ald.

sec. — V. 424. Θέτις τανύπε-
 πλος Z. et H. — lb. ἡμέτερόνδε Z.
 — V. 426. ἄνωγει V. I. ap. schol.
 A. — V. 428. καταδακρυχέουσα

V. 418. Theocriti interpres Dorico, cui adsueverat; mutavit Ionicum; nec minus fallitur Pindari scholiasta, cui perinde ac Vindob. quint. librario dubium movit εἰοικυῖται, in quo alibi etiam haerent librarii, vid. 8, 305. Versu exeunte si eom veteribus interpunxeris, aereae Vulcani ministræ mente, voce, vi praeditas et a deabus edoctae dicuntur, sin comma posueris, ista omnia de poellis vivis, quibus Vulcani comparantur ancillae, praedicantur. Hoc ut minos portentosum et propius verum Heynious ac Boethios amplectuntur: e quibus hic Kustathiom tanquam auctorem harum ineptiarum vituperat, ille aliis artificum aliorum operibus in subsidium vocatis rem et sententiam studet comprobare. At primum veteres et libri et magistri contrarium sequuntur; deinde opera divina humanis augustiora et magnificentiora fuisse credibile est; denique his, quae Heynious congressit, opponere licebit Hesiodi testimonia; vid. Scut. Herc. 243, 278.

V. 421. Bis commemoravit haec Apollon. in Lex. 52, 669.

V. 424. Vid. 385 sq.

V. 426. Imperfectum loci gemini tuentor, ut Il. 14, 195. Od. 5, 89; id vero ipsum rei magis congruere ostendi supra ad v. 90.

V. 428. Vid. ad v. 94.

V. 432 cum parte insequentis vid. in Apoll. Lex. 85.

V. 434. Thetis, ut Pelei matrimonium effugeret, varias induisse formas recentiores, Homericeis abusi, sinxerunt; vid. schol.

- 430 τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
ὅσος' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
ἐκ μὲν μ' ἀλλάων ἀλίων ἀνδρὶ δάμασσαν,
Αἰακίδῃ Πηληϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν,
πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὃ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ
435 κεῖται ἐνὶ μεγάροισι ἀρημένος. ἄλλα δέ μοι νῦν·
υἱὸν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε
ἔξοχον ἡρώων· ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, αὐτὸν ὥς γουνῷ ἁλώῃς,
νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
440 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτὶς
οἴκαδε νοστήσαντα δόμον Πηληϊὸν εἴσω.
ὄφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρε' ἄας Ἥελιοιο,
ἄχνηται, οὐδέ τί οἱ δύναιμι χραίσμῃσαι ἰοῦσα.
κούρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξιλον υἷες Ἀχαιῶν,

ol. vulgo et H. — V. 431.
ἔθηκεν Vind. quint. — V. 435.
ἐνὶ μεγάροισιν Vind. quint. —
V. 438. γ. ἁλώῃς Ald. sec. —

V. 439. νηυσὶν ἐπιπροέηκα Rom.;
male, V. ἐπεὶ περ. V. H. — V.
444. κούρην δ' ἣν Harl. —

et Eustath. 1152, 15 sqq. Bentleyus, hiatum expulsurus, varias tentavit coniecturas, quibus facile supersedere possumus.

v. 435. Vindob. quinto eo minus erit parendum, quo saepius producitur insequentis participii prima; vid. Od. 6, 2. 9, 403. 18, 53, 81. 23, 283. Schol. A. in versus sine distinguendum esse et narrationem ipsam ab alio ordiri initio, ut 16, 56, vere admonet.

V. 437 sqq. Vid. supra 56 sqq. Thetis enim sororibus enarrata Vulcann, adventus causam percontata, iterat.

V. 444 sqq. Aristarchus iis, quibus prius iam exposita in compendium quasi rediguntur et brevius repetuntur, imprimis offensus (vid. Lehrs. de stud. Arist. Hom. 358 sq.) versus tredecim proscribit. Primum enim alias obvia in unum hic esse collecta censuit, conf. 16, 56, 58. 2, 694. 1, 409. 18, 294. Od. 20, 179, 267. Il. 9, 574, 121, 585, 679. 15, 736, e quibus maxima nostrorum pars consuta videri possit; deinde Aehillem non Aiakis et Ulixis precibus commotum, sed Patroelli dolore et lacrimis fractum Myrmidonas in Achivorum misisse subsidium. Huc Aristarchi dubitationi paucis respondet schol. B: ἀτακτολαλίῳσι αὐτῇ· κακῶς οὖν Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ. πῶς γὰρ οὐκ ἄτοπον τὰ μὲν περὶ τοῦ γάμου παλαιὰ τε ὄντα καὶ πᾶσι δῆλα λέγειν, οἰσπᾶν δὲ δι' ὃ ἡλθεν. Itaque Heynius, tametsi Aristarchi iudicium nec pravam nec vanum habet, quomodo narratio iis, quae Aristarchus circumscripserit, sublatia sibi constare possit, se minus intelligere fateatur. Adversativam ab Harleiano insertam non admiserim: deae enim sermo a novo ducitur principio.

- 445 τὴν αἶψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἰγαμέμνων.
 ἦτοι ὃ τῆς ἀχέων φρένας ἐφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν εἵλεον, οὐδὲ θύραζε
 εἶων ἐξίεναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 450 ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίνετο λοιγὸν ἀμῦναι·
 αὐτὰρ ὃ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσσειν,
 πέσπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἄμα λαὸν ὅπασσεν.
 πᾶν δ' ἤμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν·
 καὶ νῦν κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 πολλὰ κακὰ ῥέξαντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἔκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ'· ἰκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλωσθα

V. 448. δ' ἔλλισοντο V. δ' ὄγε l. Hatl. Vind. un. — V. ἔλλισ. Ald. sec. — V. 450. ἠνῆατο Eustath. 1152, 46. et editt. antiqq. ἠναίνατο Ald. sec. Vind. ed. — V. 452. πολὺν δ' ὄγε l. Hatl. Vind. un. — V. 457. αἶ κε θελ. V. — V. 458. νῆε ἐμ' ὤκυμ. V. et ol. W. νῆ' ἐμῷ ὤκυμ. Vind. ed. ol. vulgo, H. et Both; — V. 459. ἐπὶ

V. 448. Male coniuncta Aristarchus secevit, vid. ad 9, 574, ubi Venet. adstipulatur.

V. 450. Imperfectum Ven. Vind. quint. cum alio et quinque Heynii libri subministrarunt; bene igitur egit Wolfius lectionem codicum restituendo.

V. 452. Utrumque et ἄμα et ὄγε Homericum est; conf. 9, 483. 2, 664. Prius vero rei melius convenit, vid. 11, 796. 16, 38.

V. 457. Hunc versum recitat Apoll. de synt. III, 32, 289, admixtis aliis, quae in Odys. 5, 449. 7, 147. deprehenduntur.

V. 458. De harum scriptura schol. A. sic praecipit: ἔγω τοῦ ἰ τὸ ἐμῷ ὤκυμῳ συντετέλειται γὰρ τῷ ὦ τὸ ἰ. Vid. eundem ad 16, 177. schol. B. et Etym. M. 337, 4. Idem haec dubie voluit Eustath. 1152, 31, νῆε ἐμ' ὤκυμῳ ἦγουν νῆε ἐμῷ βραχυβλίω. Neque a vulgari ratione ita multum abest Vind. Alteri, in quo νῆε ἐμῷ ὤκυμῳ fertur. Plerique tamen vocalem longam apostropho adiecto cum Veneto exterunt. Quod quoniam parum accommodatum habuissent viri docti, neque synaloepha, scholiis probata, Homero congrua esset visa, alii, ut Heynius et Bothius, ad editionum prisearum normam νῆε ἐμῷ ὤκυμῳ restituerunt; alii, quemadmodum Wolfius nuperrime fecit, νῆε ἐμῷ ὤκυμῳ scripserunt. Hoc quidem ipse olim defendi in libr. de vera Graec. her. 166 sq., nec me huius coepti poenitet, quippe qui videam Vindob. quint. Wolfio mihi que acciuer. Dativus νῆε, qui Hermannus ad hymn. Hom. in Ap. 48; Heynio et Bothio placuit, Homero cognitum fuisse ex ll. 16, 177 et aliis constat, verum ἰ elus elisum novo augere exemplo noluerim. Etsi id ipsam efficere

νιῇ ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυγάλειαν,
 καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφυρίοις ἀραρνίας,
 460 καὶ θώρηκ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ ἀπώλεσε πιστὸς ἐταῖρος
 Τρωσὶ δαμείς· ὃ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἐπεὶτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 αἶ γάρ μιν θανάτοιο δυσχεὲς ὥδ' ἀναιμήν
 465 νόσφιν ἀποκρῦψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰχάνοι,
 ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσεται, οἷά τις αὐτὲ
 ἀνθρώπων πολίων θανμάσσεται, ὅς κεν ἴδῃται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ γύσας·
 τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
 470 γύσαι δ' ἐν χοάνοισιν εἰκοσι πᾶσαι ἐφύσων

σφυρίοις Apoll. de synt. I, 46, 91. — V. 463. μὴ τοι Lips., male. — V. 465. ἔκαστ' id. ἰχάνοι Vind. quint. Eust. 1153, 10. et all. — V. 466. παρέσεται Z. et Aristoph. — V. 467. θανμάσσεται Rom. et ol. vulgo. — V. 469. ἔτρεψε Vind. quint. —

potuit, ut grammatici ad alia remedia, quibus vel parum vel nihil proficerent, animum adlicerent.

V. 459. Perperam nomen a praepositione divellitur apud Apollonium, cui et libri cum grammaticis obaltantur (vid. Apoll. Lex. 158, 292. Eustath. 1152, 37), et poeta ipse adversatur; conf. 3, 331. 11, 19. 16, 132. 19, 370.

V. 460. Schol. A. leviter corruptus est. Nam quum ὃ γὰρ ἦν οἱ thoraci, quia ὁ θώρηξ dicitur, minus quadrare videretur, alii articulum ad Patroclum referendum putarunt, alii neutrum armorum totum, ab Hectore ereptae, adaptarunt. Vid. schol. BV. et Apollon. de synt. I, 46, 90 sqq. At eos iure refutant schol. A. et Eustath. 1152, 38. His autem efficitur apud illum, qui ait: ἡ διπλή, ἥτις καταλλήλως ἐφῆκεν, ὃ γὰρ ἦν αὐτῷ κ. τ. λ., emendandum esse ἀκαταλλήλως εἶρ. Vid. Apoll. l. all. p. 91, l. 15 edit. Bekker.

V. 463. Nec metrum nec poetae usus favet Lipsiensis. Vid. 19, 29. Od. 13, 362. 16, 436, 24, 357.

V. 465. Uterque modus tum optativus tum indicativus stare potest. Nam si illum, in quo plurimi conveniunt, elegeris, rem ut incertam et fato adstrictam ponit Vulcanus; sin indicativum praetuleris, deus sua ope mortem propinquam averti non posse faletur. Imperfectum autem erit ineptum.

V. 466. Aristarchi παρῆσεται fuisse Heynius ex eo colligit, quod Zenodoti et Aristophanis varietas additur.

V. 470. Etym. M. 657, 22. γύσαι scribit, quod aeque falsum est ne γύσσαι ab aliis oblatum. Vid. ad v. 372, Drac. de metr. poet. 97, 20 et Apoll. in Lex. 537.

- παντοίην εὐπρηστον αὐτὴν ἐξανείδαι,
 ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρήμμεναι, ἄλλοτε δ' αὐτε,
 ὅπως Ἰφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλον ἀτειρέα κασσίτερόν τε,
 475 καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 θῆκεν ἐν ἄκμοθέφῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ

V. 471. *Ἐπρηστον* V. I. ap. schol. Viet. *εὐπρηστον* V. I. ap. schol. A. *ἔπρ.* H. — V. 473. *Ἰφαιστός* γ' *ἐθέλοι* Harl. et edd. antiqu. — V. 475. *τιμῆντα*

Dio Or. XII, 416. — V. 476. *θῆκεν ἐπ' ἄκμοθ.* libror. pars et V. I. ap. Eust. 1153, 53. *θῆκε* δ' *ἐπ' ἄκμ.* Apoll. in L. 76. —

V. 471. Varla hic veteres commentos esse scholl. AV. nobiscum communicant. Quorum alter: διὰ τοῦ θ, inquit, εὐπρηστον. τινὲς δὲ διὰ τοῦ π, εὐπρηστον, καὶ ἀκούσαντες πρὸς πρᾶξιν εἰσαρμοστον, alter scribit: παρὰ το ἔπρσι. τινὲς δὲ Ἐπρηστον. Prius vero, naturae et veritati admodum consentaneum, optimi quique agnoscunt, velut Eust. 1153, 49. Apoll. in Lex. 312. Hesych. I, 1521. Suid. I, 904. Nec diaeresin vocalium ab Heynio admissam numeri patiuntur.

V. 473. Folles pro Vulcani voluntate hunc vehementius nonne remissius spirasse poeta narrat. Qua de causa particulam γε, quam Harl. Vindd. plerique et alii praebent, Venet. et Eustath. 1153, 28. ducibus recte eiecerunt. Alludit Vind. quint., e quo ὅπως Ἰφ. τε θέλοι Alterus enotavit.

V. 474. Integrum eum adduxit Heracl. Pont. in allegor. Hom. 468, partem extremam Etym. M. 163, 28.

V. 475. Vocales coaluisse demonstravi ad II. 9, 605, vid. Eust. 1154, 21.

V. 477. In feminino, quod absonum putavit Zenodotus, non modo librorum multitudo, sed grammaticorum etiam auctoritas convenit; ita Eustath. 1154, 26: *φαιστήρα δὲ θηλυκῶς κρατερὴν λέγει, σφίραν (corr. σφῦραν) μεγάλην οὐ λεπτοεργόν, ἀλλ' οἷαν ἐξελάνειν τὰ χαλκευόμενα. ἰωνικῶς δὲ ἔρηται ἡ φαιστήρ.* Tum comparat Sophoclis (Oed. Tyr. 81 sq.) *αἰ γὰρ ἐν τύχη γέ το Σωτήρα βαλὴν*, a nostris paullulum diversa. At Eustathio subscribunt alii, velut Apoll. in Lex. 583 *φαιστήρα. σφαίραν*, imo *σφῦραν*, initio horum additō, conf. interpr. ad Hesych. II, 1099.

V. 478 sqq. Achillis clypeus egregia arte a Vulcano elaboratus multorum studium ac diligentiam excitavit. Ae veteres quidem, sive poetae habita, de eius structura, totius operis descriptione ac parillum singularum conformatione minus solliciti, in eo imprimis summo posuerunt operam, ut quid imagines illae adumbraverint, accuratius investigarent et planius explicarent. Iam quum Homerum omnium rerum divinarum atque humanarum vim, naturam et causas nosse, omnemque bene vivendi rationem et tenere et persequi plurimi statuissent, ab eo orbis terrarum for-

ῥαιστῆρα κρατερήν, ἐτέρῃσι δὲ γέντο πυράγῃην.

Ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
πάντοσε δαιδάλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε θραεῖν,
480 τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ τ' ἀργύρεον τελαμῶνα·
πάντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδνίησι πρᾶπίδεσσιν.

V. 477. ῥαιστῆρα κρατερὸν Z. | ἐπ' αὐτῷ V. L. ap. Eustath.
Viud. ed. ol. vulg. et V. L. ap. | 1153, 56. — V. 482. δαῖδ.
Eust. 1153, 54. — V. 480. ἐν | πόλλ' ἰδνίησι πρ. schol. ad Pind.
δ' ἀργ. τελ. Lips. — V. 481. | Nem. IV. 95. —

nam, elementorum naturam ac temperationem, coeli et zonarum partitionem una cum vitae humanae vicissitudinibus et institutis hic depictas esse interpretes ac philosophi Graeci iudicarunt, vid. schol. B., Heraclid. Pont. allegor. Hom. 467 sqq. et Eustath. 1154, 40 sqq., qui a Demone, philosophiae studio dedito, istam explicationem repetit; Philostratus vero iunior in Imag. X. clypei illius παράγραφῃσι nobis exhibuit. Quaestiones aliae nec minus graves recentiorum ingenia exercuerunt: hi enim et imaginum singularum et clypei universi naturam ac rationem describere atque illustrare studuerunt. Quorum quidem disputationes pertractare longum est; nomina et opera eorum Heynius in excurs. tertio ad H. XVIII vol. VII, p. 581 et Bothius ad h. L. recensent; sed huic adiicienda erat dissertatio Welckeri, commentariis artis antiquae historiae et interpretationi dicentis (Zeitschrift für Gesch. u. Ausleg. der alten Konst) vol. I p. 553 sqq. inserta, qua singula quaeque in Achillis scuto expressa ab artifices et adumbrari et ex artis ratione delineari potuisse demonstratum ivit. Qui si probe et vere existimavit, sive poeta clypeum animo informatum nobis proposuerit sive ad antiquissimum aliquod artis monumentum, divino illius ingenio fortasse auctum et magis exornatum, respexerit, Heynii suspicio, qua totam istam rhapsodiae nostrae partem inde a v. 483. ab aetatis inferioris diasceuvasta attextam putavit, concidit. Nec tamen reticendum est Zenodotum; cauda vel simili vel alia quacunque impulsam, in eadem fuisse opinionem, teste schol. A. ad vers. 843: οἱ Ζηνόδοτος ἡθελῆκεν ἀπὸ τοῦτον τοῦ στίχου τὰ λοιπά, ἀρκεσθεὶς τῇ κεφαλαιώδει προεκθέσει. Ὅμηρος δὲ οὐκ ἂν προετραγώδησε τὰ κατὰ τὰς φύσας, εἰ μὴ καὶ τὴν τῆς ποικιλίας κατασκευὴν ἐπιελλε διατίθεσθαι.

V. 480. Libri plurimi vulgare cum Eustath. 1153, 35. iure meritoque tuentur, quandoquidem Homeri principes clypeum balteo suspensum gestare solent, is vero clypeo non tam iunctus quam affixus fuit, vid. 11, 18. et Eustath. 1154, 54.

V. 481. Si rem ipsam consideraveris, ἐν αὐτῷ et ἐπ' αὐτῷ ferri posse apparet; sin poetae usum inspexeris, prius magis erit consentaneum, id quod cum vi quadam ac gravitate saepius repetitur.

Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν,
 ἡλίον τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσιν,
 485 ἐν δὲ τε τείρεα πάντα, τάτ' οὐρανὸς ἐστειράνεται,
 Ἠληιάδας θ' Ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος,

V. 483. *ἦεν* ὡς οἶφ. Achil- — Σελήνην nunc vulgo, W. et
 les Tatius Isagog. I et prius H. — V. 485. *ἐν δὲ τὰ τ.* V.
 Vind. quint. — V. 484. *Ἠλίον* Vindd. all. Eustath. 1155, 7.

V. 483. Dubium est, num Vindob. quint. eum Achille Tatius senserit; ab eo vero et sequentia abhorrent et testes plurimi recte discedunt.

V. 484. Luna quum plena vocetur, solem quoque radiorum orbe describi vere, ut opinor, admonuit Welekerus l. all. p. 561, annot. 9. Eam igitur ob causam *ἡλίον* et *σελήνην*, libris permittentibus, reduxi. Corpora enim coelestia, nec deos humana specie indutos, in Achillis scuto efficta fuisse ex iis, quae vel praemittuntur vel subiiciuntur, licet augurari. Bene igitur Philostratus. l. all. haec ita exponit: *ὁρᾷς πον τὸν τε τοῦ ἡλίου κύκλον, ὡς ἀκάμας ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ τῆς πανσελήνου φαιδρόν.*

V. 485. Articulus Homerl consuetudini infestus post Clar- kium et Ernestium aliis etiam movit suspicionem. Hinc cum Harlei. Lips. et Achille Tatius *ἐν δὲ τε τείρεα π.* scripsi, etsi in vulgari acquiescunt plurimi, velut Athenaeus XI, 490, c., Heraclid. in alleg. Hom. 474. et patres Christiani, quos Hey- nius nominavit. Id vero inde potest originem trahere, quod sideribus certis a Vulcano representatis illam dicendi formam congruam putaverint. Postremis schol. A. adscripsit: *Ζηρόδοτος ἐσθίμικται, Ἀρίσταρχος ἐστειράνωκεν.* Quae nisi corrupta sunt, grammatico utrique passivum molestum fuisse intelligitur. At Zenodoti discrepantia nihil utilitatis praebet; Aristarchum ab usitato recessisse et activo, poetae ignoto, fidem dedisse certo ambiguum est, praesertim quum Hesiod. Theogn. 382. Homerice concinat. Miro sane modo structuram expedire studet Matth. in gr. Gr. §. 421, annot. 2, c. Equidem de vi et usu verbi illius apud epicis copiosius disseram in Excurs. XXVIII.

V. 486. Initium huius tribus proximis adiunctis redit in Od. 5, 272 sqq. add. schol. ad Od. l. l. Drae. de metr. 106, 1, 3 et auct. de poes. Hom. 204.

V. 487. Spiritu leni insigniri nomen *ἄμαρ* veteres testantur; conf. scholl. A. V. Eustath. 1156, 19. et ad 7, 426.

V. 489. Hic locus veterum quaestionibus fuit obnoxius. Nam quum Homerus *ὑρῶν* solam Oceani dicat expertem, alia vero plagae borealis sidera in eadem versentur statione, poetam vel errasse vel verba alio modo intelligenda esse interpretes priscae censuerunt. Prius etsi nonnullis invenit patronos, qui cynosuram sive ursam minorem postero demum tempore Ionibus innotuisse

Ἄρχτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεῖν,
οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοστρῶν Ὠκεανοῦ.

490 Ἐν δὲ δύνῳ ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων

vulgo et W. — Ib. ἐσθίειντας | et Athen. XIII, 400, c. — V.
Z. ἐσθιέμενον Ar. — V. 487. | 480. οἷος δ' ἄμμ. Crates ap.
ἄμαξαν schol. Victor. ol. vulgo | Strabon. I, 8, a. —

dicerent (vid. Eustath. 1155, 31. et Strab. I, 8, a sq.), plu-
rimi tamen poetae scientiam et doctrinam luminisam voluerunt.
Quare οἷον non ad alia sidera omnia, sed ad ea, quae autem
sunt nominata, retulerunt, vid. scholl. ABV. Eustath. 1155, 35.
et Strab. I. all. Neque multum absuit ab ista ratione Aristot-
eles in art. poet. c. XXVI §. 17: „καὶ τὸ οἷη δ' ἄμμορος“, κατὰ
μεταφοράν, τὸ γὰρ γνωριμώτατον μόνον,“ quae quid sibi velint,
Hermannus in comment. p. 182. explicat hisce: „si sola dicitur
Ursa maior non occidere, non ita dicit hoc intelligendum esse, ne
si in nullum aliud sidus eadem res expetat, sed sic, ut siderum,
quae non occidunt, praecipuam esse Ursam significetur.“ Alil, ut
Heraclitus apud Strabonem, add. Eustath. 1155, 33, Ἄρχτον
non ursam solam, sed circulum borealem declarare dixerunt,
eaeque sententia Straboni haud displicet. Crates denique Mallo-
tes verum habuit depravatum, testibus Strabone et Apollon. in
Lexic. 112 sq. Quid vero substituerit, minus compertum habem-
us. Strabo quidem ei dat οἷος δ' ἄμμορός ἐστι, Apollon.
vero ait: ὁ δὲ Κράτης οὕτως ἀναγινώσκει „τ' αὐτοῦ στρέφεται
καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεῖν,“ μέχρι τοῦτον καταλέγων. ἢ δ' ἄμμορός
ἐστι λοστρῶν Ὠκεανοῦ,“ ἵνα τὸ συμβεβηκὸς αὐτῇ καὶ ἐπὶ
ροῖς τῶν ἀστρῶν ἀκούηται. Ex his Tollius in excurs. V.
ad Apollon. p. 774 sqq., quo totam hanc rem accurate et plene
investigavit, Cratesem scripsisse coniecit: ἢ τέ κε, cui Heynius
ἢ τε καὶ supponit. Si quid video, Crates voluit: ἢ δὲ καὶ ἄμμορός
ἐστι λ. 12κ. i. e. haec quoque cum aliis eius plagae si-
deribus non subit Oceani fluentia; vid. praeterea Casaubon.
ad Strab. I. all. et Heyn. observat. in II. Vul. VII, p. 524 sqq.

V. 490 sqq. Agallias Corcyraeus, Aristophanis aequalis vel
discipulus, urbes duas in clypeo adumbratas, quarum una pace et
otio gaudet, altera bello et hostium vi premitur, Athenas atque
Eleusina esse iudicavit, et eius opinioque veritatem arguentis stu-
duit confirmare, reliquis etiam imaginibus eo traductis, vid. schol.
A, Eustath. 1156, 38 sqq. Pro eo corrupte, ut puto, schol. Vi-
ctor. ad v. 483. Dalin, Corcyraeam, vocavit. Maximus Tyrius
in disertat. XXXII, §. 8 Phaenacum et Ithacensium urbes a Vul-
canu excusas censet; alii denique, ut Heraclid. in allegor.
Hom. 474 sqq., bello et pace Empedoclis aliorumque philosopho-
rum discordiam et amicitiam, rerum omnium principia, significari
dicunt. Haec autem breviter et summatim indicasse sufficiat: iam
ad singula transeamus. Priore igitur in urbe nuptias celebrari
poeta narrat.

καλάς. ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπῖναι τε·
 νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαίδων ὑπο λαμπομενάων
 ἡγήνεον ἀνὰ ἄστυ· πολὺς δ' ὑμέναιος ὁρώρει·
 495 κούροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 ἰστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη,
 λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι· ἐνθα δὲ νεῖκος
 ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινης
 ἀνδρὺς ἀποσθιμένον· ὁ μὲν εὐχετο πάντ' ἀποδοῦναι

V. 492. ἐς θαλάμους Z. — lb. | coniectura. — lb. κατὰ ἄστυ
 ὑπολαμπομενάων Vind. ed. Eu- | Apoll. in Lex. 525. Flor. —
 stath. 1157, 5. Rom. et ol. vul- | V. 499. ἀποκταμένον Z. — V.
 go. — V. 493. ἡγήνεον Bentlei. | 501. ἱστορί V. Vindd. ol. vulgo

V. 492. Zenodoti ἐς sive ἐς θαλάμους haud improbabile ducit schol. A., neque inferiora, si de sponsis ad sponsorum thalamos deductis cogitavit, verum libri quidquam mutari vetant. Versum extremo praepositionem recte seceverunt. Vid. Od. 23, 290., schol. A. et schol. Pind. ad Ol. IV, 3. VII, 23.

V. 493. Heynius, hymenaei nomen Ionibus ignotum fuisse opinatus, versum ducit spurium. A qua coniectura manifeste Hesiodi imitatio, in Scut. Herc. 274 obvia, nos avocare potest. Vid. Eustath. 1157, 16 sqq., e quo suos hortulos irrigarunt Phavor. 1739, 44. et Philem. Osanni 173, 250. Initio versus ἡγήνεον, quanquam ἡγήνεον Bothio quoque placet, omnes omnino tenent, add. Eustath. 1157, 6: et Apoll. Lex. 324 sq.

V. 495. Tibiarum usum Homero non prorsus ignotum fuisse ex hoc versu colligit Athenaeus I, 16, 6, add. auct. de poes. Hom. 226.

V. 497. Nuptiarum pompae indicium publicum, ad Atheniensium instituta descriptum, poeta attexuit. Hinc ποινην Attico nomine ὑποφόρια sive pecuniam, caesi cuiusdam propinquois solutam, explicant, vid. Lexic. Harpocr. v. ὑποφόρ. schol. A., Eust. 1158, 11. et Philost. l. l.

V. 499. Zenodotus, ut causa clarius elucesceret, ἀποκταμένον scripsit, idque, quum in exemplaribus pluribus fuerit, veri simile ducit schol. A., sed codices, qui ad nostram pervenerunt aetatem, vulgare tuentur.

V. 500. Vid. Etym. M. 101, 19.

V. 501. Schol. A.: ἀπὸ τοῦ εἶδω ἴστω ἴστωρ, ἡλλεφαντος τοῖ ἱ, ἐπεὶ τῷ ἱ τὸ ῥ ἐπιφέρετο, ὡς ἐν τῷ ἰστω ἰστίον ἴστημι. ὁθεν καὶ δασύνεται, ἐπεὶ τὸ ἱ πρὸ τοῦ ὅτ μόνον δασύνεται. πρόσκειται τὸ μόνον, ἐπεὶ τὸ ἴστωρ φιλοῦται; add. Lexic. περὶ πν. 230. Hesych. II, 78. Zonar. II, 1124. Phot. 116. Hinc factum est, ut ἱστορί et II. 23, 486 ἱστορία Venetum et omnes propemodum libros invaderet. At quum nomen a verbo ἴστωρ descendat, et proinde vel testem, ut rei consciūm, vel litis arbitrum iuris peritum significare dicatur, spiritum lenem praefereendum credide-

- 500 δῆμῳ πυφάσκων· ὁ δ' ἀνατρετο μηδὲν ἐλῆσθαι.
 ἄμφω δ' ἐσθλὴν ἐπὶ ἱστορίῳ πείραρ ἐλῆσθαι.
 λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπνον ἀμφὶς ἄρωγοί·
 κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
 εἶατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ·
- 505 σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶ ἔχον ἡεροφώνων·
 τοῖσιν ἐπειτ' ἤϊσσον, ἀμδιβηδὺς δὲ δίκαιζον.
 κῆτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύω χρυσοῖο τάλαντα

et H. — V. 502. ἀμφοτέρωθεν | Apoll. in Lex. 106. — V. 507.
 Z. Aristoph. et Massiliens. — | δύο Vindd. Etym. M. 744, 25.
 Ib. ἐπένυσον eadem. — V. 506. | ol, vulgo et H. —
 ἀμοιβηδὺν Ar. Harl. ἀμοιβαδὺς

rim, neque ei sponsores desunt locupletes, velut Eustath. 1158, 18. Etym. M. 478, 15, in quo ἐπὶ ἱστορίῳ, nostro ex versu depromptum, restituatur oportet. Gravius etiam laborat Apoll. Lex. 370, eodem ex fonte sanandum. Adspirationem vero in Hesiod. Op. 792. admissam et aliorum exempla reddunt dubiam, velut Apollon. in Argon. I, 188. IV, 248, et compositam ἐπὶ ἱστορίῳ. Vid. Od. 21, 26. Apoll. II, 872. IV, 16. Quint. Sm. III, 203. XIII, 373. Dammius in Lex. Hom. 571, b ἱστορ Ionicum, ἱστορ Atticum habet, sed ne id quidem discrimen ab omni parte veritati congruit; vid. Soph. Electr. 850.

V. 502. Haud scio, an e glossemate prognatum sit Zenodoteum, certe vulgare sic reddit schol. B. Attamen libri in numerali consentiunt. In Massiliensi fuisse crediderim ἀμφοτέροισιν ἐπένυσον, i. e. utrique populus studiosè adfuit, metaphora a ministeriis aliis factis traducta (vid. II, 24, 475. 18, 421. Od. 3, 430. Quint. Sm. IX, 530. Nonn. Dionys. V, 57.). Heynius ἐπένυσον, i. e. adspirabant, ἐπένυσον dictum fuisse autumat, et forma et augmento repugnante.

V. 504. Vid. Od. 3, 406.

V. 505. Praecones aëra voce replentes attingit Apoll. in Lex. 327, add. scholl. ABV. et Eustath. 1158, 36.

V. 506. Schol. A.: αἱ Ἀριστάρχου ἀμοιβηδὺς, ὡς κλαγγηδὺς, Grammatico contradicente, vid. Etymol. M. 85, 43. Utrumque vero epicis usitatum fuisse intelligitur; ἀμοιβαδὺς, numeris inimicis, praeter Apollonium commentarios Eustath. 1158, 39. iniquinavit. Vid. Od. 5, 481. Praeterea ἰδούκων Vind. ed. Apoll. Eust. et Etymol. M. inscite offerunt, Veneto aliisque melioribus obnitentibus.

V. 507. Duo auri talenta, utrum iudici, litem optime et maxima eum fide decernenti, an ei, qui causam obtinuerit, fuerint destinata, iam veteres quaesiverunt; vid. Schol. A. et Eustath. 1158, 7 sqq. Neque nostrae aetatis interpretibus ea de re convenit; prius vero, quod Botbuius et Welckerus comprobaverunt, poetae verbis aptius videbitur. Longam numeralis vo-

τῷ δόμεν, ὅς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἶποι.

- Τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δύνω στρατοὶ εἶατο λαῶν
 510 τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δέ σφισιν ἦνδανε βουλὴ,
 ἥε διαπραθίειν, ἥ ἀνδίχα πάντα δάσασθαι,
 κτῆσιν ᾗσιν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔργεν·
 οἱ δ' οὐπω πείθοντο, λόγῳ δ' ὑπεθώρῃσοντο.
 τεῖχος μὲν ᾧ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
 515 ῥύατ' ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἄνδρες, οὗς ἔχε γῆρας·

V. 508. εἶπη lidem fere. — V.
 509. δύο στρατοὶ Vindd. ol. vul-
 go et H. — V. 510. λαμπόμενω

Harl. — Ib. δέ σφιν id. — V.
 512. ἔργει V. Vindd. ol. vulgo
 W. et H. — V. 513. ὑποθω-

calem Venet. toetur, etsi grammatici pro more recentiorum ad-
 sciverunt commune, ut Eustath. 1157, 61. Lexic. Bachm. in
 Anecd. Gr. 1, 389, 21.

V. 508. Optativum Ven. schol. A. et alii quidam, quos Hey-
 nius enumerat, suppeditarunt.

V. 509. Transit poeta ad alteram urbem, hostium exercitu
 cinctam belloque petitam. Narratio vero obscurior et impeditior
 multiplicem quaestionem ac varia expediendi pericula protolit, vid.
 scholl. et Eustath. 1159, 15 sqq. In singulis pervestigandis e
 veteribus Porphyrius et Alexander Cotyaensis multum studii et
 operae contriverunt. Eustathius, priorum sententias comple-
 xus, triplicem potissimum horum explicationem nobis proponit,
 Hoc igitur auctore alii exercituum duorum unum hostium, alte-
 rum urbis obsessae dicunt. Iam vero urbani, conditione pacis
 aperta, postquam moenia senum, mulierum et puerorum praesidio
 tradiderunt, ad insidias hostium armentis struendas proficiuntur.
 Quod consilium quum ab initio prospere cessasset, tumultu audito
 hostes conclouit intenti equis consensu suis subsidio venerunt et
 manus conseruerunt. Alii hostes ipsos, quum oppidani deditionem
 recusassent, gregibus eorum insidiosos esse, milites autem urbis
 obsessae, re comperta, prorupisse et proelium commissae existi-
 marunt. Tertia denique ratio fuit eorum, qui duos exercitus ho-
 stiles in urbis conspectu statuerent consediisse; illi quum de con-
 ditionibus ferendis distinerentur litibus, unum exercitum armenta
 alterius ex insidiis esse adortum, hunc autem ipsum, iniuria pro-
 vocatum, sociis intulisse signa. Urbem verp, etsi eius milites ad
 insidias ponendas autem fuerint educti, hostibus sibi invicem bel-
 lum parantibus, salvam atque incolumem evasisse. Primum horum,
 id quod omnium planissimum et facillimum habuerim, suu assensu
 comprobantur Dacieria et Welckerus in commentar. art.
 antiq. histor. p. 562 sqq. Philostratus vero iunior in Imag. X.
 aliquanto plura, quam Welckero visum est, commiscuit. Hey-
 nium contra et Vossium, qui duos exercitus hostiles adfuisse
 opinantur, idem Welckerus bene refutavit. Ceterum hic quoque
 librorum plerisque, Venet. repugnante, scriptum ac vulgare duo oc-
 cupavit.

- οὐ δ' ἴσαν· ἤρχε δ' ἄρα σφιν Ἀρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἄμφω χρυσεῖω, χρύσεια δὲ εἴματα ἔσθην,
 καλὸν καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεῶ περ,
 ἀμφὶς ἀριζήλῳ· λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν.
- 520 οὐ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι σφίσιν εἶχε λογῆσαι,
 ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἦεν πάντεσσι βοτοῖσιν,
 ἐνθ' ἄρα τοίγ' ἔχοντ' εἰλυμένοι αἰδοπι χαλκῷ.

ρήσσοντο Vind. un. — V. 514.
 φῖλαι Vind. quint. et Lips.
 μῖλλτ. — V. 517. ἔματα ἑσθλήν
 Lips. et edit. Bergleri, male. —

V. 519. ὑπολίζονες Vindd. vulgo,
 W. et H. — V. 520. ἦκε V.
 L. ap. Eust. 1160, 19. —

V. 510 sq. Turbavit virus doctus hemistichium prioris, quod non ad gentem utramque erat referendum, sed ad duplicem conditionem ab hostibus latam: oppidanis demum obiciuntur v. 513. Idem legitur de Graecorum in patriam revertentium dissidio in Od. 3, 150, add. Etym. M. 279, 55, Humeri ope emendandum. Simillimo pacto Hector bellum Troianum compositurus est in Il. 22, 122, conf. Od. 15, 412. Versum proximum integrum habes in Apollonii libello de coniunct. 486, 30.

V. 512. Imperfectum argumeto historico magis idoneum Lips. libr. all. et Eustath. 1158, 49. obtulerunt.

V. 515. Ne soloeccismi species inesset, Parmeniscus haec ita distincta voluit: ὅτιαι, ἐφιστάτες μετὰ δ' ἀνίρας, vid. schol. VB, qui Porphyrium sequitur. At illi operose refellunt Parmeniscum, dum docent poetam vel pro more suo nominibus feminis iunxisse generis masculini participium, vel ῥήπια τέκνα pueros aequae ac puellas comprehendere, illisque aptari genus, conf. Matth. gr. Gr. §. 436,

V. 518. Exordium vides apud Apollon. de pron. 272, a.

V. 519. Restitui cum Ven. λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν. Prima enim simplex grammaticae, versum nostrum intuitu, saepius illustrant (vid. schol. A. Eustath. 1160, 12 et Apoll. Lex. 495); deinde mortales diis comparati illis minores fuisse dicantur, unde praepositionem scitius adiungamus verbo: populi suberant statura minores. Heynius Hesiodi exemplo. Scut. Here. 258: ἢ μὴν ὑψήσων Ἀνδροπος οὔτε πλεον μεγάλη θεός — defendit compositum. Et vero nostra, verba accedente, sunt dissimilia, neque quisquam fere veterum assentitur. Hesychius enim, cuius testimonio Heynius utitur, prava exemplaria ante oculos habuit.

V. 520. Eustath. l. all.: διὰ διφθόγγον ἔχουσι τὰ τῶν ἀντιγράφων ἀκριβέστερα. καὶ σημαίνει τὸ ἴσκει καὶ ἔτρεπεν, εἰ δὲ πού γράφεται διὰ τοῦ ἦ, τὸ καθῆκε σημαίνει.

V. 521. Vid. Etym. M. 137, 41. Apoll. Lex. 162. 195.

ταῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἶατο λαῶν
δέγμενοι, ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἑλικας βοῦς.

523 οἱ δὲ τάχα προγέγοντο, δύω δ' ἅμ' ἔποντο νομῆς
τερπόμενοι σύριγξιν· δόλον δ' οὔτε προνόησαν.

οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὥκα δ' ἔπειτα
τάμνοντ' ἅμφι βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
ἀργεννῶν οἶων· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.

530 οἱ δ' ὥς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βοσαιν
εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἔππων

V. 523. δύο σκοποὶ Viud. quint. | libr. pause. — V. 528. τήμνον
et ol. vulgæ. — V. 524. ἑλικας | τ' ἅμφι Viud. ed. Etym. M.
V. — V. 526. τερπομένω Ari- | 746, 44. Aldd. Rom. — lb.
stoph. — V. 527. ἐπιδραμον | πῶν μὲν οἶων Z. — V. 529.

V. 523. Ionicum Ven. Vindd, plures alii et Eustath. 1158, 58. hic agnoscunt, quibus morem gesserunt editores recentiores.

V. 525. Eustathius pro diligentia sua Homeri usum a posteriorum consuetudine recte secernit 1160, 24: τὸ δὲ προγέγοντο οἱ μὲν μεθ' Ὀμηρον ἐπὶ προλήψεως τιθέασιν χρονικῆς, οἷον προγέγοντο τὰ Τρωϊκὰ τῶν Περσικῶν, ὅπερ Ὀμηρος προειπύχθαι λέγει ἐν τῷ (16, 60), „ἀλλὰ τὰ μὲν προειπύχθαι ἔασομεν“ ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ προέκοψαν τῇ ὁδῷ, ἣ ἀντικρὺ καὶ ἔμπροσθεν ἔγνοντο. σαφέστερον δὲ αὐτοῦ ὥς ἐπιτελείεσθαι τὸ πρὸ ὁδοῦ ἔγνοντο, ῥῆθιν ἀλλαχοῦ, vid 4, 382. Homerum vero, ut pat. est, epicorum sermo sectatur. conf. Theocr. XXV, 134. Callim. in Dian. 178. Arat. Phaen. 706. Apoll. Arg. III, 1292. Oppian. Hal. II, 103.

V. 526. Pluralem a libris probatum Eustath. 1158, 61. habet.

V. 528. Copulam inutilem esse bene perspexit Heynlius; temere igitur ab Eustathio defecit Roman., vid. 1158, 63. et Apoll. Lex. 637. Medium autem satis vindicabunt Od. II, 401. 24, 112. Apoll. Rhod. II, 143. Zenodoto, si nostra ad similitudinem II. II, 696. 15, 323. Od. 12, 299 constituit, versu proximo aliquid addendum fuisse intelligitur.

V. 529. Thierschio libri omnes contradicunt, unde vulgatum deserere nolui. Postremis in Etym. M. 205, 52. levis macula, e compendio scribendi nata, adpersa est; legitur enim: κτεῖν δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.

V. 530. Lipsiensis neque alius quisquam accedit, et adversari videntur 12, 302. Od. 15, 386.

V. 531. Ἰρῶων ex editionibus antiquissimis deductum, praeterquam quod Ald. sec. aliquanto melius ἰρῶων offert, ad posteras permanavit. Eustath. 1160, 33. ἰρῶων et εἰρῶων sibi innotuisse fatetur, ac prius, nisi vitium subest, Zonar. II, 1120. tradit. Reliqui grammatici εἰρῶων sive ἰρῶων solent agnoscere;

βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἴκοντο.
στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείρσιν.

35 ἔν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλειον, ἐν δ' ὀλοὴ Κῆρ,
ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεύτατον, ἄλλον ἄντον,
ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν·

εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὦμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.
ὠμίλειον δ', ὥστε ζῶσὶ βροτοῖ, ἡδ' ἐμάχοντο,

10 νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρονον κατατεθνηῶτας.

Ἐν δ' ἐτίθει νεῖον μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν,

ἀργεντέων Thiersch. in gr. Gr. §. 179, 35. — V. 530. περὶ βοῦσιν Lips. — V. 531. ἱράων ol. vulgo, ἱράων Ald. sec. — V. 537. κατὰ χθονὸς Heracl.	Pont. in Allegor. 473. — V. 538. εἶμα τ' Ixs Massiliens. — V. 539. ὁμίλειον Harl. — V. 541. ἐν δὲ τίθει Harl. Eust. 1161, 11. et H. —
---	---

conf. Etym. M. 363, 38. 483, 4. Gudian. 170, 53. Hesych. I, 1112. II, 69. Apoll. Lex. 368. Priori autem schol. A. fidem habet hūc: ὅτι εἰρας λέγει τὰς ἀγοράς, σχηματίζων ἀπὸ τοῦ εἶρειν, ὃ ἐστι λέγειν, eique plus ponderis et auctoritatis addunt libri praestabilliores, velut Ven. Harl. et quattuor Heyniani. Ut autem Achivis Troiam oppugnantibus fortum et consessus fuerunt, similiter exercitus hostilis, in clypeo effictus, iis haud carult. Buthius eo, ut videtur, impulsus perperam respicit ad urbem, et de senibus, mulieribus, pueris in eius praesidium relictis haec accepi. Sed imbellem illam turbam, equis seu curribus vectam, suis opem tulisse a veri specie prorsus abhorret. Sermo igitur erit de hostibus, qui eruptione oppidanorum percepta, armenta gregesque defendunt et pugnam acerrimam committunt,

V. 533 sq. Vid. Od. 9, 54 sq. et Heraclid. Allegor. 473.

V. 535. Cum tribus proximis Hesiod. in Scut. 156 sqq. ab Homero, ut videtur, mutuatus est, quanquam Heynius indolis Hesiodiae notam iis impressam dicit. Mihi secus videtur, quod Musa Ascracae plerumque tenuior est. Apud Hesiodum quum versu primo εἰθέων pro Homericō ὁμίλειον adsit, id autem nihil sui simile habeat, vereor, ne ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς εἰθέων sit corrigendum. Homericum transtulit Plutarch. adv. Colotem X, 578 (T. II. p. 1152. F.), nisi quod ὀλοὸν κῆρ absurde ibi ferebatur.

V. 536 sq. Heraclidi et Hesiodus et Plutarch. Quæst. Plat. X, 199. [T. II. p. 1010. F.], ubi duos poetae versus recitavit, obloquuntur, nec quisquam v. 538 edit. Massiliensi, de qua schol. A. retulit, adstipulatur.

V. 541. Heynius, librorum paucorum suffragio nixus, verbo εἰθέως ter detraxit augmentum, cui coepto Ven. Vindd. ac plurimi obstant. Ultima Etym. M. 671, 39. respexit et πίειραν γῆν λεπάραν cum aliis reddidit.

V. 541 — 572. Tribus, quae sequuntur, imaginibus tripartitas temporum commutationes, ver et sementem, aestatem et

εὐρείαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
 ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.

οἱ δ' ὅποτε στρέψαντες ἰκοίατο τέλος ἀρούρης,

545 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιθέος οἴνου
 δόσκειν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασχον ἀν' ὄγμον,
 ἔμμενοι νειοῖο βαθείης τέλος ἰκέσθαι.

ἧ δὲ μελαίνετ' ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἔφκει,
 χρυσείη περ ἰοῦσα· τὸ δὴ περὶ θαῦμα τέτυκτο.

550 Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθαι

V. 543. ἐλάστρεον Lips. — V. 544.
 et 546. τρέψαντες ad τρέψασχον
 Harl. et posterius pauci all. —
 Ib. of δὲ Harl. Vind. quint. et
 editi. antiqq. — V. 548. ἀρη-

ρομένη V. et V. I. ap. Eust.
 1161, 63. — V. 549. πέρα
 W. cum all. — Ib. θαῦμα τί-
 τυκτο Ar. Eust. 1161, 17. et
 H. θαῦμα τίττ. Vind. ed. — V.

messem, auctismum et vindemiam, a Vulcano comprehensas esse
 Welcker, l. all. 565, existimavit. Veteres a pugna et armorum
 strepitu ad pacis rusticorumque opera, quibus hominum priscorum
 vita fere contineretur, poetam reversum esse statuerunt. Insigni
 autem ornatu et eximia dicendi copia singula quaeque a poeta
 illustrata esse ac pertractata nemo profecto negabit.

V. 542. Ob oculos habuit Apoll. in Lex. 657.; add. scholl.
 BV., Eustath. 1161, 21. Hesych. II, 1418.

V. 543. Lipsiensi nec numeri nec libri concinunt, vid. Eu-
 stath. 1161, 24 sqq. Etym. M. auctorem 325, 40., qui verbum
 rarum et poeticum uberius persequuntur.

V. 544 sqq. Agricollis sileo ad finem perducto aratrum ver-
 tentibus στρέψαν optime quadrat, in eoque libri plurimi cum
 Eustath. 1161, 13. consentiunt: ὄγμονος vero αὐλάνας interpre-
 tatur Apoll. in Lex. 488.; τοὶ δὲ, cum praecedentibus notendum,
 non modo Eustath. 1161, 13., verum etiam Ven. Viudd. et alii
 tueruntur.

V. 548. Terrae gleba etiam aurea fuerit, aratae tamen erat
 similis. Quam ob causam ἀρηρομένη bene habet. Vid. Apoll.
 Lex. 165. et Eustath. 1161, 62. sic praecipientem: τὸ δὲ ἀρη-
 ρομένη ὁρῶς μὲν οὕτως ἔχει. εὐρηται δὲ τινα τῶν ἀντιγράφων καὶ
 ἀρηρομένην ἔχοντα διὰ τοῦ ε, καὶ ἰσως οὐκ ὁρῶς. Hoc in Iliade
 legitime videtur Apollonius Rhodius; vid. Argon. I, 787. III,
 833. IV, 677. et conf. Buttm. in gr. ampl. §. 112., annot. 9.
 Wellauer. ad Apoll. I, 787.

V. 549. Accentus inversionem, veteribus ignotam, sustuli.
 Vid. quaestione de acc. incl. in part. περὶ ap. Homer. conced. §.
 6., p. 10. Augmentum, a Veneto neglectum, confirmare possunt
 3, 402, 446, 901. 23, 455.

ἡμῶν ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγκον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,
 ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἑλλεθανοῖσι δέοντο.
 τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὀπισθεν
5 παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
 ἀσπερχές παρέχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
 σκῆπτρον ἔχων ἐσθίκει ἐπ' ὄγκου γηθόσυνος κῆρ.
 κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πίνοντο,
 βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμμεπον· αἱ δὲ γυναῖκες

550. *ἱρῶ* ἐπίθει Vind. ed., male. — lb. βαθὺ λήϊον V. l. ap. Eustath. 1162, 10., βασιλήϊον Ald. sec. — V. 552. ἄλλα μὲν Hesych. I, 1180. Etym. M. 231, editt. antiqq. — V. 553. ἀμα- λοδετῆρες eadem. — lb. εἰλε- θανοῖσι Vind. ed. Lips. Ald. sec. ἑλλεθ. Apoll. in Lex. 256. Hesych. I, 1180. Etym. M. 231, 26. —

V. 550. Ager regius nihil facit ad rem; melius igitur βα- θυλήϊον sive βαθὺ λήϊον, ut longe maior librorum pars iubet; hodie receptum legimus. Epitheto vero nomini τέμενος copulando plus fidei schol. A. addit: γράστας βαθυλήϊον. Eustath. quidem 1162, 19. novit utrumque, neque inusitatum est λήϊον βαθύν, ut 2, 147. Hesiod. scut. Herc. 288. Sed adiectivum poetarum Graecorum ore haud indictum fuisse arguendo sunt Apoll. Arg. I, 830. et Alpheus Messen. in Anthol. Pal. IX, 110, l. Adde lexicographos, ut Etym. M. 185, 40. Suid. I. 510. Zonar. I, 375.

V. 551. Agallias, Corcyraeus, ut suae interpretationi plus ponderis ac roboris afferret, post hunc versum alium inseruisse dicitur: καρπὸν Ἐλευσινίης Δημητῆρος ἀγλαοδώρου, vid. Eustath. 1156, 57. At eum libri nec agnoscant, neque Cereris epitheta poeta novisse videtur; postremum vero ter invenitur in hymn. Homeric. in Cerere. Vid. Passov. Lex. v. ἀγλαόδωρος.

V. 553 eum proximo in Vind. uno coaluit, cui errori ἀμαλ- λοδετῆρες, quod bis adest, originem praebeuit. Idem a grammaticis passim et enotatum et illustratum (vid. Apoll. in Lex. 111. Etym. M. 76, 44. Hesych. I, 289. Suid. I, 132. Eustath. 1162, 26 sqq.) bis mutatus est ab Homero Quint. Smyrn. in Posthom. II, 185. V, 59., ubi clypei Achillei descriptionem pa- rum accuratam novisque commentis exaggeratam dedit. ἑλλεθανόν alii a verbo εἰλέω, alii ab aoristo ἔλατν compositum putarunt, unde et spiritus et vocalis ambiguitas originem ducit. Communi vero non modo grammatici plerique adsunt, velut Apoll. in Lex. 257. Etym. M. 366, 43. Zonar. I, 683., verum etiam poetae ab Homericis nihilo deflectunt, vid. hymn. in Cer. 436. Hesiod. Scut. Herc. 291.; singulas formas et etymologiam attigit Henr. Steph. in Thes. ling. Gr. II, 3572, b.

560 δειπνον ἐρίθοισιν λεύκ' ἄλιγτα πολλὰ πάλυνον.

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βροίθουσαν ἄλωήν,
καλὴν, χροσεῖην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
ἐστίκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέησιν.

ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔοχος ἔλασσαν

565 κασσιτέρον· μία δ' οἷη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν,
τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγῶρεν ἄλωήν.
παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθεοι ἀταλὰ φρονέοντες

V. 560. λεύκ' ἄλφ. Vind. ed. ol.
vulgo et Il. — Ib. πόλλ' ἐπάλ.
V. l. ap. schol. A., πάλυνον
Vind. quint. — V. 561. ἄλωήν
V. — V. 562. δ' ἄρα β. libr.

pauc. et Bothlii coniectura. —
V. 563. ἐστίκει libr. pauc. — Ib.
ἀργυρέοισιν Z. — V. 565. ἰς αὐτήν
id. — V. 566. νίσσοντο V. νίσ-
σοντο Harl. Vind. quint. Lips.

V. 560. Accentum ad doctiorum normam exegit Wolfius, vid. ad 5, 104.

V. 561. Literam subscriptam Venet. quinquies adscribit, conf. 13, 588, 18, 566, 21, 77, 346., nec tamen sibi met ipsi constat, et alii, et Viind., id plerumque ignorant.

V. 562. Vitiom fertilitatem et largom uvarom proventum ἀνὰ depingit, vid. dissertat. de vitet usu praeposit. ἀνὰ et κατὰ ap. Homer. §. 3. p. 4. et Eustath. 1162, 58. Minime igitur opos est Bothlii coniectura, a poetae vigore et elegantia aliena.

V. 563. Vid. ad 4, 329. Κάμαξ et δ et ἡ dicitur, Etymol. vero Magnum 487, 39. utrumque ita differre tradit, ut ὁ κάμαξ vallom fossae impactum, ἡ κάμαξ palum, cui vitis alligetur, signisecet. Discrimen illud vel nullum vel exiguum esse Iacobsius ostendit ad Anthol. Pal. 155. At in femineo conieciunt libri, add. Eustath. 1163, 16 sqq. et Hesiod. Scot. Here. 298. Ibi Göttlingius κάμακας de arondinibus, quibus vites complicatae ab uoa arbore ad alteram transeant, intelligit. Vid. Achill. Tat. de Leue. et Clitoph. I, 15. ibique Iacobsium p. 470 ap.

V. 565. Zenodotes caosam subesse schol. A. concedit; libris vero iovitis volgare satis aptum nemo loco movebit.

V. 568. Aristarchos, si schol. A. fides est, praepositionem exponxit, vid. Od. 9, 247. Apoll. Lex. 631. Nec minus in versus sine recessisse videntur; schol. enim. Vlet. ait: μελιθεῖα καρπὸν, οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. Quid autem pro eo adfuerit, nos fugit.

V. 570. Ab antiquissimis inde temporibus duplex horom fuit interpretatio. Alii enim τὸ λινον citharae flum, quod, e chordis nondum inventis aut usitatis, fla linea fuerint lyrae, intelligendum censent, vid. scholl. et Eustath. 1163, 54 sqq., alii contra, quorum in numero Aristarchus ac Pausanias IX, 29. fuere, λινον sive λινον genus canendi certom, sicut paenna, interpretantur. Nomen ipsum a Lino, Apollinis filio, vate et citha-

- πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι ἄτερον μελιηδέα καρπὸν.
 τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
 570 ἱμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν
 λεπταλὴ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἀμαρτῇ
 μολπῇ τ' ἰνυμῶν τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.
 Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραϊρῶν·
 αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχато κασσιτέρου τε·
 575 μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπισσεύοντο νομόνδε,

— V. 568. πλεκτοῖσιν ταλ.
 Ar., ut videtur. — V. 570.
 λίνος Z. — V. 571. πρήσσον-
 τες Harl. — 1h. ἀμαρτῇ Vindd.
 ἀμαρτῇ ol. vulgo. ἀμαρτῇ W.

H. — V. 572. ἰνυμῶν V. I.,
 apud schol. Victor. ὀρχηθμῷ
 Athen. I, 15. d. — V. 675.
 κόπρου V. I. ap. Eustath. 1165,
 17. —

roëdo nobili, profectum dicunt. Eam igitur rationem, quam Hey-
 nius cum prioribus repudiabat, plurimi, ut Vossius, Bothius
 alique, vero consentaneam putarunt, vid. Excurs. XXIX.

V. 571. Schol. brevis: ῥήσσοντες· ἀπὸ τοῦ κροτοῦντες σὺν
 ἁρμονίᾳ καὶ τύπῳ τοῖς ποσὶ τὸ ἴδιον, vid. Eust. 1164, 27.
 Quibus quidem auctoribus et lectionem et explicationem receptam
 facile tuebimur. Bothius enim argutus ad alia est delapsus,
 ratus virgines atque adolescentes vocem rupisse, cantuque et sibilo
 tripudiantes respondisse. Hinc iniuste vituperat Apollonium
 Rhodium, ut qui in Argon. I, 539. Homericam prave intellecta
 putide fuerit imitatus; sed eum redarguit Apoll. in Lex. 586.
 Athenaeus I, 15. d. et hymn. Homer. in Apoll. 516.

V. 572. Schol. nonnulli ad eos, qui chorum ducunt, ἰνυμῶν
 transferunt subtilius. Poeta enim μολπῇν et ἰνυμῶν de cantu et
 vociferatione, quibus pueri modos reliqua cohors respondit, dixit;
 vid. Eustath. 1164, 28.: μολπῇ δὲ ἰνυμῶν διαφέρει, ὥς καὶ λόγος
 ἐμμελὲς βοῆς ἀσήμεον. μολπῇ μὲν γὰρ καὶ μέλειν μεμελισμένον ἔπος,
 ἰνυμῶς δὲ καὶ ἰνύειν φωνή τις ἀσημος, ὁποῖος καὶ ὁ σφριγμός, add.
 Etym. M. 480, 2., ubi eadem fere traduntur, et Apoll. Lex.
 372. Bothius Tyrolensium ἰνυμῶν sive vociferationem haud ab-
 surde comparavit.

V. 573 — 607. Vitae rusticae vicissitudinibus poeta pastores
 et greges ac puellarum iuvenumque choream, ad similitudinem
 eius, quam Daedalus Gnossiis olim fecerat, effectam subiunxit.
 Horum singula non minore arte et veritate ad vivum quasi ex-
 pressit Homerus.

V. 575. Haud scio, cur Bothius veteres, qui κόπρον per
 metonymiam boum stabula dicta existimant, vituperaverit. Nam
 revera nihil aliud eo indicatur. Vid. Apoll. Lex. 411. Etym.
 M. 530, 47. Hesych. II, 315., qui ex utroque supplendus est,
 et Eustath. I. all.; alios vero, ut numen periectici forma induerent,
 κόπρου praetulisse idem refert.

παρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα.
 χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσιν,

V. 576. διὰ ῥαδάλον Z. παρὶ ῥο- | ῥαδάλον Aristoph. δονακῆαν Dio-
 δανὸν δ. Vind. et ol. vulg. παρὰ

V. 576. In manibus est versus propter diffinitates, e namine obsoleto et admodum ambiguo oriundas, Cimueriis quasi involutus tenebris. Impedimenta ista in maius augentur eo, quod veterum decreta nec plene neque accurate satis nobis sunt transmissa. Schollastae enim Veneti non minus quam Eustathius priorum iudicia ita enarrarunt, ut in summa huius potissimum diligentia inveniantur quae ad rem vere et recte dirimendam necessario requirantur. Alii autem, qui illorum opes in suam converterant utilitatem, olim vel neglecta vel depravata resarcire atque emendare nec voluerunt nec potuerunt. Nuper quidem vir doctus in Stephani Thesaur. Gr. ling. Vol. I. p. 132 sq. singula et melius disponere et corruptis medicinam admoveere studuit: at vereor, ut eius opera omnium satisfaciat desideriis. Quod ut aliis planius appareat, a grammaticorum varietate iustitiam erit capiondam. Veneti igitur A. interpretes sic disserit: παρὰ Ζηνοδότῳ διὰ ῥαδάλον. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης παρὰ ῥαδάλον. ῥαδάλον δὲ ἀκονόσιον τὸν εἰκράδαντα δι' ὕψος, φησὶ δὲ Διονύσιος γράφασθαι καὶ δονακῆαν κατὰ τὸ οὐδέτερον, ὡς καὶ τὸν πευκῶνα πευκῶν. Codicis B. scholiasta, ῥοδανόν, inquit, τὸν ῥαδίως ἀναφύοντα, ἣ τὸν εὐκίνητον διὰ λεπτότητα· καὶ ῥοδανίζειν γὰρ αἱ γυναῖκες φασὶ τὸ συνεχῶς τὴν κρόκην τινάσσειν. Postea alios ῥοδανόν, ut a verbo ῥίει ortum, fluvium rapidum explicare, alios ῥοδανονδονακῆα, una voce comprehensum, locum levi arundine obsitum reddere scribit; Zenodoto denique κραδάλον, a verbo κραδᾶναι factum, assignat. Etymologici Magni auctori interpretum Venetorum copiae haud defuerunt. Is igitur 283, 12., communem famam sectatus, δονακῆα solum interpretatur, neque a vulgari deflectit, sed 701, 52 ῥαδάλον δονακῆα Zenodoti, ῥαδάλον Aristarchi fuisse dicit, ῥοδανόν vero, quod nomen proprium habet, communibus, nisi fallor, tribuit; et denique ῥοδανίζειν 702, 9. texticium fulvae affirmat et elus rei testem facit Heraeclonis commentarios in Iliadem. Eustath. 1165, 18 ῥοδανόν δέ, inquit, λέγει τὸν οἰονεὶ ῥοανόν ὡς ῥοώδη, πλεονασμῷ τοῦ δ, οἱ δὲ γράφουσι ῥαδάλον, καὶ φασὶ οὕτω λέγεσθαι διὰ τὸ ῥᾶν ἄλλεσθαι φυτὰ ἐκ αὐτοῦ πλεονασμῷ συνήθει τοῦ δ, ἣ ὡς κραδάλον ἦγον εἰκράδαντα καὶ εὐκίνητον ἀποβολῇ τοῦ κ, ὡς δοκάσατο δοάγατο. ἄλλοι δὲ ῥαδάλον ἐπὶ εὐκίνητον νοοῦσι διὰ λεπτότητα δονάκων, ὅθεν φασὶ καὶ ἐπὶ γυναικῶν ῥοδανίζειν τὸ συνεχῶς τινάσσειν τὴν κρόκην. ἐπὶ δὲ τινες, οὗ φασὶ ῥοδανονδονακῆα ἦγον λοχνοκαλαμῶδη, ἐν τι τοοῦντες διὰ τῶν δύο, ὁμοίως τῷ χορῷ καληπολυμήλῃ (leg. χοροικαλὴ πολ. et conf. ad 16, 180.) ἦγον καλλίχορος. δονακῆα δὲ περιετικῶς λέγει τὸν δονάκας ἔχοντα κ. τ. λ. Eustathii sua fecit Phavorin. 1621, 56 sqq., cuius verbis passim inquinatis illius comparatio lucem et salutem affundet. Haec igitur si consideraveris, quid Aristarchus legerit, minus patere perspicimus, eaque de re alios aliter existi-

τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνας πόδας ἀργοὶ ἔποντο.
σμερδαλίῳ δὲ λείοντι δὴ ἐν πρώτῃσι βόεσσιν

nysius apud schol. A. — V. | πρώτῃσι β. Ar. in altera. —
579. κυανέῳ δὲ λ. Z. — Ib. δὴ

masse nihil est mirum. Sylburgius quidem, cui nonnisi Etymologicum Magnum et Eustathium licuit contendere, in notis ad Etymol. l. all. triplicem varietatem obtinuisse, Zenodotum autem ῥαδαρόν, Aristarchum ῥαδαλόν, communes ῥοδαρόν dedisse censet. Georg. Arnaldus in Observationib. Miscell. Vol. IV, 448., Hesychii auctoritate II, 1095. impulsus, Aristarchum ῥαδινόν δονακῆα scripsisse putat, idque de coniectura Etymol. Magno restituit. Huc referri potest Apoll. Lex. 583.: ῥαδινόν λιπτόν οἰονεὶ ῥαδορόν, παρὰ τὸ ῥαδίως δονεῖσθαι. Quare Heynius et Boithus ῥαδινόν sive ῥαδορόν δονακῆα verum reique congruum habuerunt. At Aristarchum id praetulisse mera nititur hariolatione, idoneo fundamento destituta. Britannus ille, qui Steph. Gr. ling. Thesaur. I, 232. eam in rem inquisivit, minore etiam mollissime diversas grammaticorum et lexicographorum sententias inter se conciliare voluit. Hinc Zenodoto et Aristophani, schol. B. testē, κραδαλόν, Aristarcho vero, eulus nomen eum Aristophaneo a schol. A. permutatum sit, ῥαδαλόν δονακῆα imperitur, et eadem fere Etymologici scriptori, qui scholiorum lacunis ac vitiis in fraudem sit compulsus, restitui lubet. Verum ut concedamus nomen utrumque persaepe esse confusum, id hic quoque factum esse non continuo sequitur, praesertim quum Zenodotus διὰ ῥοδ. δονακῆα, Aristophanes παρὰ ῥ. δ. habuisse ferantur. Fortasse igitur Heynius ῥοδαρήν δονακῆα, in omnibus libris, nisi quod pauci de metro timentes παρὰ ῥοδ. δ. scripserint, repertum Aristarcho vero convenienter dedit. Sed ῥοδαρόν minus commode explicat, Eustathii et aliorum commentis deceptus; id enim non ad fluvium, verum ad nomen proximum adiungendum esse manifesto liquet. Iam grammatici textileum subtemen κρόκην sive ῥοδάην appellat: inde verbum oritur ῥοδαρῆειν et ῥαδαρῆειν, quassare sive incutere, vid. Schneid. ex. ad Orph. Argon. 509, qui veterum testimonia plena congestit manu. Ab eo igitur ῥαδαρόν sive ῥοδαρόν δονακῆα deductum, arundinetum trepidum significabit, idque flumini ripas ut ap. Virgil. Kelog. VII, 12. praecingit. Quae si vere et scilicet sunt disputata, παρὰ ῥοδαρόν δονακῆα Zenodoteo διὰ ῥ. δ. anteponendum esse efficitur; boves enim ad fluvium sonantem praeter eannas palustres, pascuus et gramini intentos, vagari consequens est. Δονακῆα vero Eustath. l. allato componit πινυκῶνα πινυκῶνα, quorum prius interpretes apud Stephanum perperam exaravit πινυκῶνα. Nomen enim est περιεκτικόν et pinetum denotat, quemadmodum καλαμώννα, δονακῶνα et alia eius generis, de quo Lobeck. ad Phryn. 166 sqq. diligenter et erudite disscruit, Graeci solent dicere.

V. 579. Colori Iconum fulvo Zenodoteum obesse Heynius monet. Aristarchus, si quid diversi praebuit, δὴω πρ. β. adscivisse videtur, idque e Lipsiens. et Vindob. commemoratur.

- 580 ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὃ δὲ μακρὰ μεμνηκὼς
 ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἢ δ' αἰζηοί.
 τῷ μὲν ἀναρῶρήξαντε βοὺς μέγαλοιο βοεῖην
 ἔγκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσειτον· οἱ δὲ νομῆες
 αὐτῶς ἐνδίσσαν ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
- 585 οἱ δ' ἦτοι δακείν μὲν ἀπετρωπῶντο λιόντων,
 ἰσταμένοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτειον, ἔκ τ' ἄλκοντο.
 Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 ἐν καλῇ βήσσει μέγαν οἶων ἀργεννάων,

V. 581. τοὺς δὲ Z. — V. 582. Flor., male. — V. 585. οἱ δὲ
 ἀναρῶντες V. — V. 584. οὕ-
 τως id. — Ib. ἐν δ' ἴσαν Pto-
 lem. Ascalonita. — Ib. ὀτρύ-
 ναντες Apoll. in Lex. 264. et — V. 592. Ἀριῶστη Z. — V.

V. 580. Priora corrupta leguntur in Etymol. M. 379, 29.
 ταῖρων ἐρύγμηλων, adiectivum paroxytonum esse schol. A., Eust.
 1165, 29. et Etym. M. l. all. docent.

V. 581. Zenodotus ad leones pronomen retulit; alterum vero,
 ut magis poeticum, facile locum tuebitor.

V. 583. Schol. B. λαφύσσειτον. ἴδει διὰ τοῦ ἦ· ἡ τάχα ἐν-
 στωὶς ἐστίν· ἀντὶ παρώχρηκός, neque admodum discrepat schol. A.,
 vid. ad 10, 364.

V. 584. Zenodotum, quod οὕτως scripserit, schol. A. repre-
 hendit: eum enim non intellexisse dicit αὐτὸς esse inutiliter,
 necquidquam, quum de imaginibus sit sermo. Postrema ad-
 lecta nolim, nam eo et Vulcani arti et poesis vigori detrahatur.
 Ptolemaei opinionem, cuius meminit schol. A., ad 17, 110. refu-
 tavimus, add. Eustath. 1165, 33. et Apoll. Lex. 274.

V. 585. Lipsiensi obnituntur plurimi et optimi, ut Ven.
 Vindd. Eustath. 1164, 55. Canes pro naturae veritate ad leones
 propius accedere tergiversantur, quod bene perspexit Eustath.
 1165, 58.

V. 587 et proximos duo emblemati aliunde illato simillimos
 habet Heynius. At primum eos codices a suspitione liberant;
 deinde alia uberius et ornatus pertractare, alia breviter et stri-
 ctim attingere poetae cuique licet; denique κατηγορίας hoc ex
 loco sumpsit Apoll. in Lex. 387.

V. 590. Choream in Ariadnae gratiam a Daedalo elaboratam apud
 Cnossios exstitisse testatur Pausan. IX, 40, 2.: παρὰ τοῖτοιοις δὲ καὶ
 ὁ τῆς Ἀριάδνης χορός, οὗ καὶ Ὀμηρος ἐν Ἰλιάδι μῆμην ἐποίησται,
 ἐπιγραφάμενος ἐπὶ λευκοῦ μίθου, cf. VII, 4, 5. Versus quin-
 que priores Athen. V, 181. a. et Dionys. Halicarn. Antiq.
 Rom. VII, 72. producant, et tertium apponit Herodian. de
 figuris in Villosa. Anecd. Gr. 41, 97.

V. 591 sq. Vulcanus Daedali artem imitatus grammaticorum
 curam et sollicitam excitavit. Deum enim ad humanum exem-
 plar divina cunctasse opera his parum credibile fuit. Quare ex-

σταθμούς τε κατηρείας ἰδὲ σηκούς.

Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυῖος
τῷ ἔκλον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
ἔνθα μὲν ἦν θεοὶ καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι
ὠρχεῦντ' ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
τῶν δ' αἰ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
εἶατ' εὐνήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ
καὶ ῥ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας

594. ἐνὶ καρπῷ Vind. un. — V. | τους Vind. ed. et Ald. εἶατ' εὐν.
595. καλὰς ὀθ. V. L. ap. schol. | H. — V. 597. τῶν δ' αἰ μὲν
A. — V. 596. εἶχον εὐν. Rom. | πλεκτάς Pollux in Onom. V,
et Eust. 1165, 62. εἶατο εὐνή- | 96. —

asiterunt qui a novo exordio progressi poetae verba ita describe-
rent: τῷ ἔκλον οἷόν ποτ' ἐνὶ Κν. εὐρ. Δαίδαλος ἤσκ. καλλ. Ἀρ.
i. e. cui simile Daedalus solum Ariadnae aliquando fecit, conf.
schol. ABV. Ko vero artificis divini praestantiam, si quidem unum
tantummodo opus humanum idque a Daedalo, architecto sagacia-
nimo, structum, illius operi esset simile, huculentius et clarius
indicari putarunt. At interpres Ven. A. eam sapientiam ineptam
ac ridiculam merito vocavit. Humana enim imitari deo minime
indecorum ducit, imo operum antiquissimorum artem eximiam
maiore laude ita praedicari. Tum addit poetam id ne dicere qui-
dem, sed nihil significare aliud nisi similitudinem, qua Daedali et
Vulcani choreae fuerint coniunctae. Quam comparisonem si quis
impiam iudicaverit, ei respondendum esse, sicuti multi iam fece-
runt, rebus notis et in conspectu positis, quale Daedali opus fue-
rit, ignota et occulta illustrari. Vulcani enim choream neminem
vidisse, Daedaleam multorum in notitiam venisse. Denique in
tota utriusque structura similitudinem aliquam fuisse cum aliis
existimat. Nemo igitur interpretum argutiis eo producelur, ut
lectionem, a libris omnibus traditam et scriptorum assensu muni-
tam, in dubitationem vocet. Κνωσῷ Ven. et schol. A. suppedita-
runt; Athenaeus vero, Dionysius et Herodianus duplicem sibillam,
ut plerumque sit, admiserunt, vid. ad 2, 646.

V. 593. Vid. apud Apoll. in Lex. 93, Herodian, de
fig. 87. et Etymol. M. 73, 2.

V. 594. Vindob. unum refellunt Ven. Harl. libri plurimi et
Eustath. 1165, 62, add. poetam ipsum 5, 458, 883. 8, 328.
17, 601. 21, 489. 24, 671. et in Od. 18, 258. 22, 277. 24, 398.

V. 596. Duplex ῥ Ven. et meliores comprobant, etsi Hey-
nius idem a recentioribus demum invecum arbitratur.

V. 597 sq. Schol. A.: ἀθειοῦνται οἱ δύο, οἳ οὐδέποτε μά-
χαραν εἶπε τὸ ἔξρος, ἀλλως τε καὶ οὐ πρόπον χορεύοντας μαχαίρας
ἔχειν· οὔτοι δὲ οὐδὲ παρὰ Ἀριστοφάνει ἦσαν. Eam igitur ob cau-
sam in Venet. diple his duobus appicta cernitur. Nec negari

- εἶχον χουσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
οἱ δ' ἅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδισσιν
600 ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
ἐξόμενός κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κε θέησιν.
ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.
πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὰν περιύσταθ' ὅμιλος,
τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλειτο θεῖος ἀοιδὸς
605 φορμίζων· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς,
μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνεον κατὰ μέσσους.

V. 599. ὅτε μὲν ol. vulgo et H. | Lips. Flor. αἶς' ἐφελ. Harl. —
— V. 600. ἄρμενον Etym. M. | V. 604. τερπόμενος Athen. V,
769, 48. Strab. VII, 464, c. — | 181, b. — V. 605. κυβιστητῆρε
V. 601. αἶκε θέησιν Vind. quint. | Vind. quint., male, — V. 606.

potest sine ullo fere incommodo eas abesse posse, quod et Iovenum et puellarum habitus superioribus satis est descriptus. Gladiis vero cincti ne hodie quidem in choream solent descendere. Praeterea augurari licet e Pollucis Onomastico, quoecum schol. Pindar. ad argument. Nem. fere concepit (habet enim τῶν οἱ [leg. αἱ] μὲν κ. στεφάνων), alios versus duo praecedentes neglexisse. Attamen et libri et alii testes emblemata illud cognitum habuere, vid. praeter Pollucem et Pindari interpretem Dionys. Halicarn. l. all. Philostrat. iua. Imag. X. et Apoll. Lex. 390.

V. 599. Vitium accentus inveteratum, cuius nec libri neque Eustath. 1166, 2. expertes sunt, intelligenter sustulit Wolfius. Hoc iam postulabat schol. B. hisce: λέγει δὲ, ὅτι ποτὶ μὲν κυκλοτερεῖ τὸν τροχὸν ἐποιούντο, ποτὶ δὲ ἀντιμέτωπον ἀλλήλοις γινόμενοι κατ' ὀρθὸν δι' ἀλλήλων ἴθιον, add. Eustath. 1167, 14 sqq.

V. 600. Praeter Etymologicum utrumque versum Apoll. in Lex. 660. memoravit, spiritu rectius constituto, add. libros et Eustath. 1166, 3. Strabo vero l. all. Ephoro, qui Anacharsin Seytham rotas figuli inventorem dixit, Homeri versu obloquitur; in eadem tamen opinione fuit Posidonius, vid. Senecae epistol. XC, eo audaciae progressus, ut versus Homericos, qui contrarium docent, falsos haberet. Lipsiensis male adstipulatur Ernestius: vulgare enim et rei congruit et a Philostrato, quanquam verba eius corruptela laborant, vindicatur, nec differt Eustath. 1166, 4.

V. 604. Schol. A. τερπόμενοι· ἡ διπλῇ, ὅτι πρὸς τὸ σημερινόν, ὅμιλος τερπόμενοι, vid. Suid. II, 690. et Eustath. 1176, 18.

V. 606. Athenaeus V, 180, d sqq. Aristarchum et eius sectatores hosce versus sublato in Odysseae libr. 4, 17 sqq. inscienter et incommode transfudisse uberius exponit. Eosdem vero scripturam germanam μολπῆς ἐξάρχοντος depravasse testatur,

Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὀκίανόιο
ἀντιγα παρ πυμάτην σάκεος πύχα ποιητοῖο.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
610 τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα, γαιινότερον πυρὸς αὐγῆς·
τεῦξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρὴν κροτάφοις ἀραρυῖαν,
καλὴν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἤκεν·
τεῦξε δὲ οἱ κνημίδας ἑανῶν κασσιτέροια.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυνίης,
615 μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν αἴρας.

μολπῆς ἐκέρχοντες V. Vindd. ol.
vulgo et H. — lb. ἰδίον Rom.
et Eust. 1166, 8. — V. 611.
κνήην βριαρὴν Vind. ed. et ol.

vulgo. — V. 613. ταῖον editt.
antiq. et Herodian. περὶ λεί-
μον. 7, 31. —

neque enim saltatores initium choreae facere, sed cithara prae-
eunte saltavisse. Ei quidem rationi assensum praebuit Wolfius
in prolegom. p. 263 sq., ubi docte et copiose ea de re disserit,
Heynig frustra dissentiente; add. Nitzsch. animadvers. ad
Odys. I, p. 202 sq. — lb. Eustathii mendum omnes eximunt,
versum autem superiore, si penes Athenaeum 81, E. fides est,
Diodorus, Aristophanis discipulus, καὶ αὐτοῦς soloecum proposuit.
In Odyssea denique κατὰ μέτρον edi solet, idemque Iliadi aptius
videri potest. Nam et poetae sermoni magis conducit (conf. dis-
sertat. de vi et usu praeposit. ἀνὰ et κατὰ apud Homerum §. 16,
p. 32) et praegressi clausula errorem facile potuit gignere. At
libris invitis quidquam mutare nolui.

V. 606. Oceanum Welckerus quinto et ultimo clypei orbi
assignat.

V. 611. Neglecto epitheto in editi quibus principibus versus
mancus ferebatur: id vero primum ex fuga retraxerunt doctiores,
deinde κόρυθα βρ. Stephanus e Rom. et Eustath. 1167, 41,
adducit, Ven. Vindob. quint. et aliis plurimis consentientibus.
Ante hunc versum iacinae signum posuit Bothius, ratus gla-
dium a Vulcano Aechilli ductum necessario requiri. Cui defectui
ut mederetur, ad v. 459. Homeri Iliadem auxit novo incremento
hoc: τεῦξε δὲ οἱ ἔλεος ἀμφηκίς, μέγα, ἀργυρόηλον. At quum nec
Thetis v. 458 sqq. gladium a Vulcano petat, neque ulla eius men-
tio apud Homerum iniciatur, eo recte carebimus. Munificentior
Bothio fuit Quint. in Posthom. V, 114 sqq., qui Aechillis gla-
dium verbis multis exornat: eam vero Vulcani opus fuisse negare
videtur.

V. 613. Mendum passim oblatum libri pariter ac grammatici
auferunt, vid. scholl. AV. Eust. 1167, 52; Apoll. in Lex. 237.
Etym. M. 308, 20.

V. 614. integrum habet in Etym. M. 628, 18.

ἦ δ', ἱρηξ ὦς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος
τείχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστοιο φέρονσα,

V. 616. ἱρηξ, Vind. ed. et, ut solent, editt. antiqq. — V. 617. στοιο ἄνακτος Eustath. 1167, 51, codd. pars et V. L. apud schol. A. —

V. 616. Isonum de more ἱρηξ Homero frequentari vidimus ad 13, 819, conf. Eustath. 1167, 62.

V. 617. Διπτογραφία a schol. A. aliisque, ut Harleiano, annotatam Heynius repetit e vers. 137, Venet. Vindd. et libri plerique in vulgari acque bono perstant,

CONSPECTUS
BIBLIOTHECAE GRAECAE
VIRORUM DOCTORUM OPERA RECOGNITAE
ET COMMENTARIIS INSTRUCTAE

CURANTIBUS

FRIDERICO IACOBS

ET

VAL. CHR. FRIDER. ROST.

Londini apud Black Young et Young.

De nova Scriptorum praestantissimorum Graecorum editione praemissa narratio.

Saepe multumque homines literarum amantes, quum de veterum scriptorum, Graecorum imprimis, praestantia agitur, eorumque assidua lectio tanquam res ad animos generoso spiritu implendos, mores ad humanitatem formandos, sensum denique pulcri et decori neuendum et irritandum unles accomodata commendatur, dicentes audimus se summa clarorum antiquitatis ingeniorum admiratione captos nihil magis habere in votis, quam ut se totos eorum lectioni tradere possint; sed quum ipsis huic negotio nonnisi per subsecivas horas vacare, certe ei non omne tempus consecrare liceat, quotiescunque suis viribus freti Graecum aliquem scriptorem legere instituisseut, tot se difficultates ubique offendere, ut nullum sine duce inveniant exitum, duces autem, quales velint, non habere. A quibus quum quaeritur, quid tandem habeant, quod in tot praestantibus veterum scriptorum editionibus, ab eruditissimis viris incredibili studio omnique mentis contentione ad criticam rationem institutis et expolitis, reprehendant, respondere solent se nihil in iis reprehendere, sed sollicitiam potius grammaticis rebus totique critico generi adhibitam summo opere admirari; sed se variis per vitae genus studiis et negotiis districtos, quum in veteribus legendis id imprimis anquirant, quod animum aiat, non tam id, quod in singulis verbis literarumque apicibus verum sit, rimari, sed verborum sensum sententiarumque vim sibi expediri velle. Saepenumero enim fieri, ut in eiusmodi incident locos, ex quibus se grammaticorum librorum ope lexicorumque praesidiis, non alic multa molestia temporisque impendio consultis, ex-

pedire non possint; ita ut plerumque ambigant, ignorantiane quādam sua in talibus locis haereant, an ob aliam causam; ipsorumne acumen lucusandum sit, an scriptor, qui sensus animi non satis discrete explicuerit; aut an librarii quidam error subsit, qui sana vitiauerit, perspicua obscuraverit. Hanc ob causam se veterum scriptorum editiones requirere commentariis instructas, quibus textus, quem vocant, probabiliter constitutus ita explicetur, ut, omnibus, quae lectorem Graeci sermonis non rudem, rerum autem et antiquitatis ita peritum, ut in faciliore scriptore non haereat, morari legentisque cursum impedire possint, diligenter observatis, doceatur, quid sit illud, quod talis loci intelligentiae obstat; quo facto impedimentum aut removeatur, aut, quod et ipsum est utilissimum, cur illud removeri nequeat, intelligitur.

Verum non viros solum, sed iuvenes etiam antiquitatis amore incensos Graecaeque linguae scientia probabiliter imbutos easdem querelas fundentes audivimus, quod commentariis, qui instar magistrorum essent, id est, qui ipsis domi veteres legentibus aut se ad lectionem scholasticam praeparantibus id, quod opus esset, offerrent, destituti, saepenumero a praestantissimis scriptoribus legendis deterrentur; idque se tanto iniquiora ferre animo, quod in Latinis scriptoribus huiusmodi adminiculis non careant. Quas querelas quum idoneis rationibus non destitutas esse ultro appareret, nosque ipsi permultos adolescentes ingenios propter hanc solam causam non tantum in Graecis literis proficere, quantum et vellent et possent, intellexissemus, nos, ut lectorum, quales descripsimus, desiderio satisfaceremus, doctissimis in hoc literarum genere viris consultis, Bibliothecam Scriptorum Graecorum condere statuimus, eo consilio paratam et instructam, ut eiusmodi lectorum, qui in legendis scriptis veterum duce opo carere non possunt, qui plurimi sunt, usibus inserviat. In hac autem Bibliotheca nullus eorum scriptorum praetermittetur, qui intelligentissimorum omnis aevi hominum iudicio comprobati Classicorum nomine ornantur, iude a patre poeseos Homero usque ad Plutarchum et Lucretium, qui fere ultimi sunt eorum, qui ingenio et arte veteres equiparant. Ex his autem, qui in ordinem recepti sunt, illi, qui in scholis explicari solent, aut qui praeterea quum ob ingenii praestantiam tum ob argumenti, quod tractarunt, gravitatem a doctae antiquitatis studiosis negligi non debent, omnes exhibebuntur integri, ut Homerus, Pindarus, Tragicorum Trias, Theocritus, Herodotus, Thucydides, Plato, Xenophon; ex reliquis aliquot saltem opera, quae et gustum scriptoris possint propinare et praeter ceteris lectu videantur dignissima, ut ex Aristophane quattuor Comoediae praestantissimae; ex Isoerate, Demosthene et Aeschine orationes laudatissimae selectae, sed illae omnes integrae; ex Plutarcho quattuor vitae, eae et ipsae integrae; et sic porro.

In his autem scriptoribus scriptorumque operibus edendis primum et praecipue ratio habebitur interpretationis. Erit autem interpretatio tum grammatica, id est ad verborum totiusque orationis vim explicandam composita, tum historica. Historicam appellamus eam, quae obscurioribus scriptorum locis vel ex historiae proprie sic dicta vel ex antiquitatis scientia lumen accendit. Utraque autem ita dirigetur, ut, praetermissis iis, quae ad verborum significationem ex Lexicis, ad grammaticam rationem expediendam ex Grammaticis, quae omnium manibus teruntur, But-

manni, Matthiae, Thierschii, Rostii; ad rerum denique intelligentiam ex vulgaribus historiae antiquitatisque compendiis *) facili negotio hauriri possunt, reliquarum difficultatum, quae his, quae diximus, adminiculis tolli posse non videantur, ratio habeatur omnium, ita ut obscura illustrentur, impedita explicentur, dubia et ambigua demonstrentur, cetera denique, quae vel ob textus depravationem vel ob alias causas expediti nequeant, notentur et significantur; id autem quanta maxima fieri poterit brevitate, sine ambagibus, dilucide et aperte.

Sed quum omnis interpretatio vana sit et inanis, nisi quae verbis recte constitutis tanquam certo et stabili fundamento nitatur, cura habebitur, ut textus exhibeatur ad criticam rationem, quantum ex his, quae nunc habemus, praesidiis fieri poterit, accurate constitutus et ab operarum erroribus quam maxime mundus. In universum autem uniuscuiusque scriptoris textus exhibebitur is, qui a praestantissimis viris ad criticam rationem expolitus pro optimo et emendatissimo habeatur; ita tamen, ut, si quid in nostra editione ab editore novatum sit, id in brevi annotatione, cui locus inter textum et commentarium dabitur, significetur. Praeterea autem lectiones discrepantes, quae quidem memorabiles sint et ad sensum faciant, ex fontibus suis eodem loco commemorabuntur; neque coniecturis, si quae offerantur probabiles, locus ibi denegabitur.

Quum interpretationi historica plurimum lucis asulgere soleat ex cognitione temporum, quibus quisque scriptor vixit et floruit, causarum etiam, quibus ad suscipiendum opus, quod libi explicandum sumpseris, sit adductus, scientia; et si historicus sit, ex fontium quoque, ex quibus hauserit, accurata notitia: horum omnium brevis et succincta commemoratio fiet quum in praeloquio universon scriptori praemittendo, tum in argumentorum expositione. Ibidem breviter significabitur, quid a superioribus editoribus sit praestitum, quidve praestandum relictum sit, Indices adicientur, ubi necessarium visum fuerit.

Huius autem Bibliothecae sic, ut diximus, institutae consilium ita a nobis susceptum est, ut coniuncta praestantissimorum virorum opera, qui se aut in his ipsis scriptoribus, quos in collectione nostra sibi expoliendos et explicandos sumpserunt, iam diuturnum et fructuosum studium posuisse editis scriptis docuerunt, aut certe aliis in hoc genere operibus nomen suum humanitatis studiosis egregie commendarunt, totam hanc collectionem, Deo favente, intra sexennii spatium prodigatum ipsi confidamus, Prodibit autem cum hac inscriptione:

*Bibliotheca Scriptorum Graecorum virorum doctorum
opera recognita et commentariis instructa curantibus
Friderico Jacobs et Valentino Christiano
Friderico Rost.*

Complectetur illa haec:

*) Ubi opus visum fuerit, ad praestantissimos quoque suasque genere opera et ad Grammaticos quoque clarissimos lectores remittentur.

A.

P o e t a s.

- Vol. I. II. *Homeri Iliadem.* ed. Dr. Franc. Spitzner,
Gymn. Viteberg. Director.
- Vol. III. IV. *Homeri Odysseam.* ed. G. W. Nitzsch, Prof.
Rostochiensis.
- Vol. V. *Hesiodi Opera.* ed. Dr. Carolus Goettling, Prof.
Ienensis.
- Vol. VI. *Pindari Carmina.* ed. Dr. Ludolph. Dissen,
Prof. Göttingensis.
- Voll. VII. VIII. *Aeschylī Tragoedias.* ed. Dr. Rudolph. Henr.
Klausen, Prof. Bonn.
- Vol. IX. X. *Sophoclis Tragoedias.* ed. Dr. Eduardus Wun-
der, Schol. Grimmensis Prof.
- Vol. XI — XV. *Euripidis Tragoedias.* ed. Dr. Pflugk, Prof.
Schol. Gedan.
- Vol. XVI. *Aristophanis Comoedias selectas.* ed. Dr. Aug.
Seidler, Prof. Halensis.
- Vol. XVII. *Theocriti Idyllia.* ed. Dr. Ern. Frid. Wueste-
mann, Profess. Gymn. ill. Gothani.
- Vol. XVIII. *Callimachi Hymnos et Epigrammata.* ed. Dr. Ca-
rolus Goettling.
- Vol. XIX. *Anacreontis Carmina, Sapphus et Erinnae
Fragmenta.* ed. Ernest. Anton Moebius, Schol. Det-
mold. Prof.
- Vol. XX. *Epigrammatum Graecorum Delectum novo ordine
conciunatum.* ed. Frid. Jacobs.

B.

Scriptores orationis pedestris.

- Vol. I — IV. *Herodoti Historiarum Libros IX.* ed. Dr. Ca-
rolus Struve, Gymn. Regiomont. Direct.
- Vol. V. VI. *Thucydidis de bello Peloponn. libr. VIII.* ed. Dr.
Val. Chr. Fr. Rost.
- Vol. VII — X. *Xenophontis Opera.* ed. Dr. Th. Borne-
mann, Schol. Misn. Prof.
- Vol. XI — XXII. *Platonis Opera.* ed. Dr. G. Stallbaum,
Schol. Thom. Lips. Prof.
- Vol. XXIII. *Isocratis Orationes selectas.* ed. Io. Henr.
Bremi, Canonicus et ad Carolinum Tigur. Prof.
- Vol. XXIV. XXV. *Demosthenis, Lysiae et Aeschinis Ora-
tiones selectas.* ed. Io. H. Bremi.
- Vol. XXVI. *Plutarchi Vitas selectas.* ed. Frid. Jacobs.
- Vol. XXVII. *Luciani Operum Delectum.* ed. Dr. Carol.
Struve.

Universa igitur Bibliotheca nostra constabit quadraginta
septem voluminibus; cui tamen numero nos non ita adstrinxisse

videri volumus, ut, si editionis nostrae rationem satis probatam fuisse cognoverimus, non aliquot praeterea Supplementi causa adiciamus volumina, eos praesertim scriptores, quorum initio nonnisi selecta dederimus opera, totos et integros exhibitori; tum Fragmentorum etiam ex deperditis scriptorum a nobis in ordinem receptorum operibus collectionem daturi.

Ceterum, ut singulae Bibliothecae nostrae partes separatim haberi possint, unicuique scriptori peculiaris praefigetur titulus.

Cura habebitur, ut scriptorum, quos edituri sumus, praestantiae externa species respondeat. Tres editiones prodibunt, omnes forma, quam vocant, octonaria maiore, in pluribus chartae generibus: una in charta pergamena optimaе notae; altera in charta scriptoria; tertia denique in charta vulgari, candida illa et solida, qualem fere hic Prodrömus demonstrat, sed meliore etiam; typis novis, elegantibus, luculentis; voluminibus modicis, unoquoque quadringentarum et quinquaginta aut octoginta paginarum. Eadem pagina simul verba scriptoris, simul commentarium Latino sermone scriptum, et inter utrumque variarum lectionum delectum repraesentabit. Summa diligentia curabitur verborum typis excusorum correctio, ut editio prodeat simul elegans et munda et emendata. Pretium constituetur emptoribus, quantum fieri poterit, minimum.

Ut autem, quod quidem in nobis est positum, nihil praetermissuri sumus, ut haec Collectio quum studio optimorum scriptorum illustrationi impenso, tum externa specie fiat commendabilis, ita viros bonarum litterarum amantes, scholarum imprimis et studiosae iuventutis magistros rogatos volumus, ut operi a vobis suscepto faveant idque discipulis suis et amicis de meliore commendent. Scripsimus Gothae mense Decemb. anni MDCCCXXIV.

Fridericus Jacobs.

Val. Christ. Frid. Rost.

Philos. Dr. Ducl Sax. Goth. et
Alteub. a Consil. Aul., Biblio-
thecae publ. et Numothecae Di-
rector, Ordinis Coron. Bavar.
meritorum civil. Kques.

Philos. Dr. Professor Gymn.
Ill. Gothani.

Huius Bibl. Graecae prodierunt tomi hi:

	L.	s.	d.
Aeschylï Tragoediae ed. Klausen. Vol. I. Sect. I.			
Agamemnon.	0.	6.	6.
Anacreontis Carmina, Sapphus et Erinnæe			
Fragmenta. ed. E. A. Moebius.	0.	3.	0.
Delectum Epigrammatum Graecorum coniecinnavit Frid.			
Jacobs.	0.	10.	0.
Demosthenis Orationes Selectae. ed. Bremi.			
Vol. I.	0.	6.	6.
Vol. II. de Corona	0.	4.	6.

	L.	s.	d.
Euripidis Tragoediae, ed. Pflugk. Vol. I.	0.	8.	6.
Sect. I. Medea.	0.	2.	6.
Sect. II. Hecuba.	0.	2.	6.
Sect. III. Andromache.	0.	2.	6.
Sect. IV. Heraclidae.	0.	2.	6.
Vol. II. Sect. I. Helena.	0.	2.	6.
Sect. II. Alceste.	0.	2.	6.
Hesiodi Opera, ed. Goettling.	0.	4.	6.
Homeri Iliadis Vol. I. ed. Spitzner. Sect. I.			
continens libr. I — VI.	0.	4.	6.
Sect. II. continens libr. VII — XII.	0.	5.	0.
Isocratis Orationes Selectae, ed. Bremi.	0.	4.	6.
Lysiae et Aeschinis Orationes Selectae, ed. Bremi.	0.	10.	0.
Pindari Carmina, ed. Dissen. II. Voll.	1.	1.	6.
Platonis Opera, ed. Stallbaum. Vol. I.	0.	11.	6.
Sect. I. Apolog. Socrat. et Crito una cum Disputatione de Platonis vita, ingenio et scriptis. edit. altera.	0.	4.	6.
Sect. II. Phaedo. editio auctior.	0.	4.	0.
Sect. III. Symposium et Indices.	0.	4.	0.
Eiusdem Operis Vol. II.	0.	8.	0.
Sect. I. Gorgias.	0.	4.	6.
Sect. II. Protagoras.	0.	4.	0.
Eiusdem Operis Vol. III. Politia.	0.	16.	6.
Eiusdem Operis Vol. IV.	0.	10.	6.
Sect. I. Phaedrus.	0.	4.	6.
Sect. II. Menexenus, Lysis, Hippias uterque, Io.	0.	6.	6.
Eiusdem Operis Vol. V.			
Sect. I. Laches, Charmides, Alcibiades uterque	0.	6.	6.
Sophoclis Tragoediae, ed. Wunder. Vol. I.	0.	10.	6.
Sect. I. Philoctet.	0.	4.	0.
Sect. II. Oedip. Rex.	0.	2.	6.
Sect. III. Oedip. Colon.	0.	4.	6.
Theocriti Idyllia, ed. Wuestemann.	0.	9.	0.
Xenophontis Cyropaedia, ed. Bornemann.	0.	12.	0.

Horum scriptorum Graecorum, quos nominavimus, iam plures in pluribus commentariis criticis merita laude ornati et de utilitate imprimis, quae a tironibus ex his hauriri possit, commendati sunt; nec dubitamus, quin ceterae, quibus adornandis nunc opera datur, eorum Editiones eandem laudem experiantur.

Scr. Gothae, Calend. Decembr. MDCCCXXXIV.

Guilielmus Hennings.

